

VELKÉ EVANGELIUM JANOVO

VNITŘNÍM SLOVEM OD OTCE SVĚTLA OBDRŽEL A NAPSAL

JAKOB LORBER

DÍL ČTVRTÝ
PŘEKLAD Z NĚMČINY PODLE ČTVRTÉHO VYDÁNÍ Z ROKU 1923
ZE SBÍRKY SPISŮ VYDANÝCH NOVOSALEMSKOU SPOLEČNOSTÍ
BIETIGHEIM - WÜRTEMBERG

TRIGON

PRVÉ VYDÁNÍ - TISÍC VÝTISKŮ

11 - 1996

PŘIPRAVUJE KRUH PŘÁTEL NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA BRNO

T R I G O N _____ 1996
PŘEKŁAD: KRUH PŘÁTEL
NOVOSAĽEMSKEHO SVĚTLA
ISBN 80-85320-77-0

* VYDAVATEL, PŘÁTELÉ A CTITELÉ NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA DĚKUJÍ PANU ING. FRIEDRICHU ZLUHANOVÍ, ŘEDITELI NAKLADATELSTVÍ LORBER VERLAG V BIETIGHEIMU ZA VEŠKEROU POMOC PŘI PŘÍPRAVĚ A VYDÁNÍ TOHOTO DÍLA.

* VDĚČÍ OBĚTAVÉMU A VE VÍŘE A LÁSCE PÁNU JEŽÍŠI ODDANÉMU PŘEKLADATELI A BRATRU PROF. ING. VINCENCI KROUŽILOVI ZA NEZIŠTNÉ POSKYTNUTÍ JÍM PŘELOŽENÝCH LORBEROVÝCH SPISŮ Z JAZYKA NĚMECKÉHO DO JAZYKA ČESKÉHO.

* TAKÉ DĚKUJÍ VŠEM ZA NEZIŠTNOU SPOLUPRÁCI NA KOREKCÍCH PŘEKLADŮ V ČELE S BRATREM JUDR. MIROSLAVEM ŠTEFÁNKEM, JAKOŽ I VŠEM TĚM, KTEŘÍ OPISOVALI VŠECHNY DO ČEŠTINY PŘELOŽENÉ LORBEROVY SPISY.

* KONEČNÝ ČISTOPIS, GRAFICKÁ ÚPRAVA A OBÁLKA TOHOTO POPRVÉ KNIŽNĚ VYDÁVANÉHO ČTVRTÉHO DÍLU VELKÉHO EVANGELIA JANOVA ING. ARCH. ZDENĚK KŘÍŽ.

JEŽÍŠ V KRAJINĚ CESAREJE FILIPPI
MATOUŠ - KAPITOLA 16. (POKRAČOVÁNÍ)

1. PRAVÁ MOUDROST A ŽIVÉ UCTÍVÁNÍ BOHA.

1) Když jsem povstal jakož i všichni, kteří se Mnou přes tři hodiny hezky sladce dřímali, povolal jsem ihned ony tři k Sobě a otázel se jich, proč se také oni neoddávali tříhodinovému posilujícímu spánku.

2) Praví **MATHAEL**: „Vznešený a přemoudrý Pane! Kdo může spát, obdržel-li Tvým slovem beztoho tu nejmocnější posilu? My všichni tři jsme tak posílení, jako bychom byli po celou noc co nejlépe spali! Oněch tří hodin jsme však ve jménu Tvém podle naší možnosti dobře využili a Tvým nejmilostivějším dopuštěním jsme se dověděli věci, o nichž se asi ještě žádnému smrtelníkovi nikdy ani nezdálo. Za to Ti tedy vyslovujeme nyní také nejvroucnější a nejvěrejší dík. Ty jsi Pán a jsi všude jediný vše ve všem, proto Tobě jedinému platí také všechna naše láska a nejvyšší úcta!"

3) Pravím **JÁ** : „Dobře tedy, Já vím, co vše jste mluvili a co jste se před daným vám časem dověděli. Ale když jste se to už dověděli, podržte to zatím u sebe a ani později toho nepoužijte nesprávně; neboť děti této Země to nechápou, ježto nejsou odkud jste vy. Vy se však dovíte ještě něco mnohem většího; až na vás sestoupí Duch svatý, Kterého jednou vyleji na vás z nebes, ten vás teprve uvede do vši pravdy. Bude to Duch lásky, Otec Sám, Který vás bude vychovávat a učit, abyste všichni mohli přijít tam, kde budu Já.

4) Neboť vpravdě pravím vám: „Nikdo nepřijde ke Mně, nepřitáhne-li ho Otec ke Mně!" Vy všichni musíte být vyučováni Otcem, tedy věčnou láskou v Bohu, chcete-li přijít ke Mně! Musíte tedy být všichni dokonalí jako je dokonalý Otec v nebi. Leč mnohé vědění, jakož i nejbohatší zkušenost vás tam nepřivedou, nýbrž jedině živá láska k Bohu a ve stejné míře k bližnímu a v tom spočívá velké tajemství znovuzrození vašeho ducha z Boha a v Bohu.

5) Každý však, nežli se stane takovým jako jsem Já, bude muset napřed projít se Mnou úzkou branou neúplnějšiho sebezapírání. Každý musí přestat být něčím pro sebe, aby se mohl stát vším ve Mně.

6) Boha nadevše milovat značí: V Boha zcela přejít a vejít a bližního milovat značí rovněž: V bližního zcela vejít, jinak ho nelze nikdy zcela milovat; poloviční láska však neprospívá ani tomu kdo miluje, ani tomu kdo je milován.

7) Chceš-li mít s nějaké vysoké hory úplný výhled na všechny strany, musíš rozhodně vylézt na její vrchol; neboť s nižšího místa bude ti z celkového pohledu vždy jistá část zakryta. Tak se tedy musí také v lásce stát vše nejzevnější z nejnvnitřnějšího, aby byly její plody na vás patrné.

8) Vaše srdce je pole a účinná láska je živé semeno; chudí bratři jsou však tomu poli hnojem. Kdo z vás položí do toho dobře pohnojeného pole mnoho semen, bude také mít hojnou úrodu. S čím více chudými budete hnojit pole, tím bude silnější a čím více dobrých semen do něho vložíte, tím hojnější bude žeň. Kdo bude hojně sít, bude také hojně sklízet, kdo však bude chudě sít, bude také chudě sklízet.

9) Spočívá tedy nejvyšší moudrost v tom, abyste se stávali moudrými nejživější láskou. Bez lásky však veškeré vědění nic neprospívá! Proto se nestarejte tak velice o to, abyste mnoho věděli, nýbrž o to, abyste mnoho milovali, tak vám láska dá, co vám žádné vědění nemůže dát! Je zcela dobré, že vy tři jste co nejhorlivěji použili ony tři hodiny k mnohonásobnému obohacení vašeho vědění a vašich zkušeností; ale to vše o sobě by vaší duši málo prospělo. Budete-li však budoucně s takovou horlivostí obětovat čas lásce k bližnímu, pak vám bude jeden den již větším užítkem pro vaše duše!

10) Co by vám přede Mnou prospělo, kdybyste se téměř rozplývali obdivováním Mé moci, velikosti a nikdy nevýstižné nádhery, - u vašeho domu by však plakali bratři a sestry hladem, žízní a zimou?! Jak ničemný a ke zcela ničemu neúčinný by byl hlasitý křik jásoty a chvály ke cti a slávě Boží, pro nějž by se bída chudého bratra přeslechla! Co prospívají všechny bohaté a velmi okázalé oběti v chrámu, když před jeho dveřmi hyne chudý bratr hladem.

11) Proto vaše badání budiž obráceno především k bídě vašich chudých bratří a sester; těm přinášejte pomoc a útěchu! Tehdy v bratru, kterému jste pomohli, naleznete více nežli kdybyste procestovali všechny hvězdy a kdybyste Mne velebili jazyky Serafínů!

12) Vpravdě pravím vám: všichni andělé, všechna nebe a všechny světy i se vší svou moudrostí nemohou vám navěky dáti to, čeho můžete dosáhnout když ze vší své síly a podle všech svých prostředků vpravdě pomůžete bratru jenž je v bídě! Nic nestojí výše a blíže u Mne nežli jedině jen pravá účinná láska!

13) Modlíš-li se k Bohu a neslyšíš pokud se modlíš hlas nářku svého chudého bratra, jenž k tobě v hodině tvé modlitby přišel pro pomoc, pak budiž proklete tvé prázdné breptání! Neboť úcta ke Mně spočívá v lásce - a nikoli v marnivém breptání tvých úst!

14) Nebudte tedy takovými, na které Izaiáš zvolal: „Hle, tento lid uctívá Mne rtoma, ale jeho srdce daleko je ode Mne!“? nýbrž modlíte-li se ke Mně, číňte tak v duchu a ve vší pravdě, neboť Bůh je duch a možno se jen v duchu a v pravdě k Němu modlit.

15) Opravdová Mně jedině libá modlitba v duchu nespočívá tedy v pohybování jazykem, ústy a rty, nýbrž pouze v účinném uplatňování lásky. Co ti prospívá, kdybys ozdobil mnohými librami zlata hrob proroka, ale přitom bys přeslechl hlas trpícího bratra? Myslíš, že na tom budu mít zalíbení? Pošetilče! Hněvivýma očima na tě pohlédnu, protože kvůli mrtvému jsi přeslechl hlas živého!"

2. OSUD MÍST V PALESTINĚ.

1) (**PÁN:**) „Hledte, Já jsem učinil již opatření, že místa, která nyní navštěvujeme, za sto let tu již nebudou a to proto, aby se s nimi neprovádělo příliš hrubé modlářství!

2) Můj Nazaret nebude možno již nalézt, zato však jiný za pohořím odtud směrem k západu. Genezaret zanikne, jen Tiberias na této straně moře zůstane. Cesarea Filippi, kde jsme nyní, již zanikla, ale zůstane jedna nad Moromem (jezerem) kam teče Jordán a jedna na západě velkého Solného moře, nedaleko Tyru a Sidonu. Země Samaří však zůstane jen v části odtud směrem k jihu až k velkému moři, malá část, ležící více k východu s pravým Sicharem a s pravou horou Horeb bude zahlazena a pozdější potomci budou ji hledat a najdou ji nedaleko velkého moře; ale zbude již jen jméno a příkrá hora. A tak se stane také s Jerusalemem a ještě s velmi mnohými místy zaslíbené země, která budou mnohonásobně proměněna v poušť“.

3) Zapamatujte si toto vše dobře; neboť tak se stane, aby lidé při zbožňování těchto míst příliš nepřeslýchali hlas svých chudých bratří a sester! Ať jsou z toho všichni zmateni! Ať hledají ve falešném Nazaretu Mou chatu a hloupnou; neboť pravý Nazaret bude brzy po mém vstoupení do Mého Království zahlazen s půdy zemské.

4) Kdo tu bude pátrat po marnivém, ten také marnivé najde a na ně zemře; kdo však bude hledat pravý Nazaret v srdci, najde jej v každém chudém bratru a pravý Betlem v každé chudé sestře!

5) Přijdou časy, v nichž sem budou lidé konat z velkých dálek výpravy a hledat tato místa. Jména sice zůstanou - ale místa nikoli! Ano, národové v Evropě povedou válku o vlastnictví těchto míst a budou se domnívat a věřit, že Mně tím prokážou dobrou službu; ale doma zanechají své ženy a děti, bratry a sestry strádat v chudobě, nouzi a bídě!

6) Když však potom přijdou na onom světě ke Mně, aby přijali domnělou odměnu za jejich námahu a obětování, pak jim zjevím jejich pošetilost a ukáži jim jakou bídu způsobili mezi lidmi pošetilostí Mnou nikdy nepřikázanou a to nejprve mezi těmi, kteří byli především svěřeni jejich péči, jako jsou ubohé slabé ženy, děti a jiní pomoci potřební domácí lidé! A bude jim naznačeno, že nepřijdou ke světlu Mé milosti dokud zcela nenapraví veškeré zlo, které způsobili, - což jim půjde velmi těžko, protože v přítomní duchovní říše nad Zemí a pod Zemí budou k tomu mít jen nanejvýš skrovné prostředky.

7) Pravím vám: Pro velikou pošetilost lidí budou tato místa odevzdána jednomu pohanskému národu. A oněmi pohany dám bičovat falešné vyznavače Mé nauky na východě i na západě, na jihu i v krajinách severních.

8) Proto se snažte a to. jedině na cestě účinné lásky, aby se uprostřed Mé nauky o životě a opravdovém bohopoznání nerozmohly pošetilost a slepá pověra; účinná láska dá každému pravé světlo a správný a neomezený názor na všechny věci světa přírodního a duchovního! To je a zůstane věčně jedině pravou a účinnou cestou ke Mně a do Mého věčného Království.

9) Já jako láska od věčnosti jsem jedině světlo, cesta, dveře a věčný život; kdo chce vniknout jinudy do Mé říše světla, je jako zloděj a lupič a bude vystrčen do nejkrajnější temnoty již

na tomto a ještě více teprve na onom světě. - Nyní víte, co máte dělat a co přede Mnou je správné!

10) Nyní však přejdeme k oněm devíti utopeným a ty Marku, dej přinést víno; neboť bude-me je potřebovat!"

3. PÁN U DEVĚTI UTOPENÝCH.

1) Poté jsme se odebrali rychle k oněm devíti a Já jsem je dal položit obličejí vzhůru a hlavami nahoru. Když byli takto položeni, řekl jsem **JÁ** Markovi: „Dej každému do úst několik kapek vína!“ To se dalo snadno provést, neboť všichni měli ústa otevřená. Když to bylo vykonáno, řekl jsem ke všem přítomným: „Jděte a každý slabověrný z vás zkoušejte, zda jsou ti utopení úplně mrtví!“

2) Mezi oněmi třiceti obrácenými farizeji byl pak také jeden lékař, jenž se dobře vyznal v tom, zda je nějaké tělo úplně mrtvé či ne. Tento **lékař** přistoupil a řekl: „Nepřistupuji proto, že bych měl o smrti těchto utopených i jen nejmenší pochybnost, abych je zkoušel, nýbrž abych vám jako znalec a odborník podal zcela platný důkaz o tom, že těchto devět utopených je úplně mrtvo.“ Poté oněch devět ohmatal, ohledal jejich oči, zsinalé nosy jako jisté znamení dokonalé smrti a úplného vymření všech fyzických životních duchů.

3) Po nejpřesnějším ohledání, jakož i po spolusvědectví všech, kteří jeho poznání shledali pravým a platným a pravdivým, pronesl lékař hlasitě k tomu svůj úsudek a ještě dodal: „Nikoli nyní, nýbrž již včera hodinu poté když přišli do vody, byli již tak úplně mrtví, jako jsou nyní. Soudí-li se podle nosu a podle čichu, dostavil se také již rozklad. Žádná lidská věda, síla a moc nepřivolá již těchto devět do života! To může jen Ten, jenž o posledním soudu povolá všechny mrtvé z hrobu v život!“

4) Pravitel jsem **JÁ**: „Abyste však po tomto platném svědectví lékařově zcela dobře poznali slávu Otce v Synu člověka, volám hlasitě k Otci a pravím: „Otče, proslav Své jméno!“

5) Tu uslyšeli mnozí jakoby jeden hlas mnohé hřmění: „Já jsem je proslavil Tebou, Můj nejmilejší Synu; neboť Ty to jsi, na Němž mám Své opravdové zalíbení! Tebe ať lidé poslouchají!“

6) Mnozí slyšeli tato slova, mnozí však slyšeli pouhé hřmění a jali se ptáti, jak to nyní zahřmělo. Ale ti, kdož ve hřmění slyšeli slova, vydali svědectví o tom co slyšeli a ostatní se tomu divili řkouce: „To je zvláštní! My jsme slyšeli sice jen hřmění, - ale ježto někteří z vás slyšeli stejná slova, věříme tomu, jako bychom je slyšeli sami. Ale z toho nicméně vyplývá, že tento Mistr zde je vlastně jen Syn - a nikoli svatý všemohoucí Otec, Který sídlí v nebi a Kterého žádný člověk nemůže nikdy vidět, nýbrž může s Ním v posvátných okamžicích toliko mluvit! Mojžíš byl podle toho také syn Nejvyššího, protože on také konal převelké zázraky a rovněž takovými byli i ostatní proroci; jenže tento Nazarejec je asi největší ze všech proroků, protože koná největší a nejvíce zázraků!“

7) Pravitel **MUREL**, jenž byl toto zcela dobře vyslechl: „Ne, to se mýlíte; to je od vás ještě velký nerozum! Kdo oznámil Duchem Páně před Mojžíšem Mojžíše, kdo Eliáše, kdo Samuela, kdo jednoho ze čtyř velkých proroků? Byli jakoby náhodou Bohem probuzeni a prorokovali! A o kom prorokovali nejvíce! Právě o Tom, Který je nyní před námi! Hlas, který bylo možno nyní slyšet jako mocné hřmění, byl právě tak dobře Jeho nanejvyš vlastní hlas jako hlas, kterým k nám mluví jako člověk, hromovým hlasem Se dal slyšet jako Ten, jenž věčně byl, je a bude, - jenž stvořil vše, co tu je a na Sinaji dal za stálého blýskání a hřmění lidu zákony. Proto je také jemu jedinému vše možno také to, že Se mohl z nejvyšší lásky k nám Svým dětem státi člověkem jako jsme my, jinak by Ho jeho děti, které nadevšecko miluje, věčně nikdy nemohly vidět a dokonale poznat!“

4. OPATŘENÍ PÁNĚ PŘI PROBOUZENÍ UTOPENÝCH.

1) Tu přistoupím **JÁ** k Murelovi a pravím: „Dobře jsi to učinil, Můj Synu! Ty jsi opravdu pronikl co nehlouběji do pravdy a ty, kteří se tu dívali, poněkud úkosem jsi zcela podle nejuplněnější pravdy poučil. Proto také budeš zdatným nástrojem proti Židům a pohanům; tvá odměna v nebi nebude za to nikterak malá!“

2) Ale nyní pokročme k činu, který jsem určil pro vás, aby každý mohl rukama nahmatat, že jedině Já to vpravdě jsem, Který měl přijít podle prorocství všech proroků až po Simeona, Annu, Zachariáše a Jana, kterého dal Herodes stít! Hle, těchto devět úplně oživne a půjde domů k svým. A až se úplně posílí probudí, nezdržujte je, nýbrž nechte je ihned odejít. Teprve až opustím tuto krajinu, ať jim někdo z vás sdělí, co se zde s nimi stalo!"

3) Když jsem toto dopověděl, řekl jsem Markovi: „Nyní jim dej do úst ještě jednou víno!"

4) Marek to učinil; avšak Cyrenius a Kornelius se Mne tázali, proč se musí utopencům před oživením nalévat víno do úst.

5) A **JÁ** jsem řekl: „K oživení těchto devíti není toho naprosto zapotřebí; jelikož však hned po oživení odtud odejdou, potřebují také tělesnou posilu a té se docílí právě tím, že se jim nyní ještě před oživením dá do úst víno. Nervy ponebí a jazyku víno nasají a takovým způsobem se také sděluje ostatním životním nervům. Až těchto devět oživne, budou mít jejich vrácené duše tělům již posílené nástroje, které budou moci hned použít k všeliké činnosti. Kdyby se však toto předchozí posílení opomenulo, museli by zde tyto nově oživení nějaký čas zůstat, aby posílili své údy k činnosti. Zároveň toto předchozí posílení jim zjednává v ústech dobrou chuť, čehož je také třeba, protože by jim čich kalné vody způsobil po probuzení ošklivost, které by se dlouho nemohli úplně zbavit. Nyní víte tedy také toto; máte k tomu ještě nějakou prosbu?"

6) Praví **KORNELIUS**: „Ne, to právě ne, Pane a Mistře; ale napadla mi jen myšlenka, jak Ty jako Všemohoucí, jehož jediná vůle vše zmůže, přece jen používáš k dosažení nějakého účelu ještě zcela přirozených prostředků!"

7) Pravím **JÁ** : „A proč bych neměl?! Cožpak přirozený prostředek není také dílo Mé vůle - zejména však víno ze sklepa Markova, jehož prázdné měchy a jiné nádoby jsem Já Sám zcela zázračně naplnil vínem?! Používám-li tedy prostředku přirozeného, je to právě tak zázrak, jako kdybych nepoužíval žádný přirozený prostředek, nýbrž pouze jen Svou vůli! Rozumíte nyní tomu?"

8) Praví **KORNELIUS** a **CYRENIUS**: „Ano, nyní je nám také to jasné; těšíme se nyní již na oživení oněch devíti utopených! Stane se to co nejdříve?"

9) Pravím **JÁ** : „Jen ještě malé strpení, nežli dostanou ještě potřetí víno do úst, načež pak budou mít v sobě dostatečnou posilu ke znovuoživení!"

10) S tím se všichni zvědaví spokojili a Marek dal těm devíti na Můj rozkaz potřetí víno do úst.

11) Poté pravím pak k mnohým okolo stojícím: „Nyní je také toto dílo vykonáno! Vzdalme se tedy nyní z tohoto místa a posadme se ke stolům, na nichž nás už čeká dobře připravená snídaně! Neboť kdybychom zde zůstali, byli by nově probuzení jen zmateni a mysleli by, že se s nimi asi přihodilo něco mimořádného; nevidí-li však nikoho ve své blízkosti, bude jim to připadat tak, že zcela ohlušení a zemdlení včerejší bouří usnuli na tomto pahorku a nyní zrána tohoto po včerejší sobotě následujícího dne byli opět z hlubokého spánku probuzeni! Potom nestarajíce se naprosto o nás, vstanou zcela klidně se svých lůžek a půjdou domů, kde ovšem budou svými přijati a občerstveni."

5. POCHYBNOSTI KORNELIOVY.

1) Na toto Mé slovo učinili sice všichni ihned co jsem přikázal, - avšak mnozí ne zrovna příliš rádi, protože by byli raději ten zázrak pozorovali v blízkosti; leč nikdo se neodvažoval učinit Mi nějakou poznámku. Přicházíme ke svým stolům, usedneme a pustíme se do ryb, které tentokrát byly velmi chutně připraveny a s velmi veselou myslí jíme.

2) Zejména Má **JARA** je tentokrát v dobré náladě a říká: „Já skutečně nevím, jak to přijde, že jsem dnes vůbec tak veselá myslí. Pozoruji však, že všichni ostatní nejsou zrovna tak veselí jako já! Jsem sice děvče a měla bych být zvědavostí také nejvíce obtížena - ale je tomu zde právě naopak! Muži se stále poohlíží, zda se oněch devět již probudilo. Já jsem tam ještě vůbec nepohlédla, nicméně jsem je však viděla jednoho po druhém odcházet - a mužové a páni a králové se tam stále dívají a tážou se v myslí, zda již oživil? Ó, již před půl hodinkou! Hned jak jsme přišli ke stolům začalo se oněch devět hýbat, vstávali jeden po druhém se země, mnu si oči, načež se vzdálili. Já jsem toto zcela snadno pozorovala skrze stromy s oné strany poněkud nás zakrývajícími, protože jsem malá a pod haluzemi stromů tam velmi snadno dohlédnu; vy však

jste velcí a větve stromů vám ten zázrak moci Boží vůle zakryly. Nyní však je již příliš pozdě; i kdybyste tam také šli, nenašli byste nic jiného nežli nanejvýš místa na kterých oněch devět leželo. Také ti, které Pán včera brzy po bouři probudil, odešli s oněmi devíti domů."

3) Práví **KORNELIUS**: „Ale máš ty dobré oči a objevíš vše! Když už je tedy po všem, pak je beztoho vše v pořádku a nám netřeba nic jiného nežli jistý zdar toho, co Pán přikáže a chce; neboť jediný nezdar by vyvolal mnohé pochybnosti u nedůvěřivých. Viděla jsi však oněch devět také skutečně povstat a odejít?"

4) Práví **JARA** poněkud rozčileně: „No, já přece myslím, že na mně není vidět lhářku?! Dokud žiji a myslím, nepřešla přes mé rty ještě nikdy lež - a po boku mého Pána, mého Boha a nejspravedlivějšího Mistra měla bych lhát, abych tím utišila vaši zvědavost?! O, pak vysoký pane, dávno ještě neznáš Jaru! Hle i v sebejasnějším rozumu sídlivá také lež; neboť ty můžeš někomu ze svého rozumu vysvětlit něco podle toho, jak se to tobě jevílo jasné; ale tvé, tobě jasné bytí bylo v základu zcela falešné a ty jsi svým vysvětlováním úplně lhal, - neboť jsi klamal sebe a svého bližního. Ale pravá a čistá láska nikdy nelže a lhát nemůže, protože si bližního, jako dítěte Božího více váží nežli sama sebe a Boha však nadevšecko! Já však jsem plna lásky k Bohu a tedy také k bližnímu - a mohla bych tedy být s to podat tobě falešnou zprávu?! Vznesený Kornelie, tato tvá podezíravost nebyla zrovna velmi slušná!"

5) Práví **KORNELIUS**: „Ale, přespanilá Jaro, tak jsem to přece věčně nikdy nemínil! Ptal jsem se tě tak proto, že to je zcela obyčejný způsob otázky, - ale ani zdaleka jsem nemyslel na to, že bys mně chtěla říci něco nepravdivého! Zeptej se Pána Samého, Jenž přece jistě ví, jak to v mé mysli vypadá, zda jsem chtěl vinit tebe, prostosrdečné přespanilé děvče ze lži! Oněch devět bylo probuzeno vůlí Páně a již také odcestovali rovněž podle vůle Páně a tím je celá věc odbyta! Já jsem ti dal však tuto poněkud neohrabanou otázku z pouhého zvyku a přitom jsem vlastně na nic nemyslel. - Budeš se proto snad na mne hněvat?"

6) Práví **JARA**: „Ó, nikoli, - budoucně však musíš o svých otázkách poněkud lépe přemýšlet! Nyní však jednejme o něčem jiném; neboť o věci marnivé jsme nyní dosti jednali!"

7) Práví **KORNELIUS A CYRENIUS**: „Ano, ano, máš zajisté pravdu; škoda každé minuty, kterou sami prožvaníme, je-li mezi námi Pán! Nechme nyní jediné Pánu čest něco určovat a nařizovat!"

8) Právím **JÁ** : „Nechť toho; nyní máme čas na lov a opatříme Markovi náležitou zásobu! Po poledni se však přihodí již zase něco!"

9) Uslyšev to starý Marek ode Mne, poručil ihned svým synům, aby připravili potřebné čluny, neboť ryby ve velké ohrazené nádrži na jezeře velice utrpěly včerejší bouří.

6. PERŠANÉ A FARIZEOVÉ VE SPORU O ZÁZRÁKU. JIDÁŠ IŠKARIOTSKÝ JDE NA LOV ZLATÝCH RYB.

1) Zatím co jsme u našeho stolu pojednávali o tom a onom, rozvinul se spor mezi třiceti mladými farizeji a dosud přítomnými dvaceti Peršany. Peršané považovali probuzení devíti utopených za řádný zázrak; ale třicet mladých farizeů víceméně pochybovalo, že by to byl zázrak. A zejména Risa, který dříve posílil Hebrama pro Mne, byl nejvíce proti tomu.

2) **HEBRAM** pravil: „Příteli Riso, je-li jednou člověk tělem úplně tak mrtvý jako bylo oněch devět, pak ho můžeš položit jak chceš a příštího dne mu můžeš dát rovněž totéž víno do úst, přece nikdy neoživne! To je dílo Boží síly vůle a položení a vlité víno nemají přítom nic jiného dělat, nežli aby položením vyšla voda ze žaludku a z plic a vínem aby bylo dáno dosud nepevným nervům potřebné předběžné posílení a ponebí neprotivná chuť. Ale co se týče následného probuzení mrtvého těla, k tomu netřeba považovat za nutné ani kladení, ani víno. Toto dal Pán napřed učinit proto, že pojal úmysl povolati těchto devět Svou vůlí znovu v život a aby jejich duše zastihly ihned obydlitelné a potřebné tělo. - Copak to nechápeš?"

3) Práví **RISA**: „Ano, ano, to sice chápu a budeš mít také zcela pravdu; ale nicméně nebyla by přítom bezúčelná zkouška, abychom se skutečně sami přesvědčili, že kladení a potom trojí podávání vína o sobě nevrátí žádnému zcela utopenému tělesný život. Budeme-li mít také toto přesvědčení, pak teprve je toto probuzení úplně nejčistším zázrakem! takové je mínění moje!"

4) Práví **HEBRAM**: „Nu, když už na tom trváš a Pán bude chtít, může se ti snad stát ještě to, že při tomto nyní nařízeném rybolovu se najde ještě nějaká mrtvola a budeš moci pak s touto

mrtvolou provést navlas stejný pokus s kladením a podáváním vína k jejímu oživení, při čemž však jistě nedojdeš k žádnému potěšitelnému výsledku!"

5) Praví **Peršané**: „Toho mínění jsme také my! Neboť co je možné jen moci Boží vůle, to není možné člověku, jenž je sám jenom tvorem, - leč by vůle Boží spolupůsobila s vůlí a skrze vůli lidskou. Takové je naše mínění a myslíme, že nejsme tím na scestí. - Ale nyní se ubírají všichni na vodu a tak vstoupíme tedy i my do člunů. - Neboť při této příležitosti se stane jistě opět leccos obdivuhodného a musíme také my být toho svědky.“

6) Poté následuje všeobecný odchod na vodu, která je toho rána klidná a zejména k rybolovu vhodná. Tentokrát Moji učedníci souhlasí až na Išariota úplně se syny starého Marka a pomáhají jim vrhnout a rozprostřít velké síť.

7) Jidáš Išariotský si však dělá soukromé potěšení a jde zcela sám do úplně zničeného města, aby se podíval, jak to tam vypadá; slyšel dříve, že tam bohatí Řekové chtěli některé ulice vydláždit zlatem a stříbrem. A domníval se a rozuměl tomu také tak, že boháči učinili v té věci již vydatný začátek; proto se vplížil na spáleniště, aby tam lovil veřejně ležící zlato, stříbro a jiné drahocenné věci.

8) Ale jeho špinavost se mu tentokrát nevyplatila, - leda na jeho zádech; neboť když byl spatřen v ulicích jako cizinec honící se za zlatem a stříbrem, byl strážemi ihned uchopen a zcela řádně spráskán. Potom ovšem opustil tu a tam před včerejší bouří ještě kouřící zříceniny starého města, nazývaného v dávných dobách „Filipia“, pod Řeky „Filippi“ a teprve pod císaři římskými dostalo též příjmení „Cesarea“.

9) Když však náš rybář zlata přišel rychlým krokem k domu Markovu, nezastihl ovšem v domě nikoho mimo ženu dcery Markovy, s nimiž se nedalo příliš mnoho mluvit, neboť byly plně zaměstnány obědem a neměly čas obírat se Jidášem. Mimoto věřily již příliš ve Mne a neměly tudíž náladu, aby Jidášovi Išariotskému odpovídaly na jeho poněkud prostořeké otázky; tento učedník nebyl také vůbec v jejich obzvláštní přízni, protože se ho v několika dnech již častěji nasatily a stal se jim nesnesitelný.

10) Jelikož v domě Markově nenašel dobré přijetí, opustil dům a šel se podívat k moři kde jsme, ale nemohl se ničeho dopátrat, protože jsme vypluli, chtějíc učinit dobrý lov, na širé moře kvůli hejnu ryb, které přichází jen dvakrát do roka podle toku Jordánu od jezera Meromského a odbývá si své tření a skládá se většinou z nejlepších zlatých pstruhů.

11) Jelikož tento opozdilý učedník nevěděl co by měl nyní z dlouhé chvíle dělat, odebral se do stanů Ouranových, aby se podíval, zda také tu všichni odešli a zda by snad při této příležitosti nebylo možno najít několik přebytečných zlatých a stříbrných mincí, které snad někdo vytrousil! Leč ani zde se nedalo nic dělat; neboť Ouran nechal v každém stanu tři strážce, s kterými se v nepřítomnosti jejich pánů nedalo dost dobře mluvit. Opustil tedy také s velkou zlostí stany a vyhledal si stinný strom, pod kterým ulehl a zcela pohodlně usnul.

12) Dlouho však spát nemohl, neboť mouchy mu nedávaly pokoj; krátce, Išariot se plné tři hodiny soužil a přecházel téměř již v zoufalství. Konečně však spatřil naše lodi a proto se mu poněkud ulehčilo u srdce a nyní již velice litoval, že opustil Moji společnost.

7. NEVĚRNÝ HELENIN SLUHA.

1) My jsme učinili pravý milionový lov nejlepších ryb a na zcela širém moři byly také nalezeny dvě sem tam plující zcela nahé mrtvolky žen; tyto ženy se dostaly do rukou mořských lupičů, kteří je oloupili o veškeren majetek a pak živé hodili do vody. Obě děvčata 19-21 letá, velmi slušného zevnějšku byla z Kafarnaum; byly to dcery jednoho bohatého domu, které chtějíc cestovat do Gadareny, svěřily se moři. Jejich loď a jejich lodníci byli zcela v pořádku. Leč uprostřed moře narazili na řecký lapač lodí, který loď zajal. Čtyři lodníci a obě děvčata přišli o život. Lodníci byli zabiti a pak teprve hozeni do moře. K oběma děvčatům byli mořští loupežníci poněkud lidštetší; vysvlékli je zcela, znásilnili a teprve potom hodili do moře. Zločinci byli však ještě dnes před svítáním ramenem spravedlnosti a osudu uchopeni a tito ďáblové nejpřísnějšímu trestu neujdou.

2) Obě děvčata byla pevně za vlasy svázána a úplně mrtvá těla plula po vodě. To bylo zcela dobré na zkoušku s kladením a s vínem k dosažení zamýšleného tím oživení utonulého, jak to mínil Risa. Proto byly obě mrtvolky také zavinuty do roucha a uloženy do lodi.

3) Nyní bylo velmi mnoho práce a Marek stěží věděl, jak umístí všechny ryby; já jsem však přikázal Rafaelovi, aby Markovi pomohl a rychle tu bylo vše v nejlepším pořádku. Risa však převzal obě mrtvoly k oživovacímu pokusu a položil je tak jako já jsem dal položit den předtím devět mrtvol.

4) Tomáš pak pozdravil rychle Jidáše Iškariotského a tázal se ho poněkud ironicky, jak dopadl jeho rybolov! Jidáš Iškariotský zabručel něco do svého hustého vousu, neodvažoval se však pouštět se s Tomášem do sporu; vzpomněl si, že ho právě předtím Tomáš varoval, aby nechodil do města hledat zlato a že nyní asi ví jak tam pochodil! Proto Jidáš Iškariotský mlčel; Já pak jsem dal Tomášovi pokyn, aby nepronásledoval dále hledače zlata, jelikož by to přineslo málo plodů.

5) Stalo se, že jeden sluha Ouranův sáhl na úkor Jidáše Iškariotského do sáčku Helenina a odcizil jí 30 stříbrných grošů. Tento sluha přispěchal k našemu stolu a pravil: „Zloděj, zloděj! Když se vysoké panstvo účastnilo zábavného rybolovu a nebylo tu nikoho mimo římské vojáky, tábořící kolem hory a konající cvičení, musel jsem za svou potřebou odejít z velkého stanu; v témž okamžiku se vplížil jeden učedník velkého proroka, kterého nazýváte právem svým Mistrem, do stanu a nežli jsem se vrátil odcizil ze sáčku princezny 30 stříbrných grošů!

6) Když jsem vstoupil do stanu, našel jsem ho rozpačitého, kterak s očima sklopenýma k zemi pátrá, jakoby hledal něco ztraceného; protože se mi zdál podezřelý, spustil jsem na něho zcela příkře a on uleknuv se opustil ihned stan. Z počátku jsem o tomto učedníku velkého proroka nemyslel nic zlého; když však jsem procházel stanem, byl mi nápadný princeznin sáček, protože nebyl již v dřívějším mně až příliš známém pořádku. Jelikož mně jako důvěrníku nebyl číselný obsah sáčku neznám, vzal jsem sáček a přepočítal drahocenný obsah a hle, chybělo 30 stříbrných grošů! Těchto třicet vzácných stříbrňáků nemohl vzít nikdo jiný nežli onen dříve mnou udaný učedník! Tímto toto zavčas co nejpoddaněji oznamuji, aby nakonec nepadlo zcela nevinně podezření na mne!”

7) Práví **HELENA**: „Sluho, pročpak se omlouváš dříve nežli někdo vyslovil podezření na tebe?!”

8) Práví **strážce**: „Nejmilostivější princezno! já se tím neomlouvám, nýbrž tím jsem jen co nejpošpiněji a zcela prostě oznámil krádež, kterou jistě spáchal jen ten učedník velkého proroka!”

9) Práví **HELENA**: „Kdypak jsi bez mého vědomí a vůle předposledně prohlížel můj sáček?!”

10) Práví **strážce**: „O, hned, když vznešená nejmilostivější princezna přenechala stan mé péči! Tehdy v něm bylo ještě celých 600 grošů; nyní je jich však už jen 570,- chybí tedy zřejmě 30 grošů, které nemohl vzít nikdo jiný nežli onen jmenovaný učedník. Jelikož já, jako strážce vznešených pokladů jsem za všechno odpovědný, musím přece také vědět, co a kolik je mi střežit a proto mně starému věrnému sluhovi nesmí být zazlíváno, když se občas podívám, co a kolik mám střežit! Zpozoroval jsem však nyní udaný schodek a ve své největší povinnosti jsem jej oznámil.”

11) Práví **HELENA**: „Zcela dobře, zcela dobře a správně, budeme tuto věc později ještě podrobněji zkoumat a vyhledáme pachatele zla, jenž pak neujde spravedlivému trestu. Snad je však také možné, že jsi se při počítání poprvé anebo podruhé zmýlil a proto by nebylo vhodné obviňovat učedníka božského Mistra proto, že snad z pouhé dlouhé chvíle vstoupil do stanu, k čemuž dokonce měl právo, protože jsme nedali příkaz, že nikdo nemá vstoupit do našich stanů! jdi tedy opět na své stanoviště; přijdu brzy a sama vše co nejpřísněji prozkoumám!”

12) S touto odpovědí se strážce vzdálil a jeho prvou prací bylo vstřícit co nejrychleji 30 grošů opět do sáčku, aby princezna měla pravdu s poznámkou, že se asi při jednom počítání zmýlil. Když byl s tímto výkonem hotov, byl velmi rozpačitý, co při vyšetřování řekne. Nejlepší se mu zdálo zajít opět k princezně, poprosit ji za odpuštění a tím dát najevo, že se skutečně zmýlil v počítání a onomu učedníku velmi ukřivdil. - jak myslel, tak učinil! Po několika málo minutách se opět vrátil, vyložil to takto princezně a prosil ji zároveň, jelikož nyní tu již zločinu není, aby zanechala slíbeného vyšetřování.

13) Přitom však nicméně vypadal velmi roztržitě, neboť věděl, že král Ouran nic tak velmi ostře netrestá jako lež a krádež. Helena se slitovala nad starým darebákem, který se jinak ještě nikdy neukázal nevěrný a řekla mu: „Vstaň a jdi po svém! Nebylo to pěkné od tebe, že jsi se chtěl tak nízkým způsobem pomstít učedníkovi Pána, který nestojí tváří v tvář před tebou a který

ti ještě nikdy ničím jiným neublížil, leč že ho nemůžeš již od té doby co jsme zde snést! Hle, to bylo od tebe špatné a tím jsi se učinil hodným nejostřejšího trestu; neboť mně je nyní známo vše, jak jsi jednal."

14) Tu se začne sluha velmi třást a **JIDÁŠ IŠKARIOT**, který z jisté vzdálenosti naslouchal se vši pozorností tomuto rozhovoru, přistoupil ke sluhovi a řekl: „Ty jsi sice špatně vůči mně jednal a to beze všeho důvodu; ale já ti to odpouštím! Byl jsem sice ve stanu a když jsem se v něm několik minut zdržel, vystoupil jsi z úkrytu zuřivě proti mně a já jsem šel svou cestou; ale o nějakém sáhnutí na poklady stanu nebylo zajisté ani řeči! A také kdybys byl proti mně nevystoupil tak zuřivě, nebyly by nikde mnou utrpěly škodu poklady tebou střežené. Krátce, ať je tomu jakkoli, já jsem ti odpustil; hled' však, abys nyní ty sám dobře vyšel se svým panstvem!"

8. VNĚJŠÍ KLID A VNITŘNÍ ČINNOST SPOLEČNOSTI.

1) S tím Jidáš Iškariot ustoupil a **JÁ** jsem řekl Heleně, Ouranovi a Mathaelovi: „Zanechte toho všeho; neboť je nám projednávat důležitější věci! Podržte sluhu a netrestejte ho; neboť nebyl by nikdy provedl tento nevázaný kousek, kdyby nebyl k němu puzen jistým duchem! Byl však puzen proto, aby také on nám učinil proroctví, které se splní! - Ale nyní o tom nic dalšího; neboť je nám nyní projednávat mnohem důležitější věci!"

2) Tázal se Mne však zcela udiveně **CYRENIUS**: „Pane, co to bude? Mně se zdá, že nyní není již nic, co by bylo ještě důležitějšího nežli je to, co vše jsme zde již zažili! O, mluv Pane! Mé srdce se chvěje mocně touhou zvědět Tvá nová ustanovení a rozhodnutí; abych se pak podle toho zařídil!"

3) Praví **JÁ**: „Měj jen malé strpení; neboť vše musí mít svůj čas, aby to v něm uzrálo. je tedy nyní především třeba malého odpočinku. Proto si nyní se Mnou zcela nakrátko odpočiňte!"

4) Poté si všichni odpočinuli a věc mezi Jidášem iškariotským a strážcem Ouranových pokladů, o které se Ouran a Mathael beztoho velmi málo starali, byla odbyta. Oběma bylo vyřizovat s Korneliem a Faustem velmi důležité vládní záležitosti; neboť na Ourana naléhal již čas a začal velmi mnoho myslet na to, aby se vrátil s velkým nálezem pravdy k národu, jehož byl králem a aby jej podle možnosti obšťastnil tímto nálezem. Chtěl být králem rozumného a moudrého národa a nikoliv pouhých lidských larev a strojů, krácejících bez poznání a bez vůle jako zvířata.

5) Risa pak pozoroval své dvě mrtvoly a přemýšlel jen o tom, zda by je bylo možno předchozími úkony, které viděl a konečně silou Mého jména povolal opět v život. Ostatní kolem Mne přemýšleli opět o tom, v čem asi bude záležet ona velká důležitá věc, kterou provedu po účinném krátkém odpočinku. Krátce, ačkoliv všichni se zdáli vnějšně odpočívat, byli nicméně vnitřně v duši v nejvyšším stupni činni a nikdo nevěděl kudy kam! Filopold, Murel a Kisjona dali hlavy dohromady a převelice uvažovali co se asi stane; také Cyrenius, Ebahl a Jara mnoho přemýšleli a nemohli nic nalézt, o čem by se nyní mohlo ještě jednat. Neboť zdálo se jim nyní již vše vyčerpáno.

6) **SCHABBI a JURAH**, oba perští vyslanci pravili však nyní druhům, kteří na ně silně naléhali: „Nechte toho! To by znamenalo pokoušet Boží sílu v našich srdcích! Copak víme, jak jsme vnitřně uspořádáni?! Nevíme-li však ani o sobě samých nic, jak potom máme vědět, jak je Bůh v Sobě uspořádán a co bude konat?! Víme však, že vše, cokoli učiní, bude nanejvýš moudré a úplně v náš prospěch; ať se tu tedy nyní stane cokoli více méně velkolepého nežli tu již bylo, na tom nám nesejde. jsme a zůstaneme obchodníky a můžeme nadmíru dobře potřebovat vše, co směřuje k našemu prospěchu. Nakonec však považujeme již vše za stejně velkolepé, cenné a důležité, co tu přichází od Něho, jediného Pána věčnosti a nekonečnosti všech jeho nesčíslných skutků a děl.

7) Jelikož se však sami zrovna příliš dlouho neznáme, nemůžeme také vědět, čeho je nám ještě třeba mimo vše to, co jsme již obdrželi; On však to ví a proto může zcela dobře to, co tu ještě přijde, označit za něco velkého a nadmíru důležitého! Neboť Pán veškerého řádu od věčnosti nemůže přece začít počítat u 13 nebo 14, nýbrž vždy jen u jedné. A tak On jistě také zcela čistě a jasně ví, co je pro nás postupně příhodné pro naše vnitřní životní zdokonalení; proto tedy již můžeme v úplném klidu očekávat co vše ještě dnes podnikne!"

8) Toto velmi moudré poučení uklidnilo mysli Peršanů úplně; ale také mysli těch, kteří seděli u Mého stolu, byly klidnější a s největším napětím a s radostí očekávali, co potom bude zcela otevřeně činit!

9. VYZVĚDAČI HERODESOVI.

1) Starý **MAREK** vyšel z domu, v němž již učinil přípravy k obědu, ke Mně a zcela tiše pravil: „Pane, - odpuť jestliže Tě svou prosbou na několik okamžiků ruším!”

2) Pravím jemu **JÁ** : „Příteli, jdi a řekni vyzvědačům Herodesovým, číhajícím za tvým domem: Syn člověka jedná a mluví zcela otevřeně před, očima a ušima veškerého světa a nechce s nikým domlouvat něco tajného; kdo tedy chce mluvit a o čemkoliv jednat se Mnou, musí přijít ke Mně a rovněž zcela otevřeně mluvit a jednat! U Mě se nebude nic zcela tiše a tajně do ucha šeptat a potají jednat a radit; toto je prokletým obyčejem jen dětí světa, mají-li na mysli něco zlého a neodvažují se s tím rychle a dosti otevřeně na denní světlo, protože se před lidmi bojí pro své špatné úmysly. Já však jedním otevřeně, mluvím vše nahlas a nebojím se lidí, protože Mé úmysly s lidmi jsou dobré! Jdi tedy a řekni mrzkým zrádcům, co jsem ti nyní řekl!”

3) Marek se co nejlouběji přede Mnou uklonil a šel, aby s největší přesností provedl Můj rozkaz. Když to se vši vážností pověděl do falešné tváře vyzvědačům, kteří byli na všechny strany Herodesem vysláni za Mnou, pravil **jeden** z nich: „Příteli, ty asi nevíš, že jsme Herodesem opatřeni veškerou plnou mocí dokonce nad životem a smrtí a že máme právo každého drzého odbojníka ihned zahubit!”

4) Práví **MAREK**: „Také římského občana, jímž jsem já?”

5) Právil **drzí mluvčí**: „Zahubíme-li ho, nebudeme Herodesem voláni k odpovědnosti. „Pravil” **MAREK**: „Avšak zato tím jistěji Bohem a římským vrchním místodržitelem Cyreniem, který se k velkému štěstí již několik dní s mnohými velmi mocnými Římany právě zdržuje zde u mě! Běda vám, odvážíte-li se dotknout mého domu jen jediným nepřátelským prstem !”

6) Právil **drzoun**: „Co říkáš, že římský vrchní místodržitel je zde - vždyť teprve před několika dny udělil skrze zemského správce jeruzalémského Herodesovi otevřené právo meče?!”

7) Právil **MAREK**: „Zcela dobře, zcela dobře! Dokáže se ihned, kdo udělil toto právo Herodesovi!”

8) Tu vyslal Marek jednoho ze svých synů k Cyreniovi s nařízením, aby toto ihned oznámil vrchnímu místodržiteli. Když to Cyrenius s hlubokým rozhořčením uslyšel, dal ihned Juliovi rozkaz, aby se 100 vojáků ony vyzvědače počtem 30 ihned zajal a každého, kdo by nechtěl ihned vydat zbraně, beze vši milosti usmrtil.

9) Právil jsem **JÁ** : „Usmrtit ne, ale zajmout! Toho bylo také ihned uposlechnuto.

10) Když vyzvědači viděli, že se na ně Římané zcela zuřivě vrhají, chtěli utéci; leč nepodařilo se jim to. Římská vojska jim dali hlasitě najevo, že usmrtí bez milosti a slitování každého, kdo by se jim protivil. Tento zcela zuřivý vážně znějící slib zapůsobil, drzí vyzvědači se vzdali, byli ihned provazy a řetězy spoutáni a tak byli předvedeni s nejzoufalejšími tvářemi před vrchního místodržitele za vedení Marka a Julia.

11) Když takto stáli před Cyreniem, Korneliem a Faustem, otázal se jich **CYRENIUS** s obvyklou římskou diktátorskou vážností: „Kde jsou vaše plné moci a rozkaz, který vás vyzývá, abyste pronásledovali na všech cestách a stezkách proroka Galilejského?”

12) Práví náčelník jménem **ZINKA**: „Pane, jsa spoután na rukou a nohou, nemohu ti je sem ze svých skrytých tlumoků přinést! Nech uvolnit má pouta a budeš je mít, abys mohl poznat, že i my máme v pozadí pána, který nám rozkazuje a kterého musíme poslouchat, protože si od Římanů draze vykoupil právo, aby na vašem místě byl také pánem nad naším životem a který vám neodpověden - může nechat nás podle libosti usmrtit, kdykoli jen chce!

13) Pro nás se může potloukat po celé Galileji třeba 10.000 proroků; nechají-li nás na pokoji, pak jim ani my jistě nijak neublížíme. Ale když nás nějaký mocný držitel moci povolá, dá nám dobrý žold , v případě zdráhání ve službě nás však také dokonce dá svými mnohými katy usmrtit, pak dostává věc zcela jinou tvářnost! Tu se musíme stát na život a na smrt pronásledovateli každého i kdyby pronásledovaný byl sebe počestnějším člověkem! Či chybují vaši bojovníci a žoldníci, když vaše rozkazy na život a na smrt vykonávají?! Je-li však někdo před Bohem, je-li totiž jaký Bůh odpověden, pak to může být jen pán, nikdy však jeho otrok a věrný služebník! Dej

mne zbavit pout a já ti předložím ihned naše plné moci vystavené ve třech řečech vlastní rukou Herodovou a z toho teprve můžeš nad námi vynést právoplatný rozsudek!"

14) Cyrenius dá Zinku odvázat a **ZINKA** sáhne ihned do skryté tašky, vytáhne pergamenový svitek, podává jej Cyreniovi se slovy: „Tu máš, čti a posuď pak právem před veškerým světem, zda naše úklady, týkající se galilejského proroka, známého Ježíše z Nazaretu jsou zákonité či ne!"

15) **CYRENIUS** čte plnou moc, která je na konci podepsána tahy jména Heroda. Zní krátce doslovně takto: „Podle moci, která mě, čtyř-knížeti Herodesovi byla z Říma za tisíc liber stříbra a sto liber zlata propůjčena nad celým Judskem, ustanovuji a nařizuji opíraje se o draze vykoupenou pomoc Říma, aby byl prorok galilejský, jenž se zdá být mým zřízením velmi nebezpečný, jat a mně pak živý anebo mrtvý vydán, - v prvním případě budu jej sám zkoušet a uvidím, kterého ducha je dítětem. Moji vyslaní pochopové mají pak s touto mnou vlastnoručně podepsanou listinou nejúplnější právo dotyčného proroka na všech cestách a stezkách a na všech ulicích hledat, pronásledovat, zajmout a v případě zprotivení se i s jeho stoupenci usmrtit a pak mně ho také jako mrtvého odevzdat, za což každému kdo se ho zmocní, bude vyplacena odměna 300 stříbrných grošů. - Dáno v Jerusalemě ve vlastním paláci. "

16) Praví **ZINKA**: „Nuže, co tomu nyní říkáš? Je nás třicet v právu anebo ne?"

17) Tu **CYRENIUS** poněkud přemýšlí a potom praví: „S mým vědomím a chtěním nebyla Herodovi takovýmto způsobem z Říma nikdy nějaká taková plná moc udělena. Podle mého přesného vědomí byla mu plná moc poskytnuta jen potud, aby ve svém vlastním domě vykonával v případě nutnosti i právo meče, - mimo dům však jen tehdy, kdyby se proti nám Římanům vyskytlo nějaké spiknutí a kdyby byla římská posádka jakož i řádný soud od místa povstání příliš daleko, avšak Herodes by byl se svou čestnou a ochrannou mocí přítomen; v tomto jediném případě by mohl uplatnit přísné právo meče!

18) Tak zní plná moc vyhotovená Římem Herodesovi, do níž jsem nahlédl a také ji spolu-podepsal; neboť co je nařízeno z Říma do Asie, musí projít mýma rukama anebo rukama jednoho z mých vyslanců, který mně však musí v nejkratší době podat zprávu o tom, cokoli by sem přišlo. Tuto plnou moc prohlašuji nyní tedy za neplatnou a to tak dlouho, dokud nedostanu z Říma vyrozumění, jak, kdy a proč bez mé vědomosti byla udělena Herodovi taková velmi rozsáhlá plná moc, která nám nejuvěrnějším Římanům musí zajisté způsobit oprávněnou úzkost a starost!

19) Tuto plnou moc nedostanete již zpět, dokud se nevrátí z Říma; vy pak zatím zůstanete mými zajatci! I když ještě v sobě nejste podle světských zákonů zločinci, jste však nicméně nástroje, jimiž se ten jeden zločinec dopouští hanebnosti za hanebností, - a k hanebnostem Řím ještě nikdy neudělil nikomu svolení a také jistě ne vašemu Herodovi!

20) Ale já vím, jak Herodové zneužívají svá povolení pod nějakou vlasteneckou záminkou! Vraždění, kterého se dopustil starý Herodes na nevinných dětech, slouží mně dosud vždy za zřejmý důkaz o tom, jak tyto chytré řecké lišky dovedou ke svému prospěchu zneužívat práv Římem jim přiznaných, aby uvedli židovský národ hromadně do nepřízně Římanů.

21) Ó, já již dovedu odkázat Heroda do mezí; to bude mou úplně vážnou věcí! Starý Herodes okusil můj starořímský smysl pro spravedlnost, ačkoliv mně bylo tehdy něco přes třicet let; nyní jsem téměř starcem, stal jsem se zkušenější a vážnější - nyní si tedy také ještě více vážím co nejpřísnějšího práva! Nyní platí u mě úplně: Perea mundus, fiat jus! Staň se právo, i kdyby měl zhynout svět!

22) Nyní vyšlu ihned dva posly, jednoho do Říma a druhého do Jerusalema k Herodovi, aby požádal o všechny plné moci Říma, nalézající se v rukou Herodových. Běda jemu a jeho sluhům, služebníkům a služebníkům služebníkům, nesouhlasí-li jeho plné moci se smyslem této vám udělené plné moci!"

10. ZINKOVA OBHAJOBA A JEHO ZPRÁVA O KONCI JANA KŘTITELE.

1) Praví **ZINKA**: „Pane, to přece snad nebude také naší zlou věcí? Naším pánem a velitelem byl dosud Herodes. Konal zajisté leckteré o sobě hanebné bezpráví na ubohém lidstvu, to jsem zcela jasně a dobře poznal, - ale co se dalo přitom jiného dělat, poručíš-li mu, aby skuteč-

němu anebo domnělému zločinci srazil hlavu od těla?! Může být stokrát úplně přesvědčen, že odsouzený je skutečně nevinen - přece jen musí přiložit ostrou sekyru na jeho vaz!

2) Nevěděli jsme snad nic o naprosté nevině teprve před krátkým časem sřatého Jana? Ó, znali jsme jeho nevinnost a měli jsme rádi tohoto moudrého Bohu oddaného podivína; neboť ještě v žaláři nám dával ty nejkrásnější nauky, napomínal nás k všestranné trpělivosti a vytrvalosti, varoval nás před hříchy proti Bohu a bližnímu a také- nám oznámil, že nyní v Galileji povstal prorok všech proroků a nejopravdovější Kněz všech kněží, Kterému by nebyl hoden ani řeménky na obuvi rozvázat! Říkal nám, že teprve On nás osvobodí ode všeho zla, a ukáže. nám cestu světla, pravdy a věčného života. Krátce poučoval nás strážce, Jako bychom byli jeho učedníky a jeho nejlepšími přáteli!

3) Když se nás Herodes tázal, co ten zajatec. dělá a jak se chová, mohli jsme všichni vypovídat o něm jen to nejlepší To se Herodovi tak velice zalíbilo, že sám navštívil Jana a dal se jím poučovat. A věru málem by mu býval dal úplnou svobodu, kdyby se byl Jan až příliš záhy nedopustil jako jinak nanejvýš moudrý muž velké pošetilosti tím, že chlípnému veliteli označil styk s krásnou Herodiadou jako nejvš hříšný! Ano, málem by se bylo Janovi podařilo odvrátit Heroda od Herodiady!

4) Na neštěstí slavil tou dobou Herodes s velkou okázalostí své narozeniny a Herodias, dosti dobře obeznámená se všemi slabostmi Herodesovými ozdobila se tohoto dne zcela neobyčejně a tím zvýšila své ostatní půvaby téměř do neuvěřitelné výše. Byvši takto vyšňořena přišla se svou dračí matkou, aby mu blahopřála a jelikož v jeho domě byli harfeníci, pištci a hudci, tančila Herodias před zcela zchlípnělým Herodesem. To se vilnému kozlu tolik zalíbilo, že tento pošetilec učinil vážnou přísahu, že jí poskytne vše, začkoli ho bude žádat! Nyní byl náš dobrý Jan ztracen, protože stál přímo v cestě proklaté lakotě matčině; matka dala dceři pokyn, aby žádala hlavu Janovu na stříbrné míse, což dcera - třebaže se skrytou hrůzou učinila.

5) Nuže, co tu prospěla naše láska k Janovi, co naše přesvědčující poznání o jeho naprosté nevině, co naše litování?! K čemu bylo naše hlasité proklínání staré a mladé Herodiady?! Já sám jsem musel s jedním katanem do vězení, abych oznámil dobrému Janovi ošklivou vůli mocného velitele a musel jsem ho nechat svázat a pak na prokletém špalku ostrou sekyrou oddělit úctyhodnou hlavu od těla! Plakal jsem přitom jako dítě nad přílišnou zlobou obou žen a nad nejsmutnějším osudem mně tak drahého přítele! Ale co to vše prospělo proti temné, zaslepené a strnulé vůli svého druhu jediného mocného zuřivce?!

6) A nyní jsme vysláni, abychom uchopili v Galileji působícího proroka, jenž je bezpochyby týž, o němž nám Jan oznámil tak velké věci a vydali ho Herodovi. Můžeme za to jako přísežně najatí sluhové a pacholci tohoto zuřivce?! Či můžeme z jeho služeb vystoupit kdy chceme?! Neustanovil snad žalář a smrt na zpronevěřilé uprchnutí z jeho služeb?! Když nyní takovými jsme a tak jednáme, jakými být a jak jednat musíme, pak mně uveď, pane, spravedlivého soudce, který by nás za to mohl odsoudit!

7) Dej sestoupit všem andělům a Samému Bohu z nebe k Zemi a vyslovit nad námi rozsudek prokletí a bude to právě tak spravedlivé jako to stětí Janovo. Je-li nějaký spravedlivý Bůh, pak přece musí být zřejmě moudřejší nežli všichni lidé!? Je-li však moudřejší a k tomu všemohoucí, pak věru nechápu, proč dává na světě vznikat takovým lidským obludám a k tomu ještě tak mocným!

8) Toto je také jediný důvod, proč já a mých 29 pomocníků již nevěříme v žádného Boha. Poslední jiskru víry nám však vzalo přehnané stětí Janovo; neboť já bych jako Bůh spíše dal tisíce blesky rozmetat tisíc takových Herodů nežli stít jediného Jana! Může sice být pravda, že na onom světě může Bůh tisícíronásobně odplatit Janovi, snášel-li zde s trpělivostí a odevzdaností ukrutnost na něm spáchanou; ale já za svůj úsudek, v jehož přesvědčení jednou žiji, nedám milému Pánu Bohu ani půl života za tisíc nejšťastnějších životů, o kterých se ještě žádný člověk nemohl dovědět nic přesvědčivě jistého!

9) Kdo má moc, může diktovat a jednat podle své libosti; my však slabí a bezmocní musíme mu pak jako soumaři na život a na smrt sloužit. Vraždí-li, není to zcela nic, - neboť má k tomu přece právo svou mocí; vraždíme-li však my, pak jsme zločinci a budeme za to opět zavraždění! Já se však táži tebe a všech pánů a moudrých, který Bůh to může jako právo trpět! - Prosim tě, pane, abys mě na to dal jasnou odpověď!"

11. CYRENIHOVA VLÍDNÁ ODPOVĚĎ ZINKOVI.

1) **CYRENIUS** se této námitce velmi podivuje a polohlasitě Mně praví: „Ten člověk není věru na hlavu padlý a zdá se mít velmi dobré srdce! Tomu by se mělo pomoci! - Co myslíš, ó, Pane, má být tento muž k nám obrácen a snad také jeho družina?“

2) Pravím **JÁ** zcela otevřeně: „Jednou ranou nepadne žádný jen poněkud silný strom! S jistou trpělivostí může však člověk mnoho pořídit. Také nesmíme toho, koho chceme přivést ke světlu, nechat se dívat do plného poledního slunce. Neboť dá-li se mu najednou příliš mnoho světla, pak oslepne na delší čas; zvykáme-li ho však ponenáhu na světlo, pak bude s to i v nejjasnějším světle vše ve velké jasnosti vidět a poté již nepřijde do slepoty.“

3) Tento člověk Mi však nyní prokázal dobrou službu tím, že jako očitý svědek co nejuvěrněji vypověděl, jak byl Můj předchůdce Jan, jenž kázal a křtil v krajinách Jordánu, Herodem jat a připraven o život. Nikoli kvůli Mně, nýbrž kvůli Mým učedníkům ať ještě vypoví, proč vlastně dal Herodes Jana zajmout a věznit. Dej ty mu tu otázku!“

4) Praví **CYRENIUS** obraceje se k Zinkovi: „Příteli, nechtěl bych, aby se mému výroku rozumělo tak, že bych chtěl dát potrestat sluhy a pacholky nějakého zuřivce i tehdy, nejsou-li ve svém srdci ani zdaleka jeho smýšlení, - nýbrž jen tehdy, kdyby takovými byli a tvrdošijně a jaksi ještě svévolně vykonávali zlé předsevzetí svého panovačného zuřivce! Ale s lidmi jako jsi ty, kteří až příliš dobře poznávají ono nelidské svého nelidského velitele a v srdci si je co nejloubežji oškliví, dovedu vždy jednat podle práva a největší slušnosti!“

5) Proč však Bůh dává na tomto světě nezřídka vítězit nepravosti, zatím co ctnost často trpí a bývá až k tělesné smrti utlačována, to má, příteli, zajisté také velmi vážný důvod, ale pro tvůj nynější rozumový stav spočívá ještě příliš hluboko, než abys jej mohl nyní pochopit a také tvoji druhové, jejichž rozum se zdá být ještě mnohem vnějšnější nežli tvůj; leč přijde již snad zakrátko čas, v němž zcela přesně dokonce celým svým srdcem poznáš, proč musí být také Herodové!“

6) Praví **ZINKA**: „Pane, jenž jsi mně právě prokázal milost, že jsi mne oslovil slovem „příteli“, nedej, aby toto velmi významné slovo vyznělo naprázdno, jako to nyní mezi lidmi bývá žel, až příliš často. Vzal-li jsi však to slovo v pravém významu, pak mi prokaž laskavost a dej také mých 29 druhů uvolnit z těžkých pout! Že ani já ani oni ti neutečou, za to ti ručí předně již silná stráž a zadruhé a hlavně tvé vlídné slovo. Věř mně - mluvím nyní zcela svobodně a otevřeně. My všichni jsme s největší nevolí tím, čím žel jsme! Kdybys nás mohl od tohoto (zla) jha osvobodit, prokázal bys nejlidštější a nejspravedlivější dílo!“

7) Praví **CYRENIUS**: „Nech toho; to bude má starost! Pohleďte kolem a spatříte samé zachráněné z ruky záhuby! Jsou mezi nimi málokterí, kteří by podle naší římské přísnosti nezasloužili buď ostrou sekyru na krk anebo dokonce kříž; a pohleď na ně, jak nyní jako praví lidé jako nejčistší zlato stojí před námi a žádný si nepřeje opustit naši společnost! Doufám, že se vám co nejdříve bude rovněž tak dařit; neboť u Boha jsou všechny věci zcela snadno možné, - o čemž mám já sám nejživější přesvědčení.“

8) Ale nyní mi dovol, abych ti položil ještě jednu velmi závažnou otázku, totiž: Ty jsi nám všem prokázal velmi důležitou službu tím, že jsi nám zcela otevřeně sdělil, čím a jak přišel onen ctihodný Boží věštec Herodesem o život; nuže, byl jsi jistě také přítomen jeho zajmutí! Nemohl bys mi tedy také k tomu ještě sdělit, proč a z jakého popudu dal vlastně Herodes zajmout Jana, který mu jistě v ničem neublížil? Neboť nějaký důvod musel pro to přece mít!?“

12. ZAJMUTÍ JANA KŘTITELE. POMĚŘ HERODŮV K HERODIADĚ

1) Praví **ZINKA**: „Smím-li bez jakýchkoli následků zcela svobodně a otevřeně mluvit, mohl bych ti jako ten, který na tohoto nejnevinnějšího ze všech nevinných lidí vložil sám ruku, udat zajisté nejpřesněji pravý důvod; ale kdyby tu snad vězela příliš suchá sláma na střeše, pak je mi mnohem milejší, smím-li o této události mlčet, na niž si nemohu vzpomínat bez největšího bolu v srdci, ale také ne bez nejtrpčího a nejjedovatějšího hněvu!“

2) Praví **CYRENIUS**: „Mluv zcela svobodně a otevřeně, neboť mezi námi nenajdeš ve střeše žádnou příliš suchou slámu!“

3) Praví **ZINKA**: „Nuže dobře tedy, poslyš mne! Řekl jsem ti předtím, že já nyní již vůbec

nevěřím v Boha; neboť vše, co se o Něm učí v chrámu, je lež, nejčernější a nejhanebnější lež! Neboť takový Bůh nemůže věčně nikde být! Náš nešťastný přítel Jan učil lid vážně poznávat pravého Boha a jeho nauka byla nutná a v nejvyšším stupni dobrá každému člověku, jenž nepří náležel chrámu a nebyl farizejem! Nyní budeš již asi moci jako velmi rozumný muž zcela poneháhu tušit, odkud začala vichřice řádit!

4) Templáři by byli ubohého Jana již dávno rádi usmrtili, kdyby se nebyli obávali lidu, který nyní již z větší části přišel na kloub nejhanebnějším a nejčernějším podvodům. Proto si vymysleli plán, kterým hleděli Herodovi namluvit, že se náš Jan zabývá zcela potají plánem všelikým falešným a velmi jemně zastřeným předstíráním pobouřit lid k nejstrašnějšímu vzpourám proti potlačovateli Herodovi.

5) To přimělo nakonec Heroda přece jen k tomu, že sám pospíšil s námi k Janovi do velmi pusté krajiny Jordánu a že se chtěl sám přesvědčit, zda je to s věcí Janovou skutečně tak nebezpečné! Avšak dospěv k Janovi, neshledal i při nejkritičtější zkoušce ani nejmenší stopu všeho toho, co mu nalhávali templáři. Proto byl nakonec sám strašně rozlícen nad nejvyšší nevýslovnou špatností chrámu a jeho obyvatelů.

6) Když se poté templáři jali na něho naléhat, aby Jana učinil neškodným, pravil jim s hrozící tváří v mé přítomnosti: Na radu a vůli bídných nenasytých psů nebude nikdy proti svému přesvědčení soudit nějakého člověka!

7) Po této energické odpovědi stáhli se černí rytíři zpět a mlčeli. Ve svých zlých radách nicméně setrvali; zatím navenek nedávali na sobě znát rozmrzelost a dělali, jakoby jim na Janovi ani v nejmenším již nezáleželo, najali tajně úkladné vrahy, kteří měli tomuto Božímu muži sfouknout světlo života!

8) Když se to Herodes dověděl, tu zželelo se mu tohoto čestného klidného věštce. Povolal nás k sobě a vyprávěl nám co slyšel a nakonec pravil: „Poslyšte, tohoto člověka musím zachránit! Vyjděte na oko se zbraněmi a provazci, lehce ho svažte, sdělte mu můj skrytý plán a on vás bude následovat! Zde ho v dobrém vězení dobře uschovám; ale se všemi svými učedníky se bude svobodně stýkat!“

9) To se tedy také stalo a Jan s tím byl jakž takž spokojen. Ale černá hadí havěť chrámu se až příliš brzo dověděla, že Herodes vsadil jen na oko Jana do panského vězení, že mu však poskytuje veškerou svobodu, aby se mohl se svými učedníky stýkat. I začali se opět radit, jak by Heroda nakonec přece jen přiměli k tomu, aby sám vložil ruku na Jana.“

10) Poté Zinka umlkla; leč Cyrenius ho dokonce prosil, aby vypravoval tuto věc dále. A **ZINKA** jal se mluvit dále takto: „Černí služebníci chrámu se brzy dověděli, že Herodes, jenž je zpola Žid a zpola stále ještě pohan, vidí rád mladou Herodiadu, leč jako Žid a pro dopuštění se cizoložství zcela se neodvažuje vstoupit s ní v bližší poměr. Sám pro sebe by si zrovna kvůli tomu nenechal ani vlas svědomí zešedivět; leč kvůli velkohubému chrámu musel zachovávat aspoň vnější vážnost.“

11) Toto vše černí rytíři věděli, poslali jednoho velmi prohnaného výmluvného chlapíka k Herodovi s návrhem, aby si Herodes z důvodu známé neplodnosti své ženy směl za malou oběť do Boží skříně beze všeho držet kuběnu a že může být úplně ujištěn, že chrám nebude proti tomu činit námitky.

12) Herodes se nedal dvakrát pobízet, dal tomuto zpravodaji několik liber zlata a věc byla odbyta. Poslal ihned posla k Herodiadě a ta se ovšem mnoho nebránila vyhovět žádosti čtyřknížete Heroda, zvláště když k tomu byla také přemlouvána a povzbuzována svou matkou; neboť stará Herodias byla žena pro satana jako stvořená. Dobrého na ní nebylo nic, - ale zato tím více příliš mnoho špatného. Matka sama vedla svou dceru poprvé nesmírně bohatě vyzdobenou k Herodovi a doporučila ji jeho milosti. Herodes líbal sice co nejněžněji Herodiadu, leč hříchu se s ní ještě nedopustil. Hojně ji obdařil a poskytl jí k sobě úplně svobodný přístup.

13) Když se vrátila od Herodesa domů ke své matce, tázala se jí matka, co všechno s ní Herodes mluvil a činil. Dcera mluvila pravdu, chválila sice velmi vlídnou, nicméně však velmi střízlivou mysl Herodovu a kterak ji hojně obdaroval a vždy jí k sobě dovolil volný přístup; jen mu musí zachovat co nejuvěrnější srdce.

14) Stará čarodějnice myslela však přitom zcela jistě na to, co jsem jí já, který jsem doprovázel Herodiadu domů, četl z očí jako dobře napsané písmo: „Hle, za tím něco vězí! Jestliže se Herodes nedal poprvé zajmout velkými půvaby mé dcery, pak to neučiní ani podruhé! Protože

by však přitom matka ztratila právo žádat Herodesa o čestné odškodnění, dala dceři krásné poučení, jak to má příště nastrojít, aby pohnula Heroda k souloži.

15) Já jsem ze zlosti opustil brzy dům této čarodějnice, vrátil se k Herodovi a vyprávěl jsem mu vše, co jsem upozoroval; že tím Herodes nebyl zrovna příliš nadšen, dovede si každý snadno sám představit. Proto se také odebral k Janovi a celou věc mu vyložil."

13. VRAŽEDNÝ ÚKLAD TEMPLÁŘŮ PROTI JANU KŘTITELI.

1) **(ZINKA:)** „Jan však mu pravil: Neměj nic s Herodiadou a s její matkou; neboť stará je had a mladá zmije. Mimoto znáš vůli všemohoucího Boha Abrahama, Izáka a Jakoba a znáš Jeho řád, podle něhož On již od počátku všeho stvoření dal jednomu muži jen jednu ženu. Plodnost anebo neplodnost nějaké ženy, která se jednou spojila s mužem manželsky, není důvodem k přijetí ženy nepravé; neboť vytrváš-li v trpělivosti, pak je přece Bohu snadno možné vzbudit v lůně tvé ženy i v jejím vysokém věku ještě živý plod! Čti dějiny patriarchů a shledáš, že jejich trpělivost a odevzdanost přinesla jim ještě ve vysokém věku přehojné požehnání!

2) Proto neměj nic s Herodiadou a neber od chrámu žádný rozlukový list; neboť Bůh nikdy rozlukový list neustanovil! To učinil Mojžíš ze sebe jako člověk následkem rozmanité tvrdosti lidských srdcí; ale tím neučinil moc dobře a Bůh neshlížel na toto ustanovení laskavými očima, o tom můžeš být úplně ujistěn! Proto se tedy jen drž své ženy a nenech k sobě přijít Herodiadu! Dej Zinkovi (totiž mně) plnou moc a on to již dovede zařídit tak, aby ti ta zmije do domu již nepřišla! Uposlechneš-li tuto radu, zůstaneš v přátelství Jehovově, - ne-li budeš uveden v záhubu a staneš se nepřítelem Jehovy!"

3) Herodes si to vzal k srdci a rozhodl se, že se bude Herodiady zdržovat. Leč starý had s mladou zmijí vynaložily vše na to, aby Heroda oslepily. Věděly, kdy vycházel a kam a Herodias věděla, jak by se s ním setkala vždy půvabná, co možno zdobená a vyšňořená. Neměl s ní sice nic, ale ve svém srdci se začal nicméně stále více rozpalovat, takže nakonec sám začal vyhledávat příležitosti, aby se setkával co možno často s krásnou Herodiadou.

4) Když se konečně přiblížil den jeho narozenin, tu použila však již Herodiada všech prostředků, aby přišla k velké slavnosti. Zatím však vyzvídali také templáři u Herodiady, jak daleko je s Herodesem. A ona jim nemohla říci nic jiného, nežli že je přes veškeré své úskoky a zlé léčky úplně na starém místě; kdo anebo co je toho vinou, že neví, ačkoliv až příliš jasně vidí, že ji Herodes přece jen rád vidí a že jí zcela pokradmu vždy více a více činí nástrahy!

5) Když se to templář dověděl, řekl oběma zcela otevřeně: „Toho není vinen nikdo jiný nežli jen ten vodní a křestní prorok, na němž Herodes schlamstl svou spásu! Sám ho vzal od Jordánu do zajetí, aby ho uchránil před námi; leč to mu nicméně nic neprospěje! Vodní prorok musí padnout a padne. Je to pro vás a pro nás nejnebezpečnější kámen úrazu! Kdyby to snad nešlo dříve, podaří se to přece jen o narozeninách Herodových. Snažte se zahubit proroka za každou cenu a budete moci ovinout Herodesa kolem prstu!"

6) Tím měly obě ženy více než dostatečně objasněný důvod svých nedařících se pokusů. Obě se nyní radily o tom, která by Jana zahubila a dcera mně uvedla do jejich tajemství a slíbila mně mnoho zlata a stříbra, připravím-li nějakým vhodným způsobem Jana o život. Já jsem se však zcela přirozeně nedal k tomu pohnout, dělal jsem však jako bych byl poněnáhu s jejich plány srozuměn; dělal jsem to však jen proto, abych tím jistěji přišel na všechny zlé satanské plány, které byly oběma ženami a chrámovými rytíři vymyšleny proti ubohému Janovi.

7) Herodes se přitom poškrabal za ušima a řekl mi: „Mají se tedy věci tak, jak to již několik dní pozoruji; ale co tu dělat? Nejlepší by ještě bylo, abychom Jana veřejnému přístupu více uzavřeli. a dovolili přístup jen nejznámějším učedníkům a každému cizímu ukázali dveře. Neboť se může velmi snadno stát, že nějaký úkladný, ženami anebo chrámem zaplacený vrah vrazí našemu Janovi dýku do srdce – a zlomyslnost chrámová tím dosáhne svého cíle! Neboť věř mi; také ženy jsou chrámem zpracovány. Já však poskytnu, abych Jana zachránil, ženám a zejména Herodiadě přístup a proto jdi a řekni Herodiadě, že od nynějška mně může a smí navštěvovat!"

8) Já jako sluha jsem musel uposlechnout, ačkoliv jsem až příliš dobře poznal, že touto pomocí se špatně Janovi poslouží. A od té doby přicházela Herodias téměř denně do domu Herodova a dovedla si, jako žádná jiná, získat rostoucí jeho náklonnost. Toto se až příliš brzy dově-

děli černí templáři a namluvili ženám, aby za mnoho zlata pohnuly při vhodné příležitosti Heroda k tomu, aby Janovi, který od chrámu odvrátil již tolik lidí, sfoukly světlo života. K prosazení toho přísahala matka při chrámu, že si nedá pokoj, dokud vodní prorok nepadne. Dcera dovedla nyní také vždy Herodovi zabránit, aby navštěvoval Jana a chodil si k němu znovu pro radu. Já jako sluha jsem se také neodvažoval připomínat Herodesovi slova Janova, neboť jsem až příliš dobře věděl, jaký je to zuřivec, je-li jeho mysl něčím vášnivě uchválena.

9) A tak pokračovala záležitost až k narozeninám Herodovým; jen několik dní před tímto dnem se mezi ním a Herodiadou asi něco stalo, jinak by se jistě nestalo, aby několik dní nepřišla. Ale teprve těchto několik dní roznítilo srdce Herodesovo pro krásnou Herodiadu a vítězství, které pak oslavila nad Herodem v den jeho narozenin bylo tím jistější.

---

14. ROZKAZ HERODŮV K ZATČENÍ JEŽÍŠE.

1) (ZINKA:) „Že toto vítězství a jakým způsobem je oslavila je pro mně a tisíce známo; ale nebude vám všem známo že mezi učedníky Janovými koluje pověst, že Jan vstal opět z mrtvých, odešel však do Galileje a nyní působí opět tam, kde původně začal! O této pověsti se dověděl také Herodes a jeho Herodias, která od smrti Janovy začala i se starým drakem matkou zcela zvláště chřádnout. To naplnilo srdce Heroda a Herodiady velkou bází a mocnou úzkostí a proto vyslal Herodes mě jako osvědčeného přítele zavražděného, abych ho přivedl opět k Herodovi, aby mohl Herodes odčinit velkou křivdu, kterou mu způsobil. Také Herodias oplakávala nyní hodinu, v níž podlehla své zlé matce a ráda by nyní také uraženého Jana opět usmířila!

2) Já však dobře vím, že Jan nikdy nevstal z mrtvých; slyšel jsem sice sám z úst Janových, že v Galileji povstal velký prorok, jehož řeménky u obuvi on není hoden rozvázat. Řekl jsem to Herodovi a on pravil: „Jdi tedy tam a přiveď mně toho, o němž mluvil Jan s tak velkou úctou; neboť také on nám snad může pomoci!“ Já jsem mu však také řekl co jsem slyšel o tom velkém proroku, totiž že k posílení své nauky koná ohromné zázraky. Řekl jsem mu, že galilejský prorok probouzí mrtvé, přemísťuje hory, velí bouři a koná podobných neslýchaných věd více. Řekl jsem dále Herodovi, že bych proti moci takového proroka pramálo pořídil, protože on by mohl jedinou myšlenkou usmrtit tisíce. Avšak Herodes a Herodia přesto neupustili od své žádosti a Herodes jen pravil: „300 těžkých stříbrných grošů tomu, kdo mně ho přivede!“ A dodal: Kdyby nebylo možno živého, chce ho vidět aspoň mrtvého!“

3) Já jsem mu zcela srdnatě odpověděl řka: „Nepřijde-li z vlastní vůle, marně se na něho vypravujeme! Neboť nežli ho usmrtíme, dávno již nebudeme žít; a ježto on poznává nejskrytější myšlenky lidí a také jejich úmysly, usmrtí nás sotvaže ho spatříme. Je-li však tomu tak, pak skutečně nenahlížím, proč se máme za ním vypravovat!?“ Tu řekl on: „Chci tomu a má vůle je dobrá; je-li ten prorok dobrý, pak také pozná mou dobrou vůli jako dobrou a přijde ke mně! Že s ním neučiním to, co jsem ve svém zaslepení učinil s Janem, dokazují mé slzy za dobrého Jana! Jděte a splňte mou vůli!“

4) Teprve potom jsme šli a jsme nyní tady proto, - dosud ještě úplně s nepořízenou, ačkoliv se nyní již asi 9 týdnů stále ve stejném úmyslu potulujeme v Galileji! Za této doby jsem již několikrát vyslal posly k Herodovi a vylíčil mu jasně marnost naší námahy; leč nic to nepomáhá! Ví z nějakých jiných pramenů, že se zdržuje v Galileji a že velké zázraky koná buď z mrtvých vstavší Jan anebo ten velký prorok; proto máme vynaložit vše, abychom se ho zmocnili! Každou vlačnost s naší strany co nejpřísněji potrestá!

5) A tak jsme tedy na našich pochůzkách přišli také sem, protože jsme slyšeli, že se u Cesareje Filippi staly velké zázraky! Ale nenašli jsme vlastně nic než úplně vyhořelé město, včerejší velkou bouří zpusťšenou krajinu a nyní vás zde, nejpřísnější Římany!

6) Postarejte se o nás a osvobodte nás od tohoto blázna, jemuž nelze v jeho zuřivosti důvěřovat a my se vám za to odvděčíme, o tom můžete být úplně ujisti! Co jsem vám nyní sdělil, to je nejuplněnější pravda; nyní víte co nejpřesněji jak se věci mají. Jedněte tedy podle práva a slušnosti! Jste-li jednou úplně našimi pány vy Římané, pak nám na Herodovi již nic nezáleží! My však budeme ochotni tisíckrát věrněji sloužit vám nežli tomu starému bláznovi a zuřivci! Neboť u vás to přece jen vypadá ještě trochu lidsky, kdežto Herodes, je-li přepaden zuřivostí, je netvor!“

15. ZÁHADNÁ ŘÍMSKÁ MOC HERODESOVA.

1) Práví **CYRENIUS**: „Stane se vám co si přejete; neboť s tvým popisem Herodesa jsem zcela spokojen a nyní vím, co s ním udělám. Ale nyní mi ještě pověz, zda se to s jeho knížecí plnou mocí má jistě tak, jak jsi mi ji předtím popsal! Neviděl jsi vzadu snad podepsané mé jméno? Anebo měl jsi aneb dostalo se ti někde příležitosti, abys mohl nahlédnout do oné listiny? Buď pravdivý a sděl mi to zcela přesně!”

2) Práví **ZINKA**: „Nic není lehčího nežli to, protože já, jsa dobře znalý psaní a mocen tří řečí, jsem již snad as 50krát opsal tuto listinu, kterou jako stejně znějící s originálem dával Herodes vždy za deset stříbrných grošů ověřovat u zemského správce! Tvé jméno jsem neviděl, zato jméno nyní panujícího císaře. - Více ti o tom nemohu říci.”

3) Práví **CYRENIUS**: „To je pak zřejmě nějaká nová plná moc, která. zní zcela jinak nežli plná moc, na níž jsem podepsán sám! Mohl bys mi snad také ještě k tomu říci, v které době se Herodes dostal k té pověstné plné moci z Říma?”

4) Práví **ZINKA**: „Nic lehčího nad to! Tuto plnou moc dostal již minulý rok, což vím tím přesněji, že žádost o ni jsem psal sám. V žádosti sice stálo, aby mu císař jako zcela jediný pán a vládce, přecházející všechna podřízená. místa, udělil ad personam (pro jeho osobu) k jeho nutnému krytí plnou moc, jak je stylizována pod poznámkou v žádosti. Nyní však přichází vlastně hlavní věc, za níž vězí - tak pouze podle mého názoru to velké darebáctví!

5) Že Herodes podal takovou žádost do Říma, za to ručím jako svědek tím věrohodněji, že jsem sám, jak bylo řečeno, žádost stylizoval a psal. Tato mimořádná žádost však nešla - jak se snadno samo sebou rozumí - do Říma bez těžkého doprovodu mnoha zlata a stříbra. Doručiteli bylo pět předních farizeů, kteří tou dobou podnikli cestu do Říma kvůli svým nejvyšším vlastním záležitostem. Tito farizeové přišli několik dní před svým odchodem k Herodovi a prosili ho, zda nechce objednat něco z Říma.

6) Přišli k Herodovi jako na zavalanou; neboť on už asi 4 týdny přemýšlel, jak a kým by mohl co nejjistěji a nejtajněji poslat tuto mimořádnou žádost do Říma. Tato záležitost přišla mu proto tím více vhod, že s těmito pěti nejchytřejšími farizeji byl velmi spokojen a také je považoval za nejčestnější jejich druhu. Když se jich zeptal na poselné, které jinak z Jerusalemu nečiní - vá snadno méně než 200 liber, nežádali nic; neboť pravili, že co učiní Herodesovi, jenž jim také již prokázal mnohé důležité přátelské služby, to učiní také jen z pouhého přátelství!

7) Tím byl Herodes nejvyšší spokojen a odevzdal oněm pěti žádost i s těžkým nákladem, který mělo co nést 30 velbloudů. Tak putovala tato mimořádná žádost v doslovném znění do Říma, podle jisté pravdy však někam jinam, což našinec nemůže vědět!

8) Cesta odtud do Říma trvá při nejpříznivějších povětrnostních poměrech plně tři týdny, jinak také měsíc; několik dní, často týdnů se zůstane v Římě a nežli někdo přijde před císaře, to trvá také jistou dobu. Takovou žádost nevyřizuje císař v nejpříznivějším případě před půl rokem, protože má před sebou tisíc důležitějších vládních věcí. Potom přijde cesta zpět, která vyžaduje zase tolik času jako cesta tam! Přesně z mnohé zkušenosti počítáno, nepřišlo z Říma, pokud vím, před 3/4 rokem ještě nic.

9) Těch pět poslů však přineslo Herodovi, přesně podle poznámky v žádosti mnou napsané žádanou plnou moc, napsanou na zcela krásném pergamenu a vybavenou a opatřenou všemi známými císařskými znameními za 6 týdnů a zároveň se vši okázalostí gratulovali Herodovi; já však jsem si přitom pomyslel svůj díl a ještě dnes dám na to hlavu, že oněch pět poslů nebylo za řečenou záležitost v Římě právě tak jako já!

10) Ti chlapi ten těžký přídavek i s třiceti zdravými velbloudy dobře uschovali, napodobili císařův podpis a jiná znamení a tak odevzdali Herodovi jakousi tajnou císařskou plnou moc, o níž císař jistě tak málo ví jako ty, vznešený pane a veliteli! Víš, vznešený pane, to je jen můj názor; může také být, že ta plná moc přece však pochází od císaře. Snad měly lodě příznivý vítr tam i zpět, pak by to aspoň s cestami tam i zpět dosti dobře vyšlo a náhodou hned při svém příchodu do Říma zastihli císaře ve chvíli, kdy byl v dobré náladě a nebyl zaměstnán. On je ihned přijal a udělil jim žádanou plnou moc, načež pak ihned zase zastihli loď plující sem do Asie, vstoupili na ni a za nejpříznivějšího větru dosáhli břehů Judeje! Krátce, nechci tu být nikterak soudcem! To vše je jen má domněnka a můj výpočet.”

16. FALEŠNÁ PLNÁ MOC HERODESOVA.

1) Praví **CYRENIUS**: „Příteli, to je více nežli domněnka; to je ta nejčistší pravda! Neboť kdyby byl císař udělil Herodovi i nejrychlejším obratem požadovanou plnou moc, nebyla by mohla za 6 týdnů přijít z Říma do Jerusalemu, jelikož každé nařízení vycházející z Říma vyžaduje do Sidonu při nejpříznivějším větru již asi 40 dní času. Přes širé moře, kudy by byla snad cesta nejkratší, nepluje žádná loď; nežli však nějaká loď dospěje podél pobřeží buď velkého Středozemního anebo Adriatického moře přes Řecko sem, potřebuje nejméně 40 dní a proto nemůže nikdo urazit v téže době cestu sem a zpět.

2) K tomu musel každý cizinec, jenž přichází do Říma a chce si od císaře něco vyprosit, napřed strávit 70 dní v Římě, před kteroužto dobou nepřijde mimo nějakého vojevůdce anebo podobného nositele velké úřední hodnosti, žádný cizí vyslanec anebo soukromá osoba před císaře. Neboť v Římě je to tak zařízeno, že každý cizinec, jenž chce v Římě od císaře dosáhnout nějaké milosti, musí dříve přinést oběť městu tím, že v městě napřed co možno mnoho utratí a přinese jiné dary a oběti mnohým zřízením a ústavům, což může zcela dobře udělat téměř každý cizinec přicházející z dalekých zemí, protože, není-li velmi bohat, nemůže do Říma přijít a také nelze mu o žádnou zvláštní milost prosit. Neboť pro obecný nemajetný lid jsou stanoveny a schváleny zákony a spravedliví soudcové koho tlačí bota, ten ví kam má jít. Jde-li, pak se mu také co nejsprávněji pomáhá podle zákona; neboť u nás Římanů není žádné podloudnictví a platí stále zásada: „Justiti fundamentum regnorum! (Spravedlnost je základem říše!) a P-reat mundus, fiat jus!“ (Zhyň světe, staň se právo!) To nejsou u nás Římanů jen prázdné slovní obraty, nýbrž zásady, které byly dosud vždy co nejsvědomitěji zachovávány.

3) Proto tedy není přece neslušné, jestliže ti, kdož přicházejí do Říma, přinesou napřed velkému městu národů oběť, nežli se považují být hodnými jakékoli císařské milosti. A z toho tedy opět vyplývá, že oněch pět před 70 po sobě jdoucími dny z chrámu vyslaných nepřišlo před císaře a nemohli tudíž v 6 týdnech urazit skutečnou cestu odtud do Říma a zpět. Jestliže to však nemohli učinit, pak vyplývá sám sebou jistý právní úsudek, že oněch pět si podrželo čestné poklady od Heroda císaře a že vládychtivému čtyřknížeti přinesli a odevzdali napodobenou a tudíž úplně falešnou plnou moc. Herodes si nyní namlouvá, že má větší práva, nežli která obdržel původně se čtyřknížectvím z Říma. Leč bude mu v tomto ohledu co nejdříve nalito nejjasnější víno!

4) Ano, nyní je tedy také pochopitelné, proč mně o tom z Říma nebylo nic oznámeno! Neboť mně, jako nejneomezenějšímu nositeli moci Říma nad celou Asií a přilehlou částí Afriky musí přece být dána vědomost o všem, cokoli se z Říma nařídí Asii, jinak musím považovat neznámé mně nařízení z Říma, jakmile by se začalo nějak účinně projevat za provinciální svémoc, tedy za povstání proti Římu a jeho moci a musel bych ihned proti tomu zakročit všemi násilnými prostředky, které mám po ruce! Proto tedy nyní zajisté poznáváte, že plná moc Herodova je falešná! Je-li však plná moc falešná, pak také uznáte, že předně musím tento podvod Herodovi odkrýt a zadruhé, že mu tuto falešnou moc odejmu a pošlu ji císaři, aby sám potrestal tyto zločince za znesvěcení jeho osoby!”

17. STÁTNÍ POLITIKA TEMLÁŘŮ

1) Praví **ZINKA**: „Vznešený příteli! Vznešený pane! To my všichni zcela uznáváme, ale vedle toho uznáváme ještě něco, co ty, jak se zdá neuznáváš!”

2) Praví **CYRENIUS**: „A co by to bylo?”

3) Praví **ZINKA**: „Je to ta milá státní politika, podle níž téměř za všech dob a ve všech krajích Země má kněžstvo určitou výsadu na základě které může učinit mnoho, co by bylo pro státní lidstvo zločinem! Kněží jsou dosti smělí proto, aby se ostatním lidem vnucovali přímo jako bohové a aby mluvili přede všemi lidmi podle libosti domnělé slovo Boží! Žádný člověk proti nim nepovstane a sám císař musí na tuto drzou hru pohlížet s vlídnými očima kvůli starodávné lidové pověře, kterou jsou lidé udržováni v určitém poslušném pokorném postavení a nepovstávají proti králi země, dává-li jí král většinou těžko zachovatelné zákony a ukládá-li tak mnohým těžko zapravitelnou daň.

4) Je-li však kněžím dovoleno vládnout podle libosti místo Boha, pak se nebude ani císař nějak zvlášť pozastavovat na tím, když tito mámiči lidu v nutném případě mnohdy tajně nebo také veřejně vklouznou do kůže vládce a dokonce vydávají zákony, jestliže něco takového považují za prospěšné jak pro vládce, tak jeho stát a ovšem také pro sebe, což se zejména jeví tím odpustitelnější v oněch provinciích, které jsou od sídla vládcova velmi daleko vzdálena, jako je zde domovina Judská.

5) Když je dnes císař povolá pro falešnou plnou moc k výsledku a odpovědnosti, nebudou nikterak zapírat, že to učinili také beze všeho rozkazuj ale vedle toho budou také s to udat císaři dobrý důvod, pro který něco takového učinili jen k prospěchu mocnáře a jeho státu! A budou se snažit císaři také navlas a nad slunce jasně dokázat, proč takové opatření bylo nutné a jaký užitek z toho vzešel státu a mocnáři. A císař je nakonec bude muset za to pochválit a odměnit.

6) Povolaj je dnes k výsledku a po výsledku nebudeš na. ně moci právě tak jako císař sám a nakonec budeš muset Herodovi ještě zmíněnou plnou moc potvrdit, když ti dokážou, že takový akt byl nutný aby se jím Herodově vládyčtivosti položily určité meze, bez nichž by si pomocí svých nezměrných pokladů a bohatství velmi snadno utvořil potají velikou moc, kterou by pak začal s vámi Římány mluvit zcela kategoricky! Oni však na to přišli a osvícením shora se ihned chopili správného prostředku, kterým Herodes pro forma obdržel z moci císařovy výsadu, kterou by si byl ostatně v krátké době mocí vyvzdoroval. - Když ti přijdou tito chrámoví rytíři s takovými-to výklady, co budeš pak moci jiného činit nežli je pochválit a odměnit?"

7) Praví **CYRENIUS**: „To tak ještě náležitě nepoznávám! Zamýšlel-li Herodes takový zlý plán a chtěl-li jej také provést, proč mně i to nebylo potají oznámeno? Já už bych se byl dovedl chopit proti tomu náležitými prostředky! Z Jerusalemu do Sidonu anebo do Tyru není přece tak příliš daleko! A konečně, - jak templáři zodpoví to, že odcizili císaři velké poklady a 30 velbloudů? Já myslím, že jim to půjde přece jen .těžko!"

8) Praví **ZINKA**: „Vznešený příteli, vznešený pane! Ty máš, jak se zdá, velmi mnoho znamenité státní moudrosti, ale zde se mi zdáš být opět nezkušenější nežli někdo, kdo ještě nikdy neměl v ruce ani domácí žezlo! Od toho, aby ti to oni sami oznámili, může je zdržet dvojitý důvod! Předně: Nebezpečí z prodlení; a za druhé, vyhnutí se každé nebezpečné pozornosti v této věci! Neboť kdybys byl o tom příliš záhy uvědoměn, dal bys ihned celý Jerusalelem oblehnout a co nejstarostlivěji střežit; to by vyvolalo v lidu velké rozčilení a také by jej to naplnilo trpkou nenávisť proti vám. Herodes však by pak mohl takovéto nálady proti vám zcela dobře využítovat, čímž by pak mohla vzniknout zcela nespočitatelná zla!

9) Toto vše dobře rozvažuje a předvídaje učinil chrám ze své božské hojné moudrosti právě něco, čím bylo beze všeho hluku zlé věci odpomoženo; v pravou dobu by však byli již beztoho zcela potichoučkou uvědomili tebe a císaře o tom co se stalo a zároveň poradili, co dalšího by se mělo činit. Poklady císaři určené mohly by však být beztoho odevzdány tobě teprve potom, až by byli shledali že je radno podati tobě o všem zprávu.

10) Kdybys, vznešený příteli a vznešený pane, zcela jistě obdržel takovouto odpověď na několik tvých otázek, řekni mně, zda bys v důsledku opravdové státní moudrosti mohl učinit něco jiného nežli že bys udělil templářům všechnu pochvalu a že bys je podle zákona odměnil tak, jako se má každý dobrý a poctivý vedoucí závodu odměnit deseti ze sta!"

11) Praví **CYRENIUS**: „Jsem-li však pro sebe až příliš jistě přesvědčen o převeliké špatnosti templářů, mohu je chválit a ještě k tomu odměňovat?! Cožpak tu není žádný prostředek a žádná cesta dostat se těmto satanským bratřím na kobytku?!"

12) Praví **ZINKA**: „Zda zná Zinka nebo ty lépe zlé rytíře a co nejhloběji si je oškliví, je významnou otázkou; kdybych je mohl všechny, chrám a jejich synagogy jedním dechem zničit, věř mně, že bych se ani dva okamžiky nerozmýšlel! Leč věci jsou jednou již takové, že ti ani nějaký Bůh žádnou jinou radu dát nemůže, než abys nedal zatím na sobě znát rozmrzelost. Avšak přijde čas, přijde i rada.

13) Podle mého výpočtu a podle výpočtu Janova budou od nynějška za 40 let úplně zralí k pádu a vy budete pak muset celou Judeu a celý Jerusalelem znovu dobýt a jejich hnízda ze základu zničit; před uplynutím této doby se však nedá ozbrojenou rukou proti nim mnoho podniknout až na to, co jsem ti předtím radil. Můžeš se jich v určité době otázat, jak je to se zmíněnými věcmi a záležitostmi; jestliže však zřejmě obdržíš ihned zprávu, pak jednej, jak jsem ti řekl, jinak můžeš připravit věci zlé východisko!"

18. NAUKA GALILEJSKÉHO PROROKA.

1) Praví **CYRENIUS**: „Příteli. já poznávám tvou velkou obezřetnost a chytrost a Herodes si v tobě vychoval advokáta, kterému v celé Judeji není rovno! Nyní sice již nejsi herodovský, nýbrž římský a nemusíš nikdy zastupovat věc Herodovu, nýbrž čistě jen věc naši a to pro nás; proto se můžeš nyní již o leccčem více dovědět, co vše se zde na tento bod u moře soustředilo a proč tak zcela zvláště! Především však mi nyní řekni, co bys dělal, kdyby nyní najednou odněkud přišel ten velký galilejský prorok!"

2) Praví **ZINKA**: „Já?! - Zcela nic; nechal bych ho jít svou cestou! Promluvil bych si s ním ovšem, abych viděl, zda měl Jan pravdu, když řekl, že by nebyl hoden ani rozvázat mu řeménky u obuvi! Jan byl nejvyšší moudrý prorok a měl více světla nežli všichni staří proroci dohromady. Nuže, vydává-li tedy Jan o Ježíšovi z Nazaretu takové svědectví, jak velký, jak moudrý a jak mocný ten musí být?!"

3) Víš, vznešený příteli, kdybych chtěl skutečně Ježíše někdy chytit, - i když také jen na oko - mohl bych to již dávno učinit; neboť já jsem vlastně většinou věděl, kde se Ježíš zdržuje! Leč mně se o to opravdu nejednalo a upřímně řečeno - měl jsem před tímto mužem zvláštní bázeň! Neboť podle toho, co vše jsem o něm slyšel - a to od věrohodných svědků, dokonce od Samariťánů - musí být zcela naplněn nějakou nejdokonalejší božskostí, - anebo to musí být mazaný mág ze staroegyptské školy! V žádném směru bych proto nechtěl mít s ním zvlášť co dělat; neboť tu bych dostal jistě všechny plevy do očí! Věřu, co se mě týče, chtěl bych ho jen vidět a s ním mluvit, leč jen v nejpokojnější situaci; ale v tomto svém oděvu pochopů ani zdálky ne!"

4) Táži Se nyní **JÁ** Sám Zinky řka: „Milý příteli, Já jsem také jeden, Který zná Ježíše z Nazaretu tak dobře jako Sebe Sama, mohu ti však říci o Něm jen to, že to není nepřítel žádného člověka, nýbrž dobrodinec všech, kteří k Němu přicházejí a hledají u Něho pomoc! Je sice nepřitelem hříchu, avšak nikoli hříšníka, jenž lituje své hříchy a pokorně se obrací k dobrému. On ještě žádného člověka nesoudil a neodsoudil a i kdyby jeho hříchů bylo více nežli písku v moři a trávy na Zemi.

5) Jeho nauka pak záleží zcela krátce v tom, aby člověk Boha poznal a nadevšecko Ho miloval a svého bližního, ať si je cokoli a kdokoli, vysoký či nízký, chudý či bohatý, muž či žena, mladý nebo starý, miloval jako sebe sama! Kdo to povždy činí a vystříhává se hříchu, ten v sobě zanedlouho zakusí, že tato nauka je opravdu z Boha a že nepřišla z úst nějakého člověka, nýbrž z úst Boha; neboť žádný člověk nemůže vědět co má činit, aby dosáhl věčný život a v čem tento věčný život záleží. Toto ví jedině Bůh a nakonec také ten kdo to slyšel z úst Boha.

6) On také učí, že všichni lidé, kteří chtějí dosáhnout věčný život, musí být Bohem vyučováni; ti, kdož slyší jen od lidí, co mají konat, jsou od Království Božího ještě daleko. Neboť slyší sice slova klouzat se smrtelného jazyka; leč jako je jazyk smrtelný, který ta slova dal, takové je pak také slovo v člověku, jenž je slyšel. Nepřihlíží k němu a skutkem neoživuje. Ale slovo, které přichází z úst Boha, není mrtvé nýbrž živé, pobádá srdce a vůli člověka ke skutku a tím oživuje celého člověka.

7) Stal-li se však jednou člověk slovem Božím živý, zůstává pak živým a svobodným navěky a smrti již nikdy nijak nepocítí a neokusí a kdyby tělem i tisíckrát zemřel!

8) Příteli, to je ve vsí stručnosti jádro nauky velkého Proroka z Nazaretu! Řekni nám jak se ti líbí a co potom soudíš o tomto velkém Proroku!"

19. NÁZOR ZINKŮV O NAUCE JEŽÍŠOVĚ.

1) **ZINKA** zde poněkud přemýšlí a po chvíli praví: „Milý příteli! Proti této nauce, ačkoliv je trochu odvážná, nelze naprosto nic namítat; je, je-li vůbec nějaký Bůh, Který by se jen. trochu staral o smrtelníky, zřejmě božské povahy! Také sice jiní velcí mudrci stanovili zásadu, že čistá láska je základním zárodkem všeho života a že by lidé měli co nejvíce pěstovat lásku, protože jen z lásky může vykvést. lidem veškeren zdar. Leč láska má jak dobrou tak i zlou stránku a nakonec člověk neví, kterou stránku lásky má vlastně zdárně pěstovat.

2) Zde však je nad slunce jasně vyjádřeno, který druh lásky má člověk pěstovat a učinit zásadou svého života. Takováto nauka nemůže tedy původně pocházet od žádného člověka, ný-

brž jen od Boha a dokazuje zároveň, že je tedy přece Bůh. Nuže, jsem ti, milý příteli, ať jsi třeba pohan, z celého srdce vděčen; neboť ty jsi mně nyní, jakož i mým nikoli na hlavu padlým přátelům prokázal velkou službu! My jsme byli všichni jaksí více méně bezbožní; nyní však aspoň mně to připadá tak, jako bychom našli opět ztraceného Boha, což je mi velmi potěšitelné a příjemné.

3) Jan vynakládal sice také veškerou námahu, aby mě přesvědčil o jsoucnosti věčného Boha; ale věc se mu nicméně nechtěla zdařit. Dovedl jsem mu náležitě čelit a on mě nezbavil všech mých pochybností a tak jsem tedy také zůstal ve svých starých pochybnostech vězet až do tohoto okamžiku. Ale nyní je pojednou konec veškerých pochybností!

4) Podivuhodné! Ano, ano, je tomu tak. Nenalezne-li člověk v nějakém zahradním bludišti pravou bránu, nepřejde k paláci krále, který své trvalé bydliště zřídil v dalekém středu velkého zahradního bludiště; ty jsi mi však ukázal a otevřel pravou bránu a je tedy nyní snadné dostat se co nejkratší cestou až do paláce velkého a věčného Krále.

5) Nyní mi však také laskavě řekni, kde se ti dostalo velkého štěstí sejít se s tímto velkým mužem! Jistě to není nějaký mág, nýbrž vyššími Božími silami vyzbrojený člověk; neboť to dosvědčuje jeho opravdu božská nauka! Řekni mi tedy, kde jsi s ním mluvil! Já bych tam sám chtěl, abych z Jeho úst slyšel tato živoucí spásná slova.

6) Pravím **JÁ** : „Jen zůstaň nyní zde; v krátkém průběhu dalších ještě rozhovorů najdeš Ho sám od sebe! Také je nyní již dobrá hodina přes poledne. Náš dobrý hospodský Marek je již hotov s obědem a bude se ihned přinášet; po obědě najdeme však ještě velmi mnoho času, abychom si o všelichem navzájem pohovořili. Zůstaneš u našeho stolu, - tvých 29 druhů ať si však sedne vedle!“

7) Marek přináší nyní pokrmy. Když byly pokrmy na stole, bylo Zinkovi nápadné, že tak mnoho velkých stolů bylo tak málo lidmi pojednou úplně pokryto pokrmy a poháry vína.

8) Proto se **ZINKA** tázal vedle sedícího Ebahla řka: „Příteli, řekni mi co nejhlavněji, jak mohlo být najednou dopraveno na tolik a tak velkých stolů tak velké množství pokrmů a to jen velmi málo lidmi! Věřu, to je mi nanejvýš podivné! Téměř bych již tvrdil, že se to tu neděje zcela přirozeně! Nemá snad starý hospodský tajné služební duchy, kteří mu pomáhají při podobných podnicích?“

9) Praví **EBAHL**: „Ty jsi asi nedával stále pozor, protože jsi byl velmi pohřížen do svého rozhovoru a v této době pak, aniž bys to byl zvláště pozoroval, mohlo být tedy také těch mnoho stolů velmi snadno vínem a pokrmy pokryto! Já sám jsem sice na to pozor nedával; ale zrovna nepřirozeně se to asi nedělo!“

10) Praví **ZINKA**: Příteli, věř mně, já mohu být do nějakého rozhovoru sebevíce pohřížen a přece se kolem mě nebude moci nic stát, co bych neviděl; vím zcela určitě, že ještě před několika okamžiky nebylo na žádném stole ani drobtu, - a nyní se stoly samými pokrmy prohýbají! Dovol mně, tu bude zajisté člověku se srdcem a rozumem snad dovolena otázka, zvláště když je cizincem!? Nyní je již jedno, zda mně k tomu dá někdo správné vysvětlení anebo ne; ale zůstávám při tom, že se tu veskrze nedějí věci přirozeně! Pohleď na mých 29 druhů, kteří mezi sebou pojednávají o zcela téže věci; jen vy všichni, kteří jste snad zde již jedli několikrát, jste při této věci zcela lhostejní, protože již víte, jak to zde chodí! Ale to vše nic nevádí, - já později již přijdu na to tajemství!“

20. ZINKŮV ÚŽAS NAD STOLNÍMI ZÁZRAKY.

1) Tu Zinka, který byl velmi velký člověk, povstává a ohlíží se po všech stolech, které ovšem byly vesměs pokryty mísami plnými nejlépe připravených ryb, chleby a velmi mnohými poháry a džbány nejlepšího vína; a pozoruje také, že všichni hosté již statečně jí, aniž by na těch mnohých stolech byl patrný úbytek pokrmů. Zkrátka, čím déle se náš Zinka rozhlíží, tím více je zaraženější, takže nakonec začíná již dostávat řádnou závrať. Jen dosti značný hlad a libá vůně jídel ho nutí, aby se posadil a pustil též do jídla.

2) Ebahl mu předkládá nejlepší a největší rybu a označuje ji za jeden z nejušlechtlejších druhů jezera Tiberias; neboť tak se jmenovala velká zátoka Galilejského moře v dosti rozsáhlém okolí Cesareje Filippi. Zinka jí rybu se stále větší horlivostí, neboť mu nadmíru chutná, přitom však nešetří chleba sladkého jako med a pozdravuje též pilně plný pohár, který se však proto

nechce ani trochu vyprazdňovat, jako také nemůže být hotov s rybou, ačkoliv si přitom velmi hbitě počíná.

3) A jako se daří jemu, tak se také daří i jeho druhům. Rádi by byli všichni hodně veselí a čilí a velmi hovorní, leč stále rostoucí obdiv nad zvláštními zjevy při této hostině nedává jim na to čas; neboť pro ně jsou to zjevy, jaké dříve ještě nikdy ani dost málo nezažili. Také jsou již náležitě sytí, - ale přesto dobrá chuť ryb, chleba a vína je dráždí ke stále novému požitku; také nechápou jak to přijde.

4) Zinka se konečně táže na to Cyrenia a nutí ho, aby řekl, jak to vše přijde.

5) **CYRENIUS** však odpovídá řka: „Až bude po jídle, pak bude také čas, abychom o lecčems promluvili; nyní však jen dosyta jez a pij!”

6) Práví **ZINKA**: „Příteli a vznešený pane a veliteli! Ve svém celém životě jsem nebyl hýřilem; budu-li však u tebe ještě dlouho, pak se jím jistě stanu! Jen nechápu, kdy se dojím a dopiji!? Jsem syt a má žízeň je zahnána a přece mohu nyní ještě neustále jíst a pít! A víno je lepší a lihovnější, nežli kterékoli jsem kdy pil; to však nic nevadí, přesto nedostávám opičku!”

7) Trvám už na tom, že se tu nedějí přirozené věci! V této velké společnosti vězí jistě nějaký velký mág a koná tu znamení své nepochopitelné zázračné síly. Či jsme snad dokonce v blízkosti onoho velkého Proroka, kterého jsem hledal se svými 29 druhy? Kdyby tomu tak bylo, pak bych tě musel, vznešený příteli a veliteli, co nejpoddaněji prosit, abys nás třicet nechal odtud odejít tam, kde jen bys nás chtěl mít, anebo musel bys nás opět nechat spoutat; neboť” kdyby nám právě takto přišel ten Prorok do rány, museli bychom podle těžké přísahy vykonané Herodovi vložit naň ruce! Nic by nám to sice neprospělo, ale nicméně bychom se to museli kvůli přísaze odvážit a to k naší záhubě!”

8) Práví **CYRENIUS**: „Co, - odkud toto?! Kde a v kterém zákoně je psáno, že špatná, vynučená a prokletá přísaha má být zachovávána?! Tvá přísaha se však nyní také již sama sebou ruší tím, že jsi nyní zajatcem i se svými 29 druhy! Od nynějška platí činit to, co ti přikážeme já a moji mně poddaní vojevůdci a věčně nikdy to, co vám přikázal váš hloupý Herodes! Vaší špatné přísahy jste zproštěni na všechny časy a na věky.

9) Kdyby také nyní odkudkoli přišel do našeho středu ten velký Prorok, nesměl by se nikdo z, vás odvážit prstem se Ho dotknout; kdo by to však kvůli své hloupé přísaze přece učinil, tomu se stane údělem veškerá tíže římské vážnosti!

10) Příteli Zinko, předtím jsem tě podle tvých opravdu duchovních projevů považoval za velmi moudrého člověka; tímto posledním odhalením tvého rozumu jsi však mnoho u mne ztratil! Cožpak to dřívější bylo vše jen předstírání?”

11) Práví **ZINKA**: „Ne, ne, naprosto ne, vznešený pane a veliteli! Já a my všichni myslíme a chceme nyní právě tak, jak jsme dříve mysleli, chtěli a mluvili; avšak musíš přece uznat, že při zjevech, jaké se zde vyskytovaly a stále ještě vyskytují, musí člověk jen trochu probudilý začít vyvalovat oči a nakonec se musí ve svém celém myšlení, chtění, mluvení a jednání státi tak trochu rozpačitý a zmatený!”

12) Kdybych byl někdy něco takového viděl, jistě bych se zde choval klidně jako vy všichni; ale sotva můj moudrý soused řekl, že přijde oběd a hle, již za několik okamžiků poté se všechny stoly prohýbaly pod tíhou postavených na ně pokrmů a nápojů! Může být již nějaké umělé zařízení, pomocí něhož může být taková práce vykonána rychleji nežli obyčejně; ale tak rychle!? Tu by nestačilo ani žádné, mechanické zařízení! Krátce, nechť mi říká kdo co chce, zůstanu přitom a říkám: To bylo buď nějaké mimořádné kouzelnictví anebo dokonalý zázrak!

13) Ty, vznešený příteli a pane, můžeš být snadno klidný, protože znáš jistě důvod toho; ale u nás je to zcela jiná věc! Pohlédni jen na rybu, kterou nyní ještě jím! Už jsem z ní jedl až běda a ještě zbývá mnohem větší polovice! Jsem úplně syt a přece mohu ustavičně jíst! Zde je můj pohár, z něhož jsem již snad vypil více nežli plný máz (7 žejdlíků) a hled’- sotva tři prsty je víno pod okrajem! Ano, k tomu přece nemůže myslící člověk přihlížet tak zcela lhostejně, jakoby na tom vůbec nic nebylo!? Já jsem zde tvým vězněm a nemohu od tebe žádat vysvětlení tohoto zázračného zjevu; avšak prosit mohu a smím snad přece!? Já jsem vás však o to prosil a vy jste mne odkázali na čekání!

14) Čekání by bylo již správné, kdyby ve mně místo zvědavé duše nějaký kámen pěstoval svou setrvačnost; avšak má duše není kámen, nýbrž duch stále prahnoucí po světle. jeho žízeň neuhasí žádný chladný obcerstvující nápoj, nýbrž vysvětlující slovo, které přichází z úst ducha již napojeného. Vy máte tento éterický nápoj v přehojné míře a jste napojeni až po krk; avšak

mně palčivě žíznícímu nenecháte ukápnout z vašeho nadbytku ani kapku na můj prahnoucí jazyk! Hledte, to je právě to, co mě nyní co nejvíce rmoutí a mé smysly co nejvíce mate! Kdybych se stal za takových okolností poněkud zmatený, - můžeš se tomu, vznešený příteli, snad divit?!

15) Avšak nyní již o tom všem nic více! Stávám se nad tím v sobě samém nyní již zcela pln zlosti a tuto celou zázračnost nechám plavat! Člověk nemá vše vědět a také nepotřebuje vše vědět! K nutnému získání denního chleba nepotřebuje se člověk příliš mnoho učit, zkoušet a vědět. Blázen, kdo se snaží nad to! Proto nyní jen s chutí jíst a pít, dokud tu něco je! Nesmím-li nic vědět, pak raději nechci nic vědět! Neboť co člověk chce sám, snáší snadno; jen vůli cizího je těžko strávit každé čestné duši. Od nynějška můžete být všichni zcela bez starosti, že vás nebudu nikdy obtěžovat žádnou otázkou!"

16) S těmito slovy Zinka umlkl, jedl svou rybu zcela klidně dále a častěji si k ní přibíral chleba a víno; také jeho druhové činili totéž a starali se málo o to, co se kolem děje, anebo co se tu kde mluví.

21. PODSTATA ŽÍZNĚ PO VĚDĚNÍ. O SPÁVNÉM ZPÍVÁNÍ.

1) Cyrenius se Mne však potají tázal, co se tu nyní stane s tímto člověkem.

2) **JÁ** jsem však pravil: „ velmi mnoho! Také oni nám budou zcela zdatnými nástroji; ale nyní je jim velmi třeba trochu klidu a proto jsem je nechal přijít do tohoto stavu lhostejnosti.

3) Věř Mně! Duše, která jedou žízní po vyšším vědění, neoddá se tak snadno úplné lenosti! Takové duši se daří jako nějakému mladému snoubenci jenž je na smrt zamilován do vyvoleného děvčete. Děvče však, protože je děvčetem a nikoli počestnou pannou, bere to s láskou svého zaslíbeného mnohem lehčeji a myslí si: „Není-li on, je ještě mnoho jiných!"

4) Toto se však za chvíli dozví zaslíbenec a přitom se jeho srdce velmi zachmuří! Pln zlosti a vzteku si pak umíní, že již vůbec nikdy nebude myslet na věrolomné děvče; leč čím více si to umiňuje, tím více na ni myslí a potají si přeje, aby vše to zlé, co o děvčeti slyšel z cizích úst bylo holou lží.

5) Ale konečně uvidí, že se děvče stýká před jeho tváří s jiným! Tu by potají zlostí přímo pukl a vší mocí nechce již vzpomínat na věrolomnici; leč palčivé myšlenky ho souží tak, že vedle nich nemůže již nalézt místo žádná zdravá myšlenka. Dnem i nocí nemá odpočinek a klid; vzdychá a často si zapláče a proklíná věrolomnou.

6) Ano, ale proč to tedy vše?! Cožpak si pevně neumínal, že již nebude nikdy na tu nehodnou myslet?!

7) V jeho trýzni přijde však k němu opravdový přítel a řekne: „Příteli, ty své zaslíbené přece jen trochu křivdíš! Hleď, ona svou zdánlivou lehkomyšlností chtěla jen zkoumat tvou lásku; vždyť věděla že je chudé děvče a ty věříš v bohatství; vždyť ona sotva chápala možnost, že bys si ji kdy mohl vzít za řádnou ženu; tvou jí slibovanou lásku považovala více než z poloviny za škádlení a chtěla tě před úplným podáním ruky trochu vyzkoušet, zda ji skutečně tak miluješ, jak zněla tvá slova! Neboť chudé dívky až příliš často poučila smutná zkušenost, že bohatí mladíci, jakým jsi ty, provádí s chudými děvčaty pouhou lehkomyšlnou hru. Tvé děvče však nyní vidělo, že jsi to s ní přece jen vážně myslel a proto tě miluje více, nežli bys kdy mohl uvěřit; od té doby, co ti zaslíbila lásku, nebyla ti v srdci také již nevěrná. - Nyní víš, slepý horlivče, jak jsi s ní na tom! Čiň nyní -co chceš!"

8) Myslíš, Cyrenie, že tak hluboko zraněný milovník nebude chtít nyní o chudém, avšak nejkrásnějším děvčeti již nic slyšet a vědět, jak si byl umínal? Ó, nikoli! Řeč jeho přítele byla mu tím nejmilejším a nemohl se téměř dočkat okamžiku, v němž by podal své milované ruku.

9) A tak to bude také s naším Zinkou! Já a pije sice nyní jakoby se o to zázračné již vůbec nestaral; ale ve svém nitru je tím nyní mnohem více zaměstnán nežli byl kdy dříve. Proto tedy žádné starosti!

10) Já znám všechny lidi a vím, co vše se odehrává v jejich srdcích. Ostatně řízení pocitů v srdci vychází také jen ode Mne; kde je toho třeba, tam vím, co mám dělat. Proto budme nyní dobré mysli, jezme a pijme co je tu předloženo; neboť pro dnešní odpoledne potřebujeme poněkud více tělesné posily a přijdeme pozdě k večeři!"

11) Všichni jsou nyní naplněni radostí a veselím a mnozí chválí Pána Boha. Někteří se do-

konce jali zpívat; leč mimo Hermeho nebylo tu žádného zpěváka. I byl Herme několika přítomnými požádán, aby něco zazpíval; on však nechtěl, neboť se obával kritiky Římanů majících jemný sluch a proto se dal velmi prosit.

12) Posléze **HERME** pravil: „Přátelé a pánové! Pánu Bohu zpívám píseň v srdci; Pán Izraele ji jistě se zalíbením poslouchá! Kdybych zazpíval tuto píseň nahlas vašim uším, snad by se pro některé nečisté tóny nelíbila. To by mě pak naplnilo hanbou a hněvem, což by nebylo dobré ani pro mě ani pro vás; proto raději nezpívám tuto píseň srdce nahlas, nýbrž zcela potichu v srdci komu platí ten jí jistě porozumí!“

13) Pravím **JÁ** : „Máš pravdu, Herme, zpívej tedy jen dále ve svém srdci! Tento zpěv zní v uších Boha mnohem příjemněji nežli hlasitý nesmyslný jekot, kterým se lechtá jen tělesné ucho, při čemž však srdce zůstává studené a nedotčené.“

14) Jestliže se tedy při určitých příležitostech zpívá také vnějšně, má se to dít teprve tehdy, když je srdce pocitem lásky již tolik přeplněno, že si musí ulehčit hlasem úst, aby se příliš mocným návalem lásky k Bohu jaksi neudusilo. Tehdy je ovšem také vnější zpěv Bohu libý; má se však zpívat hlasem čistým, který povznáší mysl ještě více.

15) Neboť hlas nečistý a nelibě znějící je jako kalná voda bažin, litá na plápolající plamen! Následek toho může si každý z vás snadno pomyslet !“

16) Když jsem podal toto vysvětlení o zpěvu, pravila Mně milá **JARA**: „Ale Pane! Co kdyby nám Rafael něco zazpíval?! Když nyní již tak vesele pospolu sedíme?!“

17) Pravím **JÁ** jí jakoby žertem: „Požádej ho o to! Snad ti něco takového k tvému zalíbení učiní! Já ovšem nebudu proti tomu nic mít a nic říkat!“

18) Jara chytne nyní ihned Rafaela a naléhá na něho, aby něco zazpíval! .

19) A **RAFAEL** praví: „Ty asi ještě nemáš pojem o tom jak našinec zpívá; ale říkám ti přede, že můj hlas dlouho nesneseš, protože zní a znít musí příliš jímavě, neboť je tvořen příliš čistými elementy (prvky). Tvé tělo zvuk mého hlasu naprosto nesnese; kdybych ti čtvrt hodiny zpíval, zemřela bys samou líbezností zvuku mého hlasu, který nelze přirovnat k ničemu na Zemi! Žádej tedy, chceš-li mě, přespanilá, slyšet zpívat a já zazpívám; ale jaký účinek bude mít můj zpěv na tvé tělo, sotva ti dovedu předem určit!“

20) Praví **JARA**: „Zazpívej tedy aspoň jediný tón; ten mě přece jistě nezabije anebo dokonce neumrtí!“

21) Praví **RAFAEL**: „Dobrá, zazpívám ti tedy jen jeden tón a ať jej slyší všichni zde, i ti, kdož bydlí dosti daleko odtud, aby bádali, jaký to zvuk slyšeli! Ale já sám se na to musím několik okamžiků připravovat! Jen dej na to pozor; neboť také ten jeden tón bude mít na tebe nesmírný účinek!“

---

22. RAFAEL JAKO PĚVEC.

1) Tato slova slyší ovšem také náš **ZINKA** a táže se vedle něho sedícího Ebahla: „Je onen spanilý jinoch takový znamenitý zpěvák? Slyšel jsi ho už někdy?“

2) Praví **EBAHL**: „Říká to; já jsem ho sice slyšel již často mluvit, ale zpívat ještě nikdy a proto jsem sám na ten jeho jeden tón velmi zvědav!“

3) Praví **ZINKA**: „Odkudpak je a kdo je ono děvče?“

4) Odpovídá **EBAHL**: Jinoch je domovem u mě v Genezaretu a děvče je má vlastní dcera. Je jí teprve 15 let, ale má celé Písmo v hlavě a v srdci - a rovněž i jinoch a zatím je učitelem v mém domě! Zná ho tedy velmi dobře! Ale že by byl nějakým mimořádným zpěvákem, o tom jsem do této chvíle vůbec nic nevěděl; proto jsem nyní sám velmi zvědav na jeho tón.“

5) Když to Ebahl vyslovil, pravil **RAFAEL**: „Nuže, poslechněte a dejte dobrý pozor!“

6) Po tomto upozornění uslyšeli všichni jako z velké dálky sice velmi slabý, ale tak nepopsatelně čistý tón, že se všichni octli u vytržení a **ZINKA** ve velikém nadšení zvolal: „Ne, tak pozemský pěvec nepěje! Tak může zpívat jen Bůh anebo přinejmenším anděl Boží!“

7) Tón se však stával ponenáhlu silnější a silnější, životnější a mocnější. V největší síle jako z tisíců pozounů vycházející zněl jako nějaký kvartsekstakord v des-mol sahaje od malé do jedno čárkované oktávy, s opakováním oktávy, potom jej opět ubývalo a nakonec se ztratil v nejslabší As (v čárkované) nikdy neslyšené čistoty.

8) Všichni byli tímto tónem tak uchváčeni, že přešli v jakési omámení svého smyslového života a nacházeli se v jakési mdlobě. Teprve anděl je musel na Můj pokyn opět oživit.

9) Poté se všichni probudili jakoby z nejblaženějšího snu a **ZINKA** pln nadšení se vrhl na, Rafaela, vší silou ho objal a pravil: „Jinochu! Ty nejsi smrtelník! Ty jsi buď Bůh nebo anděl! Ano, tímto hlasem musíš jistě i mrtvé probouzet a všechny kameny oživovat! Ne, ne, ne! Takový přenebeský zvuk neslyšel jistě ještě nikdy nějaký smrtelník na celé Zemi! Ó, přenebeský jinochu! Kdo.pak tě učil vyluzovat takové tóny z tvého. hrdla? !

10) Ó, já jsem celý pryč! Ještě se mně chvějí všechny nitky mého života nepopsatelnou krásou a čistotou u tohoto jednoho. tónu! Nejednou se mi zdálo jako bys ten neslýchaně přečistý tón nevyvinul ze svého. hrdla, nýbrž připadalo. mi to. tak, jako.by se všechna nebe otevřela a jakoby byla nad mrtvou Zemí vylita harmonie z Božích úst.

11) Ó, Bože, Ó, Bože Abrahamův, Izákův a Jakobův. - Ty nejsi prázdný článkovaný zvuk úst! Ty jsi jediné pravda a nejčistší věčná harmonie! Ach, ten tón, ten tón! Ano., tento. tón dal mi všechno. ztracené, vrátil mi mého. Boha, mého. svatého. Tvůrce a Otce; byl pro mou mysl nejčistším evangeliem z nebes! Co. nemohlo. snad tisíce a tisíce slov, to způsobil tento. jediný tón z nebes; dokonal na mně člověka! Mé dříve kamenné srdce je jako vosk na slunci a něžně cítící jako visící rosná kapka!

12) Ó Jene, jehož oznamovatelem smrti s nejvyšším sklíčeným srdcem jsem musel být já! Kdybys ty byl slyšel tento. tón v posledním okamžiku svého. pozemského. bytí, věru, musela by se ti smrt těla stát ozářenou branou do nebes Božích! Leč v tmavém žaláři, který skrýval tebe, posvěceného. Božího, byly slyšet jen tóny nářku, bídy a smutku!

13) Ó, lidé, lidé, lidé! Jak zle to. musí vypadat ve vašich srdcích a jak temně ve vašich ubohých duších, kteří jste neslyšeli to, co. jsem nyní slyšel já a také nemůžete cítit to, co cítím nyní já a co. budu cítit po dobu svého života! Ó, velký svatý Otče v nebi, Jenž jsi nenechal snažnou životem plně přehřátou prosbu ani jediného hříšníka nikdy nevyslyšenu, až se budu jednou loučit s tímto. světem starostí a smrti, dej mi několik okamžiků předtím ještě jednou slyšet takový tón a já co nejblaženěji opustím tuto. Zemi a má duše bude potom věčně chválit Tvé nejsvětější jméno!"

23. STYK S BOHEM VNITŘNÍM SLOVEM V SRDCI.

1) Po. těchto. krásných a myslí všech přítomných hluboce povznášejících zvolání Zinkových, pravila **JARA**: „Ó, Rafaeli, Rafaeli! Jak jsi nyní zcela jinou bytostí, nežli jsi byl dříve! Ty jsi mi docela zlomil mé srdce! Ach, kdybys byl raději tento tón vůbec nezazpíval!"

2) Praví **RAFAEL**: „Proč jsi mne k tomu nutila?! Já jsem to beztoho. nechtěl; jelikož však tento. tón již nemohu vzít zpět, pak to zrovna také nic nevádí! Pomysli při tom, že v Božích nebesích se musí vše podobat tomuto tónu, pak se budeš budoucně tím vážněji snažit zaříditi svůj život tak, aby se ve všech svých zjevech, účincích a zřízeních podobal tomuto. tónu; čím život se však nebude podobat tomuto. tónu, ten do Království věčné a nejčistší lásky nevejde!

3) Neboť ten slyšený tón je tónem lásky a tónem nejvyšší moudrosti v Bohu! Jen si to dobře zapamatuj a jednej tak, abys se úplně podobala tomuto slyšenému tónu, tak budeš ve vší lásce a moudrosti spravedlivá před Bohem, Který tě vyvolil za pravou nevěstu nebes a proto mne ustanovil tobě za vůdce!

4) Co. se však nyní děje zde, děje se před Bohem a před Jeho nebesy, avšak pro tento svět se to. neděje. Ten by něco takového nikdy nepochopil; proto se svět o tom a také o tomto tónu pramálo dozví. Pohleď však na lidi u ostatních stolů, kterak všelijak usuzují a jak se dostali do řádného sporu ale nechme je usuzovat a navzájem se přít! A přece všichni dohromady k ničemu z toho nepřijdou; neboť světský rozum to nikdy nepochopí!

5) Pán zde dlí již několik dní; zítřejší den bude však poslední! Co se stane potom, nikdo neví, leč jediné Pán Sám. Proto naplň své srdce vší láskou a pokorou a podrž skrytě ve svém srdci, co jsi zde slyšela a viděla zvláštního a mimořádného; neboť vypravovat toto lidem světským znamenalo by házet nejušlechtlejší a největší perly vepřům, což by světským lidem nic neprospělo. Toto vše si musíš dobře zapamatovat a podle toho jednat, tak budeš užitečným nástrojem v ruce Pána v nebi i na Zemi. - Zapamatovala jsi si to vše dobře?"

6) Praví **JARA**: „Ó, nejmilejší Rafaeli! Zapamatovala jsem si vše dobře; ale příjemné zrovna

není to, co jsi nyní sdělil, - zejména odchod Pána odtud, který jsi mi ohlásil již na zítřek! Ty víš, jak velice a jak nadevšecko Ho miluji! Jak se mně povede, když Ho již nebudu moci vidět, slyšet a s Ním mluvit?!"

7) Práví **RAFAEL**: „Bude se ti zcela dobře dařit! I když Ho nebudeš vidět, budeš moci přece Ho vždy slyšet a s Ním mluvit neboť budeš-li se Ho v srdci tázat, bude ti také srdcem odpovídat.

8) Hle, co musíme my dělat? Já jsem nyní, jak vidíš zde chce-li však Pán, musím se co nejrychleji odebrat k nějakému odtud nejvzdálenějšímu světu a zůstat tam tak dlouho, jak je podle řádu Páně nutné. Věř mi, že jsme tu zajisté velmi často vzdáleni osobní přítomnosti Páně, - ale duchovní přítomnosti nikterak; neboť jsme tu neustále v Bohu, tak jako je také Bůh v nás, kona- je Svě nikdy nezměrné velké skutky.

9) Kdo Pána Boha vpravdě miluje, ten je neustále u Boha a v Bohu. - Chce-li něco od Boha slyšet a vědět, ať se Ho v zeptá v srdci a dostane myšlenkami srdcem také ihned nejúplnější odpověď a tak může být každý člověk vždy a ve všech věcech Bohem poučován a vyučován.

Z toho. vidíš, že netřeba člověku vždy vidět, má-li být v Pánu blaženým, nýbrž že je třeba jen slyšet a cítit, - a pak má člověk vše, čeho je třeba k pravé blaženosti v Bohu.

10) Hled! Také já nebudu kolem tebe stále viditelný; stačí, abys mne zavolala v srdci a bu- du u tebe a budu ti odpovídat sice také velmi tichými, nicméně však převelice slyšitelnými myš- lenkami tvým srdcem. Jestliže jsi je uslyšela, pak považ že jsem ti je vdechl do srdce já! Také poznáš, že nevyrostly na tvé půdě. A jestliže jsi je poznala, pak podle nich jednej!

11) Neboť vědět toliko co je správné, dobré a Pánu Bohu libé, nestačí, ano, zdaleka nesta- čí, - také tehdy ne, kdyby člověk měl rozhodně jediné a největší zalíbení na nauce z nebes, nicméně by se však nikdy zcela vážně nerozhodl, aby ve všem jednal, co tato svatá, z nebes přicházející nauka předpisuje.

12) Proto se praví, nauku náležitě slyšet, náležitě poznat a pak náležitě podle ní jednat! Bez přesného jednání podle nauky však není, netrvá a nebude nic!"

24. PĚSTOVÁNÍ LIDSKÉHO SRDCE.

1) **RAFAEL** : „Poslyš, má nejmilejší panno Jaro, když se Pán zdržoval v Genezaretu, tehdy tě On Sám učil všeliké zahradní kultuře! Učil tě poznávat všeliké užitečné rostliny, ukázal ti, jak se mají pěstovat a jak se jich má používat. Založil pro tebe malou zahradu, osázel ji všelikými užitečnými rostlinami a řekl ti o každé zvlášť, jakou bude mít podobu, jak roste, kdy a jak kvete, jaké plody přinese, k čemu jsou, jak se mohou používat a jak se může jejich hojnější sklizeň uchovat, aby se nezkazila. Krátce, Pán Sám ti dal potřebné poučení ve všem, jak obstarávat zahrádku.

2) Nuže, ty jsi měla z toho nadmíru velkou radost! Bylo by však pouze tvou radostí vše od- byto? Byla by ti zahrádka přinesla plody požehnání bez skutečného pilného obdělávání?! Pro tvé velké zalíbení a pro tvou radost z této nauky z úst Páně by nerostlo v tvé zahrádce nic - leda trochu plevelu! Protože jsi však podle nauky pilně přiložila ruku, vzkvetla tvá zahrádka brzy v malý pozemský ráj a tak máš jistou naději na bohatou sklizeň z této zahrádky!

3) A hled! Právě tak je také srdce člověka sice malou zahrádkou; jestliže ji podle nauky z úst Páně pilně obdělává a nešetří námahu, aby vše co slyšel uvedl ve skutek, pak bude také mít co nejdříve ve vlastním srdci tolik všeho požehnání a vší milosti z nebes, že nakonec bude moci žít pro duši a ducha již zcela z vlastních prostředků a nebude potřebovat stále naší rady a naší pomoci!

4) Vždyť Pán chce s člověkem docílit toho, aby byl podle věčně neměnitelně Božího řádu zcela samostatným občanem nebes; kdo dosáhne toho, ten pak také již dosáhl všeho. - Nejmi- lejší Jaro, pochopila jsi toto vše zcela správně a dobře? Vyznáš se nyní tak trochu v nejčistším tónu, který jsem ti zapěl?"

5) Práví **JARA**: „Ó, nyní zcela dobře a tak jasně a čistě jako slunce za jasného bezmračné- ho poledne! Tvá slova dala mému srdci mocnou útěchu a já je také povýším k úplnému skutku, aby se ve mně stala nejradostnější a nejblaženější pravdou životní. Vyučovat mě a vidět nauku přeměněnou v úplný skutek, je pro tebe asi sotva nejtěžším úkolem?! Ale učiní také všichni ostatní lidé to, co jsi tak věrně a pravdivě poradil mně?"

6) Práví **RAFAEL**: „Starej se především jen o sebe; o ostatní se již postará Pán!"

---

25. OTÁZKY ZINKOVY O RAFAELOVI A JEHO PÁTRÁNÍ PO PÁNU.

1) Z tohoto poučení uslyšel ovšem také **ZINKA** nejen leccos, nýbrž všechno a tázal se Ebahla, k němuž měl ovšem dosud největší důvěru, řka: „Příteli, onen zvláštní jinoch, jenž nám dal předtím slyšet tón z nebes a nyní dal tvé dceři tak podivuhodně mystické poučení, že se mně - otevřeně řečeno - ještě nikdy nepříhodilo něco podobného, nenáleží přece jen tak zcela, jako my, této Zemi; řekni mi, zda. snad za ním nevězí právě ten, jemuž by si můj Jan netroufal rozvázat řeménky u obuvi, považuje se za příliš nepatrného! jenom že se mi zdá být příliš mlád, kdežto mu má být již 30 let!“

2) Praví **EBAHL**: „Nejmilejší příteli, tento jinoch to sice není, - ale je to jeho hlavní učedník! Neboť musím ti nyní zcela otevřeně přiznat, že onen prorok z Nazaretu má takovou moc a moudrost, že dokonce jak se praví, anděl z nebes přicházejí dolů na Zem, aby poslouchali jeho nauku, obdivovali jeho skutky a velebili v Něm všemohoucnost Boží! .

3) Za důkaz této mé výpovědi slouží právě onen jinoch, o němž nevíš, kam ho zařadit! Jako člověk pozemský je jaksí příliš nebeský a jako anděl vypadá snad přece jen ještě jaksí poněkud pozemsky! Bydlí již téměř měsíc u mě a je vychovatelem mé dcery; že na této Zemi nemá otce ani matku a ve všech věcech má moc, která prostě přechází do báječna, to mně můžeš pevně věřit! Další genealogii (rodovou posloupnost; vyd.) nemohu ti o něm podat. Ostatně můžeš si s ním sám podrobněji promluvit; na žádnou otázku ti nezůstane odpověď dlužen! Pýcha v jeho celé bytosti není!“

4) Praví **ZINKA**: „Vím nyní dost a vím, zač mám v této mimořádné době jinocha považovat! Ale nyní bych se přece jen rád dověděl, zda onen velký prorok z Nazaretu není snad také zde mezi námi!? Neboť věčně nechápu, co by tu měl, aby se tak řeklo anděl bez něho dělat! je-li tady, pak mi to řekni, abych také já mu vzdal nejhlubší úctu! Neboť podle tvých řečí je to zajisté veskrze čistě božská bytost! Naznač mně proto jen nejmenším pokynem, zda je tu a který to je!“

5) Poté praví **EBAHL**: „Nejmilejší příteli, měj jen malé strpení; však Ho již poznáš! K tvému většímu uklidnění mohu ti však říci tolik proto že již nejsi drábem anebo pochopem, že je mezi námi a že je skutečně zde, jinak by zde všichni ti velikáni Říma jistě nebyli!“

6) Praví **ZINKA**: „Stačí již; více mi netřeba! Nyní ho již vyhledám!“

7) S tím byl náš Zinka uklidněn, dával však nyní již na všechno pozor a své uši a oči neodvracel od Cyrenia, Komelia a anděla, neboť se domníval, že oni Mne asi co nejspíše prozradí, - v čemž se však ovšem poněkud zklamal; neboť Já jsem jim ihned vložil do srdce co mají mluvit a kam mají obracet pozornost Zinkovu. Také bylo nyní sezení ukončeno a stoly byly opět odstraněny a my jsme šli ku břehu a promlouvali jsme tam o zcela lhostejných věcech. Ovšem Zinka se svými druhy nás tak snadno s očí nespouštěl.

---

26. JEŽÍŠ PROBOUZÍ DVA UTOPENÉ. ZINKA POZNÁVÁ PÁNA.

1) Při pochůzce na břehu mořském jsme přišli k místu, kde náš Risa ošetřoval dva utopené, čekaje na jejich znovuoživení.

2) **CYRENIUS** řekl jemu:: „Nuže, příteli Riso začínají oba již dávat o sobě zcela tiché znamení života?“

3) Praví **RISA**: „Vznešený pane, zde je veškeré úsilí dočista marné! Jsou nyní oba spíše mrtvější nežli živější; každá další námaha a další práce s nimi je marná! Jedině Boží všemohoucnost jim může vrátit život! Tu nepomůže již žádné kladení a žádné vlévání vína do úst!“

4) Pravím **JÁ** : „To bude asi tvé mínění!“

5) Praví **RISA**: „Pane, vidím tu toliko modré skvrny a pociťuji již velmi pokročilé zetlívání a Ty Sám mi dáš za pravdu, že ti dva mohou být jen o danielském posledním soudu Boží všemohoucnosti opět oživeni !“

6) Tu se také protlačil dopředu **ZINKA**, jelikož se velmi dobře vyznal u zemřelých, zda jsou úplně mrtví a ohledával oba utopené. Když provedl všechny zkoušky, řekl také on: „Přítel mluvil pravdu! Oba se svou úplnou smrtí budou muset čekat až do posledního soudu, předpokládajíc, že na této Zemi bude kdy takový soud, - čemuž velmi těžko věřím! Neboť vím, v co vše se tako-

vá hromádka masa proměňuje: v moly, červy, mouchy, brouky, ve všelikou trávu a jiné rostliny! Kolik jich bývá divokými šelmami roztrháno a sežráno! Kolik jich zahyne ohněm! Kdyby se to o posledním soudu mělo opět z ničeho nic shledat a sjednotit, jako je to nyní, pak se svého lidství navěky úplně odřikám! Já, Zinka z Jerusalema, znalý mnohých věcí zde tvrdím, že o posledním soudu, který má jednou přijít, si dá dokonce také všemohoucnost Boží trochu času při znovuoživování obou těchto ženských hromádek těla! Dá svým duším nové duchovní tělo; ale v těchto tělech nebude již duše soužena bolením hlavy!"

7) Pravím **JÁ** Zinkovi: „Příteli! Ty leccos víš a nezfídka uhodíš na pravou strunu; ale přesně vzato jsi zde přece jen uhodil trochu vedle. Máš sice zcela pravdu, že žádná duše na onom světě nebude kráčet v tomto těle; ale obě tato těla se přece jen ještě stanou na nějakou dobu dobře upotřebitelnými nositeli svých duší! Budu-li chtít, musí se obě probudit! Jedna z nich se stane ještě tvou velmi plodnou ženou a ty ji budeš nadmíru milovat; druhá se pak stane ženou také dosud svobodného Risy, leč on v ní plod neprobudí!"

8) Poté zavolám obě utopené a ony v okamžiku vstanou a dívají se plny úžasu kolem, nemohouce naprosto pochopit kde nyní jsou a co se s nimi přihodilo.

9) Risa a Zinka však padnou přede Mnou k zemi a **ZINKA** zvolá: „Ty jsi Ten, Kterého Jan zvěstoval! Nejsi však prorok, nýbrž Jehova Sám!"

(10) Za tohoto výjevu probuzení přišli také přítomní Peršané a nám zejména známý **SCHABBI** pravil Zinkovi: „Tentokrát jsi, jak to cítím, vyslovil správný úsudek! Je tomu tak, příteli, - je to Jehova! A jinoch, jenž nám předtím dal slyšet nebeský tón, je archanděl a to týž, který již jednou na této Zemi vedl mladého Tobiáše! Tak se mají věci! To je Ten, všemi proroky a věštcí prorokovaný velký Mesiáš a Jím začíná nová duchovní Říše na této Zemi!"

11) On to je, Jímž se budou mnozí pohoršovat a Jehož přepadnou a budou chtít s Ním učinit totéž, co učinil Herodes s Janem; leč všichni, kdož to podniknou, se roztříští o Jeho moc a před Jeho moudrostí zhloupnou a oslepnou jako nejtemnější noc! Neboť Jemu rovného Země nikdy v těle nenosila!

12) Co ti nyní ve jménu svých dvaceti druhů říkám, to ti říkám bez bázně; neboť já se od nynějška světa již nebojím, ježto jsem poznal Toho, Kterého se musí obávat jedině ti, kdož proti Němu chtějí povstat a povstanou! Ó, On to dá velmi mocně pocítit všem bezbožníkům, - a tisíckrát běda jim! Nepotáhne proti nikomu do boje s mečem v ruce, - ale moc Jeho slova je bude soudit a zahubí!

13) Jaká moc však spočívá v Jeho slově, o tom máš nyní již před sebou do očí bijící důkazy! Tyto dvě dívky byly přece tak úplně mrtvé, že o tom již nemohl nikdo vyslovit nějakou pochybnost! Řekl jen: „Povstaňte!" - a obě povstaly a žijí nyní svěží a zdravé a jako nově zrozené a jsou při úplném, nejvyšším jasném vědomí; jen by bylo žádoucí, aby obě tyto velmi milé dostaly něco na pokrytí těla! - Ale já vím, co udělám! S námi Peršany je několik žen, které s sebou vezou trojí oděv; tu může každá dát jeden šat a bude oběma pomoheno!"

27. ŽIVOTOPIS OBOU DÍVEK.

1) Tu se Schabbi obrátil ke Mně a tázal se, zda to smí učinit.

2) A **JÁ** jsem řekl: „Ó, jen tak učiň; dobrodiním se ještě nikdy nikdo přede Mnou neprohřešil! Jdi a dej obě obléci!"

3) A Schabbi šel a v několika okamžicích tu byl s dvěma nebesky modrými, nejjemnějšími kašmírovými šaty, jakož i se dvěma páry nejdražších svátečních jehlic s dlouhými, hedvábím podšitými stuhami; oběma probuzeným byly také dány dva diadémové hřebeny a zlaté čelenky, zdobené drahocennými drahokamy. Zdráhaly se přijmout ozdobu, která se jim zdálo příliš drahocenná.

4) **JÁ** jsem však řekl: „Chci-li Já tomu, pak berte jen co se vám dává; neboť sluší se, aby nevěsty byly pěkně zdobeny!"

5) I přijaly tedy obě ozdobu; a když tak byly zcela oděny a ozdobeny a stály tu jako dvě královské dcery, projevovaly velkou a vděčnou radost.

6) Když však takto před námi stály a krásou mocně zářily, tu pravil **ZINKA**: „Ne, ne, to je již zase zázrak! Když jsem se předtím díval na obě mrtvé, připadaly mně jako dvě ženy asi 40 leté a jejich scvrklé tvary neukazovaly nijaký zvláštní půvab; i když potom byly co nejzázračněji pro-

buzeny, neukazovalo se rovněž zase nic zvláštního; a nyní jsou to dvě krásky, jaké mé oči nikdy neviděly! Nyní jsou to dvě panny, z nichž žádná nemůže být ještě ani dvacet let! Ano, to je přece jen také zázrak zázraků! Co by tu byla mladá Herodias,?! No, kdyby Herodes jednu z těchto dvou uviděl, dal by kvůli ní již hned všechny Židy stít, kdyby o to požádala. Kdybych já, ubohý hříšník, byl skutečně hoden té milosti, že bych dostal jednoho z těchto dvou andělů za ženu, pak by mne Jerusalemem věčně nikdy neuviděl; neboť to by byla nástraha pro Herodesa a také pro ostatní mnohé svaté Božího města!"

7) Práví **CYRENIUS**: „Nemají-li obě tyto zázračné děti rodiče anebo jestli nastalou zatímní smrtí ztratili řádní rodiče na ně jakékoli právo, pak jsou mými dcerami a dostanou ode mne náležitou výbavu!"

8) Práví starší z obou jménem **GAMIELA**: „My obě jsme přesně vzato bez rodičů; a ty, které jsme nazývaly otcem a matkou nejsou ani vlastně ani dalecí příbuzní. Jako děti 2 a 3 leté jsme přišly do domu jednoho řeckého kupce, který teprve později tak zpola přijal židovství; podle ujištění jedné staré služky jsme byly jedním obchodníkem s otroky dopraveny ze Sidonu do Kafarnaum, kde nás řečený kupec, kterého jsme nazývaly otcem, koupil za 5 vepřů, 5 telat a 8 ovcí.

9) Prodáváč dal kupci list, v němž prý jsou zapsána naše jména a naši vlastní rodiče! Naši praví rodiče jsou prý Římané velmi vznešeného původu. Kolik na tom může být pravdivého, nevíme; ale cestu, na níž nás potkalo neštěstí, podnikly jsme tajně také za tím účelem, abychom se dověděly od jednoho jinde bydlícího příbuzného našich domnělých rodičů úplnou pravdu, zda jsme skutečné anebo opravdu jen zakoupené dcery našich rodičů.

10) Ale tu jsme upadly do rukou zlých mořských loupežníků, byly jsme oloupeny o všechny majetek, který jsme vzaly s sebou, svlečeny do naha, pak přes veškeré naše snažné prosby pevně za vlasy svázané a poté zaživa hozeny do hlubokého moře. Co se potom stalo s námi, nevíme a také nevíme, jak jsme se dostaly do tohoto nám zcela neznámého místa a kdo nám vrátil život; neboť musely jsme přece být mrtvé, když jsme byly nalezeny jako jistě mořem vyplavené na pevninu, na nějakém břehu anebo na pobřeží! - Kde jsme tedy nyní a kdo jste vy dobří a vznešení lidé?"

28. CYRENIUS POZNÁVÁ SVÉ DCERY. RISA A ZINKA SE STÁVAJÍ ZETI CYRENIA.

1) Práví **CYRENIUS**: „Jen malé strpení, nejmilejší děti a dcery! - Ty se jmenuješ Gamiela a jaké jméno má mladší sestra?"

2) Práví **mladší**: „Já se jmenuji Ida neboť tak mě vždy volali."

3) Tu Mně padl **CYRENIUS** kolem krku a pravil: „Pane, ano, jak Ti mám děkovat?! Ó, Bože, ó, Otče! Ty jsi mi tímto způsobem navrátil mé dvě vlastní dcery, které mně byly před 17 lety nejvyššími rukama odcizeny! Jak to bylo možné při dozoru v mém domě, je mi do této chvíle záhadou!

4) Vyslal jsem ihned na všechny strany vyzvědače, aby pátrali po dvou ztracených dcerách a jeden odvážný setník pravil: A kdyby ti je sám Pluto uloupil, já ti je přinesu! Pohltilo-li je však moře anebo nějaké hltavé dravé zvíře, pak bude veškerá námaha marná!" Šel a marně se po tři roky namáhal.

5) Také jsem poslal pátratele k Tobě, ó, Pane, do Nazaretu, Vyptávali se Tě sice, přišli však domů s jobovou zprávou, že s Tebou již naprosto nic není. Byl jsi prý sice zcela klidný; ale jinak úplně nesmělý jinoch, mezi 13 a 14 rokem a o nějakém prorokování nebylo prý tu již vůbec ani řeči!

6) Tvoji pozemští rodiče dali o Tobě Samém zcela mrzuté svědectví a pravili, že s Tvým 12 rokem se každá stopa jakékoliv moudrosti zcela vytratila a že nyní, co se týče rozumu a poznání jsi za každým zcela obyčejným pozemským jinochem. Tehdy se prý kvůli mně do Tebe pustili, abys aspoň ještě tentokrát učinil mým poslům prorokství; leč Ty jsi mlčel a nakonec jsi snad řekl, že jsi nepřišel do světa kvůli prorokování, nýbrž kvůli práci jako každý člověk!

7) Když se Tě tázali, zda Si nevzpomínáš, co vše jsi vykonal od kolébky do Svého 12 roku, řekl jsi, co bylo, již není! A když jsi byl tázán na důvod toho, tu jsi neřekl již nic, opustil jsi světnici a šel na čerstvý vzduch - a moji poslové přišli domů s nepořízenou!

8) A tak bylo všechno mé pátrání marné! Sedm plných roků jsem truchlil pro své dvě nejmilejší dcerušky a hle, nyní jsou tu! Ty jsi mně je tehdy zadržel, abys mně je nyní dvojnásobně zázračně navrátil! Ano, Pane, jak Ti tedy mám nyní vlastně za to poděkovat?!"

9) Pravím **JÁ** : „To jsi učinil již tím, že jsi všechny, kteří zde byli chyceni, přijal a postaral se o jejich zaopatření a příští lepší určení, nežli jaké měli dosud! Krátce, - ty Můj první příteli Cyrenie, jsi Mně již tolik toho učinil, že tě na této Zemi nemohu nechat neodměněného! Jednou v Mém Království v nebi obdržíš však již za to také ještě větší odměnu!

10) Ježto však nyní máš své dcery úplně zdravé, pamatuj na to, komu jsem je určil za nevěsty! Oba muži nejsou sice královského původu, ale jsou to nyní jaksi Moji synové - a to ti tedy také zajisté může postačit.

11) Praví **CYRENIUS**: „Pane, Tvá vůle je mi nejmilejším příkazem a já pro oba své zetě již najdu prostředky a.cesty, kterými budou tak postavení, aby mohli chudým lidem - co nejvíce prospět duchovně i přirozeně!

12) Ale nyní pojďte, mé nejmilejší dcery, ke mně a nechte se přitisknout na mé srdce; neboť nyní jsem jedním z nejšťastnějších otců na celé Zemi! Jak šťastná bude teprve vaše matka, že vás bude opět mít; bylo jí bez vás bezútěšně! Kdyby vás mohla také ona spatřit, bylo by její štěstí ještě větší; leč ona je při vši své velké roztomilosti slepá! Jako slepá se stala mou ženou, dostala na jistou dobu sice zrak, později však znovu oslepla! Má však tak ostrý hmat, že se mohu vsadit, že vás ihned pozná! O, jak nekonečně jsem nyní šťasten! Pojďte sem vy všichni ubožáci, chci vás za to ze všech svých sil učinit šťastnými!

13) Když si nyní vzpomenu na to, jak jsme vás na moři našli plující za vlasy spolu svázané! Kdybych si byl tehdy jen zdaleka mohl pomyslet, že jste mé dcery, jak strašně nešťastného by mně byl učinil tehdejší pohled na vás! Teprve nyní, kdy opět žijete, seznámil mne Pán s vámi důkladněji, abych byl co možno blažený! A nyní jím jsem a za to Ti, ó, Pane, budiž všechna chvála a všechna láska!"

29. ZINKOVA SKROMNOST.

1) Přistupuje **ZINKA** a praví: „Vznešený pane a veliteli! Ježto tedy věci jsou takové, že jsem o nich nemohl mít ani nejmenší potuchy, nabývá tato záležitost také zcela jinou tvářnost. To již nejsou nyní dcery kupce z Kafarnaum, nýbrž jsou to dcery z císařského domu Říma; na tomto stromě však nerostou jablka pro našince! Neboť pro takové děti se musí také opět nalézt děti, které pochází z rodičů královských. Já jsem jen obyčejný židovský syn, pocházím sice od Judy, ale co je to nyní proti tobě, jenž jsi byl bratrem velkého císaře Augusta a tudíž z kmene nejstarších patricijů?! K tomu jsi nezměrně bohatý a já nemám nic jiného nežli svou skrovně vyměřenou mzdu za nesmírnou práci.

2) Jakkoli by mě Gamiela učinila nekonečně šťastným, kdybych ji nyní dostal jako zázrakem za ženu, - nemohu a nesmím si ji však nikdy vzít za ženu, neboť nyní jako tvá dcera, vznešený pane, stojí nad mou nicotností! Ty bys mi ji dnes, vznešený pane, ve své čisté duchovní náladě také dal, ale zítra bys toho mohl velice litovat! Mohl bych ti zabránit, kdybys mi ji opět vzal? Jaký žal a jaký smutek bych pak pociťoval! Musím-li si ji však vzít za ženu s nejúplnějším přesvědčením, že mi zůstane, pak si ji také jistě vezmu a budu nejšťastnějším člověkem; ale žádat ji nebudu nikdy, neboť znám stav svůj a také tvůj.

3) Opatři mi však na římském území nějakou malou usedlost; budu ji pít svých rukou obdělávat a opatrovat živobyťi sobě a svým spolupracovníkům! Jen do Jerusalemu mě již nenech jít a zůstávat v zemi židovské! Neboť s Herodesem a chrámem nechci již mít co dělat!"

4) Praví **CYRENIUS**: „Nech toho všeho být! Já ti přece svou Gamielu již nemohu vzít; neboť Pán ti ji dal jaksi dříve nežli mně - a Jeho slovo a výrok je mně svatý, přesvatý! Co Si však Pán i jen zdálky přeje, to musíme konat, chceme-li se podobat Jeho svatým andělům! Jsem sice na tomto světě nyní něčím, dokud On mne nechává žít; ale tam na onom velkém světě jsme si pak všichni rovni a naše zdejší poklady zůstanou opět na mrtvé kůře Země a stávají se potravou vše stravující doby.

5) Proto nechť ti můj vznešený stav nepřekáží; neboť mám jej jen ku blahu lidstva, pokud je to jen vždy v mých silách. A měl bys ty, kterého mi Pán nekonečnosti, života a smrti položil zvláště na srdce, být z toho vyloučen? Ne, ne a nikdy ne! Jsi a zůstaneš mým synem!"

6) Když **ZINKA** uslyší tato slova, praví: „Ano, ovšem, tak může mluvit jen mysl nadevše odaná Pánu Bohu! Co Pán chce, to chci tedy jistě také já; neboť Ten, Který obě probudil, je Pán Sám, o čemž jsem nyní dokonale přesvědčen! Ano kdyby miliardy svědčily nyní proti tomu, nezakolísá Zinka nikdy ve víře! Jemu jedinému od nynějška platí všechna má láska a všechno mé opravdová vzývání! Jemu budiž všechna čest od věčnosti do věčnosti!“

7) S těmito slovy padne **ZINKA** přede Mnou na kolena a praví: „Ó, Pane, odpusť mi všechny mé hříchy, abych se mohl k Tobě modlit, jako očištěný člověk!“

8) Pravím **JÁ** : „Vstaň, bratře Můj! Tvé hříchy jsem již dávno odčinil; neboť tvé srdce jsem již dávno znal a konečně jsem je nechal k Sobě přijít. Byl jsi sice vyslán Mne lapit a Já jsem se nechal zajmout, - ale jen pro tvé srdce a k tvé spáse! Povstaň, bud ve jménu Mém pln veselé mysli a budiž Mi dobrou potřebnou výzbrojí!“

9) S tím Zinka povstává a začíná teprve - řádně uvažovat o velikosti a významu této události. Až se posadí poblíž Mne, uslyšíme ho teprve opět mluvit po Mathaelovi je to zajisté největší duch v naší společnosti.

---

30. JEDNÁNÍ A MLUVENÍ.

1) Když jsme Zinku takto poněkud uklidnili, přišel Risa jako druhý zeť Cyrenia a začal se podobným způsobem omlouvat.

2) Ale **RAFAEL** mu zaklepal na ramena a řekl: „Příteli! Zůstaň jen hezky při pravdě svého srdce; neboť ty dávno ještě nejsi Zinka! Jsi sice dobrý a poctivý, ale nemáš hovořit nikdy jinak, nežli jak cítíš v srdci! - Rozumíš tomu?“

3) Praví **RISA**: „Ano, příteli z nebes, rozumím co jsi mi řekl a budu-li kdy mluvit, chci mluvit jak mi je u srdce a přes mé rty nepřejde nepravda! Jsem sice ještě mladý člověk a mám méně zkušeností nežli leckdo jiný; zejména však jsem učinil málo zkušeností se ženským pohlavím a nebyl jsem nikdy do nějaké panny zamilován. Ale cítím se v srdci neobyčejně přitahován a cítím, jak budu nadměru šťasten, stane-li se nebesky krásná Ida mou ženou; ale také cítím, jak se budu při tomto velkém štěstí strašně hloupě vyjímat. A právě z tohoto důvodu bych chtěl toto štěstí pro sebe postrádat!“

4) Nyní má láska k Idě není dávno ještě vášní a mohl bych se tohoto nastávajícího štěstí ještě s lehkou myslí odříci; kdybych však byl později více zanícen a přece by se mně toho štěstí nedostalo, způsobilo by mi to převelikou bolest u srdce, od níž bych se pak nanejvýš těžko mohl oprostít. A právě z tohoto důvodu bych to tedy chtěl mít od Pána a Cyrenia tak, abych byl zproštěn jakékoli naděje na takové štěstí!

5) Hle, nebeský příteli Rafaeli, tak to cítím a rovněž tak jsem nyní také mluvil! Můžeš-li mi tu trochu pomoci, učiň tak dříve nežli bude pozdě! Neboť řádná pomoc musí také přijít v pravý čas - jinak by mně málo prospěla!“

6) Praví **RAFAEL** : „Příteli, zde budeš ode mne potřebovat pramálo pomoci; proto ať jen zůstane přítom, jak to Pán určil! Ty sám se sice můžeš všeho zříci – neboť proti svobodné vůli člověka neurčuje Pán nikdy nic mimo míru a tvar těla; - ale člověku nepřináší zrovna nijak zvlášť mnoho požehnání, dá-li příliš málo na to, co Pán, i když také jen nejtěšším pokynem poradil. - Rozumíš také tomu?“

7) Praví **RISA**: „Ano, také tomu rozumím a proto neříkám nic jiného nežli: Staň se vůle Páně! Kdo koná vůli Boží, ten nemůže nikdy chybit; neboť Bůh zajisté nejlépe ví co nám lidem nejvíce prospívá. Proto budu také od nynějška přijímat vše s největším díkem v srdci a jednat podle toho, jak to ustanoví Pán. Co může člověk snadno učinit, protože má k tomu již v srdci nutkání, to ať již vždy učiní a ať to nikdy neopomene. Je dost boje v jiných věcech, nad kterými slabá vůle člověka těžko vítězí. Bude-li tedy také ve snadných a nejvýš příjemných věcech slabé vůle, pak bude v opravdové ctnosti zcela jistě dělat špatné pokroky! - Mluvil jsem správně anebo ne?“

8) Praví **RAFAEL**: „Ovšem; avšak budiž ti také ještě řečeno, že je lépe mnoho a dobře jednat - nežli mnoho a. dobře mluvit! Když tě lidé budou; vidět -mnoho a dobře jednat, budou tě v tom také chtít mnozí napodobit; budou-li tě konečně slýchat mnoho a dobře mluvit, budou tě také chtít napodobit. Jelikož se. však velmi mnohým opravdu dobré řeči nedostává pravé moudrosti, budou zajisté mluvit jen nesmysly a tím škodit mnohým slabým myslím, a také sobě sa-

mým, protože, se tím budou stávat v srdci vysokomyslnými a domýšlivými. Nepotřebnou chutí k mluvení bývají časem šířeny všelike falešné nauky a tím se ubohé lidstvo oslepuje a uvádí do veškeré temnoty, takže potom je poněkud těžké opět je osvětit; mnohým a dobrým jednáním se však stává lidstvo ušlechtilého a otevřeného srdce. Otevřené srdce je však beztoho nejlepší školkou k pravé moudrosti a dovede také, kde toho bude třeba, dobře a správně mluvit.

9) Toto jsem ti však řekl proto, že v sobě skrýváš často příliš velkou chuť k mluvení, ale dávno ještě k tomu nemáš vše, čeho je k dokonalé dobré řeči třeba; proto mluv málo, ale zato tím více poslouvej jedne, tak se také staneš pravým učedníkem Páně a to podle jeho vůle a podle jeho zalíbení.

10) Ty, kteří budou jednou mít povinnost mluvit a kázat, Pán k tomu. již zvlášť vyvolí; ty však, které k mluvení a učení zvlášť nevyvolí, jsou jím určeni jen pro jednání podle jeho slova a podle jeho nauky a mají tedy jen vždy činit to, k čemu mají od Pána nepochybné určení. Budou se vždy těšit ze zalíbení Božího a z nějaké zvláštní milosti. Řekni to také svým přátelům a druhům v úřadě; neboť také mezi nimi jsou mnozí, kteří si mnohdy příliš zakládají na tom, že dovedou řádně a obratně mluvit! Také oni nejsou Pánem vyhlédnuti k řeči, nýbrž jen k jednání.

11) Pán tě nyní nechá pozemsky šťastně žít, abys jednou mohl velmi mnoho dobra vykonat; kdyby tě byl však Pán povolal za řečníka a učitele, pak by to řekl : „Pojď a následuj Mne kam půjdu a uč se poznávat veškerou moudrost Království Božího!" Neboť hled' k řeči a k vyučování se více považuje nežli k jednání a přece je jednání hlaví věc a řeč a nauka jen průvodcem k němu!

12) Hle, jak příjemný je Pánu Cyrenius; ale jistě ne pro dobrou řeč, nýbrž pro dobré a mnohonásobné ušlechtilé činy! Kdo však koná mnoho dobrého a ušlechtilého, ten také dovede, je-li toho někdy třeba, již také dobře a správně mluvit; neboť otevřené a ušlechtilé srdce nezůstává nikdy bez světla z nebes. Kdo však má podle míry svých mnohých dobrých a ušlechtilých skutků toto světlo, tomu bude také vždy jasné, kde, kdy a kolik má mluvit. - Rozumíš, milý Riso, nyní také zcela dobře tomu, co jsem k tobě mluvil?"

13) Praví **RISA**: „Jak by ne; vždyť jsi mluvil nejčistší pravdu a ta je vždy každému dobře srozumitelná! Zařídím se přesně a vždy podle těchto tvých slov. Co jsem však nyní od tebe slyšel, to povím opět také hned všem svým druhům; jen jedno bych se rád ještě dověděl, zda je Zinka také povolán jen k jednání nebo vedle toho také k učení?"

14) Praví **RAFAEL**: „Příteli Riso, mezi zkušenostmi tvými a Zinkovými je velmi velký rozdíl! On je velká duše přicházející shora a má za sebou mnohé a velké zkušenosti, ačkoliv je jen o deset let starší nežli ty; a proto také bude Pánem ustanoven k jednání i k mluvení. Až budeš však také ty mít mnohé zkušenosti za sebou, bude se také tobě dobře mluvit a učit. Avšak zatím sbírej zkušenosti a obohacuj se dobrým a ušlechtilým jednáním !"

31. HEBRAMOVO A RISOVO SEBEPOZOROVÁNÍ.

1) Risa si to zapisuje hluboko do srdce a odebírá se k svým druhům, kteří mu začínají blahopřát k jeho štěstí; on se však ujímá slova a oznamuje jim doslovně co slyšel od Rafaela.

2) Když s tím byl u konce, řekl mu **HEBRAM**: „To je velmi nádherná řeč, jakoby z úst Boha přicházející; ale něco je přece jen k tomu poznamenat, když ne k řeči samé, tedy k tomu, kdo ji přednášel. Obsahovala mnohá a velmi paměťhodná pravdivá slova, která po sobě následovala v dobrém pořadí; přednášející však dříve mluvil - nežli jednal! Ale já to shledávám jako zcela správné; neboť každému dobrému jednání musí přece předcházet dobrá nauka, jinak by jednající nemohl dostat nějakou směrnicí ke svému chování.

3) Avšak nicméně má Rafael v podstatě přece jen pravdu; neboť člověk brzy natolik ví, co je dobré a správné. Prosté zákony mu to dávají! Třeba jen, aby řádně chtěl a dobré jednání nedá na sebe čekat. Ale vědění samo se mi zdá být přece jen příliš nepatrnou pohnutkou k dobrému jednání, zejména u velmi hmotných lidí, kteří nějakou marnivě hmotnou výhodou bývají až příliš snadno ohlupováni a sváděni ke špatnému jednání. Tu pak tedy platí rozšířit předběžnou nauku tak dalece, aby jí byly dány učedníku jasné makavé a nezvratné důkazy jako pohnutky k dobrému jednání, proti nimž jednat, musí připadat učedníku právě tak téměř nemožné, jako chtít přejít moře bez lodi.

4) Přivedlo-li se to jednou s nějakým učedníkem tak daleko, pak je opravdové dobré jednání

velmi snadnou věcí; ale bez přidaných makavých a pevně prokázaných pohnutek zůstane to vždy jen problémem, jehož prospěšnost se sice dobře uznává, ale jelikož jednání poté je nicméně spojeno s leckterými obtížemi a sebezapíráním, libuje si člověk zcela v milé lenosti a v mrzutém sobectví a o mnohé a dobré jednání nedbá. Člověk následuje své zvířecí choutky dále, a po 30 letech je ještě týmž zvířecím člověkem, jakým vlastně byl v kolébce. Podle mého nerozhodujícího názoru patří proto k nauce o dobrém jednání také řečené důkazy a tyto důkazy vyžadují již mnohem více, nežli říci: „To neb ono máš dělat, protože je to dobré a toho a onoho musíš zanechat, protože je to špatné a zlé!"

5) Práví **RISA**: „Máš zcela pravdu a nepravíš v podstatě tedy nic jiného nežli co Rafael přece také zřejmě jasně vyložil tím, že má totiž učit a mluvit jen ten, kdo je k tomu Pánem v duchu povolán. Takový učitel podá již svým učedníkům nauku i s požadovanými důkazy a tím je pohne k jednání, jako mne co nejjistěji pohnula k řeči a jednání řeč anděla. Ale kdybychom nyní oba vystoupili jako učitelé, pak bychom hovořili jistě o velmi mnoha hloupých věcech a kdyby k nám přišel řádný a dobře vybroušený řečník a začal k nám mluvit hodně silná slova, pak by nás nakonec zmátl a naposled bychom snad ještě tančili docela podle jeho písťalky! Jednáme-li však dobře, pak nemůže proti tomu i s veškerými rozumovými důvody najít ani nejmenší námitku a odpověď. Proto je pro mnohé lepší jednání nežli učení. - Není ti to snad ještě úplně jasné?"

6) Práví **HEBRAM**: „Ó ano, nyní zajisté je a bylo to také již dříve a je to tedy dobře! Zvláštní však je ten člověk, - pozoruj to na sobě! Pomysli si: Neboť když jsme tak dosti často pročetli a studovali Písmo, jak veskrz nepochopitelně vznešená a největší a nejhlubší úctu vlévající nám připadala všechna zázračná vypravování, události a tu a tam se vyskytující poučky! Tu a tam působivě se vyskytujícího Ducha Božího jsme se neodvažovali z nejvyšší slepé nejvyšší úcty nakonec téměř již ani vyslovit! Když jsme četli něco o nějakém objevivším se andělu, - projelo nám to morkem a kostmi! Mojiš tu stál tak veliký, že se před jeho jménem zdály sklánět téměř všechny hory!"

7) Nyní stojíme zde před týmž Bohem, Který hřměl na Sinaji Svě zákony! Týž anděl, který vedl mladého Tobiáše, chodí mezi námi jako obyčejný člověk a učí nás velmi sladkými slovy podrobněji poznávat vůli Páně! K tomu se však dějí ještě neustále nejneslýchanější zázraky na zázraky - a nám se to nyní všechno zdá být již tak zcela obyčejné, jako bychom v tom vyrostli již od dětství! Řekni mi, v čem to asi spočívá!

8) Nyní bychom měli ze samého obdivování a klanění přímo z kůže vyletět - a místo toho jsme však tak krásně tupí jako starý zarezavělý meč starého bojovníka! V čem to spočívá, co je toho příčina? Když na to pomyslím, zlostí bych si odtrhl dokonce hlavu od těla!"

9) Práví **RISA**: „Buď jen klidný, příteli! Pán to tak chtěl mít; neboť kdybychom z pochopitelných důvodů byli stále v nejvyšším rozčilení mysli, pak by nám uniklo velmi mnoho z toho, co se zde děje a mluví. Pán však ví, že je třeba naši mysl udržovat ve střízlivých mezích a můžeme proto na vše, co se zde děje a před námi mluví - i když je to také nepochopitelně sebevznešenější - zcela chladnokrevně pohlížet a všemu naslouchat a můžeme si to také tím hlouběji vštípit do duše. Až toto vše pomine, pak se to také již začne v našich myslích jistě nanejvýš velkolepým způsobem hýbat! - jsi snad o tom jiného mínění?"

10) Práví **HEBRAM**: „Naprosto ne, - tvoje mínění je tu opět úplně správné a bude tomu zcela určitě tak! Ale špatné zrovna také není, připomene-li si člověk, že se při této ještě nikdy zde nebývalé přesvatě mimořádné události cítí velmi slabý a až příliš málo povznesen, zatím co jej čtené mimořádné věci z pravěku tak hluboce uchvátily a často strhly. Kdyby tato duchovní tupost závisela jedině na nás, pak bych ji musel považovat za velký a nejhrubší životní hřích; ale působí-li podle tvého mínění vše v nás Svou všemohoucí vůlí Pán, pak Mu musíme být za to vděční a vše co On mluví a koná, musíme tím vážněji a hlouběji v sobě uvážit a velmi přemýšlet o tom, jak bychom uvedli Jeho slovo v úplný skutek. Ale že je Zinka tak zcela duchaplný muž ač to byl a je jen vrchní sluha Herodův - to je mi záhadou! Kde čerpal svou převážnou moudrost a nasbíral tak mnohé zkušenosti?"

11) Práví **RISA**: To věru nevím; ale tak velký pán, jakým je Herodes, jistě napřed svého sluhu důkladně skrz naskrz vyzkoušel, nežli jej učinil prvním a nejvyšším ze svých sluhů. Mimoto Zinka byl podle jeho vlastního doznání zvláštním přítelem proroka Jana a jistě od něho leccos pochytil, což mělo také velký význam pro život a proto je málo podivného na tom, je-li tedy moudřejší nežli našinec. - Ale nyní chce asi mít řeč Pán, proto již mlčme; neboť z našeho mluvení beztoho nevzejde mnoho moudrého!"

32. UDÁLOST Z JINOŠKÉ DOBY JEŽÍŠOVY.

1) Za rozmluvy těch dvou poskytl jsem oběma probuzeným příležitost, aby Mne poznaly jako Toho, jenž před několika měsíci probudil tak v Kafarnaum několik mrtvých a obě Mne brzy poznaly jako téhož a znaly také Marii a ostatní členy domu Josefova. Gamiela též vyprávěla, že si mohou ještě zcela dobře vzpomenout, jak starý tesař Josef se svými šesti syny postavil u jejich pěstouna v Kafarnaum zcela nový chlév a že si také vzpomíná, že Mne Samého jako nejmladšího ze synů Josefových viděla při práci; ale tehdy neměla ještě ani tušení, že by se za Mnou skrýval Duch Nejvyššího.

2) Avšak **IDA** na to pravila: „Přece, přece, milá sestro! Byl to poslední večer, když byla stavba skončena a náš pěstoun platil starému Josefovi za práci, ale podle svého obchodního zvyku mu nakonec srazil několik grošů; tu přistoupil tento Světec ke kupci a řekl: „Nečň to; neboť to ti požehnání nepřinese! Jsi sice pohan, avšak věříš v Boha Židů. A hle, tento mocný Bůh přebývá v Mém srdci a poprosím-li Ho, poskytne Mně to, zač jsem Ho prosil! On přebývá také v srdcích všech, kteří jsou spravedliví před Ním a rád vyslyší jejich prosby. Kdybys byl nemilosrdný k Josefovi, jenž konal u tebe těžkou práci, poprosil bych Svého Boha a Otce, aby ti to oplatil a ihned by ti to bylo velmi zle splaceno! Považ, že není dobře ubližovat těm, s nimiž je zajedno Bůh!“ Můj pěstoun však toho málo dbal a trval na své srážce! Starý tesař však pravil: „Hleď, jsem poctivý a říkám ti poctivě: Těchto několik grošů byl právě celý můj výdělek při této těžké práci a byl bych jím mohl zaplatit činži! Protože však tobě, jenž jsi bohatý člověk, tolik na nich záleží, podrž si je; ale podržuješ je neprávem a to nebývá nikdy dobře!“

3) Já, Ida, jsem však plakala zlostí nad zatvrzelou krutostí svého otce, šla jsem do své komory a přinesla jsem potají všechny své úspory a Gamiela učinila po mně totéž a tak jsme potají vstrčily starému Josefovi asi sto grošů do brašny na jeho náradí. Nikdo to nepozoroval mimo Tebe, Ó, Pane! A Ty jsi poté řekl: „Vám však, děvčátka, bude jednou vysoce odplaceno za to, co jste nám prokázaly dobrého!“ Při těchto slovech jsi však vypadal jako proměněný. Poté jste se zvedli a opustili náš dům. Bylo pozdě večer a vy jste měli pěšky do Nazaretu několik hodin; tu jsem Ti pravila: „Nechtěli byste raději zůstat zde na noc, nežli konat nejistou dalekou cestu, zvláště když je taková tma, protože husté bouřlivé mraky pokrývají oblohu a blíží se také bouřka?“ Tu jsi pravil, co mně vždy zůstalo pamětihodným: „Kdo učinil den, ten je jeho pánem a kdo noc, je také jejím Pánem; proto Pán dne jakož i noci nemá se co obávat ani dne ani noci! Bouře však je také v moci téhož Pána, Kterého svět nezná; ani noc, ani bouře nebudou nám moci ublížit! Žijte blaze, vy oba andělkové!“ S tím jste opustili náš dům a nebesa ví - sotva jste byli přes práh domu, nebylo také po vás již nikde ani stopy!

4) Ó, často jsem na Tebe, Ó, Pane, myslela - leč nemohla jsem se s Tebou až do této chvíle již nikde sejít! Na našem pěstounovi se však ještě téže noci strašně splnila tvá slova! Přišla hrozná bouře; blesk udeřil třikrát do nového ovčince, v němž v den jeho dokončení bylo již 1700 nejkrásnějších ovcí. Vše za několik hodin shořelo a přes veškeré úsilí nemohlo být nic zachráněno! Tu litoval náš pěstoun, že se tak krutě prohřešil na věrném tesaři; neboť sám řekl: „Tento trest přichází na mne shora, protože jej zasloužím. Nikdy již nebude v mém domě věrný pracovník zkrácen ani o stater na zasloužené mzdy!“ A také slovu dostal. Chlév však nedal na témž místě znovu postavit; dal však na jiném místě pevně oplotit sto jiter půdy a postavit tam jednu chatu pro 10 pastýřů a hlídačů ovcí. Starého tesaře z Nazaretu jsme však již nikdy nespátřily. Brzy potom asi zemřel, neboť již tehdy vypadal velmi slab.

5) Asi za půl roku nato jsme přišly na velký trh do Nazaretu a co nejhorlivěji jsme se vyptávaly na starého tesaře a jeho syny; řeklo se však, že odešli do dalekého kraje, kde obdrželi stavbu několika domů - a my jsme se tedy vrátily zcela s nepořízenou zase do Kafarnaum. Potom jsme se však o rodině tesařově již nic nedověděly. Pěstoun se prý jednou asi tři roky poté dověděl, že se Josef odebral za nějakou velkou práci do vysokého Nazaretu, který se prostírá v pohoří směrem k Samaří. Leč nikoho jsme tu z jeho lidí již neviděly! A já bych se bývala tak ráda blíže seznámila s oním mladým tesařem, jenž se, pokud vím, jmenoval Ježíš!

6) Avšak - čeho nám tehdy již nebylo dopřáno, to jsi ty, ó, Pane, nám zázračně uchoval pro nyníšek! Teprve nyní nám také vzešlo světlo o oněch slovech, která jsi tak tajuplně vyslovil téhož večera, kdy jste v úplně tmavé noci opustili náš dům! Nyní víme, Kdo byl a je tím Pánem

dne, noci a bouře! Ale nyní Ti vzdáváme ještě jednou srdcem a ústy díky za všechny ty bezejmenné milosti a dobrodiní, která jsi nám, ó, nejsladší Pane Ježíši, prokázal beze všech našich zásluh!"

7) Pravím **JÁ** : „Ó, naprosto beze všech zásluh nejste; považte jen, co jste prokázaly starému Josefovi! Jak mu přišlo velice vhod vašich sto grošů, když je příštího jitra našel ve své brašně na náradí! Z počátku myslel, že mu to učinil potají pěstoun; Já jsem ho však brzy vyvedl z jeho omylu. Chválil velice vaše dobré srdce a já jsem mu slíbil, že vám Sám jednou odplatím tuto laskavost a proto jsem vám nyní co nejlídněji a nejradostněji vrátil život a vaše pravé rodiče. Jděte nyní tam a učiňte mu opravdovou radost; neboť jeho radost je také Moje radost!"

8) Teprve poté šly obě k Cyreniovi a objaly ho a Cyrenius plakal radostí jako dítě.

---

33. CYRENIUS SLIBUJE PŮSOBIT PRO NAUKU PÁNĚ.

1) Když se **CYRENIUS** teprve po chvíli náležitě vyplakal ze svého radostného bolu, při čemž jej také velmi slastiplně silně podporovaly obě dcery, Zinka a též přišedší sem Risa, přistoupil opět ke Mně, objal Mne a řekl vzlykaje: „Ó, věčná nejčistší Lásko! Kdopak by Tebe nemiloval nadevšecko?! Ó, Pane, ó, Otče, jak dobrý a jak svatý jsi! Ó, Pane, nech mě umřít v této mé lásce!

2) Pane a Otče! Pokud mám tu nikdy nezměrně velkou milost znát Tě od Tvého pozemského narození, vždy jsem Tě také miloval a byl jsi stále stěžejním bodem všech mých myšlenek! Leč nebyl jsem vždy stejně silným pánem nad svým vlastním světem v sobě a nad světem mimo sebe; nyní však věřím, že jsem Tvou milostí a láskou dosáhl potřebnou sílu, abych ve všem a všude lidsky úplně podle Tvé nejsvětější vůle procházel zbývající dny, které je mi ještě žít.

3) Vládnu ovšem většinou jen pohanům, jejichž nauku o bozích musím, žel sem tam také ještě chránit - což je zajisté velké zlo; ale jednou ranou strom nikdy nepadne - dáli si však záležet a vynasnažím se, abych aspoň na území své vlády mezi lepšími pohany rozšířil pokud možno poznání jedině pravého a živého Boha.

4) S kněžstvem budeme mít přitom ovšem největší nesnáze; neboť tato kasta žije již po několik staletí ze zatemňování lidu. Staří budou sice svolávat blesk a hrom s nebe a mladí se tomu budou zuřivě tvářit; ale nakonec budou nuceni opustit svůj starý zvyk a odebrat se na práci na naše nové pole. Nejsmutnější věcí je však pro čestného člověka na této Zemi to, že lež najde ihned beze vší námahy, kdežto pravdu může dosáhnout jen velmi namáhavým hledáním, spojeným nezřídkou s mnohým a velkým nebezpečím.

5) Staří Egyptané měli své školy zařízeny velmi klasicky. Kdo se chtěl tomu či onomu naučit pro vnější život, bylo mu zaplatit taxu a byly mu ukázány rozmanité přednosti; kdo však přišel, aby hledal a našel pravdu, kterou je podmíněn vnitřní život člověka, tomu bylo jeho osudné hledání učiněno téměř neslychaným palčivým způsobem. A našel-li onu velkou životní pravdu, pak musel zůstat knězem a pod nejtěžší přísahou nesměl o tom, co našel, žádnému laikovi sdělit ani slovo!

6) Svatou pravdu bylo tedy vždy těžko dosáhnout, zatím co se celý pluk lží šířil zdarma po celém světě. Protože tedy stará lež třímala vždy žezlo nad lidmi, zvykli si lidé na lež; stala se jim druhou přirozeností a to tím snáze, že se velmi mnozí, i když také ne všichni, měli a dosud mají přitom dobře! Nuže, pro zanechání lži nebylo by, jak si myslím, zrovna tolik námitek; ale zanechání dosud požívaných výhod je právě potíž, která se dá velmi těžko odstranit!

7) Leč strpení, - vše ještě půjde! Ať se kněžstvu slíbí a dají jiné výhody, ať se této kastě nemající beztoho žádnou víru, ukáže vlídně mezi čtyřma očima pravda a pak se najme - aspoň lepší její část - k šíření pravdy a já myslím, že se takovýmto způsobem dá ona jinak největší obtíž přeměnit ve zcela lehkou námahu. Zda však bude kdy na Zemi lež zcela ovládnuta, to je nyní jiná otázka! Dobří a poctivě smýšlející lidé, jejichž duše jsou naplněny pravdou, vynaloží jistě vše, aby uvedli aspoň své sousedy do lepšího světla. Zkrátka, kolem takových svícňů bude to vždy pěkně jasně vypadat. Ale dále od svícňů bude pak již opět temněji a velmi daleko od nich, bude jak v prostoru tak i v času třímat svým žezlem tak jako nyní úplná noc?

8) Takový je můj názor! Ty, ó, Pane, mohl bys to snad učinit zajisté jinak; leč Ty také víš, proč tomu na této Zemi musí tak být! Proto děj se také vždy jen Tvá jedině svatá vůle!"

34. ZÁKON *MUSÍ SE* A *MÁ SE.*

1) Pravím **JÁ** : „Milý příteli! Tvé názory se mi zcela líbí a svatý Otec v nebi má vždy opravdovou radost, když se s Ním Jeho děti moudře radí; leč jsou určité věci, které jednou musí tak být a k dosažení určitého účelu se musí to a ono stát tak jak se to děje, bez čehož by se nemohlo onoho účelu dosáhnout.

2) Proto existuje od Boha dvojitý zákon. Jeden je čistě mechanický s názvem *musí se* (*Muss*) ! Z tohoto zákona vycházejí všechny formy a jejich článkování, podle nichž se pak prokazuje způsobilost. formy; na tomto mechanickém zákoně nemůže být navěky změněn ani háček. Druhý zákon pak s názvem *má se* (*Soll*) ! A jediné- tohoto zákona se týká nauka života!

3) Podle zákona života můžeš všechny háčky celku zahladit, zrušit anebo dokonce zničit a zrovna to tolik nevádí a je to jedno; co se tu má stát svobodným, musí být také již ve svém prvním vývoji svobodné! I když se to také ve svobodném vnitřním bytí zcela zvrhne, proto přece nemůže zákon musu nad sebou zrušit; ve formě však spočívá stále zárodek, který opět znovu začne v náležitém řádu pučet, uchopí opět to, co bylo ve svobodné životní sféře zkaženo a převede do náležitého řádu.

4) Tak vidíš národy na Zemi vězet ve vši zkaženosti, co se týče duše; ale jejich podoba zůstává a když se na ně podíváš, musíš doznat, že to jsou lidé. Jejich duše jsou sice všelikou lží, falší a zlomyslností zpitvořeny; Já však v pravou dobu dám vnikat do životního zárodku trochu více tepla a on začne růst, stráví starý nepořádek duše jako také travný kořen již zahnilou vodní kapku a vzejde pak zcela zdravé, životně silné a ve všech částech čisté travné stéblo s květem a semenem.

5) Z toho důvodu nemáte nikdy vynášet příliš krutý rozsudek nad nějakým zkaženým národem! Neboť dokud zůstává forma, zůstává v člověku také čistý zárodek; zůstává-li však tento zárodek, pak se může také ještě ďábel státi andělem!

6) Obyčejně nesprávnní činitelé, vládychtivost a hrabivost některých mocnějších a občasně ovládání zlými duchy, kteří se vkradou do těla a nervového ducha lidí, jsou stálými příčinami zkaženosti lidí a jejich duší. Leč o nějakém úplném zkažení, snad také nejvnitřnějšího zárodka života, nemůže být ani řeči.

7) Pohleď na Mathaela a jeho čtyři druhy; jak zle byli zřízeni zlými duchy! Těchto pět jsem od nich osvobodil a probudil v nich životní zárodek a hle, jak dokonalí jsou to nyní lidé!

8) Ovšem jsou mezi lidmi rozdíly! Některé duše jsou shora. Tyto duše jsou silnější a zlí duchové této Země na ně téměř nemohou. Takové duše mohou tedy také vydržet silnější životní zkoušku těla, aniž by utrpěly nějakou značnou škodu. Je-li u nich probuzen duch, to jest. skrytý zárodek praživota a proniká-li pak svými věčnými životními kořeny skrz naskrz duši, potom to, co je na takové duši jen málo zkaženo, bývá ihned vyléčeno a celý člověk tu stojí dokonalý, - jak to můžeš spatřovat na Mathaelovi, Filopoldovi a na několika jiných.

9) Duše mnohých lidí byly dokonce někdejší andělé nebes. Nuže, u nich se nemůže něco snadno zkazit! Jan. Křtitel a několik proroků, jako Eliáš, Izaiáš a ještě jiných více, mohou ti sloužit za příklady a ještě nyní je na této Zemi několik takových, kteří přišli z nebes, aby zde se Mnou prošli nejužší cestou těla! Tací lidé jsou již schopni velmi silné zkoušky těla a také ji vždy snášejí s největší obětavostí."

35. ROZDÍLY MEZI DUŠEMI NA ZEMI.

1) (**Pán**): „Vedle toho jsou také ještě rozdíly mezi dušemi, které jsou shora v tom směru, že některé pocházejí z dokonalých slunečních světů. Tyto duše jsou silnější nežli duše, které sem - přišly z malých, této Zemi podobných planet, aby na této Zemi dosáhli dětství Božího.

2) Čím je však nějaká planeta nedokonalejší, tím jsou také slabší její vystěhovalci. Těmto duším je přestáti sice nepatrnější zkoušku životní, leč mohou utrpět na duši již větší škodu. Mají však nicméně v sobě silný zárodek Praživota; je-li správným způsobem probouzen, pak jsou tyto duše také brzy opět v úplném životním řádu.

3) Konečně nejčastější jsou duše, které pocházejí od prvopočátku s této Země. Tyto duše

vlastně jsou povolány k dětství Božímu, jsou nejslabší a mohly by být o sobě nejspíše úplně zkaženy; leč to opět není proto snadno možné, že mezi 100 jsou jistě 1 až 2 silné duše shora, jimiž jsou slabé duše zdržovány a chráněny od úplného zkažení. I když jsou mezi nimi také velmi ztracené ovce, budou svou dobou přece opět nalezeny.

4) Každá duše však - ať o sobě sebeslabší, sebemalomyslnější, roztěkanější a zkaženější, má v sobě zárodek Praživota, který nemůže být nikdy zkažen. Byla-li duše při náležité délce času přivedena aspoň tak daleko, že v ní může být probuzen její nejvnitřnější zárodek Praživota, pak je také hned blažená a ve všech věcech v lásce a moudrosti silná, a je pak právě tak dobře dítětem Nejvyššího, jako nějaký andělský, člověkem se stavší duch anebo duše z nějakého Centrálního slunce, z nějakého menšího Planetárního slunce anebo z nějakého mimozemského jiného temného a o sobě světla prostého zemského tělesa, jichž je v širém tvůrčím prostoru více nežli písku v moři a veškeré trávy na Zemi.

5) Kdo z vás je například již dokonalejším člověkem, může na sebeloupějšího a sebepověřivějšího hříšníka, pravého zvířecího člověka vkládat ruce anebo činit na něm jemné tahy od kořene nosu přes spánky dolů až k prsnímu důlku a tím se tento člověk uvede do spánku u vytržení. V tomto spánku bude jeho byt' sebezporušenější duše oproštěna od duchů souzřících její tělo a zárodek prazákladního života vystoupí potom ihned na krátkou dobu účinně v duši.

6) Tažte se potom takového u vytržení spícího a obdržíte odpovědi, nad nimiž vaše moudrost nanejvýš užasne!

7) Bude-li takový člověk po krátké době podle svého vlastního nařízení, kterého třeba dbát, probuzen opět sem do pozemského života, vrátí se zárodek prazákladního života opět do svého klidu a duše vstoupí pak zase zpět do svých starých tělesných pout a nevzpomene si na nic, co se s ní událo ve spánku u vytržení jejího těla. Neví zcela nic o všem tom moudrém co mluvila ústy těla a je pak o sobě zase tak hloupá a pověřivá, jako byla dříve.

8) Toto nechť vám poslouží za důkaz, že v základu nemůže být žádná duše tak zkažená, aby ji nebylo možno nikdy uzdravit.

9) Ovšem u leckteré duše to bude vyžadovat dlouhý čas buď zde a ještě více na onom světě, nežli dosáhne oné samostatné zdravé pevnosti, které je třeba k tomu, aby v sobě probudila úplně zárodek prazákladního života a aby se jím dala ve všech částech prostoupit. Avšak mysl, že by tento životní akt byl nemožný a že by nikdy nenastal u duše, která se zdá být v základu již zcela zkažená, bylo by právě tak hrubým hříchem proti Boží lásce a moudrosti, jako když se domněle prokletá duše jeví o sobě jako vyvrhel pekla a před soudícíma očima světa tu stojí jako hora velké a hutné klubko hříchů. "

36. DUŠEVNÍ NEMOCI A JEJICH LÉČENÍ.

1) (**Pán :**) „Proto nesudte lidi, abyste se tím nakonec nestali soudci nad sebou samými!

2) Nebylo by nejnelidštější pošetilostí soudit tělesně nemocného člověka a chtít nad ním vynášet nesvědomitý trest proto, že se stal nemocným a zbědovaným?! Ale oč mnohem větší a oč dokonce mnohem nelidštější pošetilostí je pak teprve to, když soudíte a odsuzujete duševně nemocného člověka proto, že jeho duše z dříve uvedených důvodů zeslábla a onemocněla!

3) Vy nazýváte takové lidi podle vašich zákonů a ustanovení zločinci a podrobujete je neúprosnému krutému trestu; co tím však činíte? Trestáte duši, protože v základu bez jejího provínění onemocněla! Tažte se sami, jak se musí před Bohem vyjímát vaše soudy!

4) Taž se však sám, lidumilný Cyrenie, co bys byl jako nejvyšší soudce římský a jako nositel moci nad životem a smrtí beze Mne učinil s oněmi pěti hlavními zločinci?! Hle, dal bys si napřed vyprávět ony bohaprázdné zlé skutky a nakonec bys všech pět odevzdal smrti na kříži! Napadlo by ti kdy myslet, že by mohli za těmito pěti vězet tací duchové? Ó, nikoli! To by ti nikdy nepřišlo na mysl!

5) Byl bys je, všecek rozlícen nad jejich ohavnostmi, odsoudil s největší chladnokrevností k smrti a přitom bys byl ještě toho uklidňujícího mínění, že jsi prokázal dobrou službu Bohu a lidstvu! Jakou škodu bys byl však způsobil lidstvu tím, že jsi vyhladil se Země duchy, kteří nyní jsou úplně duševně a tělesně uzdraveni, budou svítit lidem této Země jako jarní slunce a mnoho tisíc tisíců lidských srdcí rozehřejí a ožíví pro dobro a pravdu! Od nynějška si budeš ovšem za jisté jinak počínat; ale dříve bys byl býval neúprosný!

6) A hle, takové to je se všemi světskými soudy na milé Zemi! Proto tělesné nemoci a vady jsou lékaři a připravují všeliké léky; jen pro nemoc duší nejsou žádní jiní lékaři a léky nežli především celá těžká kniha, plná často přetěžko se zachovávajících zákonů - a za těmito zákony soudí meč!

7) Nebylo by tedy ušlechtlejší, moudřejší a lidštější pořídit více lékařů a léků pro nemocné duše nežli pro jejich těla, která se v krátkém čase stanou potravou červů?!

8) Že se velmi pokročilá duševní nemoc hůře léčí nežli leckterá nemoc těla, to vím Já zajisté nejlépe; ale žádná nemoc není úplně nevyléčitelná, kdežto pro každé tělo existuje konečně jedna poslední nemoc, pro jejíž uzdravení nevyrostla na celé Zemi žádná bylinka! A přece konáte vy lidé tak mnoho zvráceného!

9) Pro zpuchřelé, úplně smrtelné tělo zřizujete léčebné ústavy na ústavy, lékárny a lázně, masti a náplasti a léčivé nápoje; ale pro nesmrtelnou duši jste dosud nezřídili ani jeden léčebný ústav!

10) Ty ovšem nyní u sebe v srdci pravíš: „Jak by to bylo bez Tebe, ó, Pane, možné?! Kde bychom to vzali a od koho se tomu naučili?! To je ovšem pravda - tato znalost vyžaduje ovšem zajisté hlubšího bádání veškeré lidské přirozenosti, nežli pouze ze staré zkušenosti vědět, která šťáva z bylin nejspíše vyléčí obtíže přečpaného žaludku; ale nesmrtelná lidská duše je také hodna toho, aby se lidé o její rozmanité složení trochu více starali nežli o složení žaludku nepřipraveného nenasytností.

11) Za všech dob bývali také do tohoto světa posíláni praví, duchem Božím naplnění duševní lékaři a hlásali správnou cestu na uzdravení duší. Mnozí se podle toho obrátili a byli také nepochybně uzdraveni; leč tak zvaní velcí a mocní této Země považovali se beztoho za duševně zcela zdravé, nevážili si Mnou na Zem poslaných duševních lékařů, nakonec je pronásledovali a zakázali jim provádět léčení nemocných duší, - a tak se vždy velkými a mocnými této Země stávalo, že nauka milosti na uzdravení nemocných duší nemohla u lidí nikdy zapustit ty kořeny, kterými by pak byla vzrostla v úplně silný léčivý strom.

12) A i když také bylo někde položeno zcela zdravé a silné semeno, dovedly sobecké a pannačnické lidské děti této Země strom tak dlouho čistit, větve a haluze, které se jim zdály být zbytečnými, odnímat a nutnou jemu kůru tak dlouho oškrabávat až musel konečně celý strom uschnout. A tak také do této chvíle nebyl pro léčení nemocných duší zřízen a vhodně postaven žádný jiný léčebný ústav nežli jen nejpřísnější zákony, vězení, vazby, odstrašující trestní žaláře, ostrý, nejvyšší nemilosrdný meč a všeliké trýznící a mučednické popravující a usmrcující nástroje. Jsou to sice výrobky také samých nemocných, avšak silných duší; jim musí být především pomůženo, má-li se léčením malých, slabých a podřízených duší přijít ještě na této Zemi k nějakému šťastnému výsledku."

37. O LÉČEBNÝCH ÚSTAVECH PRO DUŠE A O DUŠEVNÍCH LÉKAŘÍCH.

1) (**Pán** :) „A právě proto jsem musel Já Sám přijít na tuto Zemi, abych zřídil pro všechny nemocné duše trvalý a pro všechny časy účinný duševní léčebný ústav, protože takový ústav by lidé nebyli s to nikdy uskutečnit.

2) Ale přes to vše půjde to vždy těžko s trvalým zřízením řečeného ústavu pro nemocné duše, protože se tím jistí lidé začnou cítit poškozování ve svých domnělých světských právech.

3) Láska k sobě a ke světu, která je duchem pekla v prsou člověka, se bude proti tomu vždy vzpírat a nebude chtít být vyléčena ze své zlé nemoci a neupustí od svých světských prostředků, jako jsou těžce plnitelné tvrdé zákony, jejich soudy a tresty.

4) Nicméně však budou tu po Mně všude vždy mnozí, u nichž potrvá tento Můj nyní zřízený léčebný ústav pro mnohé duše, které ho budou chtít použít. Takové pravé léčebné ústavy budou muset sice leccos a často mnoho snášet pro Mé pravé a živé jméno od světsky mocných, leč o sobě arcinemocných duší; ale já Sám je budu chránit!

5) Kdyby však příliš svévolně zle onemocnělé duše světských lidí zamýšlely ze zřejmého šílenství ten či onen léčebný ústav pro duše zcela zničit, pak je již dovedu účelným mimořádným soudem uchvátit a léčení jejich duší uspořádat v záhrobních léčebných ústavech, kde bude mnohé kvílení a skřípění zubů, nežli dojde jen k velmi pomalu pokračujícímu uzdravení.

6) Již na tomto světě chutná velmi působivý lék pro tělo obyčejně velmi hořce; ale ještě hoř-

čejí budou chutnat záhrobní léky pro léčení duší, protože musí být velmi silné, aby tam uzdravily nejvýš nebezpečně nemocnou duši, protože zde pro ni již nebylo možné uzdravení. Ano, budou sice uzdraveny, leč půjde to pomalu a zoufale trpce! Proto blaze tomu, kdo svou duši uzdraví v těchto pozemských léčebných ústavech!

7) Ze všech dosud uvedených soudů budete tedy, vy mocní soudcové, ve vši budoucnosti pravými duševními lékaři a suďte každou nemocnou duši spravedlivě k jejímu uzdravení a ne k jejímu ještě většímu zakrnění!

8) Věřu, o kolik jste nějakým vlastně již duševně nemocným soudem učiniti nějakou beztoho již nanejvýš nemocnou duši ještě nemocnější, právě o tolik se stanete sami na své duši zbědovanější a nemocnější a na onom světě bude pak vaše léčení mnohem trpčí nežli léčení duše, která se stala vaším zlým soudem zbědovanější! Neboť taková duše je a zůstává vzdor vašemu zlému a nesmyslnému soudu jednoduše nemocná a bude také moci být v záhrobí jednoduchým léčením uzdravena; nesmyslná soudcovská duše upadne však po každém nezdárném a zlém soudu vždy do dvojnásobku nemoci oné duše, kterou zle soudila a tím také nutně o dvojnásobek zvýší svou nejvýš vlastní základní duševní nemoc. Že to potom v záhrobí půjde s léčením takové nejvýš zbědované a onemocnělé soudcovské duše také nejvýš trpce a zdlouhavě, to lze při jen trochu přemýšlení snadno samo sebou pochopit!

9) Budeš-li jako nedovedný sám nemocný lékař požádán k nějakému velmi nebezpečně nemocnému a půjdeš tam kvůli zisku a dáš mu ve své neschopnosti lék, který mu nepomůže, nýbrž učiní ho sem tam ještě zbědovanějším - jaký užitek z toho máš?! Neboť nepomohl-li jsi mu, pak také nedostaneš odměnu - jak je to u vás zvykem; přitom jsi však byl také ještě nakažen nemocí nebezpečně nemocného a pak nemáš předně žádnou odměnu a zadruhé musíš zakoušet na sobě samém místo nemoci jednoduché nemoc dvojitou!

10) Přejde-li však na tvém místě moudrý lékař, zda neuzdraví tvého dřívějšího nemocného vhodným jednoduchým lékem, kdežto u tebe, protože jsi nyní postižen dvěma nemocemi, bude muset použít ještě také dvojího léku, aby ti možno-li pomohl?! A takový dvojí lék způsobí v tvém mrzutém těle také jistě aspoň dvojnásobně tak velkou revoluci nežli lék jednoduchý při tvém dříve ošetřovaném jen jednoduše nemocném!“

---

38. PRAVÁ SPRAVEDLNOST.

1) (Pán :) „Já myslím, že toto by vám mohlo nyní být jasné a tak pokračuji dále a pravím: Tím není řečeno, že byste měli nyní proto, že jsem vám toto pověděl, zničit všechna vězení a trestnice, které jsou nicméně nutným zlem proti velkému zlu velmi nemocných duší a rozbít všechna pouta a všechny meče; ó ne, to tím nemá vůbec být řečeno! Neboť velmi nakažlivé nemocné duše musí být dokonce pečlivě odděleny od zdravých a drženy tak dlouho ve vazbě, dokud nebudou ze základu vyléčeny.

2) Ale ať je v pevných místnostech nechová váš hněv a vaše mstivost, nýbrž vaše velká láska k bližnímu a s ní co nejužěji spjatá nevroucnější starost o jejich úplné uzdravení! Oznamí-li vám pravý duch lásky, že u toho či onoho těžce nemocného je třeba hořce chutnajícího léku, pak mu ho nezadržujte, protože by to bylo velmi nezralé a nevhodné slitování! Ale hořký lék musíte podat těžce nemocnému jen v opravdové lásce, tak mu také jistě zjedná žádoucí uzdravení a dostane se vám potom. hojnost požehnutí!

3) Léč, který jsem z počátku nařídil oněm pěti večer, nebyl jistě sladce a příjemně chutnající; leč Má velká láska k nim uznala jej za nevyhnutelně nutný pro jejich úplné uzdravení a tak aby byl onen hořký lék také nejvyšším aktem Mé lásky k nim. Byli jím zrána ze všech zel snáze vyléčení a ať řeknou, zda se může jeden na Mne hněvat pro požitý hořký lék!

4) Jestli však někdo, veden jsa jen hněvem a pomstychtivostí co nejnemilosrdněji trýzní a mučí domnělé zločince, pak je tím již mnohonásobně větším zločincem a jednou také tím více okusí to nejtrpčí!

5) Jakou měrou měříte vy, takovou měrou bude jednou naměřeno vám! Kdo měří s opravdovou láskou, tomu bude také tak naměřeno; kdo však měří v hněvu a pomstě, tomu bude jednou k jeho uzdravení podán zcela tíž lék ve dvojnásobné míře a ze záhrobního nejtrpčího ústavu nepřijde ani o vteřinu dříve, dokud nebylo učiněno každé tvrdé vlákno na jeho duši bílým a měkkým jako vlna!

6) Nyní jsem vám ukázal celkově pravou přirozenost a založení člověka a nemůžete již tedy říci: „Toto jsme nevěděli!“ Protože však nyní toto dobře znáte a víte, pak podle toho jedněte a učeťe tomu také ty, kteří stojí pod vámi a dosud jako sami nemocní nevědí co činí! Tak budete jako opravdoví a zdraví spolupracovníci na Mém Království na této Zemi v náležitě a nejlepší míře činní a Mé zalíbení vás bude provázet na všech vašich cestách a stezkách; budete-li však někde pracovat opět podle starého smyslu, pak považte, že vaše duše je opět postižena zlem a tehdy prostě, abych ji z něho vyléčil a abyste neupadli do dvojnásobného vlastního utrpení !

7) Ó, vy, kteří soudíte a svými rozsudky činíte ubohé nemocné duše ještě nemocnějšími nežli byly předtím, považte přece vážně, co podle pravdy jste a co máte být a co podle Božího řádu činiti! Vy soudcové a vrchní nositelé moci nad národy, kteří nakonec přece jen jsou také zase všechna vaše moc, síla a vážnost, máte být pravými otci svých národů a jako takoví se máte se vši láskou a opravdovou otcovskou péčí starat o úplné zdraví mnohých vám svěřených dětí a o jejich duševní blaho! Tělesnými lékaři být nemusíte - zato tím spíše opravdovými lékaři duší!

8) Vidíte-li však své děti, kterak častěji nezachovávají vaše rodičovské příkazy a občas se také proti nim velmi silně prohřešují, líbilo by se vám, kdybyste proto to či ono dítě jaksi k odstrašujícímu příkladu mučili a dokonce i dali pověsit na kříž?! Toto snad může učinit někdy nějaký velmi panovačný otec; ale mnoho takových případů nebudou moci světové dějiny vykázat! Vy lepší rodičové však zajistě aspoň na oko vážně napomenete své chybující dětičky a v naléhavějším případě je také léčivou metlou potrestáte. Jestliže se poté polepší, pak z toho budete mít jistě velikou radost; neboť bude pro vás opravdovou rozkoší, budete-li vidět duše svých dětí před sebou svěží a zdravé!

9) Takovými buďte, vy mocní soudcové, také vůči všem lidem a vaše radosti nebudou mít nikdy konec. Vmyslete se na místo těch, kteří vás musí po právu poslouchat a vaše zákony přijímat a zachovávat! Nedělalo-li by vám to dobře, kdyby k vám byli jako vaši soudcové milosrdní a zacházeli s vámi co nejšetrněji?! Co si rozumným způsobem můžete přát, aby oni činili vám, kdybyste před nimi stáli s nemocnými dušemi, to činite také vy jim, stojí-li oni před vámi s nemocnými dušemi!"

39. VĚČNÝ ZÁKLADNÍ ZÁKON LÁSKY K BLIŽNÍMU.

1) (**Pán :**) „Praktické vysvětlení všech zákonů Mojžíšových a veškerá proroctví všech proroků spočívá v tomto: Milujte Boha jako svého věčného Otce nadevšechno a své chudé a mnohonásobně nemocné bratry a sestry však za všech okolností jako sebe samy, tak se stanete jako pravé, duševně zdravé děti věčného Otce v nebi právě tak dokonalí jako je dokonalý On Sám, - k čemuž jste vlastně povoláni! Neboť kdo tu není tak dokonalý jako Otec v nebi, ten k Němu nepřejde a u Jeho stolu navěky jíst nebude.

2) Hleď, Cyrenie, v tom máš vše, co jsi předtím považoval za těžce přemožitelné zlo světa! Je ovšem těžko potírat lež ve světě mezi lidmi zahnížděnou, protože ona je těžkou základní nemocí duše, ale pravdou, která vyvěrá z lásky jako světlo z plamene, se lze snadno vypořádat se lží. Potřebuješ-li však světlo jen proto, abys osvětlil temný pokoj, bude tě někdo vychvalovat jako moudrého, kdybys hned uvedl pokoj raději v plameny a tím jej zničil?! Proto nemá být Mé slovo a Má nauka šířena mečem.

3) Chceš-li léčit někoho, kdo je soužen nějakou ranou, pak mu nesmíš vedle rány, kterou je léčit, zasadit ránu čerstvou a ještě desetkrát horší; neboť kdybys to činil, pak by bylo lépe, kdybys nechal raněnému starou ránu nezhojenou!

4) Věru, kdo bude Mé slovo a Mou nauku šířit mečem v ruce, ten neobdrží za svou horlivost požehnání ode Mne, nýbrž bude vystrčen ven do největší temnoty! Kdybys za doby noční osvětlil pokoj čistými olejovými lampami, pak budou mít všichni přítomní v pokoji potěšující světlo; kdybys však zapálil celý pokoj, začnou před tebou prchat jako před zuřivým bláznem.

5) Kdo káže pro uzdravení duší, ať mluví dobře slyšitelně, ale přitom nicméně jemné slovo a ať nekřičí jako šílenec, který kypí zuřivostí a zlostí; neboť člověk kypící zuřivostí nikoho svým divokým křikem nepolepší! Způsobí, že se mu posluchači důkladně vysmějí, - tropí-li dále křik, vyprávějí ho nakonec důtkami a pěstmi z obce.

6) Také však ať nikdo neříká svému bratru smířlivé slovo, cítí-li ve: vlastních prsou osten hněvu; neboť nakonec ve své popudlivé horlivosti přemlouvá sama sebe, rozzlobí se a tím nejen že neobrátí svého bratra ke smířlivosti, nýbrž jen ještě více podráždil k opaku a svůj zamýšlený dobrý cíl zatlačil daleko do pozadí!

7) Ano, při šíření Mé nauky máte dělat vždy jen vlídnou tvář; vždyť s Mou naukou přicházíte k lidem přece s nejpřátelštější a nejradostnější zvěstí z nebes a musíte jim ji také zvěstovat s nejradostnější a s nejpřátelštější tváří!

8) Co by ti však někdo řekl, kdybys k němu přišel a zval jej k hostině, ale kdybys pozvání učinil takto: „Poslyš, nehodný, Bohem prokletý hříšníku! Já tě sice pro tvé hříchy a spravedlnost Boží nenávidím, avšak přece přicházím a se všemi, po ruce mi jsoucými násilnými prostředky tě vyzývám, abys přišel na mou hostinu a to tím jistěji, že v opačném případě bych tě navždy proklel a odsoudil; přijdeš-li však, pak buď aspoň pro ten radostný den ujištěn mou milostí a blahovůlí!”

9) Řekni Mi, jak by se k takovému pozvání tvářil pozvaný a zda by ustanovená hostina byla také pro něho hostinou! Myslím, že za takové pozvání se každý sebehoupější člověk poděkuje! Cítí-li se slab, sice přijde, aby tím se své kůže svalil vyhržované zlé následky; cítí-li se však dosti silný, pak hrubého zváče uchopí a vyhodí z domu. A že takové pozvání jistě nepřijme, rozumí se samo sebou.

10) Právě proto při šíření Mé nauky, která je také opravdovým pozváním na radostnou hostinu z nebes, je především dbáti toho, aby všichni ti, kdož chtějí Mou nauku rozšiřovat mezi lidmi této Země, vystupovali jako praví poslové z nebes, plni vlídnosti a lásky a takto hlásali evangelium. Neboť něco nadmíru potěšitelného a dobrého nelze přece hlásat se zkřivenou, jakoby nejvyšší prudkým hněvem rozpálenou tváří. A kdyby to někdo činil, pak by byl buď blázen anebo šašek a jako takový by byl pro šíření Mého slova zcela nezpůsobivý. – Rozuměl jsi přesně a také vy všichni ostatní tomu, co jsem nyní řekl?”

11) Praví **CYRENIUS** zcela zkrúšen pravdou tohoto Mého napomenutí: „Pane, Ty jedině opravdový, já jsem tomu všemu dobře rozuměl a pokud jde o mne, budu se ve všem přesně řídit podle ní! Ovšem za ty ostatní ručit nemohu; myslím však, že Ti všichni porozuměli tak dobře jako já. Zároveň však nyní poznávám, jak velice a jak často jsem se při svém nejlepším vědění, svědomí, vůli a chtění co nejhruběji na lidstvu prohřešoval! Kdo tyto mé hříchy opět napraví na těch, proti nimž jsem se prohřešil?”

12) Pravím **JÁ** : „O to se nikdy nestarej, nýbrž jen o to, co přijde! - Nyní však přijde ihned něco nového!”

40. SOMNAMBULISMUS A JEHO POUŽÍVÁNÍ.

1) Tu přistoupí blíže ke Mně **KORNELIUS** a táže se: „Pane, Ty jsi nyní během Své božské řeči a nauky naznačil, že duchovně dokonalý člověk by mohl vkládat ruce na jiného člověka a ten by se poté octnul ihned ve spánku vytržení a mohl by se zdravou duší mít moudré řeči, - i kdyby to byl jinak sebeslepější a úplně hloupý člověk! Kdybych tedy jen mohl vidět takový výkon, pak bych věděl, jak se má takový blahodárný pokus na někom provést, kdyby toho bylo nějak zapotřebí. Je-li však někdo v tomto výkonu laikem, pak nelze ani při nejlepší vůli nic podniknout a tedy také nic uskutečnit. - Mohl bys mi sdělit o tom něco podrobnějšího?”

2) Pravím **JÁ** : „Ó ano, velmi rád, protože tento akt je k obnovení ztraceného tělesného a duševního zdraví bezpodmínečně nutný! Neboť předně již pouhé vkládání rukou mírní nejprudší tělesnou bolest a mimoto jako následek stává se většinou, že člověk, na kterého jsi v pevné víře vkládal ruce se silnou vůlí abys mu pomohl, stává se jasnovidný a může si pak sám udat vhodný lék, který, použije-li se ho podle jeho předpisu, musí tu přinést úplné uzdravení. Ovšem, kdyby se někdy proti jeho předpisu stal opak, pak to s úplným uzdravením dobře nepůjde; používá-li se však předpisu nerušeně, pak následuje zcela jistě úplné -uzdravení.

3) Přišla-li však při tomto léčení nějaká lidská osoba do prorockého spánku, pak nemá být rušena a oslabována všelikými neužitečnými otázkami, nýbrž tázána jen na to, co je tu nutné.

4) Vkládá-li však někdo ruce, musí to činit ve jménu Mém, jinak by jeho léčení neprospělo a nic nepomohlo.

5) Patří k tomu pevná neochvějná víra a rovněž neochvějná pevná vůle.

6) Taková snaha musí pocházet z nehlubšího základu srdce a musí vycházet z pravé lásky k bližnímu; tehdy tato síla lásky naplní ruce vkládajícího, proniká pak špičkami jeho prstů, vlévá se jako jemná rosa do nervů nemocného a uzdravuje často pichlavou a často palčivou bolest.

7) Třeba si však dobře zapamatovat, že více patří k tomu, má-li se uvést do spánku vytržení muž nežli žena! V určitých případech mohl by být také muž uveden do spánku vytržení ženou; zbožné ženě by se pak takové léčení podařilo jen s pomocí po boku jí stojícího neviditelného anděla, kterého by si učinila ochotným k službám modlitbou a čistotou srdce.

8) Takové zbožné ženy by zjednaly velké ulehčení zejména často těžce a s velkými bolestmi rodičích. Toto by bylo lepší, nežli když porodní pomocnice cestují obyčejně do Betléma a tam se učí jak pomáhat rodielce, přičemž se nanejvýš hloupě používá celá spousta všelikých pověřených prostředků, které vždy spíše škodí nežli prospívají.

9) Jak nejméně hloupé a směšné obřady se často konají zejména při prvých porodech! Rodí-li se napřed děvčátko, pak se musí zpívat všeliké hloupé žalozpěvy a po tři dny se musí žalostně vzdychat a vřeštět. Rodí-li se chlapeček, musí se zabít telata a jehňata a péci žemle a musí se sejít všichni pěvci, pištcí a hudci a dělat po celý den uši rvoucí hřmot, což má zjednat rodielce ulehčení v porodních bolestech! Nuže místo takových hloupostí byla by jistě zcela na místě ona předem zmíněná pomoc při porodu!"

10) Praví **KORNELIUS**: „Kupodivu! A přijde žena k takové zbožnosti?"

11) Pravím **JÁ** : „Zcela snadno! Především patří k tomu dobrá výchova a pak důkladné vyučování úplně zralé panny! Leč vyučování nesmí být sebezralejší panně udělováno před vyzkoušenou opravdovou zbožností srdce.

12) Také však muži mohou vkládáním rukou pomáhat rodielce a zjednat jí velké ulehčení!"

41. TĚLESNÁ A DUCHOVNÍ ČISTOTA. LÉČENÍ NA DÁLKU.

1) Praví **STAHAR**, jenž stojí vedle, dával na všechno pozor: „A neznečistilo by něco takového podle Mojžíšova předpisu na celý den muže?"

2) Pravím **JÁ** : „Od nynějška tě nemůže znečistit nic jiného nežli zlé a nečisté myšlenky, žádosti a přání, zostuzování, lež a utrhaní na cti, snižování a pomlouvání. To jsou věci, které znečišťují člověka; vše ostatní neznečišťuje člověka buď vůbec anebo nejméně jen vnějšně na kůži a na to má dost vody, aby se očistil od vnější nečistoty.

3) Takové předpisy dal Mojžíš Židům také hlavně jen pro jejich velkou náklonnost k nečistotě ve všech jejich vnějších věcech; neboť lidé kteří se stávají již vnějšně hotovými vepři, stávají se jimi pak také tím snáze v srdci. Proto přikázal Mojžíš Židům zejména vnější očišťování.

4) Avšak vlastní očišťování lidí se děje teprve opravdovým pokáním, lítostí nad spáchaným hříchem na svém bližním, vážným předsevzetím již nehřešit a tedy úplným napravením života.

5) Nestane-li se to, pak můžete třeba 100.000 kozlů krví skropit, proklet a hodit místo svých hříchů do Jordánu a vaše srdce a duše zůstanou před Bohem nadále právě tak nečisté a nekalé jako byly předtím! Vodou se čistí tělo a pevnou dobrou a Bohu ve všem odevzdanou vůlí se čistí srdce a duše; a jako čistá čerstvá voda posiluje údy těla, tak posiluje Bohu odevzdaná pevná vůle srdce a duši.

6) Takové posílené duše mohou pak na nemocného ve jménu Mém také duchovně i na největší vzdálenost vkládat ruce a bude mu lépe.

7) Kdo však je v dokonalosti svého srdce se svou duší ještě slabší, ať vezme útočiště k táhům, o nichž jsem se zmínil ve Své hlavní řeči a zjedná tělesně nemocnému též velké zmírnění jeho utrpení. Uvede ho též do spánku vytržení a léčený v tomto spánku bude předpovídat, co mu může pomoci. To, co se předpovídalo, se pak musí co nejpečlivěji použít a po nějakém čase bude pak také lépe s nemocným, - ale ovšem ne tak rychle, jako kdyby na něho vkládal pozhánáním bohaté ruce nějaký duchovně dokonalý člověk, kdy může být uzdravení způsobeno okamžitě.

8) Také se může každý přesvědčit, že ve spánku vytržení může prorokovat dokonce i jinak nejméně hloupá duše dítěte, protože se uvádí na okamžik ve spojení se svým nejméně duchovním zárodkem života, je-li po uplynulém spánku vytržení nejnižší životní zárodek uveden opět do svého místa klidu, probouzí se duše opět ve svém těle a o tom všem, co se stalo a co ze

sebe mluvila, neví pak zcela nic. To však právě dosvědčuje, že nikde nemůže být nějaká duše tak velice zkažena, aby nebyla již vyléčitelná."

42. PÁN OHLAŠUJE PRAKTICKÝ PŘÍKLAD SOMNAMBULISMU.

1) (**Pán :**) „Abyste to však také prakticky viděli, způsobím nyní, že z Cesareje Filippi přijde velmi hloupý a zlý člověk. Jeden z vás ho bude takto léčit a uvidíte a uslyšíte, do jaké obdivuhodné moudrosti přejde tento hloupý a zlý člověk ve spánku vytržení. Až se však potom opět probudí, bude ihned zase tímž zlým a hloupým člověkem, jakým byl předtím a budeme mít co dělat, abychom přirozenou cestou do něho vdechli i jen poněkud jasnější pojmy o Bohu a o lidech."

2) Praví **CYRENIUS**: „Pane, na to se již zase velice těším; neboť tu bude možné zase se mnoho dovědět a naučit! je zmíněný člověk snad již na cestě sem?"

3) Pravím **JÁ** : „Ano, hledá tě a bude tě nanejvýš nezpůsobně žádat o podporu, protože za požáru pozbyl chatu, dvě ovce, kozu a osla. Dověděl se však, že se zde zdržuješ a že poskytuješ pomoc postiženým a tento jinak velmi zlý a hloupý člověk se tedy vydal na cestu, aby od tebe obdržel náhradu za utrpěnou škodu. Avšak tento, byť chudý ťulpas není tak silně poškozen; neboť ty dvě ovce ukradl dva dny před vypuknutím požáru a osla a kozu si pak tímž způsobem přivlastnil již před rokem."

4) Již z toho tedy co ti bylo nyní sděleno vidíš, že náš nový příchozí je dosti zlý taškář, přitom je však také nicméně zároveň hloupý, což u takových lidí pochází od jejich zvířecky slepé lakoty. Svou chatrč i se svým majetkem by býval mohl velmi snadno zachránit; ale za požáru se plížil s místa na místo, aby si nezákonně присvojil leckterý nález. No, nenalezl však nic a když přišel zcela mrzut domů, našel svou chatu v nejkrásnějších plamenech a jeho čtyři zvířata byla na kost spálena."

5) Dodnes bědoval pro svou chatu; když se však před hodinou dověděl, že zde z dříve uvedených důvodů prodléváš, rozhodl se po nepřiliš dlouhém uvažování, že se sem podívá, zda jsi skutečně zde a zda také skutečně dáváš odškodnění."

6) Tím nyní předem víš, s jakým člověkem budeme zde mít velmi brzy co dělat; a jak se aspoň z počátku budeš muset chovat, to jsem ti předem poněkud naznačil; to lepší se potom dovíš od něho již sám!"

7) Tázal se **CYRENIUS**: „Mám tu snad dát nějakou náhradu?"

8) Pravím **JÁ** : „Zatím ne, neboť musíš ho náležitě římsky prozkoumat; teprve po výkonu, přijme-li něco lidštějšího, bude možno nalézt to ostatní! Zinka však ať na něm provede ten výkon; neboť má k tomu nejvíce síly. Já napřed vložím ruce na Zinku, aby získal tím více sílu a výkon se mu lépe podařil."

9) **ZINKA** však, jenž byl stále kolem Mne, aby mu neušlo ani slůvko předstoupil a řekl: „Pane, jak to budu s to, když jsem příliš málo obeznámen s formální stránkou výkonu?"

10) Pravím **JÁ**: „Polož mu pravou ruku na čelo a levou na prsní důlek a on upadne ihned do zmíněného spánku a také ihned začne mluvit, leč hlasem slabším nežli v přirozeném stavu! Budeš-li ho potom chtít probudit, vložíš ruce v obráceném pořádku a několik okamžiků je tak podržíš. jakmile se však probudí, stáhneš ruce zpět a výkon bude ukončen!"

11) Zinka je nyní se vším srozuměn a také naplněn nejpevnější vírou, že se mu takto vše podaří a očekává nyní sám toužebně na svého muže, - nicméně se Mne však táže, zda má s výkonem započít ihned při jeho příchodu anebo čekat na pokyn."

12) Pravím **JÁ** : „Já ti již naznačím, kdy se tu má něco stát. Napřed však budete muset poznat jeho hloupost a hrubost, to jest významný stav nemoci jeho duše. Až ho v tom směru dostatečně poznáte, pak teprve bude na čase zkoumat jeho duši ve zdravém stavu a z toho poznat, že vy lidé nemáte soudit a do úplné záhuby odsuzovat žádného člověka, byť domněle sebezavřenějšího, protože každá duše skrývá v sobě ještě zdravý zárodek života. - Avšak připravte se a dejte si pozor; hned tady bude!"

43. VYHOŘELÝ OBČAN ZOREL PROSÍ O NÁHRADU ŠKODY.

1) Sotva jsem toto vyslovil, přichází náš muž jménem Zorel velmi rozrušený, zahalený v polospálené hadry a značně povykující.

2) Já naznačuji Juliovi, aby šel a otázal se ho co chce a co tu odpoledne hledá. A Julius jde se zcela vážnou tváří a učiní co jsem mu poradil.

3) **ZOREL** se postaví a pevným hlasem praví: „Jsem zcela vyhořelý občan města a teprve dnes jsem se dověděl, že je tu velký Cyrenius, aby hojnými prostředky pomáhal postiženým při požáru. Dodal jsem si tedy také odvalu a přišel sem, abych předně viděl zda je zde Cyrenius a zda skutečně něco dělá pro útěchu nešťěstím postižených. Činí-li něco podle zvyku ušlechtilých Římanů, pak jsem také jistě nekonal svou cestu nadarmo; jestliže však z jakéhokoliv důvodu nic nečiní, pak s tímto nečiněním jistě nebude dělat u mne výjimku! Řekni mi tedy, šlechtný Římane, zda je Cyrenius zde a zda koná, jak jsem slyšel, dobrodiní, abych k němu zašel a snažně ho poprosil!“

4) Praví **JULIUS**: „Ano, je zde a koná značná dobrodiní, - avšak jen těm, kdož mu jsou známi úplně bezúhonnou pověstí! Je-li tomu tak také u tebe, pak se prázdný domů nevrátíš! Tam u onoho dlouhého stolu ve stínu vysokých cypřišů a cedrů nyní sedí a dává všestranné audience. Jdi tam a představ se mu! Ale jen se pevně seber; neboť je bystrozraký jako orel a vystihne charakter člověka často na prvý pohled! Co on uzná, je tolik jako odpísáhlá pravda a běda tomu, kdo mu v něčem odporuje! Není nikdy kritičtější nežli když udílí dobrodiní!“

5) **ZOREL** po této předmluvě silně přemýšlí co má za takových okolností dělat. Po malé chvíli se však rozhodne, že se přece jen dobelhá k Cyreniovi, - což je vlastně od něho hloupá přetvářka. – Přišed k Cyreniovi, třikrát se pokloní hlavou až k zemi. Skončiv třetí poklonu, praví chvějícím se pisklavým hlasem: „Vznešený pane a nadevše nejpřísnější veliteli! Já, Zorel, někdejší maloměšťák z vyhořelé Cesareje Filippi, prosím vaši nejvyšší římskou přísnost, aby mně, ubohému faunovi, nešťěstím postiženému člověku, vypomohla s málem i těch nejobyčejnějších peněz, s trochou oděvu, protože nemám nic jiného nežli tyto hadry.“

6) Byl jsem poctivým majitelem malé chaty a dvou jiter hubeného pozemku. Měl jsem také ženu, kterou mně před dvěma lety vzali bohové jistě ihned do elysia. Děti jsem neměl, zato však dívku s níž žiji dosud, ale také bez dětí. Můj movitý majetek se skládal ze dvou ovcí, kozy a osla a z něco špatného rolnického náradí a z něco oděvu. Vše se stalo, když jsem byl zaměstnán hašením jiných domů, kořistí plamenů.

7) Nyní jsem jako na sta jiných se mnou úplněm žebrákem; i moje děvče, které mi bylo jedinou oporou v životě, mne opustilo, protože jsem jí nemohl již nic dát, - což jí však nezapomenu! Neboť kdybych měl jednou to mimořádné štěstí, že bych přišel opět k nějaké chatě a k nějakému jinému majetku, ať mi jen přijde a já té lehkomyšlnici již dovedu ukázat cestu z domu.

8) V příští době svého života budu před vším co se nazývá žena prchat a vším pohrdat; neboť každá žena nestojí za nic! Říká se sice, že jsem hloupý dobytek a že naprosto nedovedu zacházet se ženou a že mně má žena zemřela hořem! Kdyby tomu tak bylo, pak bych po ní téměř rok netruchlil a má dívka nebyla by u mne až do mého neštěstí opravdu ráda zůstávala, ačkoliv velkou mzdu jsem jí dávat nemohl!

9) Je vůbec velkou hanbou, že také muž musí být zrozen ze ženy; pro mě by nyní již bylo takřka počestnější, kdyby matka mého těla bývala medvědicí!

10) Jestliže bohové všechno moudře zařídili, pak si se ženami přece jen velice zadali, což jim naprosto neslouží ke cti! Avšak Diovi se děje zcela po právu, jestliže mu Juno v kteroukoli chvíli zle zahraje! Vůbec celá božská společnost se nezdá být ještě náležitě dokončena; jinak by nemohla někdy dělat tak velmi nelidsky pitomé kousky!

11) Jsem sice člověk věřící a ctím bohy pro mnohé moudré zřízení světa; ale kde nutně páchnou hloupostí, tam nejsem jejich přítelem. Bylo by snad naše město vyhořelo, kdyby se byl Apollo nedopustil zase nějakého hloupého kousku?! Zakoukal se - jak také co nejpevněji tvrdí naši moudří kněží, - do nějaké pozemské nymfy s velmi jemným tělem, snad jí dokonce učinil nějakou špinavou návštěvu, nechal zatím nebeský vůz s nebojácnými oři stát samotný a Juno aneb Diana mu zatím provedli nějaké čtveráctví a my ubozí faunové musíme zato tuto krásnou lázeň bohů zaplatit!

12) Že se člověk stává slabý obyčejně z nedostatku náležitých zkušeností je pochopitelné. Může slabá třtina za to, klátí-li ji sem tam větry? Když se však mocné cedry, symboly našich

milých bohů, ohýbají a dávají ohýbat bídnými zemskými větry také jako třtina všemi směry, dokonce mnohdy nejspinavějšími směry, pak je to nepochopitelné a člověk jen trochu střízlivě myslící, musí něco takového považovat nutně za velmi hloupé!

13) Bůh sem, Bůh tam! Jedná-li moudře, jak se na Boha sluší, pak je hoden úcty. Jedná-li však někdy také tak slabě jako smrtelník a my ubozí lidé přicházíme nějakým lehkomyšlným kouskem bohů nezaslouženě ke škodě, pak je to také od Boha hloupé a proto Ho nemohu ctít a velebit.

14) Ty, vznešený veliteli a vlastně sám tak trochu jako polobůh zajisté nyní poznáš, že mého neštěstí byli vinni jen bohové - zejména zamilovaný Apollo!? Proto tě snažně prosím, abys mi nahradil škodu!"

44. ZORELŮV POJEM O VLASTNICTVÍ.

1) Práví **CYRENIUS**: „Kolik si tedy vlastně přeješ, abych ti dal?"

2) Práví **ZOREL**: „Ne příliš málo, ale také ne příliš mnoho; budu-li moci si jen obnovit ztrátu, pak budu již vyrovnán!"

3) Práví **CYRENIUS**: „Znáš také římské zákony, které byly dány národům na ochranu jejich nabytého vlastnictví?"

4) Práví **ZOREL**: „Ó, ano - ne sice všechny jako nějaký právník, ale některé přece znám. Proti známým mně zákonům jsem se ještě nikdy neprohřešil. Hřích proti neznámým zákonům je však beztoho nula!

5) Ostatně, já jsem Řek a my Řekové jsme to se zákony o přísně rozdělené mé a tvé ještě nikdy příliš vážně a přísně nebrali, protože se více zajímáme o majetek společný nežli majetek soukromý. Neboť společný majetek plodí vlídnost, bratrství, pravou a trvalou poctivost a ne pannačnost mezi lidmi, což je jistě velmi dobrá věc! Soukromé vlastnictví plodí však vždy hrabivost, závist, lakotu, chudobu, zlodějství, loupež, vraždu a nejvelkolepější vládychtivost, z níž nakonec vycházejí pro lidstvo všechny pozemské trýzně jako z nějaké skříňky Pandořiny. (Pandora, krásná dívka se skříňkou, obsahující všechno neštěstí; př.)

6) Kdyby nebylo přehnaně přísných zákonů ve prospěch soukromého majetku, bylo by také mnohem méně zlodějství a všelikého podvádění! Právím a tvrdím, že zákony na ochranu soukromého majetku jsou dobře pohnojeným polem, na kterém se daří a uzrávají všemožné neřesti, kdežto při společném vlastnictví se nemohou nikdy uplatnit ani závist, hrabivost, žárlivost, ostouzení, podvod, krádež, loupež, vražda ani nějaká válka a jiné strasti!

7) Protože jsem však zákony na ochranu soukromého vlastnictví vždy uznával a dosud uznávám jako ošklivost zpusošení pro přátelské a bratrské spoluzítí, proto jsem si - aspoň v malých věcech - nikdy nečinil zvláštní svědomí, mohl-li jsem si je opatřit ilegálně (nezákonně); jestliže si tedy někdo u mne toutéž cestou něco vypůjčil, pak jsem ho proto jistě nikdy nepronásledoval.

8) Má chatrč a mé pole jsou legálně (zákonitě) moje; no, - s tím, co bylo v mém vlastnictví movitého, nebral jsem to z uvedených opravdových důvodů nikdy příliš vážně, protože jsem Sparťan! Kdo zná Spartu a její staré a nejvyšší moudré zákony, tomu bude jasno, proč jsem si nedělal z nějaké malé tak zvané krádeže nikdy zvláštní svědomí. Obě ovce, koza a můj osel nebyly sice loupným, avšak právě také ne příliš kradeným statkem mého majetku; neboť našel jsem je v lese takřka divoce se pasoucí, ne sice najednou, nýbrž ponaáhlu. Majitel oněch velkých lesních pastvin je také majitelem mnoha tisíců těchto zvířat. Tato malá ztráta ho jistě nebola - a mně přišla vhod!

9) Tím jsem se zajisté na římských vlastnických zákonech zrovna tak příliš neprohřešil, zvláště když jsem uvedená zvířata našel ve velkém na hodiny dlouhém a širokém lese jednotlivě se potulující a pro legálního majitele beztoho ztracená! Paběrek je dokonce dovolen u Židů, kteří říkají, že mají na to zákon od Samého nejvyššího Boha. Proč by tedy měl být u nás Římanů paběrek zločinem?!

10) Jen s mečem v ruce mocných Země, tedy mocí divokých medvědů a lvů lze takový nesmyslný zákon o soukromém vlastnictví hájit, rozumem však nikdy! A kdyby bylo všech deset tisíc bohů pro to, já jsem proti tomu dokud budu žít. se způsobilostí myslet tak čistě jako jsem nyní a povždy myslel!

11) Ty, vznešený veliteli, máš sice moc meče a můžeš mne ubohého fauna podle libosti potrestat, avšak přímé linie mých životních zásad nebudeš nikdy s to pokrýt ani všemi zbraněmi Říma; máš-li však snad jiné a pádnější rozumové důvody pro přísně legální vlastnictví, vyslechnu je a svůj příští způsob života zařídím podle nich!"

45. ZOREL MUSÍ SLYŠET PRAVDU.

1) Práví **CYRENIUS** velice udiven potají ke Mně: „Pane, Ty jsi mi předtím učinil poznámku, že ten člověk je velmi hloupý a zlý a on nyní mluví o všem tak spořádaně jako jeden z předních pohanských advokátů! Ze židovství sice přijal málo, ale v zákonech našich a starého Řecka je tak zběhlý jako našinec a nelze mu vůbec mnoho namítat! Očekával jsem nějakou hodně velkou hloupost, leč marně; stává se stále jen jasnější a hájí svou krádež způsobem, proti kterému nelze téměř zcela nic namítat! Co se s ním tedy dá za takových okolností dělat?"

2) Právím **JÁ** : „Jen počkej; co on nyní podle své velmi hloupé ideje shledává úplně rozumné, sám pádně vyvrátí! Zkoušej ho nyní jen ještě dále; neboť Mně záleží velice na tom, abyste se učili zcela čistě a jasně rozeznávat důvody tak zvaného lidského vtipu (přirozeného důvtipu) od důvodů rozumu!"

3) Práví **CYRENIUS**: „No, jsem v nejvyšší míře zvědav, co se z toho nakonec vyvine!"

4) Práví **ZOREL** tázaje se: „Vznešený veliteli Říma! Co mohu očekávat a čeho se nadít? Jsi ty mého názoru, anebo já mám být tvého názoru, který jsi však ovšem ještě nevyslovil?!"

5) Práví **CYRENIUS**: „Nežli tvému přání vyhovím anebo také nevyhovím, budeme mít ještě leccos spolu mluvit! Zdáš se mi být důvtipným kulichem a tvá počestnost nezdá se být zrovna veliká! Zda jsi zmíněná čtyři zvířata našel jako již pro jejich legálního vlastníka jakž takž ztracená, bloudící ve velkém lese anebo snad někde jinde a zda jsi také své domácí náradí pouze jen nalezl, to zatím ponechme stranou. Já ti však povím nyní něco jiného a to, že nyní zde v mé společnosti, i v jiných místech jsou jasnovidní lidé, kteří podali již tisíce důkazů o své jasnovidné schopnosti a že já příkládám jejich nejvyšší střízlivé výpovědi víru, která nemůže být oslabena ani statisíci důkazy!"

6) Nuže, jeden Muž mi řekl, nežli jsi ještě mohl opustit město, že přijdeš a co budeš ode mne žádat! Věděl jsem, nežli jsem tě ještě spatřil, že tě potkalo to neštěstí. Byl bys mu mohl také snadno zabránit, kdybys byl zůstal doma; leč tvé nezákonné pojmy o právně chráněném vlastnictví tě pudily do ulic hořícího města, aby ti přivlastnily někde něco opět ilegální cestou. Zatím zachvátil tvou slaměnou chatrč oheň a tento oheň ti rychle strávil tvé nezákonné vlastnictví. Že tě při této události nechalo tvé děvče trčet v blátě je pochopitelné, protože tě zná a ví, že jsi člověk, kterému při takové příležitosti naprosto nelze důvěřovat!

7) Neboť jakkoli jsi velice proti zákonnému soukromému majetku u ostatních, chceš mít ve svém domě tento majetek nejvyšší neporušený a úplně zajištěný! Nuže, oheň však tvůj majetek nezákonně strávil a tento živel nemůžeš volat k nejpřísnější odpovědnosti, protože by se ti jistě nezodpovídal; ale svou děvečku bys co nejkrutěji chopil a musela by ti za všelikého špatného zacházení na život a na smrt nahradit škodu, protože bys pevně tvrdil, že ti oheň všechno strávil jen její nedbalostí.

8) Hle, to a ještě jiné věci vypověděli tací lidé o tobě předem a já jim dávám více nejuplněnější víru nežli všem bohům Říma a Athén! V našich zákonech je však výrok: Audiatur et altera pars! (Budiž slyšena též druhá strana! Vyd.) A podle toho můžeš mi tedy dát protidůkaz. Namítni ke svému ospravedlnění co víš a můžeš; já vyslechnu vše s největší trpělivostí!"

46. ZOREL PROSÍ O SVOBODNÝ ODCHOD.

1) Práví **ZOREL** poněkud přemýšleje: „Vznešený veliteli! Tvrdíš-li již předem, že dáváš svému vyzkoušenému věštci více víry nežli statisíci jiným svědkům, pak bych tedy rád věděl, k čemu by tu byla dobrá odpověď s mé strany, v každém případě pošetilá! Proti tvé, na jakýchkoli základech spočívající neměnitelné víře nelze již podat nějaký protidůkaz. Mimoto máš ve svých rukou velkou moc! Kdo by tu mohl začít s tebou se přít?!"

2) Co mi prospěje, i když ti také co nejurčitěji řeknu, že tomu tak není? Ty mně představíš

věštce, který mně to, co ty jsi mně již řekl, řekne ještě jednou do obličeje a já pak se svou proti řeči budu sedět notně v louži všech louží. Krátce, s tvou přes stotisíc lidí silnou vírou nelze již nic dalšího dělat, nežli nechat ti ji zcela dobrodušně v platnosti; neboť ty spíše uvěříš onomu věštci nežli stotisíci důkazům, které bych ti podal proti tomu! Při takovémto předchozím tvrzení neříkán) již nic jiného nežli: Vznešený veliteli, odpusť mně, že jsem se ti přiblížil!

3) Ostatně zůstávám nicméně při své zásadě, že soukromý, schválenými zákony přísně chráněný majetek je pro lidskou společnost tisíckrát horší nežli svobodný komunální (obecní) majetek. Své důkazy proti té pravé skříňce Pandořině (zdroji neštěstí) jsem již uvedl a nemusím je tedy již opakovat. Jen k tomu nyní dokládám, že napříště pro mrzutou nezbytnost vnější hrubé moci upustím od praxe své zásady!

4) V zákonech na ochranu majetku nevidím sice štěstí pro ubohé lidstvo, ale v podstatě nejvíce se přičící rozumu; ale co zmůže jednotlivý, do nejbídnějších hadrů zabalený člověk proti stotisíci statisícům? Zákonným majetkem se sice může zabránit někdy malým v komunálním majetku se vyskytujícím zlům na základě toho, že každá špatnost přináší s sebou také něco dobrého; ale takové zabraňování malým zlům není ve zcela žádném poměru k ošklivostem, které vznikají a vznikat musí ze zakopaného soukromého majetku!

5) Tím jsem domluvil. Něco dobrého nemohu za panujících okolností vůbec očekávat a tak bude lépe, když s tvým milostivým svolením zmizím. Ale ovšem jen s tvým svolením! Neboť podle - boží vědí, vypadají výpovědi proti mně, jimiž jsi asi od svých věstců naplněn, stojím před tebou jako zločinec; a ti musí přece být napřed potrestáni, nežli budou opět propuštěni. Zákon musí být napřed nasycen krví ubohého fauna nežli se mu opět udělí svoboda!

6) Stojím-li před tebou podle tvých pojmů jako trestný zločinec, pak mne ihned potrestej a dej mi pak zase svobodu - anebo smrt! Mně je to nyní jedno! Neboť nyní stojím před tebou úplně bezbranný; vy Římané však jste a zůstáváte suchými rytíři zákonů a nikoho jeho rozum a jeho nouze nechrání před pomstou vašich zákonů! Řekni, vznešený veliteli, smím jak jsem přišel opět odejít, anebo zde musím prodlévat pro nějaký trest, který má být nade mnou vyhlášen?!"

47. PŘÍPRAVNÉ PODMÍNKY K SOMNAMBULNÍMU LÉČENÍ.

1) Praví **CYRENIUS** tónem sice vážným, ale přece jen lidsky jemným: „Odejít nesmíš; nebudeš tu však také prodlévat kvůli očekávanému trestu, nýbrž jedině pro svou spásu! Z trestání hříšníků jsme my Římané neměli ještě nikdy potěšení, zato jen z jejich opravdového a úplného polepšení. Může-li se ho docílit bez těžké metly, je nám vždy mnohem milejší! Metlu bereme do ruky teprve tehdy, když všechny jiné prostředky nepomáhají! Také nebývá nikdo poháněn k nejpřísnější odpovědnosti pro jednou jen spáchaný hřích proti trvajícimu prospěšnému zákonu; to se děje teprve tehdy, dopustil-li se někdo téhož hříchu několikrát, buď z příliš velké lehkomyšlnosti anebo dokonce z nejvyšší zhoubné svévole. Kdo se vždy zaviněně opětovaně dopouští hříchu, musí také být zaviněně potrestán!

2) Nuže, ty jsi podle svých starých spartánských zásad hřešil jen z nouze a stojíš nyní před soudem poprvé! Proto nebudeš tedy proklet a odsouzen; ale musíš zde nyní to své zlé a hloupé poznat a odložit! Tvá velice nemocná duše bude léčena a musíš poznat požehnání moudrých zákonů a teprve potom začít pevně podle nich jednat; potom teprve půjdeš odtud domů jako zcela osvobozený a sám budeš mít velkou radost z toho, že se staneš opravdu čistým a svobodným člověkem.

3) Aby se však mohlo docílit takové léčby, bude jeden čistý a fyzicky a duchovně silný muž z naší společnosti vkládat své léčivé ruce na tvou hlavu a prsa; a takový přejemný úkon probudí a oživí u tebe napřed v tobě samém dřímající pojmy, z nichž pak teprve poznáš prospěch uspořádaných a význačně sankcionovaných zákonů Říma a sám se z toho potěšíš! - jsi s tím srozuměn?"

4) Praví **ZOREL** poněkud veseleji nežli předtím: „Vysoký pane a převznešený veliteli! jsem již se vším srozuměn, co se nenazývá rány, stětí anebo dokonce ukřižování! Zda mne však takové léčení přivede k lepším a rozumnějším zásadám, za to docela neručím; neboť starý strom se nedá tak snadno ohnout! Ale o možnosti nechci zrovna také zcela pochybovat! - Kde je však ten muž, který bude na mne vkládat své silné ruce?"

5) Cyrenius, se Mne stranou táže, zda je nyní na čase.

6) Pravím **JÁ** : „Ještě malou trpělivost; dej nyní té duši ještě malou lhůtu ke strávení! Ten člověk je nyní pln vzrušujících myšlenek a tu by nebylo dobré uvádět ho do spánku vytržení; také vyvolený k tomu Zinka nesmí tu být dříve ukázán, než tu bude zcela vhodná doba! Já vám dám již k tomu pokyn!"

7) Po těchto Mých slovech a po tomto mém určení se všichni chovají nějakou dobu tiše a náš Zinka s úzkostlivou radostí čeká na můj pokyn k Zorelově léčení. Zorel se však obírá nyní všelikými myšlenkami, co by se s ním mohlo stát skutečně snad dobrého, avšak podle jeho ideje také zlého. Prohlíží si však naše obličej a poté si říká: „Ne, z těchto lidí lest nevyzírám, těm se lze svěřit! Ti mohou dělat jen -dobro, nikdy však nic zlého!"

8) Nuže, tato příprava byla sama sebou před započítím předsevzatého léčení nutná a bez ní by Zinkovo vkládání rukou zůstalo marnou námahou. Neboť při těchto výkonech musí být ten, na němž se má výkon provést, uveden v určitý stav víry a důvěry, bez něhož by nebylo tak snadno uvést jej vši lidsky možnou, byť sebevíce překypující duševní substanciální silou do léčivého spánku vytržení.

9) Něco zcela jiného je to však u lidí dokonale z ducha a v duchu, znovuzrozených! Těm stačí podobně jako Mně jen jejich vzbuzená vůle, - a akt uzdravení je vykonán! Avšak u lidí, kteří nejsou ještě úplně znovuzrozeni a léčí takto nemocné, musí také předcházet probuzení a oživení člověka, který se má léčit, jinak by bylo - jak bylo poznamenáno - celé léčení marnou prací a námahou..

10) Nyní je náš Zorel zralý a Já dávám ihned Zinkovi oznámený pokyn, aby vkládal ruce na Zorela.

---

48. SEBEPOZNÁNÍ ZORELOVO.

1) Nyní dám **ZINKOVI** pokyn a on přistoupí ihned k Zorelovi a praví: „Bratře, Pán, Jenž je všemohoucí a pln slitování, dobroty, lásky a moudrosti, chce, abych tě léčil jedině vkládáním svých životně silných rukou.

Neboj se ničeho, nýbrž důvěřuj a staň se pak jiným člověkem a potom ti nebude zadrženo nic, co ti jen může nějak tělesně a duchovně sloužit k opravdovému štěstí! Chceš-li a důvěřuješ-li mně, svému pravému příteli a bratru, pak mi dovoľ, abych na tebe vložil ruce!"

2) Praví **ZOREL**: „Příteli, s tou poctivou řečí můžeš mne poslat třeba do tartaru a já půjdu! Proto vlož jen na mne své opravdu bratrské ruce, kde a jak je vložít chceš a nebudu ti odporovat!"

3) Praví **ZINKA**: „Nuže dobře, posad' se tedy na tuto lavici a já nechám tebou proudit Boží sílu!"

4) Praví **ZOREL**: „Kterého pak Boha? Dokonce snad Dia, Apollona, Marta, Merkura anebo Vulkana, Pluta anebo Neptuna? Prosím tě, jen vyřaď Pluta; neboť jeho orkánovou silou bych věru nechtěl být proniknut !"

5) Praví **ZINKA**: „Nech bohy, kteří nikde neexistují, leč ve fantasii lidí po dlouhé doby slepých Je jen jeden pravý Bůh a totiž onen vám neznámý velký Bůh, Kterému vy pohané stavíte sice také všude chrám, ale Kterého jste nikdy nepoznali. Nyní však nadešla doba, kdy poznáte tohoto jedině pravého Boha! A hle, milostí a silou tohoto Boha budeš nyní ke svému štěstí proltnut, až vložím na tebe ruce!"

6) Praví **ZOREL**: „Ó, je-li tomu tak, pak vlož na mne jen ihned ruce způsobem, který je ti asi nejlépe znám!"

7) Tu vkládá Zinka předem popsaným způsobem ruce na Zorela a Zorel padá ihned do spánku vytržení.

8) Po dobré čtvrt hodině začíná **ZOREL**, jinak tvrdě spící, s pevně zavřenýma očima mluvit takto: „Ó, Bože, ó, Bože, jak velice bídný a špatný člověk jsem a jak poctivým a počestným člověkem bych mohl být, kdybych tomu jen chtěl; ale kletba hříchu, lži a pýchy, které jsou vlastní podstatou hříchu, spočívá právě v tom, že se lež a pýcha stále znovu plodí a rozmnožují jako tráva na zemi a písek v moři!

9) Ó, Bože! Já mám na své duši tolik hříchů a skvrn, že pro samé hříchů nevidím svou kůži; ano, jako v nejhustším kouři a mlze vezím nyní v tíži svých nescetných hříchů!

10) O, Bože, ó Bože, kdo kdy bude s to osvobodit mne od hříchů?! Jsem velký zloděj, jsem lhář a když lžu, pak vždy k tomu ještě znovu přilhávám, abych novou lží stvrdil lež starou a uplatnil ji jako nějakou pravdu. Ó, já ošklivý lživý pes! Vše co mám, strhl jsem na sebe jen lží a podvodem a tajnou i veřejnou krádeží!

11) Ve své veliké slepotě jsem to vše nepovažoval za hřích; ale měl jsem také často příležitost, abych se dal přesvědčit o pravdě! Leč nechtěl jsem se dát přesvědčit! Dával jsem vždy přednost Spartě a Lykurgovi a opovrhoval jsem vždy moudrými zákony spravedlnosti Říma! Ó, já až příliš sprostý, špatný darebák!

12) No, jen to jediné mne těší, že jsem ještě nikoho nezavraždil; ale mnoho do toho nechybělo! Kdyby byla moje děvečka neuprchla nežli jsem přišel domů, byla by se stala smutnou obětí mé ďábelské zuřivosti.

13) Ó, já jsem strašně ošklivý netvor! Jsem horší nežli medvěd, horší než lev, horší než tygr, horší než hyena, mnohem horší než vlk a mnohem horší než divoká svine! Neboť jsem také chytrý jako liška a to mne vyznačuje jako pravého zakukleného ďábla!

14) Ó, já jsem velice churav na duši a ty, bratře Zinko, mne těžko, ač-li vůbec uzdravíš!

15) Nyní je ve mně poněkud jasněji a velmi hustý kouř a velmi husté mlhy kolem mne mizí! Hle, stávají se řidší a zdá se mi, že dýchám lehčeji; ale teprve v tomto větším jasu vidím náležitě své pravé znetvoření, plné všelikého malomocenství, plné boulí a ošklivých nádorů! Ach, ach, má postava je pravá obluda! Kde je lékař, jenž by mne vyléčil?! Mé špatné tělo je sice zdravé; ale na špatném těle by zcela nezáleželo, jen kdybych byl zdrav na duši!

16) O, Bože, kdyby mohl někdo vidět mou duši, zhrozil by se její příliš velké ošklivostí! Čím více se kolem mne vyjasňuje, tím ošklivěji se vyjímá má duše! Bratře Zinko, není žádný prostředek, kterým by má duše mohla dostat aspoň poněkud lepší vzhled!?"

49. DUŠE SOMNAMBULA SE ČISTÍ.

1) Tu začne Zorel ve svém spánku vzdychat a někteří se domnívají, že se nyní probudí

2) **JÁ** však všem pravím: „Ó, nikoli! To byl nyní jen prvý stav jeho spánku; bude spát ještě více než hodinu a brzy opět začne mluvit v jiném a vyšším stavu svého duševního života. Dosaďadní stav se vyznačoval odpoutáváním se duše od tělesných a světsky smyslných vášní, které musel vidět ve tvaru těla své duše jako samé nemoci a vůči nimž musel být jat nejhlubší ošklivostí. Pro taková duševní zla není však žádný jiný lék, nežli především jejich poznání, potom jejich nejhlubší zošklivění a konečně pevná vůle, co nejdříve se jich úplně zbavit. Je-li tu jednou vůle, pak to s léčením jde kupředu snadno.

3) Dejte nyní jen pozor, začne ihned zase mluvit! Jestliže se tě, příteli Zinko, opět na něco otáže, pak mu odpověz pouze myšlenkou a on tě uslyší a zcela dobře ti porozumí!"

4) Sotva jsem Zinkovi dal tento příkaz, jal se již **ZOREL** takto mluvit řka: „Hle, plakal jsem nad svou velkou bídou! Ze slz vznikl rybník jako Siloah v Jerusalemu; a já se nyní koupu v tomto rybníku a hle, voda tohoto rybníku léčí mnohé rány, vředy a boule na těle mé duše! A, á, to je pravá léčivá lázeň! Jizvy sice nyní ještě vidím, ale rány, boule a vředy s těla mé tak velmi ubohé duše zmizely. Ale jak to bylo možné, že se z mých slz zřejmě vytvořil celý rybník?!

5) Kolem rybníku se rozkládá velmi nádherná krajina; je to krajina útěchy a milé naděje. V mém pocitu mi to připadá tak, jako bych směl doufat v úplné uzdravení. Ach, jak velice je milá tato krajina; zde bych chtěl stále zůstat! Voda v mém rybníku je nyní velmi čistá, kdežto dříve byla kalná; a čím více se zčišťuje, tím léčivěji na mne působí!

6) Á, nyní však také pozoruji, že se ve mně začíná něco ozývat jako silná vůle a za touto silnou vůlí pozoruji něco jako slovní puzení a mluví hlasitě: Já chci, já musím, - já musím, protože chci! Kdo může ve mně zabránit tomu, co chci?! Jsem ve své vůli svoboden; nesmím vůbec chtít co jsem povinen, nýbrž chci, co sám chci! Co je pravdivé a dobré to chci, protože to sám chci chtít a nikdo mne nemůže k tomu nutit!

7) Poznávám nyní pravdu; je to božské světlo z nebes! Všichni naši bohové jsou přeludy; nejsou nic, zcela nic. Kdo v ně věří, je horší nežli skutečný blázen; neboť skutečný blázen v takové nejvyšší nicotné bohy nikdy nevěří. Já nikde bohy nevidím, ale vidím Boží světlo a slyším Boží slovo. Ale Boha Samého vidět nemohu; je pro mne příliš svatý.

8) Ale nyní se má rybníční voda kolem mne stala již jezerem! Jezero však není hluboké; vo-

da mně jde jen po pás. A je čistá, nesmírně čistá; není v ní však ještě žádná rybička! Ano, do ní se však rybičky také nikdy nedostanou; neboť rybičky pochází z Božího dechu a to je dokonce všemohoucí dech! Já jsem jen velmi slabá lidská duše, z jejíhož dechu nebudou žádné Boží rybičky.

9) Ó, k tomu patří příliš mnoho, tu třeba být velmi všemohoucím, chce-li někdo svým dechem stvořit rybičky! Ó, to člověk není nikdy s to; je na to příliš slábl Zcela nemožné by to pro člověka zrovna nebylo, - ale musel by být pln Boží vůle a Božího Ducha! To pravému člověku není sice nic nemožného; leč já nejsem pravý člověk a proto je to pro mne tedy zcela nemožné!

10) Ale voda je čistá a půda je také čistá, samá krásná tráva; je to velmi podivuhodné; pod vodou tak krásná bujná tráva! A hle, tráva očividně roste a začíná vytlačovat krásnou vodu! Ano, ano, naděje se stává mocnější nežli poznatky a provázající je bázeň!

11) A, á, nyní vidím na dosti vzdáleném břehu člověka; kývá na mne! Ano, chtěl bych k němu, leč nevím, jak je všude jezero hluboké! Kdyby se mezi tím vyskytovala velmi hluboká místa, pak bych se mohl potopit a byl bych ztracen!

12) Avšak jakýsi hlas zaznívá z vody: „Já jsem vesměs stejně hluboká! Můžeš bez bázně a ostychu mnou jít; jdi k tomu, jenž tě volá, ten tě povede a bude řídit To je přece zvláštní, zde mluví dokonce voda a tráva! Ne, to tu ještě nebylo!

13) Nyní jdu k příteli na břehu! Je to jistě přítel, jinak by byl na mne nekýval! Zinko, ty to nejsi, - to je někdo jiný! Také tebe vidím nyní za ním; ale ty dávno nejsi tak vlídný jako on! Kdo to asi může být? Avšak já se před ním velice stydím, protože jsem zcela nahý. Mé tělo sice vy- padá již zcela dobře; již na něm neobjevuji téměř žádné stopy po nemoci! O, kdybych měl aspoň košili! Avšak takto jsem zcela nahý jako někdo, kdo se koupe! Ale musím přece tam; jeho kývání mne mocně táhne! Nyní jdu, - a hle, jde se zcela dobře!"

50. OČIŠTĚNÁ DUŠE JE ODĚNA.

1) Tu následuje v řeči Zorelově přestávka **ZINKA** se táže : „Jak to, že to vše vidí a jde nyní vodou, ač přece tu nehybně leží jakoby byl mrtev?!"

2) Pravím **JÁ**: „Jeho duše vidí nyní jen své stavy, vedoucí k lepšímu; z těchto stavů se tvoří v mysli duše vlastní svět a co tu nazýváš pohyb myšlenek, to se v duševní říši jeví jako pohyb s místa na místo.

3) Rybník, který povstal z jeho slz a jehož voda léčila jeho duši, představuje jeho lítost nad spáchanými hříchy a koupel v něm značí náležité pokání, které vyvěrá z lítosti. Čistá voda označuje náležité poznání jeho hříchů a vad; a stává-li se rybník jezerem, vyjadřuje to mocnější chtění státi se očištěným a uzdraveným ze sebe. Krásná tráva pod vodou značí naději na dosa- žení úplného zdraví a vyšší svobodné Boží milosti. Tato milost se projevuje na břehu ještě po- někud vzdáleném již jako zjev; Já Sám to jsem v duchu a ve vůli. Pohyb ke Mně vodami oprav- dově lítosti a pokání značí pak o sobě pokrok duše k opravdovému polepšení.

4) To vše jsou však jen pro jeho duši přiměřené zjevy, z nichž duše vyrozumívá jaká je a co si ve své mysli umiňuje a koná ke svému polepšení, - ovšem v tomto stavu jedině ve vůli bez nějaké vnější skutečné činnosti. Tato činnost musí teprve následovat až bude v bdělém stavu v úplném spojení se svým tělem.

5) Nyní bude brzy u Mne a začne ihned opět mluvit. Dejte jen dobrý pozor; vše, co nyní po- ví, má obdobu s jeho vnitřním duševním stavem! Objeví se ještě leccos zmateného nežli vstou- pí do třetího stavu, to jest do dočasného spojení se svým čistým životním zárodkem.

6) V třetím stavu se pak také již přesvědčíte, jak souvisle a jak moudře bude mluvit! Nyní mluví jen jeho duše pro tento okamžik očištěná; ve třetím stavu bude však mluvit z něho jeho duch! A tu již nebudete v něm objevovat mezer; tu bude mít řeč, při které vám všem bude u srdce teplo!

7) Nyní již přichází ku břehu a praví: „A byla to velmi namáhavá cesta! Už jsem nyní u tebe, šlechetný příteli! Nemáš u sebe košili? Hle, já se strašně stydím za svou nahotu!"

8) Pravím jemu Já ze Svého jemu nyní viditelného Ducha a Vůle: „Vystup z vody; budeš oděn podle svých skutků!"

9) Praví duše Zorelova: „Příteli, ó nemluv o mých skutcích; neboť jsou ničemné, špatné a zlé! Obdržím-li podle nich šat, bude vypadat strašně černý a rozedraný!"

10) Pravím Já: „Je-li tomu tak, pak je zde přece dost vody, aby se vypral do běla!"

11) Praví Zorel: „Ó, příteli, to by značilo chtít mouřenína umýt do běla! To dobře nepůjde! Ale nějaký oděv je přece vždy lepší nežli zcela žádný. Vystoupím tedy z vody!"

12) U Mých nohou leží tóga s mnohými záhyby, avšak velmi zašpiněná, ač základní barva je bělošedá, - barva to oděvu pohanů v duchovní říši. Vezme šat a oškliví si špínu, což je dobrým znamením. Přesto však si jej vezme, pospíchá s ním rychle do vody a začne jej prát, máchat a konečně ždímat.

13) Nyní je hotov šat je čistý. Ježto je však ještě vlhký, netroufá si jej s náležitou odvahou obléci. Já mu však dávám na vědomí, aby jej nicméně oblékl; vždyť se předtím nebál vody, jak se má nyní bát poněkud vlhkého šatu?! Nyní praví - poslyšte jen, neboť bude mluvit hlasitě! - "

14) **ZOREL**: „Pravda! Dříve mi celé jezero nic neudělalo a nyní by mi měla něco udělat vlhká košile?! Jen s ní na tělo! Á, jak dělá dobře!"

---

51. TĚLO DUŠE

1) Nyní se **ZINKA** svými myšlenkami táže řka: „Cožpak duše má také tělo?"

2) Tuto otázku položil Zinka, protože sám neměl ponětí o tom, jak duše vypadá a z čeho se skládá. Neboť obyčejný pojem Židů o duši byl ten, že si ji představovali jako jakési parnaté nic a říkali: duše je pouhý duch, který má rozum a vůli, ale celkem nemá ani podobu, ještě méně nějaké tělo.

3) Zinka se tudíž velice podívoval, když mu **ZOREL** na myšlenkovou otázku takto odpověděl: „No ovšem, duše má také tělo, sice jen éterické - ale pro duši je její tělo právě tak úplně tělem, jako je (masitému) tělu tělo úplně tělem. Duševnímu tělu nechybí nic z toho, co má tělo masité. To svými tělesnými očima sice ovšem nevidíš, ale já to vše mohu vidět, slyšet, pociťovat, čichat a chutnat; neboť také duše má tytéž smysly, jako je má tělo, jako dopravní prostředek mezi sebou a svou duší.

4) Smysly těla jsou otěžemi v rukou k ovládnání jejího těla pro vnější svět. Kdyby tělo nemělo takové smysly, bylo by zcela nepotřebným a duši nesnesitelným břemenem.

5) Představ si jen člověka, jenž by byl úplně slepý, hluchý, nic by necítil, ani bolest ani libost zdraví a také by neměl čich ani chuť; řekni sám, zda by se s takovým tělem v něčem posloužilo duši! Zda by si taková duše při svém jinak nejuplnějším a nejjasnějším vědomí úplně nezoufala?!

6) Ale rovněž tak by duši nic neprospěly ani nejbystřejší smysly těla, kdyby sama ve svém éterickém těle :neměla úplně tytéž smysly! Ježto však také duše má tytéž smysly jako tělo, proto, také snadno a určitě svými jemnými smysly vnímá, co předběžně z vnějšího světa vnímaly a přijaly smysly těla. - Nyní vidíš, že také duše je tělesným tvarem.

7) Ty to nyní sice víš, protože jsem ti to řekl jak já to nyní vidím, cítím a tělesně vnímám; až se však opět probudím, pak ty to ovšem budeš ještě vědět, ale já z toho nebudu vědět nic, protože to nyní vidím, cítím a vnímám jen svými jemnými duševními smysly - a nikoliv zároveň také smysly těla.

8) Kdybych to vše postřehoval nyní také smysly těla, pak by tyto smysly vryly určitá znamení na nervy mého mozku a přiměřeně také na životní nervy tělesného srdce a duše by pak tato znamení v mém masitém těle opět nalezla a veskrze poznala. Jelikož však tu stojím nyní volně téměř mimo veškeré spojení se svým tělem a nemohu na smysly svého těla zpětně působit a zapůsobit, nebudu po znovuvstoupení do svého těla zcela nic vědět ze všeho toho co nyní vidím, slyším, cítím a mluvím a co vše se, se mnou nyní děje.

9) Leč také duše o sobě má zajisté schopnost vzpomínání a následkem toho se může upamatovat na vše nejmenší a nejnepatrnější, co se jí kdy přihodilo; ale to je s to jen ve svém volném stavu. Je-li však duše ve svém veskrze ji zatemňujícím těle, pak vidí, slyší a cítí jen hrubé a přemocně hlučné a drsné dojmy, které přehlušují vše duchovní; své vlastní já však vnímá často sotva tak, že si sama sebe je vědoma jen tak dalece, že tu je, neřku-li aby něco vnímala z vyšších a hlubších duchovních dojmů v ní.

10) Ty máš také duši, jako já sám jsem nyní úplně volnou duší; ale o sobě samém jsi věděl pramálo. Důvod toho spočívá v přetmném masitém těle, jímž je každá duše nějakou dobu zahalena! Teprve nyní, protože jsem ti hlasem doposud žijících tělesných úst učinil několik vtisků

do nervů tvého záhlaví a ty jako duše jsi nyní těmito vtisky četl v sobě samém podobné prvotní záznamy, víš nyní jako duše a nikoli jako tělo, že máš duši a že na základě svého myšlení a chtění jsi sám duší, která má ve své étericko-tělesné podstatě stejnou podobu jako tvé tělo.

11) Ostatně nediv se zcela, řeknu-li ti nyní, že při mém probuzení do pozemského života nebudu již vědět nic o tom všem co jsem ti řekl, neboť důvod toho jsem ti vysvětlil.

52. DUŠE ZORELOVA NA CESTĚ SEBEZAPÍRÁNÍ.

1) (ZOREL:) „Nyní mi praví onen přítel: „Pojď, Zoreli, opusť toto místo, povedu tě do jiné krajiny!”

2) Nyní odcházím s oním dobrým přítelem daleko od jezera. Kráčíme nádherným stromořadím a stromy se sklání před tím, za nímž jdu. Musí být něčím velkým v říši všech duchů! Ó, některé stromy se samým skláněním téměř lámou!

3) Zinko. ty sice jdeš také s sebou, ale vypadáš velice mlhavě a jak se zdá, nepozoruješ, jak se ty stromy před mým přítelem sklání! To je přece něco zvláštního pro svět, nicméně je to však pravdivé!

4) Zvláštní, zvláštní! Nyní začínají stromy dokonce mluvit! Volají v hlasitém a dobře slyšitelném šepotu: „Sláva Svatému svatých, sláva velkému Králi králů od věčnosti do věčnosti!”

5) Neshledáváš to nejvýš zvláštní?! Ty však mrzutě děláš, jako bys něco takového vůbec nepozoroval, anebo jakoby to byl zcela obyčejný zjev, jako nějaký vleklý déšť na Zemi!

6) Ano, ano, přítel, před nímž se sklání stromy a vzdávají mu chválu, mi řekl, že to, co jde tobě podobné za námi, nejsi ty sám, nýbrž jen stínový obraz tvé duše a že se teprve tvoří v naší atmosféře. Z tvé duše vycházely jako z nějakého světla určité životní paprsky; jakmile se dotkly naší atmosféry, nabývaly tvářnosti téměř podobným způsobem, jako když paprsky za dne od nějakého člověka vycházející a na povrch zrcadla dopadající, také ihned přijímají tvar onoho člověka, od něhož vycházejíce dopadají na plochu zrcadla.

7) Mohl bych se ti podívat jen na nohy, abych se přesvědčil, že nejdeš s sebou, nýbrž že se jen spolu vznášíš. A skutečně, nepohybuješ ani nohama ani rukama a přece nás ve vzdálenosti sedmi kroků následuješ! Ano, nyní chápu, proč nevidíš stromy se sklánět a neslyšíš jejich podivuhodný šepot!

8) Leč stromořadí se nyní stále zužuje a stromy se stávají nižší, zato však stojí u sebe těsněji; leč sklánění a šepot proto nepřestává. Cesta se však stává stále obtížnější. Nyní je stromořadí již tak úzké a cesta tak trnitá a křovinatá, že se můžeme jen velmi namáhavě prodírat! Ještě nelze dohlédnout konce ačkoliv přítel praví, že cesta nyní brzy skončí a že budeme U cíle. Ó, nyní se stávají křoviska velmi hustá a půda téměř kamenitá a mezi kameny je vše plno trní a bodláčí; tu nelze už nyní téměř jít dále!

9) Táži se přítele, proč jsme vlastně šli po tak velmi špatné cestě. Přítel praví: „Ohlédni se jen vpravo a vlevo a objevíš po obou stranách moře, že má bezednou hloubku! To je jediný a jedinečný na konci sice velmi úzký a trnitý avšak pevný pás země (ostroh) táhnoucí se mezi oběma nekonečně velkými moři. Spojuje veškeren pozemský svět s velkou záhrobní rajskou zemí blažených. Kdo chce přijít tam, musí si již nechat líbit tuto cestu, protože je to cesta jediná!”

10) Vidíš, Zinko, takovou zvláštní odpověď mi dal nyní přítel a vůdce mé nicotnosti. Já se ho však nyní opět táži řka: „Na světě je také velmi mnoho špatných cest, ale lidé si tu pomáhají; vezmou tesáky, krumpáče a lopaty a učiní cestu dobrou. Proč se tedy něco takového neděje zde?”

11) Přítel praví: „Protože právě toto mocné houští chrání tento ostroh před často příliš mocnými mořskými bouřemi! Kdyby tento jediný pevný pruh země nebyl tak hustě a tak pevně chráněn tímto houštím, pak by jej mocné vlny oboustranného moře již dávno zcela odplavily svým silným příbojem. Protože však toto trnité houští je tak hustě zarostlé, zejména směrem k oběma břehům, lámou se silné vlny o ně a usazují mezi jeho husté haluze pěnu, která poněmhu ztverdne v kámen a tak jen stále víc a více zpevňuje tento velmi důležitý ostroh. Tento ostroh má však jméno pokora a pevná základní pravda. Obé, pokora a pravda byly však pro člověka dosud vždy plny trnů!”

12) Hle, Zinko, takto mluvil přítel a ve mně se nyní zvláštně rozjasňuje a začínám pozoro-

vat, jakoby se v mém srdci začínalo něco hýbat; a to, co se hýbe je světlo a to světlo má v srdci formu podobnou formě zárodku v těle mateřském. Je zcela čisté - vidím je. Nyní se však stává stále větší a mocnější! Á, jaké to nádherné a zcela přečisté světlo! To je jistě skutečný životní plamen z Boha v pravém srdci člověka! Ano, ano, je to ono! Nyní neustále roste a ach, jak mi to dělá dobře!

13) Ještě kráčíme po úzké stezce; ale nyní mě houští a trní již nepřivádí do úzkých; také již nepocítuji nic bolestného, i když mě také ještě nějaký trn píchne a roztrpčí! - Nyní houští řídne, stromy se zase zvětšují, vytváří se opět nádherné stromořadí. Houští zcela přestává, ostroh se šíří a břehy moří se od nás víc a více vzdalují a již vidím, ovšem ještě ve veliké dálce velmi nádhernou zemi s nejkrásnějšími pohořími a nad pohořím to září jako nejnádhernější ranní červánky! Ale ze stále se zvětšujícího a rozšiřujícího stromořadí jsme dosud ještě nevyšli a stromy nyní velmi velké a vysoké dosud nepřestaly sklánět své velebné koruny před mým přítelem a vůdcem a jejich šepot zaznívá nyní jako nejnádhernější a nejčistěji naladěné harfy.

14) Ó, Zinko! Zde, ano zde, zde je již nepopsatelně nádherné! Ale ty se stále vznášíš za námi a jsi tak němý jako předtím, nemůžeš však za to; neboť ty to nejsi, nýbrž je to jen tvůj prchavý obraz. Ach, kdybys mohl také ty něco takového vidět, avšak potom také z toho podržet zcela živé dobré známky do pozemského života, - jak pamětihodným člověkem bys potom byl! Také já bych jím mohl být, kdyby mně z toho všeho zůstalo něco v paměti; leč mně nezůstane zcela nic! Ale přítel praví, že časem mi bude vrácena na všechno to živá vzpomínka; napřed však budu muset projít také v masitém těle touto trnitou cestou, která. se vyskytne. "

53. ZOREL V RÁJI.

1) (ZOREL:) „Ach, mé vnitřní životní světlo se však nyní již stává nesmírně silné a proniká již mými útroby! Ó, jak dobře dělá toto světlo celé mé bytosti! Ale nyní je vidím v podobě čtyřletého dítěte neobyčejně vlídného vzezření! A musí být velmi moudré; neboť vypadá jako nejčistěji myšlený malý Bůh, ale ne jako nějaký fantastický bůh Egypťanů, Řeků a Římanů, nýbrž jako obraz pravého Boha Židů, hodný podivu! je to obraz pravého Božství!

2) Ó, nyní dobře poznávám, že je jen jeden pravý Bůh; leč jeho svatou tvář budou zřít jen ti, kdož jsou úplně čistého srdce! Já asi stěží dospěji k jeho uzření; neboť mé srdce bylo již zoufale nečisté! Ty ano, příteli Zinko; neboť na tvém srdci neobjevuji téměř již nic nečistého, mimo skvrnu a vlákno, pomocí něhož musíš ještě nějakou dobu zůstat nutně spojen se světem!

3) Ale nyní teprve spatřuji ještě v dosti velké dálce konec širokého stromořadí. Po moři není již ani stopy, všude nejvyš bujný a překrásný kraj, samé zahrady; všude stojí nejkrásnější domy a paláce! Á, to je nepopsatelná nádhera!

4) Můj přítel praví, že toto dávno ještě není nebe, nýbrž ráj. Do nebe, že dosud ještě žádný smrtelník nepřišel; neboť nebyl tam dosud ještě žádný most postaven. Všichni dobří, kteří žili od počátku stvoření na Zemi, dlí zde s Adamem, Noemem, Abrahamem, Izákem a Jakobem. Ony vysoké hory, ohraničují tuto neobyčejně nádhernou krajinu. Kdo by přišel na ony hory, ten by jistě ušel nebe s velikými zástupy Božích andělů, ale dovnitř by nemohl přijít po tak dlouho nikdo, dokud nebude přes velkou bezednou propast postaven velký, navěky trvajícím most.

5) Nyní jdeme rychle jako vítr. Můj světlý člověk ve mně má již velikost osmiletého chlapce a zdá se mi, že jeho myšlenky šlehají mou celou bytost jako blesky. Cítím sice jejich nepochopitelnou vznešenost a hloubku; ale jejich tvary dosud nechápu. Musí v nich být něco nejvyššího podivného! Každý vyrazující myšlenkový záblesk způsobuje mi však nepopsatelný pocit blaženosti! Takové blaženosti celá Země nezná, nemůže ji také pocítovat! Vždyť celá Země je jen soudem Boží milosti,- avšak vždy soudem; leč i v nejlepším soudu jsou slasti rozděleny vždy pskovnu.

6) Nyní přicházíme již velmi blízko k vysokým horám a je to stále nádhernější! jaká nepopsatelná rozmanitost samých divů! K jejich popisu by nestačilo ani tisíc lidských věků!

7) A tu teprve vidím, že na horách bydlí nescísný počet nejkrásnějších lidí! Nás dva, to jest mne a mého milého přítele, však asi nepozorují; neboť kráčí rychlým a stále čilým krokem kolem nás, ale nedávají na sobě znát, že by nás viděli, ač přece všechny stromy pozdravují zřejmě mého přítele! Zvláštní to duchovní národ!

8) Aha, aha, při této příležitosti jsme vystoupili na vrchol vysoké hory! Ó, Bože, ó, Bože, ny-

ní tu stojíme a zvláště já jako opravdový vůl u hory. Spatřuji stále jasněji v největší dálce velký nad slunce jasný obzor. Tam je prý počátek nebes Božích, který však pokračuje vždy dále, výš a výše navěky!

9) Ale mezi zde a tam zeje propast větší nežli prostor mezi Zemí a Sluncem! Nyní bude přes ni postaven most! U Boha může to vše ovšem být zcela dobře možné!

10) Nyní je můj vnitřní světlý člověk již tak veliký jako já sám a co zvláštního, stávám se ospalý a přítel mne vyzývá, abych si odpočinul na zeleném a vonném trávníku! Já to také učiním!"

54. POMĚR MEZI TĚLEM, DUŠÍ A DUCHEM.

1) Pravím **JÁ** : „Hledte, nyní teprve přejde do třetího stadia (stavu), tu si dejte dobrý pozor na jeho řeč!"

2) Praví **CYRENIUS**: „Pane, usne-li nyní Zorel na onom nám neviditelném trávníku, co se tím docílí? Musí to snad být, nemohl by přejít do třetího stavu bez toho usnutí?"

3) Pravím **JÁ**: „Kdyby jeho duše byla čistá, šlo by to také bez toho spánku; dokud je však jeho duše určitými pouty ještě ve spojení s tělem, musí před změnou stavu nastat určité omámení, v němž duše nepozorovaně přejde do jiného stavu. Co Zorelova duše nyní v druhém stavu zřela a mluvila, bylo až na sebe samu jen jevem přiměřeným stavu; teprve ve třetím stavu přichází do pravého jasnozření a co tu bude mluvit, bude také mít úplnou skutečnost.

4) Táže se **CYRENIUS**: „Ale co je vlastně spánek? Jak a čím vzniká?"

5) Pravím **JÁ** : „Cožpak musíš také to vědět? Dobrá, chceš-li již mermomocí vědět, pak ti to ovšem musím ihned sdělit a tak tedy slyš!

6) Máš-li na těle kabát a na nohou podle řeckého způsobu kalhoty, pak žijí pohybem tvého těla kabát i kalhoty, to jest musí se podrobovat tvé vůli tak, jako se údy tvého těla podrobují vůli tvé duše. Jdeš-li se však v létě koupat, pak šaty svlečeš, protože je ve vodě nemůžeš potřebovat. Za koupání jsou kabát a kalhoty v nutném klidu a o sobě nemají ani hnutí ani pohyb. Vystoupíš-li z vody, obdrží tvůj kabát a tvé kalhoty ihned zase dřívější hnutí a pohyb a žijí jaksi s tebou. Proč jsi však svlékl kvůli koupání šat? Protože ti byl obtížný a začal tě tísnit! Koupáním jsi se však posílil a šat, který se ti stal těžký, bude ti připadat po koupání lehký jako pírko.

7) Stala-li se tvá duše obtížemi dne znavená a slabá, pak se v ní probouzí potřeba po občerstvujícím a posilujícím klidu. Tu svléká pak unavená duše ihned své článkované tělesné roucho a ubírá se do sílící lázně duchovní vody a koupe se, čistí a posiluje v ní; je-li opět posílena, pak se opět odebere do svého tělesného kabátu a s velkou lehkostí opět pohybuje jeho těžkopádnými údy.

8) Nyní jsi však Zorelovým vypravováním jistě viděl anebo spíše náležitě živě postřehl, že v jeho duši začal ze srdce duše klíčit ještě jeden nejvnitřnější světlý člověk, k němuž se podstata duše má tak, jako k duši její hmotné tělo. Nuže, tento nejvnitřnější světlý člověk neobdržel předtím ještě nikdy v této své duši, jakožto ve svém článkovaném rouchu jakoukoli posilu; ležel v srdci duše jako vejce v ženě bez mužského oživení, pohnutí a probuzení. Tímto nejvyšším výkonem byl vlastně zárodek praživota Mým a Zinkovým slovem na okamžik oživen, pohnut a vzburzen a protože se to s ním událo, začal růst tak dlouho, až celou duši, to jest svůj šat naplnil svou čistě duchovní podstatou.

9) Leč duše, ač pokud možno na okamžik očištěná, má přece ještě v sobě určité hmotné části, které jsou pro čistého ducha příliš obtížné, protože dříve nebyl nikdy zacvičován nosit takové jho. Tento jaksi jen uměle duchovním způsobem probuzený a k rychlému růstu přinucený duchovní člověk je k nošení těžkopádné duše ještě příliš slabý a touží po klidu a posile. Tento zdánlivý spánek duše na horském trávníku není tedy také nic jiného nežli svlečení ducha z nehmotnějších částí jeho duše; jen to, co je mu v duši podobné podrží, to ostatní musí zatím odpočívat tak, jako zcela němě odpočívá tělo, když se posiluje duše nebo jako odpočívá tvůj kabát, když dopřáváš svému tělu v koupeli občerstvující posilu.

10) Avšak při takovém nastavším uložení se k odpočinku hrubších a neušlechtilých vnějších částí k posílení ušlechtlejší sféry člověka, trvá nicméně vždy (mezi duchem a duší) spojení. Kdyby někdo přišel, když se občerstvuješ v koupeli a vzal ti svléknutý šat a začal jej ničit, tu by tvá přirozená a nutná láska k tvému šatu ihned vyslovila zcela mocné a rozhořčené veto (zá-

kaz). Ještě intensivnější spojení trvá mezi tělem a duší; kdo by chtěl předčasně vzít a zničit masy kabát, s tím by pak jednala duše zcela podivně.

11) Avšak spojení mezi duší a duchem je nejintenzivnější, protože duše, zejména zcela čistá, je sama zcela duchovním praživlem a duch by učinil strašný pohyb, kdyby mu někdo chtěl urvat zcela jeho tělo a jeho šat! Octnul by se pak ihned v nejvyšším ohni a zničil by vše, co by se k němu blížilo.

12) Ale hmotno musí však duše napřed zcela odložit, nežli bude moci duch to, co je s ním příbuzného, v duši přitáhnout jako své já a tedy stát se s ním dokonalým já. Hmotno duše je pro ducha patrné v tom, čím je duše oděna. Slyšel jsi Zorela mluvit o špinavé košili, kterou sám čistil v jezeře, potom vyždímal a jako ještě vlhký šat oblékl. Hle, tento šat je právě ještě hmotná vnější stránka duše, která musí být napřed odložena a uvedena do klidu, nežli může nejvnitřnější božský duchovní člověk úplně přejít do své, jemu nyní velmi příbuzné duše a s ní se sjednotit.

13) To vyžaduje vždy malou dobu pro okamžik přechodu, protože vše, co patří do vlastní oblasti svobodného života, musí napřed vstoupit v úplné spojení (duchovní sňatek) s novou a ušlechtlejší bytostí, nežli může nová bytost aneb nový nebeský člověk jakožto ve všem sám cítící, myslící, vidící, slyšící, čichající, ochutnávající ze sebe samočinně vystoupit. V pevném spánku se děje takové nutné duchovní přesídlení; nastalo-li toto přesídlení, pak je nový člověk hotov a k svému jen zcela čistě duchovnímu trvání nepotřebuje budoucně již navěky žádné další proměny.

14) Ale v takovémto stavu je pak člověk také zcela dokonalý a v podstatě se nemůže již stát dokonalejší; jen v poznávání a ve stálém zdokonalování se v nejčistší lásce a moudrosti nebes s jejich celou nekonečností uspořádávající, ovládající a vedoucí mocí lze očekávat stále přibývání ve věčnosti a tím také dosahování stále vyšší blaženosti jako následku stále vyšší lásky, moudrosti a moci.

15) Jako takto dokonalý duchovní člověk vystoupí nyní ihned náš Zorel a podá - vždy ještě svými tělesnými ústy - zprávu o dovršení jeho v podstatě nejvyšší dokonalého lidství. Dejte nyní pozor; začne ihned zase mluvit!"

55. ZORELŮV POHLED DO STVOŘENÍ.

1) Když jsem byl toto vysvětlil Cyreniovi, začal se Zorel, jenž celou tu dobu zde ležel bez pohnutí jako mrtvý, hýbat a nabyt tak proměněného vzezření, že jeho pohled vylil velkou úctu dokonce přítomným římským vojákům a jeden z nich prohodil: „Tento člověk vypadá jako spící Bůh!"

2) Také **CYRENIUS** řekl: „Opravdu, nepopsatelně vznešený obraz člověka!"

3) Konečně otevřel **ZOREL** ústa a pravil: „Takto stojí ve svém bytí před Bohem ten, který teprve nyní Boha poznává, miluje a vzývá!" - Zde následovala přestávka.

4) Po této přestávce praví Zorel dále: „Má celá bytost je nyní světlo a já nevidím stín ani v sobě ani mimo sebe; neboť také- kolem mě je vše světlo. V tomto světle však vidím ještě jedno nejsvětější Světlo; svítí jako velmi mocné Slunce a v něm je Pán!"

5) Předtím jsem myslel o svém příteli a vůdci, že je to jen lidská duše jako našinec; leč v mém předchozím stavu bylo ve mně ještě mnoho klamu. Teprve nyní poznávám Vůdce! Nyní již není u mne, nýbrž vidím Ho svatého, přesvatého v onom Slunci! Nekonečné zástupy nejdokonalějších světlých duchů se vznášejí na všech stranách kolem tohoto Slunce v užších, širších a nejširších kruzích. jaká to nekonečná velebnost! Ó, lidé! Boha zřít a nadevšechno milovat je nejvyšší slastí, největší blaženost.

6) Ale nyní vidím nejen všechna nebesa, nýbrž můj pohled proniká také do hlubin stvoření všemohoucího jednoho velkého Boha. Prohlédám tuto naši hubenou Zemi skrz naskrz a vidím všechny ostrovy a pevniny na celé Zemi. Vidím dno moří a co vše je a trvá pod ním, všechny mnohé tvory v moři od nejmenšího do největšího. jaká nekonečná rozmanitost je tu mezi nimi!

7) Také vidím, jak se buduje tráva všelikými malinkými duchy, kteří jsou velmi čilí a horliví. Vidím, jak je vůle Všemohoucího nutí, aby byli horliví a vidím co nejpřesněji odměřené určení a práci každého z těchto nesčetně mnohých malinkých duchů. jako tu pracují včely na svých voskových buňkách, tak pracují malíci duchové na stromech a ve stromech a křovinách, travinách

a rostlinách. Avšak to vše činí, jsou-li uchvázeni a prostoupeni vůlí Toho, Jenž byl až doposud mým Přítelem a Vůdcem na úzké a trnité stezce mé vlastní životní zkoušky a nyní přebývá v onom nikdy nedosažitelném Slunci jako ve Svém největším Prasnětle a nechává šířit Svou vůlí do všech nekonečností.

8) Ano, jedině On je Pán, Jemu se nikdo nevyrovná! Jeho vůlí se musí podrobovat malý i velký! V celé nekonečnosti není nic, co by tu mohlo klásti odpor. Jeho moc jde nadevšechno a jeho moudrost je nevyčerpatelná. Vše, co tu je, z Něho je a v nekonečných prostorech Jeho stvoření není nic, co by nevzešlo z Něho.

9) Vidím z Něho vycházet síly, jako vidíme zrání šířit se rychlostí větší blesku na všechny strany paprsky Slunce a kde nějaký paprsek něco dosáhne a uchopí, tam se to začíná hýbat, žít a pohybovat a ihned se vynořují nové formy a nové podoby. Ale forma člověka je hraničním a závěrným kamenem všech forem a jeho podoba je pravá podoba nebe; neboť celé nebe, jehož hranice zná jen Sám Bůh, je také člověkem a každý spolek andělů je rovněž zcela dokonalým člověkem.

10) To je velké Boží tajemství a kdo nestojí na stanovisku, na němž stojím nyní já, ten nemůže něco takového pojmout a pochopit; neboť jen nejčistší duch z Boha v člověku může pojmout, pochopit a zřít co je ducha a co je v něm a mimo něj a jak trvá a vzniká a proč a k čemu! Nic v nekonečnu není, aby to tu nebylo pro člověka; vše směřuje k člověku a v každé době a v každém stavu k jeho potřebě."

56. PODSTATA ČLOVĚKA A JEHO TVŮRČÍ URČENÍ.

1) (ZOREL:) „Bůh Sám je nejvyšší a nejdokonalejší věčně věčný Pračlověk ze Sebe Sama; to jest tento člověk je o sobě samém oheň, jehož pocitem je láska; Světlo, jehož pocitem je rozum a moudrost; Teplo, jehož pocitem je sám život v nejuplnějši sféře vědomí sama sebe. Stává-li se oheň prudší, pak se také světlo stává prudší a vše tvořící teplo mocnější a nakonec září daleko a paprsek, jenž je sám světlo, má v sobě již teplo a toto teplo tvoří v dálce jako v sobě. Stvoření přibírá stále více světla a tepla, svítí a ohřívá pak stále dál a dále a tvoří opět tam, kam dospěje. A tak se vše věčně šíří z Praohně, z Prasnětle a z Pratepla a naplňuje stále a stále a víc a více nekonečný tvůrčí prostor.

2) Vše tedy bere svůj původ a se vytváří z jednoho Božího Prabytí, až se to stane podobným prapodstatě Pračlověka, v kteréžto podobnosti pak to také trvá v úplné samostatné svobodě ve formě člověka z Boha, jako bůh o sobě v nutném souzvuku s Prabohem, protože je to totéž co Prabůh Sám.

3) Kde vidíte světlo, oheň a teplo, tam je také člověk buď hotový anebo v počátku. Miliardy atomů světla, ohně a tepla se zakuklují a plodí formy! Jednotlivé formy se opět znovu uchvacují, zakuklují do formy větší a člověku již přiměřenější a vytváří se v ní bytost. Tato bytost plodí nyní již více ohně, světla a tepla; tím se však také dostavuje vyšší potřeba po vyšší a dokonalejší formě. Mnohé, i když o sobě již dokonalejší formy, roztrhávají ihned své pokožky, uchopují se a zakuklují se, se substancí své vůle opět do vyšší a dokonalejší formy. To jde tak dále až k dokonání člověka a člověk se pak sám vykuklí až do stavu, v němž jsem nyní já a je tedy úplně podoben Praohni, Prasnětle a Prateplu, což vše je Bůh, Kterého nyní s upřeným pohledem spatřuji v Jeho Prasnětle, v Sobě plném Ohně a Tepla, což jedině je Bůh od věčnosti do věčnosti.

4) Člověk je tedy nejprve člověkem z Boha a potom teprve člověkem ze sebe.- Dokud je jedině z Boha, tu se podobá embryu (zárodku) v těle mateřském; teprve když se stává také ze sebe samého člověkem v řádu Božím, pak je dokonalým člověkem, protože teprve tím může dospět k pravé bohopodobnosti. Dospěl-li k ní, pak trvá jako Bůh ve věčnosti a stal se sám tvůrcem dalších Světů, bytostí a lidí. Neboť zvláštní je, že nyní zřím všechny své myšlenky, pocity a přání a má vůle je jako kožní obal (zapouzdření) toho, co jsem si myslel a co jsem cítil! Hleďte, tak postupuje tvoření stále znovu!

5) Pocit jako teplo a tedy láska, má potřebu po něčem skutečném; čím se však pocit stává mocnější, tím více v sobě plodí plamen a teplo, tím mocnější se stává světlo plamene.

6) Ve světle se vyjadřuje potřeba lásky ve formách. Avšak formy vznikají a zanikají stejně jako u člověka rozpalené fantazie při zavřených očích jak se říkává obrazy víček; avšak přichá-

zejí místo nich vždy opět jiné, stávají se větší a zaujímají ponenáhlu formy trvalejší a určitější! Avšak u dokonalých lidí, jako nyní u mne, ovšem jen na krátkou dobu - bude myšlenka ve své formě udržována, protože byvši pojmuta vůlí, ihned se rychlým okožením uchovává ve vystouplivší formě a tuto formu již nemůže měnit; ježto však toto okožení je původně jen nejvyšší étericky jemné a tudíž a tím průsvitné, vniká do myšlenky tvůrcem nyní zachycené vždy víc a více světla a tepla. To zvětšuje vlastní světlo a vlastní teplo zachycené myšlenky, z kterýchž dvou duchovních živlů tato myšlenka původně vznikla a takto zachycená myšlenka se začíná brzy víc a více vyvíjet a podle světla moudrosti a nejdokonalejšího poznání, jemuž je sebeumělejší konstrukce jasnější nežli nejjasnější den, se nutně a účelně organicky zařizuje ve všech svých nutných částech, spojeních a člancích. Má-li jednou myšlenka ústrojí, pak v ní začíná vlastní život již být sama sebe vědom a se spravovat.

7) Nyní si lze zajisté představit, že dokonalý člověk bude s to v několika okamžicích myslet a pojmut je nekonečnou hojnost všelikých zcela organicky budovaných myšlenek a idejí. Bude-li je chtít svou vůlí okožit, budou dále trvat a ne vytvářet, nakonec se stanou ve svém přirozeně nejvyšším konečném sebezdokonalování podobny samému tvůrci, budou dále plodit a tvořit sobě rovné a tak uskuteční ze sebe nekonečné rozmnožení sobě rovných týmž způsobem, jakým samy vstoupily v jsoucno. O tom již hmotný svět podává makavé důkazy.

8) Další samoplození co do těla nalézáte u rostlin, zvířat, lidí a u světových těles, která se též rozmnožují. Jejich rozmnožování jsou však stanoveny hranice. Tak je jednomu semeni určitého druhu přidělen také jen určitý počet následně zplozených semen a tento počet nemůže překročit; rovněž tak zvířatům a to: čím je zvíře větší, tím je v dalším plození omezenější! Rovněž tak je tomu u člověka a ještě mnohem více u světových těles. Avšak v duchovní říši dokonalých lidí pokračuje jako u Boha cítění a myšlení věčně dále. Protože však každá myšlenka a každá idea může být vůlí tvořícího ji ducha předem popsáným způsobem okožena a konečně se může stát zcela samostatnou, lze pochopit, že věčné rozmnožování bytostí nemůže mít nikdy konce.

9) Ty, Zinko, se nyní ve své myslí tážeš, kde budou mít nakonec místo všechny takto nekonečně mnohonásobně vzniklé bytosti, bude-li tvoření věčně ve stále nesmírně znásobené míře a poměru přibývat. Ó, příteli, považ jen, že i fysický prostor je nekonečný a kdybys věčně stále v každém okamžiku vytvořil desetkrát stotisíc sluncí, ztrácela by se tato Slunce při nejrychlejšímu pohybu v nekonečném prostoru věčně dále tak, jako kdyby nebylo nikdy žádné slunce stvořeno! Nikdo mimo Boha nechápe nekonečnost věčného prostoru; ani největší a nejdokonalejší andělé nechápu věčné hlubiny prostoru, ale hrozí se těchto až příliš nekonečných hlubin věčného prostoru!

10) Ó, příteli, vidím nyní očima své myslí celistvost hmotného stvoření! Tato Země, její Měsíc, velké Slunce a všechny ty nesčíslné hvězdy, které spatřuješ a z nichž některé, jevící se tvému oku jako slabě se třpytící body, jsou samy nezměrně velkou oblastí sluncí a světů, která obsahuje v sobě miliardy sluncí a ještě více planet - nejsou naproti nynějšímu veškerenstvu stvoření ani to, co je nejmenší a nejjemnější sluneční prášek naproti tomuto celému tobě viditelnému hvězdnému prostoru! A přece ti mohu říci, že mezi mnohými hvězdami, které tvé oko spatřuje jsou některé, jejichž poloměr je mnohotisíckrát větší, nežli je vzdálenost tobě sotva viditelné nejvzdálenější hvězdy, - vzdálenost, k jejímuž procestování dokonce rychlostí blesku bys potřeboval více než miliardu miliard pozemských let!

11) Nuže, jednotlivá tělesa mají již tak záhadnou velikost a přece se pro jejich příliš velkou vzdálenost odtud jeví tvému oku jako sotva svítící body! A přece vše to je naproti veškerenstvu celého tvůrčího vesmíru, jak bylo řečeno, nejmenším práškem, který mohou zcela snadno unést sluneční paprsky! Říkám ti: Můžeš stvořit miliardu sluncí se všemi jejich planetami a měsíci a kometami a všechny je v tomto globu slunečních oblastí rozdělit a ony ti tento jen jeden globální prostor právě tak málo pozorovatelně stěsnají, jako kapka vody zvětší moře a stěsná jeho rozsáhlé lože; a miliardy miliard globů byly by v celé nyní trvajícím vesmírné oblasti stvoření právě tak málo patrné jako miliardy dešťových kapek v moři.

12) Pohled na celou Zemi! Jak mnoho tisíc potoků, řek a veletoků se vlévá do moře a přece se ani o čárku nezvětší; nuže, mysl si ještě tolik tvoreb a tvoreb v každém okamžiku a ony se v nekonečném prostoru právě tak ztrácí jako miriady myriád vodních kapek, které padajíce v každém okamžiku do moře se v něm ztrácejí. Proto ti nebudiž pro přílišné stvoření malomyslně

úzkou; neboť v nekonečnu je navěky dost prostoru a místa pro nekonečno a Bůh je dost mocný, aby vše navěky uchoval a přivedl ke konečnému hlavnímu určení!"

57. ZORELŮV POHLED DO VÝVOJOVÝCH POCHODŮ PŘÍRODY.

1) (ZOREL:) „Říkám ti nyní ještě více, Zinko! Vše, co jsi kdy od svého mládí na této Zemi myslel, mluvil a konal a také co jsi v této své předpozemské duševní existenci myslel, mluvil a konal, to vše je zaznamenáno v knize života; jeden exemplář toho nosíš v hlavě své duše; ale celý velký exemplář je však stále zřejmě a široce otevřen před Bohem. Až budeš dokonalým jako nyní stojím já dokonalý před Bohem, pak se opět co nejpřesněji shledáš se všemi svými myšlenkami, řečmi a skutky. Z toho, co bylo dobré, budeš mít ovšem velkou radost; co však nebylo v dobrém řádu, z toho sice radost mít nebudeš, ale jako dokonalý člověk také ne zármutek. Neboť poznáš z toho velká Boží slitování a moudrá vedení a to tě bude posilovat v čisté lásce k Bohu a ve vší trpělivosti se všemi těmi ubohými, ještě nedokonalými bratry, které Pán Bůh svěří tvému vedení, ať na tomto či také na onom světě.

2) Z takových tvých zaznamenaných myšlenek vzejdou jednou také ještě nová stvoření. Obyčejně se z těchto zaznamenaných myšlenek, řečí a skutků stávají zprvu větší či menší světová tělesa v nové době. Dávají se do ohně sluncí, aby tam dospěla k určité zralosti; dosáhla-li této zralosti, vyvádějí se potom vší mocí ven do prostoru stvoření a tam se ponenáhlu a stále víc a více ponechávají svému samočinnému vytváření. V takovémto nově stvořeném světě se ponenáhlu stále víc a více vytvářejí mnohé tisíce tisíců jednotlivých myšlenek a idejí - jako do půdy vložená semena - životně zárodečným ohněm a světlem v nich a slouží pak novému světu za podklad k pozdějšímu vzniku všelikého bytí, jako nerostů, rostlin a zvířat, z jejichž duší se časem tvoří duše lidská.

3) Takové nové světy vidíš občas táhnout nebeským prostorem většinou jako mlhoviny, také jako vlasatice. jejich prapůvodem jsou myšlenky, ideje a skutky zaznamenané v knize Boží.

4) Z toho poznáváš, že ani nejslabší myšlenka, kterou kdy člověk myslel buď na této anebo na jiné Zemi, se ve věčnosti nikdy neztrácí a ztratit nemůže; a duchové, z jejichž myšlenek, slov, idejí a skutků se vůlí Boží tvoří takový nový Svět, poznávají ve svém dokonalém stavu velmi brzy, že takový Svět je dílem jejich myšlenek, idejí, řečí a skutků a potom zcela rádi a s pocitem velké blaženosti přejímají sami vedení, řízení, výcvik, úplné oživení a účelnou vnitřní organizaci onoho světového tělesa a konečně všech věcí a bytostí, které budou trvat na takovém světovém tělese.

5) Ty se nyní díváš na tuto Zemi a nevidíš nic jiného nežli zdánlivě mrtvou hmotu. Také já vidím nyní sice zdánlivě mrtvé formy hmoty; ale vidím v nich ještě mnohem více, co však ty svými očima nemůžeš nikdy vidět. Vidím v nich upoutané duchovní věci a bytosti, cítím jejich snahy a vidím, jak stále prospívají ve vnitřním zdokonalování a lepším a určitějším utváření a rozvoji svých účelných forem a vidím opět nesčíslně větší a menší duchy, kteří tu jsou neúnavně činní, jako písek v římském časoměru. Tu není o nějakém klidu ani řeči a z jejich neustálé činnosti se tvoří veškeré účelné vznikání všeho a všelikého přirozeného života.

6) Říkám ti: V každé rosné kapce, která se sebejasněji chvěje na špičce trávy, vidím jako v moři na všechny strany se již prohánět myriády bytostí! Voda kapky je jen prvé a všeobecné zapouzdření jedné Boží myšlenky. Z ní pak berou zajmutí v ní maličtí duchové svůj zvláštní obal a trvají potom již hned v nějaké určitější formě, která se již velice různí od vnější všeobecné formy; tím však mizí potom kapka jako vodní pára a nově se v ní vytvořivší formy jako již život nosící kukličky lezou pak po rostlinách aneb jiných věcech, na nichž se vytvořila vodní kapka. Ale tyto kukličky uchopující se přecházejí ihned v jinou formu a ze statisíců jich se stává jedna. Nová kůže se tvoří kolem této nové formy; v ní se přeměňují mnohé malé formy vlivem světla a tepla v účelný organismus nové a větší formy a takto vzniklá nová bytost začíná novou činnost jako přípravu k opětnému přechodu ve stále víc a více vytvářený tvar, v němž opět začíná být činna pro přechod v ještě vyšší a dokonalejší tvar. A tak zřejmá činnost každé již v nějaký určitý tvar vešlé bytosti není ničím jiným nežli náležitou přípravou pro vyšší a dokonalejší tvar ke stále většímu upevnění duševního a konečně v lidské formě čistě duchovního života.

7) Co ti říkám není fantasie, nýbrž nejčistší a věčná pravda. Mohl bych ti nyní ještě velmi mnoho sdělit o řádu z Boha, jak to nyní vidím a co nejjasněji poznávám! Ale nyní také pozná-

vám, že doba této mé dokonalosti končí; proto ti musím tímto jen ještě připojit prosbu, abys měl se mnou trpělivost, až se stanu opět velmi hloupým a někdy pohoršlivým člověkem a abys mne vedl na správnou cestu v náležitém, tobě nyní známém Božím řádu. Při mém probuzení do světa velice užasneš, že se stanu opět zcela hloupý a temný a že o všem tom, co se nyní se mnou stalo, nebudu vědět ani slůvko; ale nicméně mi to vše prospěje.

8) Nějakou dobu se bude můj duch nyní nuceně uzrálý a tímto nezvyklým a necvičeným stavem unavený, chovat zcela ospale němě; ale klidem, pro nyníšek ještě nutným, bude brzy posílen a probuzen a bude cítit naléhavost skutečné životní dokonalosti, jejíž přeblažené sladkosti nyní okusil a přispěje tedy velmi mnoho k rychlejšímu úplnému vzdělání duše, aby v duchu ve vsí pravdě a náležité způsobilosti co nejdříve uzrála a přešla pak úplně do tohoto prostupujícího ji ducha.

9) Nyní budu znova ještě půl hodiny spát a po této době mne musíš opačným vkládáním rukou probudit. Až budu však opět probuzen, pak mne nenech odtud odejít, dokud úplně nepoznám u tohoto stolu Člověka člověků! Neboť Tento Člověk je jeden a Týž s Tím, Kterého doposud vidím ve Slunci věčně velkého duchovního světa!

10) Nyní přijmi můj dík za to, že jsi na mne vkládal ruce!"

58. NESUĎTE.

1) Po těchto slovech náš Zorel opět klidně spal a **ZINKA** pravil. „Ne, co vše nám nyní tento člověk zjevil! je-li tedy vše to pravda, pak jsme obdrželi poznání, o jakém se nějakému proroku stěžít zdálo! Ne, já jsem nejhlubší moudrostí tohoto člověka zcela jako rozložen! Opravdu! Žádný anděl nemůže mít hlubší moudrost!"

2) Praví také **CYRENIUS**: „Ano, tomu člověku se musí pomoci; neboť tolik nejvyšší divuplného z Tvého Božího řádu ještě zde nebylo odhaleno! Mathaelova odhalení byla veliká a dala mi mnoho přemýšlení; ale co vše nyní odhalil tento Zorel, je neslýchané. Je sotva uvěřitelné a myslitelné, že se takové nejnivnější hlubiny moudrosti dají ještě odít do lidských slov a pak podat jako jasně srozumitelné! Krátce, jsem nad tímto Zorelem celý pryč! Kdyby to dovedl povědět také v následujícím tělesně bdělém stavu, ó, pak bych ho posadil na trůn, s něhož by hlásal lidem dolů vznešenou pravdu, aby tím jistěji dosahovali pravého a dokonalého určení svého bytí a života!"

3) Pravím **JÁ** : „Zcela dobře, příteli Cyrenie! Zatím záleží méně na tom, co ve svém třetím stavu prorokoval - ačkoliv je to veskrze pravdivé - jako spíše na- tom, abyste budoucně nelámali nad žádným člověkem hůl proto, že je to nemocná duše. Neboť vy všichni jste- nyní uslyšeli a pocítili, jak také v sebenemocnější duši odpočívá nejvyšší zdravý životní zárodek; a je-li duše vaší bratrskou námahou uzdravena, pak jste učinili zisk, který vám navěky žádný Svět nemůže zaplatit! Jaký užitek může potom takový dokonalý člověk přinést! Kdo změří jeho dosah?! Vy lidé to nevíte, ale já to vím, jak dalece se taková námaha vyplatí!

4) Proto pravím vám: Budte vždy milosrdní také k velkým hříšníkům provinilcům proti vašim a Božím zákonům! Neboť jen nemocné duši možno dopustit se hříchu, zdravé však nikdy, protože zdravá duše nemůže vůbec hřešit, neboť hřích je vždy jen následek duše nemocné.

5) Kdo z vás lidí může však soudit a- trestat nějakou duši pro přestoupení jednoho z Mých přikázání, když přece jste všichni pod týmž zákonem!? Zákon ze Mne však záleží právě v tom, abyste nikoho nesoudili! Soudíte-li své bližní, kteří se prohřešili na Mém zákoně, pak vy se prohřešujete ve stejné míře na Mém zákoně! Jak můžete však, jste-li sami hříšníky, soudit a odsuzovat hříšníka jiného?! Cožpak nevíte, že zatím co odsuzujete svého duševně nemocného bratra ke krutému dostiucinění, vyslovili jste tím také pro sebe dvojitý rozsudek odsouzení, který bude na vás jednou, ne-li podle okolností také již zde vykonán?!

6) Je-li někdo z vás hříšník, ať soudcovský úřad složí; neboť soudí-li pak, soudí sama sebe do dvojí záhuby, z níž se hůře osvobodí nežli ten, kterého soudil a odsoudil. Cožpak může kdy slepec slepce vésti na pravou cestu? Anebo může snad hluchý vyprávět hluchému něco o působení hudební harmonie, jak byla nejčistěji pěstována Davidem?! Anebo může chromý říci chromému: „Pojď sem, ubožáku, já tě povedu do útulku?!" Zda tu brzy oba neuklouznou a nespahnou do přikopu?!

7) Proto si především pamatujte, abyste nikoho nesoudili a vložte to také na srdce všem

těm, kdo budou jednou vašimi učedníky! Neboť budete-li následovat tuto Mou nauku, vychováte z lidí anděly, - nebudete-li ji však následovat, pak vychováte ďábly a soudce proti sobě samým.

8) Na tomto světě není sice nikdo zcela dokonalý, ale kdo je dokonalejší v rozumu a v srdci, budiž vůdcem a lékařem svých nemocných bratří a sester a ten, kdo je sám silný, ať nese slabého, jinak podlehne i se slabým a nedostanou se oba s místa!

9) Abyste to však všichni náležitě důkladně a opravdově poznali, proto jsem vám právě dal velmi jasný příklad s tímto Zorelem, z něhož můžete dobře poznat, jak velice a silně je pochybeno, soudí-li se zločinec podle vašeho způsobu! Váš způsob souzení zůstane sice vždy příslušenstvím světa a draku tyranie se těžko kdy úplně rozšlape tvrdá diamantová hlava - neboť Země je přece právě proto zkušebním světem pro Mé nastávající děti - ale mezi vámi nemá to tak zůstat, neboť mezi vás nebesa zasévají plody, opatřené hojnými semeny.

10) Požíváte-li nyní plody Mé horlivosti, tu nezapomínejte, abyste zasévali semena z nich vypadlá, pokud možno hojně do srdcí svých bratří a sester, aby v nich mohla vzejít a přinést hojný a zdravý nový plod! A jak se však ze semen do srdce vložených zplodí nový divuplný plod, to vám téměř dopodrobna jasně a zřejmě ukázal Zorel. jednejte tedy podle toho, tak budete jako již ze sebe samých vypěstovávat život a právě tím obdržíte sami věčný život ve veškeré vám nyní známé dokonalosti! To je po tomto aktu vkládání rukou dáno pro vás, abyste se podle toho co možno nejpřesněji zařídili a jednali.

11) Nyní však nadešel čas, kdy ty, Zinko, musíš na Zorela vložit opačným postupem ruce, aby se probudili potom však, až se probudí, dej mu, Marku, víno s trochou vody, aby se jeho tělu dostavila dřívější síla! Až se však probudí a začne mluvit opět jako dříve, pak se nepohoršujte a nepřipomínejte ho nikterak na to, co mluvil v extasi (ve vytržení mysli), neboť to by mu mohlo způsobit tělesnou škodu! Také se mu však nevysmívejte, přijde-li s nějakou hloupostí! Zcela polehoučku ho můžete vést ke Mně; ale přitom žádná ukvapenost, protože tou by se mohlo mnoho na dlouhou dobu pro něho zkazit! A nyní jdi, Zinko, k dílu, neboť Marek s vínem a vodou je již zde!"

59. ZORELOVA MATERIALISTICKÁ VÍRA.

1) Zinka vložil nyní na Zorela ruce opačným způsobem a Zorel otevřel ihned oči a probudil se. Když byl Zorel úplně probuzen, pokynul jsem starému hospodskému Markovi, aby mu podal trochu vína s vodou, protože ho velice soužila žízeň. Marek to ihned učinil a velmi žíznivý Zorel vyprázdnil jedním tahem značně velký pohár a prosil ještě o jeden plný pohár, protože ještě žíznil. Marek se Mne tázal, má-li to učinit. A já jsem k této otázce svolil jen s připojenou poznámkou, aby podruhé dal více vody nežli vína. Marek i to učinil a Zorelovi to udělalo dobře. Když se však byl takto posílil, rozhlédl se kolem a prohlížel si okolí, které mohl ještě zcela dobře rozeznávat, ačkoliv se slunce začínalo již velice chýlit k západu.

2) Po chvíli pravil (**ZOREL**), pohlížeje upřeně na Mne: „Zinko, tamtem člověk mně připadá být velmi známý! Jistě jsem ho již někde viděl. Kdo to asi je a jak se jmenuje? Čím déle ho pozoruji, tím více mně zcela živě připadá, že jsem ho někde viděl! Zinko, já mám nyní velkou sympatii k tobě, - proto se mi svěř, kdo je onen muž!"

3) Práví **ZINKA** : „Onen muž je syn tesaře z Nazaretu, který se rozkládá nad Kafarnaum, - avšak nikoli z onoho stejnojmenného městečka, které se rozkládá za pohořím a je obýváno většinou špinavými Řeky. Svým postavením je to Lékař ve svém umění nadmíru obratný; neboť komu on pomáhá, tomu je také pomozeno. Jeho jméno odpovídá jeho povaze a proto se jmenuje „Ježíš“, což znamená Lékař duší a zároveň nemocných údů těla. Ještě mnohem větší sílu má ve své vůli a ve svých rukou a přitom je jako anděl moudrý. Nyní víš vše, na co jsi se ptal; chceš-li se snad ještě na něco tázat, pak to učiň, - jinak by mohli vysocí páni něco podniknout a my bychom pak měli již málo času o leccčems se důkladněji dorozumět !"

4) Práví **ZOREL** poněkud polohlasitě Zinkovi: „Děkuji ti za to co jsi mi sdělil, ačkoliv nyní ještě nevím, jak jsem vlastně na tom; neboť nemohu si jen vysvětlit důvod, pro který mně onen muž připadá být tak velice známý! Zdá se mi, jako bych s ním byl někdy konal velkou cestu! Cestoval jsem a to mnoho po vodě i po zemi a měl jsem společnost, ale nemohu se nijak upamatovat, zda jsem takového muže viděl a s ním mluvil; a přece se mi, jak jsem řekl, dokonce zdá, že jsem s ním měl na jedné cestě velmi mnoho co dělat! – Vysvětlí mi to, jak to může být!"

5) Práví **ZINKA**: „Nejvyšším přirozeným způsobem! Měl jsi někdy velmi živý sen, na který se nyní zcela temně pamatuješ a to bude jistý důvod tvého nynějšího pocitu!“

6) Práví **ZOREL**: „Můžeš mít pravdu! Mně se častěji zdá něco, na co se upamatuji teprve po několika dnech, jsem-li na to nějakým vnějším předmětem jaksi připomenut; jinak se to vše ztrácí a já si pak na žádný sen nevzpomínám a kdybych i sebeživěji snil! Ale už to tak bude; neboť ve skutečnosti jsem onoho Nazarejce ještě nikdy neviděl.“

7) Nuže, ještě však něco, milý příteli! Pohleď, já jsem přišel sem, abych obdržel od vznešeného místodržitele povědomou almužnu! Co myslíš, dá se s ním něco dělat? Kdyby tu nebyla na nic naděje, pak bys se mohl aspoň tak dalece u něho za mě přimluvit, abych směl opět odejít domů! Neboť co zde mám nyní dělat?! Za všechen ten theosofický a také filosofický moudrý krám nic nedám! Má theosofie a filosofie je zcela krátce tato: Věřím v to co vidím, tedy v přírodu, která se od věčnosti vždy a vždy obnovuje. Potom také věřím, že jídlo a pití jsou dvě nejnnutnější věci k životu; ale jinak v něco snadno neuvěřím!

8) Je sice ve světě leccos zvláštního, jako všeliká magie a jiná umění a vědy. Ale mezi nimi a mnou je týž poměr jako mezi ohněm a mnou; dokud mě nepálí, nefoukám! Necítím v sobě potřebu vědět a rozumět více nežli co nyní vím a čemu rozumím; a tak by bylo také ode mě velice hloupé, kdybych chtěl ještě déle prodlévat snad proto, abych lapal nějakou těžce srozumitelnou nauku moudrosti, abych se pak mohl před hloupými chlapy dělat nějak nafoukaným.

9) Ty vidíš ve mně přirozeného člověka, jemuž jsou všechna domněle moudrá zřízení a zákony lidí protivné, protože často až příliš krutým způsobem zkracují jeho vrozenou svobodu a to pouze proto, aby několik málo jednotlivců mohlo být velmi bohatých, mocných a vysoce vážných, čímž pak ovšem miliony jich musí často v největší bídě strádat. Kdybych rozuměl více nežli nyní rozumím, mohl bych ještě hlouběji vidět na základ takovýchto nespravedlností, což by mě jistě nečinilo šťastnějším; takto si však ve své hlouposti mohu mnoho zármutku uspořít, protože důvod všech lidských špatností nepoznávám až do základu.

10) Kde zlí, domněle moudří lidé nemohli vynalézt ze sebe dosti lidstvo utlačujících zákonů, tam postavili myslící a velmi vynalézavé hlavy, které vykračující si s tvářemi exstatičky (zaníceně) zkřivenými, vystoupily jistě jen prolhaně na světlo s všelikými zákony se strany bohů a tím začali ubohé a slabé lidstvo znovu soužití nejsměšnějšími vyhrůžkami nejstrašnějších věčných trestů a zaslíbeními největších odměn, - avšak vše to ovšem teprve po smrti těla, kde lze dobře odměňovat, protože mrtví již nic nepotřebují.

11) Co se však týče **trestů**, tu to lidé neodložili až po smrti, předběhli své vynalézavé a nicotné bohy a trestali přestupníky zákonů bohů raději hned již zde, aby na onom světě nepřišel nikdo ve vyhrožovaném trestu zkrátka. Jen na **odměnu** nechali zbožné čekat až po smrti; zde v tomto milém životě se neobjevuje nikdy nějaká volná záloha, leč by se dal někdo za nějakého velmože nějak řádně zabít! Vše, co je a trvá v lidských společenských svazcích je tak jednotlivě vysoce lidsky zájmově zavedeno, že každý střízlivý myslitel hned na prvý ráz přijde na důvod, na kterém je to vybudováno: bohozákonný a lidskosociální život.

12) Příteli! Chce-li někdo žít sám jako nejsvobodnější pán všech nádher Země, pak ovšem musí ostatní, co do vůle a síly slabé lidstvo plakat i s půdou, na níž stojí! Pro utiskovatele lidstva, pro tyrany naprosto bez srdce byla by jednou ovšem přiměřená odplata dobrá; avšak kdo ji má udílet?! Krátce, nic není! Pouhá loutková hra!

13) Kdo si dovede učinit ty ostatní, to jest ostatní lidstvo poddaným, ten činí správně a dobře; neboť hloupý člověk nemá větší cenu nežli hloupý pes! Ať ho silnější a vychytralejší zabije, zmocní se úplně jeho statků a hledí je pak na život a na smrt před cizími zásahy všemožně chránit! Provede-li to, pak se stane brzy velkým a svobodným pánem; nedovede-li to, pak se mu také stane po právu, protože podnikl něco, co měl jako moudrý muž již dávno předvídat, že se mu nepodaří. Krátce, pro hloupé se nic lépe nehodí nežli zničení; nejsou-li již tu, pak pro ně všechny zákony, všechna pronásledování a všechny nelidské tresty navěky přestaly! Jen nebyt, musí-li člověk být v bídě; hodinu pravé bídy nevyváží deset tisíc let největší blaženosti!

14) Nejmilejší příteli Zinko, takové je mé klidné vyznání víry, proti němuž se dá na tomto světě jistě těžko něco namítat! Je to pravda, jenže ji nechtějí nikde slyšet; všichni ukolébávají své bytí v samých lživých fantasiích a přitom se domnívají být velmi šťastni! Jen tak dále! Ať se tedy každý hrabe v říši lži a hledá útěchu v nejvyšší fantastické fantasii, když mu bída začíná šlapat železnou patou na krk!

15) Oznamujte se, vy všichni bední makovým jedem lži a spěte dokud žijete pod sladkým

útlakem blouznění a děje se každému dobře a správně, činí-li ho to šťastným; jen mně se děje bezpráví, protože se musím nad orlími křídly pravdy cítit nadmíru nešťastný, musím-li s výšín vidět, cítit ano i počítat stále stejný a smrtonosný pád, který čeká na mě a na ostatní mně podobné! Kdo mě v pádu zadrží, přetrhne-li se uvolněné pouto, kterým mě má pošetilost připevnila na mocné křídlo orla!?

16) Lidé! Nechte mě přece strávit v klidu můj lup, vždyť vám nic nedělám; dejte mi z vašeho přebytku jen tolik, abych si mohl opatřit opět to, co mi vzala ta neblahá náhoda a nebudete mít ve mně nevděčného žebráka! Nechcete-li mi však podle obvyklého způsobu vůbec nic dát, pak mě nechte aspoň bez rozpaků odejít domů, abych si jako chudý faun nashromáždil, ovšem na nezákonných cestách tolik dřeva, bych si mohl postavit i jen nejnuznější chatu, aspoň takovou, jakou si staví bobr! Jedno nebo druhé mně snad přece poskytnete; ale dělat mě snad ještě chudším, nežli nyní již jsem, to snad přece neučiníte! Máte-li však pro mě toto na mysli, pak mě raději hned usmrťte! Neboť chudším nežli již nyní jsem nechci se nikterak stát a být! Neboť neusmrťte-li mě, pak vím co učiním! Dovedu se usmrtit sám!"

17) Praví konečně zase **ZINKA**: „Toho bud dalek! Při svých zvláště dobrých znalostech a zkušenostech nebudeš doháněn k takovému nejvyšší poštilému skutku; neboť zatím co jsi spal, postaral se Cyrenius o tebe co nejlépe, - ale teprve až uznáš, že právě to, co nyní poznáváš jako pravdu, je největší nepravda! Buď tedy bez starosti a přijmi lepší nauku a teprve pak se staneš opravdu a zcela šťastný!"

60. ZORELOVA KRITIKA MORÁLKY A VÝCHOVY.

1) Praví **ZOREL**: „Tvá slova znějí velmi přátelsky, dobře a jemně a jsem přesvědčen, že mluvíš právě tak jak je ti u srdce a že věc bude také pravdivá; ale je zde ovšem veliká otázka, jakou to nauku zde mám přijmout, pod jejíž světelnou pochodní poznám, že to co nyní poznávám jako nejvyšší pravdivé, je něco v základu falešného! Dvě a ještě jednou dvě dává dohromady čtyři, to je matematická pravda, proti které nemohou ani všechna nebesa nic namítat a nemůže zde být nějaká nauka jiná, která by mohla tuto věčnou pravdu usvědčit ze lži! Musel bych být jen pověřivým bláznem, abych mohl přijmout, že dvě a opět dvě dává jako součet sedm, pak by ovšem byla u mě možná změna víry; ale při mém nynějším poznávání je to zhora nemožné!

2) Že musí být nějaká inteligentní věčná prasíla, z níž pochází aspoň prazárodky anebo přinejmenším jejich prvé uspořádání, nemůže být popíráno žádným sebe čistším rozumem; neboť kde jsou jednou „dvě“, tam také musela být napřed „jedna“. Ale jak směšné a nadmíru hloupé je od poštilých slepých lidí, představují-li si nějakou prasílu - která je jistě v celé věčné nekonečnosti stejně rozdělena a rozšířena, protože její základní působení celou nekonečností je stejně pociťovatelné - v nějakém tvaru a dokonce v lidském, ano někdy i ve zvířecím!

3) Kdyby byli Židé zůstali při své původní nauce, měli by v základě ještě tu nejrozumnější představu o všeobecné prasíle, kterou nazývají „Jehova“; neboť u nich zní věta: „Nebudeš si Boha pod zcela žádnou formou představovat a ještě méně si dělat jeho vyřezávaný obraz!“ Leč Židé se od toho zcela odchýlili a mají nyní své synagogy a chrámy plné obrazů a ozdob a vedle toho věří v nejpošetilejší věci a kněží trestají ty z jejich vyznavačů, kteří nevěří čemu učí. Nazývají se sluhy Božími a dají se zato nesmírně uctívat; ale zato souží ubohé lidstvo všeličím, cokoliv jen dovedou k tomu vynalézt. Mám se snad za takových okolností stát Židem? Ne, toho budu věčně dalek!

4) Říká se sice, že mají zákony od Boha Samého, které jim Bůh dal jejich hlavním učitelem Mojžíšem na hoře Sinaj. Tyto zákony jsou sice o sobě zcela dobré, kdyby sloužily každému za nevyhnutelné životní pravidlo; ale co prospěje, zapovídá-li někdo chudému člověku co nejpřísněji krádeže a podvody, sám však, jako na stoličce slávy sedící, při každé příležitosti, pokud je to tu jen možné, olupuje, okrádá veškeré jemu zcela otrocky podřízené lidi a nedělá si proto vzdor božskému zákonu také ani nejmenší svědomí! Řekni mi, v jakém světle se musí čistému mysliteli jevit takový zákon a jeho strážcové!

5) Přinutila-li nouze nějakého ubohého fauna, aby si tam, kde našel přebytek něco vzal pro svou naléhavou potřebu, pak se, se vši bezohlednou přísností volá k odpovědnosti a ihned se až běda trestá; ale strážce zákona, jenž každodenně a při každé příležitosti loupí, vraždí, krade

a podvádí, stojí nad zákonem, ani v nejmenším ho nedbá a nemyslí u sebe také na nic jiného, nežli jen na své mnoho požadující časné výhody! Může to snad být nějaké božské zřízení, když je v příkrém rozporu i jen s velmi nepatrnými požadavky ubohého lidstva?! Který i jen poněkud očištěný rozum to může kdy schvalovat?!

6) Činí-li mi někdo něco co mně může být jistě jen příjemné, pak musím také o svém bližním myslet, že také jemu nebude nepříjemné, budu-li mu činit, co se jemu skromně zdá být dobré a příjemné! Vězím-li až po uši ve vši bídě a chudobě a nemám-li peníze, abych si mohl opatřit i jen to nejnutnější, jdu, hledám, na prosbu od nikoho nic nedostanu a teprve nakonec si sám vezmu co potřebuji, - může mě za to nějaký zákon odsoudit?! Což nemám vůbec právo vzít něco z majetku nejvyšší mi potřebné, jeho přece silní předkové jistě se také nedopouštěli hříchu, když si úplně přivlastnili celé země?!

7) Ano, kdybych vždy a vždy kradl, vyhýbaje se práci, pak by proto žádný rozum nemohl být uražený, kdybych byl za to volán k odpovědnosti; jestliže si však jen v největší nouzi přivlastním jaksi protizákonně někdy něco nejvyššího nutného, pak mě proto také nemůže a nemá volat k odpovědnosti ani Bůh, - neřku-li nějaký sobecký slabý člověk, jenž se v mnohém ohledu za jeden den dopustí více nespravedlností nežli já za celý rok! Nechci se sice potupně vyjadřovat o domněle božském zákonu na ochranu majetku; ale lépe a lidštěji to lidstvo ve své výjimečné přísnosti nedělá, nýbrž jen krutěji a nelaskavěji!

8) Rovněž tak je zákon na ochranu čisté výchovy a morálky velmi hrubě a drsně napsán bez všeho ohledu na přirozenost, dobu a sílu lidí. Ať se uváží, jakým stavům je často vystaven člověk - ať mužského či ženského pohlaví! Často není vůbec žádná výchova, často výchova, která je horší nežli vůbec žádná! Často požívá pokrmy a nápoje, které velice rozčilují jeho krev; často najde snadnou příležitost, aby ukojil svůj mocný přirozený pud a také jej ukojí. Ale věc přijde najevo a on je jako hříšník beze všeho ohledu potrestán, vždyť přestoupil - božský zákon!

9) Ó, vy blázni i s vašimi božskými zákony! Pročpak jste nevydali předběžný božský zákon, podle něhož by se mělo pečovat především o opravdovou a nejlepší výchovu a teprve pak byste viděli, zda by byl nutný nějaký jiný pozdější zákon?! Zda není téměř nevýslovně hloupé od zahradníka, který sází stromy v ohnuté dvojřadě, jestliže je začíná vši mocí a silou ohýbat teprve tehdy, když jsou po uplynutí řady let již velké, tvrdé a neohebné?! Proč hloupý zahradník nezačal ohýbat stromy v době, v níž by se daly zcela snadno a beze všeho nebezpečí ohýbat?! Ať se stará Bůh anebo také člověk, jehož ústy má mluvit Božství, především o správnou, mravní lidské přirozenosti přiměřenou moudrou výchovu a ať dává moudré zákony teprve potom, kdyby je co nejlépe vychovaný člověk někdy ještě potřeboval!

10) O, příteli Zinko! Ty jsi sice Žid a znáš svou nauku asi lépe nežli já; ale podle toho, kolik já z ní náhodou znám, nemohu ti říci nic jiného nežli co jsem ti již řekl a z toho poznáš, že kvůli zaopatření se strany vznešeného Cyrenia se naprosto nemohu vzdát svého poznání, které spočívá na čistém rozumu a na zásadách matematických. Za takových podmínek výměny odmítám každé sebeskvělejší zaopatření, chopím se raději žebrácké hole a takto strávím bídný zbytek svých dnů na této Zemi; co však potom příroda se mnou učiní, to bude mrtvému a do staré nicoty se vrátivšímu zajisté velmi jedno! - Mluv nyní ty, Zinko, zda mám podle tvého názoru pravdu či ne!"

11) Praví **ZINKA**: „Příteli a bratře Zoreli! Já ti v základu nemohu dát zcela za nepravdu; ale musím ti nicméně k tomu poznamenat, že jsou ještě zcela zvláštní věci, o jejichž možnosti si nedovedeš ještě učinit zcela žádnou představu. Až přijdeš věci na kloub, pak teprve sám poznáš, kolik dobrého a pravdivého je na tvých nynějších hlavních tvrzeních!"

12) Praví **ZOREL**: „Ano, ano, správně tak; víš-li tedy již něco lepšího, namítni mi něco a já jsem ochoten odpovídat!"

13) Praví **ZINKA**: „To by tobě a mně málo prospělo; ale obrať se tamto na onoho muže, o němž jsi pravil, že ti připadal být tak velmi známý! Ten ti již rozsvítí pravé světlo a pak začneš hned jasněji poznávat pravdu aneb opak svých tvrzení!"

14) Praví **ZOREL**: „Dobře tedy, já to učiním a nemám z něho žádný strach; ale ve mně dostane tvrdý ořech k rozlousknutí!"

61. MATERIALISTICKÉ OMYLY.

1) S těmito slovy opouští **ZOREL** zahalený do velmi chatrných hadrů Zinku a přistupuje ke Mně řka: „Vznešený Pane a Mistře vědy lékařské, tento šat, který pokrývá mé ubohé tělo, jsou velmi chatrné hadry; ale pokrývají aspoň přirození člověka, jemuž je skutečně líto, že je mezi těmito mnohými chtějícími anebo majícími být lidmi, žel také spolučlověkem! Tvar máme sice až na šat týž; ale v existenci zdá se být nebetyčný rozdíl.

2) Já jsem člověk, který sice dovede rozeznat, že dvě a dvě není sedm, nýbrž čtyři! Zinka mi řekl, že ty bys byl muž, který by mi mohl rozžehnout jasnější světélko nežli je to moje, které mi aspoň mezi mými souvěrci vtisklo znamení člověčenství, ale já jsem na tom nikdy příliš mnoho nestavěl a budu ještě méně stavět, když mně rozžehneš jiné světélko. Zinka mi řekl, že ty jediný bys to byl s to učinit.

3) Mé zásady, které zrovna nejsou zajisté vzaty z modrého vzduchu, jsi slyšel. Pro mě byly žel až příliš zřejmou pravdou; můžeš-li mi však dát za ně něco lepšího, pak to učiň a já opustím okamžitě ze srdce rád celé své haraburdí pravdy! Nevím sice, jakým čestným titulem tě mám pozdravit, - myslím však, že také ty jsi člověk pravdy a takovým lidem je zajisté jedno, jaký se jim dá titul. Já tě nazývám „Vznešený Mistře“ a ctím tě jako takového, ačkoliv tě znám pouze od poslechu. Postačíš-li mi však také ve skutku, pak se ti budu klanět!

4) Řekni mi tedy, je-li ti líbo, pokud jsem na tom se svými zásadami pravdy dobře anebo mylně! Jsme my nyní více anebo méně lidmi nežli byli ti, kdož jako první rozumné bytosti obývali tuto Zemi? Protože lidé vymysleli kdysi zákon na ochranu majetku, o němž říkají, že jej dal Bůh, nesmím si nyní vzít - jako chudý faun, jenž už po tři dny neměl ani sousto v ústech a také prošením nemohl dostat z přebytku nějakého člověka ani tolik, abych se aspoň stěží zachránil před smrtí hladem, když přece každý červ na Zemi má právo, aby se sytil cizím majetkem, aniž by jej musel kupovat, protože také on je a žel musí být obyvatelem této půdy zemské, protože to tak kdysi zařídila mocná příroda? Či má mít člověk proto, že si nemohl zakoupit dobrý kus půdy zemské méně právo nasytit se plody Země, prospívajícími jeho přirozenosti, - nežli pták ve vzduchu, z nichž je každý učiněným zlodějem?! Prosim tě, abys mi o tom dal správné poučení!”

5) Pravím **JA** : „Příteli, dokud stavíš svá lidská práva na roveň právům zvířat, pak máš se svými základními přirozenými právy úplně pravdu, tu ti nemohu naprosto nic namítat a každý zákon na ochranu vlastnictví a každý jiný zákon morálky je tu nejnesmyslnější směšností! Jak hloupý by musel být ten, kdo by chtěl dávat ptákům ve vzduchu, zvířatům na Zemi a rybám ve vodě zákony na ochranu majetku a jiné předpisy morálky; vždyť každý jen trochu rozumný člověk, anebo dokonce Bůh, musí přece vědět, že jediným zákonodárcem těmto bytostem je jejich přirozenost! Ty máš se svými názory podle toho zcela pravdu, není-li člověk zatím nic jiného a nemá-li k očekávání nic jiného - nežli jakékoli zvíře, jak tu je v přirozenosti.

6) Ale je-li tu anebo měl-li by tu být člověk pro nějaký možný vyšší cíl, o čemž ti ovšem dosud zajisté ještě nemohlo nic přijít na mysl, jak až příliš zřetelně dává najevo tvá jen o nejnižší potřeby zápasící moudrost, pak tvé matematické zásady stojí zajisté na velmi slabých a kolísajících nohou!

7) Že však každý člověk byl postaven na tuto Zemi pro vyšší cíl, měl bys poznat již z toho, že jako novorozená bytost stojí hluboko pod každým zvířetem a že teprve po několika letech zdárné péče se začíná stávat člověkem. Musí vstoupit do nějakého řádu a všelikým náležitým úsilím a poctivým bojem si vydělávat svůj chléb! Proto však dostal tedy také zákony, aby je považoval za prvního průvodce k vyššímu cíli a ze své svobodné vůle je zachovával kvůli dalšímu sebevzdělání a sebeurčení, kterým jedině může nakonec dosáhnout svého vysokého určení, - nikdy však ne jako nějaký sebekousavější rozumový člověk zvířecí, nýbrž jako dokonalý člověk lidský.

8) Dokud se staráš jen o to co patří tělu, nepřiđeš jako člověk daleko; přiđeš-li však na to, že v tobě přebývá ještě jeden člověk, jenž má zcela jiné potřeby nežli má tvé tělo a také je určen pro něco zcela jiného, pak ti nebude nikdy zatěžko poznat, jak velice se rýpeš se svými zásadami v nejsypčím písku!

9) Hle, já znám tvou jinak dobrou vůli a tvé pátrání po pravdě a po základě všeho zla, kterým je nyní lidstvo na Zemi vpravdě postiženo až po ušil Tvé myšlenky, poněvadž jsi měl odjakživa zvláštní radost z kradení, označovaly ti zákon na ochranu majetku a právního vlastnictví za skříňku Pandořinu a protože jsi ve svých mladších letech býval zároveň velkým a požitkářským při-

tel žen, obtěžoval tě také vždy zákon morálky, který tobě jako každému označoval zneužívání soulože za hřích.

10) Ano, jako člověk zvířecí máš také tu se svými zásadami úplně pravdu, jakož i s tím, že před ostatními zákony by měl být nějaký předběžný zákon, podle něhož by se mělo všem dětem dostat výchovy, kterou by jim musel být společenský řád tak vtlučen, aby se jim v mužném věku stalo holou nemožností přestoupit jakýkoli zákon, což by pak učinilo dodatečné vydávání zákonů zcela zbytečným.

11) A hleď, tento Řád Tvůrce světů a všech bytostí u zvířat také zavedl! Každé zvíře dostává již v těle mateřském tvou požadovanou předběžnou výchovu řádně v jeho celé přirozenosti a nepotřebuje později vůbec již další zákon; neboť zvíře s předchozí výchovou v těle mateřském přináší s sebou již vše, co pro celý život potřebuje! Ten však, jenž stvořil andělské duchy, nebe, světy a lidi, věděl jistě velmi dobře, čeho třeba, aby stvořil a potom vychoval člověka k člověku svobodnému a ne k nějakému souzenému zvířeti.

12) Zkoumáš-li své matematicky správné zásady života ještě poněkud přesněji, pak také brzy shledáš, že řeč je pro člověka velkým zlem, protože se lidé mohou řečí poučovat ve všech špatných věcech a záležitostech. Také by nebyla nikdy přišla mezi lidi lež, kdyby nebyli mohli mluvit ani znameními, ani slovy; ba dokonce myšlení je nebezpečné, protože myšlením mohou lidé přijít na všelike zlomyslnosti a záłudnosti! Nakonec by neměli lidé také jasně vidět, čistě slyšet, nesměli by chutnat a čichat neboť všechny tyto smysly v jasném a čistém stavu mohly by člověka velmi snadno učinit lačným nebo dychtivým něčeho, co by bylo náhodou špatné! Nyní pozoruj svého člověka podle svých matematických zásad a ptej se sám, zda je mezi ním a mořským polypem až na tvar nějaký rozdíl!

13) Co však chceš potom s takovým člověkem dělat vzhledem k vysokému účelu, pro který je každý člověk stvořen?! Jaké vzdělání mu budeš moci dát? Kdy dospěje takový člověk k poznání sebe sama a k poznání pravého Boha, Prazákladu všech věcí, všeho světla a všech blažeností?! Pohled na zařízení zdravého člověka, zkoumej a probádej je přesně svým kritickým rozumem a shledáš, že tak moudře a nadmíru umělecky zařízená bytost musí mít přece jen nakonec jiné určení nežli pouze takové, aby si denně naplnila břicho a mohla pak ze sebe vydat hodně výkalů!"

62. O OPRÁVNĚNÉ OCHRANĚ VLASTNICTVÍ.

1) (**PÁN** :) „Ty tu ovšem předstíráš svou chudobu a ještě mnoha jiných lidí a chceš mít pro sebe naproti božskému zákonu na ochranu majetku tolik práva, abys si mohl, jsa hladový a žízňivý, v čas naléhavé potřeby vzít proti tomuto zákonu tolik, abys se nasytil. Já ti tu mohu z nejspolehlivějšího pramene říci, že když Jehova dával Mojžíšem izraelskému národu zákony, dobře pamatoval na tuto potřebu a rovněž jako skutečný zákon lidem a nakázal říka: „Oslu, jenž pracuje na tvém poli nebraň, aby si na něm vzal potravu a volu, jenž táhne pluh, ohlávku nedávej! Když pak nosíš svázané snopy do stodol, nech na poli ležet zbylé klasy, aby si chudí nasbírali pro svou potřebu! Každý však buď vždy hotov chudému pomoci a kdo tu říká: „Mám hlad!“, toho nenech odejít, dokud se nenasytil!“ Hle, to je také jeden zákon Jehovův a já myslím, že se tu také dostatečně pamatovalo na chudobu.

2) Že se však každý na této Zemi zrozený člověk nemůže stát a být majitelem pozemků, spočívá přece jasně v povaze věcí. Nemnozí první lidé si mohli ovšem snadno rozdělit pozemkový majetek, neboť tehdy byla ještě celá Země bez pánů; nyní však je Země, zejména její úrodné pevniny, téměř nesčetně mnohými lidmi obydlena a tu nelze již upřít přiměřený pozemek oněm rodinám, které půdu již odedávna v potu tváře obdělávaly a s mnohými nebezpečími života očistily a zúrodnily, nýbrž musí být pro všeobecné blaho co nejsilněji chráněny, aby těm, kdož jednou požehnali půdu svou pílí, nebyl urván jejich podíl, protože jej musí každoročně obdělávat netoliko pro sebe, nýbrž vedle toho ještě pro sto jiných, kteří nemohou mít pozemek.

3) Kdo má velký díl pozemku, musí mít velmi mnoho služebnictva a ti všichni žijí jako vlastník sám z téhož pozemku. Bylo by to dobré pro služebníky, kdyby se dal každému z nich stejně velký pozemek? Mohl by jej jeden člověk obdělávat?! A kdyby i po nějakou dobu mohl, - co by se však stalo potom, kdyby onemocněl a zeslábl? Není tedy mnohem lepší a moudřejší, vlastníli tu nemnozí něco pevného a mají komory a zásoby, nežli kdyby tu všichni lidé, ba dokonce již

novorozené děti nebyli nic nežli samí ojedinělí majitelé pozemků, při kterémžto zřízení by nakonec a to zcela jistě včas nouze neměl vůbec nikdo zásobu?!

4) Dále se táží tvého matematického rozumu: Kdyby ve společnosti lidských spolků nebylo zákona na ochranu majetku, pak bych rád viděl, jak bys se tvářil k tomu, kdyby přišli jiní, kteří nebyli nikdy chtiví pracovat a vzali ti tvou malou zásobu, aby se nasýtili! Nezvolal bys tu k nim a neřekl: „Proč jste nepracovali a neshromažďovali?“ A kdyby ti odpověděli: „Protože jsme k tomu neměli chuť vědouce dobře, že pracují naši sousedé!“, neshledával bys tu zákon na ochranu majetku nejvyšší účelný a nepřál bys si, aby tací bezuzdní zločinci byli nějakým soudem potrestáni a konečně přidrženi k tomu, aby sloužili a pracovali a nepřál bys si budoucně, aby ti byly opět vráceny zásoby, které ti vzali?! Hle, také to vše vyžaduje nejčistší rozum člověka!

5) Považuješ-li však své matematické zásady již veskrze za nejlepší na světě, pak odejdi odtud na tisíc polních cest na východ; tam najdeš ve vysokých a rozsáhlých pohořích ještě mnoho pudy úplně bez vlastníka! Tam si můžeš ihned zcela nerušeně přivlastnit pozemek mnoho hodin cesty dlouhý a široký a nikdo ti nebude upírat toto vlastnictví. Dokonce si smíš vzít ještě několik žen a několik sluhů a v oně poněkud vzdálené krajině zřídíš řádný stát a po tisíc let tě nebude žádný člověk rušit v tvých državách; jen některé medvědy, vlky a hyeny budeš muset dříve s cesty odklidit, protože by tě mohli v noci poněkud zneklidňovat. Takto bys aspoň poznal v celku i jednotlivostech značné obtíže, s nimiž museli majitelé těchto pozemků bojovat, nežli mohla být půda přivedena do nynějšího kulturního stavu! Kdybys to všechno sám vyzkoušel, pak bys také poznal, jak by bylo nespravedlivé odejmout nyní majetek majitelům původních pozemků pro líné a práce se štítící šejdíře a postoupit jim jej.

6) Hleď, protože ty sám nejsi ani nějaký zvláštní přítel práce a ještě méně prošení, proto ti také vždy vadil starý zákon na ochranu majetku a ty jsi si proto vzal sám právo bráti tak, kde se jen něco dalo, nebyv viděn a trestán. Jen asi dvě jitra pole s chatou jsi koupil také za peníze, které jsi si nezasloužil prací, nýbrž které jsi ve Spartě zcela záludně odcizil jednomu bohatému kupci. Nuže, ve Spartě byla kdysi krádež dovolena, byla-li provedena vchytrale; ale nyní jsou také ve Spartě již po mnoho let tytéž zákony na ochranu majetku jako zde a proto jsi onoho kupce zcela protiprávně okradl a učinil o několik liber zlata lehčím. Tím jsi si jako uprchlík koupil zde zmíněné pole i s chalupou; vše ostatní však, co jsi vlastnil, nakradl jsi v Cesareji Filippi a v okolí!

7) Běda však tomu, kdo by byl odcizil něco tobě; tomu bys byl vštípil zákon na ochranu majetku, tobě tak protivný, způsobem, za který by se zajisté žádný římský dráb nehanbil! Anebo bylo by ti snad milé, kdyby byl někdo jiný sklídl zralé plody tvého pole proto, že to byl nějaký úplně chudý člověk?! Hleď, co by nebylo vhod tobě, to nebude také vhod někomu jinému, kdybys ho oloupil o jeho sklizeň se svými matematicky pravdivými a správnými životními a výchovnými zásadami! Když tedy tato věc může být prakticky jen taková jak jsem ti ji vylíčil, považuješ i nyní ještě své životní zásady za jediné pravé a nepopíratelně správné?"

8) Tu se Zorel velmi zarazí, neboť se vidí být úplně usvědčen a poražen.

63. ZORELŮV PŮVOD A PŘÍBUZENSTVO.

1) Tu však přistoupí k němu ze zadu **ZINKA**, zaklepe mu na rameno a praví: „Nuže, příteli Zoreli, přijmeš nyní zaopatření od Cyrenia anebo ne? Neboť mně se zdá, že jsi se svými životními zásadami, jakkoli se z počátku zdály být dokonce i mně samému dobré, pohořel!"

2) Praví po chvíli **ZOREL**: „Ano, ano, jediné ten Lékař má pravdu! Nyní uznávám zcela určitě a jasně svůj nesmysl a má se to vše tak, jak on to o mně řekl. Ale jak jen se to vše mohl dovědět?! Ano, vše je pravda a to žel až příliš pravda! Co si však nyní počít, co nyní dělat?"

3) Praví **ZINKA**: „Nic více nežli prosit o správné poučení, pak je poslouchat a podle toho jednat; vše ostatní přenechej nyní těm, kdož chtějí tvé blaho a mohou ti pomoci a také pomohou, učiníš-li, co jsem ti nyní poradil!"

4) Tu padne **ZOREL** ihned přede Mnou na kolena a prosí Mne o poučení a Já ho tedy odkazuji na apoštola Jana. Zorel se Mne nyní velmi uctivě táže, proč mu nechci Já dát další poučení.

5) **JÁ** však pravím: „Má-li pán něčeho kolem sebe všeliké sluhy a přísluhovače, jedná snad nesprávně, přidělí-li také jim podle jejich schopností práci?! Není třeba, aby se sám všeho chá-

pal svýma rukama, má-li se to vykonat; stačí Duch Páně a práce se přece také vykoná obratnými rukama sluhů. Jdi jen tedy na koho jsem tě odkázal a najdeš také v něm správného muže! Tamten na rohu stolu je to, který má na sobě světle modrý plášť."

6) Po těchto Mých slovech **ZOREL** povstane a spěchá k Janovi. Když přišel k Janovi, praví: „Věrný služebníče tamtoho velemoudrého Pána! Slyšel-li jsi také ty kdo jsem a jaký jsem, dej mi k mému úplnému polepšení onu nauku, která by mě učinila hodným toho, abych byl přijat do počtu těch, kdož se smí plným právem nazývat lidmi! Nyní již nežádám zaopatření proto, abych se stal řádným člověkem, nýbrž jedině pro pravdu bych rád od tebe slyšel úplnou pravdu!"

7) Praví **JAN**: „Ve jménu tamtoho Pána se ti jí také dostane! Ale napřed mi musíš dát ujištění, že v budoucnosti změníš úplně svůj život a nahradíš každou škodu, kterou jsi někomu způsobil proti jeho vůli; také onomu dosud žijícímu kupci ve Spartě musí být vráceny jeho dvě libry zlata! Vedle toho se musíš zcela vzdát pohanství a státi se novožidem; neboť tvůj děd byl Žid a to z kmene Levi. Před čtyřiceti lety se odstěhoval do Sparty, aby tam hlásal Řekům jedině pravého Boha a učinil je v duchu Židy; leč nakonec se dal sám přemluvit a stal se i se svým celým domem hloupým a velmi slepým pohanem a ty jsi se jím stal též, protože jsi přišel na svět teprve ve Spartě. Oba tvoji bratři však, kteří se nyní zdržují v Athénách, se stali pro svou dobrou výmluvnost dokonce pohanskými knězi a své plané služby doposud zasvěcují Apollonovi a Minervě a tvá jediná sestra je ženou kupce, který provozuje nevázaný obchod s efézkými bohy a obrazy a vedle toho dělá také dosti výnosné obchody s všelikými nevěstkami a záletnicemi, dílem prodejem a většinou dílem kuplířství. Takovým je tvůj švagr, kdysi také Žid a nyní je tím, jak jsem ti právě poznamenal!"

8) Zorel byl velmi dotčen tím, že Jan věděl vše, co on sám by byl ze zcela pochopitelných důvodů ovšem nikdy nikomu nesdělil; ale nyní nemohl zabránit, aby toto vše neslyšel z úst člověka, o němž nemohl nic jiného soudit, nežli že byl v Řecku a věděl vše, co tam bylo a se stalo a ještě nyní je.

9) **ZOREL** se proto poněkud popudlivě tázal Jana řka: „Ale k čemu toto vše nyní zde přede všemi lidmi vypravovat?! Není na tom dost, že to víme ty a já?! Proč to musí slyšet všichni kolem nás?!"

10) Praví **JAN**: „Buď jen klidný, příteli! Kdybych to činil proto, abych ti uškodil na duši a na těle, pak bych byl špatný člověk a před Bohem bych byl na tom hůře nežli tvůj nemravný švagr v Athénách; ale já tě musím nyní pro tvé spasení před lidmi zcela odhalit, abys tu před nikým nestál jako něco, co nejsi! Chceš-li se stát dokonalý, musíš se odkrýt a v tvé duši nesmí být žádná tajnost; teprve, je-li z tebe venku všechno nepořádné, můžeš začít pracovat na zdokonalování. Mohl bys sice také v tichu u sebe sama všechny své mnohé hříchy zcela odložit a státi se lepším člověkem, takže by si tě lidé za to vážili a ctili; neboť věděli by o tobě jen to dobré a nic špatného a mnozí by následovali tvého dobrého příkladu! Ale kdyby se po čase od nějakého věrohodného svědka dověděli, jak hrubým a velkým hříšníkem jsi zcela skrytě byl, s jak povážlivými očima by nakonec na tebe pohlíželi všichni, kdož tě dříve ctili jako čistého člověka následujícíce tvého příkladu?! Všechna tvá ctnost by se stala rouchem beránčím, za kterým by začali tušit dravého vlka a přes veškerou tvou o sobě bezúhonnou ctnost by od tebe prchali a tvé jinak tak poučné společnosti by se vyhýbali.

11) Z toho vidíš, že má-li být někdo dokonalý, musí se střežit nejen zla, nýbrž i zdání zla, bez čehož bude těžko bližnímu opravdově prospět, což nakonec přece jen je a musí být hlavním povoláním každého člověka, protože bez toho si nelze na této Zemi myslet opravdu šťastnou společnost!

12) Neboť co by prospělo lidské společnosti, kdyby také každý člověk byl o sobě zcela dokonalý, ale držel by se před svým sousedem stále v ústraní?! Potom by začal druh druhu nedůvěřovat a kde by bzučel nějaký komár kolem hlavy sebe neškodnějšího souseda, spatřovali by samé létající draky a slony! Poznají-li tě však nyní všichni, kdo a jaký jsi byl, co jsi dělal a jak jsi žil a ty se nyní polepšíš a staneš se před očima a ušima všech lidí jiným člověkem, plným poznání svých dřívějších zel a plným opravdového a živého ošklivě ní si jich, pak tě každý člověk také s nejpřímnější důvěrou a blahověli obejmě a bude tě milovat, jako miluje čistý bratr čistého bratra. Proto musí zde být o tobě napřed vše zjevné, nežli můžeš účinně vejít do lepší nauky!

13) Nyní bylo sice o tobě již mnoho zjeveno, ale ještě ne všechno a protože se ti zdá být přiznání poněkud těžké, ulehčuji ti je právě tím, že vypravuji místo tebe já slovem a smyslem věrně, co je mi z tvého života nad slunce jasně a určitě známo!"

14) Praví **ZOREL**: „Jak to vše však můžeš vědět? Kdo ti to zjevil? Já jsem tě předtím ještě nikdy neviděl a s tebou nemluvil!"

---

64. ZORELOVA MINULOST JAKO OBCHODNÍKA S OTROKY.

1) Praví **JAN**: „O to se nyní mnoho nestarej; až budeš dokonalý, pak se ti to vše stane jasné; avšak nyní k naší věci!

2) Nejhorší na tvé bytosti však je to, že jsi dělal tajného obchodníka s otroky, v poslední době s dvanácti až čtrnáctiletými děvčátky z Malé Asie a prodával jsi je do Egypta a Persie a tato ušlechtilá děvčátka přicházela často do velmi zlých a jen málokterá do dobrých rukou! Že ten, kdo si děvčátka koupil, brzy je co nejhanebněji zhanobil, dovedeš si zajisté představit. Kdyby již bylo zůstalo při přirozené souloži, pak by to nebyla ani tak velká vina; ale jak byla některá v Alexandrii, v Kairu, v Thébách a Menfidě zřízena! A jak ještě budou zřízena! Kdybys viděl jak je takové ubohé děvče před požítkem kvůli většímu smyslovému rozčilení svým ďábelským pánem metlami a důtkami rozdrásáno, pak bys se sám při svém nepatrném lidském cítění proklel, že jsi pro mrzkou ziskuchtivost vydal člověka takové nepopsatelné bídě!

3) Kolik tisíc kleteb a nejstrašnějších zlořečení bylo již nad tebou vysloveno, kolik statisíců slz bylo v příliš velké bolesti z předábelského špatného zacházení vyplakáno a provzdycháno! Kolik takových něžných děvčátek zemřelo pro nevydržitelné bolesti v nejvyšší šklebící se zoufalosti! A hled', tyto všechny tě proklínající máš na svědomí! Neboť prováděl jsi zejména asi před třemi roky svůj tajný nejnestoudnější obchod ve velkém a počet těch, které jsi učinil takto velmi nešťastnými se zvětšil a čítá nyní již 8.000 hlav! Táži se: jak to budeš s to kdy napravit? Co ti kdy tato děvčátka udělala, že jsi je učinil tak velice nešťastnými? Nyní mluv a zodpovídej se!"

---

65. ZORELOVY OMLUVY.

1) Tu stojí **ZOREL** zcela ohromen a poděšen a teprve po dosti dlouhé přestávce praví: „Příteli, kdybych byl tehdy znal a poznal to, jak a co poznávám nyní, pak si zajisté dovedeš představit, že bych byl provozoval spíše všechno jiné nežli obchod s otroky; je a byl odjakživa dovolen a co smělo s dovolením zákona na sta lidí provozovat, proč by pak mělo být zakázáno mně?! Děti smí dokonce i Židé kupovat, zejména jsou-li bezdětní, proč ne tedy jiní vzdělaní národové, k nimž přece již od nepaměti lidstva beze vší pochyby náleželi Egyptané, jako také ve stejné míře Peršané?! Děvčátka se tedy neprodávala nějakému divokému a surovému národu, nýbrž národu na širé nyní známé Zemi v každém směru nejvzdělanějšímu, takže se tím mohlo vším právem očekávat, že se tím domácí smutný osud takých dětí nezhorší, nýbrž zřejmě jenlepší!

2) Neboť jdi do krajiny Malé Asie a setkáš se tam s takovým množstvím lidí a zejména dětí, že se jako nejmoudřejší muž budeš muset nakonec sama sebe tázat, odkud se mají tito lidé, aniž by se nezačali navzájem pojídat, vyživovat a udržovat! Mohu tě ujistit, že při každém příchodu do krajín Malé Asie obyvatelé s dětmi přímo na mě doráželi. Za několik bochníků chleba dostal jsem děvčátek jakož i chlapců habaděj; a děti přibíhaly ke mně s jásotem a nechtěly se ode mě již ani odloučit. Když jsem jich koupil sto, dostal jsem ještě přídavek 40 - 50 děvčátek. Mnohé ode mě koupili Esejci, chlapce téměř všechny, ať byli ve věku jakémkoliv; také děvčátka ode mě často odebrali. Egyptané kupovali již jen odrostlejší děvčata dílem na práci, dílem nepochybně také pro svou rozkoš. Že snad jsou mezi nimi někteří chlípni kozlové, kteří z chlípnoti trýzní otrokyni, nechci zrovna pochybovat; avšak mnoho takových přece jen asi nebude!

3) Do Persie, pokud vím, jich mnoho nepřišlo a ty byly koupeny většinou perskými kupci a všelikými umělci a pokud vím, zaměstnávají je tam všelikou užitečnou a dobrou prací. Mimoto trvá v Persii již odedávna moudrý zákon, podle kterého každý otrok a každá otrokyně dosáhnou po deseti letech, když se dobře chovali, úplnou svobodu a nakonec mohou dělat co chtějí. Mohou tam zůstat, začít si nějakou živnost anebo se také vrátit domů. Ti, kdož tedy byli prodáni do

Persie, mohou věru mluvit o málo neštěstí! No, že se právě některým v Egyptě zrovna nejlépe nevedlo, nechci nijak popírat; ale odebereme-li se do jejich vlasti, setkáme se tam s velmi mnohými, jimž se na svobodě jistě ani o chlup lépe nedaří nežli oněm nešťastníkům v Egyptě! Neboť předně nemají téměř co jíst a mnozí se živí syrovými kořeny, které nasbírají v lesích a jsou mnozí, kteří se v létě a v zimě z nedostatku jakéhokoli oděvu zcela nazí potulují a žebrají, kradou a prorokují. Mnozí z nich si vyžebrají anebo nakradou nějaké hadry; většině se to také ani nepodaří a proto se potulují zcela nazí provázeni vždy houfem dětí.

4) Od těchto potulovačů jsme také já a můj společník odkoupili vždy největší počet přebytečných dětí a takovým způsobem jsme je zaopatřili. Zmužilí obyvatelé Pontu se jmenují „Zaganí“^{*1)}, což značí tolik jako „psanci“. Těmito lidmi se to jen hemží; celé velké tlupy se potulují a nemají ani přístřeší, ani jakýkoli pozemek. Jeskyně, díry v zemi a duté stromy jsou obyčejně jejich obydlení; a nyní se tě táží, zda se těmto lidem neproказuje velké dobrodiní již tím, když se jim děti zadarmo odejmou a nějak zaopatří, neřku-li teprve když se odkoupí od nahých a vyhladovělých rodičů za hotové peníze, za oděv a šat a dobrý chléb!

5) Když se podle mého dosavadního způsobu myšlení nyní naproti tomu uvádí, že někteří z těchto lidí byli dříve nejvyšší politování hodní otroci největší chudoby a potom se mnou stali z nich zcela dobře zaopatření otroci, pak se snadno shledá, že neštěstí, které jsem podle tvého výkladu způsobil těmto lidem, není nikterak tak nesmírně velké, jak ty si to představuješ. Leč ani to bych jim byl nezpůsobil, kdybych byl dříve myslel tak jako nyní.

6) Ostatně pravím ti jen tak důvěrně, že ačkoliv žasnu nad tvou zbožnou a Bohu oddanou moudrostí, je přece jen od všedobrotivého Boha, zasahuje-li nějak do osudů lidí, podivné, že nechává tak velký počet zcela lepotvorných lidí lézt po Zemi jako divá zvířata! Tolik už by mohl nějaký všemohoucí Bůh učinit, aby tací lidé našli na milé Zemi nějaké trochu lepší přístřeší!

7) Pro myslícího člověka je přece jen poněkud podivné, vidí-li potulovat se statisíce jinak zcela lepotvarých lidí v nejvyšším stupni nezaopatřených, hladových a nahých a nemůže-li jim sám při nejlepší vůli pomoci! Byl by tedy div, příteli, kdyby člověk při spatření takových lidí začal trochu pochybovat o jsoucnu nějakého vše moudrého a nejvyššího dobrého Boha?! A mé dřívější brojení proti aspoň příliš příkrému zákonu o ochraně majetku nebylo při pohledu na tolik bedných přece jen nakonec zcela beze všeho!

8) Nuže, příteli, máš obranu a ospravedlnění naproti nejtěžší výtce, kterou jsi mi učinil; čiň nyní co chceš, ale nezapomeň nikdy, že před tebou S napjatým lukem stojí světa velmi znalý Zorel a že přes hadry, které ho nyní pokrývají, nemá přílišný strach ze žádné moudrosti. Dej mi tedy nyní lepší důvody pro to, že vše co tu je, musí být podle Boží moudrosti takové jaké je a já ti budu bez váhání s lehkým srdcem nejvyšší vděčen! Neboť musíš zajisté poznávat tak dobře jako já, že na Zemi je podle mého lidského úsudku mnoho zbytečné bíd vedle často se vyskytujícího přílišného blahobytu jednotlivců! Proč právě má jeden všechno a statisíce vedle něho nemají nic! Krátce, vysvětli mi bídu všech těch maloasijských „zaganů“! Kdo jsou, odkud přicházejí a proč musí v takové věčné nouzi strádat?!”

66. ZORELOVO PRZNĚNÍ DĚVČAT.

1) Praví **JAN**: „Měříš-li pravou moudrost z Boha loktem poněkud probuzeného rozumu, pak máš pravdu, že se před žádnou moudrostí neostýcháš! Protože se však pravá moudrost z Boha neměří nikdy krátkým loktem rozumu, nýbrž jako vše z Boha měrou věčnosti a nekonečnosti, pak se svým rozumem pochodíš špatně! Leč nechme toho a vraťme se k tomu, od čeho jsme vyšli!“

2) Ty jsi mi z dobré znalosti věcí řekl, jak špatně se daří Zaganům v Malé Asii a jak jsou ubozí a že pro jejich děti je prý pravým dobrodiním a někdy také skutečně je, jsou-li skupovány obchodníky s otroky a pak někam dále prodány. Nechme to tedy; neboť předstíráš se své strany jakousi dobrou vůlí a já z toho nechám desetinu k tvému prospěchu! Avšak z komory tvého svědomí mám ještě něco v pozadí a toto zvláštní něco strávuje ti tvou desetinu, mající ti přijít k dobru téměř úplně, takže nakonec ti nebude moci být připsáno nic než pouhé zlo! Pochybuji, že ti naproti tomu přízná tvůj rozum nějaké právo.

¹ Italsky „ZINGANI“; pravděpodobně naši dnešní Cikáni jsou asi jejich potomci. Vyd..

3) Řekni mi, čím ospravedlníš, říkám jen pro tvou osobu, prznění děvčat, které jsi velmi často prováděl! Nenalézáš také tady nějaký rozumný důvod, který by nebyl proti Božímu zákonu mojžíšskému, nýbrž proti státnímu zákonu římskému, který na prznění nezralých děvčat stanoví velké tresty! Nedojal tě nikdy silný křik úzkosti a bolesti děvčátka, které stálo tváří v tvář tvé velké smyslnosti?! A nezemřelo nejbídnějším způsobem asi pět tebou, byť v dřívější době co nejžalostněji zprzněných, jinak velmi lepotvarých děvčat?! Tvůj společník ti ještě ukazoval škodu na penězích, která vám tím vzrostla, neboť oněch pět deseti až dvanáctiletých děvčátek byli byste mohli pro jejich krásnou a bujnou postavu snadno prodat za 500 liber stříbra do Káhiry! Tebe více bolela tak značná ztráta a proto jsi také častokrát proklínal svou velkou chlípnost; avšak neproklínal jsi ji proto, že jsi se stal slepým vrahem pěti velmi milých děvčátek!

4) Nyní to vše shrň a řekni mi, jak si teď jako člověk mezi lidmi připadáš a zda míra tvého rozumu také ještě zde najde pro tebe důvod k omluvě! Tím, že jsi byl zcela zdivočelý, surový přírodní člověk, který sotva dovedl rozeznávat špatné od zlého, se omlouvat nemůžeš; neboť předtím jsi mi již velmi pěkně ukázal, kterak politováníhodně bídně žijí Zagané a že takové zanedbávání celého národa nedělá zrovna žádnou zvláštní čest Pánu Bohu a Jeho lásce a moudrosti. Ano, ty jsi mne dokonce vyzval, abych ti ukázal důvod božské moudrosti, pro který dává Bůh celému velkému národu tak bídně strádat! Máš tedy zcela úctyhodný právní cit a dokonale znalost dobra a zla. Jak jsi mohl s oněmi děvčátky tak nelidsky zacházet? Ty jsi je sice sám potom podle tvé špatné znalosti lékařsky ošetřoval, leč tím jsi je jen ještě více zkazil nežli předtím svou chlípností! - Mluv nyní a ospravedlň se před Bohem a před lidmi!"

67. CYRENIHO ROZHORLENÍ NAD ZLOČINY ZORELOVÝMI.

1) Zde je náš Zorel konečně zcela poražen a nemůže nyní na záchranu své cti již nic přednést. Začíná nyní u sebe velmi přemýšlet o tom, co by ještě mohl ze své rozumové komory přednést k svému ospravedlnění; leč shledává se všude být zatarasen a nikde se nechce ukázat sebemenší díra, kterou by mohl vyklouznout.

2) Jan ho vyzývá aby mluvil a aby použil svého napjatého luku; ale Zorel stále ještě nechce otevřít ústa.

3) **CYRENIUS** poněkud užaslý Zorelovou špatností se Mne však táže: „Pane, co tu dělat? Tento člověk propadl přece za všech těchto okolností soudům! Neboť naše zákony týkající se obchodů s otroky dovolují sice prodat otroky i s jejich dětmi, mají-li jaké, komukoli; ale děti svobodných lidí, zejména ženského pohlaví, nesmí být před úplně dovršenými čtrnácti lety pod velikým trestem nikde na trh přiváděny. To je zločin!

4) Dále musí mít každý, kdo chce provozovat obchod s otroky, náležité oprávnění, za něž musí státu složit značnou kauci vedle roční zvláštní velké daně. Ale u něho a jeho společníka není po něčem takovém ani stopy; provozovali tudíž podloudný obchod, což je opět velký zločin proti platným zákonům, na který je za takových přitěžujících okolností stanoven trest desetiletého těžkého žaláře.

5) A k tomu přistupuje dokonce ještě pateronásobné nejvyšší nesvědomitě zprznění, po němž jako příliš mocném zranění následovala smrt! To je již opět zločin, na který je za tak přitěžujících okolností ustanoven žalář nejméně patnáctiletý anebo dokonce smrt!

6) K tomu přicházejí ještě všelike krádeže, podvody a spousty lží!

7) Pane, Ty znáš mé státní povinnosti a mou přísahu na všechno co je mně svaté a drahé! Co zde mám dělat? U Mathaela a jeho čtyř druhů byla jejich nejúplnější posedlost jistou ochranou proti mým přísným povinnostem jako vrchního státního soudce; ale zde před mou přísnou soudcovskou povinností nekryje tohoto člověka naprosto nic. To je úplný zlosyn! Nebudu zde donucen konat svůj přísný úřad?"

8) Pravím **JÁ** : „Poslyš, - protože náhodou jsem zde Pánem Já a ty jsi vlastně přísahou povinen jen **Mně** a Já ti ji mohu prominout jak a kdy chci, mohu zde zatím také jedině Já určovat, co se zde má postupně stát k uzdravení této nemocné duše! Mimoto jsi skládal přísahu bohům, kteří věčně nikde nejsou; protože tedy opory tvé přísahy jsou tak velmi vzdušné, nebude mít ani tvá přísaha nějakou větší váhu. Tvoji bohové a tvá přísaha jsou podle toho o sobě rovny - nule. Jen pokud Já pokládám tvou přísahu za znamení věrnosti, má také platnost; pokud však pova-

žuji tvou přísahu za nulu, nemá přede Mnou ani nejmenší platnost a jsi jí aspoň pro nyníšek úplně zproštěn.

9) Já ti pravím, že se zkouškou tohoto člověka nejsme ještě zcela u konce; objeví se ještě něco, co tě uchvátí ještě více!

10) To je zcela zvláštní člověk, kterého bys měl vlastně již proto tím víc a více nyní znát, že se již beztoho z větší části odhalil, i když poněkud všeobecněji než nyní, ve spánku vytržení, zejména v jeho prvním kajícím stavu. Nynější otevřené odhalení se ovšem děje zvláště, protože se tak dít musí; avšak nesmí se ti jevit závadné, neboť dopouštím je právě proto, abych vám celkově ukázal úplně nemocnou duši a konečně také lék, jak jí lze ještě uzdravit. Už jsem ti přece předtím vyprávěl, jak by bylo neobratné a hloupé trestat tělesného člověka metlou a žalářem proto, že onemocněl; oč mnohem neobratnější a hloupější teprve však je tělesně i mravně smrtelnými ranami trestat člověka pro jeho úplně nemocnou duši! - Řekni Mi, příteli Cyrenie, cožpak jsi tu Mou nauku ve své horlivosti nyní již úplně zapomněl?"

11) Praví **CYRENIUS**: „To ne, ó, Pane a nejvyšší Mistře od věčnosti; ale víš, přichází mi ze starého zvyku časem malá bouře, když se někde vynoří takový nezdárný zlosyn. Vidíš však jak rychle se dám napomenout a svou starou hloupost také ihned uznám! Nyní se již opět těším na další zkoušku, v níž se náš Jan, jak se zdá, velmi dobře vyzná! Ale třeba k tomu také Janovy moudrosti a jeho vnitřního bystrozraku provázeného ovšem Tvým Duchem. Nejkrásnější je však přítom to, že Zorel v podstatě ještě nepozoruje nic podivného a přece by mu mělo být nápadné, jak to přijde, že mu moudrý Jan tak pěkně vypravuje jeho nejhrubší smrtelné hříchy ze všech zemí, v nichž se jich dopustil, jako by byl všude očitým svědkem!

12) Pravím **JÁ** : „Nyní jen zase pěkně poslouchej; neboť Jan to s ním ihned opět začne!"

13) Cyrenius je nyní opět pln pozornosti; Já však přikáže všem přítomným ženám a pannám, aby se zatím odebraly do stanů, protože další výsledky mají slyšet jen zralí muži! Všechny ženy i s Jarou a dvěma nově oživenými dcerami Cyreniovými Gamielou a Idou uposlechnou.

68. ZORELOVY OMLUVY.

1) Zvědavost žen byla sice veliká; leč Mé slovo působilo nicméně mocněji a všechny se odebraly do stanu Ouranova, kde jim bylo dlouho prodlévat než byly opět zavolány.

2) Když bylo o ženy takto postaráno, řekl **JAN** Zorelovi: „Nuže, jak to dopadá s výstřelem tvého napjatého luku? Zdá se mi, že jsi všechny své mnohé ostré šípy vystřelil naprázdno, aniž cos trefil. A přece jsi chtěl předtím svést boj dokonce s nekonečnou Boží moudrostí! Pravím tobě, abys nyní mluvil, můžeš-li ještě něco mluvit!"

3) Praví konečně **ZOREL**: „Co tu mám ještě mluvit? Tobě je - bozi vědí odkud - beztoho vše známé, co jsem od kolébky provedl; proč ti mám k tomu ještě vyprávět něco dalšího?! Mohl bych nyní také mluvit; ale nač bych se ještě dále ospravedlňoval?! Jakým jsem byl a většinou ještě jsem, tak jsem také jednal; neboť nemohl jsem přece jednat jinak, nežli jakým jsem byl ve své mysli! Cožpak mohou lev anebo tygr za to, že to jsou divoké dravé šelmy?! To je jednou jejich přirozenost a proto přece jistě nejsou v základě chybní že jsou jací jsou! Jsou-li špatní, má na tom vinu jen Ten, kdo je takto stvořil a učinil!"

4) Proč mohou být tisíce lidí krotčí nežli beránci a proč takovým nejsem já?! Cožpak jsem se snad sám stvořil a takto učinil?! Kdybych však již chtěl být zcela špatný, pak bych ti mohl nyní ještě úplně popřít vše, co jsi přednesl ze své moudrosti; neboť výroky moudrosti jednotlivých lidí nejsou u nás před příslušným soudem světa nikdy důkazem, dokud se nepotvrdí jinými svědeckými výpověďmi. Ale já poznávám tvou moudrost a myslím, že v tobě poznávám člověka, který mi nyní nechce škodit, nýbrž jen pomoci a proto také doznávám za pravdivé, co jsi o mně. vypovídal. Nepopírám pravdu toho všeho ani v nejmenším; ale nějak ospravedlnit se snad přece jen vždy ještě budu smět!

5) Ty však máš ostatně nade mnou svobodné právo přednést nahlas vše, co jsem kdy provedl následkem své k tomu inklinující přirozenosti, neboť více než usmrtit mě za to nemůžete a já se mohu smrti co nejzmužileji podívat do dutých temných očí a z ní strach nemám! Z toho již můžeš poznat, že nejsem nějaký letošní zajíc. Jsou-li ti z mého nejvyššího lumpáckého života známy snad ještě některé podařené kousky, pak se jen s nimi vytas; neboť mně ve světě nyní již dávno nic nepůsobí nesnáze!

6) Ostatně, co se týče oněch pěti děvčátek, jsi trochu přehnal, obviniv mě, že mě jich bylo líto jen proto, že mně ušel značný zisk jejich smrtí, která také nepocházela tak zcela od nějakého lehkého zprznění, nýbrž následovala následkem návratu neblahé vyrážky; mohl bych ti dokonce uvést několik věrohodných svědků, kteří slyšeli, že jsem vroucně prosil Dia, aby mně zachoval těchto pět děvčátek a přísahal jsem bohům, že si tato děvčátka navždy ponechám jako dcery, uzdraví-li se a zůstanou-li na živu. Když mně však přes veškeré ošetřování během třiceti dnů všech pět nicméně zemřelo, byl jsem neutěšitelný a opět jsem přísahal, že se již žádného děvčete nedotknu a s otroky obchodovat nebudu! Toto jsem do této chvíle dodržel, proto jsem se přistěhoval sem a koupil si usedlost, s kterou jsem nyní ohněm ztratil vše, co jsem si kdy nějak vydobyl. – Mluv nyní ty, zda jsem také tentokrát mluvil nepravdu!“

---

69. ZOREL VRAHEM MATKY.

1) Praví **JAN**: „Ano, ano, to jsi sice později učinil; ale z počátku jsi smýšlel jen tak, jak jsem ti to řekl? Že jsi však děvčátkům jen tak zcela lehce ublížil, tu mluvíš také nyní ještě hrubou nepravdu. Jen k jedné jsi se choval trochu šetrněji a to byla ta poslední, když ti tvá chlípnost již vypověděla mrzkou službu; prvých čtyř jsi ani v nejmenším nešetřil, nýbrž zcela strašně jsi je použil! Můžeš to popřít? Hle, mlčíš a chvěješ se! Děvčátka dostala poté velmi nebezpečnou vyrážku, která ovšem urychlila jejich smrt; ale také to zavinila vlastně a jedině tvá chlípnost! Ale tato kapitola končí a přejdeme nyní na jinou!

2) Víš, co ještě tíží tvé svědomí, je ovšem něco, při čem opět tvá vůle nevězí; ale skutek je tu i jeho následek! Proto nemá člověk nikdy jednat v hněvu; neboť za činy, které se dějí v hněvu, se vždy plíží v patách jako stín zlé následky. Pamatuješ se ještě, když tě zvláště tvá matka Agla, která byla velmi rozumná osoba, ve vši vážnosti varovala od tvých výstředností a od tvé zvrhlé společnosti, co jsi jí učinil?“

3) Praví **ZOREL**: „Ó, bohové! Předem mnou se ještě něco takového vznáší jako ve snu; ale něco přesného o tom již říci nemohu! Mluv tudíž jen ty, když jsi už jednou sám v proudu řečí! Já vím to, že jsem nikdy nic zlého neučinil s předem pojatou vůlí; zato však, že podléhám prchlivosti, mohu právě tak málo, jak málo může tygr za to, že je krvežíznivou dravou šelmou! - Mluv nyní!“

4) Praví **JAN**: „Tím se budeme zabývat teprve později; ale tehdy jsi popadl s lavice hrnec a vrhl jsi jej vši silou na hlavu své matky, takže zcela omámena klesla k zemi! Ty však místo abys nyní přiskočil své dobré matce ku pomoci, vzal jsi známé zlaté libry a prchl jsi na jedné pirátské lodi sem a prováděl jsi pak po několik let krásné řemeslo mořských lupičů, při kterémto příležitosti jsi se pak také stal obchodníkem s otroky. Tvá matka brzy poté zemřela, jednak následkem silného zranění lebky a jednak hořem nad tvou nepolepšitelností. A tak máš vedle mnohých jiných hříchů na svědomí také hřích vraha své matky a jako koruna za tvé mnohé zlé skutky spočívá na tvé hlavě nejtrpčí kletba tvého otce, jakož i ostatních tvých sourozenců! Nyní jsi zcela odhalen; co nyní na to vše říkáš jako člověk čistého rozumu?“

5) Praví **ZOREL**: „Co mám na to říci?! Co se stalo, stalo se a nemůže již být odčiněno! Nyní poznávám velmi mnoho toho ze svých dřívějších činů, co bylo velmi pochybeno; ale co mi všechno toto poznání prospěje? Je tomu přesně tak, jako kdybys mohl z nějakého tygra udělat rozumného člověka, který by hleděl nazpět jaké nejkrvavější ošklivosti spáchal; co by mu to vše prospělo?! Mohl-li by to odčinit, pak by jistě vynaložil na to všemožnou námahu; ale mohl ve svém tygřím stavu za to, že byl zrovna tygrem a nikoli beránkem?! Tu je také lítost nad proklátým skutkem a nejlepší vůle úplně jej opět napravit něco tak marného, jako nejpošetilejší úsilí učinit uplynulý den opět přítomným! Od nynějška se mohu sice stát zcela jiným a lepším člověkem; ale tam, kde jsem byl člověkem zlým, se již nemohu učinit lepším, nežli jsem byl. Mám snad prolévat hořké slzy bolesti nad tím, že jsem se dopustil tak mnohých zlých skutků? To by bylo zajisté něco tak směšného, jako kdyby chtěl tygr stavší se člověkem prolévat nejtrpčí slzy lítosti nad tím, že byl dříve tygrem! “

70. ZOREL OSPRAVEDLŇUJE SVÉ POVAHOVÉ VLASTNOSTI.

1) (**ZOREL:**) „Já jsem měl od narození náhlý temperament. Místo aby byl jemnou a rozumovou výchovou tlumen a rozum co možno vzděláván, byl jsem napravován vše možnými tresty. Moji rodiče byli vždy mými největšími mučiteli! Kdyby byli spojili rozum s dobrou vůlí, byli by mohli ze mě vychovat židovského anděla; ale tisícerými tresty jsem se stal tygrem! A čím je to vina, že jsem se stal tygrem? Předně jsem si nemohl ještě před zplozením a zrozením sám vyhledat nějaké moudřejší rodiče a zadruhé, když jsem se narodil, nebyl jsem jistě ještě hezky dlouho nějakým Platonem anebo Frygiem a po nějakém Sokratovi ani stopa a proto jsem si výchovu sám dát nemohl! Co by se však mělo stát, abych se stal lepším člověkem a ne tygrem?“

2) Považuji tě za příliš moudrého, než abys nenašel na tuto otázku sám sebou rozumnou odpověď. U vás Židů jsou vždy tu a tam lidé posedlí zlými duchy, jak jsem teprve před několika týdny viděl jednoho u Gadarenu a to asi byl ještě ten lepší; jeden má být snad dokonce vašeho židovského ďábla, jenž provádí neplechy v nejtemnějších nocích! To však byl denní ďábel, který už stál za to; neboť celé zástupy lidí s ním nic nepořídily. Konal činy, před nimiž úzkostí naskakuje lidem husí kůže. Kdyby však zmíněný posedlý mohl být ze své nemoci vyléčen, řekni mi, který lidský vůl jsa soudcem, by mohl být tak slepý a temně hloupý, aby tomuto uzdravenému člověku uváděl všechny nejvyšší neslýchané ohavnosti, kterých se dopouštěl v posedlosti a napomínal ho proto k slzami přeplněné lítosti a k polepšení?! Mohl tento člověk za to, že se ve své posedlosti dopouštěl takových ohavností?!

3) Řekni mi, příteli plný moudrosti: S nějaké veliké výšky padne těžký kus skály a dole, kam se zřítí, zabije náhodou tam dlících dvacet lidí. Proč tedy se to muselo stát? Kdo má vinu na tomto neštěstí?- Já však předpokládám aspoň myslitelně možný případ, že by k tomu, přišel nějaký mocný kouzelník, který by ze skalního balvanu učinil podle způsobu Deukaliona a Pyrrhy člověka nadaného vším rozumem a inteligencí. A když by tu tento nový člověk stál zcela zdravý, přišel by moudrý a milosrdný soudce a řekl tomuto novému člověku: „Podívej se, proklatče! To je tvé zlé dno! Proč jsi dopadl jako kus skály vší silou na těchto dvacet lidí? Ospravedlň se, nebo tě za tvůj čin čeká nejstrašnější trest!“ Co by asi tento novočlověk řekl tomuto hloupému soudci? Nic jiného nežli: „Cožpak jsem jako těžký a úplně nevědomý skalní balvan mohl za to, že jsem byl předně nějak na výšině cizí mocí oddělen ode mně rovných a zadruhé za to, že jsem byl tak strašně těžký a zatřetí povolal jsem někdy tyto rozdrčené lidi, aby zde čekali až se zřítím a všechny je zabiji?!“

4) Zajisté nyní uznáš nejvyšší nerozumné obvinění tohoto novočlověka přechytrým soudcem, avšak vedle toho snad také to, že já, jako teprve nový z hrubého balvanu stávající se člověk nemohu za všechny své špatné skutky téměř zrovna tak, jako právě tobě ukázaný novočlověk ze skalního balvanu! Nechceš-li být hloupým soudcem, suď mě podle spravedlnosti čistého rozumu a ne podle tvé domněle moudré nálady! Buď člověkem, jako také já jsem nyní člověkem!“

---

71. CYRENIŮV OBDIV NAD ZORELOVÝM DŮVTIPEM.

1) Jan začíná o těchto pádných slovech Zorelových hlouběji přemýšlet a shledává, že tu nejsou bez důvodu a obrací se tiše pouze v srdci otázkou na Mne, co si má budoucně s tímto člověkem ještě dále počít, jelikož mu zřejmě začíná prerůstat přes hlavu.

2) **JÁ** však pravím Janovi: „Nech mu nyní trochu času; potom ti jako až dosud vložím do srdce a na jazyk, co dalšího s ním budeš mluvit!“ - A Jan uposlechne.

3) **CYRENIUS**, jenž s velkou pozorností naslouchal Zorelově ospravedlňování, řekl Mi: „Pane, musím zde otevřeně doznat, že tento člověk je zcela podivuhodná bytost! Nyní se zdá, že přivedl dokonce moudrého učedníka Jana ke značnému přemýšlení. Krátce, já například bych byl nyní dočista hotov se svou moudrostí a musel bych ho jako soudce zprostit vší viny!“

4) Ale je mi nepochopitelné, odkud tento arcilump dostal ve svém jednání tak pádnou rozumovou bystrost? Že lidé, jako například takový představený Stahar, také Zinka, mohli rozumově zcela bystře mluvit ve svůj prospěch ještě nežli se seznámili blíže s Tebou je pochopitelné, neboť jsou to samí učené a v mnohých jiných věcech velmi zkušené lidi; ale tento člověk byl odjakživa jistě prvotřídní lump - a přesto tato ohromná rozumová bystrost! Á, něco takového se mi v životě ještě vůbec nepříhodilo?! Řekni mi tedy, ó, Pane, jak k tomu tento člověk přišel!“

5) Pravím **JÁ**: „Tak dočista prázdný nebyl nikdy; neboť Rekové jsou přece vždy nejlepšími advokáty Říma! Znají bezohlednou přísnost římských zákonů a studuje je neobyčejně přesně proto, aby byli vždy pohotově s nejzdařilejší námitkou, kdyby je nějaký soudce volal kvůli nějakému přestupku k odpovědnosti; a tito lidé, kteří si předsevzali notně oklamávat stát, neobyčejně důkladně si osvojili práva státní a lidská a taktéž i spisy různých mudrců světa. A k této třídě náleží také tento Zorel.

6) Před spánkem vytržení nebyl by však mluvil s tak vyhraněnou rozumovou bystrostí; ale z toho spánku mu zbyl v duši z jeho ducha jistý nádech a proto nyní tak bystře kritizuje. Tato bystrost by se však brzy opět ztratila, kdyby od nyníška opět zcela přešel do staré sféry života; ale při tomto léčení se bude stávat stále bystřejší, což také dopouštím zvláště kvůli Svým učedníkům, aby se jim při této příležitosti dostalo poněkud ochutnat co možno největší bystrosti lidského světského rozumu, což je jim velmi prospěšné. Neboť ačkoliv to jsou velmi pokorní lidé a mají již velmi rozumné srdce, přichází jim však přece jen někdy trochu domýšlivá myšlenka a ta se takovému člověku stává znamenitým kamenem úrazu.

7) Jan Mně již v srdci oznámil nedostatečnost své moudrosti a ostatní učedníci myslí a myslí nyní, co to asi je; ale Já je nechám ještě chvíli přemýšlet, aby se sami lépe našli. Až se poněkud hlouběji najdou, pak už jim pomohu kupředu. Ale ještě jim nasadí do uší komáry, aby se všichni začali co nejmocněji škrabat za ušima! Pak budou však již opět moci učinit krok dále. - Nyní však rozváží jazyk opět Janovi a on začne zase hovořit; proto dej nyní jen dobrý pozor!"

72. JAN NAPOMÍNÁ ZORELA K LEPŠÍMU ŽIVOTU.

1) Po krátké chvíli pravil **JAN** Zorelovi: „Nemohu ti zrovna popřít, že jsi se nyní dotkl svým rozumem tak mnohého, co ovšem není tak zcela beze všeho důvodu; ale na tvůj život se to hodí špatně, ačli se to vůbec hodí, protože tvá duše byla o sobě vždy tak dalece vzdělaná, aby mohla rozeznávat falešné od pravdivého. Která duše je to však s to učinit v takové bystrosti jako je to u tebe, ta také rozeznává dobré od zlého a dovede-li to, pak hřeší proti svému vlastnímu poznání a svědomí; kdo však hřeší proti svému poznání a svědomí, ten může být jen opravdovou lítostí a pokáním očištěn od staré nečistoty hříchů a státi se Bohu milým.

2) Ty chceš a máš se stát lepším člověkem! Chceš-li to, pak také musíš poznávat, že jsi byl při všech zlých jednáních sám vinen; byl-li jsi však vinen, pak záleží nyní také na tobě, abys uznal, že není správné svádět vinu na někoho jiného, nýbrž máš ji jako zcela vlastní u sebe a pro sebe poznávat a pociťovat opravdovou lítost, protože jsi pravdivé a dobré v mnohém směru zcela dobře poznal, leč v jednání jsi se přece jen rozhodl pro opak.

3) Ano, kdybys byl v sobě nepoznal naprosto žádné sebeslabší ideje o něčem čistě pravém a tedy dobrém, nýbrž kdybys byl ve sféře svého života založen jen v nejtemnější pověře, pak by ti tvé jednání -a kdyby bylo před soudcovskou stolicí nejčistšího rozumu o sobě sebesthorší- nemohlo být přičítáno za vinu a tak bys byl právě tak prost hříchu jako například tvůj člověkem se stavší tygr a skalní balvan a nikdo by neměl právo ti říci: „Polepši se, lituj svých ohavností a konej opravdové pokání, aby jsi se stal milým pravému Bohu!"

4) Tu by tě musel někdo napřed teprve ve vši pravdě hezky poučit, ukázat ti pravou cestu a po nějakou dobu tě po ní vést! Kdyby se někdo v této pravdě jako dokonale poučený přesto opět vrhl do své staré falše a jednal tak zle jako předtím, pak by již hřešil, protože by tu jednal proti svému pevnému přesvědčení a své svědomí by uvedl v bouřlivý neklid. Obrazy, které jsi mi předvedl, se hodí tudíž jen na lidi, kteří jako zvířata ještě nikdy nepoznali pravdu; ale ty nejsi v čisté pravdě laikem, nýbrž poznáváš ji téměř tak dobře jako ji poznávám já a také jsi ji už dávno poznal. A tvé svědomí ti také vždy každý z tvých zlých činů vytýkalo; ty však jsi toho málo dbal a snažil jsi se je ohlušit všelikými rozumovými důvody. Také jsi cítil vždy lítost, kdykoli jsi se proti svému poznávání a proti svému svědomí dopustil něčeho špatného; jen k pokání a k pravému polepšení u tebe ještě dosud nedošlo.

5) Proto tě nechal Pán Bůh přijít nyní do veliké bídy. Nyní nemáš nic; také tvůj někdejší společník v obchodě s otroky tě nechal na holičkách a nyní je již v Evropě, kde žije ze svých značných zisků. Ty tu nyní stojíš nahý a hledáš pomoc. Také se ti pomoci dostane; ale musíš se jí napřed stát hoden tím, že ze sebe dobrovolně do činného života přenešes to, co je jediné pravdivé a dobré. Tehdy ti také bude opravdu pomoheno na čas i navěky.

6) Setrváš-li však ve svém jednání při tom co poznáváš tak dobře jako já falešné a špatné, zůstaneš nešťastný po celý svůj život a tak to jednou bude vypadat tam, kde je po odpadnutí těla pravý život, o tom ti může podat zcela dobrou zprávu tvůj vlastní čistý rozum, povážíš-li, že tento časný život je semenem a věčný život na onom světě plodem.

7) Zasadíš-li v této své zahradě života ušlechtilé dobré sítě do půdy právě této tvé zahrady života, budeš také sklízet ušlechtilé plody; zasadíš-li však do půdy tvé životní zahrady semena bodláčí a trní, budeš také jednou sklízet podle toho, jaká semena jsi nyní zasel! Neboť zajisté víš, že na bodláčí nerostou fíky a na trnech hrozny!

8) Hled, já jsem tě nyní nesoudil, nýbrž jen jsem ti ukázal co máš budoucně činit a mé slovo k tobě nebylo příkré a tón mé řeči byl mírný! Uvažuj o těchto mých slovech a já ti jako přítel ručím svým životem za to, že toho věčně nikdy nebudeš litovat!"

73. VŮLE POZNÁVÁNÍ A VŮLE POŽITKU V ČLOVĚKU.

1) Praví **ZOREL**: „No, dám si tedy již říci; neboť to znělo opravdu lidsky a já vynaložím veškeré úsilí, abych učinil co mi řekneš jako člověk, jen ne však jako soudce! Milý příteli! Já se nyní přesně znám, - mé vnitřní jádro života se nezdá být zrovna nejhorší; ale můj zevnějšek je vesměs špatný! Kdyby bylo možno toto tělo i s jeho špatnými duševními přívěsky úplně svléci a vnitřní jádro života obalit lepší tělesnou masou, byl bych zcela vzácným člověkem; ale při této mé nynější životní konstituci nelze nic dělat! Nyní sice již nejsem tak velkým zlosynem, jakým jsem byl; ale mému tělu nelze nikdy důvěřovat. Podivuhodné je však vždy to, že při všech svých sebehůře vypadajících činech nikdy, jsem nebyl se svou vůlí! Byl jsem do toho vždy přímo jako by náhodou vtažen; co jsem vlastně chtěl, děl se právě opak! Jak tomu rozumět?"

2) Praví **JAN**: „Ano, hled, vůle člověka je dvojí: jedna vůle je ta, při níž poznávání pravdy má vždy poněkud slabé tažné anebo vedoucí lano; druhá vůle je však ta, při níž smyslový svět se svými slastně vonnými požadavky má také tažné lano a to lano, které se stalo všelikými zvyky velmi silné a mocné! Dá-li ti svět spatřit příjemné sousto a možnost snadno se ho zmocnit, tu začíná silné lano na srdečním klubku vůle ihned silně táhnout; pohne-li se tu zároveň také méně silné tažné a vedoucí lano poznávání pravdy, pak tu bezmála neprospěje, protože silný si odjakživa ještě vždy odnáší vítězství nad slabým.

3) Vůle, která má působit, musí rozhodně vystoupit vážně a nesmí mít z ničeho žádný strach. Se stoickou lhostejností musí být s to všem výhodám světa do očí se vysmát a sledovat světlou cestu pravdy dokonce na účet svého tělesného života. Tehdy se jinak slabá vůle poznávání stane silnou a mocnou a podmaní si čistě světskou citovou a požitkovou vůlí úplně. Tato vůle přechází konečně sama zcela do světla vůle poznávání a tak se konečně člověk v sobě ujednotil, což je nejvyšší nevyhnutelně důležité pro vnitřní dokonalost lidsko nesmrtelné podstaty!

4) Neboť nemůžeš-li se v myšlení a v sobě samém ujednotit, jak tu pak můžeš říci: „Já jsem poznal pravdu v její hloubce a plnosti?" Nejsi-li však v sobě samém ještě úplně v jednotě, pak tedy nejsi pro sebe samého nic nežli naprostá lež! Lež však vůči pravdě není právě tak ničím jako nejtemnější noc vůči nejjasnějšímu dni. Taková noc nespátřuje světlo a člověk jako v sobě lež nemůže světlou pravdu poznávat a proto je u všech v sobě nejvyšší rozervaných světských lidech tažné a vedoucí lano vůle poznávání tak velice slabé, že již nejlehčím protitahem světské požitkové vůle bývá hozeno přes palubu a tudíž přemoženo.

5) Přemohla-li a umačkala-li u mnohých lidí světsky požitková vůle navždy zcela vůli poznávání, takže tím v temnotě člověka nastala také jakási jednotata, stal se člověk v duchu mrtvým, je tedy v sobě samém odsouzen a nemůže již k žádnému světlu ve věčnosti přijít, leč ohněm své hrubé, tlakem žádosti vznícené hmoty. Leč hmota duše je mnohem tvrdošijnější nežli hmota těla a je třeba velmi mocného ohně, aby se veškerá hmota duše strávila a zničila.

6) Protože si však duše nedá takovouto nadmíru bolestnou purifikaci (čištění) z lásky k pravdě anebo světlu líbit, nýbrž ze staré touhy po rozkoších a temné panovačnosti z ní se bude snažit jako Proteus (mořský bůh, mající dar věštit a moc libovolně měnit podobu; př.) tomu vyhýbat, pak je člověk, jenž se v tomto světě v sobě úplně ujednotil ve své noci života, také již navěky ztracen!

7) Jen člověk, který svou energickou (rozhodnou) jasnou poznávanou vůlí zvítězil úplně nad světskou požívačnou vůlí a takto se ve světle a ve vši pravdě v sobě sjednotil, je tím zcela svět-

lo a pravda a tudíž také život sám. K tomu však je třeba, jak jsem ti již dříve poznamenal, opravdu stoického sebezapírání, jen ne však onoho v sobě pyšného sebezapírání vašeho Dio-gena, který se domnívá být více a vyšší nežli nějaký zlatem zářící král Alexandr, nýbrž onoho pokorného sebezapírání Henocha, Abrahama, Izáka a Jakoba. Můžeš-li to, bude ti pomoheno pro čas i věčnost; nemůžeš-li to však a to ze své vlastní pravdu poznávající síly, pak jsi ztracen a nemůže ti být pomoheno ani na jedné ani na druhé straně. Jsem však toho mínění, že to na sobě dovedeš; neboť v nazírání a poznávání nedostatek nemáš. - Co tomu nyní říká tvůj vnitřní cit?"

---

74. PODSTATA BOHA A JEHO VTĚLENÍ.

1) Práví **ZOREL**: „Ten říká: „Zorel může vše, chce-li to jako opravdový Zorel!"; a on to nyní chce a tak mu také bude jistě pomoheno! Kdybych však mohl být aspoň několik neděl u tebe, šla by tato věc patrně snáze a rychleji!"

2) Práví **JAN**: „Jen když jsi pojal úplně vážnou vůli státi se lepším člověkem, pak již zůsta-neš mezi muži, kteří jsou právě tak silní jako jsme my v bezprostřední blízkosti velkého a živého světla z Boha!"

3) Práví **ZOREL**: „Co a kdo je tedy vlastně váš Bůh, kterého vy Židé nazýváte Bohem Abra-hama, Izáka a Jakoba?"

4) Práví **JAN**: „Tuto otázku najdeš co nejjasněji zodpovězenou, až se sjednotíš ve svém světle, tak jako jsme ji našli my; kdybychom se ti to však nyní snažili podrobněji vysvětlit, pak bys nám za celý život neporozuměl. Ale zatím můžeš předem vědět, jaký pojem si má opravdo-vý člověk učinit o Bohu a tak tedy poslyš:

5) Jedině pravý a jediný Bůh je v Sobě věčný nejčistší Duch ze Sebe Sama, vyzbrojený nejvyšším stupněm sebevědomí, nejhlubší a nejjasnější moudrostí a onou nejpevnější vůlí, kte-ré žádná věc není nemožná.

6) Bůh je Slovo v Sobě a to Slovo Samo je Bůh. Toto věčné Slovo však přijalo nyní tělo, při-šlo do světa k Svým a oni nepoznávají Světlo, které tím přišlo do světa. Proto se toto Světlo dětem vezme a odevzdá pohanům (pověrečným). Neboť pohané hledají nyní pravdu, děti Svět-la se jí však vyhýbají jako velcí zločinci soudu. Proto tedy bude dětem Světlo vzato a dáno po-hanům, jak tomu právě je a se děje.

7) Neboť v Jerusalemě bydlí děti prvotního kmene Světla, pravdu z Boha stihají klatbou a oddávají se stále víc a více noci, lži a nevázaným skutkům. Pohané však putují světem a hledají pravdu a když ji našli, mají velkou radost a chválí a velebí Dárce Světla nade vši míru opravdo-vě v srdci a ve skutku.

8) Pohlédni zde kolem sebe a spatříš značný dav lidu! Jsou to většinou pohané, kteří hledali Světlo z nebes. Nalezli je a mají radost z něho; ale Jerusalema, město Páně, vyslalo jen dráby a pochopy, aby to Světlo potlačili! Ale ti, kdož byli vysláni, byli chytřejší nežli ti, kdož je vyslali; přišli ze své velké temnoty na Světlo, měli opravdovou radost z něho a zůstali v něm. Zajali sice to Světlo, leč ne pro jeruzalémské žaláře, - nýbrž pro sebe, pro svá srdce a jsou nyní našimi bratry ve Světle z Boha, těší se z Něho a z Toho, od Něhož to velké Světlo vychází.

9) Ty jsi sem přišel jako pohan ne sice, abys našel pro svou životní noc Světlo, nýbrž zlato a stříbro. Ale kdo přichází ze žaláře do slunečního světla, ten nebude moci snadno zamezit, že bude osvěcen. A tak se daří tobě zde. I když jsi sice zrovna nehledal Světlo, budeš však nyní nicméně osvěcen, ježto jsi přišel na Slunce, to jest ne na světlo přirozeného slunce, které se právě nyní na západě dotýká obzoru, nýbrž na Světlo duchovního Slunce, které osvětluje vše moudrostí nekonečnost, aby mohly všechny bytosti, které jsou schopny myšlenek, z tohoto Světla myslet a chtít jak na této Zemi tak i na nesčíslných ostatních světech, jimiž je nekonečný prostor z Boha vyplněn.

10) Nech se tedy prosvětlit tímto Světlem, které nyní začínáš poněkud postřehovat, aby prosvětlo tvé útroby a staneš se již nejmenší jiskérkou tohoto Světla šťastnější nežli kdybys se mohl uvést do vlastnictví všech pokladů Země. Hledej nyní sám pravé Království pravdy a vše ostatní obdržíš jako svobodný přírůstek a nebudeš mít v ničem žádného nedostatku!"

75. CYRENIUS SE UJÍMÁ ZORELA.

1) Praví **ZOREL**: „Příteli, máš pravdu: Co člověk požívá v temnotě, to neprospívá! Že však já nyní žiji v silné noci ducha, to pozoruji nyní již sám; neboť tvá slova mi dala přes jejich tajuplné znění náležitě a velké osvícení a mám z nich již nyní velikou radost. Avšak zmůže-li tvé slovo také něco u Cyrenia, pak ho popros, aby mi dal aspoň nějaký jen trochu lepší plášť; neboť v těchto hadrech se nemohu ve vaší společnosti již ani vidět. Cyrenius bude mít jistě nějaký starý obnošený plášť služebnictva!“

2) **CYRENIUS** zavolá jednoho ze svých sluhu a praví: „Jdi, kde jsou naše zavazadla a přines mi dobrou košili, tógu a plášť!“

3) Sluha jde a přináší co bylo žádáno.

4) **CYRENIUS** poté povolá Zorela a praví: „Zde si vezmi oděv, jdi někam za dům a převleč se!“

5) Zorel přijme nejvyš vděčně oděv, odebere se s ním za Markův dům, převleče se a tím obdrží velmi nádherný vzhled.

6) V několika málo okamžicích je **ZOREL** opět u nás a praví Cyreniovi: „Vznešený pane! Nikoli již naši nicotní bohové, nýbrž jediný pravý a věčně živý Bůh nechť ti to odplatí Ty jsi nyní oděd nahého chudého člověka a to je šlechetný skutek, jehož zajisté nejsem hoděn! Ale jako je jeden pravý všemohoucí a nejvyšší moudrý Bůh, Jehož dětmi anebo přinejmenším aspoň Jeho výtvoři my všichni jsme a jako nás také zahrnuje dobrodiním, jichž nejsme hodni a za které mu také nemůžeme nic jiného učinit nežli jen děkovat, tak stojím také já nyní zde před tebou, vznešený pane a veliteli a z nejvnitřnějšího základu srdce ti mohu jen děkovat a jinak nic! Chceš-li mě však přijmout za posledního ze svých sluhu, dám ti za to darem své pole!“

7) Praví **CYRENIUS**: „Tvé pole není tvé, nýbrž toho, za jehož peníze jsi je koupil; proto je prodáme, doručíme vlastníku anebo jeho dětem peníze a teprve pak budeš moci být mým sluhou!“

8) Praví **ZOREL**: „Vznešený pane a veliteli! Co chceš, učiň! Od tebe je mi vše milostí; jen mě však neopouštěj a ušetři mně nějakou službu! Jako jsem svlékl navěky své staré hadry, tak také svléknu svého špatného starého člověka a stanu se zcela jiným člověkem! To mi můžeš věřit! Jako jsem byl špatný, tak se zase chci však stát dobrý, abych se zbytkem své případné ještě zbývající doby života usmířil poněkud to, co vše zlého jsem napáchal.“

9) Kdybych se byl setkal s nějakým člověkem, který by mně byl rozžehl tak jasně svítící světlo o právu a bezpráví, jako ten Jan, nikdy bych byl neklesl do všelikých nepravostí tak hluboko; ale takto jsem musel sám sobě být vždy nejchytřejším člověkem! Jak daleko jsem to však přivedl se svou velkou chytrostí víš a nemusím před vámi již opakovat svou velkou hanebnost. Proto buď mi od nynějška milostivý a milosrdný; neboť budoucně již nebudeš mít příčinu, abys byl se mnou nespokojen. Vyznám se v různých uměních a vyznám se dobře v psaní a počtech a dějiny národů až do této doby nejsou mi cizí. Celého Hérodota (řecký dějepisec; vyd.) dobře znám; také kronika Židů, Peršanů a starých Babyloňanů mi není neznáma. A tak mě budeš moci jistě někde použít.“

10) Praví **CYRENIUS**: „O tom si pohovoříme později; pro nynějšek se však vrať jen opět ke svému příteli Janovi a dej si od něho ukázat správnou cestu! Budeš-li ji mít, - bude pak brzy postaráno o vše ostatní!“

---

76. TAJEMSTVÍ VNITŘNÍHO DUCHOVNÍHO ŽIVOTA.

1) Po těchto slovech Cyreniových se Zorel co nejlouběji před námi všemi poklonil a odebral se pak ihned zase k Janovi, který ho opět se vši vlídností přijal a tázal se, jak se mu nyní dařilo.

2) Praví **ZOREL**: „Dařilo se mi velice dobře, jak také můžeš zcela dobře vidět na mém oděvu, neboť má-li člověk jednou zcela dobrou košili, nosí-li tógu a visí-li mu na ramenou řecký plášť z modrého merina, pak je mu pozemsky jistě velmi dobře! Ovšem s duchovním blahobytem a zdarem je to ještě, říkám ti, velmi pošpatnělé! Kdyby Bůh chtěl, abych byl také v duchu nově oděný jako nyní na těle, dařilo by se mi jistě ještě lépe; leč to bude ještě vyžadovat svůj čas!“

3) Jednu otázku, příteli, mi však již dovolíš a ta zní: Vy jste lidé jako já, máte maso a krev a stejné smysly jako našinec; ty však jsi mi podal důkazy o síle svého ducha, která nebetyčně a daleko předstihuje to, co se mně dosud naskytlo! Je nyní otázkou, jak jsi k tomu přišel! Kdo tomu učil tebe a tvé kolegy? Jak jste přišli na tuto cestu?"

4) Praví **JAN**: „Kdybych ti to vykládal, málo by ti to prospělo; budeš-li však dělat co ti řeknu, najdeš v sobě samém nauku a tvůj probuzený duch posílen Duchem Božím tě povede do vší pravdy a moudrosti. Chceš-li se naučit umění, pak musíš jít k umělci a dát si od něho ukázat, jak pracuje; pak přijde pilné cvičení, abys si osvojil způsob jeho práce tak, aby se úplně podobal způsobu mistrovu a pak budeš umělcem jako tvůj mistr.

5) Chceš-li se naučit myslet, musíš jít k nějakému filosofovi; ten tě také upozorní na příčiny a účinky a tím začneš myslet, usuzovat a říkat: jelikož je voda tekuté těleso, může být snadno uvedena v neklid; následkem své tíže musí téci údolím dolů, protože podle nejvyšší všeobecné zkušenosti se dosud vše, co je těžké, vlastní přitažlivou silou hlubiny Země obrátilo právě vždy také k hlubině Země a podle neměnitelné Tvůrcovy vůle, která je ve veškeré přírodě zákonem nutnosti, musí tam směřovat neustále.

6) Dosáhla-li voda v moři nejhlubší dno, přichází, pokud se týče dalšího toku, sice ke klidu, - ale o sobě zůstává nicméně stále tekutým tělesem; a vane-li nad rozsáhlým povrchem víchr, uvádí jinak klidný povrch vody ve vlnění a toto vlnění vody není o sobě opět nic jiného nežli snaha tekutého vodního tělesa po klidu. A poněvadž nic nemá tak velký pud ke klidu jako právě voda, může také voda co nejsnáze a nejspíše být přivedena z rovnováhy svého klidu.

7) Z toho vyplývá konečně závěr: čím je nějaké těleso tekutější, tím v sobě skrývá větší snahu po klidu; a čím větší snahu po klidu ve své tělesné podstatě projevuje, tím snáze může být uvedeno do neklidu. tím snáze se má však nějaké elementární těleso uvést v neklid, tím musí být tekutější. Z tohoto příkladu vidíš, jak se člověk ve škole filosofů začíná učit a myslet a jak začíná z příčiny soudit na účinek a tak také naopak.

8) Leč veškeré takovéto myšlení se pohybuje uvnitř kruhu, z něhož další východisko nikde nenalézá a také nalézt nemůže. Veškeré takové myšlení člověku také valně neprospívá, pokud se týče jeho vnitřního duchovního bytí, chtění a myšlení. Jestliže si tedy nějaké umění můžeš osvojit jen u umělce, uspořádané rozumové myšlení jen u filosofa, budeš se moci vnitřnímu duchovnímu myšlení naučit jen od ducha a to od vše pronikajícího Ducha Božího v sobě samém, - to jest jen duch může probudit ducha; neboť duch vidí a poznává jiného ducha tak, jako oko spatřuje a poznává jiné oko a jak je uspořádané.

9) Duch je nejvnitřnějším zrakem duše, jehož světlo proniká vše, protože je to nejvnitřnější světlo a tudíž nejčistší. Z toho nyní vidíš, jak se to má s naučením různých věcí a jak musí mít každý ke všemu, čemu se chce naučit, vždy nejzpůsobilejšího učitele, jinak zůstane věčným hudlařem; a když již také nalezl nejvhodnějšího učitele, přijde potom velice na to, zda vše pilně a co nejpřesněji koná, co mu mistr nařídil anebo poradil konat a cvičit.

10) Bude-li tvůj duch v tobě bdělý, uslyšíš v srdci jeho hlas jako světlé myšlenky. Musíš jim dobře naslouchat a podle nich se ve své celé životní sféře řídit, tím zjednáš svému vlastnímu duchu vždy větší okruh působnosti; tak vzroste duch v tobě až k mužné velikosti a prostoupí tvou celou duši a s ní tvou celou hmotnou bytost.

11) Dosáhl-li jsi sebou samým tohoto stupně, 1 pak také právě tak jako našinec způsobilý vidět a poznávat nejen to, co mohou všichni přirození lidé svými smysly vidět a vnímat, nýbrž také věci, které jsou obyčejnému člověku nezbadatelné, jak jsi to objevil u mě, když jsem ti mohl, aniž jsem tě kdy dříve viděl a znal, přednést navlas vše, co jsi kdy někde na této Zemi provedl a sebeskrytěji u sebe podržoval.

12) Nyní jsem ti podal jen tak malý nástin o stavu věci, abys mohl vidět a poznat, jak je to s věcmi ducha. Avšak vším tím je ti ještě vždy pramálo pomoheno; musíš se nyní dovědět, co musíš dělat k probuzení svého ducha. To ti nastínit, nepřísluší však již dávné mně, nýbrž, někomu jinému, Jenž je také mezi námi a Jehož celá Bytost je co nejpřiléhavěji prostoupena Duchem Božím. Teprve On ti ukáže cestu pravdy a tvým tělem tvému duchu jako Sám Duch všech duchů zvolá: „Probud' se v lásce k Bohu a z ní ke svým bratrům ve jménu Toho, Jenž věčně byl, je a také věčně bude!“

77. ZORELOVO ROZHODNUTÍ POLEPŠITI SE..

1) Praví **ZOREL**: „Poučení, které jsi mi nyní dal, shledávám nejdříve duchaplné, pravdivé a dobré a jistě je všemu tomu tak; neboť jinak bys mi nebyl mohl jako z nějaké knihy odříkávat mé nejskrytější skutky. V každém případě může se tedy člověk nadít sotva uvěřitelného zdokonalení a nyní mi především stačí toto učiněné přesvědčení; také ani nebažím po takovém na tobě nyní zjištěném zdokonalení proto, abych snad při nějaké jiné podobné příležitosti přednášel nějakému ubohému hříšníku hříchy, jichž se dopustil, nýbrž kvůli vlastnímu zdokonalení bych rád přišel do takového stavu, abych si tím sám zjednal pravou životní útěchu a tak se v tichosti těšil ze sebe samého! Nechci být nikdy učitelem, ani nějakým sebestřednějším soudcem; chci jen jako dokonalý člověk sloužit, aby budoucně žádný člověk nebyl mou hloupostí jakkoli poškozen.

2) Toť jediná pohnutka, ze které bych rád dospěl k tvému zdokonalení. Závisí-li požadavek k tomu na mém životě, pak ať si spočívá v čemkoli, jistě jej splním; neboť chci-li něco, pak mi není žádná oběť příliš těžká! Bude přinesena i na účet tohoto, mého tělesného života! Neboť jakou také cenu může mít život, skládá-li se ze samých nedokonalostí?! S nedokonalostí nelze nic dokonalého dosáhnout, - po něčem nedokonalém však věru naprosto již nebažím!

3) Ty jsi však řekl, že o tom, co mám činit, poučí mě jiný člověk, Jenž je pln Ducha Božího; ty ho znáš, ukaž mi ho, abych k němu přistoupil a poprosil ho o prostředek k probuzení mého ducha!"

4) Praví **JAN**: „Je to Ten, Který tě předtím poslal ke mně! K Němu jdi, Ten tě probudí!"

5) Praví **ZOREL**: „Jakési vnitřní tušení mně již po mém probuzení pravilo, že tento mně dříve oznámený syn tesaře z Nazaretu musí být něco více nežli pouze člověk! Konečně přichází najevo jako pravda to, co jsem dosud jen temně tušil! Je vůbec nejdříve zvláštní, že mně právě ten člověk připadá být tak velmi známý! Ale jak tedy přišel k takovému zdokonalení? Nemůžeš mně o tom podat žádnou zprávu?"

6) Praví **JAN**: „O tom ti nemohu říci nic jiného nežli že se ti taková otázka musí odpustit; jinak by to však bylo tolik jako kdybys se tázal na to, jak a jakým způsobem dospěl Bůh ke Svě nekonečné dokonalosti, moudrosti a moci! Bůh Sám Tohoto vyvolil za Svůj tělesný příbytek! To je veliká milost, které se dostalo tímto Vyvoleným všem národům. Ono lidské, jež na Něm vidíš, je jaksi Syn Boží; ale v Něm přebývá hojnost Ducha Božího.

7) Je-li však tomu tak, pak se přece nelze tázat, jak přišel k takové nekonečné dokonalosti! To co On nyní je a věčně bude, byl již v těle mateřském. Účastnil Se sice všeho čistě lidského, až na hříchy, kterého se lidé vždy více méně dopouštějí; ale k Jeho duchovní dokonalosti to nic nepřispělo, protože byl dokonalý již od věčnosti. Konal a koná však vše jen proto, aby v Něm měli všichni lidé nejdokonalější vzor a jako Prazáklad a Pramistra všeho jsoucna a života Ho následovali.

8) Nyní také víš, s kým máš v Něm co činit. Jdi tedy k Němu, aby On ti ukázal pravou cestu k tvému duchu, jenž je v tobě jako čistá láska k Bohu a to tvým duchem anebo tvou láskou k Němu, Jenž tu mezi námi nyní prodlévá jako pravá spása všech lidí, kteří kdy na této Zemi žili, nyní žijí a budoucně žít budou.

9) Půjdeš-li však k Němu, pak k Němu jdi v, lásce svého srdce a nikoliv s čistotou svého rozumu! Neboť jen láskou Ho můžeš získat v Jeho božskosti také pochopíš; s rozumem však věčně nic nesvedeš! Neboť jen čistá láska je schopna věčného stupňování; rozumu jsou však vytčeny hranice, přes které věčně nebude možno se vyšplhat. Ale láska člověka k Bohu, jak bylo řečeno, schopna věčného stupňování a čím se bude láska k Němu stávat v tobě mocnější tím jasněji také bude v tvé celé bytosti! Neboť čistá láska k Bohu je živoucí Oheň a nejjasnější Světlo. Kdo v tomto Světle kráčí, ten ve věčnosti smrti neuvidí, jak On to Sám řekl. - A nyní víš již velmi mnoho;-probud' se v_srdci a jdi k Němu!"

10) Po této zprávě **ZOREL** ze samé úcty téměř ani neví, co by měl nyní myslet a činit. Neboť toto poslední poučení nenechává v něm nyní vůbec již pochybnosti o tom, že v Sobě skrývá ve vsí úplnosti Božství a proto se ze stále vzrůstající úcty stává také stále báznějším a malomyslnějším a po chvíli hluboce vážného přemýšlení praví: „Příteli! tím více nyní uvažuji a přemýšlím o tvých slovech, tím těžší je mi také přistoupit k Němu a jako nejnepohodnější Jeho milosti Ho prosit, aby mně On Sám ukázal světlou cestu k životu! Je mi nyní rovnou řečeno téměř nemožné k Němu přistoupit; neboť cítím vanout z Něho ke mně zvláštní svatost a tato svatost mně vždy praví: „Ustup, nejnepohodnější! Konej napřed po léta pokání, pak teprve přijď a

pohled, zda se můžeš dotknout obruby Mého roucha!“ Řekni mi, odkud nyní taková neobyčejná úzkost prostupuje mou celou bytostí?!”

11) Praví **JAN**: „To už je tak správné; pravé lásce k Pánu Bohu musí zajisté vždy předcházet pokora srdce! Kde tomu tak není, tam se láska nikdy opravdově a živě neprojeví. Setrvej jen ještě malou chvíli před Ním v takové pravé zkroušenosti svého srdce! Když tě však zavolá, pak již neváhej co nejdříve k Němu přistoupit!“

12) Po těchto slovech nachází v sobě Zorel poněkud více uklidnění, nicméně však přemýšlí velmi o tom, jak dobré a blažené by nyní bylo přistoupit k Nejsvětějšímu bez hříchu.

---

78. CESTA K ŽIVOTU VĚČNÉHU.

1) **JÁ** však pravím Zorelovi k jeho nejvyššímu překvapení a k jeho nejvyššímu úžasu: „Kdo své vady kající doznává a v opravdové živé pokoře svého srdce koná pokání, je Mi milejší nežli 99 spravedlivých, kteří pokání ještě nikdy nepotřebovali. Pojď tedy nyní ke Mně, zkroušený příteli; neboť v tobě nyní vládne pravý cit pokory, jenž je Mi milejší nežli pocit od prvopočátku spravedlivých, kteří ve svých srdcích volají: „Hosana Bohu na výsostech, že jsme Tvé nejsvětější jméno nikdy nějakým hříchem s naším vědomím a vůlí neznesvětili!“ Tak volají a mají k tomu také právo; a proto také pohlížejí na hříšníka soudcovskými očima a jeho blízkosti se vyhýbají jako moru!

2) Podobají se lékařům, kteří sami překypují nejuplnějším zdravím, ale bojí se jít tam, kde nějaký nemocný volá o jejich pomoc, z bázně aby snad sami neonemocněli. Není tu lepší a ctihodnější lékař, jenž se nebojí žádné nemoci a spěchá ke každému nemocnému, který ho zavolá?! A je-li mnohdy nějakou nemocí spolu zachvácen, nehněvá se proto, ale pomáhá nemocnému a sám sobě také. A tak je to správné!

3) Pojď proto nyní ke Mně a Já ti ukáži, co ti Můj učedník nemohl ukázat, totiž onu jediné pravou cestu života a lásky a pravé moudrosti z ní!“

4) Po těchto Mých slovech dostal Zorel odvalu a šel zcela pomalu ke Mně.

5) Když pak byl u Mne, řekl jsem: „Příteli, cesta, která vede k životu ducha je trnitá a úzká! To značí tolik jako: Vše, co tě vždy může v tomto životě potkat mrzutého, trpkého a nepříjemného od lidí přemáhej se vši trpělivostí a mírností a kdo ti učiní zlo, tomu neoplácej týmž zlem, nýbrž opakem, tak budeš nad jeho hlavou shromažďovat řeřavé uhlí! Kdo tě udeří, tomu neoplácej stejným, - přijmi od něho raději ještě jednu ránu, aby byl a trval mír a jednota; neboť jenom v pokoji se daří srdci a vzrůstu ducha v duši.

6) Kdokoli tě poprosí o službu anebo o dar, tomu nic neodpírej, předpokládajíc, že služba od tebe žádaná není proti příkázáním Božím a zákonům státním, což budeš již s to zcela dobře posoudit.

7) Poprosí-li tě někdo kabát, přidej také ještě plášť, aby poznal, že jsi učedníkem ze školy Boží! Pozná-li to, pak ti plášť ponechá; přijme-li jej však pak je jeho poznání ještě nejvýš slabé a ty nelituj pláště, nýbrž toho, že bratr ještě nepoznal blízkost Království Božího.

8) Kdo tě poprosí, abys s ním šel jednu hodinu, jdi s ním dvě hodiny, aby mu tvá ochota byla svědectvím; které školy je ten, kdo má tak vysoký stupeň sebezapírání! Takovými způsobem dostanou dokonce hluší a slepí náležitě pokyny, že se přiblížilo Království Boží.

9) Podle vašich děl a skutků se pozná, že jste všichni Mými učedníky! Neboť snaze je správně kázat nežli správně jednat. K čemu pak prospívá prázdné slovo, nedostane-li skutkem život?! Co ti prospívají nejkrásnější myšlenky a ideje, nedostává-li se ti schopnost, abys je kdy uskutečnil?! Tak neprospívají rovněž nic nejkrásnější a nejpravdivější slova, nemáš-li sám ani vůli, abys je především uskutečňoval. Jedině skutek má cenu; myšlenky, ideje a slova jsou však bezcenné, nejsou-li nějak uvedeny ve skutek. Proto každý, kdo dobře káže, má také sám dobře jednat, jinak jeho kázání nemá větší cenu nežli nějaký prázdný ořech! "

---

79. O CHUDOBE A LÁSCE K BLIŽNÍMU.

1) (**PÁN** :) „Ve světě je velké množství nebezpečí pro duši. Na jedné straně máš chudobu; její pojmy o mém a tvém se stávají tím slabší, čím více je nějaký člověk chudobou tísněn. Proto

nedopustíte, aby se chudoba mezi lidmi někdy stala příliš velkou, chcete-li kráčet jistou cestou.

2) Kdo však je již chudý, ať prosí zámožnější bratry o potřebný dar; narazí-li na tvrdé srdce, ať se obrátí na Mne a bude mu pomoženo! Chudoba a nouze neomlouvají krádež a lup a ještě méně vraždu oloupeného! Kdo je chudý, ví nyní, kam se má obrátit.

3) Chudoba je sice velmi velké soužení pro lidi, ale chová v sobě ušlechtilý zárodek pokory a pravé skromnosti a proto také mezi lidmi vždy zůstane; ať jí však bohatí nenechají příliš mihnout, jinak budou velmi ohroženi zde a jednou na onom světě.

4) Máte-li mezi sebou chudé, pak pravím vám všem: Nemusíte jim dávat, aby se stali také bohatými; ale nouzi jim trpět nedejte! Tem, které vidíte a znáte, podle práva a slušnosti pomáhejte! Ale jsou ještě na této širé Zemi velmi mnozí, kteří jsou strašně chudí a trpí prevelikou nouzí! Leč vy je neznáte a také jejich nářek neslyšíte, proto vám je také na srdce nekladu, nýbrž jen ty, které znáte a kteří k vám někdy přijdou.

5) Kdo z vás bude z plna srdce přítelem chudých, tomu budu také Já přítelem a pravým bratrem časně i věčně a nebude mít zapotřebí, aby se učil vnitřní moudrosti od jiného mudrce, nýbrž Já Sám mu ji dám do srdce ve vsí hojnosti. Kdo bude svého bližního chudého bratra milovat jako sama sebe a nevystřídá chudou sestru ať si je jakéhokoli rodu a jakéhokoli věku, k tomu pak přijdu vždy Já Sám a zjevím Se mu co nejméně. Jeho duchu, jenž je láska, to řeknu a tento duch tím naplní celou duši a její ústa. A co potom bude mluvit anebo psát, to bude Mnou mluveno a psáno pro všechny časy časů.

6) Duše zatvrzelého bude však uchváćena zlými duchy a ti ji zkaží, učiní ji rovnou duši zvířecí, jak se to tak potom také projeví na onom světě.

7) Dávejte rádi a dávejte hojně; neboť jak tu rozdělujete vy, tak bude opět rozdělováno I vám! Srdce tvrdé nebude však prostoupeno Mým světlem milosti a bude v něm přebývat temnota a smrt i se všemi svými hrůzami!

8) Avšak jemné a měkké srdce bude velmi brzy a snadno prostoupeno Mým světlem milosti, které je velmi něžné a přejemné podstaty a Já pak Sám vejdu do takového srdce se vsí hojností Své lásky a moudrosti.

9) Tomu můžete jistě věřit! Neboť tato slova, která nyní mluvím k vám, jsou Život, Světlo, Pravda a hotový skutek, jehož realitu (skutečnost) musí -poznat. každý, kdo se podle toho obrátí.

80. O TĚLESNÉ ROZKOŠI.

1) (PÁN :) „Chudobu jsme tedy probrali a také jsme viděli nepříznivé věci, které se mohou z jejího vzrůstu objevit; také jsme však viděli, jak jí lze odpomoci a proč a jaké výhody mohou pro každého vzejít z následování tohoto Mého poučení daného vám všem. A tak bychom byli s tímto soužením a s touto mrzutou věcí hotovi a přejdeme nyní vedle toho na jiné pole, které se sice velmi málo podobá poli nyní obdělávanému, nicméně je však s ním v nejužším spojení. Toto pole se nazývá: Tělesná rozkoš.

2) V ní Je vlastně víceméně pohřbeno hlavní zlo pro všechny lidi. Z této rozkoše prýští téměř všechny tělesně- nemoci zcela určitě a jistě dokonce veškerá zla duše.

3) Každého hříchu se člověk snáze zbaví nežli tohoto; neboť ostatní hříchy mají jen pohnutky vnější, kdežto tento hřích má pohnutku v sobě samém a v hříšném těle. Proto odvracejte své zraky od dráždících nebezpečí těla na tak dlouho, dokud jste se nestali pány svého těla!

4) Střeste děti před prvním pádem a zachovávejte jim stydlivost, pak budou jako dospělí snadno své tělo ovládat tak snadno neklesnou; ale stačí jedno přehlédnutí - a těla se zmocní zlý duch! Žádného ďábla nelze však z člověka tak těžko vypudit jako ďábla těla; jen mnohým postěním a modlitbou může být z člověka odstraněn.

5) Střeste se proto děti zlobit, anebo je přílišným strojením a lákavým oděvem dráždit a tělesně rozněcovat! Běda tomu, kdo se takto prohřešuje na přirozenosti dětí! Věřu, tomu by bylo zajisté lépe, kdyby se byl nikdy nenarodil!

6) Zločince na svaté přirozenosti mládeže potrestám vsí mocí Svého hněvu Já Sám. Neboť stalo-li se jednou tělo křehké, pak nemá duše již pevný základ a její zdokonalení postupuje špatně.

7) Jakou práci to dá slabé duši vyléčit křehké tělo a zbavit zcela jizev! Jakou úzkost přitom

často vystojí, zpozoruje-li křehkost a slabost svého těla, svého pozemského domu? Kdo je toho vinen? Špatný dozor na děti a mnohá pohoršení která se všeličím dětem dávají!

8) Mravní zkáza bývá vždy větší nežli na venkově; proto jednou jako Moji učedníci upozorňujte lidi na to a ukazujte jim velmi mnohé zlé následky, které vznikají z příliš časného porušení těla, pak se mnozí na to obrátí a vyskytnou se z toho zdravé duše, v nichž bude možno ducha snáze probudit, nežli tomu u velmi mnohých nyní bývá!

9) Pohleďte na všechny slepé, hluché, mrzáky, malomocné, dnou stížené; pohleďte dále na všechny ty různé churavé a všelikými tělesnými zly stížené děti a dospělé lidi! To vše jsou následky příliš časně křehkosti těla!

10) Muž se nemá před svým čtyřicetým rokem dotknout panny - vy víte jak a kde je tomu především rozumět - a panně má být aspoň plných osmnáct aneb nejméně plných sedmáct let; pod touto dobou je jen ztěžší zralá a nemá poznat muže! Neboť před touto dobou je tu a tam jedna jen polozralá; dotkl-li se jí příliš záhy nějaký chlípny muž, pak se již stalo její tělo křehké a duše slabou a vášnivou.

11) Těžko je křehké tělo nějakého muže vyléčit - ale mnohem těžší tělo panny, stalo-li se předčasně křehkým! Neboť předně nepřivede snadno na svět zcela zdravé děti a za druhé bude se poté od týdne k týdnu stávat chtivější soulože a nakonec se stane i nevěstkou, která je nejžalostnější skvrnou lidského pokolení, ne tak velice pro sebe, jako spíše pro ty, jejichž nedbalostí byla takovou učiněna.

12) Běda však tomu, kdo využívá chudoby panny a porušuje její tělo. Věru, tomu by bylo lépe, kdyby se byl nikdy nenarodil! Kdo však souloží se zkaženou již nevěstkou, místo aby ji správnými prostředky odvrátil od dráhy záhuby a pomohl jí na správnou cestu, tomu bude jednou přestát přede Mnou mnohonásobný nejvyšší přísný soud; neboť kdo bije zdravého, ten se tak mocně neprohřešil jako ten, kdo nakládal špatně s mrzákem.

13) Kdo někdy souložil se zcela zralou a zdravou pannou, ten sice také hřešil; ale ježto zlo tím způsobené není nějak zvlášť škodlivé, zejména, jsou-li oba zcela zdraví, je na to jen menší soud. Kdo však z pouhé již staré chlípnosti sebezralejší panně to činí snad tak, jakoby to činil nějaké nevěstce bez plození živého plodu v lůně panny, tomu bude přestát soud dvojnásobný; koná-li to však s nějakou nevěstkou, bude mu přestát soud desateronásobný!

14) Neboť nevěstka je v těle a v duši úplně porouchaná a rozbitá panna. Kdo jí pomůže ze srdce poctivého a Mně věrného z této její velké nesnáze, ten bude jednou velký v Mém Království. Kdo souloží s nevěstkou za mrzký žold a dělá ji ještě špatnější nežli byla dříve, ten bude jednou odměněn mzdou, kterou bude odměněn každý zlomyslný vrah v močálu, který je připraven všem dáblům a jejich sluhům.

15) Běda kraji, běda městu kde se páše smilstvo a běda Zemi, když toto velké zlo nabude na její půdě převahu. Nad takové kraje a města ustanovím za vládcy tyrany a ti budou muset lidem ukládat nesmírná břemena, aby veškeré tělo hladovělo a zanechalo tohoto nejzločinnějšího jednání, jakého se může člověk dopustit na svém ubohém spolubližním!

16) Nevěstka ztratí však veškerou čest a úctu dokonce u těch, kdož ji za mrzký žold použili a její tělo bude potom k tomu ještě stíženo všelikými nevyléčitelnými anebo aspoň těžko vyléčitelnými nákazami! Jestliže se však některá polepší, pak také na ni shlédnu opět v milosti!

17) Sáhne-li však nějaký chlípny k jiným prostředkům k ukájení mimo nádobu, kterou jsem postavil v lůně žen, ten těžko kdy uzří Mou tvář! Mojžíš nařídil pro to sice ukamenování, které sice úplně neruším, protože je to krutý trest na takové, dáblu zcela již propadlé zločiny a zločince, nýbrž udílím vám jen otcovskou radu, abyste takové hříšníky odstranili z obcí, zprvu je vydali na pospas velké nouzi na nějakém místě vyhnanství a teprve, když téměř nazí přijdou na hranice vlasti, abyste je opět přijali, potom je dali do ústavu k léčení duší a dříve jim nedovolili opustit tento ústav, dokud se tací lidé úplně nepolepšili. Když po mnohonásobném vyzkoušení projevují po delší dobu úplné polepšení, mohou se opět navrátit do společnosti; ukáží-li však nějak i jen ještě nejmenší stopu smyslných náporů, ať zůstanou raději po celý život v opatrování, což je mnohem lepší a prospěšnější, nežli aby byli jimi nezkažení lidé obce zamořeni.

18) Ty, Zoreli, nebyl jsi v tomto ohledu zrovna také zcela čistý; neboť byl jsi již jako chlapec stížen všelikou nečistotou a byl jsi pohoršlivým příkladem pro tvé druhy v mládí. Ale toto ti nicméně nemůže být počítáno; neboť nedostalo se ti oné výchovy, z níž bys byl dospěl k nějaké čisté pravdě, která by ti byla ukázala, co je podle řádu Božího úplně správné. Něco lepšího jsi začal poznávat teprve tehdy, když jsi se u jednoho advokáta učil občanským právům. Od té

doby jsi sice již nebyl zvířecím člověkem, ale jinak jsi byl znamenitým překrucovatelem zákonů a podváděl jsi své bližní kde se to jen dalo. Leč to vše pominulo a nyní stojíš podle svého nynějšího poznání jako lepší člověk přede Mnou!

19) Přes to všechno však nicméně pozoruji, že je v tobě ještě mnoho tělesné chlípnosti. Na ni tě obzvláště upozorňuji a radím ti, abys byl v tomto ohledu na sebe velice pozorný; neboť budeš-li jednou postaven do lepšího života, začne se tvé ještě velice děravé tělo ve své dávno ještě nevyléčené křehkosti hýbat a můžeš pak mít nesnáze abys je uklidnil a konečně vyléčil na něm starou křehkost. Varuj se proto vší nestřídmosti; neboť v nestřídmosti a přemíře spočívá símě tělesné rozkoše! Buď proto ve všem střídmý a nedej se nikdy svést k nestřídmosti v jídle a pití, jinak těžko zkrátíš své tělo!

20) A tak jsme teď tak trochu probrali také pole těla, pokud to bylo pro tebe nutné. A nyní se odebereme na jiné pole, které se může označit u tebe též jako velmi silné!"

81. O SPRÁVNÉM BOHULIBÉM DÁVÁNÍ.

1) (**PÁN** :) „Toto pole záleží v čistém pojmu o mém a tvém. Mojžíš praví: „Nepokradeš!" a opět: „Nechovej žádosti po čemkoli co je tvého bližního, mimo co je přiměřeno vší spravedlnosti!"

2) Můžeš od svého bližního zajisté zcela poctivě něco koupit a pak to spravedlivě a přede všemi lidmi poctivě vlastnit; ale odcizit tajně někomu něco proti jeho vůli, je hřích proti řádu danému lidem skrze Mojžíše Bohem, protože takové jednání se co nejzřejměji příčí veškeré lásce k bližnímu. Neboť co je tobě po právu nepříjemné, když ti to jiný činí anebo by činil, to také nečiní svému bližnímu!

3) Krádež prýští většinou ze sebelásky protože z ní pochází lenost, náklonnost k blaženému životu a k nečinnosti. Z toho pochází jistá bojácnost, která je obklíčena hrdou plachostí, pro kterou člověk nesvolí sice k poněkud obtížné prosbě, ale zato tím spíše k tajné krádeži a odcizování. V krádeži spočívá tedy množství vad, mezi nimiž příliš vzrostlá sebeláska je nejvyšším základem všech vad ostatních. Náležitě žítou láskou k bližnímu se může tomuto duševnímu zlu za všech dob co nejvíce čelit.

4) Nyní pochopitelně myslíš ve svém mozku: „Láska k bližnímu by se snadno cvičila, kdyby jen byly k tomu vždy prostředky! Ale mezi sto lidmi je jich vždy sotva deset, kteří jsou tak postaveni, aby mohli uplatňovat tuto nádhernou ctnost; devadesát z nich jsou většinou tací, na kterých má být tato ctnost uplatňována oněmi deseti majetnými. Jestliže se však neřesti zlodějství může co nejsilněji čelit jen uplatňováním lásky k bližnímu, pak se bude moci oněch devadesát chudých již těžko před ním ubránit; neboť chybí jim prostředky, aby tuto ctnost co nejsilněji uplatňovali."

5) Ty jsi rozumově zcela správně myslel a nikdo ti nemůže světským rozumem nic namítat. Ale v rozumu srdce čteš jinou řeč a ta zní takto: Nikoli jen dary se uskutečňují skutky lásky k bližnímu, nýbrž spíše všelikými dobrými skutky a čestnými a poctivými službami, při kterých ovšem nesmí chybět dobrá vůle.

6) Dobrá vůle je duší a životem dobrého skutku; bez této vůle neměl by o sobě ani ten nejlepší skutek zcela žádnou cenu před soudnou stolicí Boží. Máš-li však také beze všech prostředků živoucně dobrou vůli, abys tak či onak pomohl svému bližnímu, jestliže ho spatřuješ anebo nalézáš v nějaké nesnázi a bude-li ti těžko u srdce proto, že to nemůžeš učinit, pak platí u Boha tvá dobrá vůle mnohem více nežli skutek jiného, k němuž ho musel někdo čímkoli zlákat.

7) A pomohl-li boháč zcela chudé obci proto, že mu slíbila desátek a jisté poddanství až se opět zmůže, není celé jeho dobré dílo před Bohem zcela ničím; neboť vzal si již svou odplatu. Co učinil, učinil by pro zisk také každý sebelichvářšnější lakomec.

8) Z toho vidíš, že před Bohem a ku prospěchu vlastního vnitřního duchovního života může každý člověk, ať bohatý či chudý uplatňovat lásku k bližnímu; záleží jen na opravdu živé dobré vůli, podle níž každý s veškerou oddaností koná rád to co jen může.

9) Ovšem dobrá vůle sama by nebyla také ničím, kdybys sice měl takové či onaké jmění a také by ti nechyběla dobrá vůle, avšak bral bys přitom jisté ohledy jednak na sebe sama, jednak na své děti, příbuzné a ještě na leccos jiného a učinil bys tomu, kdo stojí před tebou potřebný,

buď jen něco málo anebo někdy také zcela nic, protože nelze přece vždy vědět, zda snad není ten, kdo hledá pomoc, nějaký lenivý darebák, který není hoden požadované pomoci. Tu by se pak darebák podporoval jen v lenosti a odnímal by se tím podpora hodnějšímu! Přejde-li však hodnější, pak. chováme tutéž pochybnost; neboť nelze přece zajisté s úplnou určitostí vědět, zda je úplně hoden!

10) Ano, příteli, kdo při konání dobra i při nejlepší vůli takto smýšlí zda má něco významnějšího učinit anebo ne, toho dobrá vůle dávno ještě není pravým životem a ten dávno pravý život ještě nezná; proto se mu také ani dobrá vůle ani dobré skutky u Boha nepočítají za něco zvláštního. Kde je jmění, tam musí být vůle i skutky stejné; jinak ubírá jedno druhému hodnotu a životní platnost před Bohem.

11). Co tedy konáš anebo dáváš, to konej a dávej s velkou radostí; neboť vlídný dárce a dobrodinec má dvojnásobnou cenu před Bohem a Je duchovnímu zdokonalení také dvojnásob blížší!

12) Neboť srdce vlídného dárce se podobá plodu, který snadno a záhy zraje, protože má v sobě hojnost pravého tepla, kterého je k uzrání nějakého plodu nanejvýš třeba, protože v teple zavládá příslušný živel života, živel lásky.

13) Je tedy radostnost a vlídnost dárce a původce onou ne zrovna dost doporučovanou náplní pravého vnitřního duchovního životního tepla, jímž se duše stává a také stávat musí více než dvojnásobně dříve zralá pro úplné přijetí ducha do své celé podstaty, protože právě toto teplo je přecházením věčného ducha do jeho duše, která se mu tímto přechodem činí stále podobnější.

14) Jinak však sebehornější dárce a dobrodinec je od cíle pravého vnitřního duchovního životního zdokonalení tím vzdálenější, čím mrzutější a nevlídnější je při dávání a konání; neboť nevlídné a mrzuté tváření při dávání má v sobě ještě něco hmotně světského a proto je od čistě nebeského živelu mnohem vzdálenější než radostné a vlídné dávání.

15) Také nedoprovázej dávání anebo konání vážným a často trpkým napomínáním; neboť to způsobuje u chudého bratra často smutek a on pak začne v srdci toužit velice po tom, aby nemusel od dobrodince, který ho vždy s vážnou tváří napomíná, již nic brát. Dobrodince pak činí taková nečasná napomínání nezřídka poněkud pyšným a ten, jemuž bylo dobrodiní prokázáno, se tím cítí až příliš hluboko vržen pod nohy dobrodince a teprve pak cítí svou bídu před blahobytem dobrodincovým a tehdy se stává brání mnohem těžší nežli dávání.

16) Kdo má jmění a dobrou vůli, dává snadno; ale chudému příjemci bývá i u nejvlídnějšího dárce úzko, vidí-li se svou chudobou nucen, že musí sebevlídnějšímu dobrodinci připadnout na obtíž. Jak teprve těžko u srdce musí mu však být tehdy, jde-li dobrodinec vstříc s mrzutou tváří a ještě před dobrodiním mu uštěďruje několik moudrých pouček, které se obdarovanému stávají v budoucnu až příliš bolestnými překážkami, má-li v čas potřeby přijít ještě jednou před dveře napomínajícího kazatele, protože při druhém příchodu očekává ještě moudřejší, delší a tedy důtklivější kázání, které podle jeho porozumění praví třeba tolik jako: „Nepřicházej mi zase brzy - aneb také vůbec nikdy!“, ačkoliv dárce jistě na to nikdy ani v nejvzdálenějším smyslu nemyslel.

17) Veselý a vlídný dárce má tedy velkou přednost před nevrlym napomínajícím kazatelem, protože srdce příjemce potěšuje, povznáší a uvádí do vděčné nálady. Také to příjemce naplní uje láskyplnou a prospěšnou důvěrou k Bohu a k lidem a jeho jinak tak těžké jho se mu stává lehčím břemenem, které pak snáší s větší trpělivostí a odevzdaností, nežli je snášel dříve.

18) Veselý a přívětivý dobrodinec je chudému a nouzi trpícímu bratru právě to, čím je lodníku na rozbouřeném moři jistý a vlídný přístav. Avšak nevrlý dobrodinec v nouzi se podobá jen zátoce mořské bouři méně vystavené, která sice zajišťuje lodníka před úplným ztroskotáním, ale vedle toho jej udržuje stále v napjatém strachu zda nepostihne, jak se občas stává, zátoku po bouři nějaký nepříjemný a velmi zhoubný náhle přikvačivší mocný příliv, který by mu pak mohl způsobit větší škodu nežli předtím bouře širého moře.

19) Nyní také úplně víš, jaké musí být podle výměru vůle Boží pravé a duchovní dovršení lásky k bližnímu, kterou třeba snadno a co nejdříve uskutečnit; čiň podle toho, pak také snadno a co nejdříve dosáhneš jedině pravého životního cíle!“

82. O POKOŘE A VYSOKOMYSLNOSTI.

1) (**PÁN** :) „Nyní však přijde ještě nadmíru důležité pole života, na kterém lze teprve zcela dospět k úplnému znovuzrození ducha v jeho duši, což je nejpravdivější vítězoslávou a nejvyšším konečným cílem života. Toto pole je přímým opakem hrdosti a pýchy a jmenuje se pokora.

2) V každé duši spočívá vždy jakýsi pocit výsosti a ctižádosti, která při nejnepatrnější příležitosti a podnětu až příliš snadno vzplane ve vše ničící vášně hněvu a nedá se dříve utlumit anebo úplně uhasit, dokud nepohltíla oběti, které ji uráží. Touto ohydnou vášní se však duše tak ničí a úplně zhmotňuje, že se pro vnitřní duchovní zdokonalení stává ještě mnohem nezpůsobilejší - nežli k utišení žízňě žhoucí písek velké pouště Afriky!

3) Při vášni nešťastné pýchy se nakonec duše stává sama žhoucím. pískem pouště, na kterém nemůže vyrůst ani nejnuznější mechová rostlinka, neřku-li nějaká jiná šťavnatější a početnější rostlina. Tak to dopadá s duší pyšného! Její divoký oheň sežehne, spálí a do základu zničí vše životně ušlechtilé, dobré a pravdivé a uplynou tisíce tisíců let, nežli se písčité poušť Afriky přemění ve vlídné a pozeňnaním oplývající nivy. Tu bude muset ještě velmi často celé moře hnát přes ni své vlny!

4) Pohled na pyšného krále, jenž byl pro nějakou malou věc uražen svým sousedem! Jeho duše se dostává poté vždy víc a více do nejuživějšího žáru; z jeho očí srší již jasně planoucí plameny hněvu a neodvolatelné heslo zní: „Nejstrašnější pomsta nestoudnému urážce!“ A nejpustošivější válka, v níž se musí statisíce nechávat pro svého pyšného a zpupného krále nejbídnějším způsobem rozsápat, je toho dávno známým nejsmutnějším následkem. S velkou radostí přihlíží pak hněvem roznicený král ze svého stanu nejběsilejšímu zabíjení a vraždění a zlatem a drahokamy odměňuje každého nejuživějšího bojovníka, který mohl způsobit protivné válčící straně nějakou největší a nejcitlivější škodu!

5) Když takový král svou převážnou mocí oloupil urážce téměř o poslední košili, je mu to ještě příliš málo! Chce ještě vidět před sebou co nejukrutněji trýznit ještě jeho samého! Naproti tomu žádné prošení a doprošování nic neprospívá. A když urážce před očima pyšného krále za nejtrapnějších a nejbolestnějších muk zemřel, proklíná se co nejstrašněji ještě i jeho tělo a hází se k žrádlu havranům; a do diamantového srdce takového krále se nikdy nevrací nějaká lítost, nýbrž hněv anebo žhoucí pustina Afriky zůstává, přinášeje stále nejstrašnější smrt ihned každému, kdo by se kdy odvážil nevzdat nejvyšší úctu i jen někde místu, kde stál tento pyšný král.

6) Takový král má ovšem sice také ještě duši; ale jak vypadá? Já ti pravím: hůře nežli nejžhavější místo velké písečné pouště africké. Myslíš, že taková duše bude moci být kdy proměněna v úrodnou zahradu Božích nebes? Pravím tobě: Tisíckrát spíše zplodí poušť africká nejnádhernější datle, fiky a hrozny, nežli taková duše i jen nejmenší kapku nebeské lásky.

7) Proto se střeďte všichni především pýchy; neboť nic tak na světě neničí duši, jako stále hněvem sršící pýcha a hrdost! Jejím průvodcem je právě tak vždy trvající touha po pomstě, jako je věčná a nenasytná žízeň po dešti stálým průvodcem velké žhoucí písečné pouště africké a každé zvíře, které svými nohama vkročí na tuto půdu, bude rovněž až příliš záhy stíženo týměž soužením, tak jako se služebnictvo pyšného nakonec stává samo nesmírně pyšné a také mstivé. Neboť kdo je sluhou pýchy, musí se nakonec sám stát pyšným, jak jinak by mohl být sluhou pyšného?!”

---

83. VÝCHOVA K POKOŘE.

1) (**PÁN** :) „Jak se však může člověk uchránit před touto nejhorší vášní, když je přece zárodek pro ni v každé duši a dosáhl značného vrcholu bujnosti velmi často dokonce již i u dětí? Jedině pokorou je to možné!

2) A na této Zemi je chudoba tak převážně velká naproti zámožnosti lidí právě proto, aby tím byla pýcha stále držena na tuhé uzdě! Pokus se posadit královskou korunu na hlavu nějakého nejchudšího žebráka a brzy se přesvědčíš, jak se jeho dřívější pokora a trpělivost více než bleskurychle vypaří! A proto je velmi dobře, že je velmi, málo králů a velmi mnoho pokorných žebráků.

3) Každá duše pocházející z Boha Jehož je ideou a vůlí, má pocit výsosti, jejíž přítomnost lze již velmi dobře pozorovat na stydlivosti dětí.

4) Pocit stydlivosti (ukřivdění) dětí je cítění duše, začínající již pociťovat sebe, jímž mlčky projevuje nespokojenost, ježto se duše jakožto něco duchovního vidí oblečena neohrabaným a nepoddajným tělem, kterého se nemůže bez bolesti zbavit; čím je tělo nějaké duše něžnější a senzitivnější (citlivější), tím silnější bude také její pocit stydlivosti (ukřivdění). Dovede-li pravý vychovatel děti vést tento nezahraditelný pocit k pravé pokoře, pak tvoří z tohoto pocitu dítěti ochranného ducha a staví je na cestu, na které dítě, krácejíc dále, může snadno dospět záhy k duchovnímu zdokonalení; ale jen maličko nesprávného vedení tohoto dědičného pocitu může být ihned převedeno v pýchu a hrdost.

5) Převádět pocit (stydlivosti) ukřivdění v tak zvanou dětskou ctižádost je již velmi pochybené; neboť tu začíná dítě hned myslet, že je znamenitější nežli dítě jiné. Snadno se urazí a zarmoutí a proto velmi hořce pláče; v tomto pláči dává jasně a zřetelně najevo, že bylo ve svém pocitu vysokomyslnosti někým zraněno.

6) Snaží-li se nyní slabí a velmi krátkozrací rodiče uražené dítě konejšit tím, že volají byť i jen na oko, urážce dítěte k odpovědnosti a k trestu, položili u dítěte již prvý zárodek k (utišování) mstivosti; a chlácholí-li rodiče takovýmto způsobem své dítě stále, vychovají z něho pro sebe a mnohé jiné lidi nezřídka ďábla. Kde však jsou rodiče moudří a nechávají dítěti již záhy spatřovat vždy větší hodnotu v ostatních lidech a dětech a tak převádějí pocit stydlivosti v pravou pokoru, tehdy vychovávají ze svých dětí anděly, kteří budou později jako pravé vzory života zářit ostatním jako nejkrásnější hvězdy v noci pozemského života a občerstvovat je svou jemností a trpělivostí.

7) Protože se však dostává dětem jen zřídka takové výchovy, kterou by byl probuzen duch v jejich duši, má tedy potom dospělý a k čistému poznání dospěvší člověk přihlížet především k tomu, aby se ze svých sil přičiňoval o pravou a náležitou pokoru. Dokud nepověsil na hřebík poslední kapku pocitu pýchy, nemůže přejít ani zde ani na onom světě do úplné dokonalosti čistě duchovního nebeského života.

8) Kdo se chce sám vyzkoušet zda je v pokoře zcela dokonalý, ať se táže svého srdce, zda-li může být ještě něčím uraženo a zda může svým největším urážecům a pronásledovatelům snadno a zcela srdce odpustit a dobro činit těm, kteří mu způsobili zlo, zda časem nepociťuje zcela žádnou touhu po nějaké světské nádheře, zda je mu příjemné cítit se dokonce nejnepatrnějším mezi nepatrnými, aby mohl každému ve všem sloužit! Kdo je s to vše to bez zármutku a žalosti, ten je již zde obyvatelem nejvyšších Božích nebes a zůstane jím navěky; neboť takovou správnou pokorou se sjednocuje úplně nejen duše se svým duchem, nýbrž také z největší části i tělo.

9) Takový člověk smrti těla tudíž také nikdy nepocítí a neokusí, protože veškerá éterická část těla - jako vlastně přirozeně životná, - se stala již zde s duší a jejím duchem nesmrtelnou.

10) Fysickou smrtí se odloučí od duše jen ono necitlivé a neživotné dílo stínové, což nezpůsobí duši žádnou úzkost a žádnou další bolest, protože vše citově živé těla se již dávno zcela sjednotilo s duší a podle toho může tedy člověk takto dokonale vytvářený také odpadnutí beztoho vždy necitlivého a tedy mrtvého vnějšího stínového těla právě tak málo pociťovat, jako když někdo ostříhává svému tělu za doby jeho úplného přirozeného života vlasy anebo nehty, kde narostly přes tělo, anebo jako když odpadne lup, který se tu a tam odděluje od beztoho necitlivé pokožky těla. Neboť co na těle nemělo nikdy pocít, to také nemůže mít pocit při úplném výstupu duše z těla, protože se vše citlivé a živé těla již dříve zcela spojilo s duší a tvoří s ní nyní jednu podstatu, která se nikdy od ní neodloučí.

11) Nyní jsi viděl co je pravá pokora a co ji způsobuje a tak se budoucně přičiňuj o tuto ctnost! Kdo nyní co nej přesněji následuje co jsem ti řekl, ten se v sobě přesvědčí, že tato snadno pochopitelná slova, i když jsou podávána bez veškerého řečnického prázdného lesku, nepochází od člověka, nýbrž od Boha. A kdo podle nich žije a jedná, ten kráčí po pravé cestě k pravé nejvnitřnější duchovní životní dokonalosti. - Nyní však Mi také řekni, zda se ti to vše stalo zcela jasné a srozumitelné!"

84. ZORELOVY DOBRÉ ÚMYSLY.

1) Práví **ZOREL** zcela zkroušen obdivem nad vysokou pravdou a čistotou této Mé poněkud obšírné praktické životní nauky: „Pane a věčný Mistře všeho jsoucna a života! Já pro svou oso-

bu jsem z této Tvé nauky také bez předchozího praktického životního cvičení poznal, že toto nemluvil z Tvých úst člověk, nýbrž jen Bůh, Který stvořil nebe, tuto Zemi a člověka; tím intenzivněji však přenesu také prakticky do svého života vše, čemu jsi mě, ó Lásko lásky, co nejmilostivěji nyní učil!

2) Pochopil jsem vše; neboť připadalo mi to tu kupodivu tak, jako bych byl podobná slova již někde jednou slyšel a také je praktikoval. Ale bylo to snad jen ve snu; neboť ve skutečném životě věru nevím, kde a kdy by se mi dostalo takové milosti! Zvláštní však zůstává vždy to, že mně každé slovo z Tvých svatých úst připadalo tak velice známé a nadmíru vlídně mě povzbudilo! Proto mi také bylo vše tak velice srozumitelné! Ale buď tomu nyní jak buď, - taková slova a takové skutky které se tak hluboce, tak pravdivě a přesně dotýkají všeho, co se v člověku nazývá nějak životem, nebyly ještě nikdy z úst smrtelného člověka vysloveny!

3) Kdyby po těchto slovech ještě nenalezl pravou cestu k svému vnitřnímu duchovnímu životnímu zdokonalení a neobdržel v sobě mocný popud, aby podle nich přesně zařídil veškeré své chování, ten by se musel velmi mocně vžít do hloupého mrtvého světa a jeho duše by se musela stát zcela diamantovou, jinak by zajisté nebylo možno vůbec si představit, aby člověk, jenž uslyšel a pochopil tuto nauku, nezařídil také celý život podle ní, kdyby přece musel zřetelně a jako polední slunce jasně vidět před sebou konečný cíl, kterého se tím má dosáhnout! Já se však nechci chlubit tím, že bych již něčeho dosáhl; ale světlý, do životního vědomí vnikající a úplně jasný názor nejčistší pravdy této nauky je přece také již něco, což aspoň pro mě - má již zcela znamenitou cenu.

4) Kdo však tuto svatou věc jednou poznává tak jasně jako já, nebude zajisté se mnou již takovým bláznem, aby se při všem tomto nejživějším názoru a poznání vrhl raději do všech bláznivých kaluží a louží světa, aby v nich lovil zapáchající bahno, při němž by se nakonec musel zadusit, místo aby vystoupil na světlé výšiny Horebu a Libanonu a sbíral tam léčivé byliny, které léčí a úplně uzdravují nemocnou duši k věčnému životu. Léčivými bylinami na výšinách Horebu a Libanonu rozumím skutky, které se najdou jen na nejsvětější výšině poznání pravdy Tvé nauky, ó, Pane, to jest; jednáním podle slova, které se slyšelo z Tvých úst. „Horebem“ a „Libanodem“ však rozumím ono božsky pravdivé a božsky dobré, - takový význam to má podle mého rozumu.

5) Velký, svatý a nadevše vznešený jsi Ty, ó, Pane, Který zde stojíš přede mnou, - avšak nikdy větší, světější a vznešenější nežli v lidech, které Tvá láska a moudrost proměnila v Tvé děti!

6) Hle, Pane, zajisté musí být také pro Tebe největší radostí, začíná-li nějaký tvor předtím pouze lidského tvaru slyšet a chápat Tvé otcovské slovo, ano, pojme-li dokonce svobodně ze sebe nezměnitelné rozhodnutí kráčet a jednat tak, aby dospěl k onomu posvěcenému zdokonalení, které jsi jako Bůh, Tvůrce, Otec a Učitel určil za nejblaženější cíl!

7) Jak velká musí teprve být pak Tvá otcovská radost, když nějaký člověk dosáhl dokonalosti v Tvém svatém řádu! Ale jak velká musí pak také být radost dítěte, které ve své a ze své tvorové nicotnosti poznalo v hojnosti své pravé pokory ve své vnitřní dokonalosti konečně Tebe Samého jako pravého a jediného Otce. Chtěl bych znát nebeského andělského ducha, který by mi dovedl se slunečně jasnou fantasií popsat takovou radost, - a toho, jenž by nyní z tohoto svého nynějšího duchovního ochuzení dovedl pochopit hloubku této fantasmie tak, aby se mohla jen poněkud zdařile pochopit! Mám sice jakousi temnou předtuchu, - ano, připadá mi to nyní opět právě tak, jako bych byl jednou něco podobného nějak pociťoval ve snu; ale to vše se zdá nicméně být jen blaženým zpětným působením toho, co v mém srdci a v mé vůli, ó, Pane, vytvořila Tvá nauka!

8) Je to radost rozsévače, jenž má radostné vědomí, že konečně očistil své pole ode všeho plevele a vložil do jeho brázd nejčistší semeno, které zcela jistě probudí nejkrásnější naději na nejvyšší požehnanou zeň.

9) Mé pole je nyní dobré, což jsi Ty, ó, Pane, jistě viděl, jinak bys byl do něho tak marnotratně nezaséval nejčistší símě. Toto vědomí plodí asi ve mně právě onen mně nepopsatelný pocit blaženosti; neboť jsem si jist úspěchem, protože jsem si úplně jist možností, že uvedu v sobě Tvé svaté slovo v nejúplnější skutečnost. Je-li však jednou příčina úplně tu, nemůže se nedostavit velký svatý účinek. Já však nechci žádnou polovičatost, nýbrž dokonalý celek; proto u mne v mém jednání se také nebude nikdy jevit polovičatost, nýbrž účinně takový celek jakým je Tvé slovo!

10) Vždyť jsem jako lump dovedl provést něco celistvého, kde jsem nemohl s určitou jistotou očekávat nějak pozeňnaný úspěch; jen trochu nepříznivý vítr a všechny mé sebeslibnější naděje ležely na dně mořském! A přece mě nemůže nikdo vinit z nějaké vlažnosti a nikdy dokázat nějakou polovičatost. Dovedl-li jsem tedy již jako lump být něco celého, často také bez veškeré naděje na nějaký jen zpola příznivý výsledek, oč více se dovedu nyní na této cestě vyhnout každé polovičatosti a své myšlenky, slova a skutky odvracet od toho co žádá svět; neboť svět mne dost dlouho vodil za nos.

11) Žádný zárodek nějaké světské myšlenky a žádná stopa nějakého světského skutku se ve mně již nevyskytne, to jest jistě nikdy ne podle mé jednou pojmuté vůle! Zato však, co nemohu mít v ruce, jako jsou řádné potřeby mého těla, ručit ovšem nemohu; neboť ty jsou, ó, Pane, v ruce Tvé všemohoucí vůle. Avšak mé myšlenky, mé ideje, má slova a mé jednání dosvědčí mi jednou, že také Řek dovede dostát svému slovu a svému jednou učiněnému předsevzetí!

12) Také může být, že jsem v tomto svém blaženém vzplanutí myslil leccos řekl příliš předčasně; to však nic nevadí! To, co Zorel nyní mluvil, nezapomene a nezapomene-li to, pak také bude přesně podle toho jednat - a kdyby ho to i stálo pozemský život! Od té doby, co nyní nejjasněji vím a co nejživěji cítím, že po odpadnutí tohoto tělesného života je a musí být zcela jistě a pravdivě ještě jiný neporovnatelně dokonalejší život, nemá pro mě tento tělesný život cenu ani za mák! Musel-li jsem tak často dávat všanc svůj život pro nicotný pozemský zisk, - proč nyní tady ne, kdy jsem ziskem jistější nežli tím, že nyní myslím, cítím a mluvím?!

13) Ó, já nemluvím nyní jako nějaký opojený blázen, nýbrž mluvím toto s těmi nejstřízlivějšími smysly na svědectví, že jsem úplnost pravdy Božího slova pojmul a pochopil! Že jsem to však v úplnosti pochopil, dokazuje to, že chci nyní za tuto nejsvětější pravdu dát všanc svůj pozemský život, - což neříkám snad proto, abych dodal svým slovům před vámi jistou řečnickou vážnost, nýbrž mluvím, jak to mám nyní opravdu na srdci.

14) Jsou sice lidé, kteří uchváćeni a strženi nějakou mimořádnou událostí, mluví také tak, jakoby chtěli již příštího dne proměnit celou Zemi v zahradu; když však ona událost pominula, pak přemýšlejí o všem co viděli a slyšeli, avšak s odhodláním k jednání je to den ze dne vlažnější a místo nových odhodlání k jednání nastoupí brzy opět staré hloupé zvyky. U mě tomu však ještě nikdy tak nebylo; neboť poznal-li jsem něco jako pravdu, pak jsem také přesně podle toho jednal tak dlouho, dokud jsem si nezjednal úplné přesvědčení o něčem lepším.

15) Mé dřívější jednání nebylo v žádném rozporu s mými životními názory, které před fórem dokonce nejčistšího a většinou filantropicky (lidumilně; vyd.) usměrněného rozumu světa nebyly nikterak zavržitelné. Jak jsem však mohl i jen tušit, že přijdu kdy v tomto světě do osobního styku s věčným Mistrem všeho jsoucna a života, před Jehož nejčistší moudrostí a nejpravdivějším životním názorem a určením se mé životní názory rozplynuly jako vosk na Slunci?! Ale nejnevěřitelnější se stalo: Bůh ve vsí plnosti Své věčné dokonalosti v moci a moudrosti stojí před námi všemi a poučuje nás nejen o časném, nýbrž i o věčném určení člověka a jeho života slovy tak makavě jasnými, že jim musí každý ještě jako téměř slepý a hluchý až do nejhlubšího základu rozumět! A tu nelze jinak nežli učinit životní rozhodnutí, od něhož by mě navěky neodvrátil ani v trosky rozbitý svět!

16) Ano, lidé kteří nejsou nic jiného nežli ničemní zbabělí sketové, se budou spíše vždy řídit podle světa; nežli podle nejsvětější pravdy z úst jedině pravého Boha; neboť svět má přece také výhody co do času, zlata, stříbra a drahokamů! Za toto bláto nechají slabí lidé Boha brzy na holičkách; neboť On jim přece nedá z mračen pršet zlato a stříbro. Já jsem však nyní poznal nejčistší zlato pravých Božích nebes a proto tímto svůdným blátem Země nyní z nejhlubšího základu svého života již pohrdám! Ty, všemohoucí Pane věčnosti, potrestej mě však nyní, jeli falešné jedno slovo, které jsem vypustil nyní z úst!

17) Tebe jsem, vznešený Cyrenie, jen ve své hlouposti a duchovní chudobě prosil o podporu nyní však беру svou nemotornou prosbu zpět! Neboť kde jsem našel v tak bohaté míře poklady nebes, tam již nepotřebuji poklady pozemské; také své pole a spálenou chatrč již nepotřebuji, protože jsem poznal a viděl Boží chatu ve svém srdci. Prodejte vše a zaplatte těm, jimž něco dlužím pozemsky! Já však budu pracovat a ve všem, co je před Bohem správné, sloužit lidem neboť já dovedu pracovat; nabyl jsem za svého života leccakých dovedností a proto jsem potřebný člověk. Tolik času se mi přece všude poskytne, abych mohl ve svém jednání vyhovět tomu, k čemu jsem se nyní pro veškeren svůj čas a pro věčnost rozhodl?!"

18) Pravím **JÁ** : „Protože Já jsem dobře znal tvou duši, povolal jsem v duchu také tebe, ji-

nak bys byl sem nepřišel; protože jsi se však nyní tak velice přetvořil, je o tebe také již nadále postaráno. Budeš Mi také dobrým nástrojem pro Řeky na pobřeží Malé Asie a také u Řeků v Evropě. Jsou tam velmi mnozí, kteří pahnou po světle a odnikud nemohou světlo dostat. Zatím však jsi přijat v domě Korneliově, jenž je bratrem Cyreniovým. Tento dům tě všim opatří. Kdy však bude na čase abys vyšel a oznámil Mé jméno národům, to ti v pravý čas oznámím. Nyní však máš vše, čeho potřebuješ; o dalším tě poučí duch pravdy.- Až ti bude mluvit, -nebudeš muset přemýšlet, nýbrž v pravé chvíli ti to bude do srdce a do úst vloženo a národové tě budou poslouchat a. budou velebit Toho, Jenž ti dal takovou moudrost a moc!"

85. ZOREL JE SVĚŘEN KORNELIOVI.

1) (**PÁN** :) „Nyní však nastal večer a náš hostinský Marek připravil večeři a jelikož jsme také ještě v tobě učinili dobrý lov, pochutnáme si nyní na večeři, jak je to jen na této Zemi možné; v Mém Království na onom světě půjde to jednou již lépe! Po večeři se však nebudeme zabývat prací, nýbrž něčím zcela jiným a zítra ještě nežli vyjde slunce se na čas rozejdeme neboť musím navštívit ještě mnohá místa. Ty, Rafaeli, jdi však nyní k ženám a zavolej je opět sem; neboť jednání, které se jich valně netýkalo, je odbyto a přišel čas večeře!"

2) Rafael jde a přivede všechny ženy a **JARA** příběhnuvší ke Mně praví: „Ó, Pane! Ty má Lásko! Zdálo se mi to věčností, nežli jsme byly opět povolány; ale nyní Ti budiž veškeren dík, že smím být opět u Tebe! Ale cožpak jsme my ženské bytosti neměly vůbec slyšet, co vše jsi ó, Pane, projednával se Zorelem?"

3) Pravím **JÁ**: „Ne, protože pro vás ženské bytosti by to bylo příliš před náležitým časem; ostatně jsi však přitom zcela nic neztratila neboť v pravé době ti to bude všechno zjeveno. Nyní však přichází večeře a můžeš se při ní velmi pobavit s Josoem a s Rafaelem, kterého teprve blíže seznámím se Zorelem, neboť nemá o něm ještě ani potuchy.

4) Dnes po večeři budeme však bdít opět až do rána a vy všichni uvidíte a uslyšíte v poslední noci, kterou strávím tělesně mezi vámi, spoustu zázračných věcí jako ještě nikdy předtím; neboť této noci poznáte zcela, Kdo je Ten, Který nyní toto mluvil k tobě. Ale nikdo nesmí o tom před časem nikomu nic oznamovat! - Ty, Můj milý Zoreli, drž se nyní Kornelia; neboť on a ne Cyrenius, bude od nynějška tvým opatrovníkem!"

5) Praví **CYRENIUS**: „Pane! Já nezavidím svému bratrovi jistě nic co je nějak dobré; ale Zorela bych měl také já velmi rád u sebe!"

6) Praví **JÁ** : „Tvé přání působí mému srdci velikou radost a platí tolik jako skutek sám; ale ty jsi si již beztoho vzal na starost velký počet všech těch, kteří tu byli obráceni. V Zinkovi a jeho družích máš poklad; máš Stahara, Murela a Florana, Hebrama a Risu, Suetala, Ribara a Baela, Hermeho se ženou a dcerami a máš nyní také obě své dcery Gamielu a Idu i s těmi, které jsem ti určil za zete a máš zázračného chlapce Josoe; a rozumí se, že je ti také dána družina všech jmenovaných a můžeš s tím být úplně spokojen! Tvůj bratr Kornelius převezme jen Zorela a Zorel vykoná nejprve dobré služby jeho domu a později také cizincům, pro které jsem ho probudil. Ty však beztoho ještě dosti často přijdeš ke svému bratru a on k tobě a pak si také již budeš moci s našim Zorelem o leccems promluvit. - Jsi ještě smutný proto, že jsem ti neodevzdal Zorela?"

7) Praví **CYRENIUS**: „O, Pane! Jak se mě můžeš na něco takového ptát?! Víš přece, že jedině Tvá svatá vůle je mou největší blažeností, ať zní jakkoli! Mimoto neuplyne beztoho nikdy ani celý měsíc, abych nepřišel na návštěvu k bratrovi aneb bratr ke mně buď v určitých záležitostech anebo ze staré bratrské lásky a tu se zajisté naskytne příležitost, abych si s tím mužem promluvil několik slovíček!

8) Ale Ty jsi předtím milé Jaře řekl, že této noci budeš konat ještě mnoho zázračných věcí, protože jsme všichni nyní dostatečně zasvěceni do Tvé Bytosti; nuže, v čem bude spočívat hlavní věc zázraků?"

9) Pravím **JÁ** : „Milý příteli! To vše i se všemi ostatními v pravý čas uzříš a uslyšíš! Nyní však vidíš starého Marka již co nejlépeji roznášet na stoly pokrmy a víno, sůl a chléb a především tvé dcery potřebuje vydatnou posilu; proto nyní před požitím večeře se nebude již nic podnikat, mluvit a ujednávat!"

86. PŘEHNANÁ A PRAVÁ POKORA.

1) Marek dává nyní znamení k posazení se na donesené dlouhé lavice a Kornelius volá Zorela, aby se posadil po jeho pravici.

2) **ZOREL** se zdráhá říka: „Vznešený pane a veliteli! Nečiň mi něco takového! Neboť hled', já patřím tam poblíž dřevěné chatrče k poslednímu a nejobyčejnějšímu prkennému stolu, u něhož sedí vaši poslední a nejnepatrnější sluhové a pacholci, - nikoli však sem a dokonce po tvé pravici, kde je prostřen nejprvnější stůl! To by bylo ode mne pěkné cvičení v pokoře, kterou mi Pán všeho života přece nadevšecko vložil do srdce!"

3) Pravím **JÁ** : „Příteli Zoreli, stačí zde tvá vůle! Proto učiň to Korneliovi k vůli! Ostatně pravá pokora beztoho nespočívá v nějakém vnějším skutku na oko, nýbrž v srdci podle úplné pravdy. jdi do Jerusalema a pohleď tam na farizeje a na všechny zákoníky, s jakými pokornými tvářemi a rouchy si vykračují; jejich srdce jsou však vedle toho plná nejmýš páchnoucí pýchy a nenávidí hluboko pod peklo každého, kdo nechce tančit podle jejich píšťalky, - zatím co král s korunou a žezlem, neklade-li je nad hodnotu člověka, může mít mysl pokory plnou jako poslední žebrák na ulici! Když to tak náležitě uvážíš, pak již připustíš, abys seděl u našich stolů po pravici Korneliově."

4) Práví **ZOREL**: „Ach, je-li tomu tak, pak ovšem ano!" - Nyní jde a usedne podle přání Korneliova.

5) **KORNELIUS** mu pak praví: „Tak, milý příteli, tak mě to z celého srdce těší! Budoucně budeme spolu žít a působit ve jménu Toho, Který nás osvítil! Co se týče pravé pokory, myslím si to takto: V srdci má být člověk pln pravé pokory a lásky k bližnímu, ale vnějšně se tím nemá zrovna stkvít; neboť tím, že se vnějšně příliš otrocky hluboko skláním pod ostatní lidi, činím je pyšnými a zbavuji se příležitosti, abych jim mohl ve všem užitečném sloužit.

6) Určitou úctu, kterou mohu již pouze jako člověk očekávat od svého spolubližního, nesmím nikdy úplně opomíjet, protože bez ní nemohu nic prospěšně dobrého vykonávat! Proto budme oba v srdcích sice jak jen vždy možno pokorní, ale z naší vnější vážnosti nemůžeme a nesmíme nic slevit!

7) Velmi často se nám naskytne příležitost, že uvidíme, kterak se někdy chudí lidé musí pro své živobytí zabývat velmi nepatrnými a nejmýš nevzhlednými pracemi. Máme my, abychom snad položili naši pokoře na hlavu korunu, také jít čistit louže a stoky? Toho myslím vnějšně, netřeba; tu stačí, abychom proto nepovažovali v srdcích lidi, kteří se obírají takovou prací, proto za nepatrnější nežli jsme sami, kteří jsme dostali od Pána zcela jinou službu.

8) My sami si musíme především této služby vysoce vážit, avšak ovšem ne snad kvůli sobě, nýbrž před lidem kvůli službě. je-li však potřeba čistit stoky a žumpy, pak nesmíme jít sami, nýbrž tuto práci musíme přenést na ty, kdož jsou k tomu Pánem a přirozeností určení. Také bychom to nevydrželi, protože jsme na to nebyli od mládí zvyklí. A Pán něco takového jistě od nás žádat nebude; ale On jako Otec všech lidí žádá to, abychom ve svých srdcích neopovrhovali žádným člověkem, dokonce ani ne tím největším hříšníkem, nýbrž abychom vynaložili vše k záchránění jeho duše! A tak myslím, že budeme jednat správně před Bohem i všemi lidmi!"

9) Pravím **JÁ** : „Ano, tak je to správné! Pravá pokora a pravá láska k bližnímu přebývá vpravdě ve vašich srdcích – a nikoli ve vnějším zdání jako u farizeů

10) Kdo se bez potřeby mísí mezi otruby a mláto, musí si dát nakonec líbit, že bude sežrán vepří!

11) Pravá pokora rovněž také nežádá, abyste házeli perly Mé nauky zrovna vepřům! Neboť jsou lidé, kteří jsou horší nežli vepří a pro ně se Má nauka nehodí; neboť tento druh lidí můžete zcela vhodně použít napřed k čištění stok a žump, nežli jim sdělíte Má slova a Mé jméno!

12) Nedívejte se však snad na oděv anebo na zevní důstojnost, nýbrž jedině na chování člověka podle jeho srdce a myslí! Je-li ta ušlechtilá, jemná a trpělivá, pak mu zvěstujte evangelium a řekněte: „Pokoj budiž ve jménu Páně s tebou i se všemi lidmi na Zemi, kteří jsou dobré vůle!" Je-li takto předem pozeňnaný člověk opravdu dobré vůle a dobrého srdce, pak zůstane v něm pozeňnaný pokoj a evangelium jemu oznámené začne co nejdříve nésti nejkrásnější plody nebe. A tak se domnívám a myslím Já Sám nyní podle vašeho lidského způsobu, že je vám nyní všem úplně jasné co je to pravá pokora!

13) A jelikož jsou již na stole v nejhojnější míře pokrmů, jezme a pijme všichni do sytosti s

veselou myslí; neboť sedím-li mezi vámi Já jako pravý Ženich vašich duší, pak můžete zajisté s nejveselejší odvahou a nejradostnější myslí požívat tuto dobře připravenou večeři! Až však za krátko nebudu mezi vámi tak jako nyní, pak můžete již opět s menší chutí a veselostí sedět u jídelního stolu!"

87. KORNELIUS A ZOREL ROZMLOUVAJÍ O ZÁZRAČÍCH.

1) Všichni se nyní pustí do jídla a statně a vesele pojídají, zejména Rafael si vzal opět pro jistotu před sebe několik velkých ryb a podivuhodně rychle je požil, což bylo Zorelovi a Zinkovi velice nápadné, - zvláště však Zorelovi, jenž vůbec ještě nevěděl, kdo je tento jinoch. Proto se ptal Cyrenia jak to přijde, že tento mladík pojídá s tak palčivým hladem ty největší ryby, ač se přece ani zdálky nějakému žroutu nepodobá.

2) Poté mu **CYRENIUS** odpovídá: „Onen jinoch je obdivuhodná bytost; je to člověk a duch zároveň, je ožívován silou a mocí, o níž se ti ještě nikdy ani nezdálo. Můj bratr Kornelius, který sedí vedle tebe, může ti dosvědčit totéž!"

3) Poté se táže Zorel Kornelia, jak je to vlastně s tím mladíkem.

4) Praví **KORNELIUS**: „Hleď milý Zoreli, je to, to, co ti již můj bratr oznámil, více ti o jeho podivné bytosti nemohu sdělit z toho jednoduchého důvodu, že tomu, zcela otevřeně řečeno, vpravdě sám nerozumím. Je to asi týž anděl, který podle židovské báje sloužil kdysi Tobiášovi za průvodce! Já jsem jistě přítom nebyl, abych ti v této věci mohl sloužit- za živého svědka; ale věřím, že tomu tak bylo a proč by se nemělo něčemu takovému věřit?!"

5) Zde se dějí opět takové zázračné věci, kterým naši pozdější potomci těžko uvěří, - a přece jsou před našima očima a ušima pravdivé, protože je vidíme a slyšíme! Děje se nyní tolik božsky zázračných věcí, že nakonec člověk musí věřit již všemu, co podivného se vypravuje ve spisech a knihách Židů! Neboť může-li zde být jeden zázrak větší nežli druhý, proč ne také v oněch starých dobách - a tak náš silný jedlík mohl zcela dobře před několika sty lety sloužit za vůdce zbožnému mladému Tobiášovi! Já pro sebe tomu všemu nyní skálopevně věřím a jsem toho mínění, že také ty se tomu nebudeš vzpěčovat!"

6) Praví **ZOREL**: „Já již docela ne! Vše co je zázračného je něco zvláštního a nemá se zjevovat v oblasti přirozeného světa podobnosti; pošlapává známé zákony přirozeného světa a je o sobě uskutečňováním fantasmie nějakého vši moudrostí nadaného básníka. Neboť cokoli si jen na fantasii bohatý člověk pomyslí, to se v oblasti zázračna splňuje!"

7) Bohu musí přece být vše možné; trvání světa a hvězdné oblohy jsou toho neustálými svědky! Prvé stvoření světa by nám muselo jistě připadat strašně zázračné! Je-li tu však jednou svět jako stvořený a určitými zákony trvání opatřený a bytostmi pod tímiž zákony trvání zalidněný, pak ovšem již nemůže připadat těm, kdož jej obývají, příliš zázračný!

8) Přijde-li však, jako je tomu nejvýš mimořádně nyní, na týž co nejzázračněji stvořený svět Stvořitel k obyvatelům světa, pak zajisté znovu užasnou, začne-li ten starý Všemohoucí před jejich očima provádět skutky, které jsou ovšem jen Jemu a jinak v celé nekonečnosti bez Jeho vůle nikomu jinému možné.

9) Tím však nikterak nepopírám, že by nějaký duchovně zcela dokonalý člověk nebyl s to vykonat také něco zázračného; snad bude jako zcela dokonalý čistý duch s to dokonce stvořit i malý svět, - ale bez spolupůsobení Boží vůle jistě věčně ne! Takový duch bude také jistě s to nejvýš moudře mluvit a učit, ale bez Božího ducha ve svých prsou také věčně ne!

10) Vzpomínám si ještě matně z židovských dějin, že jednou prý mluvil osel zcela moudře k proroku Bileamovi. Ano, ve velmi staré době dokonce prý divoká a dravá zvířata učila zatvrzelé lidi! My: jsme podle tvých slov také při tom nebyli; ale proto přece může na tom být ještě vždy něco pravdivého. Ale taková zvířata byla na okamžik jistě uchváćena Duchem Božím a musela Mu sloužit za nástroj! A ne o mnoho a lépe bude tomu asi s moudrostí nejmoudřejších lidí a duchů; vlastní velký rozdíl bude spočívat jen v trvání a růstu!

11) Takový je můj názor! Nechci to ovšem prohlašovat za apodikticky (nezvratně) jistou pravdu, - neboť jsem se, se svými rozumovými důvody již jednou napálil a nechtěl bych takový skok na život a na smrt ještě jednou prodělat; ale když už tedy se o tom rozumně mluví, lze přece bez nějakého odůvodňování postavit vždy mínění proti mínění a nakonec dospět k poznání, zda a kolik pravdivého asi na tom je anebo také není!"

12) Praví **KORNELIUS**: „Příteli, ty mluvíš jako z knihy a na tvém skromném mínění jistě již také něco je; ale já mám nyní ještě jedno mínění pro tebe, totiž, abys nyní požil svou rybu a neohlížel se tak na to, jak ten nebeský mladík ujídá rybu za rybou a vždy ještě projevuje chuť, z níž lze velmi snadno poznat, že by byl s te ještě deset takových ryb beze vsí námahy sníst! Jez nyní také ty a ukaž, že také ty můžeš zmocit aspoň jednu rybu a pohár dobrého, ano nejlepšího vína!“ Po těchto slovech se náš Zorel pustil zcela klidně a statně do jídla a pití a nestará se již tak příliš o vše, co se tu kolem nás děje.

88. RÚZNÉ NÁZORY O BYTOSTI PÁNĚ.

1) Víno však začalo u stolů rozvazovat jazyky a proto tu bylo živěji a živěji. Vznikla dokonce různá mínění o Mně a mohlo by se říci, že se zde při večeři udál první církevní rozkol. Jedni tvrdili, že jsem zcela bezprostředně nejvyšší božská Bytost; jiní však říkali, že takovou Bytost sice jsem, ne však bezprostředně, nýbrž prostřednictvím. Opět jiní říkali, že jsem vlastně původem jen synem Davidovým a že jsem určen být Mesiášem říše Davidovy a že jsem proto vyzbrojen zázračnou silou Davidovou li moudrostí Šalomounovou. Ještě jiní mínili, že jsem prvý anděl nebes nyní na Zemi pro forma (na oko) v těle krácející a že mám u Sebe z nebes ještě adjutanta (pobočníka).

2) Jedna část, k níž se dílem připojili dokonce Moji apoštolové, prohlašovala Mne za Syna Nejvyššího. Mám prý sice tytéž vlastnosti jako Můj Otec, nicméně však jsem zcela jiná osobnost a mohl by snad tedy také Duch Boží, o němž se také tak často mluvilo, být nakonec docela ještě i třetí osobností, která by mohla v jistých případech o sobě zcela sama promluvit slůvko!

3) S tímto míněním bylo jich však jen velmi málo srozuměno. Někteří se tázali Petra co on míní.

4) **PETR** však pravil: „On, Pán Sám, se nás zeptal, když jsme objížděli tuto krajinu, zač Ho lidé považují a zač Ho konečně považujeme my sami. Tu se také tvrdilo to a ono a když jsem byl nakonec dotazován já, řekl jsem také přímo jak jsem to v srdci pociťoval: „Jsi Synem Nejvyššího.“ A On byl tímto mým svědectvím úplně spokojen a nazval mne dokonce skalou víry, na níž postaví Svou církev, kterou brány pekelné již nepřemohou. Tím bylo tedy mé tehdy vyslovené mínění o Něm Samém schváleno a potvrzeno a nejednám tedy nesprávně, trvám-li na tom jako skála!“

5) **JAN** však byl nicméně zcela vážně proti tomuto Petrovu mínění a řekl: „V Něm přebývá úplnost Božství tělesně! Jako Syna, Jenž však není a být nemůže nějakou jinou osobností, poznávám jen Jeho tělo a potud, pokud je prostředkem k cíli, ale v celku je nicméně ve vsí úplnosti totožný se sídlícím v Něm Božstvím!“

6) Či je mé tělo snad jinou osobností nežli má duše? Netvoří obě jednoho člověka, ačkoliv na počátku mého bytí si musela duše toto tělo teprve vytvářet a mohlo by se oprávněně říci: Duše se přioděla druhým hmotným člověkem a tak postavila kolem sebe druhou osobnost. Lze sice říci, že tělo je synem anebo něčím co vyrobila duše, ale proto netvoří s ní anebo dokonce bez ní žádnou druhou osobnost! A ještě méně se to může říci o duchu v duši; neboť co by byla duše bez Božího Ducha v ní? Teprve duchem se stává duše dokonalým člověkem, když ji byl úplně prostoupil! Je tedy duch, duše a tělo jedna a táž osobnost!

7) Mimoto je psáno: „Bůh stvořil člověka úplně podle Svého obrazu“. „Jako je však člověk jako dokonalý obraz Boží svým duchem, duší a tělem jen jeden člověk a nikoli tři, tak je jistě Bůh jako nejdokonalejší Praduch obdařen taktéž dokonalou duší a nyní také před našima očima viditelně tělem také jeden Bůh a věčně nikdy Trojbůh, snad dokonce ještě ve třech oddělených osobách! - To je můj názor, který věčně pevně podržuji, aniž bych proto chtěl být skalou víry!“

8) Praví všichni u Mého stolu: „Jan mluvil správně!“

9) **PETR** se však chce proto nyní opravit a praví: „Ano, tak to míním přece také já, jenže já nejsem tak výmluvný, abych své vnitřní porozumění tak rychle projevil, ačkoliv tuto věc bude možno vždy poněkud těžko pochopit!“

10) Praví **JAN**: „Těžko a zase netěžko! Podle tvého způsobu to ovšem nikdy žádný člověk na této Zemi nepochopí - podle mého způsobu myslím zase zcela snadno! Pán jediný nechť udělá nyní mezi námi dvěma správného Rozhodčího!“

11) Pravím **JÁ** : „Víra zmůže mnoho, ale láska vše! Ty, Šimone Judo, jsi zajisté skalou ve

víře, ale Jan je čistý diamant v lásce a proto také vidí hlouběji nežli kdokoli z vás! Proto také je Mým vlastním osobním písařem; dostane ode Mne mnoho k napsání, co vám všem bude ještě záhadou! Neboť v takové lásce má mnoho věcí místo, ve víře však jen něco určitého, neboť tu se praví: „Až potud a pak ne již dále!“ Držte se proto jen výroku Mého miláčka; neboť on Mne přinese světu dokonalého!”

12) Nad tím se Petr poněkud zarazí a je na Jana zcela skrytě stále poněkud žárlivý. Proto se Petr také, když jsem ho po Svém vzkříšení vyzval, aby Mne následoval a pásl Mé beránky, pozastavoval nad tím, že Mne Jan i bez Mého vyzvání následoval, což jsem pak jak známo Petrovi vytkl a přitom jsem také slíbil Janovi nejúplnější nesmrtelnost, - z čehož pak vzešla u lidu pověst, že tento učedník nikdy, dokonce ani tělesně nezemře.

13) **PETR** se pak tázal Jana, jak to dělá, že projevuje vždy hlubší názor a poznání nežli on, totiž Petr.

14) **JAN** však řekl: „Hleď, já nepřebývám v mysli tvé a ty ne v mysli mé a nemám žádné měřítko k tomu, abych mohl určovat, proč je můj názor jasnější a správnější! Protože to však nyní hlasitě před námi řekl Pán Sám, totiž rozdíl mezi vírou a láskou, vezmi to jako odpověď na svou otázku! Neboť ledví a srdce může zkoušet jedině Pán a tak bude také On navlas vědět, jaký je rozdíl mezi myslí nás obou.“

15) S touto odpovědí byl Petr zatím také spokojen a dále se netázal. Ale nyní byla také večeře u konce a my jsme vstali a šli všichni na horu.

89. SVÍTÍCÍ KÁMEN OD PRAMENE NILU.

1) Když jsme všichni poněmáhlu přišli na známou nám již horu a zaujali svá místa, přistoupil starý Marek se svou ženou a svými dětmi ke Mně a co nejsnažněji Mne prosil, abych u něho zůstal ještě příští den, neboť zdá se mu být příliš bolestné, kdybych ho opustil již před východem.

2) Privil jsem **JÁ** : „Buď bez starosti! Já mohu jít a zůstat, Mne žádný čas nenutí; Já jsem Pánem také času i všech časů. Mně žádný čas nikdy přes hlavu nepřeroste. Jsou však ještě mnohá místa, která musím navštívit a také navštívím; ale na dni anebo hodině u Mne zrovna nezáleží tam, kde jsem našel pravou živou lásku.“

3) Práví **MAREK** se slzami v očích: „Ó, Pane a Otče, budiž Ti věčný dík za tuto prevelikou milost! Tvá jedině svatá vůle se staň! Ale Pane, noc je velmi tmavá, protože mraky pokryly velmi hustě oblohu; nemám přinést nahoru pochodně?“

4) Právím **JÁ** : „Zanech toho, my si již světlo opatříme!“

5) Poté povolám Rafaela a pravím jemu: „Ve středu Afriky, tam kde stojí vysoké hory Komrahai a ze skály prýští prvý pramen Nilu, najdeš deset mužských výšek pod valouny. kámen velikosti lidské hlavy; přines Mi jej sem, ať nám tuto noc dostatečně svítí! Až jej sem však donešeš, pak jej polož na onen holý peň, aby se jeho světlo šířilo daleko a osvětlovalo krajinu! Že jsem však mluvil nyní takto s tebou jako s člověkem, stalo se to právě kvůli lidem, aby věděli, co se tu má stát a poznali Mou moc v tvém provedení Mé vůle.“

6) Vtom Rafael zmizel, byl však jako letící světlý meteor ihned opět u nás s kamenem svítícím jasně jako slunce.

7) Nežli však Rafael položil kámen na označený dutý a holý kmen, přáli si někteří prohlédnout kámen podrobněji.

8) Když jej však Rafael přinesl do značné blízkosti, nemohl naň nikdo pro samou sílu světla pohlédnout, protože vydával ze sebe téměř tak silné světlo jako vydává slunce Zemi za nejkratšího zimního dne, to jest pro zrakový pocit lidských tělesných očí a proto nezbyvalo Rafaelovi nic jiného nežli aby svítící kámen ihned položil na místo svého určení. Odtamtud osvětlovalo jeho velice silné světlo krajinu tak značně, že bylo možno i na dálku vše rozeznat.

9) Že se však jak Zinka se svými lidmi a zejména však Zorel ze samého obdivu odvažovali sotva dýchat, lze snadno pochopit. Zorel se namáhal říci o tom něco v podstatě rozumného; nic však nesvedl, protože se mu zde podle jeho dosud ještě velmi matematicky stereotypních (opakujících se) pojmů postavily naproti tomu ve zjevu rychlého dopravení kamene a jeho nejvyšším ostrém svícení logické nemožnosti, nad nimiž si jeho zkušenosti a jeho vědění nemohly vynutit vítězství. Byl předně několikrát se svými otrokyněmi v Egyptě a jednou i několik cestovních dní

daleko za katarakty (vodopády). Nebyla mu tedy zcela neznáma vzdálenost zadoegyptských krajin a kde s dobrými velbloudy potřeboval k vodopádům vždy 5-6 cestovních týdnů.

10) Podle jeho výpočtu by tuto dráhu vykonala vichřice za tři dny a šíp za půl dne. Jakou pohybovou rychlost musel tedy mít tento jinoch, aby vykonal v několika okamžicích dráhu jistě třikrát tak velkou! Je-li tento jinoch duch, - jak může nosit hmotu a jak. může hmota i nejtvrďšího druhu být chráněna před zničením odporem vzduchu?! Toto v přírodních zákonech není. Potom přistupuje k tomu ono horka zcela prosté, slunci podobné co nejintenzivnější světlo; to také neexistuje! Žádná zkušenost toho je ještě nikdy nikde neobjevila, leč při hnijícím dřevě, jehož svícení je však vlastně také jen mdlým třpytem, takže se i v největší síle v noci sotva jen vyrovná svícení svatojanských mušek!

11) Takto po nějakou dobu přemýšlel náš **ZOREL** a potom řekl Korneliovi a Zinkovi: „To tedy nazývám opravdovým zázrakem; neboť ho dosud ještě nikdy na Zemi nebylo! Jaký je to asi druh kamene? Takový kámen nebyl doposud ještě nikdy objeven! Jakou cenu by asi měl takový kámen pro císaře anebo pro krále, předpokládáme-li, že časem neztratí své světlo! Neboť na rozsáhlém pobřeží Afriky velmi daleko za sloupy Herkulovými až do krajin, kde výběžky vysokého Atlasu pozdravují Atlantický oceán, lze vidět v pozdním létě rovněž tu a tam velmi bílé a v noci v určitých hodinách velmi silně svítící kamey; ale jejich svícení netrvá dlouho a přinese-li se takový kámen do suché místnosti, přestane brzy svítit a kámen proto pak již nemá žádnou cenu. S tímto kamenem se to však zdá být zcela zvláštní! Ten své světlo jistě nikdy neztratí a proto musí mít nevyhovující cenu!“

12) Praví **KORNELIUS**: „Nejen kvůli svícení, nýbrž spíše kvůli tomu, jak sem byl dopraven! Ale nechme toho! Zítřka za dne si jej budeme moci již snáze prohlédnout a posoudit nežli dnes; neboť naše oči budou následkem slunečního světla méně citlivé nežli právě dnes, to jest nyní v této tmavé noci, v níž se mračna nejvýš požeňnaně utváří k notnému lijáku Nyní však budme klidni; neboť Pán napřed začne co nám slíbil dole u stolu!“

13) S tím se Zorel spokojuje a nyní je všecek zaujat opatřením a posloucháním.

14) Nyní však přistoupí ke Mně **OURAN** a praví: „Pane, co se stane zítřka s kamenem a podrží snad své světlo stále?“

15) Pravím **JÁ** : „S touto otázkou jsi vlastně vyslovil přání, že bys jej chtěl pro svou korunu! To však nejde; neboť pro zmocnění se tohoto kamene by mohly vzniknout velké a velmi zhoubné války. Proto jej zítřka Můj anděl vrátí opět tam, odkud jej přinesl a to pak učiní všemu sporu navždy konec.“

16) S touto odpovědí se Ouran úplně spokojí a vrací se opět na své místo.

17) **CYRENIUS**: však nicméně praví: „Pane! Jako dar císaři by učinil tento svítící kámen jistě mocný dojem!“

18) Pravím **JÁ** : „To zcela jistě, ale nakonec by pro svou vysokou cenu také tam propůjčil své světlo k válkám a to by bylo velmi zlé! Několik zrněk z něho můžeš ovšem mít, - ale celý kámen nikoli!“

19) Praví **CYRENIUS**: „Ale jak a jakým způsobem má tento kámen tuto světelnost? jak se asi jmenuje?“

20) Pravím **JÁ** : „Tyto kameny nenáleží vlastně této Zemi, nýbrž jsou domovem jen velkém Slunečním světě. Nuže, ve velkém Slunečním světě jsou občas velké erupce (výbuchy) projevem síly pro vaše pojmy nanejvýš nezměřitelné, kterou bývají velmi často takové kameny uchopovány a největší silou vrhány do širého prostoru stvoření. A zde máš jeden z nich!“

21) Jejich svícení pochází jediné od jejich nad veškeré tvé pojmy hladkého povrchu, na kterém se shromažďuje neustále množství bleskového ohně, který pudí duchy upoutané v nadmíru tvrdé hmotě vždy znovu k činnosti. Mimoto je tento kámen v nejvyšší míře průhledný a podle toho pak je každá i nejvnitřnější činnost duchů snadno viditelná ve vnějším zjevu svícení a ovšem ve vysoké míře zvýšená vnější činností duchů vzduchu, rychle se klouzajících po nejvyšším hladkém povrchu koule.

22) Tyto kameny se však na Slunci snad v přírodě již takto nevyskytují, nýbrž také teprve uměním a rukama tamních lidí jsou k tomu připravovány. Nalézají se většinou již v kulatém tvaru v krajině velkých vod a vznikají vždy při výbuších. Nerostné, v nejvyšším stupni roztavené prvky bývají vrhány daleko do prostoru naplněného éterem a ve volném prostoru berou na sebe vždy, kulatý tvar kapky podle zákona klidu do vší hmoty vloženého, ke středisku se snažícího a jej vyhledávajícího.

23) Zpětné dopadání takových koulí, které mohou být velmi rozmanité velikosti, trvá často dny, týdny, měsíce a u větších koulí často mnohá léta podle toho, jak daleko byly ze slunce vrženy. Nuže, mnohé koule padnou na sluneční pohoří a skály a roztříští se; ale mnohé padnou do velkých vod, zůstanou nepoškozeny a lidmi slunečního světa bývají snadno odtud vynášeny. Neboť slunečnané mohou zcela snadno často po celé hodiny zůstat pod vodou a na dně mořském pracují jako na suché zemi a to tím snáze, že vedle této téměř oboživelné vlastnosti mají ještě nadmíru účelné potápěčské přístroje.

24) Když se nějaký velký sluneční dům dostatečně opatřil takovými koulemi, leští a hladí se tyto koule, přesto že už mají beztoho nadmíru hladký povrch, se vši uměleckou pílí ještě více: to až na. Takový stupeň, že za leštění, začínají svítit. Podařilo-li se leštění až na tento stupeň, kladou se takové svítící koule v dlouhých, často se vyskytujících podzemních katakombických chodbách, jimiž prochází neustále silný průvan, na zvlášť k tomu zřízené sloupy, osvětlující takto více než dostatečně podzemní chodby a slouží zároveň za zvláštní ozdobu těchto chodeb, které jsou zvláště na Slunečním světě velmi oblíbeny; neboť tam je nezřídka zcela obyčejný obytný dům mnohem ozdobnější a vyzdobenější zejména uvnitř, nežli v Jerusalemu chrám Šalomounův. A tak si lze ovšem také představit, že slunečnané, zvláště středního pásu, vynakládají také na výzdobu svých podzemních chodeb vše možné.

25) Leč nejsme zde shromážděni proto, abychom získali popis země velkého Slunečního světa, nýbrž pro posílení vaší víry a vůle. K docílení toho je třeba něčeho zcela jiného nežli je sebestřednější a sebeobjemnější popis země velkého Slunečního světa!"

26) Táže se **CYRENIUS**: „Pane! je-li tato světelná koule nad veškeré diamanty kompaktní (hutná) jak bude možné z jejího povrchu oddělit nějaká jednotlivá zrna, která bych tak velmi rád podržel na památku tohoto večera?!"

27) Pravím **JÁ** : „Ty myslíš mnohdy také ještě velmi pozemsky! Tam, odkud je tato světelná koule, je jich ještě mnoho, ať už je to tedy v Africe anebo na Slunci samém - pro Mého anděla je to všude stejně daleko. Od této světelné koule nebude moci ovšem žádný smrtelník oddělit několik zrnků, aniž by ji nezničil; a kdyby chtěl tu kouli rozbít, pak by její kusy také ihned pozbyly vlastnosti svícení; ale malé kuličky podporují svítivost nadále. - Ale nyní je ve vši vážnosti již dost toho o této věci!"

---

90. DUŠE A TĚLO.

1) (**PÁN** :) „Nyní se budeme zabývat ihned něčím jiným! Zoreli a ty, Zinko, přistupte poněkud blíže ke Mně a řekněte Mi, co byste nyní především rádi ještě viděli a věděli!"

2) Oba povolání přistoupí nyní blíže a **ZINKA** praví: „Pane, to je pro lidi našeho ještě velmi nedokonalého druhu otázka velmi těžko odpověditelná! Neboť my bychom rádi ještě velmi mnoho viděli a věděli, protože nám ještě velmi mnoho zbývá vidět a vědět, přesto, že jsme již tak velmi mnoho viděli a zvěděli. Ale co je tu z toho nekonečně mnohého pro nás nejpotřebnější, to je zcela jiná otázka, na kterou nejsme s to odpovědět, protože dávno ještě nevíme, čeho by nám vlastně bylo především nejvíce třeba! Ty, ó, Pane, však jistě víš, čeho je nám vlastně nejvíce třeba; proto jednej bez naší žádosti podle Tvé nekonečné lásky a moudrosti a bude jistě každý vidět, slyšet a pociťovat to nejlepší!"

3) Pravím **JÁ** : „No dobře tedy, - uvidím co se tu dá dělat! Já myslím, že správný spolehlivý názor o dalším životě duše po smrti těla byl by pro vás všechny jistě tou největší důležitostí a potřebou; proto si všimneme poněkud důkladněji této věci!

4) Ukázal jsem vám slovy již několikrát, na čem se zakládá vlastní smrt těla, jak rozmanitým způsobem se může odehrávat a jaké jsou a musí být následky pro duši a jejího ducha. Kdybych vám to však měl dlouhými teoretickými větami vysvětlovat, nepřišli bychom s tím ani za celý rok ku konci. Za účelem důkladného poznání ukáži vám věc slovem a skutkem a pak to pochopíte.

5) Nežli však přistoupíme k vlastní věci, musím nicméně předeslat, jak souvisí duše s tělem.

6) A tak tedy poslyšte: „Duše jako směsice a uchvacující se složenina je skrz naskrz étericko-substanciální povahy. Ježto však tělo v podstatě obsahuje vlastně též ono étericko-substanciální, je tato étericko-substanciální podstata těla příbuzná se substanciální podstatou duše. Toto příbuzné je vlastně to, co spojuje duši s tělem na tak dlouho, dokud tělo nepřešlo časem příliš do čistě hmotného, načež pak má s duševní trvajícím podstatou již příliš malou a

často však také nemá již vůbec žádnou příbuznost, - a je-li ještě jaká, musí být teprve rozkladným pochodem z těla odloučena a na onom světě nahé duši jaksi přivedena.

7) Přijala-li však duše nakonec sama z těla příliš hmotného, pak smrt těla postihuje také ji a musí se i s tělem rozkládat a teprve po několika pozemských letech, jako ovšem nejvýš nedokonalá probudit, při čemž je jí pak velmi těžké vznést se do vyššího světla, protože vše co má; je temná věc země, v níž je málo Života, zato ve všech koutech mnoho temnoty.

8) O nějakém probuzení ducha v ní nemůže být po tak dlouho řeči, dokud čas, nouze a všeliká pokořování nevyloučily a nevymetly z duše co je světsky temného a hrubého a jaksi tělesně substanciálního; a to jde na onom světě mnohem obtížněji nežli zde, protože duše musí na onom světě v jistém osamotnění na tak dlouho o sobě trvat, aby nebyla jako příliš nahá a jaksi ještě kůže a šatu prostá bytost jinou bytostí, která je tu již v plné síle vyššího životního ohně pohlcena a jako kapka vodní na žhavém kovu zničena a strávena. Neboť pro každou ještě velmi nedokonalou duši platí vůči již dokonalému duchu to, co jsem, kdysi řekl Mojžíšovi, když Mne žádal vidět: „Boha nemůžeš vidět a žít.

9) Čím zmocněnější život o sobě tu jednou je, tím silněji, mocněji a pevněji je tu o sobě a veškeren život, jenž je tu ještě na velmi nízkém stupni, se nemůže vůči zmocněnému životu nikdy udržet, leč v určitých vzdálenostech. Co je komár proti slonu, co moucha proti lvu?! Co je nejněžnější rostlinka mechové plísně proti několik staletí starému cedru na Libanonu, co tato Země proti velkému Slunci?! Co je kapka vody proti mocnému ohni?! - Když někdo z vás stoupne na slona, pak to tomu slonu jistě nic neudělá; stoupne-li však někdo z vás na mravence, pak je s jeho přirozeným životem úplně konec.

10) Co se však již ve vnější přírodě ukazuje dokonce rukama hmatatelné, to je v říši duchů tím vytvářenější a výraznější. V každém o sobě již trvajícím životě je nenasytná potřeba sjednocovat v sobě vždy více života; sjednocujícím principem je však v podstatě láska. Kdyby tento princip však nebyl především životu vlastní, nebylo by v nekonečném prostoru ani nějakého Slunce, ani Země a rovněž ani žádných tvorů na nich a v nich.

11) Jelikož však v životě samém trvá životní sjednocující princip a každý svobodný život se neustále snaží spojovat s životem druhým jemu podobným a příbuzným, stává se z mnohých oddělených životů a oddělených inteligencí nakonec jen jeden život a jedna znásobená a proto daleko sahající inteligence a tím také z mnohých málo rozumem obdařených bytůstek jedna velkým mnohým rozumem vyzbrojená bytost.“

91. DALŠÍ VZDĚLÁVÁNÍ CHUDÝCH DUŠÍ NA ONOM SVĚTĚ.

1) (**PÁN** :) „Kdyby se tedy podle tohoto pro jsoucnost a život nejnnutnějšího a nezměnitelného principu sešla na onom světě tak zvaná chudá a nahá duše ihned s duchem, jako je zde například náš Rafael, byla by jím ihned pohlcena tak, jako pohlcuje moře jednotlivou vodní kapku. Proto jsem učinil v celé nekonečnosti opatření, aby malý, slabý a velmi jemný nahý život byl vždy tak exponován, aby tu trval o sobě jako jednotlivý a aby se k němu směly přiblížit jen takové životní potence, které jistě nejsou nějak o mnoho silnější nežli tento jednotlivě o sobě ve své samotě a nahotě stojící život.

2) Takové životní potence se nemohou pohltit, protože jednotlivá jáství (individua) mají stejnou sílu a moc; tvoří však nicméně mezi sebou spolky a konají porady, z nichž však nemůže vzejít nikdy mnoho užitečného, protože moudrost každé jednotlivé bytosti jednotlivé téměř navlas stejná. Představte si poradní spolek ze samých velmi hloupých lidí, kteří by se rádi na něčem velmi moudrém usnesli a konečně to spojenými silami provedli! Co asi vzejde z jejich porad? Nic nežli nějaká hloupost!

3) Na této Zemi a většinou na jejich ostrovech máme dodnes národy, které obývají nerušeně své ostrovy od dob Adamových; jsou to potomci Kainovi, kteří jsou dodnes na témž kulturním stupni, na kterém byli před dvěma tisíci lety. Ano, proč tedy neučinili ve své kultuře zcela žádný pokrok, nýbrž spíše krok nazpět se všemi svými častými poradami? Protože mezi nimi ten nejmoudřejší je hloupější a slepější nežli v této zemi sebehloupější pastýř vepřů! Neví-li. však ani ten nejmoudřejší nic, co potom mají teprve vědět ti ostatní, kteří k němu chodí na radu?!

4) Někdo se zde ovšem otáže a řekne: „No a proč tedy neposlal Bůh takovýmto národům žádné Svým Duchem naplněné proroky?“ Tu jsme nyní právě přišli k hlavnímu bodu!

5) V těchto národech je ještě příliš mnoho nezralých a nahých duší. Někaké vyšší zjevení by je pohltilo a sevřelo soudem, z něhož by se nemohly nikdy osvobodit. Nejvyšší a nejčistší pravdu by proměnily v nejtemnější pověru a v té by tak zabředly, že bych je nakonec ani Já Sám nemohl již žádným prostředkem vysvobodit.

6) Proto je nutné, aby ještě asi tisíc let zůstali tak jak jsou. Teprve po této době dostanou návštěvy pouze rozumově probuzených lidí a od nich však ještě dávno nedostanou poučení, nýbrž jen poněkud je budící příklad. Potom se jim čas od času dostane častěji nějakého budícího je překvapení. Stane-li se to tak po několik století, budou tací nazí národové poněkud více oděni tělesně i duševně a teprve pak se ponenáhlu stanou zralými pro vyšší zjevení.

7) A právě tak a ještě značně namáhavěji pokračuje ve velkém záhrobí další vzdělávání a životní zdokonalování nějaké zcela nahé přírodní duše. Musí být ponechána sobě samé tak dlouho zcela beze světla, dokud se, donucena vlastní potřebou, neprobere ze své více ještě než polonahé strnulosti a nezačne ve svém srdci myslet o čemkoli určitější myšlenky.

8) Nabývají-li myšlenky vždy výraznějších a určitějších obrysů, začíná se pak v takové duši zcela tiše šepít a ona začíná dostávat základ, na kterém může poněkud stát a ponenáhlu také trochu chodit. Tato chůze odpovídá pak přecházení od myšlenky k myšlence a od pocitu k pocitu. Je to hledání a po hledání musí následovat nějaké nalézání, protože jinak by hledající nemohla příliš dlouho zcela nic nalézt, nakonec následkem svého neplodného namáhání ochabl a upadl by tedy jistě zpět do staré strnulosti.

9) Ale jakmile duše začínající horlivě hledat najde aspoň někdy něco, dává jí to nový a zvýšený popud k ještě dalšímu a horlivějšímu hledání a bádání a nalezne-li dokonce stopy sobě rovné existence, žene se jako slídící pes po těchto stopách, dokud nenajde něco, co jí aspoň svědčí o blízké jí rovné existenci.

10) Tímto stále stupňovaným hledáním se však také stává zralejší a hledí se nasytit vším, co někde jako náhodou najde k zabalení svého substanciálního duševního těla. Tu a tam se také najde něco, byť sebehubenějšího k naplnění jejího žaludku a k utišení její často palčivé žízně. Neboť vznikne-li v duši jednou značná dychtivost následkem vnitřního, stále živějšího a živějšího životního ohně, tu se pak vždy někde najde něco, pro co se probudí v duši nějaká potřeba."

---

92. VEDENÍ NA ONOM SVĚTĚ.

1) (**PÁN** :) „Tu musí duch, jenž jakoby z jisté vzdálenosti řídí a vede takovou duši, používat ovšem té největší obezřetlosti, aby duše na stezce hledání našla jen to, co jí může v jejím životním zdokonalování přivésti dále.

2) Teprve časem může také nalézt sobě podobnou duši, tísněnou téměř stejnými potřebami, s kterou si pak může ovšem ihned rozumět, podobně jako v tomto světě dva lidé, kteří byli pronásledováni jedním a týmž osudem. Oba se vzájemně vyptávají, litují a ponenáhlu se začínají radit, co by se mělo dělat, aby si učinili osud jaksi trochu snesitelnější.

3) Rozumí se samo sebou, že druhá duše, musí mít aspoň zdánlivou podobnost s duší prvou, z úplné pustoty teprve se probravší neboť jinak by byl dán slepý za vůdce slepému, přičemž by pak mohli oba až příliš snadno spadnout do jámy a octnuli by se pak v horším stavu nežli byl stav dřívější v údobí pustoty.

4) Člověk duchovní, v sobě zdokonalený, jako náhodou na mladou hledající- duši narážející, nesmí vši k dát ze svého zdokonalení nic znát, nýbrž z počátku musí být zcela tím, čím je ona mladá duše. Směje-li se, ať se směje s ní, pláče-li, ať pláče s sebou! Jen když se duše stává mrzutou nad svým osudem a nadává a klně, to ovšem ať duch nedělá, nýbrž ať z počátku dělá sice jakoby také on sám byl poněkud mrzutý nad svým (předstíraně) podobným osudem, přitom však ať hraje vždy lhostejného, jemuž je nyní již všechno jedno, zda se mu daří tak nebo tak! Nechce-li se to vůbec zlepšit, nuže, ať to tedy zůstane jak chce! Tím se stane mladá duše poddajnější a spokojí se již s malou výhodou, která se opět nějak náhodou dala nalézt.

5) Když pak taková duše na onom světě našla nějaké místečko, ať se tam ponechá tak dlouho, dokud nepocítí sama v sobě potřebu zlepšit svůj osud; takové duše se zde totiž podobají lidem, kteří jsou zcela spokojeni se zcela malou usedlostí, jen když jim vynáší právě tolik, že přitom mohou nuzně existovat. Do všeho vyššího, dokonalejšího a lepšího jim podle jejich

tužby zcela nic není a také se o to vůbec nestarají. Co jim záleží na velkém zaměstnání císaře anebo nějakého vojevůdce? Mají-li jen něco k jídlu a milý klid, jsou pak již zcela šťastné a věčně si již nic lepšího nepřejí.

6) Rovněž tak je tomu v druhém stadiu (stupni vývoje) s duší, která jak bylo ukázáno, vystoupila ze .své .pustoty a nyní svou námahou byla nějak tak dalece zaopatřena, že svůj stav považuje za snesitelný a již se o nic jiného nestará, ba dokonce má před tím strach a ostych, protože si oškliví vše to, co by jí mohlo způsobit nějakou námahu.

7) Nyní jsme zaopatřili duši v záhrobí tak dalece, že buď například našla u dosti dobrých lidí službu, která jí zaopatří tím nejnütnější, anebo dostala do vlastnictví anebo lépe také našla nějaký domek s bohatě osázenou ovocnou zahradou a s dvěma dojnými kozami, jako opuštěný majetek ještě snad i se sluhou anebo služkou; tu pak vedoucí duch nemá zatím nic jiného na práci, než aby takovou duši po nějakou dobu zcela nerušeně ponechal v této držebnosti.

8) Ať se také na čas od ní vzdálí a dělá, jakoby šel sám hledat něco lepšího, pak ať zase přijde a mluví o tom, že sice našel něco lepšího, - leč to lepší lze nabýt mnohem obtížněji a že si to musí člověk mnohým úsilím a prací zasloužit! Duše se bude poté jistě ptát, v čem spočívá ono úsilí a práce; potom ať to vůdce tázající se duši vysvětlí. Cítí-li se duše k tomu nakloněna, ať jí tam dovede; v opačném případě však ať jí nechá, postará se však o to, aby zahrada vynášela stále méně a nakonec již ani ne to nejpötřebnější!

9) Duše vynaloží nyní jistě veškerou píli na to, aby přivedla zahradu k výnosu většímu; ale vůdce nesmí nyní připustit, aby duše dosáhla splnění svého přání; nyní musí způsobit, aby duše konečně poznala neplodnost vši své námahy a projevila přání zřici se tohoto celého obydlí a přijmout službu, v níž by našla při jistě ne větší námaze a práci, přece jen snesitelné zaopatření.

10) Když se v duši dosti živě vyslovilo takové přání, ať je vedena dále a umístěna ve službě s mnohou prací. Nechť jí pak vůdce pod nějakou záminkou opět opustí, jakoby také on obdržel na nějakém jiném místě sice velmi obtížnou, ale jinak dobře placenou službu. Duše je nyní vedena ku práci, kterou musí co nejpřesněji vykonávat. Budiž jí řečeno a vloženo na srdce to, že se každá nedbalost trestá příslušným odnětím smluvené mzdy, naproti tomu, že se vezme velmi pochvalně v úvahu, vykoná-li dobrovolně více než bylo smluveno.

11) Nyní duše buď přesně vykoná co bylo smluveno a ještě leccos nad to, anebo se jí námáhání stane příliš krušné, zleniví a proto upadne do ještě větší nouze. V prvním případě ať je pak povýšena a uvedena do svobodnějšího a již značně příjemnějšího stavu, kde se jí pak dostane více myslet a více cítit. V druhém případě však ať jí vůdce zůstává značné bídě, nechá jí vrátit se zpět k jejímu dřívějšímu chudému vlastnictví, nalézt něco málo, avšak ne zcela dostatečného.

12) Po nějaké době, když se dostavila nejnaléhavější nouze, ať přijde nyní mnohem lépe vypadající vůdce již jako pán a sám vlastník mnoha statků a ať se táže duše, co jí to napadlo, že vykonává dobrou a slibnou službu tak nedbale. Duše se bude nyní vymlouvat a omlouvat práci nad její síly příliš velkou a příliš namáhavou; a tu ať se jí však ukáže, že její námaha a úsilí zde na velmi chudé malé usedlosti je mnohem větší a přece tu není naděje, aby kdy dospěla jen k nejnütnějšímu zisku.

13) Takovým způsobem bude duše přivedena k poznání, přijme opět službu a nyní bude jistě spíše dobře jednat než dříve. Jedná-li nyní dobře, pomůže se jí v krátkosti trochu kupředu, - ale ještě se musí ponechat při pocitu, že tělesně ještě nezemřela; neboť hmotné duše toho dlouho nepocítí, a musí být o tom teprve vhodným způsobem poučeny. Zpráva o tom bude pro ně snesitelná teprve tehdy, když jako zcela nahé duše dospěly jaksí k duševně tělesné, již dobrým rouchem oděné pevnosti. V takovémto pevnějším stavu jsou pak také schopny nějakých malých zjevení, protože se v nich začíná hýbat zárodek jejich ducha.

14) Dospěla-li duše jednou tak daleko a přijala-li a uznala, že je nyní v duchovním světě a že teprve od nynějška závisí její věčný osud jedině na ní, budiž jí ukázána jedině pravá cesta lásky ke Mně a k bližnímu po které je jí kráčet z její úplně svobodné vůle a z jejího zcela svobodného sebeurčení.

15) Bylo-li jí vedle toho ukázáno, čeho může v každém případě zcela určitě dosáhnout, ať jí vůdce opět opustí a přijde k ní teprve tehdy, bude-li ho co nejmázněji ve svém srdci volat. Nevolá-li ho však, pak kráčí beztoho po správné cestě; odchýlila-li se však od ní a nastoupila-li cestu

špatnou, ať ji nechá opět přijít do přiměřeně velké bídy. Uzná-li svůj chybný krok a bude si přát vřdce, ať přijde a ukáže jí úplnou nicotnost jejích námah a snah.

16) Má-li poté přání opět se polepšit, ať ji uvede znovu do nějaké služby a splní-li tu své povinnosti, budiž jí opět pomozeno, ale ne tak brzy jako poprvé, protože by pak velmi snadno upadla opět do své staré hmotné letargie, z níž by jí bylo mnohem nesnadněji vysvobodit nežli z letargie nejprvnější, protože se při každém zpětném pádu vždy víc a více jako rostoucí strom zatvrzuje a rok od roku se také dává nesnadněji ohýbat nežli v prvých údobích vzrůstu!

93. POKROK DUŠE NA ZEMI A NA ONOM SVĚTĚ.

1) (**PÁN** :) „Rozumí se již samo sebou, že zde nemůže být řeči o nějakém zvláštním případě, nýbrž jen o základní normě, podle níž třeba pozvednout duši při vedení jak na tomto a obzvláště pak na onom světě z její život brzdící hmotnosti.

2) Vedle toho je ještě nesčíslně mnoho odchylek, při nichž třeba s každou duší poněkud jinak zacházet; ale přesto vše musí být nicméně jedna základní norma, podle níž se musí konečně všechny ostatní řídit, podobně jako půda zemská musí být oplodněna jedním deštěm, aby v ní mohlo vzklíčit zaseté símě. Jak však potom rozličná semena, která odpočívají k oživení v zemi nabývají z kapky dešťové co jim prospívá, to je věcí zvláštní inteligence těch duchů, kteří obývají tyto zárodky a dovedou zcela dobře pečovat o svůj dům.

3) Říkám vám to proto, abyste poznali, jak těžko a namáhavě to postupuje na onom světě s cestou a na cestě ke zdokonalení vnitřního života a jak snadno a svobodně naproti tomu zde, kde má duše kolem sebe ještě tělo hmotné, do něhož může přímo ukládat všechnu svou pohotově jsoucí hmotnost jak a kdykoli jen chce; na onom - světě to však není tak snadno možné právě proto, že duše na onom světě nemá již hmotné tělo a svýma nohama se také již snadno nepohybuje po půdě hmotné, nýbrž po půdě duchovní, vybudované z myšlenek a idejí duše, která však naprosto není způsobilá přijmout z duše vyloučené hmotno a navěky je v sobě pohřbit.

4) Neboť co ti také padne z duše na její půdu, to znamená téměř tolik, jako kdyby někdo vzal kámen a chtěl jej vymrstit s této Země zcela pryč do nekonečného prostoru. Ano, kdyby měl sílu mrstit kamenem vzhůru anebo pryč s této Země rychlostí, která by 30.000 krát předstihla rychlost vystřeleného šípu, ten by pak již zcela jistě odstranil se Země kámen tak, že by nikdy nepadl zpět; ale každá menší rychlost by takový účinek nikdy nedocílila. Vymrstita by sice kámen více méně daleko od Země; ale jakmile by se síla vrhu kameni udělená následkem neustále daleko působící přitažlivé síly Země nutně zmenšovala a oslabovala, obrátil by se kámen a dopadl by na půdu Země zpět.

5) A hleďte, právě tak se to má na onom světě s hmotnými hříšnými droby, které ještě lpí na duši! I když je také duše od sebe vzdálí a vrhne na půdu svého světa, prospěje jí tato námaha málo, ba někdy vůbec nic, protože půda, na níž duše v duchovním světě stojí a se pohybuje, je rovněž jejím nejvlastnějším podílem, jako zde pozemská přitažlivá síla této Země a ať sahá sebedále, je přece jen podílem Země a nedá ani jednomu atomu se od ní vzdálit.

6) Chce-li potom duše na onom světě vše hrubé a hmotné ze sebe vzdálit, musí se v ní stát činnou vyšší síla; a to je síla, která ;spočívá v mém slově a v mém jménu!. Neboť dle slov vycházejících z úst Božích, psáno je: „Před Tvým jménem klekat budou v nebi, na Zemi a pod Zemí!“ Tím se rozumí všichni lidští tvorové nesčíslně mnohých jiných světů v přenekonečném prostoru stvoření; neboť v nebi přebývají již navěky dokonalé děti Boží, budiž dobře rozuměno, jediné a toliko na této Zemi stávající se dětmi Božími. Je-li tedy jen v této zemi dána tato velká přednost, je v hodnosti před Bohem nade všemi ostatními světovými tělesy; tato tělesa jsou pak normálně pod ní a tudíž i jejich obyvatelé, na které se tedy také vztahují slova „pod Zemí“.

7) Tedy teprve Mým slovem a Mým jménem může být duše zcela očištěna. Ale to na onom světě nejde tak snadno, jak by si snad někdo představoval; k tomu je třeba velikých příprav! Duše musí být napřed úplně cvičena ve všemožné vlastní činnosti a musí mít již pevně v sobě důkladnou sílu, nežli jí může být možné přijmout Mé slovo a konečně i Mé jméno.

8) Je-li to však nějaká duše jednou s to, pak jí bude snadné, aby také poslední hmotný atom ze své celé državy tak vzdálila, aby věčně nikdy nemohl spadnout do ní zpět. Jak a proč, bude ihned ukázáno!"

94. VÝVOJ DUŠEVNÍHO ŽIVOTA.

1) Nato praví **CYRENIUS**, jenž s nejnapjatější pozorností všemu naslouchal: „Pane, já nemohu zrovna říci, že bych tomu všemu nerozuměl; nyní je mi zajisté vše náležitě jasné, - jen se mi zdá, že vše to by se mně mohlo na této Zemi také ještě jednou stát nejasné a to by mě pak učinilo nešťastným! Neboť vše to, co jsme nyní slyšeli z Tvých svatých úst, sahá přece jen poněkud příliš vysoko i nad nejprobudilejší rozum lidský; proto další malé osvětlení některých věcí by se snad nemuselo nazvat zbytečným!“

2) Pravím **JÁ** : „Příteli, vy Římané máte velmi dobré úsloví, které zní asi takto: Longum iter per praecepta, brevis et efficax per exempla!*²) Hle, tohoto úsloví lze také zde velmi dobře použít! Počkej na pozdější následující příklady, které vám neobyčejným způsobem uvedu! Objasní ti, co je ti ještě nejasné to zcela čisté o té věci se však dozvíš teprve tehdy, až na vás přijde čistý Duch věčné pravdy a uvede vás do vší pravdy nebes a všech světů.“

3) Nepozoruješ, že již v přírodě je jen jeden zákon vzrůstu všech rostlin a zvířat?!

4) Hle, všechny rostliny rostou a množí se z nitra; přitahují z vlhkosti půdy vhodné látky a konečně očištěné mnoha tisíci kanály a rourkami vtahují do sebe aneb do svého života.

5) Zvířata berou potravu v podstatě z téhož pramene, - jenže tato je napřed buď v organismu rostlin anebo je v mnohem zčištěnějším těle spodních druhů zvířat mnohem čistší nežli v původním humusu (úrodné prsti) země.

6) Člověk požívá nakonec již to nejjemnější a nejčistší, jak ze světa rostlin, tak i ze světa zvířat. Seno, tráva a sláma ho již neuživí. Z rostlin potřebuje hlavně jen zrní a se stromů nejušlechtilejší jako med sladké plody. Ze zvířat požívá většinou jen co je uznáno jako nejčistší a maso zcela nečistých zvířat si oškliví.

7) Ale jak mnoho je odchylek, zbloudění a postranních cest v rozvoji světa rostlinného a zvířecího jen na této Zemi a přece dojde vše ke svému cíli! Pečlivé oko badatele všech věcí v přírodním světě nemůže nepostřehnout, kterak tu vždy jedna věc slouží druhé a kterak je tu jedna věc pro povznesení a další oživení věci druhé.

8) Život duše se musí procezoval různými přírodními živly. Nejprve v éteru; tu se to shromažďuje uchopováním rovného s rovným, podobným a příbuzným. Tím se to stává těžší a klesá nejprve v sobě samém do svého vlastního středu, stává se to těžším a těžším a stává se ze sebe již těžší a citlivou životní substancí.

9), Když se vzduch opět shromažďuje jako nahoře V éteru, vznikají z toho mraky a mlhy a ty se opět shromažďují, stávají se vodními kapkami a padají k zemi v dešti, krupobití, sněhu, rose a v určitých krajinách jako trvalé a ustavičné útvary par a vlhké srážky ze vzduchu.

10) Voda jako sice ještě velmi podřadný avšak již nad éterem a vzduchem stojící živel musí -nyní již začít velmi mnohostranně opět sloužit výše stojícím život zhušťujícím zřízením. Musí jednou život více a zcela v kámen ztvrdlý v hrubé hmotě změkčit a pro zvelebení a k další dopravě do sebe samé, to jest - do živlu vodního přijmout, - to je prvé sloužení.

11) Potom musí své životní duchy anebo jaksi duševní substancíální částice odevzdat do rostlin. Jestliže se částice v rostlinách poněmáhu víc a více vytvořily již v určité inteligentní formy, pak jsou opět vodou a parnatým vzduchem přijímány a voda jim musí poskytnout látku pro nové a svobodnější tvary životní. Tak slouží voda ještě stále ve své sféře, ačkoliv se z ní každou hodinu osvobozují a vždy víc a více osamostatňují myriády myriád malých částíček inteligencí duševního života.

12) Ale život rostlin musí opět přijmout a konat několik a již složitějších služeb. Služby vody jsou ještě velmi jednoduché, kdežto služby rostlin pro další pokrok života jsou již při jen částečném zkoumání sebejednodušší rostliny velmi složité.

13) Ještě složitější a mnohem významnější jsou služby pro další pokrok duševního života i v nejprvnějších a nejprostších zvířatech, která jsou rostlinstvu nejbližší. A tak se stává služba v každé výše stojící formě životní vždy složitější.

14) Přešel-li duševní život jednou úplně do tvaru lidského, pak je jeho prvním určením služba. Jsou to různé služby přirozené, které jsou každé lidské formě uloženy jako „mus“; vedle

² to značí: Zdlouhavá je cesta poučováním, krátká a působivá příklady! Vyd..

toho je však také nesčetné množství svobodných a ještě větší množství nejsvobodnějších mravních služeb, které dostává člověk, aby je konal! A konal-li ve všech směrech věrného sluhu, pak povznesl tím také sama sebe do nejvyšší dokonalosti života. Nuže, toto se děje ovšem u některých lidí, kteří byli již od narození postaveni na vyšší stupeň; ale u ostatních lidí, kteří jsou ještě takřka těsně u linie zvířat, to na tomto světě nejde a jejich další rozvoj se děje teprve na onom světě, - avšak vždy na základní cestě sloužení.“

95. ÚČEL SLOUŽENÍ.

1) (**PÁN**) „Sloužením se nejvýš cvičí a podporuje pokora; čím podřadnější se služba často jeví; tím způsobilější je pro pravé vytváření života. Pokora sama není však nic jiného nežli stále vždy větší a silnější kondensování (zhušťování) života v sobě samém, kdežto pýcha je vždy uvolněnější utváření a až do nekonečna rozptylování se a nakonec téměř úplné ztracení života, což budeme nazývat druhou neboli duchovní smrtí.

2) „V pýše skončilo veškeré sloužení a tedy také veškeré další pokračování zdokonalování života. Kdyby zdokonalování života vyžadovalo pyšné vládnutí nad ostatními, byl bych jistě učinil takový řád, aby každý člověk měl nějaké neomezené právo na vládnutí; protože je to však proti Mému věčnému řádu, musí se každý člověk i anděl podvolit sloužení, nakonec nalézat ve věčném stále větším a rozsáhlejším sloužení největší slast a blaženost.

3) Bez sloužení-není pak vlastně vůbec života, žádného jeho pevného trvání, žádného štěstí, žádné blaženosti a žádné lásky, žádné moudrosti a žádné slasti života ani na tomto ani na onom, světě; a kdo si představuje nebe plné nezaměstnanosti plné lenosti a zahálčivého opájení se, ten se velice mýlí!

4) Vždyť nejblaženější duchové nejvyšších nebí dostávají téměř stejnou sílu a moc jako Já právě proto, aby mohli Mně a všem lidem prokázat již zde na tomto životním zkušebním světě tím zdatnější služby. K čemu jinému by jim pak sloužilo vlastnictví dokonce tvůrčí síly a moci?!

Potřebuje snad někdo sílu a moudrost k tomu, aby nic nedělal?! Je-li jejich činnost a sloužení pro vás tak nepopsatelně důležité již pro tuto Zemi, jak velkou musí mít důležitost pro celý svět duchovní a z něho pro celou nekonečnost!

5) Také Já jsem nepřišel k vám proto, abych z vás vychovával lenochy anebo abych vás vzdělával pouze pro rolnictví, pro chov dobytka a podobného více, nýbrž abych z vás vychoval zdatné dělníky pro velkou vinici nebes. Má nauka pro vás všechny směřuje k tomu, aby vpravdě zdokonalila předně vás samé v oblasti vašeho vnitřního života a zadruhé, abyste pak sami jako životně zdokonalení mohli Mně být a byli již zde a zejména jednou tam v mém Království nejzdatnějšími a nejsilnějšími pracovníky.

6) Kdyby to nebylo Mým konečným úmyslem a řekl bych vám: „Budte činni jen zde; jednou tam v mém Království budete moci při nejlepším opájení se po celou věčnost úplně odpočívat a na veškerou nádheru Boží pokukovat!“, pak bych Já Sám musel být hloupější nežli někdo nejhloupější z vás. Ano, budete sice nad Božími nádherami věčně žasnout, ale ne v nečinnosti; neboť bude právě záležet na vaší činnosti, abyste rozmnožovali divy nebeské a činili je stále nádhernějšími a božštějšími!

7) Já chci, aby od nynějška všechny Mé myšlenky a ideje teprve vámi, Mé dětičky, byly uvedeny v nejúplnější skutek již zde pro duši, srdce a ducha vašich bratří a sester a na onom světě pak ve všechny veliké skutečnosti od jejich nejvnitřnější duchovní sféry vzniku až k jejich nejzevnějšimu hmotnému vytvoření a odtud k opětovnému zpětnému přivedení do zmnoženého čistého a samostatného duchovního dokonalého života. A k tomu, přátelé, bude třeba nekonečně mnoho času, trpělivosti, a velké činnosti a rovněž tak velké a všeobsáhlé moudrosti a síly!”

96. POHLED DO TAJEMSTVÍ STVOŘENÍ.

1) (**PÁN** :) „Nevěřte, že svět, jako je tato malá Země může být z dneška do zítřka stvořen a najednou zalidněn! Na to je třeba podle vašich pojmů nepředstavitelně mnoho myriád pozemských roků. Jak nepředstavitelné pro vás je třeba doby jen k tomu, nežli se nějaký svět stane zralým ke vzkříšení člověka! Kolik druhů rostlinných a zvířecích- muselo svým kvašením a tle-

ním pohnout napřed půdu Země, než se na ní a v zetlelině jejího rostlinstva a zvířectva vytvořil onen humus, z něhož mohla vzít prvá silná duše své tělo a podle božského řádu zařídít je tak, aby jí muselo sloužit a bylo způsobilé k dalšímu plození podobných potomků, aby hotové a volné, tělem však dosud neoděné duše nemusely si již po staletí sestavovat tělo z výparů, nýbrž aby si je zhotovily mnohem kratší cestou v těle mateřském, již co nejdokonaleji vyzbrojeném vším, čeho k tomu třeba.

2) Hledte, ke všemu tomu je třeba mnoho času a mnoho moudrosti, mnoho trpělivosti a nekonečné síly! Jelikož však ani vy a ještě méně Já, nepřestaneme nikdy myslet a pojímat ideje, pokračuje tedy také stvoření věčně dále; neboť myslet naprázdno nemohu ani Já a ani vy! Jakmile se však jednou pocítuje myšlenka jako něco, musí tu být jako tvar; je-li zde však jednou jako tvar, pak je také duchovně již obalena kůží, stojí před námi jako předmět schopný přijímat světlo, jinak bychom ji nemohli jako něco vytvořeného postřehovat. Dokud tedy budu ze Sebe myslet a pojímat ideje, dotud také nemůže přestat tvoření. Nedostatkem prostoru nebude nekonečnost věčně nikdy trpět a dlouhou chvílí z nečinnosti nebude nás nikdy obtěžovat.

3) Kde je však mnoho práce, tam je také mnoho úřadů, podle stupňů služební způsobilosti těch, jimž se přiděluje nějaký úřad. Kdo si osvojil mnoho vlastností v Mém řádu, ten bude také ustanoven nad mnohými věcmi; kdo si však osvojil jen málo vlastností, ten bude také ustanoven jen nad velmi málo věcmi. Kdo si zde však nevydobyde naprosto žádné schopnosti, ten bude jistě tam pak dlouho ve vši noci úpět a strádat, dokud se svými vnitřními svobodnými a samostatnými snahami neuschopní tak dalece, aby mohl nastoupit nějakou byť nejnepatrnější službu. Vykoná-li dobře službu nejnepatrnější, bude již uveden do služby významnější; vykoná-li ji však jen špatně, ztratí brzy také to, co by si byl mohl zcela snadno vydobýt svými byť nepatrnými schopnostmi.

4) Kdo má, tomu bude ještě více dáno, aby pak měl hojnost; kdo však nemá, tomu bude vzato také to, co již měl a jeho osudem bude opět noc, temnota, hlad, bída a všeliká nesnáze po tak dlouho, dokud se nepodvolí k tomu, aby se stal především v sobě samém činný a tím dospěl k nějaké další služební způsobilosti.

5) Proto buďte tady všichni snaživí a nedejte se oslepit poklady tohoto světa, které zaniknou jako nynější tvar hmotný tohoto celého stvoření viditelného tělesnému oku; za to však nashromáždíte tím více pokladů duchovních, které potvrzují po celou věčnost! Buďte moudřími hospodáři a správci v domě svého srdce; čím více duchovních pokladů v něm všelikými dobrými skutky nashromáždíte, tím lépe se vám bude dařit na onom světě! Kdo však zde skrbí a lakotí, ten bude muset jednou sám sobě přičíst, zastihne-li tam zásobárny svého srdce téměř úplně prázdné!

6) Zde je snadno shromáždovat; neboť zde se přijímá vše, co koná někdo v dobré vůli z lásky k Bohu a k bližnímu, za čiré a nejčistší zlato; na onom světě bude se však vydobývat a platit vše nejčistším zlatem nejvnitřnější a nejčistší vlastní činnosti ze sebe a v sobě samém. A to jde, Moji přátelé, poněkud těžko v říši, kde není vnějších zlatých a stříbrných dolů!

7) Zde můžete z nejobyčejnějšího silničního bláta udělat zlato a koupit si za ně nebe, bylo-li při nákupu ve vši pravdě vaše srdce; na onom světě budete moci zplodit ušlechtilé jen z toho nejušlechtlejšího ve vás samých a to bude těžší, nežli udělat zde z nejobyčejnějších oblázků zlato! Kdo však svými ušlechtilými a dobrými skutky vytvořil již zde velké množství, ano spoustu zlata, nebude toho mít na onom světě nedostatek; neboť z jednoho zrnka písku tohoto duchovně ušlechtilého kovu se stane na onom světě balvan velký jako svět a to je již velká zásoba."

97. PRAVÉ OSVĚDČOVÁNÍ LÁSKY K BLIŽNÍMU SKUTKEM.

1) (**PÁN** :) „Nyní však vidím v některých z vás vyvstávat zlou myšlenku kterou vám potají našeptal satan! Myšlenka tato zní pak takto: Vás to stálo námahu a mnoho práce, abyste nabyli zlato pro sebe a své potomky a nyní je máte promrhat u těch, kteří promarnili svůj život ve všelike lenosti?! Nechte je pracovat a u vás si vydělávat chleba, který jim můžete podle jejich zásluhy vždy jen skrovně vyměřit! Kdo nedovede a nemůže pracovat, ať zhyne jako pes na veřejné ulici!

2) Ó, pravím vám, to je špatná myšlenka, která vám byla vnuknuta! Jak má slepý pracovat? A přece je vašim bratrem, jenž má totéž právo na život jako vy, kteří vidíte a slyšíte a máte rov-

né údy! Jak mají chudí starci a slabé děti zchudlých rodičů pracovat, když jim k tomu chybí potřebná síla?! Jak mají pracovat chromí a mrzáci za mzdu, kterou jim chcete co nejskrovněji vyměřit.

3) Jak, mají pracovat lidé, kteří den ze dne hledají práci a nikde ji nenalézají? Neboť přijdou-li k někomu, odkáže je tím, že teď nemá pro ně práci. A přece je vaše zlá myšlenka odkazuje, aby hledali práci, kterou však nemohou nikde jinde nalézt právě tak jako u vás! Z takových lidí se konečně stávají žebráci; to jim pak spíláte a nazýváte je línými povaleči. Z jiného se stane zloděj; toho chytete jako dravé zvíře, špatně s ním nakládáte a ještě ho pak uvrhnete do žaláře! Z jiného se pak dokonce stane loupežný vrah anebo přinejmenším obávaný lupič. Chytete-li ho, je odsouzen, uvržen do žaláře a krátce poté strastiplně usmrčen.

4) Hledte, to jsou většinou výsledky vašich zlých myšlenek, které vám za všech dob zcela tajně našeptával kníže temnoty. Avšak od nynějška nebude tomu tak! Takové myšlenky patří peklu, - ale ve vašich myslích se nemají nikdy octnout!

5) Nikdo nežádá, abyste rozdali všechn svůj majetek chudým proto, že jste Moji učedníci; ale máte být moudřími správci jmění vám, svěřeného, abyste nenechávali strádat a hynout nezaviněně chudé, přijdou-li za vaše dveře.

6) Pohledte zde na přítele Ebahla z Genezaretu! Ten přechovával od té doby co je hospodským, tisíce všelikých domácích i také světu cizích chudých a to nikdy s nevolí anebo s jakousi bázní kvůli svým lidem, - a přece se jeho jmění o nic neztenčilo! Naopak má nyní tolik a tak velké pozemské poklady, že by si za ně mohl koupit velké království; všem těmto pokladům přikládá však jen proto cenu, že je mu tím spíše umožněno podporovat co nejvíce chudých. Na svůj celý dům a na své děti myslí jen tak dalece, aby byli všichni silní a mocní v poznání jediného a jedině pravého Boha; zato však Já potom pečuji o vše ostatní v jeho domě a ručím vám za to, že jeho dům nebude nikdy v ničem zakoušet nedostatek!

7) Úzkostlivým však přenechávám starost o jejich dům a jejich stodoly nezahrnu nikdy pšeníc a žitem a jejich lisy vínem přetékat nebudou. Stromy jejich zahrad nebudou oplývat tíží Mého požehnání a jejich rybníky nebudou zakalovány příliš velkým množstvím ušlechtilých ryb a jejich stáda nebudou v kraji nejtuchnější! Neboť jako zde tak také tam, - a nikde nebude možno očekávat příliš velký zisk! Kdo staví na Mně se slabou důvěrou, ten bude také sklízet podle své důvěry! Já dám každému podle jeho důvěry a podle jeho víry, která je vždy plodem lásky ke Mně a k bližnímu.

8) Buďte proto vždy a stále milosrdní a pak také naleznete vždycky milosrdenství u Mne! Jak se budete chovat k chudým bratřím a sestrám vy, tak Se také budu Já chovat k vám. Říkám a radím vám všem: Buďte plni vzájemné úslužnosti, předstihujte se v konání dobra, navzájem se opravdově milujte tak jako Já miluji vás, tak ukážete všemu světu, že jste vpravdě Moji učedníci a ve vašem duchu Mé pravé děti.

9) Jestliť určením všech Mých dětí, aby se zde na této Zemi neustále cvičily pro budoucí velký závod v Mých nebesích, neboť tam bude mít co činit vše a jedině láska a jakákoli moudrost, která nepochází z plamenného světla lásky, nedojde v Mých nebesích nikdy a věčně nikdy přijetí a rovněž také nedostane ani zaměstnání!"

98. O PENĚŽNÍ POMOCI.

1) (**PÁN:**) „Kdo z vás má mnoho peněz, ať je nepůjčuje vždy jen těm, kteří mu budou moci zaplatit v ujednaném čase vysoké a lichvářské úroky a jistinu, nýbrž také chudým, kteří mu nemohou vrátit ani jistinu ani úroky; tak bude mít své peníze jako pohledávku ti Mne, a Já mu splatím jistinu i s, úroky již zde desateronásobně a na onom světě stonásobně. Kdo však půjčuje peníze jen těm, kdo mu mohou anebo v určitých případech soudním přinucením musí splatit ve smluvené době jistinu i s úroky, ten přijal svou odměnu již zcela zde a nemůže ode Mne již očekávat žádnou odměnu; neboť tím neposloužil Mně, nýbrž jen světu a sobě.

2) Vy sice řeknete: „Půjčí-li někdo někomu peníze také na úroky kdo je v nouzi, je to přece také dobrodiní; neboť dlužník si tím pomohl, stal se bohatým mužem a může pak zcela snadno splatit jistinu i s úroky; nebol věřitel musel riskovat, že v nejnepříznivějším spekulacním případě své peníze ztratí! Jelikož to však dlužníku prospělo, nemůže se tedy ani Bůh se vši Svou moudrostí pozastavovat nějak nad tím, když dlužník splatí věřiteli jistinu i se sjednanými úroky! Neboť

věřitel je předně přece také člověk, vůči němuž má druhý člověk tytéž závazky jako má. k němu on a zadruhé vypůjčené peníze mohou být celým majetkem věřitele, z něhož musí žít podobně jako rolník z půdy! Nedá-li si však věřitel splatit vypůjčené peníze, jakož i úroky z nich, z čeho má potom žít? Či může si dlužník i jen zdaleka přát, aby si podržel vypůjčené peníze, když přece s nimi velmi mnoho získal a může a musí zajisté vědět, že je to jediný majetek laskavého věřitele?"

3) Na to pravím **JÁ** : „Má-li někdo peníze a přijde-li k němu přítel, který je potřebuje a chce půjčku, nemá se mu zdržovat. Kdo mu je půjčí na zákonité úroky, ten mu již vykonal dobrý skutek, který dojde také v nebesích ocenění. Je však rovněž povinností dlužníka, aby věřiteli svědomitě splatil nejen půjčku i se sjednanými úroky, nýbrž ještě více; získal-li mnoho, má se také ze svobodného popudu srdce rozdělit o zisk s věřitelem; vždyť přece jeho penězi vyzískal. Ale věřitel to nemá nikterak požadovat! To vše můžete ve vsí vlídnosti činit, ne však proto úplně pomíjet to ostatní!

4) Přijde-li však k tomu, kdo má peníze na půjčení, zcela chudý, od něhož nelze očekávat, že by mohl anebo chtěl vypůjčený větší obnos úspěšně a užitečně použít, pak není žádný člověk vůči Mně povinen půjčovat takovému chudému peníze jím požadované, protože takovým způsobem by svévolně své peníze takřka zahodil, aniž by tím někomu skutečně prospěl a chudému vypůjčovateli by jen poskytl příležitost, kterou by se začal cítit a podle své přirozenosti by se také musel cítit puzen k všelikým výstřednostem. Takový skutek by tedy nebylo možno nazvat obzvláště dobrý, naopak spíše jen, když ne zrovna špatný, tedy velmi hloupý, - což by nemohlo být milé ani Mé lásce a ještě méně Mé moudrosti.

5) Á, zcela něco jiného by bylo, kdyby přišel a přál si vypůjčit od vás peníze chudý člověk, o kterém víte, že dovede s penězi dobře zacházet a že zchudl jen nehodami; tomu je nezadržujte také bez úroků a bez jisté naděje, že kdy opět dostanete vypůjčenou jistinu! Užil-li tento muž peněz dobře, bude jako váš bratr také již vědět, co má potom učinit; neboť on má tytéž povinnosti k vám, jako vy k němu.

6) Kdyby však již nemohl půjčku vrátit, pak se proto na něho nehněvejte a své pohledávky u jeho potomků nevymáhejte; neboť to by bylo kruté a zcela proti Mému řádu. Jestliže však nabyli potomci, zejména děti anebo první vnukové jmění, učiní velmi dobře a Mně to bude milé, umožní-li onen dluh, který učinil jejich chudý otec anebo děd u nějakého lidumila. Stane-li se to, pak bude tento lidumil také již vědět, co z lásky ke Mně a k bližnímu učiní s takovými penězi!

7) Pravím-li tedy, že máte peníze půjčovat také těm, kteří vám je nemohou vrátit, chci tím říci právě jen to, že máte se svými penězi anebo s jinou, zásobou zacházet, tak, jak jsem vám, to oznámil co je pod anebo nad to, bylo by buď hloupé anebo značným zlem, tedy velkým hříchem proti pravé lásce k bližnímu!"

99. O PRAVÉM A FALEŠNÉM SLOUŽENÍ.

1) (**PÁN** :) „Sloužení“ je tedy velkým heslem ve všech sférách nekonečnosti, jak ve velké říši přírody, tak také v nekonečné říši duchů!

2) Také zlí obyvatelé pekla se v něm vyznají, - jenže s tímto ohromným rozdílem od sloužení obyvatelů nebes: V pekle chce vlastně každý být obsluhován; a slouží-li již druh druhu, je to pouze sloužení na oko, tedy vždy nejvýš samolibá zájmová služba zdánlivá, jíž chce druh druhu oklamat, aby ho při nějaké vhodné příležitosti tím jistěji dostal do svých drápů a jeho pádem získal výhody pro sebe.

3) Pekelná mysl povznáší svého představeného do výše přímo z téže příčiny, z které to činí na břehu mořském určitý druh supů se želvami. Takový služební sup spatří želvu brodit se v bahně. Želva se namáhá dostat se na pevnou půdu, aby si vyhledala byliny k utišení hladu. Sup dychtící po mase prokáže jí laskavost, vyzvedne ji nejprve z bahna a posadí na suchou bylinami bohatou zemi. Zde začne želva brzy hledat byliny, které jí jdou k duhu. Sup se dívá chvíli na ni a učiní pouze zcela lehké pokusy, jak je asi tvrdá její skořápka. Ježto však jeho ostrý zobák nemůže uštípnout z krunýře kus masa, nechá ubohou želvu tak dlouho zcela klidně pást, dokud dychtíc po bylinách nevystrčí nebojácněji a směleji hlavu z krunýře.

4) Jakmile sup zpozoruje takovouto důvěru u želvy, uchopí svými drápy měkkou masitou hlavu, zvedne pak želvu vysoko do vzduchu a nese ji na místo, odkud vidí dole na zemi kameni-

tu půdu. Potom želvu takto vysoko vyzdvíženou pustí a tu začíná její smrtelný pád. Když rychlostí šíp dopadne na tvrdou kamenitou půdu, roztrhne se na kusy a sup jenž lehkým letem rovněž tak rychle jako šíp doprovázel svou padající oběť, je pak také rychle pohotově a začíná nyní přijímat odměnu za svou dřívější horlivost ve sloužení a nacpávat si jí úplně svůj vždy hladový žaludek. - Tu máte věrný přírodní obraz pekelné horlivosti ve sloužení!

5) To je sice také sloužení, ale nejvýš prospěchářské a je tedy každá nějak více nebo méně zjištěná služba, kterou si lidé navzájem prokazují také vždy více méně příbuzná. pekelnému sloužení a nemůže, pokud je spřízněna s peklem mít žádnou cenu přede Mnou a všemi Mými nebesy. Jen čistě nezištná služba je také čistě nebeská služba a jedině ta má přede Mnou a před všemi Mými nebesy pravou a dokonalou cenu.

6) Když si tedy vzájemně sloužíte, pak si služte v lásce a v opravdovém bratrství, jak je to obvyklé v nebesích! Vyprošuje-li si někdo od vás službu, vykonejte ji ve vší radosti a lásce a neptejte se toho kdo službu žádá před vykonáním služby po mzdě; neboť toto činí také pohané, kteří neznají pravého Otce v nebi a své mravy vzali spíše od zvířat nežli od Boha! Důkazy toho podávají ještě dodnes Egypťané, jejichž prvý, k jistému přemýšlení je nutící učitel byl býk, kterému proto také prokazují až do dnešního dne počtu božskou.

7) Prokázal-li, ti však někdo dobrou službu, pak se však také neptej a neříkej: „Příteli, co jsem ti dlužen?“, nýbrž odměň dobře ti prokázanou službu svému příteli ze vší lásky -a radosti svého srdce podle svých sil co nejlépe! Když to ten, kdo ti prokázal dobrou službu upozoruje, obejmě tě a řekne: „Šlechtný příteli, hle, já jsem ti prokázal jen velmi malou službu a ty mě za to tak velice odměňuješ! Hle, desetina toho je pro mě více nežli dost a i tu přijmu jen na důkaz dobroty tvého, mně tak drahého bratrského srdce!“

8) Bude-li ten kdo koná službu, takto ke svému zaměstnavateli z opravdového a životně hlubokého citového základu mluvit, nestanou se pak sluha i službodárce ihned pravými nebeskými bratry?! Zcela jistě a právě tím k vám přijde právě Království Boží a bude nebesky se žezlem světla a vší milosti vládnout nad vámi.“

100. NAUKA MOJŽÍŠOVA A NAUKA PÁNĚ.

1) (**PÁN** :) „Ó, dávno nestačí jen vědět a věřit co je podle řádu Božího a všech nebes dobré, správné a pravdivé, nýbrž musí se podle toho ve vší lásce a radostnosti srdce jednat pak teprve přijde Království Boží a jeho spravedlnost vpravdě mezi vás lidi a teprve takto vás učiní pravými dětmi Božími!

2), Co by však také prospěly někomu všechen rozum a poznání, kdyby podle toho nejednal, nýbrž zůstával by při starém světském zvyku?! Nepodobal by se pošetilemu člověku, který dostal darem palác, aby jej obýval se svými ve velkém klidu a ve vší pohodlnosti?! Tento člověk by měl sice velkou radost z přenádherného a nejvýš pohodlného zařízení paláce; leč on je od mládí zvyklý nejvýš nepohodlnému bydlení ve své staré, úzké a nečisté chatrči a zůstane se svými, přestože uznává dobrotu a velkou účelnost nádherného a velmi prostranného paláce, ve vlhké nezdravé a nejvýš nepohodlné chatrči a nařiká však neustále na velké nedostatky svého malého bytu!

3) Ano, není-li takový člověk blázen, pak není v tomto světě nikdo bláznem! Ale ještě mnohem větším bláznem je ten, kdo má Mou nauku a poznává ji jako věčně pravdivou, přitom však nicméně ve všem svém jednání zůstává stále starým tažným volem.

4) Pravím vám všem: „Velmi mírné je Mé na vaši služebnou šij vložené jho a nadmíru snadné je vám nosit uložené břímě. Kdo je ponese, bude mít lehkou námahu. Kdo ho však neponese, bude si pak muset jen sám sobě přičíst, bude-li se mu dařit špatně, hořce a bídě. Prokazujte si vzájemně opravdovou lásku, tak budete odpočívat na sladkém a velmi měkkém polštáři! Chcete-li však pod hlavami - raději kameny, můžete je také mít; ale potom ať za životního rána nikdo nenařiká, že se jeho hlava na kameni zranila a rozbolavěla!

5) Máš-li jednoho sluhu věrného a jednoho nevěrného, nejsi obrovský osel, když věrného sluhu vzdálíš od sebe proto, že je mnohem kratší dobu v tvém domě nežli onen pravý starý taškář, který tě ještě při každé příležitosti notně podvedl?! Proto mezi vámi musí zcela zmizet veškeré staroslužebnictví; neboť k čistě nauce z nebes se nehodí a tato nauka není jen tak nějakou

novou záplatou na starý, zcela roztrhaný kabát, nýbrž je o sobě zcela novým hotovým šatem, kterému musí starý špatný kabát zcela ustoupit!

6) Já však starým kabátem nemíním snad Mojžíše a proroky neboť oni jsou nejčistší zlato z nebes, - nýbrž obrazem starého roztrhaného kabátu rozumím vaše ustanovení lidská. Z těchto ustanovení a z ustanovení chrámu se nedá již nic dělat; neboť kdyby se také dala nějaká zcela nová záplata na široko odstávající rozděrek, nemohla by se přišít; protože na příliš chatrné látce starého kabátu by steh již nedržel.

7) Mojžíš dal sice pro tehdejší dobu izraelskému národu zřízení pro celou domácnost a pro všechny lidské potřeby a nutnosti; toto zřízení bylo však předně již zcela přeměněno a zadruhé jako přeměněné se také již, k této Mé nauce nehodilo. Neboť když se oře, nemůže se konat žeň; když však zaseté zrno pšeničné uzrálo, pak se najmou ženci a tehdy se mezi žence pluh nehodí. Mojžíš oral, proroci seli a nyní přišla doba žní, v níž Mojžíše s pluhem v ruce již nelze potřebovat. Nyní tedy budeme sklízet a přineseme do stodol, co je tu zralého; ale po žních vám bude dán do rukou opět pluh Mojžíšův pro nové zkyplení půdy a pro nový výsev nejčistší pšenice, z nebes a budou tu ustanoveni strážci, kteří budou dávat pozor, aby nepřišel nepřítel a nezasel plevel mezi nejčistší pšenici!"

101. PLEVEL MEZI PŠENICÍ.

1) (**PÁN** :) „Země bude sice znovu obdělána, nejčistší semeno bude sice do čerstvých brázd zaseto a strážcové budou bdít nad polem, - nicméně však spatřuji již mnoho plevele mezi novou pšenici! Jak přichází mezi pšenici?

2) Hledte, taje hřích strážců! Usnuli když přišla noc; neboť mysleli a řekli si: „Kdo se odváží, když máme pole obstoupené?!”

3) Když pak usnuli, příkradl se na pole nepřítel a zasel rychle na pole své nedobré símě.

4) A když ráno strážcové zpozorovali, že se mezi pšenici objevilo také mnoho plevele, spěchali ovšem k pánu a řekli: „Pane, nejčistší pšenici jakou jsi nám dal jsme zaseti do půdy rovněž tak čisté a střežili jsme dobře nejkrásnější pole; ale co to vše bylo platné?! Přišel nějak tajně námi nepozorován nepřítel a zasel mnoho plevele mezi pšenici! Nyní plevel bujně vzchází! Máme jej vyplet anebo nechat růst?”

5) Co jim zajisté pán odpoví? Pravím vám, takto bude mluvit: „Protože jste nezůstali bdět za noci, která je životní zkouškou pro každého člověka, měl zajisté kníže temnoty snadnou práci, aby zasel plevel mezi Mou pšenici! Nechte však nyní obé růst až do nové žně; tu pak řeknete žencům: „Seberte nejprve pšenici a přineste ji do stodol; potom však seberte také plevel a svažte jej do otýpek a udělejte oheň a spalte všechny otýpky plevele, aby jeho semeno nepřišlo znovu do půdy a neznečistilo ji!”

6) Vy se nyní horlivě v srdcích tážete a pravíte: „Jak to, jak to, jak se tomu má rozumět?”

7) A Já pravím vám, že tomu lze zcela snadno porozumět. Pole se podobá srdcím lidí této Země; nejčistší pšenice je Má nauka; oráč a rozsévač jsem nyní JÁ Sám a vy se Mnou. Objednaní strážcové jste však také vy a ti, které ve jménu Mého objednáte. Pán jsem Já a Mé stodoly jsou nebe. Satan je však nepřítel a jeho plevel je zlý svět se všemi svými zlými a smrtonosnými choutkami. Nově objednaní ženci jsou oni poslové, které až přijde jejich doba, probudím z nebes a pošlu, aby shromáždili pšenici a spálili všechnen zlý plevel, aby budoucně již tak snadno neznečistil pole a pšenici. - Nyní zajisté rozumíte tomuto opravdovému obrazu?

8) „Ano”, pravíte, „nyní mu rozumíme dobře! Ale Ty, ó, Pane, bys mohl Svou všemohoucností a všemoudrostí zajisté snadno zabránit, aby budoucně, kdyby na nás také mnohdy v noci životní zkoušky přišel trochu spánek, nepřišel nepřítel a neroztrousil své zlé símě mezi nejčistší pšenici!”

9) A Já říkám nato: „Má všemohoucnost nemůže a nesmí činit nic tam, kde se má, v Mých dětech rozvinout svobodný život. Tu Já Sám nemohu někomu více učinit nežli vy navzájem sobě. Já vám dávám pole, pluh, pšenici a objednávám žence; ale pracovat .musíte pak vy sami!

A pracujete-li správně a chybí-li vám někde potřebná síla, pak již nyní víte, že Já vás vždy vyzbrojím touto silou, požádáte-li Mne o to ve svých srdcích a vy pak budete s obnovenou silou dobře pracovat; avšak Já za vás pracovat nemohu a nesmím na věky! A kdybych to učinil, pak

by to svobodě a samostatnosti vašeho života neprospělo; neboť pak byste byli pouhými stroji, ale věčně ne svobodní ze sebe žijící, myslící a jednající lidé!

10) Ze všeho toho musí vám nyní být úplně jasno, že vzájemné sloučení podle Mé nynější nauky je hlavní podmínkou všeho života! - Pochopte nyní toto vše dobře!"

11) Praví **CYRENIUS**: „Pane, Tobě, jedině Nejpravdivějšimu ve věčnosti se nikdo nevyrovná! Tvá slova jsou jasná, jsou pravda a život! Já teprve nyní začínám žít a připadá mi to tak, jako bych se byl teprve nyní náležitě probudil z nejhlubšího spánku. Tak, jako jsi mluvil nyní Ty, Ó, Pane, může mluvit jen Bůh a nikoli člověk, protože žádný člověk nemůže vědět co je v něm, co ho oživuje a jak má plodně pěstovat život! My, Ó, Pane, jsme nyní Tebou bezprostředně dobře zaopatřeni a uchováni navěky; avšak ti, kdož přijdou po nás, budou muset při vší své horlivosti ve sloužení velice bojovat snad již s všelikým plevem na Tvém poli uprostřed nejnádhernější pšenice! Ale pokud je to v mé moci, nebude peklu tak velice snadno zaset plevel na pole, které jsi nám nyní ukázal!

12) A nyní bych se také ještě rád dověděl z Tvých úst, jak působí u lidí peklo a jeho kníže! Jak přinášejí plevel na pole nebes!"

102. MYŠLENKY A JEJICH USKUTEČŇOVÁNÍ.

1) Pravím **JÁ** : „Není nic lehčího nežli to! Už jsem vám ukázal, kterak každý člověk musí kráčet po cestě zákona, chce-li dospět ke svobodě a k samostatnosti svého bytí a života. Trvá-li však zákon, který je dán člověku jakoby zvenčí, musí zajisté také být v člověku ponoukání (dráždidlo) tento zákon ještě snadněji a radostněji, byť také jen na okamžik přestoupit, nežli jej zcela přesně zachovat. Tak byli před veškerým hmotným stvořením Mnou povoláni k bytí duchové, což jsem vám již ukázal tak, že jste tomu museli rozumět a chápat, vždyť vy sami zachováte nyní, tvoříte-li něco, zcela týž pořádek.

2) Předně pojmete všeliké myšlenky; z těch pak tvoříte ideje a tvary. Jestliže jste vyvinuli z myšlenek a idejí již určitý tvar, tu pak vůlí, aby zůstal, dostává kůži. Je-li jednou takový, pak již zůstává v duchovním bytí zcela nezníčitelný a vy si jej kdykoli budete chtít zpřítomníte. Čím déle však budete o takto vytvořené ideji ve vás již jako o nějakém formálním předmětu uvažovat, tím větší náklonnost pojmete k této vytvořené a duchovně okožené ideji; probudí se ve vás láska k tomuto duchovnímu tvaru. Lásky k ideji přibývá, ve vašem srdci to pro ni plane a životním teplem a světlem z plamene lásky se stává nyní vždy určitěji vytvářená idea v sobě samé víc a více domyšlenější, ucelenější, krásnější a vy začnete z jejího stále většího zdokonalování objevovat všeliké užitečnosti a pojmete rozhodnutí, aby se nyní již zdokonalenější idea uvedla a převedla ve vnější dílo.

3) Z počátku děláte nákresy na pergamenu a to tak dlouho, dokud není nákres úplně podobný vytvořenému již duchovnímu obrazu ve vás. Neshledáváte-li na nákresu vůči duchovnímu obrazu ve vás již nic závadného, poradíte se s odborníky, jak tento duchovní obraz přetvořit a přeměnit ve skutečné hmotné dílo. A odborníci přemýšlí, brzy se v naznačené ideji vyznají a řeknou: „To a ono k tomu potřebujeme, dobu několika let a tolik a tolik to bude stát!" Potom učiníte smlouvu, dílo započne a v několika letech stojí vaše idea k nahlédnutí, k obdivu a k použití před vámi a tisíci jinými lidmi.

4) Hledte, tak tvoříte domy, nářadí, města, hrady, lodi a ještě tisíce jiné věci! A právě tak tvořím také Já nebe, světy a vše co objímají a nosí. Ke stvoření nějakého světa je ovšem třeba více času nežli potřebujete vy k vybudování chaty, domu anebo snad něčeho jiného; neboť vy máte hotovou hmotu již před sebou, - Já však musím teprve hmotu tvořit a brát ji z nejvyšší neměnitelné pevnosti Mé vůle.

5) Já bych sice mohl nějakou hmotu také okamžitě vytvořit, ba dokonce celou spoustu světů povolat v jediném okamžiku v jsoucno, ale takový svět by měl těžko udržitelné trvání a to právě proto, že byl Mnou předtím příliš málo živen do své úplné zralosti. Jestliže však nějaká velká světová idea u Mně jednou náležitě uzrála, byvši živena Mou láskou a moudrostí, bude pak také stále víc a více získávat na intenzitě (síle) a tím se bude stávat stále trvalejší.

6) Vždyť tak je tomu také u vás, kteří máte již co dělat s hotovou hmotou! Dům, který jste z nouze postavili za jeden den, nebude věru vzdorovat sto let a ještě méně tisíc let! Ale u staveb, před jejichž počátkem jste nechali jednou vytvořenou ideu delší dobu v sobě vyzrát a přitom jste

si napřed sami z odlesku své ideje vždy více ujasňovali, čeho všeho je třeba k tomu, aby byl takový tvar přetvořen co možno v trvalou a nejvyšší dokonalou skutečnou existenci, pak postavíte také něco trvalého podobného pyramidám, které dosud stojí již téměř 2000 let známy všem vzdělaným smrtelníkům a všem bouřím vzdorují a ještě více než čtyřikrát tak dlouho budou stát sotva poněkud zvenčí zvětralé.

7) Kdyby byli staří faraóni dosti dlouho nepřemýšleli, aby postavili tyto stavby jako ústavy k uchování jejich tajných umění a věd tak, aby je zub času po tisíciletí nezničil, nikdy by tyto pyramidy nestály jako památníky prvotního stavitelství; protože však budovatelé napřed po léta živilí svou jednou pojatou a v úplný tvar přešlou ideu a tímto způsobem ji přivedli ke zralosti, pak je tedy také pochopitelné, proč jejich do hmoty převedená idea ještě dnes naplňuje poutníka úžasem.

8) Postupem doby se naučili lidé sice velmi rychle myslet a mohli ze souboru svých myšlenek vyvinout rychle nějakou ideu, která, ač byla mnohdy dokonce velmi složitá, byla většinou také uvedena v dílo; ježto však taková idea byla vyvinuta brzy a snadno, byla také brzy a snadno uvedena v dílo. Dílo samo bylo však proto také lehké a pro příliš nepatrnou předčasnou zralost idejí brzy pomíjející. Krátce, vše lehké zůstává lehkým a vše těžké zůstává těžkým!"

103. VÝVOJ HMOTY.

1) (**PÁN** :) „Když jsem v prvopočátku vystavil ze Sebe duchy jako Svě uzralé ideje a naplnil je Svou silou tak, že začali sami myslet a chtít, tu jim tedy musel být ukázán řád, podle něhož měli myslet, chtít a konečně jednat. S tímto oznámeným a daným řádem muselo však být do těchto prvých bytostí vloženo ponoukání k nezachovávaní daného řádu jinak by nebyvaly nikdy s to nějak používat vlastní vůli. Teprve ponoukání do nich vložené uskutečnilo v nich pravou životní čilost, následkem níž začali rozhodovat, volit, pevně chtít a jednat.

2) Ví-li se to, pak možno konečně zcela snadno pochopit, že se už u prvostvořených duchů musel ukazovat jistý plevel, protože ponoukání vyšinulo velmi mnoho prvých duchů z řádu a tito duchové ve stále mocnějším vzpírání se (řádu) museli nakonec tvrdnout a takovýmto způsobem poskytli základ k hmotnému stvoření světů.

3) Nejprve se stali Hlavními centrálními slunci a z nich se konečně stala všechna nesčíslná jiná slunce a světová tělesa a s nimi vše ostatní co na nich, nad nimi a v nich objevujete a nalézáte.

4) Vše, co nyní je a nazývá se hmotou bylo kdysi duchovno, které vystoupilo dobrovolně z dobrého řádu z Boha, utrzovalo se ve zvráceném ponoukání a v něm ztvrdlo, což pak tvořilo a vytvořilo hmotu. Hmota sama není tedy nic jiného než souzené a ze sebe sama ztvrdlé duchovno; ještě pochopitelněji řečeno, hmota je nejhrubším a nejtěžším okožením anebo obalem (zapouzdřením) duchovna.

5) Duchovno se však nemůže se vším sebetvrdším a hrubším obalem nikdy stát samo úplnou hmotou, nýbrž žije a trvá ve hmotě dále, ať je hmota druhu jakéhokoli. Je-li hmota velmi tvrdá, pak je duchovní život v ní také velmi spoutaný a nemůže se nijak dále projevat a rozvíjet, není-li mu dána nějaká pomoc zvenčí.

6) V tvrdém kameni může život dospět k projevu teprve tehdy, když kámen v dlouhé časové řadě dešťů, sněhů, rosy, krupobití, blesků a ještě jiných živlů změkne a stává se stále zpuchřelejším a zpuchřelejším. Tím pak uniká trochu života - jakožto éter do vzduchu, část si tvoří nový a lehčí obal z počátku ve tvaru útlých rostlin, totiž plísni a potom mechů; ale nespokojena natrvalo s tímto obalem uchvátí si svobodnější život a tvoří si hned nový obal, v němž se může pohybovat svobodněji a samostatněji.

7) Dokud je nový obal jemný a měkký, má se zajaté duchovno zcela dobře a nežádá nic lepšího. Ale obal z počátku zcela jemný se stává také zase tvrdší a to vnitřní činností duchů, kteří nyní stále více a více odkládají veškeré to tísnící hmotno; proto se duchovní život snaží nahoru, tvoří tím stéblo trávy a v dalším průběhu kmen stromu a snaží se učiněnými a stále těsněji stahovanými prstny a zářezy chránit před stále větším zdola se snažícím ztvrdnutím. Protože však z této činnosti nelze nakonec přece jen očekávat záchranu před úplným ztuhnutím, zužují (duchové) pokud jen možno dolní kmen a utíkají se dále do malých větévek, vláken, listů, vlásků a konečně do květu; protože však také to vše se stává v krátké době opět tvrdším a

tvrdším a duchové většinou vidí, že veškeré jejich namáhání je marné, začínají se brzy jaksi zakuklovat a uchovávají se, ve schránkách, které velmi pevně obklopují lepší jim přiměřenou hmotou.

8) Tím pak vznikají všeliká semena a plody. Ale nejsobečtější část života staršího se v rostlině svobodnějším, mnoho nezíská; neboť to, co se uzavřelo do pevné zárodečné schrány, musí tak často toutéž cestu prodělávat, jak často přijde símě do vlhké a životem nasycené země. Druhá trpělivější část života která si dala líbit to, že zůstala v dolní hmotě jako stráž a jako nositel nejhrolivějšího, nejbázlivějšího a nejnetrpělivějšího života, brzy zetlí a přechází do vyšší a svobodnější sféry životní, ještě vždy se sice okožuje, ale obyčejně již přiměřeným jí tvarem zvírám; a toho, co tu zvířata a dokonce lidé požili jako plod, použije se svou hrubší částí k vytvoření a k výživě těla a svou ušlechtlejší částí se stává nervy posilujícím a oživujícím duchem a zcela ušlechtilá část se stává substancí duševní.

104. SOBECTVÍ PŘÍČINOU HMOTY.

1) (**PÁN** :) „Uvažujete-li nyní o tomto průběhu poněkud podrobněji, nebude vám věru zatěžko ve správné hloubce pravdy poznat, odkud přichází plevel na čisté pole života.

2) Vše, co se nazývá svět a hmota, je zvrácené, pravému duchovnímu řádu z Boha vždy a nutně se vzpírající, protože to muselo být původně jako ponoukání k probuzení svobodné vůle vloženo do oživené a jako samobytnost z Boha navenek vystavené a dobře zformované ideje a proto je to třeba považovat za pravý plevel na jedině pravém a duchovně čistém poli života.

3) Je-li plevel původně také nutností ke zjištění úplně svobodného duchovního života, musí nicméně být svobodně stvořenou bytostí lidskou konečně jako takový poznán a dobrovolně odstraněn, protože ona s ním nemůže dále trvat. Je to sice nutný prostředek k cíli, nemůže však být nikdy jedno s cílem samým.

4) Síť je také nutný prostředek k lovu ryb; ale kdo ji bude nořit do vody proto, aby ji opět vytahoval místo kvůli rybám kvůli ní samé, pak ji na ohni smažil a jako jídlo požíval?! Síť je tedy nutná jen k lovu ryb; a vytáhl-li člověk síť z vody ryby a donesl je do spížírny, pak odloží síť a užívá úlovku jí učiněného.

5) Dráždidlo k přestupování příkázání musí tedy být; neboť je to budič poznání moci a budič svobodné vůle. Naplňuje duši rozkoší a radostí na tak dlouho, až je duše zcela dobře pozná, ale neholduje mu, nýbrž stále je touž svobodnou vůlí potírá, která v ní byla právě tímto drážditelem probuzena a oživena a svobodná duše ho pak používá jako prostředku, nikoli však jako nějakého v něm dosaženého cíle.

6) Měch přece není nikdy samo víno, nýbrž jen nádoba k uchování vína. Kdo by tedy byl tak hloupý a chtěl by kvůli rozkošné vůni kousnout hned do měchu a poškodit jej, ač přece může vědět, že může jen na pravém místě měch otevřít, aby obdržel čisté víno z měchu?!

7) Plevel aneb dráždidlo k přestupování zákona je tedy věcí podřadnou a nesmí se nikdy stát věcí hlavní; kdokoli činí věc nejvyšší podřadnou věcí hlavní, ten se podobá bláznovi, jenž se chce nasytit hrnci, v nichž se vaří dobrá jídla, on je však zahodí!

8) V čem však spočívá plevel, jehož zetlím má být život pohnojen? A která jména má ono protizákonné dráždidlo vloženo do oživeného tvaru? Jmenuje se sebeláska, sobectví, pýcha a nakonec vládychtivost. Sebeláskou vchází sice oživený tvar sebe, leč s chtivostí pojmout sice vše do sebe, ale potom to v sobě navždy tak uzavřít a uschovat, aby to mimo jemu nikdy nikomu neprospělo - a to z bázně, aby se sám nikdy neoctl v nějakém nedostatku! Takovými uzavíráním do sebe sama všeho toho co přijímá stále z Božího vše vyživujícího a udržujícího řádu, musí v bytosti vzniknout stále rostoucí zhušťování a určitá dočasná pevnost a prepotence (přesíla) a tím zvláštní zalíbení na sobě samém - a to je v pravém smyslu a významu, sobectví, které se snaží své já jako něco zřejmě plnou váhu mající vši silou a mocí všemi k službám mujsoucími, byť také nejhrošími prostředky, povýšit nad každé jiné já.

9) Dosáhlo-li sobectví toho co chtělo, pak se povyšuje nadevše mu podobné a shlíží slasti jaksi opojené na všechno s opovrhováním; a toto opovrhování se podobá ošklivění si jídel, která má přeplněný žaludek před sebou a je to pak to čemu se říká pýcha. Tu je již velmi mnoho hmoty a celé pole plné nejhrošího plevele.

10) Pýcha je však v sobě samé ta největší nespokojenost, protože ona stále postřehuje, že

jí ještě vždy není vše k službám jak by chtěla. Zkouší nyní všechny své prostředky a někdejší síly a shledává že by si mohla učinit vše služebným, kdyby politicky hrála horlivého a štedrého. Promyslí, přezkouší; učiní! Protože hladovějících je vždy více nežli nasycených, má pýcha, stavší se horlivou, lehkou práci. Brzy se shromáždí kolem ní všechny hladovějící malé síly a dají si nad sebou zcela přísně rozkazovat, protože nyní také ony mohou něco uchytnout z bohatství pýchy. Poslouchají nyní již otrocky pýchu, rozmnoží tím svou sílu a pýcha se nyní již hned snaží velmi mnoho anebo raději vše si učinit služebným a poplatným. A toto nenasytné dychtění je pak to, čemu se říká v nejopravdovějším smyslu nejzlobnější vládychtivost, v níž nevládne již žádná láska.

11) V takové vládychtivosti se však potom projevuje již nejhustší hmota; jí je Planeta v žulu zcela zatvrdlá co nejlépe opatřena všemožnými zlými živly. Že je však vládychtivost a s ní skutečné vládcování rovná nejhustší hmotě, dokazují velice pevné hrady a pevnosti, jimiž se vládcové ohradili. Několik sáhů silné musí být zdi a opatřeny silnými bojovníky, aby tu nebyl nikdo

s to prolomit kdy tuto nejhrušší hmotu a zkrátit vládce v jeho nejvyšším pyšném klidu. Běda slabému, kdyby se odvážil jen jediným kamenem na pevnosti vládcově, ten bude ihned rozdrčen a zničen!

12) Nemíním však zde ony panovníky a vladaře, které zde ke zmenšení vládychtivosti každého jednotlivého člověka ustanovil řád Boží pilíři a udržovateli pokory a skromnosti, lásky a trpělivosti neboť tyto Bohem ustanovení vládcové národů musí být tím, čím jsou a nemohou jinak, nežli jak jsou vůlí všemohoucího Boha k polepšení národů puzení a vedení. Zde je řeč jen o všeobecně opravdové vládychtivosti každého jednotlivého ducha a člověka a je ukázáno, co je o sobě tato vládychtivost. Ano, byli ovšem vládcové, kteří byli zváni zlými tyrany! Ti se povýšili z lidu, vzbouřili se proti vládcům Bohem ustanoveným, jako kdysi Absolon proti svému vlastnímu otci Davidovi. Taci vládcové nejsou ustanovováni Bohem, nýbrž sebou samými a proto jsou špatní a pravým plevem a příslušnými formami nejhustší hmoty.

13) Ale ty, Můj Cyrenie a tvůj císař jim nejste, nýbrž co jste, jste podle Mé vůle, - ač ještě pohané! Ale Mně jste jako pohané milejší nežli mnozí králové, kteří jako domnělí vůdcové dětí Božích byli jen jejich praví tělesní a ještě více duchovní vrahové, proto jim však také byly staré trůny a koruny a žezla navždy vzaty a odevzdány vám, moudřejším pohanům. - Učinil jsem tu nutně tento přídavek, abys snad, Můj Cyrenie, nemyslel, že ty a tvůj synovec sedíte přede Mnou na vladařském trůně jako usurpátoři (uchvatitelé). A nyní dále v naší úvaze o plevu na dobrém poli!

105. VZNIK SLUNEČNÍCH SOUSTAV.

1) (PÁN :) „Hleďte, jako jsou nyní lidé sebeláskou, sobectvím, pýchou a z toho vycházející vládychtivostí naplnění hmotou tak, - že se nebudou s to po mnohé tisíce tisíců let od ní osvobodit, - rovněž takovými byli kdysi také prvostvoření duchové, kteří se propůjčeným jim ponoukáním stali příliš samolibými, sobeckými, pyšnými a nakonec vládychtivými a následek toho byl, že se proměnili v pouhou hmotu.

2) Rozdělili se ve velké spolky a postavili se do vzdáleností vám nepředstavitelně velkých. Spolek nechtěl již o spolku nic vidět a vědět, jen aby mohl hodně světsky otročit sebelásce. Tímto stále rostoucím vcházením do sebelásky a sobectví, do vždy víc a více tím probuzené pýchy a do absolutní vládychtivosti, scvrkly se nespočetně mnohé životní tvary konečně podle zákona tíže, který se vyvinul sám sebou ze sebelásky a sobectví v převelikou hroudu - a hmotné Pracentrální slunce jednoho Slupkového globu (sousvětí) *³ bylo hotovo.

3) V nekonečném prostoru je však nyní nesčíslný počet takových soustav (sousvětí) Slupkových globů, kde všude slouží zmíněné Pracentrální slunce za společné středisko nesčíslným světým oblastem a tato Pracentrální slunce jsou právě ony scvrklé spolky praduchů, z nichž průběhem času povstaly všechny ty Sluneční vesmíry, Sluneční oblasti, Vedlejší centrální slunce, Planetární slunce, Planety, Měsíce a Komety

4) A jak se to však dělo? Hleďte v Pracentrálních sluncích byl mnohým velkým duchům tlak

³ Soujem nesčíslného počtu Slunečních oblastí, které se pohybují podobně jako jednotlivé planety kolem svého Slunce, v nezměrně rozsáhlých drahách kolem Pracentrálního slunce.

příliš silný! Tito duchové vzpláli nejpálčivějším hněvem a vysvobodili se od původního tlaku. Prchli přímo nekonečně daleko od svých prvých spolkových hromad. Po nějakou dobu se zcela svobodně a klidně toulali o sobě ve vší nevázanosti v nekonečném prostoru a chovali se dobře, aby přišli sami od sebe do čistě duchovního řádu; protože se však nemohli zhostit živlu sebelásky, začali se konečně také zase smršťovat v pevnou hroudu a z toho vznikla Centrální slunce druhého řádu v jednom jakož i v ostatních nesčíslných Slupkových globech.

5) V těchto Centrálních sluncích druhého řádu rozhněvali se postupem času hlavní duchové následkem stále přibývajících tlaku, roznítli se a v nesčíslných masách se uvolnili od společných hrud řádu druhého. Nyní se opět připravovali co nejlépe k čistě duchovnímu přechodu; protože však časem měli v sobě nicméně opět velké zalíbení a nechtěli úplně upustit od sebelásky, přibývalo jim také opět na hmotné váze a smršťili se rovněž zase ve velké hroudy a stala se z toho Centrální slunce třetího řádu..

6) Avšak brzy povstala táž nesnáze jako u dřívějších Centrálních sluncí. Vyšší duchové byli jako méně početní poněmáhle příliš silně utlačováni podřadnými ještě vždy nesčíslně mnohými duchy, brzy se opět rozhněvali a v mnoha tisících tisíců se velkou mocí odtrhli od společné hroudy s pevným úmyslem přejít nyní konečně úplně do čistého duchovna. Nepředstavitelně dlouhé doby se vznášeli jako daleko od sebe oddělené spousty éterických par v širém prostoru stvoření.

7) Tato svoboda se jim líbila při opětné vzpomínce na mocný útlak, který zakoušeli. V této nečinné svobodě začali však časem hladovět a jali se hledat v prostoru potravu - tedy nasycení odněkud zvenku. Tuto potravu našli a naléztí museli; neboť touha se podobá onomu nordickému magnetu, který neodolatelnou mocí přitahuje k sobě veškeré železo, jakož i veškeré železité nerosty.

8) Jaký však byl nevyhnutelný následek toho? Jejich bytost se tím začala poněmáhle velmi zhušťovat; tím se také brzy opět probudila sebeláska a její družina a nevyhnutelný následek toho bylo smršťení ve společnou hroudu, k čemuž ovšem bylo vždy třeba nesčíslného počtu pozemských let.

9) Ale co je sebedelší doba před věčným Bohem?! Jeden věštec dávnověku řekl: „Tisíc let je před Bohem jako jeden den!“ Já pravím vám: Tisíckrát tisíc let je před Bohem skutečně sotva jediný okamžik! Kdo je lenoch, tomu se ze samé dlouhé chvíle hodiny stávají dny, dny roky. Pilnému a mnohonásobně činnému se hodiny stávají okamžiky a týdny dny. Bůh však je od věčnosti naplněn nekonečnou horlivostí v činnosti a neustále činný a nejbláženější následek toho je ten, že doby vám nepředstavitelně dlouhé musí Mu připadat jako jednotlivé okamžiky - a úplné vytvoření nějakého Slunce trvá před jeho očima pak jen zcela krátce.

10) Ze smršťení posléze označeného vznikla a vznikají ještě Planetární slunce, jakým z nich je slunce které svítí této Zemi. Tento druh Sluncí je sice ve své podstatě mnohem jemnější a měkčí nežli jsou Slunce centrální, nicméně má však nesmírnou spoustu těžké hmoty jako následek sebelásky jejich eonkrát eonů duchů, z jejich sebelásky se právě takovéto Slunce scvrklo v hroudu. Ušlechtilým a lepším duchům v této světelné hroudě se postupem času stává tlak se strany obyčejných, zcela hmotou se stavších duchů opět až příliš těžký a nesnesitelný; následek toho je jako při dřívějších Sluncích násilí, erupce (výbuchy) za erupcemi a ušlechtlejší duchové se uvolňují.

11) Tu se pak v nich probouzí již zcela vážná vůle přejít následováním pravého řádu Božího do původního čistého duchovna. Mnozí přemáhají vložené do nich ponoukání a stávají se prvostvořenými anděly, aniž zatím prošli cestou těla. Těm, kdož se chtějí této cestě tělem podrobit, buď hned na Slunci anebo dokonce na této Zemi, je to ponecháno na vůli; budiž zde připomenuto, že se tak stává také u dříve popsaných Centrálních sluncí, -ale ne tak často, jako zejména a zvláště u tohoto Planetárního slunce, které propůjčuje této Zemi světlo, jež pochází většinou od velké činnosti jeho duchů.

12) Ale některé duchovní spolky, které se uvolnily ze sluneční hroudy také s nejlepšími úmysly, nemohly se přece jen zcela uvolnit od sebelásky a začaly poněmáhle opět otročit prvotnímu do nich vloženému ponoukání; od jedné přešly brzy na dvě a tak dále nepozorovaně nahoru!

13). Brzy poté se staly jak parnaté Komety s dlouhým ohonem již hmotně viditelné. Co praví tento ohon? Ukazuje na hlad zhmotňujících se již duchů a na velkou dychtivost po hmotném nasycení. Tato dychtivost vyťanuje z éteru zamlouvající se jí hmotno a -taková Kometa jako

kompedium (soubor) duchů již velmi zhmotněných bloudí pak po velmi mnohá tisíciletí ve velkém éterickém prostoru a hledá jako dravý vlk potravu.

14) Tímto stálým nasáváním a pohlcováním se stává rovněž hutnější a hutnější a těžší a těžší. Časem bývá Sluncem, kterému uprchla, opět tak dalece přitažena, že podle řádu musí začít kolem něho kroužit. Musí-li si jednou takový řád dát líbit, pak se stává Planetou, jako je o sobě tato Země, Jitřenka a Večernice, anebo Mars, Jupiter, Saturn a několik vám jich neznámých.

15) Nyní je Planeta tady a má stále nesmírný hlad a ježto je Slunci blíže, nežli byla dříve jako Komete, dostává z něho také dostatečnou potravu, která je zároveň vnaqidlem, aby tuto uniknout chtějící Planetu opět stále blíž i blíže k sobě přitahovalo a po dlouhých dobách ji opět v sobě zcela pohřbilo, - chvalitebné to přání prvostvořených duchů ve Slunci, které se však vzhledem k příliš velkým Planetám, k nimž se může počítat také tato Země, vůbec nikdy nijak nespĺňuje; neboť ačkoliv duchové v Planetách upoutaní jsou ještě velmi hmotní, znají hmotu Slunce a nemají žádnou zvláštní potřebu a naprosto žádnou chuť, aby se ještě kdy úplně spojili se Sluncem. Přijímají velmi rádi ze Slunce k nim přicházející duchy a ducháčky jako dobrou posilu a potravu, ale o nějakém úplném spojení se Sluncem nechtějí nic vědět.

16) Časem se také stává, že duchové druhdy uprchlí bývají ve svém hmotném hroudovitém kompediu (souboru) vábeni a přitahováni zcela do blízkosti Slunce; leč nesmírná horlivá činnost svobodnějších tvrdou hroudu Slunce obklopujících, duchů, jimiž hlavně sluší děkovat zaslíbení vnějšího povrchu Slunce, způsobuje, že všichni. ve strnulou hroudu smrštění duchové se téměř okamžitě vesměs zvednou k nejvyšší možné činnosti, navzájem se rozjedou a každý pro sebe pak začíná, jak se říká, brátí nohy na ramena.

17) Následek takovéto probuzené činnosti v Planetě anebo aspoň již ve zralejší Kometě dávno zhroudatelých duchů je náhlé a úplné rozložení hroudy a vysvobození mnohých tisíckrát tisíců a opět tisíckrát tisíců duchů, z nichž se většina touto lekcí zmoudřelá a poučená, ihned ubírá do pravého řádu života a stává se prvostvořenými duchy andělskými a užitečnými strážci svých méně svobodných, jakož i oněch v tvrdých hroudách strádajících životních bratří a přispívají mnoho k rychlejšímu jejich vykoupení.“

106. VÝZNAM A VZNIK ZEMĚ.

1) (**PÁN** :) „Část těchto uvolněných duchů chce však ještě na některé Planetě procházet cestou těla. Někteří jí procházejí také na Slunci na některém pásu, který se jim přirozeně nejlépe zamlouvá; jen na tuto Zemi se jich ubírá velmi málo, jelikož jim zde cesta těla –připadá příliš obtížná, neboť se tu musí dokonce vzdát všech vzpomínek na dřívější stav a zcela od počátku vstoupit do nového bytí, čemuž na jiných Planetách a světových tělesech není.

2) Neboť duchům tam, vtěleným zůstává předně vždy jakési snové rozpomenutí na stavy dřívější a následek toho je ten, že lidé na jiných planetách a světových tělesech jsou již ze základu mnohem moudřejší a střízlivější nežli lidé na této zemi. Ale zato také nejsou schopni žádného pokroku do vyššího stupně svobodného života. Podobají se jak už bylo jednou podotknuto, spíše zvířatům této Země, která mají již od přirozenosti pro svou existenci určité instinktivní (pudové) vzdělání, v němž projevují vždy velkou dovednost a dokonalost, takže člověk i se vším svým rozumem by nebyl s to v leccems je napodobit; pokuste se však vyučit nějaké zvíře nad to a nebudete s to vštípit mu mnoho prospěšného!

3) Jsou sice některá zvířata, která si osvojí tolik výcviku, že se pak mohou v čas potřeby použít k nejjednodušší a nejhrubší práci jako vola k tahu, koně, osla a velblouda k nošení, psa ke stopování, k lovu a k honbě; ale nad to jim nebudete s to mnoho dalšího vpravit a s řečí to již vůbec nepůjde. Jednoduchá příčina spočívá také v tom, že jakési tupé rozpominání na dřívější stavy udržuje. a zaměstnává duše zvířecí stále ještě jako soud v zajetí a že tedy žijí v jistém opojení.

4) Ale u všech lidí této země nastává jinak nikde se již nevyskytující případ, že jsou prosti veškerého rozpominání a proto začínají od počátku zcela nový životní řád a životní školení, které je tak stanoveno, že jím může každý člověk vzrůst až k nejuplněnější Bohopodobnosti.

5) Proto však na této Zemi může být vtělena jen taková duše která pochází buď z nějakého Slunce, v němž jsou ještě pospolu všechny praprvky, kde však již prošla cestu těla a obsahuje

tedy všechna ona specifika duševní inteligence, kterých je třeba k dovršení nejvyššího duchovního života, - anebo duše pochází bezprostředně z této země a prošla napřed všemi třemi tak zvanými přírodními říšemi od nejhrubší hmoty kamenné všemi vrstvami nerostnými, odtud veškerým světem rostlinným a posléze celým světem zvířecím ve vodě, na zemi a ve vzduchu.

6) Ať se tu však nepředpokládá tělo hmotné, nýbrž duševno-duchovní element obsažený v jeho schráně; neboť schránka je sice v další analýze (rozboru) také duševno-duchovní, ale o sobě samé je ještě příliš hrubá, příliš lenivá a příliš neohrabaná a je ještě příliš silným výrazem sebelásky, sobectví, pýchy, nejlenivějšího shnilého požitku žádostivější, lakotné a smrtonosné hněvivé vládychtivosti. Taková hmota musí být napřed mnohonásobným rozkládáním a jen částečným přejitím přijata do čistější substance duševního okožení a duševního oděvu; k vlastní duševní substanci se z ní ovšem nikdy nic nepoužije.

7) Proto je však také na této Zemi více různých druhů nerostů, rostlin a zvířat nežli na všech jiných Planetách a Sluncích, berou-li se ovšem jednotlivě o sobě. Všechny dohromady by ovšem měly větší počet druhů, ale na žádném jiném světovém tělese o sobě není v celém prostoru stvoření ani stotisícina druhů jako je jich zde na této Zemi v každé z jejich tří říší. Právě proto je však také jediné tato země určena nosit v nejobrovdovějším smyslu děti Boží.

8) Jak a proč však toto je? S touto Zemí je to velmi zvláštní. Patří sice nyní jako Planeta k tomuto Slunci; ale není, jako je tomu u všech ostatních Planet - mimo Planetu mezi Marsem a Jupiterem, která však z určitých neblahých důvodů byla již před šesti tisíci léty zničena, aneb vlastně byla sama sebou aneb svými obyvateli zničena, - přesně vzato z tohoto Slunce, nýbrž má, svůj vznik původně již z Pracentrálního slunce a je v jistém směru o nepředvídatelnou vámi dobu starší nežli toto Slunce. Ale -tělesně začala být teprve tehdy, když toto Slunce již dávno započalo jako vytvořená světová hrouda prvý oběh kolem svého Centrálního slunce, načež přitáhla k sobě to své vlastní hmotno-tělesné hlavně z tohoto Slunce."

107. VZNIK MĚSÍCE.

1) (**PÁN:**) „Před mnoha tisíckrát tisíci léty byla (Země; vyd.) tělesně ještě značně těžší a její duchové byli velmi tísnění. Tu se však zlovolnější duchové rozlétli a s hmotou dokonce nejvyšší hrubohmotnou se od ní odloučili a po mnohá tisíciletí bloudili ve velmi neuspořádané dráze kolem této Země.

2) Protože však všechny části až na několik hrud byly zcela měkké a zpola tekuté a celá masa byla ve stálé rotaci, přešla konečně ve velkou kouli, jejíž otáčení kolem osy bylo pro její (poměrně) malý průměr příliš pomalé, než aby mohla na svém nicméně ne zcela nepatrném povrchu tekutinu stejnoměrně udržovat, protože její (měsíční koule; vyd.) oběh kolem této Země byl naproti tomu velmi rychlý, následkem čehož všechno tekuté se muselo podle staré při vrhu působící tíže zdržovat stále na straně od Země odvrácené.

3) Tím však bylo vlastní těžiště této kulaté hroudy stále více posunováno na onu stranu, kde se veškerá tekutina stále zdržovala a tak musela časem vlastní, příliš povlnná rotace této hroudy kolem osy konečně zcela ustát - když se hrouda stala sama kompaktnější (hutnější), takže jí pak voda nemohla již tak rychle prosakovat a vlny, vzaté s sebou narážely velmi mocně a úporně na vzniknuvší vysoké skalní stěny - a celá hrouda začala pak ukazovat Zemi, z níž byla vyvržena, jen jednu a tutéž tvář.

4) A to bylo také dobře, aby mohli její příliš tvrdošijní duchové okusit, jak je to dobré vězet v nějaké nejvyšší suché a téměř vši potravě prosté hmotě. A tato část Měsíce (neboť hrouda, o níž se tu mluví, je totiž náš Měsíc) od té doby, co je tato Země obydlena lidmi, slouží zároveň také k tomu, že se tam vykazují lidské, svět nejvyšší milující duše, aby odtamtud mohly, opatřeny vzduchově hmotným okožením z dálky přes stotisíc hodin cesty dosyta po několika tisíc let shlížet na tuto krásnou Zemi a samy sebe litovat, že již nejsou jejími lakomými obyvateli. Aby se však přes veškerou jejich touhu nemohly dostat opět k Zemi, o to je již co nejlépe postaráno. Avšak několik eonů zemských roků přivede ponenáhlu k rozumu i ty nejtvrdošijnější!

5) Nyní jste tedy viděli, jak vzniklo celé hmotné stvoření Světů, až k Měsícům Planet, které téměř všude kde trvají, vznikly takovýmto způsobem, mají tutéž přirozenost a nyní slouží k témuž účelu.

6) Jako ale a z jakého důvodu prvopočátečně z duchů do sebe samých zapadlých vzniklo

veškeré hmotné stvoření Světů dolů až k Měsícům, právě tak vznikly časem na tvrdých a těžkých světových tělesech hory, jakožto prvé obrovské rostliny Světa a potom všeliké rostliny, zvířata a posléze člověk sám.

7) Lepší duchové se násilím vyprošťují ze stále přibývajícího útlaku hmoty, rozkládajíce si svou vůli svou vlastní hmotou. Mohli přejít ihned do řádu čistých duchů; leč staré ponoukání vždy ještě vykonává také svou starou moc. Sebeláska se ihned opět probouzí, rostlina saje, zvíře žere a duše člověka, sotvaže vstoupí do starého bohovarů, hledá co nejdychtivěji hmotnou potravu a jednotejný lenivý pocit blaha; proto se musí ihned opět obklopit hmotným tělem, které je však jemnější nežli stará hříšná hmota. Vzdror jemnějšímu tělu vzrůstá v něm však čistá duše nicméně tak velice v sebelásce, že by se stala zcela zase nejtvrďší hmotou, kdybych do jejího srdce nevlozil strážce, jiskěrku Mého Ducha Lásky.“

108. O DĚDIČNÉM ZLU SEBELÁSKY.

1) (PÁN :) „Slyšeli jste o dědičném zlu, - aspoň vy Židé jistě! Co je toto zlo a v čem spočívá? Vizte a slyšte!

2) Je to stará sebeláska jako otec lži a všeho zla z ní; lež je však stará hříšná hmota, která o sobě není nic jiného, nežli nevázané a hříšné projevoování sebelásky, sobectví, pýchy a vládychtivosti.

3) Vše to vzniklo sice z nutného ponoukání, které jsem musel do duchů vložit kvůli poznání vlastní svobodné vůle; ale ač toto ponoukání bylo nutné, nemuselo mít nikterak za následek hříšný vznik hmotných Světů.

Jejich vznik byl jen z Mého řádu dopuštěný, žel nutný následek toho, že tak mnozí duchové nechtěli ponoukání odporovat, ačkoliv to byli s to právě tak dobře; jako to bylo s to- šestkrát tolik prvostvořených duchů z nichž je nám nyní jeden k službám a jmenuje se Rafael.

4) Nepřítelem, který vždy zaséval, ještě zasévá a ještě dlouho bude zasévat plevel mezi čistou pšenici, je tedy ta stará sebeláska a její vám nyní známá družina je plevel a v nejširším smyslu soujem veškeré jakkoli utvářené hmoty, lež, satan, ďábel.

5) Mé slovo je však ono ušlechtilé a čisté zrna pšeničné a vaše svobodná vůle je pole, do kterého Já, jako rozsévač veškerého života – zasévám nejčistší zrna Světového řádu.

6) Nedejte se přemoci sebeláskou nýbrž potírejte ji snadno a mocně žhoucím mečem pravé nejnezištnější lásky ke Mně a k svým nejbližším bratrům a sestrám, tak udržte pole oproštěné všeho plevele a zanedlouho vejdete sami jako nejčistší a nejdrahocennější plod do Mého Království a tam budete zřít a ve věčnosti řídit nová a čistě duchovní stvoření!

7) Ale dbejte náležitě toho, aby nepřítel aneb sebeláska ve vás nezaujala místo ani jako atom velké; neboť tento atom je již símě pravého plevele, který může časem vaši svobodnou vůli zabavit zcela pro sebe a vaše čisté duchovno bude pak přecházet vždy víc a více v plevel hmoty, kde se pak vy sami stanete lží, protože veškerá hmota jako to čím jest, je zřejmě naprostá lež!

8) Nejmenší atom sebelásky ve vás, nyní Mých učednicích, se za tisíc let stane celými horami plnými nejnedovatějšího plevele a Mé slovo se obezdí na ulicích a silnicích nejhorším blátem, aby o ně žádná lež plná pýchy a nenávisti neklopýtla! Zůstanete-li však čistě v mém řádu, uvidíte brzy pít vlky s beránky z jednoho potoka.

9) Nyní jsem vám dal vysvětlení, o jakém nebylo dosud ještě žádnému duchu nic do mysli vloženo, abyste z něho mohli vyrozumět, Kdo je Ten, Který jedině vám může dát takovou nauku a proč. Pro nauku samou jistě ne, nýbrž kvůli pravému skutku podle ní! Proto nebudte tedy jen marnivými a užaslými posluchači nauk, jaké přede Mnou ještě nikdy nikdo lidem nehlásal tak otevřeně jako nyní já; také nepostačí, abyste nyní jasně poznávali, že toto k vám mluvil Bůh Sám, Otec od věčnosti, nýbrž musíte své srdce přísně zkoumat, zda ve vaší lásce nespočívá ani atom plevele. Naleznete-li jej, vyplejte jej i se všemi sebemenšími kořínky a staňte se pak v hojnosti a úplnosti činni podle Mého vám ne již neznámého řádu, tak budete z toho sklízet pravý životní užitek navěky!

10) Abyste však také mohli vidět, že je tomu všemu tak, jak jsem vám to nyní vysvětlil, otevřu vám tedy také na krátký čas oči, abyste to vše mohli také zřít z vlastní zkušenosti. Proto dejte tedy dobrý pozor na vše, co uvidíte!"

109. VYKOUPENÍ, ZNOVUZROZENÍ A ZJEVENÍ.

1) Na toto prohlášení nebyl ovšem nikdo ze snadno pochopitelných důvodů připraven a všichni přítomní byli jati úžasem a obdivem, jakému nebylo, rovněž také jako Mému výkladu, nic podobného.

2) Mnozí se bili v prsa a přehlasitě volali: „Pane, Pane, Pane, usmrť nás, neboť stojíme před Tebou jako až příliš velká a hrubá hříšná trdla; a to vše naší nejvyšší vlastní vědomou a nevědomou vinou! Ty jedině jsi dobrý a svatý; vše ostatní však co nosí hmotný obal je špatné a o sobě hodné prokletí. Ó, Pane, jak dlouho budeme ještě kráčet v naší vlastní hmotě? Kdy budeme vysvobozeni z té staré kletby?“

3) Pravím **JÁ** : „Právě nyní, protože já Sám žehnám veškeré hmotě tím, že jsem Se Sám odebral do vaší staré kletby a tím jí přinesl požehnání! Veškeren starý řád starých nebes i s nebesy přestává a nyní se na podkladě hmoty Mnou nyní požehnané buduje nový řád a nové nebe a celé stvoření, jakož i tato Země musí dostat zřízení nové.

4) Podle starého řádu nemohl do nebes přijít nikdo, kdo jednou vězel ve hmotě; od nynějška však nebude moci ke Mně do největšího a nejčistšího nebe vpravdě přijít nikdo, kdo neprožil jako Já cestu hmoty těla.

5) Kdokoli od nynějška bude pokřtěn ve jménu mém živou vodou Mé lásky a Duchem Mé nauky a ve jménu Mém podle síly a skutku, s toho bude; starý dědičný hřích navěky setřen a tím jeho tělo nebude již starou lotrovskou peleší hříchu, nýbrž chrámem Ducha svatého.

6) Necht' však každý dá pozor, aby ho znovu neznečišťoval starým jedovatým plevelem sebelásky! Střeste se jen jí, pak také posvětíte své tělo a krev; a dospěje-li ve vás k samovládě čistý duch, pak v něm a jím povstane z mrtvých k dokonalému věčnému životu nejen duše, nýbrž i maso a krev těla i s kůží a chlupy!

7) Hled'te, jaký tu rozdíl mezi dřívějškem a dneškem! Jak to však bude zařízeno nyní, tak to také zůstane navěky.

8) Slunce, které dříve bylo plno kletby, bude od nynějška plno požehnání a rovněž vše, cokoli má v nekonečném prostoru jakoukoli existenci! Neboť jak jsem vám řekl, nyní činím vše nové a všechny staré poměry musí být přeměněny, protože já Sám jsem Se přeměnil tím, že jsem Se přioděl hmotou.

9) Avšak ještě k tomu dokládám a pravím: Kdo nevěří a nebude pokřtěn z vody a z ducha ve Jméno Mém a na Jméno Mé a na Slovo Mé u toho zůstane při starém! Tací do Mého království nepřijdou a na onom světě neužijí, nýbrž zůstanou na nejzazších hranicích Mého království kde bude mnoho temnoty a noci a mnoho kvílení a skřípění zubů. A nejčistší životní Světlo nebes nevnikne k nim jinak nežli jak tu vniká světlo nejmenší Stálice na tuto Zemi a o Mých pravých životních nebesích budou vědět právě tolik, jako lidé zde nyní vědí jak vypadají stálice a co je v nich. A i když budou lidé dnem i nocí tisíce tisíců století stále přemýšlet co jsou tam nahoře ty lesknoucí se body, budou po tomto dlouhém údobí právě tolik vědět jako vědí nyní. Povstanou sice časem lidé, kteří vynalezou výzbroj na oči, aby viděli vzdálené předměty zcela tak jakoby byly v úplné blízkosti, ale s těmito Stálicemi přece jen nikdy nic nepořídí, protože jsou od Země příliš daleko.

10) A právě v takovém postavení ve své nejlepší sféře budou na onom světě pohané, kteří nevěřili a nebyli pokřtěni a budou Má nebesa, z největší dálky zřít a o nich soudit, jako nyní lidé zřít pozemsky hvězdné nebe a tvoří si o něm úsudky. Za tisíc let budou sice vědět o něco více nežli vědí nyní a nanejvýš zjistí, že to jsou samá Slunce; ale co je Slunce, jak svítí, jak je velké a jak vzdálené, kolik Planet krouží kolem něho, jaké jsou, jaké má obyvatele, jaké mravy, řeči a zvyky tam jsou, - na to svým rozumem nepřijdou!

11) A kdybyste jim to snad řekli vy, kteří nyní víte mnoho, přece by vám to neuvěřili; neboť čistý světský rozum, jakým se nyní tak silně vyznačují mnozí pohané, nevěří ničemu, co nemůže vidět a rukama hmatat.

12) Ano, já sice v příštích dobách probudím také tu a tam mezi pravými vyznávači Mého Jména muže a dívky, jimž otevřu jejich láskyplným srdcem všechna tajemství nebes a Světů; ale málo bude těch, kteří to přijmou jako něco přesvědčivě pravdivého.

13) Ti však, kterým se to zjeví, budou mít vidění, budou mít velkou radost a budou chválit a

velebit jméno Toho, jenž jim zjevil tyto pro ně úplně přesvědčivě pravdivé věci, k nimž nemůže nikdy proniknout mysl žádného člověka.

14) Ano, na této Zemi budou jednou ještě lidé, před jejichž zrakem bude celé stvoření otevřeně rozvíjeno jako nějaké tajné Boží Písmo; ale, nikomu, kdo napřed neuvěřil ve jméno Mé a nebyl v něm pokřtěn, taková milost udělena nebude!"

110. KŘEST. TROJEDINOST V BOHU A ČLOVĚK.

1) Táže se **CYRENIUS**: „Pane, já věřím všemu, čemu Ty, ó Pane, učíš, jsem proto také již pokřtěn?"

2) Pravím **JÁ** : „Nikoli, pokřtěn sice ještě nejsi; ale to zrovna nyní nevádí! Neboť kdo věří jako ty, příteli, ten je již v duchu jakoby pokřtěn a to vším požehnáním křtu.

3) Židé mají sice obřízku, která je předběžným křtem a nemá o sobě a přede Mnou žádnou cenu, není-li obřezaný zároveň také obřezaného srdce. Obřezaným srdcem rozumím čistě zametené a vši láskou naplněné srdce, které má větší cenu nežli všechny obřízky od Mojžíše až po nás. Po obřízce přišel na nějakou dobu Janův křest vodou, v němž jeho učedníci pokračují. Tento křest však o sobě není také ničím, nepředchází-li mu již anebo nenásleduje-li po něm zcela jistě požadované pokání.

4) Kdo se tedy dá pokřtít vodou ve vážném úmyslu, že se polepší, nedopouští se tím chyby, ale jen ať nevěří, že přitom voda čistí jeho srdce a sílí jeho duši. Toto působí jen vlastní zcela svobodná vůle; voda slouží jen za znamení, že vůle jako živá voda ducha očistila nyní duši od hříchů, jako tu přirozená voda očišťuje hlavu a ostatní tělo od prachu a jiné nečistoty.

5) Kdo přijal křest vodou v pravém skutečném smyslu, ten je dokonale pokřtěn, jestliže při výkonu křtu anebo již před ním vykonala vůle v srdci pokřtěného svůj účinek. Není-li ten při tom, pak pouhý křest vodou nemá ani nejmenší cenu i nezpůsobuje žádné požehnání hmoty a ještě méně nějaké její posvěcení.

6) Rovněž také nemá křest vodou na nedospělých dětech žádnou jinou cenu nežli jen jako pouhé vnější znamení pro přijetí do lepší obce a že dítě dostává nějaké jméno, které pro život duše nemá zřejmě ani nejnepatrnější cenu, nýbrž jen cenu vnější, politickou. Z toho důvodu by se mohlo dítěti dát jméno také bez obřízky a bez Janova křtu vodou a přede Mnou by to bylo vše jedno; neboť duši člověka jméno neposvěcuje, nýbrž jedině svobodná dobrá vůle jednat podle nejlepšího poznání po celý život správně. Vůlí a jednáním může být každé jméno posvěceno ale naopak je to nemožné.

7) Když Jan křtil, přinášeli mu jakož i jeho učedníkům děti ke křtu a on je také křtil, jestliže se představili svědomití zástupci dítěte a co nejsvětěji slibovali, že se budou co nejhorlivěji starat o duchovní výchovu. Nuže, v takovém případě může být dítě kvůli jménu také vodou pokřtěno; tento křest však neposvěcuje duši a tělo dítěte déle nežli jen na tak dlouho, dokud dítě nedospěje k pravému poznání Boha a sebe sama a k používání svobodné vůle. Do té doby má zástupce co nejsvědomitěji pečovat o to, aby bylo dítě co nejlépe opatřeno vším, čeho je třeba k dosažení pravého posvěcení, - jinak bere veškerou odpovědnost na svou duši.

8) Proto je lépe vykonat křest vodou teprve tehdy, když je člověk o sobě způsobilý splnit ze svého poznání a z dobrovolného sebeurčení všechny podmínky k posvěcení své duše a svého těla. Ostatně k posvěcení duše a těla není vůbec třeba křtu vodou, nýbrž jedině poznání a jednání podle správného poznání pravdy z Boha. Křtí-li se však vodou, pak netřeba zrovna snad vody z Jordánu, protože tak křtil Jan v Jordánu, nýbrž stačí k tomu každá čerstvá voda; pramenitá voda je však lepší nežli voda cisterny, protože je pro tělesné zdraví lepší nežli shnilější voda cisterny.

9) Pravý a u Mne jedině platný křest je křest ohněm lásky ke Mně a k bližnímu a živou horlivostí vůle a svatým Duchem věčné pravdy z Boha. Následující tři věci to jsou, které dávají v nebi každému platné svědectví a to: Lásky, jako pravý Otec, vůle jako živé a skutečné Slovo aneb Otcův Syn a konečně svatý duch jako pravé porozumění věčné a živé pravdy z Boha, ale jako živoucně činné v člověku a jedině v člověku! Neboť co není v člověku a neděje se z nejvyššího vlastního hnutí vůle, to nemá pro člověka cenu a protože to pro člověka nemá cenu a mít nemůže, nemůže to také mít cenu před Bohem.

10) Bůh ve Svém Já není totiž pro člověka tak dlouho ničím, dokud člověk nepoznává Boha

naukou a dokud láskou a nejživější horlivostí vůle nečiní Jeho vůli svou nejvyšší vlastní vůlí a veškeré své chování nezařídí jen podle poznané nejvyšší vůle. Teprve tím se stává obraz Boží v člověku živý a roste a proniká brzy celou bytostí člověka. Kde to je, tak se pak také děje to, že člověk vniká do všech hlubin Božství; neboť obraz Boží v člověku je nejdokonalejším podoběním jednoho a téhož Boha ve věčnosti.

11) Když se to u člověka děje, pak je v něm vše posvěceno a opravdového křtu znovuzrození ducha je dosaženo. Takovým křtem se pak činí člověk pravým Božím přítelem a je o sobě samém právě tak dokonalý jako je dokonalý Otec v nebesích. A pravím vám všem výslovně, že vy všichni musíte ze všech svých sil usilovat o to, abyste se stali právě tak dokonalí, jako je dokonalý Otec v nebesích! Kdo nebude tak dokonalý, ten k Synu Otce nepřijde!

12) Kdo však je ten Syn? Syn je Otcova Láska. Je Láska lásky, je oheň a světlo, je Syn lásky aneb Otcova Moudrost. Je-li tedy však ve vás obraz Otcův, pak se musí stát ve všem dokonalý jako Praotec Sám, jinak by to nebyl obraz Otcův; není-li však obraz dokonalý, odkud má potom přijít člověku moudrost, ano jak má člověk potom dospět k pravé moudrosti?

13) Jako je však Otec stále ve Mně, tak jsem také Já v Otci a rovněž tak se musíte vy v sobě samých nalézt, tím se také naleznete v Bohu a Bůh nalezne Sebe ve vás. Jako Já a Otec jedno jsme, tak musíte také vy především v sobě být jedno s obrazem Otce ve vás. Jste-li to, pak jste se také stali jedno se Mnou a s věčným Otcem ve Mně, protože Já a Otec ve Mně jsme dokonale jedno od věčnosti!"

14) Tu pravili **učedníci**: „Pane, to nechápeme! Stáváš Se ve Svě nauce tvrdým! Prosíme Tě co nejsnažněji, abys Se také zde vyjádřil jasněji!"

15) Pravím **JÁ** : „Cožpak také vy jste ještě nerozumní? Jak dlouho budu muset také vás ještě takto snášet?! Ó, ty ještě silně zvrácené plémě! Ale bude vám přece dáno, abyste chápali tajemství Království Božího na Zemi!"

16) Kdepak máte myšlenky svého srdce?! Už několikrát jsem vám vysvětloval, kdo je Otec a kdo Syn, že Otec a Syn jsou k Sobě v takovém poměru jako láska k moudrosti aneb jako teplo ke světlu. Ukázal jsem vám, kterak světlo by nic neprosperovalo bez tepla, avšak také teplo bez světla by žádné klasy na polích k uzrání nepřivedlo. Ukázal jsem vám, kterak z tepla stále vzniká světlo, protože teplo je prvním výrazem určité činnosti; projevem činnosti je však světlo, které se stupňuje, jak se stupňuje nějaká uspořádaná činnost a přece nechápete ono „JEDNO" Otce a Syna a nechápete ono „JEDNO" mezi vámi a Mnou!"

17) Práví **učedníci**: „Pane, nehněvej se proto na nás! Nyní to již chápeme a co by nám snad ještě nějak ušlo, to budeme zajisté moci podle práva a náležitosti doplnit a dohonit!"

18) Pravím **JÁ** : „Vím dobře, že tomu tak bude; ale řekl jsem vám to proto, že jsem zpozoroval, že se vám jednalo více o dotazování nežli o vědění."

111. MOJŽÍŠKÝ JÍDELNÍ ŘÁD.

1) Práví k tomu **CYRENIUS**: „Divil jsem se sám, že Tvoji učedníci nerozumí tomu, čemu jsem já a jistě všichni ostatní zcela dobře porozuměli! Ale, jelikož nyní, ó, Pane, jsi už jednou odhodlán objasnit věci, které ještě nikdo před Tebou nevysvětlil, rád bych tedy od Tebe slyšel, jak je to u Židů se zákazem požívání nečistých pokrmů a s dotýkáním se jistých věcí, které jsou označeny za nečisté! My pohané jsme požívali vše a podle naší nauky jsme nebyli nečistí! Staří Egypťané jedli také vše, co ukázala doba a zkušenost jako poživatelné a o nějakém znečištění nic nevím, - naopak vím z dějin, že Egypt nosil na své půdě velmi čisté a opravdu velké duchy; také u nás Římanů byli tací duchové za všech dob. Proč museli právě Židé všelichého postrádat?"

2) Pravím **JÁ** : „Protože jejich pokolení, jako od Adama uchované bylo a za dnešní doby větším dílem ještě je shora a určeno k tomu, abych v jeho středu mohl přijít do světa a do této hmoty ke spáse všeho stvoření. Slyšel jsi přece, kterak byla nyní Mnou veškerá hmota požehnaná a posvěcena, protože jsem Se také Já Sám přioděl hmotou! Ty tomu ve své mysli přisvědčuješ! Hle, před Mým sestoupením na tuto Zemi spočívala na ní, jak nyní víš, více méně kletba, - ne, že by ji byl Bůh proklel, nýbrž stala se v sobě samé sebeláskou, sobectvím, pýchou a vládychtivostí jakožto duchovno k vlastní kletbě zhrudovatělé!"

3) Nicméně však ve hmotě byly a jsou různé stupně a odstupňování mezi více méně vel-

kou. a téměř zcela -žádnou tvrdostí Čím je však nějaká hmota tvrdší, tím je nekultivovanější a v sobě také nečistá, protože její duchovno v ní zhrudovatělé má poměrně tím více známého plevele.

4) Zvířata, která se hned na počátku zalidnění této Země přidružila k lidem, - jako hovězí dobytek, ovce, koza a mezi ptáky slepice a holub - mají jistě čistší přirozenost a jemnější povahu a jejich maso bylo člověku, jenž přišel shora, jistě pro čistší udržení duše nejsnesitelnější; tato zvířata musela však být úplně zdravá a nesměla také být zabíjena v době páření, protože v takové době zvíře i jinak čisté je méně čisté.

5) Potom se však přidružovala k člověku také ještě jiná zvířata, - jako kůň, osel, velbloud, vepř, pes a kočka, - avšak již z počátku spíše jen k dětem tohoto světa, zatím co až na jediného osla a potom také velblouda byla a ještě dodnes jsou tato zvířata ve velmi nepatrném přátelství se Židy.

6) Dosud má pravý Žid zvláštní strach z koně, ze psa, není přítelem kočky a také velbloudu zrovna příliš nedůvěřuje. Krotký vodní pták je mu protivný a krocany a perličky nemůže již naprosto snést a bude to ještě dlouho trvat, nežli se stane přítelem těchto zvířat. Takové zvíře se pravému Židu velice oškliví, zatím co Řekům jakož i vám Římanům již dávno poskytovalo příjemnou a velmi oblíbenou pečení.

7) Od nynějška je to ovšem s těmi věcmi zcela jinak a bude to ještě mnohem jinačí, až jednou přijdu Domů! Na znamení toho všeho oznámím po Svém návratu Domů ve velké zahradě bratra Kornelia jednomu z Mých učedníků, jenž je ještě arcizid staré ráže, jaké pokrmy se budou moci budoucně bez jakékoli pochybnosti požívat.

8) Nyní jsem ti oznámil důvod také tohoto mojžíšského ustanovení o pokrmech pro Židy a ty a vy všichni musíte jej zajisté uznat! Proto je nyní na čase přejít k tomu, kvůli čemu jsme se vlastně a hlavně vydali na tuto horu!"

112. PŘEDPOVĚĎ O NYNĚJŠÍCH ZJEVENÍCH.

1) (**PÁN** :) „Řekl jsem, že uvidíte nyní divy nejvzácnějšího druhu; nyní až na. svítivou kouli přinesenou Rafelem z hluboké a vysoké Afriky se nestalo ještě nic dalšího, ačkoliv půlnoc již minula. Také jsem vás dříve upozornil na to, že vám otevřu na krátkou dobu oči, abyste prozatím mohli jednou aspoň vidět, jak to vlastně ve světě vypadá.

2) Dříve však, nežli to učiním, pravím a dokonce prikazuji vám všem, abyste o svých viděních nikomu nic neřikali; neboť k tomu nebude lidstvo světa dávno ještě ani zdaleka zralé a také vlastně pro spásu duše není vůbec třeba, aby se něco takového-dozvědělo světské lidstvo! Jen dá-li si velmi záležet na tom, aby milovalo Boha nadevšecko a bližního jako sebe samého, bude mu vše ostatní a další, pokud toho třeba, beztoho již zjeveno

3) Avšak vy jako prvé základní pilíře Mé nauky, musíte pro sebe leccos více tajně vědět nežli všichni ostatní dohromady, abyste se za nějaký čas nedostali do pokušení odpadnout od této nauky.

4) Ale přesto se z toho všeho nic neztratí a až od nynějška uplyne tisíc a ještě ne zcela jeden tisíc roků a Má nauka bude zcela pohřbena do nejspínavější hmoty, probudím v oné době opět muže, kteří to, o čem jsme zde jednali a co se zde stalo, doslova přesně napíší a ve velké knize odevzdají světu, kterému tím budou mnohonásobně opět otevřeny oči.

5) Nota bene: „Ty sice myslíš, Můj sluho a písaři, že jsem Se o tomto tehdy sotva asi zmínil?! Chceš také ty se stát slabým ve víře, jako jsi ještě slabým v těle?! Hle, pravím tobě, že Já jsem Cyreniovi a Korneliovi sdělil dokonce tvé jméno a jména několika jiných a oni jsou také nyní nejpotěšitelnějšími svědky všeho toho, co ti nyní říkám do pera. Ale nakonec ti oznámím jména těch, kteří od nynějška za 2000 let napíšíou a vykonají ještě něco většího nežli nyní ty! - To si zatím pamatuj a piš vše v plné víře!"

6) Tomu se Cyrenius velice podívoval a Kornelius se Mne tázal dále na muže, kterým toto bude propůjčeno.

7) A **JÁ** jsem jim oznámil stav a charakter, ano i jména a doložil: „Jeden z nich, jemuž se zjeví nejvíce, více nežli nyní vám všem, bude v mužské pravé linii pocházet od nejstaršího syna Josefova a bude tedy také tělesně pravým potomkem Davidovým. Bude sice jako David těla

slabého - zato však tím silnějšího ducha! Blaze těm kdo ho budou slyšet a zařídí podle toho svůj život!

8) Ale také ostatní velcí probuzení budou většinou pocházet od Davida. Neboť takové věci mohou být dány jen těm, kdož dokonce tělesně pocházejí odtamtud, odkud tělesně pocházím také Já; neboť Já pocházím podle Marie, matky tohoto Mého těla, od Davida, protože také Marie je zcela čistá dcera Davidova. V oné době se sice budou tito potomci Davidovi zdržovat většinou v Evropě, nicméně však budou zcela čistými a pravými potomky tohoto muže podle srdce Božího a způsobilí nosit největší sílu světla z nebes. Na pozemský trůn se ovšem nikdy nedostanou, ale zato budou tím více očekáváni v Mém Království a Já budu na své bratry vždy pamatovat! Také mnozí Moji učedníci, kteří jsou zde, pocházejí se strany mužské od Davida a jsou tudíž tělesně ve vší skutečnosti Moji bratři až na jednoho, který není shora, nýbrž pouze z tohoto světa. Neměl by sice být přítom a přece musí být opět přítom, aby se naplnilo, co je psáno!"

9) Praví **CYRENIUS** zcela udiven: „Ty tedy budeš zjevovat Svou vůli vždy jen potomkům Davidovým?! Cožpak Mathael, Zinka a Zorel jsou také potomci tohoto velkého krále? Vždyť jim zjevuješ nyní také totéž jako potomkům Davidovým!“

10) Pravím **JÁ** „Příteli, toto zde se neděje skrytým zjevením, nýbrž otevřeným slovem, dobře slyšitelným každému tělesnému uchu! Avšak něco zcela jiného je slyšet skryté vnitřní slovo, které přichází z Mého srdce do srdce toho, jenž je slyší v sobě; a k tomu musí být již určité připravené pokolení lidí, jejichž nitro je schopno snést všemohoucnost a všesílu Mého slova! Neboť každého nepřipraveného by už jen jediné písmeno bezprostředně ze Mne přicházející zničilo a usmrtilo, je-li však jednou napsáno, pak je mohou lidé dobré vůle a dobrého smýšlení číst; nejenže je neusmrtí nýbrž posílí je, k životu -věčnému.“

11) Kdyby je však četli zlí svěštější lidé, aby se mu posmívali, pak by je také, i když je jen psáno, zničilo a usmrtilo! – nyní také víš, jak se tyto věci mají a Já nyní pravím, abyste se připravili zřít divy vznikání, bytí a trvání na věky!“

12) Praví **CYRENIUS**: „Pane, jsme zajisté připraveni zřít, co nám Tvá velká a obzvláštní milost poskytne; ale dříve bych chtěl, abys odpověděl, možno-li, jen na zcela malou otázku!“

13) Pravím **JÁ** : „Taž se jen a já ti odpovím!“

113. POVOLÁNÍ K VNITŘNÍMU SLOVU.

1) Praví **CYRENIUS** tázaje se: „Pane, jestliže ke slyšení Tvého svatého slova budoucně v duchu jsou způsobilí jen ti, kdož jsou v jistém směru dokonce tělesně a zejména duševně připraveni, pak to nezpůsobilým prospěje málo; a i kdyby to sebepřísnějším životem přivedli také ke skutečnému znovuzrození ducha, nebudou přece jen hodni milosti slyšet slovo Tvého srdce v srdci svém! Neboť nemohli by je snést, protože nebyli k tomu připravováni a uzpůsobováni již od Davida. Já však myslím, že všichni lidé, ať shora či zdola, žijí-li podle Tvé vůle, musí dospět také ke stejným schopnostem! Duch, jenž prostupuje jejich duši a konečně i jejich tělo, bude přece také schopen snést slovo od Tebe!?“

2) Pravím **JÁ** : „Příteli! Ty jsi Mi zcela milý, ctěný a drahý; ale zde jsi svou otázkou soudil zase jednou o této věci jako slepec o krásných barvách duhy. Při takovýchto tvých úsudcích bych Se mohl dokonce divit, že údy tvého těla nedospěly již dávno k revoluci proti tvé hlavě proto, že také ony nejsou obdařeny schopnostmi, jimiž se může honosit hlava.“

3) Tvé nohy jsou o sobě slepé a hluché a musí, přestože jsou velmi macešsky obdařeny, konat tu nejtěžší práci. Tvé ruce musí vykonávat navenek tvou vůli a musí konat hned to a hned ono a nemají oči aby zřely krásné světlo, ani uši, aby slyšely nádhernou harmonii zpěvu; také nemají čich a chuť, aby ochutnávaly kořenný puvab života! Shledáváš zajisté, že tedy takové údy jsou na tom vůči hlavě velmi špatně.“

4) Anebo nemohlo by si dokonce trní stěžovat na vinnou révu a říci: „Čeho jsem se dopustilo, že se mi nesmí dostat milosti, abych se také já mohlo stkvít nádhernými hrozny?!“

5) Cožpak také ještě nevíš, že já jsem vše co nejpřesněji odměřil a že všechno má své určení?! Jako je tomu s různými údy tvého těla, že totiž jeden úd slouží údům ostatním, tak mají také lidé všeliké schopnosti a mohou, vzájemně si sloužíce, být si užiteční, což právě podmiňuje a působí největší blaženost života.“

6) Jsou-li tvá hlava a tvé srdce veselé, budou také veselé všechny ostatní údy; trpí-li však nějak i ten nejmenší úd, pak je s veselostí hlavy a srdce a všech ostatních o sobě zcela zdravých údů konec! Všechny jsou kvůli tomu jednomu smutné a vynakládají vše na to, aby onomu jednomu údu pomohly a jej uzdravily.

7) Je zajisté krásným posláním mít schopnost slyšet hlas Mé lásky, psáti jej a sdělovat ostatním lidem, jimž tato schopnost chybí, žízni-li po něm; ale rovněž tak krásná schopnost srdce je ono slyšené v srdci podržet a podle toho žít. Přivedl-li to tím člověk, i. když také pochází zdola, ke znovuzrození svého ducha, pak již za to nalezne co nelépe vyměřenou odměnu a bude si vůči těm, kteří jsou schopni slyšet Má slova právě tak málo stěžovat, jako si tvůj malíček nikdy nestěžoval na to, že se nestal okem tvé hlavy! - Řekni Mi nyní, zda jsi spokojen s touto odpovědí!"

8) Praví **CYRENIUS**: „Pane, - více než úplně! Já Ti s tak nejvyš hloupou otázkou také nikdy nepřijdu! Nedej se však nyní zcela rušit ve Své milosti a dej nám něco vidět!"

114. POHLED DO SVĚTA PŘÍRODNÍCH DUCHŮ.

1) Pravím **JÁ** : „Hleďte, dal jsem dopravit sem tuto naši svítivou kouli z nejhlubšího středu Afriky za tím účelem, abych vám jaksí bez zázraku spíše přirozenou cestou, vám dosud ještě zcela neznámou cestou, otevřel svět přírodních duchů!

2) Světlo tohoto kamene má totiž tu vlastnost, že působí na životní nervy nad prsním důlkem tak, že duše po delším působení tohoto světla stáhne tam svůj zrak a tím začne vidět i nejskrytější věci. Vaše zření se nyní přeloží zcela tam a tím budete zavřenýma očima vidět lépe než nyní zcela otevřenýma tělesnýma očima.

3) Na některé lidi má také Měsíc podobný účinek, nikdy však ne v tak velké a mocné míře jako světlo právě tohoto kamene. Zavřete nyní oči a přesvědčte se, zda nevidíte prsním důlkem lépe nežli přirozenýma očima!"

4) Po těchto Mých slovech zavřeli všichni oči a nemohli se ani dost vynadivit této velmi ostře schopnosti duše vidět prsním důlkem.

5) Jen **MATHAEL a jeho čtyři druhové** pravili: „Toto podivné zření nám není nikterak cizí; neboť tímto způsobem jsme viděli často nejkrásnější věci a kráčeli často přes místa, která by žádný smrtelník v přirozeně bdělém stavu nemohl přejít bez nejstrašnějšího pádu a přitom jsme viděli veškeren vzduch, jakož i vodu moří, jezer, řek a potoků vždy hustě naplněné všelikými podivnými pitvorami a larvami, které se šinuly ve vzduchu rychleji anebo pomaleji všemi známými směry větru; také se vznášely vzhůru a dolů, otáčely se hned pomalu, hned zcela rychle v kruzích. Některé jaksí usedaly jako sněhové vločky na zem a zalézaly jaksí rychle do brázd; některé byly jako rosa nasávány rostlinami, jiné půdou a některé opět všelikým kamením.

6) Ty, které zalézaly do půdy a byly nasáty rostlinstvem a nerosty se již neobjevily; kde však zetlival nějaký strom nebo bylina nebo něco zvířecího, tam povstaly všeliké nové útvary vypadající z počátku jako lehká třpytná pára, které se hned ve statisících uchvacovaly a slučovaly ve zcela již dobře vytvořenou formu.

7) Byl-li jednou tvar hotov, netrvalo příliš dlouho a začal se, opatřen jakoby jakýmsi vlastním vědomím, pohybovat a počínal si jako slídívý pes když něco hledá co někde zvětlil.

8) Viděli jsme tyto bytosti snášeti se obyčejně ke stádům ovcí, koz, hovězího dobytka. Když je dosáhly, zůstaly mezi nimi; pářila-li se tato zvířata, k čemuž je tyto bytosti asi velmi ponoukaly, tu byly zvířaty, která se pářila, opět nasáty jako rosa poněkud již uschlou travou a již se neobjevily.

9) Mnohé z těchto tvarů spěchaly také k vodám a plavaly nějakou dobu na povrchu, lehce se klouzající. Některé se poté odhodlaně ponořovaly pod vodu; některé se více stlačovaly v jakousi mlhovitou masu a ponořovaly se teprve tehdy, jestliže opět splynuly v nějaký novotvar, který se nezřídka podobal nějakému vodnímu zvířeti.

10) Ale nejzvláštnější bylo, že jsme viděli, kterak se nyní stále zvedaly z vody tisíce pitvory, larvy a tvary a měly asi podobu všelikého létajícího hmyzu, jakož i malých a velkých ptáků vše možných tvarů a druhů. Měly dokonce zcela dobře vytvořená křídla, nohy a jiné končetiny; leč nepoužívaly je jako ptáci, nýbrž vše to na nich viselo a vznášely se ve vzduchu spíše jako chmýří nebo vločky. jen když do jejich blízkosti přiletlo hejno skutečných ptáků, bylo vidět na

těchto pamatých larvách a tvarech skutečné životní pohyby; potom také táhly s hejnem a zkrátka byly jím jakoby stráveny.

11) S výšiny jsme však objevovali jakoby stále pršet světlý prach mnohdy hutnější, mnohdy řidší a zvláště často jej bylo možno vidět nad vodními hladinami. Pozoroval-li se tento prach důkladněji, shledalo se, že má také jakýsi tvar, který se podobal buď nejmenším vajíčkům aneb velmi malým vodním zvířátkům a byl však také ihned pohlcován vodou.

12) Ó, dalo by se velmi mnoho vyprávět, kdybychom k tomu měli kdy! Ale co jsme dříve v našem nešťastném stavu viděli, to vidíme nyní opět se skutečně zavřenými očima a toto vidění v nás probouzí opět vzpomínku, která k nám nyní hlasitě volá: „Toto vše jste po několik roků každého večera a každé noci viděli!“ Mnohdy jsme mívali též vidění dokonce ve dne, když bylo jako na podzim velmi pošmurno, nevěděli jsme ovšem co to znamená; nyní však na štěstí věci rozumíme a víme co z toho bude, odkud to přichází a co je to! Tobě, ó Pane, budiž za to všechna čest, všechna láska, všechnen dík a veškeré klanění!“

115. JARA A PŘÍRODNÍ DUCHOVĚ.

1) Praví nyní vedle odpočívající **JARA**: „Ale Pane! Kde se vzali ti malí mužíčkové? Přišli z lesa a v zástupech všech barev nás obléhají! Někteří se zdají mít šat jako pára; mnozí jsou však zcela nazí a všichni mají velikost sotva dvouletých dětí!“

2) Pravím **JÁ** : „To jsou již konkrétní lidské duše této Země, které ještě neprošly cestou těla. Také dosud ještě na to nemají zvláštní chuť, protože se až příliš obávají nového uvěznění do hmoty. Ty oděné mají dokonce jakousi řeč, která ovšem není příliš pokročilá; ale určitou opičí inteligenci mají všechny!“

3) Praví **JARA**: „Porozuměli by mi ti odění, kdybych je oslovila?“

4) Pravím **JÁ** : „Zkus to jednou pro štěstí!“

5) Poté si **JARA** dodá odvahy a otáže se jednoho parou oděného světla modrého: „Kdo jste a co zde chcete?“

6) **Světlo modrý mužíček** přistoupí nyní zcela těsně k Jaře, vyvalí na ni velmi upřeně oči a poté praví: „Kdo ti poručil, ty páchnoucí tělo, ptáti se nás čistých?! Až na toho jednoho ještě jednoho páchnete všichni velmi ošklivě hmotou a to je největší nepřítel našich nozder. Ptej se nás, páchnoucí zdechlino, příště teprve tehdy, dostaneš-li k tomu od všemohoucího Ducha všech duchů příkaz, jinak hled, jak bys se dobrým způsobem zbavila svého masitého pytle na moly!“

7) **JÁ** se táži Jary: „Nuže, Má dceruško, jak se ti zamlouvá tato odpověď?“

8) Praví **JARA**: „Pane, Pane, ach, tyto bytosti jsou nesmírně hrubé a surové! Cožpak jsem skutečně tak silně páchnoucí zdechlina? Já nyní pro samou žalost nevím kudy kam; ano zcela snadno bych si mohla nyní zoufat!“

9) Pravím **JÁ** : „Aj, aj, Má dceruško, vždyť tento malý duch ti učinil něco dobrého! Proč se tedy nad tím trápíš?! Tento ducháček by ti byl mohl ovšem říci ozdobnějšími slovy to, že v sobě skrýváš ještě tak trochu malou pýchu na svou krásu; leč není to krasořečník, má jen chatrné slovní bohatství a mluví vlastně spíše ze svého citění nežli z nějakého porozumění.“

10) Je štěstí tvé mysli zničeno, že jsi toho světlemodrého oslovila? Kdybys se byla na něco podobného zeptala žhavě červeného dříve nežli toho světlemodrého, ten by ti teprve dal odpověď, že bys z ní samou zlostí omdlela! Ale nyní poděkuj za dobrodiní, které ti udělil tento světle modrý, pak bude možno s ním mluvit zajisté lépe!“

11) **JARA** si to bere k srdci a praví ihned k ducháčkovi, stále ještě na ni s vyvalenými očima upřeně hledícímu: „Děkuji ti, milý mužíčku, za dobrodiní, které jsi mi učinil svými slůvky, prostými veškerých ohledů; jen se však proto na mne nehněvej! Poslyš, milý mužíčku, ty se přece proto na mě nehněváš a hněvat nebudeš?“

12) Tu se mužíček zvonivě zasměje a ještě se smíchem praví: „Ten, kdo ti to řekl, měl by již pravdu, - ale ty, sněhová husičko, dávno ještě ne; neboť na tvé páchnoucí půdě k tomu nenarostla ani myšlenka, ani vůle! Ale nyní jsi mi již snesitelnější nežli předtím; jen ta tvá krasopýška dávno ještě není zcela venku! Jen si vůbec na ničem nezakládej, neboť vše co je tvé je špatné, - to dobré patří někomu jinému!“

13) Praví **JARA**: „Ale řekni mi, milý mužíčku, odkudpak to všechno víš?“

14) Mužiček se opět zasměje a praví: „Co někdo vidí, to nepotřebuje předem vědět! Ty přece nyní také vidíš více nežli co bys jinak mohla vidět! Já však vidím ještě více nežli ty, protože jsem nenavěsil na sebe páchnoucí tělo; a tak přesně vidím, jaká jsi a každý jiný z vás.. Říkám ti, nezakládej si nic na svých přednostech, neboť jsou u tebe dávno ještě cizím majetkem!"

15) Praví **JARA**: „Jakže to? Vysvětli mi to důkladněji!"

16) Praví mužiček: „Sdělí-li ti někdo kdo vykonal mnoho cest a tím si s mnohým namáháním a obtížemi nashromáždil všeliké poznatky a zkušenosti co viděl a zakusil, potom budeš také ty vědět co ví a zná on sám; můžeš si na tom nějak zakládat? Vždyť to, oč nyní víš více nežli dříve, je jen dvojnásobnou zásluhou toho, jenž si předně s mnohým úsilím a mnohými obětmi namáhavě nashromáždil takové poznatky a zkušenosti a jenž zadruhé byl ještě tak dobrý, že ti vše co nejpřesněji sdělil. Řekni mi, zda si můžeš nabytí takových zkušeností a poznatků přičítat za zásluhu!

17) Hle, pak tu stojíš jen jako kniha popsaná mnohými užitečnými a dobrými vědami a zkušenostmi, ale dávno ještě ne jako moudrý písař knihy! Komu tu tedy náleží pak zásluha o dobro, které je v knize napsáno, knize anebo tomu, jenž to vše napsal do knihy? Hle, ty jsi opravdu popsaná kniha, ale dávno ještě ne písař! Proto jen si na ničem nezakládej!"

18) Poté se mužiček opět zasměje, postaví se jako vojevůdce a praví svému vojsku: „Jestliže jste se na tuto společnost dosyta vynadávali, pak půjdeme dále; neboť zde mi to příliš zápáchá!"

19) Pojednou odtáhnou a zmizí v lese.

---

116. ŽIVOT A ZAMĚSTNÁNÍ PŘÍRODNÍCH DUCHŮ.

1) **JARA** však praví: „Kdo by byl v těchto veselých mužíčcích hledal tolik moudrosti?! Ale jsem vlastně přece jen ráda, že zase odtáhli; neboť byli by nás časem ještě zcela podivně rozezhřáli, ačkoliv se zdá, že mají v sobě zcela studenou přirozenost. Lásky v nich asi mnoho není; dovedou však velmi dobře rozeznávat pravdivé od falešného. Co se stane z těchto bytostí, nebudou-li chtít vůbec projít cestou těla?"

2) Pravím **JÁ**: „Oni jí již jednou půjdou; leč to ještě bude dlouho trvat, nežli se k tomu odhodlají. Světle modří nejdříve, ostatní však dlouho ještě ne!"

3) Duše, které vyšly a denně vycházejí z přirozenosti této Země, se totiž rozhodují k tomu velmi těžko; jen mnohé zkušenosti a mnohé z nich vyplývající poznatky a nejlepší naděje je k tomu pohnou, neboť přijdou k určitému poznání, že cestou těla nemohou nikdy nic ztratit, nýbrž jen získat a že v nejhorším případě se mohou stát opět tím, čím nyní jsou.

4) Tyto přírodní duše se zdržují většinou rády v horách, přicházejí také však do příbytků zcela prostých chudých, skromných lidí a činí jim dobro, jen, nesmí být uráženy. V takovém případě není dobře s nimi žertovat.

5) Navštěvují tajně také školy a učí se mnohému od lidí. Horníkům ukazují nezřídka nejlepší a nejbohatší ložiska kovů. Na horách slouží pastýřům a pasoucím se zvířatům; jen nesmí být uráženy.

6) Na této Zemi je ještě několik, přírodních duší, které dosáhly téměř pětkrát takového věku jako Metuzalém a cestu těla ještě nenastoupily.vše by jim jinak bylo vhod, - jen ztráta vzpomínání je většinou drží zpět, protože to považují za jakousi smrt svého nynějšího bytí.

7) Nyní tedy také víte, jaké to jsou bytosti. A teď dejte pozor na to co přijde dalšího!"

8) Praví zde zase jednou náš starý **KISJONA** z Kisu: „Ó, Pane, když jsi Se před několika týdny milostivě zdržoval v mém domě, co všechno velkého a vznešeného jsem tu viděl a slyšel! Ale co vše se nyní za několik dní mého pobytu zde stalo, slyšelo a vidělo, o tom se v celé Galileji jistě nikomu ani sebe slaběji nezdálo? Pane, odpusť, že jsem se odvážil poněkud Tě přerušit svými neohrabanými ústy! Neboť zde by se vlastně nemělo promluvit nikdy ani slovo, nýbrž jedině poslouchat a se dívat; a nerozumí-li hned někdo něčemu, ať má jen poněkud strpení a vysvětlení přijde brzy samo sebou! - Domluvil jsem již!"

9) Pravím **JÁ** : „O, mluv a ptej se, nejmilejší příteli Kisjono, jen stále a hodně! Řeč tvých úst zní v uších Mého srdce velmi dobře; neboť zvuk hlasu pokory je Mi jistě dávno nejkrásnější harmonií.

10) Ty jsi také včera za dne slyšel nádherný tón, který vyloudil Můj anděl Rafael; jakkoli se však onen tón poslouchal nebesky nádherně, přece jen nejčistší zvuk pravé pokory zní Mému uchu neporovnatelně nádherněji!

11) Ty jsi také pravý muž podle Mého srdce a já strávím zimní dny v tvém domě a tu se ještě vyskytne leckterá příležitost, aby se tobě a celému tvému domu leccos objasnilo. Buď proto vždy dobré mysli a dobře se nyní na vše dívej, - vysvětlení nedají na sebe dlouho čekat!"

12) Praví **KISJONA**: „Ó, Pane, této příliš velké milosti nejsem sice ani v nejmenším hoden, ale ta zima bude pro mě jistě nejblaženější dobou! Ó, jaké radosti nastanou v mém domě! Ale nyní nehlesnu již ani slovo!"

13) Praví **CYRENIUS**: „Tehdy budu také já občas obyvatelem tvého domu a vynaložím vše, aby celá krajina, to jest chudí byli co možno dobře opatřeni!"

14) Praví **KISJONA**: „Vznešený příteli, to bude od tebe velmi pěkné a pro mě to bude velkým potěšením! Ale prosím, jen teď do toho mnoho nemluvit; neboť kolem nás se míhají neustále divy na divy a my je pozorujeme s příliš nepatrnou pozorností!"

117. KLUBKO DUŠEVNÍCH SUBSTANCÍ.

1) Poté pravil **MATHAEL**: „Oho, copak se to sem snáší z okolí města za nesmírně velké klubko?! Přichází blíž a blíže. Hleďte, hleďte, jak se to v něm vlní a hadovitě vine! Jaké to zvláštní podoby?! Pozoruj a dobře rozeznávám voly, krávy, telata, ovce, kuřata, holuby, všeliké jiné ptáky, mouchy, brouky všelikých tvarů a druhů; osly, také několik velbloudů, kočky, psy, několik lvů, ryby, zmije, hady, ještěrky, cvrčky, slámu a všeliké dřevo, spoustu obilných zm, šaty, ovoce, dokonce všeliké náčiní a ještě množství všeličeho, co vůbec neznám! Co to tedy má představovat?! Mají to snad být také duše, které se zdají všechny jako by byly zašity do jednoho nadmíru velkého a úplně průhledného pytle, v němž se navzájem prohánějí jako volné plevy ve větrném víru?!"

2) Pravím **JÁ** : „To jsou duše aneb vlastně duchové nižšího druhu, jakoby nějaká nešťastná společnost udržující se ještě po nějakou dobu pohromadě, která se rozloučí teprve tehdy, až se stane v tom viditelném živném pytli zralejší.

3) Vše, co na světě někde jako cokoli trvá, je duševní látka. Je-li čímkoli ve své hmotné soudržnosti porušena a tím duševně uvolněna, uchvacuje se po porušení v dřívějším hmotném tvaru opět a trvá takto ještě nějakou dobu dále. Jestliže časem tento tvar větší inteligencí uzrál, začíná pak poněmhu starý tvar opouštět a přecházet ve tvar životně způsobilejší.

4) Toto klubko je přijímací nádoba pro vše, cokoli jen bylo při ohni a ohněm zrušeno. To vše nyní najdeš v tomto klubku jako duševní substanci, mající jakousi inteligenci. Že se objevuje všechno pohromadě a navzájem pomíchané v tomto pytli jako v nějaké kleci, toho je vinna úzkost.

5) Lze-li například na nějakém místě Země očekávat vbrzku velké živelné revoluce, což ovšem pochází od velkého pohybu přírodních zemních duchů aneb přírodních zemních duší, jsou jaty velkou úzkostí i všechny zvířecí duše. Tu si začnou všechny druhy zvířat vzájemně zcela vlídně vycházet vstříc a tvoří zcela pokojnou společnost. Zmije se nestará o svůj jed, had také ne; dravá zvířata nenapadají již pokojná jehňata; včela a vosy zastrčily svá žihadla jako vojíní svůj meč do pochvy. Zkrátka, vše tu mění svou přirozenost, dokonce rostlinstvo sklání smutně hlavy a žádná rostlina nezvedne svou cudnou hlavu dříve než mine pohroma.

6) Ale vše - až na lidi, - co bylo při takové příležitosti pozemsky zničeno, se spojuje po zničení v dosud trvajícím úzkosti také jako duševní substance opatřuje se z nouze koží. Když se pak takové volné duševní klubko snad sto. let takto potulovalo, tu se původně rozmanité duševní elementy navzájem více přitáhly, začínají se poněmhu spojovat a tvoří pak jednu anebo také několik náležitě silných přírodních lidských duší.

7) Toto před námi se vznášející klubko obsahuje vše, co bylo v Cesareji Filippi ohněm zničeno. Toto klubko bude k úplnému vývoji potřebovat jistě přes sto let; ale potom také přes sto zralých přírodních lidských duší prorazí lehké okožení a opět asi za sto let budou procházet cestou našeho těla.

8) Při požárech, u hor chrlících oheň, také při velkých povodních se vždy tvoří taková klubka. Kde je přítom málo prvků zvířecích, tam trvá proměna déle; kde však jsou do toho přimíšeny elementy zvířecí jako zde, trvá to obyčejně kratší dobu.

9) Z klubek, v nichž není žádné zvíře, nemusí se zrovna také vyvinout přírodní lidské duše; mohou z nich také vzejít přírodní zvířecí duše anebo dokonce jen opět ušlechtilejší rostlinné duše, které se vyvinují obyčejně z výparů zetlívání anebo z všelikých tak zvaných vulkanických výparů a kouřových mas.

10) Krátce, kde lze u výparů prokázat, že vznikají buď z tlení hrubé zvířecí a taktéž hrubé rostlinné hmoty anebo pocházejí pouze z nerostných pochodů kvasných, tam se vyvíjejí jen všeliké duše rostlinné a sjednocují se co do nejhrušší části kořeny, co do poněkud ušlechtilejších částí listím a co do nejušlechtilejších částí u příležitosti oplozování květů s duší rostlinnou ze zárodku vyrážející a činnou se stávající a tvoří tak pozeňnané rozmnožování semen a jejich zárodků.

11) Hrubší specifika rostlinných duší setrvávají ve hmotě jako v kmeni a v látce vláken dřevních, ušlechtilejší specifika přicházejí do útlejšího listoví, ještě ušlechtilejší určují sám plod a co mu předchází a po něm následuje a nejušlechtilejší se pak již spojují v jeden o sobě inteligentní život zárodku, který je pak již způsobilý aby se buď sám probudil znovu ve stejný život, započal znovu starou činnost anebo aby požitím zvířetem nebo člověkem přešel ihned do duše zvířecí anebo dokonce do duše lidské.

12) Proto také požívá člověk většinou jen plod rostlin, aby se duše rostlinných zárodků mohly ihned sjednotit s jeho duší, hrubší již části jádra plodu však jen s krví a masem, chrupavkami a kostmi, což vše se musí po odpadnutí jako ještě příliš nečisté časem opět ještě několikrát pročišťovat říší světa rostlinného, nežli to úplně dozraje k zárodečnému duchu a k přijetí do nové zvířecí anebo dokonce lidské duše. - Nyní také zhruba víte, jak tato klubka vznikají, jaký mají průběh a jaký je jejich konečný cíl a tak můžete nyní se svými úvahami již začít dále a hledět, zda opět nenarazíte na nějaký zjev!

13) To však, co zde nyní vidíte, je vysvětlen Jakobův žebřík, kterým Jakob spatřoval nebe a zemi ve spojení a spatřoval životní síly a Boží myšlenky vystupovat a sestupovat. Jakob viděl sice obraz, ale, ani on, ani nikdo po něm mu do této chvíle nerozuměl. Já jsem to nyní před vámi odhalil; ale museli jste k tomu být všichni uvedeni napřed světlem oné svítivé koule do jistého druhu jasného spánku, abyste zřeli odhalený žebřík Jakobův a konečně mu také Mým slovem porozuměli, abyste věděli, jak souvisí nebeské s pozemským a jak na témž žebříku přechází stále jedno do druhého. – Pohleďte na moře, totiž nyní svým duchovním anebo spíše duševním zrakem a řekněte Mi, co tady vidíte!"

118. PODSTATA KYSLÍKU.

1) Práví pojednou **ZINKA**: „Pane, já vidím, kterak na hladině vodní pojíždí sem a tam nescíslný počet ohnivých hadů; někteří se také ponořují, aniž vodní spousta překáží rychlosti jejich pohybu. Vidím až na dno moře; na dně je množství všelikých netvorů, také nescíslně mnoho ryb a vše chňapá po těchto ohnivých hadech. Když nějaká ryba nebo jiný netvor pohltí jednoho anebo několik takových ohnivých hadů, stávají se čilejšími a živějšími a jakási chlípnost se blýská z těchto vodních bytostí.

2) Nyní vidím tyto ohnivé hady, jenže mnohem menší a méně svítící hemžit se také ve vzduchu; nad vodní oblastí jsou nejhustší. Ptáci, kteří se za noci veselí nad vodní hladinou, velice je, jak se zdá, nemilují; ale ryby jim vyskakují vstříc z vody. Ti, kteří plují po vodě se však lesknou nejsilněji a mají také pohyb rychlý jako šíp! - Co, ó, Pane, je to nyní? Jak tomuto máme rozumět?"

3) Právím **JÁ** : „To, co tu vidíte, je vlastní živina. Je to sůl vzduchu a sůl moře; přírodovědci budou jednou nazývat tento prvek kyslík. Nebudou jej sice vidět, ale postřehovat a budou určovat jeho obsah. a jeho větší či menší přítomnost anebo také jeho úplnou nepřítomnost.

4) Voda, jako hlavní živitel pro život rostlin, zvířat a lidí musí tohoto kyslíku nejvíce obsahovat a zejména velké moře světové. Zvířata ve vodě by naprosto nemohla žít, kdyby nebyla voda stále v nejhodnější míře naplněna touto látkou.

5) Tato látka je původně vlastní duševní substance a je obdobou myšlenek, dříve ještě nežli

jsou pojmuty v ideu. Naleznete-li však- tuto duševní životní látku v dostatečném množství někde stlačenou, tu se také brzy nějaký tvar buď oživí, to jest. ukáže se jako měkký a pohyblivý, anebo však také zcela tuhý jako kámen anebo jako kus mrtvého dřeva. Pohleďte jen zvláště ku břehu a objevíte místy zvláštní tečkované pichlavé světélkování; to vzniká stlačením této životní látky.

6) Nyní můžete vidět, jak se naši ohniví hadi ve stech a tisících tu a tam stahují jakoby v hroudu. Taková, jakoby náhodou vytvořená hrouda svítí pak krátkou dobu nejvýš prudce. Toto větší svícení je okamžikem sebe uchvacování mnohých těchto životních ohnivých hadů; tímto uchvacováním je potom také již pod nějakým tvarem hotova idea.

7) Je-li tvar jednou v pořádku, nastává klid a zvláštní svícení přestalo; avšak zato je už z něho tvor. Buď se ukazuje ve tvaru nějakého krystalu anebo ve tvaru semene nebo vejce anebo dokonce v tvaru nějakého hotového vodního zvířátka aneb aspoň nějaké vodní mechové rostlinky - z kteréhož důvodu- uvidíte také velmi často tělesným okem plošší a mělčí pobřežní krajiny porostlé vždy co nejhojněji všelikými vodními rostlinami. A kde se takový porost vyskytuje velmi často, tam také nechybí ani všeliká větší a menší vodní zvířata.

8) Vy se nyní ovšem otážete, kdo modeloval tyto životní duchy, z nichž jeden vypadá jako druhý, v nějaký buď tuhý anebo životně čilý tvar?! Na tuto otázku nejlépe odpoví Můj Rafael. Pojď, Rafaeli, mluv a ukaž se prakticky!"

119. RAFAEL UKAZUJE TVOŘENÍ ORGANICKÝCH BYTOSTÍ.

1) Tu předstoupí **RAFAEL** a praví: „Bůh je v Sobě věčný a nekonečný. Nekonečný prostor je jedině jím naplněn. Jako nejvyšší, nejčistší a největší myšlenka a věčně nejdokonalejší idea v Sobě a ze Sebe může jako vše od věčnosti, také i jen myšlenky ve Svě celé nekonečnosti neustále pojímat a nekonečnost je jich z Něho plna; my (to jest praandělé; vyd.) však, jako Jeho pro vás lidi již od nepamětných dob uzralé a nyní samostatné životní ideje plné světla, moudrosti, poznání a síly vůle, máme pod sebou ještě nekonečné množství služebních duchů, kteří tvoří jaksi naše rámě, poznávají naši vůli a ihned ji provádí.

2) Čisté myšlenky Boží jsou látka, z níž vzniklo vše, co obsahuje nekonečnost; vůli nejvyššího a nejmocnějšího Ducha Božího my sami, potom však všechny tyto věci a bytosti skrze nás, kteří jsme byli a jsme a od nynějška ve zvýšeném a vždy zdokonalenějším způsobu také navěky zůstaneme prvými a nejlepšími přijímacími nádobami pro myšlenky a ideje přicházející z Boha.

3) My (to jest praandělé; vyd.) jímáme z Boha přicházející životní myšlenky, které se, vám jeví v podobě ohnivých dlouhých jazyků tvoříme neustále podle Božího řádu v sobě tvary a bytosti; a kdyby se vás někdo zeptal odkud vzal Bůh anebo my, jako jeho takřka již věční sluhové, poslové a služebníci, hmotnou látku k tvoření bytostí, - hleďte, máte ji tu nyní před sebou! Tyto hadovité a ohnivé dlouhé jazyky jsou duchovní kameny, z nichž bylo učiněno vše, cokoli jen hmotně podstatného obsahuje a skrývá v sobě celá nekonečnost.

4) Jak tato práce však postupuje, to vám předtím velice jasně ukázal Pán Sám. Leč to vše ve vši hojnosti pravé životní jasnosti poznáte a pochopíte teprve tehdy, až budete životně zcela dokonalí stát před Pánem Bohem v duchu a nikoli již v těžkém těle.

5) Abyste však také vy mohli podle vůle Páně, jak je vám to nyní možné vidět, kterak my mocní a staří Boží sluhové tvoříme z těchto v prostoru se vznášejících Božích myšlenek tvary a bytosti pohleďte očima své duše sem a dozvíte se něco, co se dosud nedověděl ještě žádný smrtelník na Zemi!

6) Hle, přikázal jsem nyní ve jménu nejvyššího svým služebním duchům, aby sem dopravili hodně mnoho potřebné látky! A hleďte, již máme nyní před sebou jasně svítící chumáč dlouhých ohnivých jazyků, který nemá ještě žádný jiný tvar nežli tvar ohnivé koule! Hleďte jen, jak se ty ohnivé jazyky k sobě tisknou a vinou, jakoby chtěl každý zalézt do středu! V této snaze se ponenáhlu nyní zdánlivě dostavuje vždy více klidu; leč toto však není klid nýbrž jen nastavší překážka stále rostoucím tlačáním se blíž a blíže ke středu.

7) A pročpak se všechno snaží do středu? Hleďte, budu-li zde mít různé stejně velké hmotné koule na vrhání, pak koule nejtěžší bude moci být vržena nejrychleji a nejdále, aneb při stejné velké vzdálenosti při zcela současném vrhu dosáhne jistě nejprve vytčeného cíle! Tak je tomu také s nekonečně mnohými z Boha vycházejícími bytostnými myšlenkami. Jsou mezi nimi jaksi zcela těžké které se již rovnají nějaké formální ideji, potom jsou méně těžké, ale vždy jako

myšlenky zcela pevné; jsou potom myšlenky lehčí, které jsou ještě méně zralé a méně světlem živé, dále jsou zcela lehké myšlenky, teprve jako něco myšleného a konečně také velmi lehké myšlenky jsou to myšlenky, které se podobají ranním zárodkům anebo lépe ranním pupám stromu jsou sice v sobě již něčím, nedosáhly však ještě onoho božského rozvoje, aby se mohlo v jejich odloučeném stavu určitě říci: „Přijmou ten či onen tvar!“

8) Chce-li a vlastně musí-li našinec z této vám nyní známé životní látky utvořit bytost v řádu božského chtění podle nejnižší pudivé síly nejvyššího Ducha, povolá duchy mu sloužící a ti to duchové mu musí dopravit látku nyní vám dostatečně známou; a je zde duchovně tak snadno jako hmotně přirozeně pochopitelné, že zde budou těžké myšlenky spíše na místě nežli myšlenky lehké a dokonce velmi lehké. Nejtěžší myšlenky tvoří zřejmě centrum, kdežto myšlenky lehké, jako později přicházející, se musí víc a více spokojovat se zevními stránkami a myšlenky velmi lehké tvoří pak to nejzevnější.

9) Jelikož však centrální myšlenky jsou na výživnou látku nejbohatší, tlačí se myšlenky ještě spíše prázdné, chudé a ještě hladové na myšlenky bohaté, aby z jejich přebytku získaly něco ke svému nasycení. A proto máte před sebou ten zjev, jak se ony nejzevnější dlouhé ohnivé jazyky stále více tulí ke středu a nyní se konečně zdají stále více uklidňovat, ačkoliv jejich snaha je ještě vždy stejná, totiž dostat se co nejbližší k centru, aby z něho přijaly tím více obživy.

10) Zde tedy vidíte chumáč, který je větším dílem ještě velmi hladový a nežádá nyní nic jiného nežli postačující mu nasycení. Podobá se mořskému kulovitému polypu, který svými tisíckrát tisíci sacími choboty nasává z mořského bahna neustále jemu libou potravu, až konečně začne z přesycení dostávat výrůstky, s nimiž pak může také již sahat dále kolem sebe a časem se také již pohybovat s místa. Se žravými rameny dostává také již zcela zvláštní a lepší tvar a liší se již velice od svého původního kulovitého tvaru.

11) Vy se sice všichni potají díváte tomuto mému výkladu o vzniku jsoucná, odvozenému z prvního počátku nějaké bytosti a jejího tvaru, jak může být jen tak a nikdy a nikdy jinak; obraťte však své zraky jen k vnější povaze věcí a shledáte až příliš snadno a příliš brzo totéž!

12) Vyjměte například ze slepice vaječník a zkoumejte přesně nasazené vaječné chuchvalčky. Některé shledáte ještě zcela malé jako hrášek, jiné již jako vinné bobule a ještě jiné jako malá jablka. Uvnitř lehké pokožky se nenajde nic jiného nežli nažloutlá látka žloutku! jak nestvůrné je ještě toto bytí!

13) Tato ústřední látka je však stále více vyživována a nasazuje kolem sebe bílek. Po nějaké době obživy se vylučuje z bílku látka hrubší, avšak od vejce se nicméně nevzdaluje, nýbrž usazuje se jako zcela pevná skořápka kolem vejce a slouží mu za ochranu proti rozmáčknutí při snášení. Pozorujte nyní snesené vejce, jak velice se již různí od prvního vaječného zárodku v těle mateřském!

14) Nyní se posadí slepice na vejce a po jistou dobu je zahřívá jaké změny tu ve vejci nastávají! V žloutku se to začíná hýbat a pořádat, přiměřené myšlenky (dlouhé ohnivé jazyky) se nalézají a spojují; a přitahují k sobě myšlenky nejbližší jim příbuzné. Tyto myšlenky se spojují opět dílem s myšlenkami prvými a ještě více mezi sebou, přitahují však hned opět k sobě jim nejbližší příbuzné vnější, to jest lehčí myšlenky. V krátké době objevíte již srdce, hlavu, oči, vnitřnosti, nohy, křídla a prachová peříčka vznikajícího kuřátka. Dospěla-li jednou bytost tak daleko, pak uspořádané části přitahují stále víc a více k sobě to, co je s nimi z přítomné látky stejnorodé a každým okamžikem se pak stále víc a více vytvářejí.

15) Je-li jednou tvar a organismus již téměř úplně vytvořen, byla během této postupující činnosti také původní hlavní a ústřední myšlenka vždy víc a více posilována, podporována a nasycována a začíná nyní s nadbytkem svého života přecházet do organismu a chápe se jeho otěží a bytost se stává viditelně živoucí a pak se teprve utváří docela.

16) Je-li jednou (organismus) zcela vytvořen, pak životní, do celého organismu přešedší myšlenka, což je vlastně duše, ihned postřehne, že je ještě jaksí v žaláři. Začíná se proto silněji hýbat, prolamuje žalář a vystupuje zcela slabě a pln bázně do velkého světa, protože se ještě necítí dostatečně silný. Nyní začíná hned přijímat vnější potravu světa a tím také začíná opět dále růsti a to tak dlouho, dokud se neuvedl snadno cítitelně do rovnováhy s přirozeností vnějšího světa.

17) A nyní tu vidíte před sebou vytvořenou plodnou slepici, která má opět způsobilost přijímat ze vzduchu, dílem z vody a většinou ze zamlouvající se jí již oduševnělé organické potravu výživné duševní specifickální části, duchovních používat k dalšímu vytváření své životní duše a

hrubších nejen k zachování svého organismu, nýbrž také k novému tvoření násad na vaječné chuchvalečky, z nichž se po průběhu řádně vám nyní ukázaného objevuje opět slepice či kohout.

18) Pohlaví však pochází vždy od větší či menší původní tíže, pevnosti a síly živé základní myšlenky. Je-li tato myšlenka již od prvopočátku úplně pevná, takže je již v sobě samé ideou, povede její utváření k podobě samčů; stojí-li však prvopočátečně základní životní myšlenky na druhém -; a lehčím stupni, přejde vytváření v samičku."

120. PLOZENÍ U ZVÍŘETE A ČLOVĚKA.

1) (**RAFAEL:**) „Pářením se zvířat se děje pouze podráždování k uspořádané činnosti základní životní duševní myšlenky přítomné již ve vejci, bez kteréhož by tato myšlenka zůstala ve svém němém nenasatném klidu, trávila by ze sousedního okolí a toto okolí vice versa (naopak; vyd.) opět z ní a to tak dlouho, dokud by se až do posledního puntíčku vzájemně nestrávily. Toto se však může také stát s ostatními vejci, která byla podráždována pářením, jestliže se k tomu nedostavily anebo v náležitě míře nepřistoupily nutné pozdější podmínky k vytváření.

2) U všech zvířat je akt páření jen podráždováním toho, co je již v těle samice; neboť chuchvalečky duší rostlinných anebo zvířecích se soustřeďují stále v určitém počtu a řádu na určitém místě v těle mateřském. Jsou-li jednou tu, pak podrážďují nejprve matku a matka svým podrážděním podráždí samce a ten jde a oplodní samici, - ne však, že by vložil do matky nové símě, nýbrž jen k činnému podráždění chuchvalečku života, který je již v matce.

3) Toto se děje tím, že símě samčů, skládající se již ze svobodnějších a nevázanějších životních duchů uvede právě jako takové vázané životní duchy v životním chuchvalečku matky do náležité revoluce a takto je nutí k činnosti, bez kteréhož přinucení by zůstávali ležet ve své sladké lenosti a nikdy by se neodhodlali k utváření a vnitřnímu organizování v nějakou bytost. Semenní duchové samčů neustále škádlí a lechtají životní duchy v samici a nedávají jim pokoj, kterémuž škádlení se tyto životní duchové neustále protíví, ano mnohdy, jsou-li velmi silní, umlčí dokonce duchy samčího semene, - kterýžto děj se v hospodářské řeči nazývá "das Verschütten," což se zejména často stává u hovězího dobytka, ale také u jiných zvířat a dokonce často i u člověka. Neboť sami životní duchové v mateřském životním chuchvalečku jsou až příliš nablíženi pro klid, než aby se příliš rádi podrobovali nějaké trvalé a uspořádané činnosti. Jsou-li však jednou náležitě a dostatečně podrážděni, pak jde věc již kupředu.

4) A hleďte, právě takový mateřský životní chuchvalec máme zde před sebou ke zřejmému pozorování! Hleďte, jak se za tohoto mého vysvětlování již velice uklidnil! Kdybych jej nyní takto ponechal, pak by se ve své snaze po klidu víc a více smršťoval, protože se jeho části táhnou vždy blíže ke středisku, toto středisko by vysály a nakonec by s ním musely zakrnět. Neboť tací životní duchové jsou jaksí jako malé děti plaší a bázliví a když se jednou jak zde vidíte zakuklili, nepřijímají zvenčí již žádnou potravu, nýbrž sají neustále na svém mateřském středisku a proto se musí scvrknout až v chuchvaleček velikosti tečky. Ale nyní sem přitáhneme silné a tedy mužské, jen pro pohyb stále nadchnuté praživotní duchy a necháme tento ženský lenivý chuchvalec neustále jimi přetírat a uvidíte, jaký účinek to vyvolá v tomto ženském chuchvalci.

5) Hleďte, nyní jsem podle vůle Páně přitáhl pomocí mnohých podřízených služebných duchů velké a jak vidíte velmi jasně svítící myšlenkovité praživotní duchy v podobě dlouhých ohnivých jazyků, kteří si hráli tam na vodě! Dívejte se jen velmi přesně, kterak se začínají co nejhrolivěji prohánět kolem ženského životního chuchvalce před námi volně se vznášejícího! A pohleďte, již se začínají menší, vesměs ženští životní duchové opět hýbat a snaží se zbavit těchto neklidných mužských životních duchů; ale tyto duchové nikdy neustoupí a podráždování ženských životních duchů zasahuje vždy hlouběji a hlouběji až k hlavnímu životnímu centru!

6) Nyní se začíná dokonce také toto centrum hýbat a ježto životní duchové je obléhající silnou pohyblivostí opět velmi vyhladověli, jsou nuceni brát potravu od světla mužských životních duchů a tím se opět sami stávají jasnějšími a plnějšími a tak jimi dostává také centrální hlavní životní myšlenkový duch mužskou potravu. Přinucení touto činností, dostávají obléhatelé z nitra popud, aby se víc a více seřaďovali k jakémusi dobře uspořádanému valu. Ale silnější životní duchové směrem k centru, nyní dobře osvětlenému, poznávají sebe a svou mysl a její řád a shromažďují se podle druhu své mysli a její příbuznosti; a již z toho vidíte vznikat organická

spojení a vnějšek přechází ve tvar, který se začíná stále víc a více podobat bytosti zvířecí.

7) Touto činností a tímto bojem se všechny životní části stávají stále potřebnější potraví, která se jim také mužskými částmi stále více přivádí. Vnější vždy víc a více se uspořádávající životní duchové začínají se však kvůli potravě obeznamovat s mužskými je zneklidňujícími duchy, starý strach a plachost mizí a to také přechází na duchy vnitřní. Vše se začíná svobodněji hýbat a pohybovat a následek toho je dokončování bytosti, která nyní zakrátko se již tak dalece zdařila, že vy, děti Pána, můžete nyní určit, jaký druh zvířete se z toho objeví. Hleďte, vyrůstá z toho zcela silná oslice a Pán chce, aby zůstala a se nerozložila.

8) Tu poznamenají **HEBRAM** a **RISA**: „Dobrý Rafael má asi zvláštní zálibu ve tvoření oslů! Před dvěma dny byl k našemu nemalému úžasu také s jedním rychle hotov!"

9) Práví **RAFAEL**: „Zanechte toho, co se tehdy muselo stát pro vaše poučení! Tato oslice zde má znamenat něco jiného; je to vám všem nutný symbol pravé pokory. Také vám lidem na světě se při vašich podnicích nedaří jinak, ukvapujete-li se ve svých úsudcích a závěrech, nežli že se nakonec jako výsledek objeví také obyčejně osel anebo aspoň dobrý jeho kus. Zde šlo také o to, aby se vám ukázal rychle jaksi od prvopočátku vývoj nějakého tvora a ukvapením se tedy také objevila oslice, - když už chcete mít na věci již vesměs něco vtipného.

10) Tato oslice bude připuštěna k oslu z předchozího dne a příští rok koupí oba jeden člověk z Jerusalemu a na jejich oslátce se bude vzpomínat po věčné časy!

11) Avšak nyní již nic dále o tom stačí, že jste viděli, jak z praživotních duchů (jednotlivých Božích myšlenek) vzniká přirozená bytost bez matky, jako od prvopočátku. Chcete-li však ještě, mohu vám také ve vsí rychlosti pořídít jiné bytosti.

12) Práví všichni: „Mocný sluho Páně, toho není naprosto třeba; neboť pro naše poučení máme na tom jednom tak obdivuhodném příkladě více než dost! Více toho by nás mohlo spíše jen pomást nežli osvětit!"

13) Práví **RAFAEL**: „No dobře, poslouchajte mne tedy ještě maličko dále! Ukázal jsem vám nyní plození a vznik bytosti ať už jakéhokoli druhu a to jednou v mateřském již trvajícím těle a zde nyní vznik volný, jak to bývá a se děje na každé nové Planetě anebo na nějakém nově vznikajícím ostrově na některé již staré Planetě, což se čas od času vždy děje.

14) Jen však nesmíte tento příklad přenášet na vznik a plození člověka, zejména na této Zemi; ačkoliv se přitom děje mnoho podobného, je nicméně základ toho nejvyšší rozdílný!

15) Lidské tělo ženské má sice také již v sobě přírodní látku; děje-li se však plození způsobem každému známým, oplodňuje a podražďuje se sice také chuchvaleček, ale odtrhuje-se jako bobule od hroznu, přivádí na správné místo a přistoupí tu k němu již hotová duše, pěstuje po nějakou dobu tuto životní bobuli, až látka v ní pokročí tak dalece, že duše stále se více stahující může vniknout do ještě velmi tekutého řídkého embrya (zárodku), ke kterémuž výkonu potřebuje duše také asi dva měsíce. Zmocnila-li se embrya úplně, stává se dítě ihned citelně živé a také rychle dorůstá k řádné velikosti.

16) Dokud nejsou nervy tělesného dítěte úplně vytvořeny a činný, pracuje duše se sebevědomím co nejhrošivěji dále a zařizuje si tělo podle svých potřeb; jsou-li však jednou vytvořeny všechny nervy a stává-li se jejich stále se vyvinující duch zcela podle řádu činný, pak se duše víc a více uklidňuje a nakonec v krajně ledvin docela usíná. Nyní o sobě nic neví a pouze vegetuje (živoří) bez jakékoli vzpomínky na dřívější nahý přírodní stav. Teprve několik měsíců po narození se začíná stále víc a více probouzet, což lze velmi dobře postřehovat z úbytku spavosti; nežli však dospěje k nějakému sebevědomí; potřebuje již delší dobu. Je-li dítě mocno řeči, pak teprve vstupuje také do duše opravdové vědomí, avšak bez zpětné vzpomínky, neboť tuto by duše ani nemohla při vyšším dalším vzdělávání vůbec potřebovat.

17) Duše však, vězíc zcela v masitém těle, nevidí a nepoznává nyní jinak zatím nic nežli jen to, co se před ní staví smysly těla a sama o sobě nemůže vůbec nic jiného poznávat, protože je a být musí masou těla v sobě tak zatemněna, že většinou naprosto ani neví, že je tu také o sobě bez masitého těla. Cítí se po dlouhou dobu jakoby s tělem úplně totožná a je k tomu mnoho třeba, aby byla duše v masitém těle tak daleko přivedena, že se začíná cítit a pozorovat jako něco mající své já, - čehož je také opět nejvyšší třeba, neboť bez toho by nemohla v sobě chovat ducha a také by jej ovšem nemohla nikdy probudit.

18) Teprve když se začíná v duši probouzet duch, stává se v duši poněkud světleji; začíná se přesněji poznávat a y sobě samé zcela skrytě věci objevovat, s nimiž si ovšem ještě valně-neví rady.

19) Teprve když duch a jeho mocné světlo v duši se stane zcela úplným skutkem, pak se také vrací do duše veškeré vzpomínky, ale vše ovšem ve vyjasněném světle. Tu však již není žádný klam a podvod, nýbrž jen nejjasnější nebeská pravda a duše je pak sama zajedno se svým božským duchem a vše v ní a mimo ni se stává nejvyšší slastí a blažeností!

20) Rozumíte nyní všichni tak trochu obrazu o tajuplném Jakobově žebříku? - Až potud já, to další Pán Sám s vámi!"

121. DŮVOD ONĚCH ODHALENÍ PÁNĚ.

1) „Co nám nyní ještě není zřejmé?! Pravili všichni Přítomní po andělově učením.

2) A setník **JULIUS** připojil: „Když to tak půjde dále, pak budeme brzo sami přetvořeni v bohy! Kdyby to bylo možné toto jasnovidství podle libosti podržet, pak bychom se při větším posílení vůle sami stali bohy a činili zázraky; avšak toto naše jasnovidství je jen následek onoho magického světla z tamté koule a naše vůle je stejně jako naše poznání slabá a proto jsme a zůstaneme slabými lidmi!

3) Když nyní tak pozoruji a uvažuji, co vše jen tomuto andělu je možné, ale člověku i té nejsilnější vůle ani písmeno z toho, pak se teprve vidí nekonečný rozdíl mezi Bohem a člověkem. Chápeme rukama: Božího všechno a člověkovo nic! Ať si někoho tato velká hloubka moudrosti a Boží moci sebevíce rozveseluje, mě však nikterak; neboť cítím v sobě až příliš jasně, že jsem naproti jen takovému andělu Rafaelovi naprostě nic. Co potom teprve jsem naproti Bohu?! Ne, ne, to je a sluje nic!

4) Víme a poznáváme nyní již věci nesmírné a zříme zázraky na zázraky, takže by z toho člověku přešel sluch a zrak a zkoušíme-li poté vlastní vůli, zda by se podle ní mohl snad takový dlouhý ohnivý jazyk řídit a aspoň se v pouhý chumáč schumlat, ó, ani atom se nehne s místa silou mé vůle, neřku-li teprve takový ohnivý jazyk! Proto považuji za lepší, když člověk mnohem méně ví a poznává, protože pak nemůže na něho přijít pokušení konat také zázraky. Mě proto nyní již jímá ze samého nesmírně mnohého vědění a poznávání úzkost a tíseň! Proč musím nyní tedy tak nesmírně mnoho vidět, slyšet, poznávat a vědět?"

5) Pravím **JÁ** : „Abys vedle toho také poznával, jak málo je člověk ze sebe sama a jak jeho bytí, vědění, poznávání a moc závisí jedině na Bohu!

6) Se svou vůlí, ovšem věčně nic nezmužeš, jako by také tento anděl nic nepořídil se svou vůlí učiníš-li však Mou vůli svou, pak také dokážeš to co dokáže tento anděl!

7) Je však nyní dobře, že tolik poznáváš a chápeš, přitom však zároveň prakticky začínáš uznávat, že tvá vlastní vůle nad tvé tělo zmůže pramálo. Můžeš poznávat a chápat vše, co poznává a chápe anděl; jestliže jsi si však neosvojil Mou vůli, jakož i Mou moudrost, pak ti ovšem veškeré vědění a poznávání nic neprospívá. Slouží ti, jsi-li žádostivý činu, jen k utrpení. A to je také dobře; neboť jen pokorou se stává člověk teprve člověkem a pravým Božím dítětem!

8) Ostatně to se vám všem neukazuje pro napodobení, nýbrž jen proto, abyste ve Mně poznávali úplně Boha, pak s tím pevnější vůlí činili to, čemu jsem vás jako Tvůrce všeho života pro zdokonalení života učil a co jsem vám přikázal.

9) Teprve tím musíte dospět ke znovuzrození svého ducha, bez něhož Má vůle jako činně působící nemůže ve vás zapustit kořeny. Uchopíte-li jednou svou vůli vůli Mou tak dalece, že svou vůli skutkem dobrovolně podrobíte vůli Mé a pečlivě se cvičíte v tom, aby Má vůle vámi poznaná nabyla dokonalé nadvlády, pak tím Můj Duch ve vás oživne a prostoupí brzy celou vaši bytost.

10) Má, vámi napřed co nejhorněji cvičená vůle dospěje tím ve vás k plné síle a co potom ona Mně zcela rovná vůle bude chtít, to se stane; ale jak bylo řečeno, teprve tehdy - a ne dříve!

11) Poznávání má však vlastně nyní být otěží, kterou byste vtáhli svou vůli do vůle Mé; neboť nyní musíte Mými skutky poznat, zajisté jsem Ten, jakým Se vám nyní neustále dávám poznávat.

12) Poznáváte-li to však dokonale, bude vám tím snazší následovat a si osvojit Mou vůli, která má svůj základ ve věčné pravdě, kterou nelze nikterak neuznat.

13) Když vám někdo radí k nějaké cestě a vy z jeho řeči zpozorujete, že jemu samému ta cesta není asi vůbec známa, pak si zajisté rozmyslíte jít po cestě, kterou vám ukázal a nastínil a řeknete: „O, tu zůstaneme raději kde jsme!“ Ale když z řeči někoho snadno vyrozumíte, že on tu

cestu již dokonale zná, protože je právě odtamtud, kam vám do nejmenších částí správně a pravdivě popsal onu cestu, pak řeknete: „Ten má poznání a nejlepší vůli, ten nemůže a nechce nás klamat a my beze všeho rozmýšlení nastoupíme cestu!“ Hleďte, následkem úplně a pevné důvěry podřídíte vlastní vůli toho, který vám jako dokonalý odborník ukázal dobrou správnou cestu!

14) A hleďte, tak je tomu i zde! Kdybych před vámi vystoupil jen v nějaké dýmce obestřené a mystické polovičatosti, zůstaly by ve vás ještě vždy nějaké pochybnosti a muselo by se vám velmi odpustit, kdyby ve vás vyvstaly jakékoli pochybnosti. Ale odhaluji-li Se vám nyní již téměř až na atom ve slově a skutku a se vší moudrostí, láskou a mocí vám ukazují, že jsem skutečně Ten, za jakého jsem Se vám Sám představil, pak je přece výsledek jistý! Předně nemůžete mít již pochybnosti o Mně a zadruhé následování Mé vůle, kterou může váš duch jedině dospět k nejuplněnějšímu znovuzrození, musí se vám stávat něčím zcela lehkým, protože musíte až příliš jasně poznávat, že následováním Mé vůle nevyjdete naprázdno, nýbrž dospěj'te jistě k věčně pravé realitě. Myslím, že zajisté poznáte, proč nyní před vámi konám všechny tyto nejneslýchanější věci a zcela Se vám ukazují a odhalují!

15) Zcela dokonalý moudrý mistr nečiní však nic bez důvodu a tak také ani já nečiním nic bez důvodu. Já však vás neučím jen kvůli vám samým, nýbrž abyste si pak také ve jménu Mém stali učiteli, vůdci průvodci vašich ostatních slepých bratří a sester a proto musíte být tím hlouběji uvedeni do tajemství Mého Království, Mé Bytosti a musíte také poznávat člověka v jeho celé podstatě, počínajíc od jeho nejhlubšího původu až k jeho nejvyššímu možnému zdokonalení a nejuplněnější bohopodobnosti!

16) Neboť vaší nejuplněnější a nejživější důvěrou může být co nejdříve probuzena stejná důvěra ve vašich učednících, kterou také oni brzy spatří a pochopí ony skryté věci, které spatřujete a chápete nyní vy.

17) Rozuměli jste Mi nyní dobře a rozumíte dobře, proč toto vše vám nyní odhaluji?"

18) Praví **všichni** hluboce pohnuti: „Ano, Pane, náš Mistře; náš Bože!“

19) Pravím **JÁ** : „Nuže dobře tedy, probud'te se opět do přirozeného světa, abych vám ukázal ještě jiné věci, neboť musíte ještě velmi mnohé věci dále a hlouběji poznat a pochopit!“

122. PÁN ODHALUJE JIDÁŠOVO NITRO.

1) Po tomto Mém slově zří všichni opět tělesnými očima a jsou naplněni nejvyšším úžasem nade vším co viděli a slyšeli a všichni se Mne jali hlasitě velebit, což trvalo celou půl hodinu.

2) Když všichni svým hlasitým chválením a velebením dali najevo, že Mne nyní poznali v pravé hloubce života, přišel ke Mně také **JIDÁŠ** Išariotský a pravil: „Pane, já jsem byl dlouho nedůvěřivý; ale nyní i já plně věřím, že jsi skutečně Sám Jehova anebo aspoň přinejmenším jeho pravý Syn! Ale něco přece nemohu ještě vždy na Tobě pochopit a toto něco spočívá v tomto:

3) Jak jsi mohl jako Jehova, jenž je nekonečný, opustit tuto Svou nekonečnost a vnutit Se do této nejvyšší konečné formy? A přitom všem zůstal starý nekonečný prostor ještě též, jakým byl od věčnosti? Ty, jako Jehova jsi totiž ten nekonečný prostor Sám! Jak může trvat tento prostor ve svém stálém nekonečném bytí a Ty, jako to nekonečné Já v tomto tělesném lidském tvaru?!

4) Hleď, Pane, to je zcela důležitá otázka! Dáš-li mi v tom náležitě objasnění, pak budu nejhornlivějším ze všech Tvých učedníků, - jinak bude mou duši kalit vždy malá pochybnost!“

5) Pravím **JÁ** : „Jak je možné, že nyní všichni vidí a ty jediný jsi se stal slepým? Cožpak ty myslíš, že Mne uzavírá tato schrána?! Či je také Slunce se svým působícím světlem uzavřeno jedině tam, odkud působí?! Jak bys je mohl vidět, kdyby nesahalo svým světlem dále nežli ke svému nejzevnějšímu kožnímu povrchu?!

6) Já jsem jen věčný Střed Svého Já; z tohoto Středu nicméně naplňuji věčně stále neproměnně nekonečný prostor.

7) Já jsem všude ten věčný Já; ale zde u vás jsem nyní ve Svém věčném Středu bytí, z něhož je věčně stále a stále a neproměnně stejně a stejně udržována celá nekonečnost ve svém přenekonečném věčném rozsahu.

8) Od věčnosti jsem přebýval ve Svém nepřístupném Středu a ve Svém nepřístupném Svět-

le ze Sebe Sama. Ale kvůli lidem této Země Se Mně zalíbilo vystoupit ze Svého nepřístupného Středu a ze Svého nepřístupného Světla, že jsem Se nyní právě v témž Středu a v témž Světle, které bylo i nejvyšším andělům od věčnosti nepřístupné, odebral na tuto Zemi a nyní jsem vám lidem dokonce se všech stran přístupný a vy můžete dobře snášet Mé Světlo.

9) Když jsme však vyšli ze Sicharu do Galileje a po poledni na jedné hoře odpočinuli, tu jsem několika z vás skutečně ukázal, kterak Má vůle sahá až ke Slunci. Vzpomeň si na to a pak uvidíš, jak jsem a mohu být všude domovem výjevem Své, všude stejně mocně působící vůle.

10) Praví **JIDÁŠ** Išariotský: „Pokud se dobře pamatuji vzpomínám si, že jsi tehdy zbavil Slunce na několik okamžiků světla! No, to ovšem není maličkost, - leč vypravuje se, že toto také dovedli staří egyptští mágové; jak, to je ovšem jiná otázka! Ve velké přírodě jsou zcela zvláštní skryté síly; Ty je znáš a staří mágové je také znali a učinili si je služebními. Pokud ovšem víme, nikdo nekonal takové skutky jako Ty!

11) Ale beze vši světské školy nejsi ani Ty! Neboť vypravují se ještě různé věci o dovednosti Tvého otce Josefa, ano i Tvé matky Marie, která byla učednicí Simeona a Anny; a má-li nějaký duchaplný mladý člověk takové rodiče, pak to již může k něčemu přivést! Avšak to je jen můj čistě světský názor; neboť já pro sebe věřím, že v Tobě přebývá a působí v hojnosti Duch Jehovy.

12) Co mi také prospěje věčně neviditelný Jehova, Jenž sedí někde vysoko nade všemi hvězdami a ve Svém nepřístupném Světle Se nikdy Svým tvorům neukáže, žádné zázraky nekoná, mimo stereotypní (opakující se) denní zázraky, které by však mohly být právě tak dobře způsobeny přírodou samou?! Ty jsi tudíž, aspoň pro mě, Jehova, protože jsi Se až příliš zřejmě makavě slovy skutky ukázal být před našima očima dokonalým Mistrem veškeré přírody a stvoření. Kdo, jako Ty, dovede vrátit mrtvým život, přikazovat živlům a dokonce ze vzduchu v existenci povolát několik zcela nových oslů a ryb a rovněž ze vzduchu naplňovat spižírny starého Marka chlebem a vínem, ten je pro mě jediným pravým Bohem, takže ostatní nepotřebuji! Ať už tedy máš Své čistě božské schopnosti odkudkoli, pro mě jsi nyní jednou pravý Bůh! Mám pravdu anebo ne?

13) Tak zcela na hlavu padlý přece jen nejsem, jak to myslel můj bratr Tomáš! Já vím, co vím a co mluvím; myslí-li však bratr Tomáš neustále, že jsem osel anebo vůl, pak se ve mně velice mýlí! Kdybych s ním chtěl mluvit jak bych mohl mluvit, nebyl by s to mně odpovědět na tisíc ani jedna! Kdybych byl v Tobě již dávno netušil pravého Jehovu, byl bych se také již dávno vrátil domů ke svému hrnčířství jelikož však já snad nejlépe vím s kým mám v Tobě co činit, zůstávám zde a opouštím své výnosné umění, ač zrovna také nejsem nepřitelem zlata a bílého stříbra, - neboť Tvé duchovní zlato a stříbro je mi milejší!

14) Ale že mi předtím Tomáš tajně šeptal do ucha, když anděl podle Tvé vůle povolal v život zcela zdravou oslici, že tento zázrak se stal jedině kvůli mně, aby mi v živém obraze ukázal, kdo a co já jsem, to přece nemohu jen tak zcela nechat! Myslí-li si Tomáš, že je moudřejší nežli se mu zdám být já, budiž; ale ať také mně dá pokoj! Neboť já mu v ničem nepřekážím; a nazývá-li mě zlodějem, pak jsem jemu ještě jistě nikdy nic neodcizil!

15) Ty jsi nám přece všem předtím podal nádhernou a nadmíru božsky moudrou nauku o nemoci lidské duše a od základu jsi ukázal, že s nemocnou duší by mělo být ještě více trpělivosti nežli s nemocným tělem člověka! Proč si tedy nezapíše za uši moudrý Tomáš tyto nauky vzhledem ke mně, jenž mohu být také ještě duševně nemocný, když už snad pro podobné čistě božské nauky nenalezl místo v srdci?! Já naprosto nežádám, aby mě odprosil za to, že se jeho moudrosti zalíbilo nazvat mne oslem, - neboť tak pokorným, jakým on se domnívá být, jsem já také! - Ale pudilo mě to, abych zde otevřeně doznal, že jsem sice člověk duševně nemocný, ale proto velké duševní zdraví Tomášovi nezávidím! Chci proto také být stále stejně jeho přítelem a dobrým bratrem, jako jsem jím byl vždy, - ale jen jedno si od něho přeji, aby ve vši další budoucnosti zkoušel horlivost opravovatele na někom jiném a ne na mně; neboť dosud jsem přece ještě právě to co je on, totiž jako on povoláným učedníkem před Tebou, mým Pánem a mým Bohem !"

16) Pravím **JÁ** : „Není sice zrovna zcela chvalitebné od Mého Tomáše, že tě má stále na mušce svého luku; ostatně je Mi také známo, že při úplném dokončení této zde ještě před námi dlící oslice jsi učinil ty nejprve velmi nevhodný vtip a tento byl vlastním důvodem pro který tě Tomáš tak trochu porazil tvými vlastními slovy.

17) Řekni Mi, pročpak jsi učinil poznámku, podle které jsi řekl a vlastně mínil, že se nakonec

všechny Mé zázraky budou vyznačovat tvořením zdravých oslů! Hle, tato tvá poznámka byla velmi zlomyslná a zasloužila si velice Tomášovy protipoznámky! Já nekárám tvou víru podle které se na Mne díváš jako na svého jediného Boha a Pána, jen haním na tobě to, že tato tvá víra a toto tvé mínění spočívá spíše jen ve tvých slovech nežli v životě tvé mysli.

18) Neboť podle pravdy Mne považuješ přece jen spíše za nějakého pravého staroegyptského mudrce a mága, jenž se co nejlépe vyzná ve všech skrytých přírodních silách a dobře ví, kde se má těchto sil chopit, aby mu nevypověděly službu! Vidíš, to je na tobě hodno pokárání!

19) Co je stovkám lidí rukama hmatatelnou nejčistší pravdou, o tom ty dovedeš stále ještě pronášet pochybnost za pochybností a vyslovovat zcela otevřeně tvrzení, která Mne u některých slabších lidí musí vždy stavět do dvojího světla. Neříkal jsi hned, když jsem navrátil život několika úplně utopeným, že zde také přispělo samo místo a postavení hvězd a že Mi proto bylo snadno konat všeliké zázraky; na jiném místě, že by se Mi to bylo naprosto nezdařilo! V Nazaretu, v Kafarnaum a v Kisu, v Jesaiře a i v Genezaretu bych byl sice vykonal také velké zázraky, - ale daleko ne tak mnoho jako na tomto místě. - Když jsi Mne tedy ve vsí vážnosti považoval za svého jediného Boha a Pána, proč Mne tedy před cizinci podezíráš?!"

20) Praví zcela drze a odhodlaně **JIDÁŠ** iškariotský: „Při poněkud přesnějším pozorování světa a přírody se však zdá, že Bůh přece jen vždy bere velice ohled na příznivost místa, na kterém chce provést něco zvláštního! Jdeme-li na nějakou velmi vysokou horu, jako například Ararat, nenajdeme tam zrovna nic jiného nežli jen holý kámen, sníh a led. Pročpak tam nerostou hrozny a fíky, jablka, hrušky, třešně a švestky? Tu myslím, že Jehova neshledává to místo dostatečně příznivé, aby vyvolával tyto sladké zázraky také tam! Tu se tedy zdá, že Jehova Sám bere velice ohled na příznivost místa, jinak by byl živné divy sladkosti umístil jistě také na Araratu!

21) A já myslím, že Ti neubírám na božskosti, tvrdím-li, že k vykonání zázraků shledáváš vždy jedno místo přece jen příznivější nežli místo jiné, jako například Nazaret, kde jsi Se zázraky zrovna nepředstihl. Jako Jehova bys mohl také přeměnit velké pouště africké v nejpožehnanější a velmi kvetoucí nivy, kdybys byl shledal toto území způsobitelné a příznivé! Poněvadž však zmíněné území je vždy ještě poustinou a také bezpochyby ještě velmi dlouho zůstane, pak myslím, že neutrpíš na Svě božskosti, zůstane-li velká africká poušť Sahara ještě velmi dlouho tím čím je. Takové je tedy moje mínění, ačkoliv bratr Tomáš s ním snad zrovna nebude úplně srozuměn!"

22) Tu přistupuje na Můj pokyn **TOMÁŠ** a praví: „Mluvil bys tak zcela správně, kdybys to také tak ve své mysli cítil a rovněž také poznával jako úplně pravdivé; ale z toho v tobě nelze objevit ani stopu! Podle tvého vnitřního doznání je Pán stále předně moudrý eklektik, jenž dovede z mnohých jemu známých nauk vybrat tu nejmoudřejší a jenž si zadruhé osvojil veškerou magii tak, že se Mu při jistých příležitostech a příznivých okolnostech nemůže nic nezdařit. Jen je tvou, se satanem dosti blízko spřízněnou ideou to, že tak opravdu velký mág, jenž dovede sebeskrytější síly podrobit své vůli, musel by být nakonec pravý Bůh!

23) Nyní se zde ukazuje, že Pán Ježíš z Nazaretu vyhovuje úplně tomuto tvému požadavku a tak se také nerozpakuješ zbavit starého Boha Abrahama, Izáka a Jakoba zcela trůnu a za to naň dokonce posadit tohoto tvého mága! Neboť abys považoval Ducha tohoto Světce z Nazaretu za Téhož, Který kdysi hřměl na Sinaji našim otcům Své zákony, o tom nemáš ve svém srdci nejslabší stín nějakého jen polovičního pojmu.

24) A protože to u tebe ještě vždy tak vypadá, nemohu tě při každé příležitosti nenapomenout, když se někdy právě při takové příležitosti vypínáš a chceš ukázat svůj vždy zrádný zlý dvojí jazyk; neboť každý, kdo jinak myslí a cítí a jinak jazykem hýbe, je zrádcem na posvátnosti pravdy. Proto bys se měl tímto dát napomenout a ve vsí budoucnosti ne jinak myslet a cítit, přitom však nicméně zcela jinak mluvit! Neboť toto je způsob dravých vlků, kteří kráčí v kůžích beránčích, aby tím snáze dostali nevinné a něžné jehně do svých smrtících drápů. Rozuměj mi dobře neboť já tě zcela prohlédám a jen tehdy tě napomínám, vystupuješ-li hlasitě, protože tu hned vidím, jak jsi vždy lhářem, neboť jinak mluvíš nežli myslíš a cítíš. Já tobě, jako nemocné duši jistě nejsem nepřítelem, - avšak jsem jím nemoci samé!"

123. JIDÁŠOVO OSPRAVEDLŇOVÁNÍ.

1) Práví **JIDÁŠ** Iškariotský: „Je-li tomu již tak, pak se přece musím zapírat; neboť Pán přece dal těm ostatním vždy příležitost, aby svou zlobu a faleš zcela potlačili. Když tuto výhodu dostali cizinci, proč má být zadržována právě mně, jenž přece náležím k vašemu kruhu a vždy jsem sdílel s vámi radost i zármutek?!“

2) Práví konečně jednou **BARTOLOMĚJ**: „U cizích bylo tomu zcela jinak! V nich byla větší nou skutečně již jen odjakživa zdůvodněná faleš. Oni vlastně za to nemohli, že byli špatní a zlí; když však uslyšeli světlé slovo věčné pravdy, začínalo to v nich vřít a vařit a jali se zbavovat starého neřádu a stali se čistými. Ty však stojíš již dlouho ve vší plnosti duchovního světla pravdy a máš pro nejuplnější jeho ryzost tisíc těch nejživějších důkazů ve slovech a všelikých zázracích! Leč to vše sebou nepohne; ty bys nejraději konal sám zázraky, abys si tím podobně jako farizeové v chrámu vydělal co nejvíce zlata a stříbra. Ty Boha pro sebe nepotřebuješ, leda takového, který by ti opatřil hodně mnoho peněz, abys pak mohl na Zemi nesmírně dobře žít a nakonec beze všeho ohledu na tyto z Boha zde slyšené životní pravdy rádně do smrti hřešit!“

3) A při takovémto tvém vnitřním způsobu myšlení není pak se sebezapřením tvého nitra nic, protože tebe to nemůže polepšit a nám to nemůže poskytnout žádné prostředky, abychom slovy anebo skutky vytvořili v tobě srdce nové, bez něhož zůstaneš jakým jsi.

4) Nemůže-li tě však přeměnit všemohoucí slovo Páně, co potom s tebou pořídí naše slovo lidské?! Vrať se raději na své staré místo a neruš nás budoucně svým nejnicotnějším žvastem! - Domluvil jsem!“

5) Po tomto velmi důtklivém napomenutí chtěl sice Jidáš Iškariotský ještě něco říci ale **KORNELIUS** mu řekl: „Otevři svá ústa již jen tehdy, budeš-li k tomu někým vyzván; jinak mlč a neruš Pána v jeho působení! Chceš-li však již vůbec mluvit, odeber se hezky hluboko do blízkého lesa a mluv tam se stromy a keři oni ti nepřijdou s odmluvou, která by tě mohla zlobit a nakonec snad hluboko urazit! Anebo jdi dolů k moři a mluv tam s rybami; ony tě také ve všem nechají při tvém! Neboť z toho, co se zde mluví a co se zde děje, rozumíš beztoho tolik jako nic; a tvá reptavá hloupost a tvé z ní vždy znovu probuzené sobectví a hrabivost nás nejvýš ruší v hlubších, pro nás tak nutných úvahách o velkých životních pravdách z Pána Boha!“

6) Po těchto slovech ustoupí Jidáš Iškariotský zcela do pozadí a nepromluví již ani slovo, poněvadž choval ke Kornelioví velkou úctu, neboť až příliš dobře znal jeho horlivost a smysl pro Mne a Mou nauku.

7) Když to však bylo opět urovnáno, pravil jsem všem **JÁ** : „Kdo má, tomu bude vždy ještě přidáno; kdo však nemá, tomu bude ještě vzato co snad měl!“

8) Vy jste se nyní sami přesvědčili, jak zlé jsou světskost a lakota; proto chraňte před tím svá srdce co nejpečlivěji! Neboť lakotné srdce nemůže chápat nic z věcí duchovních a také nemůže nikdy a nikdy být tak dalece osvětleno, aby pochopilo co slouží k jeho spáse.

9) Vy všichni jste nyní již pochopili těžké věci, ačkoliv jste teprve několik málo dní kolem Mne; onen učedník je však nyní již téměř půl roku kolem Mne a byl na vlastní oči a uši svědkem vše možných zázraků a ponaučení a přece pravdu nechápe! Důvod toho je v jeho převeliké lačnosti po penězích - a to proto, že je velmi lenivý a loudavý.

10) Člověk opravdu pilný si vydělá snadno denně tolik, kolik potřebuje a ještě leccos nad to, co mu přijde ve stáří k dobru; a i kdyby si také nemohl nic ušetřit, protože dával rád svůj přebytek chudým a potřebným, přece bude o jeho dny stáří postaráno.

11 Avšak lenivý člověk miluje nečinnost a chce se mít dobře na účet svých pilných spolubližních; proto se stává lhářem, podvodníkem a zlodějem, jen aby urval hodně pokladů, aby pak mohl žít jako král.

12) Takovou chtivostí však zatemňuje svou duši tak, že pak již nemůže chápat nic čistě duchovního; a i když je také nejvyšším a nejčistším duchovním světlem osvícena, zvrátí se ihned ve svou sobeckou, nejvyšš hrušohmotnou podstatu a proto nevidí a nepoznává opět nic jiného nežli jen hmotno.

13) Jak se však duchovno proměňuje ve hmotu, to jste viděli při vzniku této před vámi nyní se pasoucí oslice a proto vám tedy nemusím v té věci dále již nic vysvětlovat. Neboť kdo z vás to pochopil, ten to také pochopil ihned a snadno; kdo však to ihned a snadno nepochopil, ten to také ještě dlouho a na tomto světě již vůbec nikdy úplně nepochopí!

14) Proto se ptejte všichni sami sebe, jak je to s vaším porozuměním! Kdo je má, ten je má,

kdo je však nemá, ten je také ještě dlouho mít nebude! V kom je duše duchovní, ten také může snadno duchovno pochopit; v kom však duše dychtí po hmotě, ten také nemůže pochopit toto nejvyšší a nejčistší duchovno!"

124. O VÝCHOVĚ DĚTÍ.

1) (PÁN:) „Mezi lidmi musí sice být zajisté rozdíly; ale nikdo nebyl co se týče duše, do tohoto světa postaven tak zanedbaný, aby se jeho duše musela státi zcela hmotou. Neboť ani jedna lidská duše nebyla do masitého těla vložena bez svobodné vůle a, bez inteligence svého já.

2) Hlavní důvod zkažení lidských duší spočívá však hlavně v prvopočáteční, obyčejně s opičí láskou spojené výchově. Stromek se nechává růsti jak roste a velmi nevčasným mazlením se ještě všim možným přispívá k tomu, aby se nechal kmen hodně křivě růsti. Jeli však kmen jednou utvrdlý, pak veškeré pokusy, aby se ohýbáním narovnal, pomohou již pramálo, duše jednou křivě vyrostlá se asi zřídka již stane úplně přímým kmenem!

3) Proto ohýbejte všechny své děti v jejich snadno říditelném mládí a pak se vbrzku již málo kde vyskytne tak velmi hmotná duše, aby nemohla chápat duchovno a snadno se nevpravila do správného jednání na cestách pravého životního řádu z Boha! Zapamatujte si to dobře; neboť proto jsem vám ukázal ztělesnění duše v těle mateřském!

4) Dítě až do sedmého roku, je stále ještě mnohem spíše zvíře nežli člověk. Neboť co je tu u dítěte člověkem, to je většinou ještě pohříženo do hlubokého spánku. Ježto tedy takové dítě je mnohem spíše zvíře nežli člověk, má také jen velmi mnoho zvířecích a přitom velmi málo vpravdě lidských potřeb.

5) Necht' se jim poskytuje jen to nejnnutnější! Zvykejte je záhy všelikému strádání; hodné nikdy nepřechvalte, avšak nebuďte také k méně schopným a k méně hodným nikdy příliš krutí, nýbrž zacházejte s nimi s opravdovou láskou a trpělivostí.

6) Dejte je cvičit ve všelikém dobrém a užitečném a nečiňte sebehodnější dítě nikdy ještějším, samolibým a sebe přeceňujícím. Také nečiňte děti, zejména mají-li nějak pěknou postavu, nikdy krásným a bohatým oděvem ještě marnivější a pyšnější, nežli takové děti již od přirozenosti rády jsou. Dbejte o jejich čistotu, nikdy však z nich nečiňte jakési domácí bůžky, tak budou již od narození uvedeny na cestu, po níž dospějí ve svém zralejším mládí tam, kam dospějete nyní všichni vy teprve skrze Mne.

7) Panna naplněná cudností a kázní dosáhne stavu počestné matky a jinoch s mužně zralou duší a s probuzeným duchem v ní vstoupí do mužného věku a stane se požehnáním svým (bližním) a Zemi a všemu jejímu stvoření.

8) Povolíte-li však příliš zvířeckým chtíčům a vášním svých dětí, pak jimi otevřete také novou a širokou bránu všem nepravostem, bránu, kterou budou v branných zástupech záhubně vnikat do tohoto světa; a budou-li jednou zde, pak marně potáhnete s všelikými zbraněmi do pole a nic nepořídíte proti jejich síle a veliké moci!

9) Pěstujte tudíž stromky, aby jejich vzrůst byl přímý, k nebi se snažící a očišťujte je pečlivě ode všech zrudných výrůstků; neboť jestliže stromy jednou vzrostly a zesílily a jsou plny špatných zakřivenin, které jim způsobily neblahé větry, pak je nebudete již s to napřímit žádnými násilnými prostředky.

10) Viděli jste dříve před sebou chumáč ohnivých jazyků. Ve svém duševně specificky volném a nevázaném stavu nebyl dávno ještě určen k tomu, aby se z něho mohla stát právě oslice; teprve po následujícím příkazu anděla se začaly uchvacovat části v jeden organismus tak, že se nakonec musela objevit podoba osla.

11) Jelikož zde však stojí nyní osel již dokonale hotový, je proměna v jiné zvíře sotva již možná! Není sice nic, co by u Boha bylo nemožné; ale tu by musel být tento osel napřed zcela rozložen a všechna základní specifika by se musela spojit v jeden zcela jiný organismus s přibráním nových specifík a s vyloučením mnohých nyní podstatu osla podmiňujících specifík. Toto by však byla jistě stonásobně větší námaha a práce, nežli vytvořit z původní myšlenky v pravém poměru zcela novou bytost, která předtím ještě nikdy nevstoupila na půdu této Země.

12) Tak lze také z dítěte snadno vše udělat, kdežto muž, anebo dokonce stařec přijme již málo anebo vůbec nic.

13) Přihlížejte proto především k pravé a dobré výchově dětí, pak vám bude snadno kázat

toto Mé úplné evangelium novým národům a dobré sítě padne také na dobrou a čistou půdu a přinese žej stonásobnou! Necháte-li však své děti vyrůstat jako opice svá mláďata, pak vám jako plevel poskytnou takový užitek, jako opičí děti starým; co totiž staří nashromáždí, to jejich děti svévolně stráví a zničí; a chtějí-li je staří od takového zločinu odvrátit, vycení jejich něžná mláďata ihned ostré zuby a staré zaženou.

125. ŽIVOT JIDÁŠE IŠKARIOTSKÉHO.

1) (**PÁN:**) „Na tomto učedníku (Jidáš Iškariotském; vyd.) máte výmluvný příklad. Byl jediným synem velmi zámožného otce a pošetilé do něho až k smrti zamilované matky. Následek toho byl že oba rodičové zcela tak jako opice rozmazlili syna a dovolovali mladíku vše a také mu dávali vše, čeho se mu jen zachtělo; a ještě další následek toho byl ten, že mladík když zesílil, vyhnal rodiče z domu a sám se obveseloval s chlívými děvčaty nakolik jen mohla snést jeho přirozenost.

2) Zanedlouho mladík ztenčil jmění rodičů tak, že se pak museli oba chopit žebračké hole a brzy poté hořem a žalem zemřeli.

3) Ale mladík, nyní rovněž zcela zchudlý, vešel nyní trochu do sebe a tázal se nakonec sebe sama řka: „Ano, proč jsem se stal takový a ne jiný? Sám jsem se nerodil, ještě méně zplodil, vychovat jsem se přece také sám nemohl, - a přece mi každý člověk vmete do očí, že jsem bídný padouch a zlosyn, jenž svými nezřízenými a zlými kousky připravil rodiče o všechno jejich těžce vydobyté jmění, přivedl je na žebračkou hůl a nakonec záhy i do hrobu!

4) A mohu já za to? To vše bylo snad ode mě velmi špatné; mohu však zato, když mě rodiče nevychovali k něčemu lepšímu?! Co si nyní však počnu? Chudý, bez peněz, bez domova, bez služby, bez chleba! Krást a loupit by bylo to nejlehčí a přišlo by se tak nejdříve k dobrému cíli; ale být jako neobratný zloděj dopaden a pak krvavě potrestán, to asi nikterak sladce nechutná! S loupěním to však vypadá ještě hůře! - Vím však, co nyní udělám! Naučím se nějakému umění a kdyby to i bylo to staré hloupé hrnčířství, které učinilo mého otce bohatým !”

5) Jak řekl, tak učinil! Šel do Kafarnaum k jednomu zcela bodrému hrnčíři do učení a s velkou pílí se naučil v krátké době jeho umění. Starý hrnčíř měl dceru, která se brzy poté stala ženou učedníka tohoto umění.

6) Ale jako byl Jidáš dříve lehkomyšlný, tak se nyní jako mistr hrnčířský stal krutý a lakomý. Jeho žena okusila často jeho krutost. Dělal dobré zboží a začal navštěvovat všechny trhy a doma nechával své lidi strádat a do krvavého potu pracovat. Přišel-li z trhu s mnoha penězi domů, pak obmyslil pilnější dělníky s něčím nepatrným; přišel-li však domů s malou kořistí, pak se děly v jeho skoupém domě kruté věci.

7) Aby si vedle svého hrnčířství opatřil ještě vedlejší výdělek, pronajal si také rybářství a jal se před dvěma roky spoléhat na přirozenou magii, protože v Jerusalemu častokrát viděl, jak velmi mnoho peněz si tu vydělávali leckterí egyptští a perští mágové. Nic řádného však nesvedl přesto, že za to vydal mnoho peněz. Také se učil magii u několika zahraničních Esejců, kteří mu předstírali, že by byli s to, kdyby to muselo být, již také ihned stvořit svět i se vším co obsahuje a nosí.

8) Ale brzy se přesvědčil, že byl podveden a obrátil se k svým zchytralým mistrům zády. V tomto roce se dověděl, co všechno jsem konal já a že to vše v nejvyšší míře předstihuje to, co se na této Zemi dosud nazývalo „konáním zázraků”.

9) To byl tedy také vlastní důvod, proč se připojil ke Mně a doma vše opustil, jen aby se ode Mě naučil konat zázraky a potom vydělávat mnoho zlata a stříbra.

10) Na Mé nauce mu málo záleží. Když dává pozor na Má ústa, pak by vlastně jen rád slyšel, jakým způsobem a jakými prostředky jsem vykonal ten či onen zázrak. Nuže, o tom nemůže nikdy nic pro sebe upotřebitelného uslyšet a proto je stále nevrlý.

11) Ostatně pro tento svět u Mne strašně špatně pochodí. Zrádné jednání a poté nejtemnější zoufalství učiní z něho sebevraha a provaz a vrba budou jeho smutným koncem na světě! Neboť je jedním z těch, kteří chtějí zkoušet Boha, což je a musí být velkým zločinem. Kdo se však odváží dopustit se zločinu vůči Bohu, ten ho také neopomene vůči sobě samému. Nejprve vůči Bohu a pak vůči sobě samému!

12) Já však pravím vám, že na onom světě sebevrahové těžko kdy uzří tvář Boží! Mohl

bych vám také dokonce podat matematicky pevně stanovený důvod toho; leč nestojí to věru za námahu. Stačí, když věříte tomu co jsem vám uvedl jako následek sebevraždy. Její příčinou je vždy jakási bojácnost, vyplývající ze zoufalství, které je následek nějakého zločinu proti Bohu aneb proti Jeho přikázáním.

126. NÁSLEDKY NESPRÁVNÉ VÝCHOVY.

1) (**PÁN:**) „Zákony Boží bývají sice uznávány za nejvyšší dobré a spravedlivé; leč jsou také lidé, kteří o takovýchto zákonech nechtějí vsutku nic vědět, nýbrž žijí čistě a pouze světu. S takovými lidmi se ovšem nedá dělat žádný anebo nejvyšší jen nejhorší obchod na světě. Kdo s nimi vejde v obchodní spojení, ten je již hned předem nejvyšší podveden a obelstěn. Kdo by se však s takovými světskými lidmi spolčil, aby od nich něco získal, ten by musel být již velmi hloupý; neboť jinak by byl své spojence jistě napřed bystřeji prohlédl, nežli se s nimi pustil do obchodu.

2) Takový poloblbný člověk má však aspoň vždy ještě lepší srdce, ačkoliv je vždy poněkud ziskuchtivý, ale přitom právě pro svou blbost je slabé víry a v Boha málo důvěruje. Myslí si sice vždy a říká: „Nechte mě jen stát se jednou hodně bohatým! Teprve potom budu nejlepším člověkem na světě a také si opatřím všechny prostředky, kterými mi bude možno mystické bohobytí lépe a jasněji poznávat! Potom vykonám vůči chudému světu všemožná dobrodiní; a mé jméno budou mít v ústech ještě tisíciletí! Ale dovoďte, aby se mi jednou bohatí světská lidé stali služebníky, pak se vše ostatní rázem poddá!“

3) Takovýmito slepými nadějemi se takový hlupák ohání, dělá si plány a pokusy a se svými plány se přiblíží k velkým a bohatým, kteří si svým bystrým světským rozumem vyhlédnou brzy z jeho vynálezů nějaký prospěch pro sebe. Tento hloupý spekulant jim sedne na lep a je přitom do nebe volajícím způsobem podveden a zcela oklamán.

4) Nyní tu stojí úplně oloupen o všechny své plány a naděje a zcela bez prostředků a nedovede nalézt východisko. Víra v Boha a pevnější důvěra v Boží moc, dobrotu a pomoc se u něho odjakživa rovnaly téměř nule. Podvodem, který jej o všechno připravil, ztratil veškerou souvislost se světem! jeho rozum je příliš omezen a přes veškeré hledání a přes veškeré úsilí nemůže nalézt východisko.

5) Jaký je nyní následek toho? Zoufalství a s ním nejpalčivější omrzelost života, protože se pro tento život nechtějí ukázat žádné i jen nějak zpola snesitelné vyhlídky! V takovém horečném žáru si pak obyčejně zbabělec sáhne na život a stává se sebevrahem. Že tím své duši způsobí nezřídká neomezenou škodu, můžete jasně a zřetelně poznat z toho, že takový člověk se chce ještě velmi dlouho vždy víc a více ničit, protože již jednou pojal proti životu jistě nejsmrtejnější nenávisť, bez níž by se byl nestal sebevrahem. Vědomá zbabělost není však nikomu vrozena, nýbrž je jedině následek špatné a zvrácené výchovy.

6) Tomu, kdo své děti, opravdu miluje, musí přece především záležet na tom, aby vychoval jejich duše tak, aby nebyly pohlceny hmotou. Vychovávají-li se duše v náležitém řádu, stávají se co nejdříve způsobilé přijmout ducha a nikdy nejsou bojácné a o nějaké sebevraždě nebude již nikdy řeči.

7) Ale při vaší opičí výchově dětí zejména ve městech nemůže být jinak. Zvykejte proto své děti již záhy na to, aby hledaly v srdci to pravé Království Boží a tím je více nežli královsky ozdobíte a vydobudete pro ně největší a nejlepší dědický podíl pro čas i věčnost!

8) Z rozmazlených dětí se však nestává nikdy a nikdy něco životně velkého! I když se nestane s nimi také jinak nic zlého aneb nepřijdou snad do ničeho zlého, vytvoří se časem. u nich přece jen jistá slabá stránka, kterou žádný člověk nesmí urazit, ba ani se jí dotknout. Je-li taková slabá stránka nahnána, dotčena anebo dokonce uražena, pak už takovému člověku není pomoci. Stane se zcela zuřivý a vzteklý a bude se jistě hledět na svém uraziteli všemožně mstít anebo mu bude aspoň strašně a vážně vyhrožovat, aby se takového žertu budoucně zcela vzdal, protože v opačném případě by měl pro něho strašně zlé následky.

9) Taková slabá stránka, vyplývající ze svobodné vůle a poznání, není v podstatě vlastně nic špatného; je to však nicméně v duši puklina, na níž je tato vždy zranitelná a to nejen zde, nýbrž také ještě po dlouhou dobu na onom světě.

10) Proto přihlížejte u svých dětí velmi také k tomu, aby se v nich nevytvářely žádné tak

zvané slabé stránky! Neboť stanou se duši tím, čím jsou také chronické, zpola zajizvené nemoci. Je-li stále pěkné počasí a vane-li přitom příznivý vítr, pak tyto nemoci mlčí a člověk který je má se cítí zcela zdrav; začne-li se to však ve vzduchu jen připravovat na špatné počasí, začnou se také hned tyto pukliny v těle hýbat a přivádí člověka bolestmi často do zoufalství.

11) Jako je však každému, lékaři obzvláště těžko takovéto staré tělesné vady léčit, rovněž tak těžké a často téměř ještě těžší je takovou starou duševní puklinu vyléčit. Chce-li lodník uchránit svou loď před puklinou, nesmí plout tam, kde jsou v moři všeliká úskalí a korálové útesy, nýbrž jen tam, kde má voda náležitou hloubku. A tak také vychovatel dětí nesmí jako opravdu života znalý kormidelník zavádět své malé lodičky života na mělčinu plnou všeho světského úskalí, nýbrž spíše se musí hned odvážit na vnitřní hlubiny života a tehdy uchrání malé lodičky od nebezpečných puklin a tím si vydobude korunu pravého kormidelníka života!

12) Blaze tomu, kdo si také tato slova vezme k srdci; nezůstanou bez požehnání ani pro něho ani pro jeho příbuzné!

13) A nyní, ježto jsme také prospěšně promluvili o této vedlejší věci, která vyplynula z výstupu Jidáše iškariotského, vraťme se opět k našim úvahám o vzníkání a zdánlivém zanikání a všimněme si zejména zanikání!

127. O STRACHU PŘED SMRTÍ.

1) (**PÁN:**) „Vznikání nějaké věci, nějaké bytosti anebo dokonce člověka, má v sobě jistě vždy něco radostného, ale viditelné zanikání a rozkládání se zejména člověka, má zase v sobě jen něco smutného, co naplňuje pocit každého člověka vždy žalostí.

2) Já se však táži a pravím: „A pročpak to, mají-li lidé přece ještě nějakou víru v nesmrtnost lidské duše?! Příčina spočívá hlouběji nežli si ji dovedete představit. Předně tento smutek pochází ze strachu ze smrti a potom ještě z mnohého jiného, což vám však nyní nemohu a nesmím najednou podat, abych vás hned v tom a hned v onom nezmátl.

3) Jestliže se duše již úplně znovuzrodila a přešla do veškeré pravé životní činnosti, pak ovšem veškeren smutek a veškeren marnivý strach ze smrti aneb zániku přešel ale u duší, které ještě nedosáhly náležitého stupně vnitřního životního zdokonalení, zůstává vždy ještě trochu smutku po jejich zemřelých bližních a v nich samých něco ze strachu z vlastní smrti, kterého se na tomto světě zbaví úplně teprve tehdy, stanou-li se jejich duše ve svém duchu a duch v nich velkými.

4) Pozorujte jen velmi rozmazlené dítě, nebylo-li zvyklé již od nejtělejšího mládí vždy větší a větší činnosti, jak se bude strašně smutně tvářit, bude-li snad muset po dovršeném dvanáctém roce nastoupit zcela vážnou a trvalou, byť i jeho silám přiměřenou činnost! Dá se do pláče, bude plno smutku, nevrlosti, zlosti a také hněvu proti těm, kteří je začínají pobádat k trvalé práci.

5) Pohleďte naproti tomu na dítě stejného věku, které bylo již od svého nejtělejšího mládí zaměstnáváno vždy vážnými, jeho silám přiměřenými pracemi! S jakou chutí a radostí se takové dítě celý den prohání, aniž se unaví!

6) Jako je však v líné duši stále domovem velký strach ze vši vážné a trvalé činnosti, tak pochází také v duši z téhož pramene strach ze smrti, ba dokonce i z poněkud nebezpečnější nemoci.

7) Také jste již častěji zažili, že náležitě pilní a velmi pracovití lidé nemají zdaleka tak velký strach z umírání, jako mají lidé práce se štífcí, přitom však v blahém životě veselí a blahého života chtějí a tento strach dříve nepřejde, dokud se taková duše nechopí náležité činnosti.

8) Vy se ovšem domníváte, že tento strach, je jen následek neurčitosti ve vědění a poznání onoho světa. Já však vám všem pravím: Nikoli, to je jen následek hluboko zakořeněného vyhýbání se duševní činnosti a protože duše skrytě tuší, že s odejmutím těla se další její existence stane nejvyšší činnou, je nad tím zcela bezútěšná a ocitá se v jakési horečce, ve které se pak také dostaví nejistota o příštím dalším trvání. - Přemýšlejte o tom poněkud a pak budeme o této důležité věci pokračovat dále!"

9) Po těchto Mých slovech povstává **MATHAEL** a praví: „Kdyby bylo dovoleno, pak bych k lepšímu porozumění této věci řekl nějaké slovíčko!"

10) Pravím **JÁ** : „Mluv tedy jen co víš a čemu rozumíš; neboť tvé vědění a porozumění stojí na nejlepší základě!"

128. ODDĚLOVÁNÍ DUŠE OD TĚLA PŘI SMRTI.

1) Poté začal mluvit **MATHAEL** a jeho slova zněla takto: Milí přátelé a bratři, nevím sice jak jsem přišel k tomu, že jsem někdy již za svého nejtělejšího mládí mohl vidět duchy a dokonce s nimi rozmlouvat, což bylo také hlavním důvodem, proč jsem vlastně vstoupil do zdí chrámových; neboť řeklo se mi, že duchové, kteří se mně často stali již obtížnými, nebudou mít v chrámě žádnou moc nade mnou a že je potom také již nespátřím. Nuže, to bylo správné a zcela v pořádku; neboť když jsem oblékl požehnaný šat chrámu, byl s viděním duchů úplně konec! Jak a proč, nedovedl bych povědět, ale tato skutečnost je úplně pravdivá a správná.

2) Ačkoliv jsem tedy byl zdmi a šaty chrámovými tohoto soužení zbaven, dovedli se duchové nicméně mstít jiným způsobem. Má pozdější strašná posedlost byla jistě velmi žalostný následek toho! Další věci onoho mého nejvyššího politování hodného stavu jsou známé a nemusím se o tom již zmiňovat. Ale z mého dřívějšího stavu, v němž jsem spatřoval duchy, je mi ještě leccos známé a jestliže zde z toho nyní podám něco ku prospěchu všem svým nynějším přátelům a bratřím, pak myslím, že jim aspoň při této příležitosti prokáži také malou službu.

3) Když mi bylo asi sedm anebo snad již osm let, zemřelo náhle pět lidí na morovou epidemii byly to sousedova žena, dvě její starší dcery a dvě jinak zdravé služky.

4) Bylo pamětihodné, že na tuto zvláštní epidemii umíraly jen samé domnělé a jinak jistě zcela zdravé dívky a ženy. Když však v domě sousedově onemocněla žena, zatím co již den předtím zemřely dvě dcery a dvě služky, přišel k nám soused ze samého smutku celý zoufalý a co nejnásilněji nás prosil, abychom mu pomohli a možno-li vyrvali jeho ženu smrti; neboť můj otec, jenž měl poblíž Jerusalemu velmi pěknou usedlost a většinou tam bydlel, byl v čas potřeby také lékařem a proto bylo tím spíše jaksi jeho povinností, vyhovět volání nešťastného souseda. Že jsem tehdy nemohl zůstat doma, pochopíte snadno z toho, že jsem mohl nezdědka udávat otci zcela dobré léky, protože mi je začasté otevřeně a upřímně sdělovali moji duchové.

5) Otec soudil, že se v domě sousedově zcela jistě setkám s duchy, kteří mi oznámí něco pro uzdravení na smrt nemocné sousedky a tak jsem tedy byl nolens volens (chtě nechtě; vyd.) vzat s sebou. Otec se také nemýlil; uviděl jsem skutečně mnoho duchů - jistě dobrých i zlých. Ale s radou nějakého léčivého prostředku to tentokrát dobře nešlo; neboť jeden velký světlešedým řasnatým rouchem oděný duch mi řekl, když jsem ho na otcovo přání požádal o lék: „Pohleď na umírající! Její duše již vystupuje z prsního důlku, který je obvyklou cestou duše z těla!“

6) Všiml jsem si nyní umírající důkladněji. Z prsního důlku se zvedalo něco jako bílá pára, která se nad prsním důlkem šířila vždy víc a více a také stále houstla; ale něco z lidské podoby jsem dávno nepozoroval. Když jsem to tak poněkud povážlivě pozoroval, řekl mi světlešedý velký duch: „Pohleď jen, kterak duše navždy a navěky opouští svůj pozemský příbytek!“ Já jsem však řekl: „Proč nemá tato odlučující se duše žádnou podobu, zatím co vy, kteří jste též pouhé duše, máte zcela řádné podoby lidské?“ Pravil duch: „Počkej jen ještě trochu; teprve až bude celá duše z těla a zcela hezky se již sebere, bude pak také velmi pěkně a vlídně vypadat!“

7) Zatím co jsem viděl stále více se šířit a zhušťovat tento výpar nad prsním důlkem nemocné, žilo stále ještě tělo a občas zasténalo jako někdo, kdo je soužen těžkým snem. Asi za čtvrt římské hodiny se vznášel výpar velikosti dvanáctiletého děvčete asi dvě pídě nad umírajícím tělem ženy a byl spojen s jejím prsním důlkem už jen na prst silným sloupcem páry. Sloupec měl načervenalé zabarvení, brzy se prodlužoval a občas také opět zkracoval; avšak po každém prodloužení a opětném zkrácení byl tento sloupec páry řidší a za tohoto prodlužování tělo sebou vždy viditelně bolestně šublo.

8) Asi za dvě římské hodiny se tento sloupec páry uvolnil zcela od prsního důlku a nejspodnější jeho konec vypadal jako rostlina s velmi mnohými kořennými vlákny. V okamžiku však, když byl sloupec páry od prsního důlku uvolněn, zpozoroval jsem dva zjevy. Prvý záležel v úplném umrtvení těla a druhý v tom, že se celá masa bílé mlhovité páry přeměnila v jediném okamžiku v sousedovu ženu, která mi byla až příliš dobře známa. Ihned se přioděla bílou řasnatou košilí, pozdravila kolem stojící vlídné duchy, zároveň se však zřetelně tázala, kde nyní je a co se s ní událo; také se hned nejvyšší podivovala krásné krajině, v níž nyní je.

9) Já jsem však nikde krajinu nepozoroval. Ptal jsem se proto svého velkého světlešedého ducha, kde by bylo lze vidět onu tak krásnou krajinu. Tu řekl duch: „Ze svého těla ji vidět nemů-

žeš, neboť je jen výplodem životní fantasie zemřelé a teprve poněhlu bude přecházet do větší a pevnější reality!" Těmito slovy jsem byl odbyt a duch poté mluvil ke svobodné duši jazykem mně zcela nesrozumitelným, řekl však asi něco velmi příjemného, protože se poté její tvář velmi rozjasnila.

10) Zvláštní mi však bylo, že duše nyní svobodná se již vůbec jak se zdálo nestarala o to, co se stalo s jejím dřívějším tělem; bavila se zřejmě ihned velmi dobře s duchy, - leč vše to bylo v jazyku mně zcela cizím. Po chvíli byly přivedeny také obě zemřelé dcery a obě služky a se vši vlídností pozdravily svou dřívější matku a paní, - ne však jakoby ty první byly dvě její dcery a ty druhé dvě její dřívější služky, nýbrž jako právě dobré přítelkyně a sestry a to v jazyku mně cizím a zcela nesrozumitelném. Žádná z nich, jak se zdálo, se však ani dost málo nestarala o své dříve jistě ve velké úctě chované tělo; také asi nikoho z nás smrtelníků nepozorovaly.

11) Zvláštní bylo, že duše právě zemřelé ženy dala hned po výstupu z těla najevo svou radost při pohledu na krásnou krajinu a to ještě ve zcela dobré hebrejštině; když se však jaksi více soustředila a zhustila, použila řeči, která podle mého slabého vědění na celé Zemi a mezi všemi jejími smrtelnými lidmi nikde nyní asi neexistuje.

12) Proto jsem se opět obrátil na svého světlešedého ducha a otázel se ho: „O čem to nyní oněch pět nově do vaší říše přisedších spolu rozmlouvá a v jaké řeči?"

13) Světlešedý duch pravil: „Co jsi to za zvědavého chlapce! Vždyť mluví právě kvůli tobě tímto zvláštním jazykem duchů, protože nechtějí, abys jim rozuměl; neboť přesně vědí a cítí, že tu meškáš jako jeden, jenž může vidět duchy ze svého těla a mluvit s nimi jako nějaký birman ve vysoké Indii. Vědí a cítí také, že jejich těla jsou ještě zde leč již se o ně nestarají, tak jako ty se nestaráš o starý kabát, který jsi pohodil jako zcela roztrhaný. Mohl bys jim nyní nabízet třeba všechny říše světa s nadějí na tisíc let dlouhého života plného zdraví a přece by se nikdy do svých těl nevrátily! Tomu však, co spolu hovoří, bys nerozuměl i kdyby to bylo v tvém jazyku; neboť ony nyní právě této době vidí, že velký Zaslíbený je již v hmotném světě jako člověk, i když teprve jako něžné dítě. Až budeš mužem poznáš Ho v Galileji.

14) To byla celá odpověď, kterou mi dal zcela způsobně a přívětivě tento světlešedý duch. To byl zajisté velmi paměťhodný zjev, který jsem tehdy jako chlapec rovněž tak zblízka a živě viděl, jako nyní vidím všechny vás; a že mi světlešedý duch neřekl nepravdu, toho důkazem je to, že jsem Tě nyní, ó, Pane, skutečně v Galileji našel tak, jak mi ohlásil ten světlešedý duch.

15) Chtěl bych nyní mít jen poněkud vysvětleno, proč duše v okamžiku odlučování vystupuje z prsního důlku jako pára a proč ne hned jako vytvořený lidský tvar. - Pane, přelaskavý, přemoudrý Mistře všeho života, mohl bys nám o tom podat vysvětlení?"

129. ZJEVY PŘI ODLUČOVÁNÍ DUŠE OD TĚLA.

1) Pravím **JÁ** : „Dostane se vám ho ihned; a tak tedy poslyšte: Ta viditelná pára - a to ovšem vždy v rozsahu tvaru *⁴ člověka, - je následek velké sklíčenosti duše v okamžiku odlučování, v němž ztrácí pro samý strach a hrůzu na několik okamžiků zcela vědomí.

2) Je to mimořádně usilovná činnost odlučující se duše, aby se udržela ve své sama sebe vědomé existenci. Všechny její části jsou uváděny v mimořádné prudké chvění, takže ani nejbystřejší duchovité oko nemůže objevit nějaký určitý tvar.

3) Příklad v přírodě poskytuje hluboko znějící struna harfy. Když na ni silně uhodíš, bude se po jistou dobu tak rychle zachvívat, že její tělo uvidíš také jen jako průsvitné vlákno páry; přestala-li se struna chvět, pak bude v klidu také její vlastní tvar opět viditelný.

4) Podobný zjev máš při pohledu na bzučící mouchu, jejíž křídla postřehneš jako křídla teprve tehdy, když moucha přestala létat a tím bzučet; ve stavu létání jsi ji viděl jen jakoby obklopenou malým obláčkem páry.

5) Když duše v okamžiku odlučování vystupuje ze zničeného roztrhaného a budoucně již nepotřebného těla, chvěje se v záchvěvech často na píd' dlouhých a to tak rychle, že v jediném okamžiku můžeš předpokládat tisíc záchvěvů sem a tam a vzhůru a dolů, tu je pak podobu takové vibrace duše disponovanému (připravenému) diváku zhora nemožné rozpoznat jen aspoň něco z duševního lidského tvaru. Poněhlu se duše víc a více uklidňuje a tím se také stává

⁴ Avšak neuspořádaného, leč ve velikosti a přibližném tvaru

viditelnou v lidském tvaru; vrátí-li se však konečně zcela do stavu klidu, který nastává hned po úplném odloučení, pak lze již také ihned spatřit v dokonalém lidském tvaru, předpokládajíc, že předtím nebyla všelikými hříchy příliš znetvořena. - Rozumíš tomu nyní?" ,

6) Praví **MATHAEL**: „O Pane, Ty Přemoudrý, jak bych tomu nyní neměl co nejlépe rozumět? Vždyť jsi mi podal takřka rukama hmatatelné vysvětlení tohoto zjevu! Avšak nyní bych rád, - Pane, odpusť mi mou zvědavost - také ještě věděl, jakým jazykem oněch pět duší spolu mluvilo! Znáš přece sám také několik jazyků; ale přesto jsem ani slůvko nerozuměl, co spolu mluvily. Je v tomto světě ještě nějaký podobný jazyk?"

7) Pravím **JÁ** : „O, ano, birmanští kněží mluví tímto jazykem (Sanskrt?; vyd.) a byla to prvotní řeč prvních lidí této Země; vaše, staroegyptská a sem tam. také řecká řeč pocházejí všechny téměř úplně z této jedné a prvé lidské řeči. Myslíte, že byste rozuměli otci Abrahamovi, Izákovi a Jakobovi, kdyby zde byli a mluvili tak, jako kdysi mluvili? Ó, nikoli, ani slovo byste jim nerozuměli! Rozumíte-li již těžko knihám Mojžíšovým, které jsou téměř o tisíc let mladší nežli Abraham, oč méně byste teprve rozuměli praotcům samým! Ano, u Židů se velmi mnoho změnilo, tedy také řeč, bez nějakého druhého babylonského zmatení řeči. - Rozumíš tomu nyní?"

8) Praví **MATHAEL**: „Ó, Pane, také V tom je mi nyní jasno; a myslím, že také všem ostatním, proto bych Tě rád ve jménu všech opět snažně prosilo další poučení!"

9) Pravím **JÁ** : „Přijdou; ale ty jsi učinil ještě mnoho zkušeností v oblasti umírání a musíš nám proto ještě několik nejvíce pamětihodných vyprávět kvůli svým bratřím. Co je tobě anebo někomu přítom nejasné, to vám pak již opět objasním.

10) Předtím jsem vám ukázal vznikání až na přechod odpadnutím hmoty. Tělesná smrt je stále ještě hrůzou veškerého tvorstva. Důvod toho jsem vám také ve vsí stručnosti oznámil; bude však příležitostně vyloženo ještě podrobněji. - Ale nyní jen zase vyprávěj ty!"

11) Praví **MATHAEL**: „Ó, Pane, jen na Tvou tak přelaskavou žádost budu vyprávět ještě několik případů, jak jsem je viděl očima své duše!"

130. POZOROVÁNÍ JASNOVIDNÉHO MATHAELA PŘI POPRAVĚ LOUPEŽNÝCH VRAHŮ.

1) (**MATHAEL**.) „Když jsem byl dvanáctiletým chlapcem a byl jsem již s to zcela vážně mužně myslet a mluvit, bylo v Jerusalemu několik velmi nebezpečných loupežných vrahů určeno k ukřižování. Bylo jich sedm. Tehdy to vzbudilo velkou pozornost nejen v celém Jerusalemu, nýbrž také v dalekém a širokém okolí. Tehdy byl také jistý Kornelius římským vrchním setníkem a k tomu ad interim (v mezidobí; vyd.) zástupcem zemského správce. Kornelius byl velice rozložený na tyto arci zlosyny, ježto oni s pravou tygří přirozeností pouze pro své potěšení usmrcovali všelikými nepopsatelně děsnými mukami chycené lidi a měli z toho tím větší rozkoš, čím déle mohli někoho trápit. Krátce, pojem „dábel" by byl pro ně ještě příliš dobrý a příliš čestný!"

2) Tu ho přerušuje **KORNELIUS** a praví: „Příteli, nezapomeň na svá mně velmi cenná slova! Ale musím zde ve prospěch tvého přesně započatého vypravování ještě poznamenat, že tím Korneliem jsem by: právě já! A nyní vyprávěj jen opět dále; neboť dosud v tom ještě nebylo ani slůvko nepravdivého!"

3) Praví dále **MATHAEL**: „Tak zcela slabě a v předtuše jsem si to myslel, protože tvé rysy z oné doby jsou mi ještě dosti dobře známé a pro toto mé vyprávění je tím lépe, že v té vznešené osobě je jistě výmluvný a nejpravdivější svědek! A tak mě tedy račte vyslechnout dále:

4) Poněvadž popsaných sedm byli až příliš zlí dáblové, rozhodl se tedy Kornelius, že s nimi bude pro odstrašující příklad nakládat co nejkrutěji. K tomu náleželo tedy také to, že byli jednou předně na plných čtrnáct dní vystaveni smrti a po tu dobu jim byla denně nejžhavějšími barvami předčítána muka, která jim je očekávat; jinak v této jejich strašné době byli dosti dobře krmení, aby se jim život zdál velmi příjemný a smrt, kterou jim bylo co nejjistěji očekávat, tím trpčí

5) Navštívil jsem tyto chlapy se svým otcem asi pětkrát, spatřil jsem je však nakonec vždy jako nějaké zpola zuhelnatělé a ještě žhoucí poleno čadit a kouřit; a tento kouř a čoud šířily, aspoň na můj nos, nesnesitelný zápach, jemuž by sotva bylo na tomto světě rovného! Čím déle již byli vystaveni a čím více se blížil den hrůzy, tím pronikavější byl čoud, kouř a zápach. Rozumí se samo sebou, že oněch sedm dáblů začalo měnit svou barvu více nežli chameleon.

6) Konečně nadešel obávaný den hrůzy. Přišli drábové a pochopové a oněm sedmi byl na veřejném místě za přítomnosti tisíců svlečen šat až po přirození, načež byli do krve zbičováni.

Tomuto výkonu jsem mohl přihlížet jen z dálky, nicméně jsem však upozoroval, kterak za tohoto výkonu z těchto bičovaných vyletovalo a odletovalo jako roj včel mnoho černých netopýrů; také jakoby malí létající draci se zvedali nad bičovanými a oni sami čadili a kouřili nyní již mnohem méně.

7) Ale při poněkud přesnějším pozorování jsem brzy a snadno objevil, že tento čoud a kouř se rychle uchvacoval ve všelike ohyzdné tvary, které pak jako zmínění černí netopýři vzlétali a odlétali; také malí draci se z toho vytvářeli. Kolik asi takových pekelných tvorů se během čtrnácti dní oněm sedmi již asi doporučilo!

8) Když však oněch sedm bylo notně skythsky zbičováno, upozoroval jsem, že se jejich předtím zcela ďábelsky vypadající tváře proměnily v něco lidštěji vypadajícího a tito odsouzení se také začínali stávat slabšími a bázlivějšími, připadali mi jako opilí, kteří sotva vědí, co se tu s nimi děje. Celá ta věc se mi zdála velmi zvláštní, jakoby tito dřívější zuřivci začali nyní přecházet v jakousi přirozenost beránců.

9) Po bičování bylo přineseno sedm křížů a každému odsouzení byl položen na ramena jeden kříž, aby jej nesl ven na Golgatu, která je již odedávna všeobecným popravištěm Římanů; ale přes veškeré strkání, bití a zlé nakládání nemohl žádný na něho vložené smrtelné břímě nésti ani o krok dále. Proto sem dopravili velkou káru, do níž byli zapraženi dva silní voli, položili na ni nejprve kříže a na ně pak zločince, svázali všechny pevně provazy a řetězy a jelo se pak na Golgatu.

10) Když dospěli na Golgatu, kam z důvodu této až příliš hrozné ukrutnosti následovalo vedle mě a otce ne příliš mnoho lidu, tu všechny opět odvázali, strhli tyto krvácející odsouzené s káry, přivázali ihned jednoho po druhém nejhrubšími a trny propletenými provazy nesmírně pevně ke křížům z kůlů, které pak postavili kolmo do děr zvláště již k tomu cíli do kamene vydlabaných. Nyní teprve začali odsouzení kvílet a co nejstrašněji naříkat!

11) Byly jim asi způsobeny nesnesitelné bolesti; neboť byli již zcela rozedráni předně bičováním, za druhé propletenými provazy a za třetí hrubým a drsným dřevem! Neboť takový kříž je sice pevný, avšak jinak vždy co nejhruběji napříč spojený a způsobuje jistě tomu, kdo na něm je na rukou, na nohou a středním těle přivázán již při těle předtím zcela zdravém, neku-li již nadmíru rozedraném, ihned nejvyšší nesnesitelné bolesti. Tuto mou přesně pozorovanou věc jsem připojil jen proto, abyste, vy bratři před tváří Páně, tím snáze pochopili, co poté následovalo, zároveň však také abych ukázal, kterak vznešený Kornelius splnil nezměnitelně přesně své soudcovské slovo.

12) Čím déle viselo oněch sedm na kříži, tím hroznější byl jejich křik a tím strašnější slova rouhání a proklínání vyráželi a asi po třech hodinách zcela ochraptěli a úplně bez hlesu vydávali ze sebe už jen krvavou pěnu a jazyk a rty si na kousky rozkousávali. Po sedmi plných hodinách se uklidnili a zdálo se, jakoby u všech téměř zároveň nastalo ochrnutí nervů.

13) Musím však otevřeně doznat, že jakkoli ve svém svobodném stavu řádili jako praví ďáblové a jistě v celém Jerusalemu a Judeji nebylo člověka, jenž by byl jen jediného z oněch sedmi nějak politoval, přece se mně tato věc nakonec nezdála zrovna velmi chvalitebná! Ale ať už je tomu jakkoli, zákon to předpisuje a před očima světa to zasloužili!

14) To, co jsme nyní, ó Pane, z Tvých úst slyšeli a co jsme viděli, o tom neměl ovšem tehdy žádný člověk ani nejmenší potuchy a bylo to tedy správné a chvalitebné, že bylo oněch sedm s největší přísností zákona potrestáno k odstrašujícímu příkladu pro mnohé, kteří kráčeli po podobných cestách. Avšak jakkoli celá tato věc byla dosud tak pobouřlivě ohyzdná, není to vše nic proti tomu, co následovalo hned poté, jak vám budu vyprávět.

15) U těchto sedmi začal se nyní také vyvíjet nad krajinou prsního důlku zvláštní zcela jako uhlí černý dým a kouř a vzrůstal až k dvojnásobné velikosti na kříži visících upozoroval jsem také jistou šňůru dýmu, kterou byl vystouplý dým spojen s tělem dosud horečně a křečovitě sebou trhajícím. Černá masa dýmu se však nerozvinula snad ve tvar lidský, nýbrž v nejhroznější tvar největšího a zcela černého tygra, jenž však byl jakoby krví pruhován. Když tu stály tyto černé dost brzy vytvořené šelmy, začaly ihned nadmíru strašně zuřit a vší mocí se pokoušely odloučit se úplně od těla. Leč nešlo to neboť životní šňůry byly tak houževnaté, že se zcela žádoucí mocí nedaly přetrhnout.

16) Věc se mi zdála příliš nesmyslná a ohyzdná a ježto již beztoho byla dobrá hodina přes poledne, šli jsme s otcem domů a teprve na cestě jsem vyprávěl otci, co vše jsem viděl během ukřižování. Dosvědčil mi sice, že nic podobného neviděl, ale pozoroval pilně mé oči a z jejich

upřeného sem tam zatoulání přesně postřehl, že tu musím vidět něco zvláštního; z přesnosti mých slov také přesně zjistil, že jsem mu nevypravoval nepravdu. On v čas potřeby jako lékař a zároveň jako filosof a theosof shledával v tom velmi mnoho pamětihodného, ačkoliv přes veškerou svou filosofii a theosofii rozuměl z mých vypravování právě tolik jako já sám; avšak rozhodl, abychom si tam k večeru nicméně opět zašli, by mnou mohl učinit ještě další pozorování a aby mohl Saduceům příležitostně hrubě říci, že jsou největšími osly a voly, popírají-li nesmrtelnost duše lidské."

131. SADUCEJSKÁ KRITIKA ŘÍMSKÝCH TRESTŮ.

1) (**MATHAEL:**) „My sami jsme měli za souseda jednoho vyklubaného Saducea i s celou jeho rodinou, jenž byl sice člověk zcela řádný, dobrý a velmi snesitelný, ale o Bohu a o nesmrtelnosti duše nebylo s ním nikdy ani řeči. Považoval za nejvyšší omezené všechny hlavy, které věřily něčemu takovému a o mně řekl, že mám nejlepší vlohy na básníka, neboť mám živou fantazii a obrazotvornost. Krátce a dobře, můj otec se s ním svého času hodně zabýval; ale vše to bylo dočista marné.

2) Tentokrát se ho můj otec tázal, zda by nešel na Golgatu. On však řekl: „Ani za celý svět ne! Nemohu vidět zmírat ani zvíře anebo dokonce je porážet, neřku-li teprve lidi i kdyby spáchali ještě více ohavností nežli těch sedm! Přijdou-li do naší blízkosti dravé šelmy, dobrá, udělá se na ně hon, aby se zneškodnily a tím se již lidstvu prokázala dobrá služba! Nechť se to tedy učiní také s lidmi, kteří se již naprosto nehodí do mírumilovné společnosti lidské! Ať se zcela prostě usmrtí, avšak ať se netrápí; neboť oni mohou jistě nejméně za to, že se stali dravými šelmami! Přirozenost, temperament, společnost a výchova jsou vždy příčiny takových zrůd.

3) Řekne-li se však, že se to nařizuje jen kvůli odstrašujícímu příkladu, pak se tomu musím jen zcela otevřeně zasmát; neboť my pokojní a řádně vychovaní lidé nepotřebujeme odstrašující příklady a ti, pro které by to snad bylo rozhodně dobré, nebudou takovými blázný, aby sem chodili a tak zcela dobromyslně se dívali na těch sedm odstrašujících příkladu!

4) Tyto příklady budou však mít jistě ten chvalitebný výsledek, že ostatní dávno ještě nechycení - snad tisíce jich - budou následkem toho mnohem krutěji nežli dosud zacházet s těmi, kteří se dostanou do jejich rukou! Zejména se bude moci gratulovat Římanu, který může mít snadno to štěstí, že se stane kořistí dosud volných zločinců. Věru, v jeho kůži bych nechtěl být za všechny poklady země! Tuto jedinou výhodu může mít takové kruté uplatňování až příliš vojenských zákonů!

5) Kdo nevzpomíná dob před Římany?! Zákony bývaly sice vždy přísné, - avšak aspoň rozumné a nebylo slyšet nikdy nic o velkých ohavnostech. Nyní však nás moudří pohané, tito nadutí správci světa a dobyvatelé měst a území požechnali těmi nejostřejšími politickými a vojenskými zákony a na cestách naše zaslíbené země se přes desateronásobně zesílené římské strážce páchají ohavností, kterých si řádný člověk nemůže již dát ani vypravovat, aniž by přitom desetkrát neomdlel! jděte si tam tedy jen sami a podívejte se na sedm vzorů vpravdě římské ukrutnosti, která bude mít brzy za následek sedmdesateronásobnou ukrutnost s druhé strany!

6) Člověk má být člověkem, protože ho věčná příroda povýšila na člověka nad sebou! Když se však člověk s veškerým svým tak vysoko vychvalovaným rozumem nakonec stává ještě mnohem horším a ukrutnějším zvířetem nežli nejdravější lesní šelmy, pak je veta po člověku a je velmi na čase, abychom se odebrali k divokým a dravým šelmám do lesů a učili se od nich přirozené lidskosti! jděte tedy jen na Golgatu, na toto nejproklatější místo celé Země, které je napojeno lidskou krví jako nějaká jateční bouda krve hovézího dobytka, jehňat a koz! Čemu se tam naučíte, to věru nebude nic dobrého!

7) Vy se přiznáváte k svému Bohu a věříte v nesmrtelnost duše a přece můžete s lehkou myslí přihlížet k tomu, kterak špatně vychovaní a hluboce pobloudilí lidé jsou ještě většími zůřivci nevýslovně bolestně po celý den až na smrt trýznění! Věřte mi, těchto sedm by se bez římské přísnosti nestali nikdy tak zlí jak až hrůza byli! Avšak kdo je učinil takovými? Ti, kdož je nyní po celý den se vši radostí mučili!

8) A vy, jako svatí a v Boha věřící Židé, můžete také přihlížet k tomu, kterak ti proklatci trýznění a mučí proklaté? To jste mi pěkní lidé a sousedé! Věru, v oslím chlévě to vypadá mnohem

humánněji a lidštěji nežli ve vašem v Boha věřícím domě! Rozumíte?" - S tím se vzdálil a my jsme šli také svou cestou.

132. KONEC UKRÍŽOVANÝCH LOUPEŽNÝCH VRAHŮ.

1) (MATHAEL:) „Za půl hodiny jsme byli již opět na Golgatě a mimo strážců jsme tam nezastihli téměř nikoho. Avšak oněch sedm poskytovalo pohled největší hrůzy. Nebudu zde tak mnoho mluvit o strašném vzhledu oněch sedmi polomrtvol, jako spíše o jejich duších, které nebyly dosud odloučeny od těl, ale vynakládaly veškeré úsilí, aby i těla zničily a roztrhaly. Tito černí a tmavě krvavě pruhovaní tygři vyskakovali na svá těla a zakousávali se do nich; avšak na to museli z dosud nervově žijícího těla pociťovat bolestný zpětný účinek. Neboť po každém kousnutí do těla dělali bolestné zlostné obličejové a kladli své pracky hned na příslušné stejné místo, kde se zakousli do svého polomrtvého těla.

2) Tomuto neblahému manévrování Jsme přihlíželi téměř hodinu a já jsem musel svému otci stále vyprávět, co jsem na oněch sedmi pozoroval. Toho si však všiml římský strážmistr, jenž se vši pozorností již asi déle pozoroval můj těkavý pohled. Přistoupil k nám a tázal se nás obou v římském jazyku, co jsme viděli na oněch sedmi, že jsme, obzvláště já, s takovou neklidnou pozorností sledovali a já jsem stále svému otci něco sděloval. Ať to činíme v jeho jazyku, jinak by nás musel vykázat.

3) Otec s ním mluvil řecky, poněvadž mu to šlo lépe než latinsky, ačkoliv jsme oba také latinsky velmi dobře rozuměli; neboť v Jerusalemu bylo nutno, aby každý již jako chlapec znal tři řeči, chtěl-li obcovat s mnohými cizinci. Můj otec vysvětloval strážmistřovi, že je lékař a že zde se mnou jako svým synem a zároveň svým žákem koná morbnostická (to jest. znalosti týkající se nemoci; vyd.) a psychologická pozorování a že mě přitom pobádá, abych dával dobrý pozor na všechny příznaky; přitom mi také to a ono vysvětluje podle způsobu Hippokratova.

4) Strážmistřovi jako vědychtivému člověku se to zamlouvalo, jen si přál, aby mně můj otec pobádal vysvětlení v jazyku řeckém, aby také on z toho něco měl. Nyní jsme byli v pasti! Neboť i že by mně byl otec něco přitom vysvětloval, bylo jen předstíráním k uklidnění strážmistra, neboť byl jsem to já, který činil otci o tom, co jsem duševně viděl, sdělení, která byla taková, že by se nám musel strážmistr jistě do očí vysmát, kdyby je slyšel. Co nyní činit? Oba jsme byli bezradní!

5) Avšak nyní jsem zpozoroval ducha, který stojí na mraku právě se spouštěl se vzdušné výše dolů a v pravici nesl velký lesklý meč. „Co ten tu bude dělat?“, pomyslel jsem si. Strážmistr zpozoroval můj upřeně bádající pohled a ihned se mě tázal, zda snad vidím něco zvláštního. A já jsem mu podle svého tehdejšího způsobu odpověděl krátce a poněkud příkře: „Ovšem, - ale kdybych ti to sdělil, neuvěřil bys mi to!“

6) Tu chtěl strážmistr na mě naléhat; jelikož se však při této příležitosti začalo chýlit k večeru a od Komelia přišel rozkaz, aby se podle římského obyčeje zpřerážely oněm sedmi sekýrou kosti na nohou a kdyby některý ještě žil, aby se dorazil ranami do hlavy a na prsa, obdržel náš strážmistr opět přísnou službu a my jsme byli v našem pozorování nerušeni.

7) Nyní jsem pohlížel jen na velkého ducha v řasnatém rouše barvy tmavomodré oblohy, co bude při této věci dělat. Slyšte! Když lamači kostí čekali na povel, aby oněm sedmi zpřeráželi nohy a jednoho dosud žijícího dorazili zmíněnými údery, vytasil mocný duch meč a přetl vlákna, jimiž černé zvířecí duše souvisely dosud s těly.

8) Když byly tyto strašné duše zbaveny zcela svých těl, nabyly pojednou poněkud lidštější vzhled, vykračovaly si na zadních nohách, leč zcela mlčky a s nejvyšším smutným a chorobným výrazem a duch jim zavelel: „Vzdalte se na místo své zlé lásky; ono vás přitáhne! Jaké vaše skutky, taková také vaše odměna!“ Oněch sedm duší zvolalo: „Máme-li být zatraceny, pak by na to byl ještě čas! Proč jsme se musely dát mučit, očekává-li nás zde věčné zatracení?!“

9) Pravil velký mocný duch: „Vše záleželo a dosud záleží na vaší lásce! Změňte tuto lásku podle známého vám řádu Jehovova a stanete se svými vlastními vykupiteli ale mimo vás samých nemůže vás nikdo v celé Boží nekonečnosti vykoupit!! Život je váš a láska je vaše; můžete-li změnit svou lásku, pak tato láska přetvoří také váš celý život a vaše bytí! A nyní se vzdalte!“

10) Při těchto ostrých slovech velkého a mocného ducha prchalo oněch sedm za děsného

řevu co nejrychleji odtud; já však jsem byl tak smělý, že jsem se tázal velkého ducha, jaký bude později konec oněch sedmi.

11) A duch se opět zdvihl a neřekl nic jiného nežli: „Jejich nejvyšší vlastní vůle! U nich to nebyl nedostatek výchovy, ani poznání a také nebyli posedlí - leč jen svou zlou vůlí. Havěť, kterou jsi viděl z nich odletovat během jejich vystavení a mrskání, nebyli cizí démoni, nýbrž samé produkty a výplody jejich vlastní zlé vůle. Je tedy tento soud spravedlivý; neboť bylo tu co činit se sedmi dokonalými ďábly, pro které na tomto světě nebyla žádná nauka, žádné slovo a žádné polepšení! U nás však, kde se stává vše zjevné, bude jejich osud takový, jak to budou ze své lásky sami chtít. Příležitostí, i když také jen domnělých nebude tu chybět, aby se zkoušeli ještě v horším anebo však také v lepším. Pochop to, hochu a vysvětli to také svému otci, jemuž pro to není dán zrak!“

12) S těmito významnými slovy zmizel velký a mocný duch a lamači kostí započali své dílo. U pěti ze široce zejících ran netekla již krev; ale u dvou posledních se ukázala ještě krev. Těmto dvěma byly tedy také ihned dány zmíněné rány na doražení, což však byla také zcela zbytečná námaha a práce; neboť kde je jednou dobrá či špatná duše z těla, tam je tělo jistě již úplně mrtvé.

13) Po tomto ne zrovna vábném a krásném jednání se katové odebrali domů, mrtvoly však byly odevzdány pohodnému a jeho pacholkům k dalšímu zničení. Způsob zničení však byl a je dosud různý, jen pohřbeny být nesměly. Obvykle byly i s prokletým dřevem spáleny anebo v prokleté vodě uvařeny a pak teprve hozeny divokým zvířatům ke žrádлу. Ale divoké a dravé šelmy, které je žraly, obvykle z toho pošly, proto pohodný obvykle uvařil takové mrtvoly v prokleté vodě a potom je mohl zcela dobře daleko prodávat na hubení vlků, hyen, medvědů a lišek a dostal za ně velmi mnoho peněz.

14) To, ó Pane, je nyní opět jedna historka, kterou jsem prožil v mládí, při které by mi bylo jinak všechno jasné, - jen ne ta podoba duší, které byly zbaveny jakéhokoli lidského tvaru a pak ta předtím nesčetně mnohá z proklatců odlétnutá viditelnou se mi stavší havěť netopýrů a malých draků. Velký duch mi sice o tom dal poněkud vysvětlující slovo, že to jsou jen výplody zlé vůle; ale jak, - to je zcela jiná otázka, kterou mimo Tebe, ó Pane, zajisté nikdo neodpoví a nerozřeší! Obě tyto otázky mohl bys nám, ó Pane, zajisté rozřešit, kdyby to bylo milé Tvé nejsvětější vůli!“

---

133. UTVÁŘENÍ DUŠÍ LOUPEŽNÝCH VRAHŮ.

1) Pravím **JÁ** : „Zcela dobře a pravdivě jsi přednesl své vypravování o tom, co jsi sám zažil. Nelidské utváření duší zmíněných sedmi velkými zločinci má svou příčinu právě v jistém svobodném řádu, avšak ovšem jen pokud se duševní specifická (zvláštní) část působící v těle znovu uchvacují anebo aspoň vyměňují, což se podobá tomu, jako když vidíte klubko červů, kteří se navzájem prolézají a prostupují a hledají jaksi vždy pohodlnější klidnou polohu. Jestliže ji našli ať v jejich dobrém či zlém druhu, pak bude vnější forma jistě vždy přiměřená dobrému či zlému druhu.

2) Vizte zde několik rostlin; tu stojí jedna léčivá, tu jedna jedovatá. Pozorujte při slunečně jasném světle naší světelné koule tvary! Hleďte, jak vláčná, půvabná, jemná a skromná je na pohled svým tvarem rostlina léčivá a jak hrubá, rozervaná a tu a tam také zcela podezřele hladká je svým tvarem rostlina jedovatá a přece jsou oba druhy z jedné a téže prasu substance, stojí v téže půdě, sají tutéž rosou, zcela stejný vzduch a stejné světlo! A přece v léčivé rostlině je vše léčivé, v rostlině jedovaté je však vše zcela a úplně jed ! Důvod spočívá jedině v převracování řádu.

3) Viděli jste, kterak se předtím ze žhavých sobě zcela podobných jazyků anebo vznášejících se ohnivých hadů, které pro jejich nepatrnost nebylo by možno tělesnému oku spatřit, vytvořil dokonalý zcela dobromyslný osel; myslíte, že by při jiném řádu v celou organickou formu se uchvacujících prasu substancí nemohl z toho vzniknout právě tak dobře tygr, velbloud, vůl anebo slon anebo jinak něco jiného?! Ó, zcela jistě! A jinak uspořádané uchvacování mělo by však také potom v sobě zcela jinou přirozenost a vlastnost, která by tu stála zcela nepřátelsky vůči přirozenosti jiné a to proto, že v každém jinak zorganizovaném zvláštním tvaru převládá neustále a většinou také trvá snaha, vše jiné a poněkud slabší přetvořit ve svůj řád.

4) Z této vlastnosti vyplývá láska, vnitřní teplo, úsilí, žádostivost, hlad, žízeň. Je-li tato žádostivost, podobající se vládychtivosti tu a tam příliš veliká a chytá-li po příliš mnohém, aby to vsunula do svého řádu pak se stává ono vsunutí nezřídka příliš mocné, uchvacuje prvý v podstatě již jsoucí duševně organický řád, přitahuje jej do vlastního dobrého lepšího, avšak velmi snadno také do špatného, špatnějšího a nakonec do nejšpatnějšího řádu!

5) Co se tím však děje? Mathaeli, nyní přejdeme k tvým viděným tygrovitým duším zločinců! Přijaly do sebe příliš mnoho oněch dychtivě vzatých prasuubstancí duševních, které se nehodily k jejich řádu; a ty pak teprve zvrátily jejich duši v to své přešpatné a tím vytvořily z duší lidských právě duše tygří a téhož původu byla také veškerá ta havěť kterou jsi viděl v masách vystupovat z usouzených zločinců. Nyní však Mně všichni řekněte, zda jste všestranně porozuměli této velmi hojně nauce?"

6) Praví **většina**: „Ovšem Pane, rozhodně jsme dosti dobře porozuměli této nauce; ale kdybychom se chlubil, že jsme v ní zcela doma, byli bychom lháři. Z dřívějšího utváření oslice jsme sice postřehli a viděli, jak se z duchovních prasuubstancí stává nějaká věc anebo bytost. Viděli jsme řádně růsti trávu a jak se jaksí od sebe z ohnivých jazyků vytvořila oslice. Ano, Tvou dobrotou a milostí dokonce víme, co a kdo jsou a odkud přicházejí tyto ohnivé jazyky a jak se jako příbuzné mohou uchvacovat v nějakou výraznou ideu a tvar. Víme velmi dobře, jak se tyto Tvé přenesčetné pramyšlenky, jimiž oplývá celá nekonečnost, třebaže co do vnějšího jevu vypadají stejně, velice se od sebe liší, jsou lehčí a těžší podle toho, zda jejich smysl má v sobě něco hlubšího, vážnějšího a pevnějšího a kterak se také nejdříve uchvacují pramyšlenky spřízněnější a začínají tvořit nějaké ústrojí.

7) Jak řečeno, to všechno nyní zcela dobře chápeme; ale něco je nám přitom přece jen velkou záhadou, kterou bys nám Ty, ó Pane, mohl rozřešit, kdyby Ti to bylo milé a příjemné. My všichni však jistě Ti nemusíme uvádět, kde nám ještě co chybí; neboť Ty znáš všechny mezery, které jsou v nás; a jistě je ještě Svou milostí vyplníš, uznáš-li to za nutné! Kdyby to však nemělo snad pro nás velkou důležitost, pak jsme tedy také více než úplně spokojeni s tím, co máme a čemu rozumíme."

8) Pravím **JÁ**: „Abyste tajemství Království Božího ve vši hlubině hlubin chápali, museli byste být všichni napřed v duchu znovuzrozeni, což je vám nyní ještě nemožné. Teprve až se Syn člověka vrátí odkud přišel, pošle vám Ducha vši pravdy, Jenž je svatý; ten vás teprve úplně probudí, zdokonalí vaše srdce a probudí Ducha vši pravdy ve vás, to jest v srdci vaší duše a vy pak budete tímto aktem znovuzrozeni v duchu a budete v nejjasnějším světle vidět a chápat vše, co ve svých hlubinách obsahují nebesa.

9) To však, co vám ukazují a vysvětlují, je jen představba k tomu, co vám ve vši hojnosti dá Duch. Velmi mnoho bych vám měl ještě říci, avšak nemohli byste to ještě snést; až však přijde Duch pravdy, ten vás povede a uvede do vši moudrosti! Jelikož to nyní víte, začneme ihned opět význačnou a další představbu na tomto místě a náš velmi zkušený Mathael bude nám vyprávět jinou historku ze svých zážitků.

10) A tak se Mathaeli dej opět do díla a vyprávěj nám příběh, který jsi zažil a viděl v Betanii! Máme ještě čtyři hodiny do východu a proto se můžeme leccos dovědět a takřka spoluprožít a můžeš tedy, Mathaeli, začít ihned s vyprávěním!"

134. MATHAEL PŘICHÁZÍ K UMÍRAJÍCÍMU OTCI LAZAROVU. ZVLÁŠTNÍ PŘÍRODNÍ ZJEV NA JEHO CESTĚ DO BETANIE.

1) Praví **MATHAEL**: „Pane, smím se mimochodem také zmínit o onom zvláštním přírodním zjevu, který jsem já a můj otec jdoucí se mnou o půlnoci (do Betanie) zpozorovali na východě?"

2) Pravím **JÁ** : „Ovšem; neboť je ve velmi velké souvislosti k oné události, kterou jsi před sedmnácti lety zažil v Betanii. jen tedy začni!"

3) Praví **MATHAEL**: „Pane, já vidím, že Tobě není v celé nekonečné sféře stvoření nic neznámo! Tobě bych tedy vůbec nemusel tento příběh vyprávět; ale kvůli ostatním přátelům a bratřím vypravuji takové významnější věci velmi rád, zvláště když vidím, že se mně naslouchá s úplnou důvěrou. Vše to, co vám nyní sdělím, je sice na pohled velmi mystické a báječné; ale přesto je vše, co uslyšíte pravdivé a tak mi tedy rače věnovat opět pozornost!

4) Poslyšte! Bylo to již v době velmi pozdního podzimu. Vrcholy vysokých hor byly v mlze a severní, veskrze nevlídný vítr unášel ve víru suché listí stromů; jen na východě bylo ještě několik míst, kterými půvabné hvězdy hleděly jako uplakané na Zem, kterýžto přírodní jev jsme pozorovali já a můj otec, jenž byl velkým přítelem přírody i v jejím nevlídném působení, téměř až do půlnoci. Když jsme se však chystali vejít do domu, abychom šli spát, objevili jsme jakéhosi člověka, majícího v ruce svítilnu z ovčího močového měchýře, an rychlým krokem kráčí právě k našemu domu a trvalo to sotva několik okamžiků a dosti zarmoucený ještě velmi mladý muž stál před námi.

5) Poznáváje ihned mého otce jako lékaře, pravil žalostným hlasem: „Příteli a lékaři! Přicházím z Betanie; mé jméno je Lazar, jsem syn starého Lazara, kterého nadevšechno miluji! Dnes náhle těžce onemocněl a je to s ním špatné! Náš rabín, který v čas potřeby je také tak trochu lékařem, si neví s mým otcem nyní již naprosto rady. Sám mě poslal k tobě, jelikož jsi neobyčejný lékař a poskytl jsi již pomoc nemocným v případech, ve kterých již žádný jiný lékař nenašel prostředek. Pojď a uzdrav, možno-li ještě, mého trpícího otce!"

6) Můj otec pravil: „Když to jiný lékař přivedl s nemocným již až k smrti, pak má našinec dělat opět zázraky! To by ostatně bylo již vše v pořádku, jen kdyby to člověk také hned všude mohl. Půjdu tam tedy s tebou a s tímto svým jediným synem, který mně musí být k ruce, protože má dar vidět duchy a v čas potřeby dokonce s nimi mluvit a uvidím, co se tu dá dělat; kdybys však vzal s sebou několik soumarů, kteří by snadno dopravili tebe sem a nás rychleji tam, bylo by uzdravení snáze proveditelné. Jestliže se však u něho dostavily snad již hippokratické smrtelné příznaky, pak je s léčením konec; neboť proti smrti nenarostla žádná bylina ani na horách a ještě méně v nějaké zahradě!"

7) Posel Lazar byl sice s touto odpovědí spokojen, jen velice litoval, že nevzal s sebou soumary. Odebrali jsme se tedy rychle na cestu; neboť bylo to tam při dobré chůzi dobrá hodina!

8) Když tak zcela mlčky zamyšlení kráčíme, mizí na východě mlhy úplně, vyjasní se a asi za čtvrt hodiny je tak jasno, jak bývá půl hodiny před východem slunce. To naši pozornost tak upoutalo, že jsme se museli přes veškeren spěch zastavit, abychom viděli, odkud přichází toto zvláštní stále vyjasňování.

9) Konečně se však zcela rozednilo a nad východní obzor se zvedlo skutečně slunce, leč s mnohem větší rychlostí nežli slunce obyčejné - anebo jak se říkává každodenní. Avšak při tomto rychle vystupujícím světelném zjevu se nechtěl objevit spodní východní konec anebo východní okraj.

10) Tento světelný zjev rostl ve světelný sloup, který v několika málo okamžicích posunoval svou hlavu nahoru až k nadhlavníku a brzy šířil takový jas a teplo, že jsme byli nuceni se odebrat pod dosti hustě listnatý fík, abychom nebyli oslepeni světlem a nezahynuli vedrem. Avšak brzy tento světelný sloup víc a více řídnul a světlo i silné teplo, vzbuzené tímto světelným sloupem mizelo.

11) Asi za malou čtvrt hodinu zmizel světelný zjev a s ním také naše vidění; neboť když toto světlo zcela zmizelo, nastala úplná tma a síla; našich očí byla tak oslabena, že jsme nemohli rozeznat a postřehnout ani svítilnu našeho posla.

12) Teprve asi za třicet okamžiků začaly naše oči nabývat opět nejnnutnější zrakovou sílu a při slabém světle naší svítilny jsme viděli opět jakž takž cestu, po níž nám bylo jít. Celá tato věc nás však nicméně zdržela asi dobrou půlhodinu a můj otec se mě ihned tázal, zda jsem při tomto světelném zjevu neviděl snad nějaké duchy.

13) A já jsem mu podle nejuplněnější pravdy řekl: „Ve světle, na které beztoho bylo možné ještě méně pohlížet nežli na polední slunce, nebylo možno pro přenesmírnou sílu světla nic objevit, zato však dole u nás na Zemi. Zde se mi stalo jen tak zpola viditelné množství postav - ale všechny jakoby v nejčilejším pochodu k západu; jejich pohyb byl potom stejnorodý se zjevem světelným. Jen jediná duchovní postava, která se k nám velice přiblížila byla zcela viditelná, měla vážný vzhled starého muže a měla asi velké zalíbení ve světelném zjevu. Když však tento světelný zjev začal na nebi mizet, zmizela také rychle tato duchovní postava a to, jak se mi zdálo, také k západu, avšak více směrem k Betanii! Více jsem neviděl a proto jsem nemohl podat otci žádnou další zprávu.

14) Náš vůdce obdivoval mě a můj jasnovidný dar a věřil mým výpovědím; neboť soudil, že má fantasie a obrazotvornost by nemohla dosáhnout takové básnické síly, abych na základě ní

mohl něco takového vysypat z rukávu. V tom také měl zcela pravdu; neboť nebyl jsem nikdy vynalézavým a jako chlapec anebo jinoch jsem neměl téměř žádnou fantasií anebo obrazotvornost, zato jsem však měl velké nadání učit se cizím jazykům.

15) Za těchto málo významných úvah jsme přišli konečně do Betanie a tam do velmi vznešeného domu Lazarova a našli jsme nemocného právě v posledních křečích o nichž se praví, že pro ně již nenarostla žádná bylina.

16) U lože stály dvě plačící, jinak velmi líbezné dcery umírajícího a ještě množství tet a teček a vzlykaly a plakaly jak se vždy děje při takovýchto příležitostech. Náš vůdce, jako syn domu, plakal také a ze samého smutku zapomněl se zeptat mého otce, zda tu lze ještě pomoci či ne.

17) Jen malý rabín se přiblížil k mému otci a otázal se, zda by bylo lze použít ještě něčeho, co by přivedlo starce aspoň jen na zcela krátký čas k vědomí. Můj otec neřekl na tuto otázku z počátku nic, ale zcela potichu se mě tázal, jak je se starcem, zda snad duše již začíná vystupovat z těla a se vznášet.

18) Já jsem však pravil otci jak jsem to viděl, zcela klidně: „Duše se již úplně vznáší asi ve výši polovice muže avšak ve vodorovné poloze nad tělem a je s tělem spojena již jen jako vlas tenkým světelným vláknem, které podle našich dosavadních zkušeností, nemůže již trvat ani šedesát okamžiků; bude co nejdříve přetrženo. Pozoruhodné je však to, že se zde nad hlavou duše ukazuje opět onen nesmírný světelný sloup, který jsme viděli ve velké přírodě přirozenými očima a který má stejnou svítivost a také ze sebe vyzařuje velmi blahodárné teplo. Duše neodvrací své oko od světelného sloupu a má na něm asi velké zalíbení.“

135. OŽIVOVACÍ POKUS RABÍNA NA MRTVOLE STARÉHO LAZARA.

1) (MATHAEL:) „Když to byl můj otec ode mě uslyšel, obrátil se ihned k malému rabínovi, jenž se již stával netrpělivý a řekl: „Příteli, podle toho, jak jsem nyní věc pozoroval, bylo by tu každé kapky i nejsilnějšího životního balzámu škoda; neboť jeho duše se vznáší již ve výšce muže nad úplně mrtvým tělem. Proto nalad' jen svůj žaltář nářků a oznam jako kněz lidem, že tu žádná světská pomoc není již nic platná!“

2) Při tomto vysvětlení se tvářil malý rabín poněkud kysele a tázal se otce, jak to mohl pozorovat. Otec však nebyl nikdy přespříliš zdvořilý a řekl rabínovi zcela suše do očí: „Jak a odkud to vidím a vím, do toho ti nic není; učiň ty jen svou věc a já zcela přesně a dobře vím, co mně je činit!“

3) V tomto okamžiku byla duše od těla zcela odloučena a několik vznešeně a moudře vypadajících duchů ji vzalo ihned do svého středu, dali jí jako z nejbělejšího bissu přenádherné řasnaté roucho a jeden vzal světelný sloupec, ovinul jej kolem ledví nyní svobodné duše a stal se z něho mocně jako slunce zářící pás. Zároveň jeden mocný duch posadil svobodné duši na hlavu rovněž tak mocně zářící klobouk a řekl: „Bud, bratře, navěky ozdoben světlem své z Boha v tobě zářící moudrosti!“

4) S tím však také všichni vysocí přítomní duchové opustili s duší nyní osvobozenou okamžitě dům, což jsem sdělil ihned otci a otec řekl rabínovi: „Nuže, jelikož duše starcova je úplně odloučena od těla, půjdeš snad přece a oznámíš starcovu smrt oněm téměř do slepoty plačícím?“

5) Pravil malý rabín: „Co tě napadá! Nyní teprve mu já pustím oživující kapičku na jazyk a pak hned uvidíme, zda jeho duše - předpokládáje a maje za to, že v lidském těle je vůbec nějaká duše - vyšla skutečně již z těla! Podle mého dobře vyzkoušeného názoru člověk nemá duši, která by nějakým zvláštním duchovním životem přežila život krve a nervů. Je-li člověk jednou mrtev, pak je jako kámen anebo suchý kus dřeva zcela mrtvý a při všem, co mohu nazvat svatým, ti přísahám, že pak v člověku nezůstane na živu již nic. Jsou však ještě v přírodě arkána (tajné prostředky; vyd.) jimiž lze vzbudit život v těle téměř již mrtvém; a to chci nyní učinit a jako neobratnému Židovi ti dokázat, že duše dávno ještě z těla nevystoupila a také vystoupit nemohla, protože nikdy v něm nějaká zvláštní duše nepřebývala!“

6) Tu vytáhl rabín z kapsy kabátu zlatou lahvičku, ukázal ji mému otci a řekl: „Sem pohled', příteli! V ní sedí duše mrtvého již člověka!“

7) Můj otec řekl s úsměvem: „Jen do toho! Můj celý velký majetek, který snad znáš, bude

tvůj, pohne-li se mrtvý jen na několik okamžiků po kapce, kterou mu dáváš; neboť tvé arkánium je mi známé. Já je mám též a u zdánlivě mrtvých mi prokázalo již zcela dobrou službu; u zdánlivě mrtvých je totiž duše ještě dosti dlouho v těle. Proto lze toto arkánium s velkým prospěchem užít při všech zemřelých, u nichž se neukazují ještě hippokratické příznaky; když však jednou z obličejů zemřelého vyzírá nejvyšš vytvořený Hippokrates, pak duše unikla a do mrtvého těla můžeš nalít deset tisíc takových lahviček, přece se tělo nepohne, nýbrž zůstane ležet úplně mrtvé a necitlivé jako kámen anebo suchý kus dřeva. Přístup nyní tedy ke zkoušce se svým pravým perským olejem z kapradí a jak jsem ti zde před mnohými svědky řekl: můj majetek bude od tohoto okamžiku úplně tvůj, učiní-li tento mrtvý, kolem něhož se nyní již zcela tiše začíná šířit zápach rozkladu, i jen jediný pohyb po tvých kapkách!"

8) Malý rabín byl po této zcela energické námitce mého otce sice poněkud dotčen, nicméně však přistoupil k mrtvému, otevřel mu ústa a pustil mu na již zcela vyschlý jazyk místo obvyklé jedné, dvou, nejvýš tří kapek, deset kapek. Potom mu opět zavřel ústa a s velkou pozorností čekal, až se mrtvý začne aspoň trochu hýbat. Avšak uplyne plná hodina a ještě plná hodina, začíná se již velmi rozednívat a mrtvý nečiní ani známku pohybu.

9) I táže se můj otec malého rabína, zda je ještě toho mínění, že se mrtvý začne po jeho pravých perských kapkách oleje z kapradí hýbat a dokonce snad také mluvit.

10) Praví malý rabín: „Počkejme jen ještě hodinu, vyčkejme východ slunce, však se již mrtvý začne hýbat; také mluvit bude!"

11) Praví můj otec opět se usmívaje: „Jen dále, já proti tomu nebudu nic mít; naopak rád obětuji všechno své jmění pro znovunabytí života toho starého, mně velmi dobře známého, Bohu oddaného poctivého muže! A prohraješ-li, pak od tebe nežádám nic jiného, než abys uvěřil v pravého, věčně živého Boha Abrahama, Izáka a Jakoba a v nejúplnější nesmrtelnost lidské duše!"

12) Praví rabín: „Ano, příteli, to chci a učiním; ale předem vidím, že se při tomto obchodě napálíš! Neboť patřím potají k rozumné sektě Saduceů a své templářství bych nejraději prokrel do velké písčité pouště Afriky! Kdybys však měl nyní nade mnou skutečně zvítězit, pak budu opět velmi rád, že patřím s kůží i chlupy chrámu!"

13) Nyní všichni utichli a s velkou dychtivostí čekali na okamžik znovuoživení starého Lazara!

136. DUCH LAZARŮV VYDÁVÁ SVĚDECTVÍ O MESIÁŠOVI.

1) (MATHAEL:) „Mezitím však přistoupil mladý Lazar k mému otci a tázal se ho, zda tajemné kapky rabínovy skutečně již otce neprobudí.

2) Můj otec pravil: „Je mi velice líto, nejmilejší příteli, že ti musím jako lékař a člověk doznat nejúplnější pravdu! K čemu také člověku dávat slepé naděje, z nichž se nikdy a nikdy nic neuskuteční?! K tvé útěše ti však mohu říci něco mnohem lepšího a to záleží v tom, že ti dávám a mohu dát nejživější a nejoprávdovější ujištění, že tvůj otec žije a že vpravdě nikdy nezemřel!"

3) Pravil smutně mladý Lazar: „Pohled' na lůžko! Nežije a je úplně mrtev!"

4) Pravil otec: „Ano, zcela jistě; ale ten nebyl tvým otcem, nýbrž to je jen tělesný kabát tvého otce! Můj syn však, jenž co nejdokonaleji vidí duchy, může ti vyprávět něco jiného, jdi a zeptej se ho na to a budeš mít velkou radost z toho, co ti poví o svém vidění, které tu měl!"

5) Syn Lazarův se nyní obrátil na mě, jako syna mého otce a tázal se mě, co bych mu mohl jako syn lékařův říci pro jeho potěchu. A já jsem mu dopodrobna a velmi obšírně vypravoval co všechno jsem viděl. Naslouchajících uší bylo kolem mě mnoho, avšak málo jich bylo tak věřícího srdce, jako byl náš mladý Lazar. Čím dále jsem mu vykládal o svém vidění, tím více se jeho tvář rozjasňoval a, což také brzo zpozorovaly jeho obě sestry, které náležely dosud k přeněžné ženské mládeži a tázaly se ho, co ho najednou tak velice rozveselilo. Lazar ukázal na mě a neřekl tom nic dalšího.

6) Tu přistoupily obě dívky ke mně a krátce a skromně se mě tázaly, co jsem to bratrovi říkal, že pozbyl náhle veškerý velký smutek a nyní je tak veselý, jakoby se v celém domě nikdy nic smutného nestalo. Ať také jim to vyprávím!"

7) Já jsem však byl tehdy poněkud zlý a řekl jsem: „O, vám děvčátkům ani v nejmenším neuškodí, když také trochu truchlíte! Neřeknu vám nic; v pravý čas vám to již řekne váš bratr Lazar!“

8) Obě děvčátka na mě sice již více nenaléhala, abych jim řekl, co jsem vyprávěl jejich bratřovi. Nicméně však byla méně smutná a můj otec, jelikož slunce začínalo již zcela purpurově červeně vykukovat nad obzor, se obrátil k rabínovi a řekl: „Nuže, příteli, co je s tvými kapkami perského oleje z kapradí? Zemřelý tu leží dosud ještě tak nepohnutě jako starý kus dřeva! Jakpak to je? Slunce již vyšlo a vše je tiché a plné nejvyššího mrtvého klidu! Kdo sázku vyhrál, já nebo Ty?“

9) Pravil rabín: „Příteli, dám se ti do zajetí a budu nyní věřit, co nyní věříš ty! Ty jsi moudrý a velmi zkušený lékař, jenž bez důvodu jistě tak snadno něčemu neuvěří. I když také nepoznáš důvod, budu nicméně věřit, protože věříš ty, jenž jistě znáš důvod! Přijmu zde víru z důvodu vážnosti a zůstanu přítom co jsi mi řekl. Ty jsi vyhrál významnou sázku a já jsem tvým zajatcem!“

10) Pravil můj otec: „Nikoli mým zajatcem, nýbrž nejsvobodnějším člověkem ve jménu Jehovy!“

11) Poté se tázal rabín mého otce: „Příteli, co musím učinit, abych získal tvé přátelství úplně?“

12) Pravil můj otec: „Už je máš! Věř budoucně a vírou přijdeš do pravého světla!“

13) Nyní jsem přistoupil k otci a řekl, co jsem v tom okamžiku viděl: Byl to totiž velký duch, jenž vstoupil do pokoje a pokynul mi a řekl, aby se děti Lazarovy připravily, že přijde ještě jednou duch otcův, bude jim žehnat a učiní velké zaslíbení. Také jsem řekl otci, aby to oznámil těm třem dětem a otec to učinil. Syn Lazarův a obě jeho ještě zcela mladé sestry, děvčátka čtrnáctileté a šestnáctileté, měli z toho velkou radost.

14) Zanedlouho vstoupil duch zemřelého Lazara v plném nebeském lesku opět do pokoje a všichni tři ho viděli a mohli také slyšet jeho hlas.

15) Světlý duch pak pravil svému synovi: „Jsi plnoletý; buď řádným pěstounem svých mladých sester! Nedej do svého srdce vniknout žádným zlým myšlenkám; neboť hle, já žiji a nezemřel jsem! Co se tu stalo, tomu tak chtěl Pán. Náš dům si vyhlédl a v tomto domě bude vykonán div všech divů.“

16) Už kráčí Pán jako syn chudých rodičů v těle na této Zemi. On, Věčný, Nejsvětější započal již velké vykupitelské dílo. Chce se stát všem lidem této Země, kteří jsou dobré vůle Otcem navěky. Budoucně lidé této Země nebudou mít neviditelného, věčně nepřístupného, nýbrž přístupného a vždy viditelného Otce. A tento Bůh, jenž stvořil vše co objímá věčná nekonečnost, bude z tohoto domu vycházet a do něho vcházet. Uchovejte tudíž svá srdce před nečistotou, aby byl tento dům hoden snést Toho, jehož nemohou nebe a Země pojmout!

17) Že já žiji to vidíte, avšak hleďte také, abyste vy žili jako nyní já žiji navěky v Bohu, mém i vašem Otci! S tím přijměte však nyní také mé pravé otcovské požehnání, které vám nyní udílím, ne již, jako tělo, které jako nějaký obnošený starý kabát čeká tamto v posteli na vykoupení hlodavými čelistmi červů, nýbrž jako dokonalý duch z Božího ráje, v Říši čistých duchů! Zachovávejte Boží přikázání a velejte a milujte Boha nadevšecko a docílíte již na této Zemi větší sklizeň, nežli kterou já nyní požívám v nejjasnějším ráji Božím! Pán Bůh bude s vámi, Amen!“

18) Poté duch zmizel a ony tři děti byly naplněny radostí, kterou bych nebyl vůbec schopen popsat.“

137 - VĚROLOMNÝ ZBABLÝ RABÍN.

1) (**MATHAEL:**) „Všichni přítomní žasli radostí nad nepochopitelnou povznášející veselostí dětí starého Lazara. Mimo mě a ony tři děti Lazarovy nikdo nic neviděl; velice nápadné to však nicméně bylo všem přítomným. Někteří se domnívali, že ty tři děti měly asi velmi potěšující vidění. Několik farizeů, kteří tu byli přítomni mínili, že se děti z velkého smutku zbláznily; malý rabín však soudil, že je můj otec nějakým zcela tajným způsobem začaroval.“

2) Avšak tu jsem pohlédl malému muži do očí a hlasitě pravil: „Človče, ty již nepamatuješ jaké zaslíbení a jaký slib jsi učinil tváři v tvář mému poctivému otci?! Jak můžeš nyní vůči mimo-

řádné milosti Boží takto soudit?! Dej pozor, aby tě Jehova zřejmě nepotrestal! Neboť ty nejsi člověk, nýbrž bídné zvíře!"

3) Nuže, tato má slova učinila na malého rabína takový dojem, že zbledl hippokraticky rovněž tak jako mrtvola na loži a začal se třást na celém těle.

4) Můj otec to zpozoroval, přistoupil k němu a tázal se ho, co se mu přihodilo, že je nyní tak mrtvolně bledý. Malý muž mu pak chvějícím jazykem vyprávěl, co vše zlého jsem mu nyní zjevil.

5) Můj otec mu však řekl: „Děje se ti zcela po právu! Pročpak jsi nezůstal ve víře, kterou jsi mi tak věrně sliboval?! S Bohem a jeho duchy není radno žertovat! Rozumíš tomu? Buď věříš, byť jen ve vážnost těch, jimž přece nelze věčně nikdy popřít nejúplnější zkušenost - anebo zůstaneš jakým jsi byl!"

6) Co jsi, to buď celý, anděl či ďábel! Nejšpatnější špatného však je: chtít být dvojí bytostí, andělem a ďáblem v jedné a téže osobě. Vid', oba nyní přišedší farizeové učinili ti svým vstoupením hlavu teplou a srdce žhoucím?! Dostal jsi strach a začal jsi jako dřívější stoupenec sekty Saduceů tančit podle jejich písňalky, tak jako Řekové nyní dávají podle své písňalky tančit medvědům; přitom jsi však mohl zapomenout, komu jsi takřka porušil přísahu! Co chceš nyní učinit, bídníku?"

7) Rabín však zakryl svou tvář, odešel odtud a uchýlil se bezpochyby do Jerusalemu, aby ve svém pokoji přemýšlel o všech svých smrtelných hříších. Co se s ním potom dále stalo, do této chvíle nevím jen to jediné vím, že jsme ho já i otec poté ještě několikrát potkali v Jerusalemu, on se nám však vždy již z dálky vyhnul. Proč, zda z hněvu anebo zda z jakéhosi ostychu, nevím. Také již nikdy nepřišel do domu Lazarova, ačkoliv tam zapomněl své kouzelné lahvičky, což nám bylo možné snadno se dovědět, neboť mladý Lazar se svými sestrami nás potom ještě velmi často navštívil.

8) Nuže, Pane, to je příběh, který jsem zažil se svým otcem přesně a pravdivě v Betanii tak, jak jsem jej nyní vypravoval. Tehdy mně ovšem bylo vše nerozřešitelnou záhadou. Nyní z toho mnohému rozumím, jen dva zjevy jsou mi doposud záhadou a přes Tvé nyní již velmi mnohé výklady přece jim nerozumím. A tyto dva zjevy jsou: předně světelný, na přirozeném nebi o půlnoci se vynořivší meteor a duchové, kteří jej provázeli směrem k západu, - a zadruhé podobný, čistě duchovní (meteor) nad hlavou duše, vznášející se již zcela svobodně nad svou mrtvolou.

9) Také jsem u této duše předem neviděl nějaký zcela zvláštní parnatý oblak, nýbrž jen již hned zcela dobře vytvořenou lidskou podobu, která souvisela jen velmi světle fialovou nití s tělem, která se také brzy zcela odtrhla, načež tu ihned stála duše úplně svobodná, s oslnivě bílým řasnatým šatem z nejjemnějšího bissu uprostřed několika moudrých a mocných duchů, jak jsem to dříve vyprávěl.

10) Rád bych slyšel z Tvých úst a jistě také všichni ostatní, jak asi tyto věci a zjevy souvisí! Ó Pane, vysvětlí nám to!"

138. ŽIVOTOPIS STARÉHO LAZARA.

1) Pravím **JÁ** : „Vysvětlím vám to; jen musíte být všichni přítom nejvýš pozorní, jinak byste celou tu věc zrovna nepochopili! Neboť tento případ smrti je zcela zvláštní, dávno tu nebylo takového a také se již dlouho znovu nevyskytne.

2) Starý Lazar byl po nejvýš vlastní vůle jako velký prvostvořený andělský duch vpuštěn do těla člověka a to za nejtěžších životních podmínek, jaké jen mohou, být na této Zemi Od kolébky do svého 47. roku pozemského života přestál věci a zkoušky, které by tu nebylo možno snadno opět vypravovat. Jak často mu bylo bojovat s mnohými nebezpečími života! Komu z vás je znám životní příběh Jobův, může si z něho učinit aspoň obrázek o tom, jak se dařilo našemu Lazarovi.

3) Dostalo se mu dvakrát nejvyšších světských poct a nabyl velkého bohatství, měl ženu a pět nejkrásnějších a nejhodnějších dětí, které ho velice milovaly jako dobrého a moudrého otce. V 19. roce se oženil s jedinou dcerou nejbohatšího muže z Betléma; jeho zlatem a stříbrem a nejkrásnějšími perlami a drahokamy by nepohnulo tak snadno s místa ani sto velbloudů. Avšak toto jeho velké pozemské štěstí trvalo jen krátký čas. jeho poklady se rok od roku rozlétávaly; jako dobrý a příliš shovívavý člověk byl zhusta a často okraden; nakonec v jeho většinou z ced-

rů zhotoveném domě vypukl oheň a ze všech svých pokladů nemohl zachránit nic jiného, nežli život své ženy a svých dětí a musel potom as po tři léta žít téměř z almužny.

4) Ve třech letech mu pak také zemřely jeho žena a všech pět jeho milých dětí. Sám byl pln malomocenství a trpěl touto nemocí plný rok. Konečně přišel jeden lékař z Egypta s arkánem a od tohoto zla ho úplně osvobodil. Potom byl jako vždy ještě krásný 34 letý muž na jedné cestě tajnými pochopy ze Zadní Persie přepaden a beze všeho ohledu tam jako otrok prodán jistému nejvyšší krutému pánu.

5) Jelikož však byl mezi všemi mnohými otroky svého pána nejméně a veškerou krutost svého pána snášel vždy s největší trpělivostí a odevzdaností, povolal ho jeho pán po deseti letech k sobě a řekl mu: "já jsem ve vši své krutosti k tobě zjistil, že jsi mi byl nejméně a že ti nebyla žádná námaha a práce pro můj často velký prospěch trpká. Když jsem požadoval od tebe mnoho, činil jsi v můj prospěch často vždy ještě více jsem sice krutý pán - toto svědectví mi dává všechen svět, - ale proto nejsem bez očí a bez uznání a bez poznání; a protože takovým nejsem, dávám ti úplnou svobodu! Můžeš nyní zcela klidně jít domů do své země. Mimoto na znamení mého uznání daruji ti za tvé věrné služby ještě sto velbloudů, deset svých nekrásnějších otrokyň a devadesát sluhů; a abys si mohl všude něco nakoupit, dále žít a prospívat, vyplatí ti můj pokladník tisíc pytlů zlata a dva tisíce pytlů stříbra! Hle, tak odměňuje krutý pán nejméně otroka a dvojnásobně tak nejméně sluhu, jakého jsem žel ještě nikdy neměl! Odejdi nyní klidně se vším, čím jsi byl mnou, svým krutým pánem obdařen!"

6) Tu se Lazar co nejlouběji poklonil svému pánu a chtěl děkovat. Pán však vážnými slovy pravil: „Příteli, kdo si zasluhuje odměnu jako ty, nemusí, obdržev ji, dárci děkovat! Proto odejdi v pokoji; budiž a staň se!"

7) I opustil k slzám dojatý Lazar sál a když vstoupil do velkého nádvoří, bylo vše již připraveno: Velbloudi, deset otrokyň a devadesát sluhů a každý silnější velbloud byl obtížen zlatem a stříbrem.

8) Lazar vystoupil na svého velblouda a pochodovalo se. Po deseti zcela veselých cestovních dnech dorazil opět do Betléma, najal hospodu a vyptával se na svůj dřívější majetek. Ten byl však podle římských zákonů prodán jako římský státní majetek a byl již před třemi roky odevzdán do úplného vlastnictví dražebnímu kupci, jelikož se přes veškeré vyvolávání zvláštními hlasateli žádný majitel k němu nepřihlásil. Po sedm roků byl však vydražitel jaksí jen nájemcem; vrátil-li se do sedmi let zmizelý dřívější majitel, měl ještě reklamační právo, - musel však dotyčnému vydražiteli vrátit jeho největší nabídku i s úroky, protože tohoto vydražitele bylo považovat za správce bez příkazu a za svou správu s namáháním spojenou musel být zákonitě odměněn. Po uplynutí sedmi plných let nabyl však vydražitel nadále nedotknutelnou úplnou držbu takového vydraženého majetku. A tak tomu bylo také nyní v Betlémě s majetkem Lazarovým. Vydražitel byl nyní úplným, římskými zákony chráněným vlastníkem a náš Lazar musel táhnout s nepořízenou dále.

9) Celý rok musel strávit v hospodách, až konečně byl na prodej značný statek v Betanii, který patřil jednomu Řekovi. Za 1500 pytlů stříbra se stal jeho úplným majetkem a ve svých 47 letech se pak oženil s jednou z nejméně jeho otrokyň, která byla také Židovka a zplodil s ní právě mladého Lazara a jeho obě sestry. Po deseti letech dal též všem svým sluhům, které vzal s sebou z Persie, úplnou svobodu; leč žádný Lazara neopustil a z těch, které vzal s sebou, žije dodnes ještě 53. Všichni již ve dvou letech přestoupili na židovství a byli Lazarovi tím cennější a milejší. Žena zemřela teprve před dvěma roky také jako vzor ženské snášenlivosti a zbožnosti a od té doby hospodaří tři pozůstalé velmi hodné děti zcela samy; mimo Boha jiné potřeby téměř nemají a chudým konají velmi mnoho dobrého."

139. VÝKLAD DUCHOVNÍCH ZJEVŮ PŘI SMRTI STARÉHO LAZARA.

1) (**PÁN** :) Protože však starý Lazar velmi dobře dokončil svou pozemskou dráhu a ze své nebeské dokonalosti nejen že nic nepozbyl, nýbrž jen velmi mnoho získal, spojili se v době odchodu těla našeho anděla co nejlouběji zkoušeného a svou zkoušku co nejlépe složivšího, myriády nejdokonalejších andělů a působili na přírodní duchy této Země tak, že se tyto duchové museli uvést v podobnou činnost, v jaké musí být přírodní duchové Slunce. Touto mimořádnou činností myriád na úzkém prostoru stěsnaných duchů vzniklo ono světlo, které jsi viděl ty, tvůj

otec a mladý Lazar právě v okamžiku, když se začala, andělská duše a duch starého Lazara uvolňovat z pout těla.

2) Duchové, kteří doprovázeli toto světlo směrem k západu a stali se ti viditelnými, nemají s tímto zjevem jinak dále žádné jiné a zvláštní souvislosti, nežli že byli sami tak mimořádnou činností přírodních duchů, kteří jsou ostatně pod jejich vedením, neobyčejně rozechvěni a pak také netušíce co se tu děje, museli si sami jako nuceni dát líbit jednak vrtkavý, jednak přesně řízený pohyb a nesmělou činnost.

3) Že podle tvé odborné mluvy bylo vidět průvod od východu k západu, znamená pozemské významné úmrtí přiměřené tomu, kterak se tu vše na Zemi od východu s východem Slunce probouzí a s jeho západem vše opět odumírá. Zároveň však pozemský večer odpovídá zcela naopak čistě duchovnímu jitra a naopak pozemské jitra duchovnímu večeru; neboť za pozemského jitra se začínají mnozí lidé obírat nejvyšší světskými starostmi a tyto starosti jsou pravým a nejhlubším duchovním večerem dosti často bez soumraku, tedy již skutečnou duchovní nocí, jen večer, znavení starostmi světa, jsou pak mnozí svolní přemýšlet o prchavosti časného a obracet se k Bohu a to odpovídá pak aspoň duchovnímu svítání.

4) To by tedy bylo dostatečné vysvětlení pro vaše porozumění a nyní víte ono jak a proč, pokud se týče duchovní a přirozené souvislosti velkého nočního světelného zjevu a jeho doprovodu.

5) Nyní pojďme do úmrtního pokoje starého Lazara! Tam jsi neviděl vznášet se nad mrtvolou nějaký nevyhraněný útvar páry, nýbrž již úplný lidský tvar. Důvod toho spočívá ve velké lásce k činnosti, což naznačuje již dokonalý vnitřní duchovní život, který je prost vši bázně z příští velké činnosti v nekonečné Říši nebeské. Vibrace z úzkosti duše tu nastat nemohou a tedy duševní lidský tvar je již hned při svém vystoupení z těla jako vyhraněný a v úplném klidu viditelný ovšem tomu, kdo má vzácnou schopnost vidět něco takového.

6) Malé a tenoučké spojovací vlákno mezi duší a tělem svědčí vždy o pranepatrném smyslu pro věci pozemské a tedy také o nejvyšším snadném a bezbolestném odlučování od těla. Ten rovný světelný zjev nad hlavou duše svědčí však především o přemocné vůli duše samé a tato vůle se pro svou neobyčejnou činnost podle řádu nebes projevuje světelným sloupem nad hlavou; sloup tu odpovídá nepoddajnosti a světlo, jež je vždy výplodem spravedlivé činnosti, odpovídá řádu Božích nebes a toto světlo prozařuje a úplně osvětluje vždy poznávání duše, aby vůle nejednala slepě, nýbrž vždy vidoucně.

7) Protože však myšlení spravedlivého vychází hlavně jen ze srdce, v němž se také musí hledat sídlo lásky a vůle, stává se nyní světlo vůle svobodné duše, které v pozemském životě muselo působit jen ve spojení s rozumem hlavy, pásem oděvu lásky a spravedlnosti, trpělivosti a snášenlivosti, ke zření kolem ledví svobodné duše; klobouk pak svědčí o novém daru nejčistšího světla z nebes, které je však nicméně mimořádně přidáno jen těm, kteří se přičiňovali o pravou nebeskou moudrost již na Zemi a tím se stali lidmi plnými lásky, moudrosti a opravdové nebeské spravedlnosti. Takový světelný klobouk je však výplodem vůle z moudrosti veškerých prvostvořených andělů nebes a svědčí u toho, kdo jej nosí na hlavě o tom, že je nyní zasvěcen jako zcela dokonalá a Bohu podobná bytost do veškeré moudrosti a do veškerých poznatků všech nebes.

8) Takový duch nebes prošetřil také tělo pozemského života poznává pak sám o sobě tolik jako všichni ostatní prvostvoření duchové dohromady, kteří cestu těla ještě nenastoupili, neboť jako je duše člověka složeninou veškerých pozemských inteligencí, právě tak je takový klobouk složeninou veškerých nebeských inteligencí, což značí jistě nekonečně mnoho.

9) Myslím nyní, že jste zajisté všichni dobře porozuměli těmto poněkud neobyčejným zjevům. Má-li však ještě někdo nějakou pochybnost, nuže, ať se zeptá a dostane se mu světlo! Neboť nebesa dávají právě světlo těm, kdož jsou spravedliví a dobré vůle! Tažte se tedy bez ostychu, nedostává-li se vám ještě snad něco!"

140. POŠETILÉ TÁZÁNÍ.

1) Práví **CYRENIUS**: „Pane, my všichni Ti nemůžeme ani dost děkovat za tato nekonečně velká poučení, která jsi nám nyní všem sdělil a já nyní chápu již nesmírně více! Také v posledním zjevu, který nám nyní místokrál Mathael poskytl opět ze své hojné zásoby, nebylo mi nic

nejasné; jen oni dva aneb tři velcí a mocní andělští duchové, kteří odvedli Lazara, jsou mi co do jejich postavení ještě úplně neznámí! Snad bychom se mohli dovědět aspoň jejich velmi posvěcená jména a snad ještě něco podrobnějšího o jejich návratu, při kterém poučovali Lazarovy děti?! Tento příběh byl ostatně nejvýš pamětihodný, ačkoliv bych se, otevřeně řečeno, velmi rád ještě dověděl, jak a kam bylo tělo starého Lazara pohřbeno a co se asi později stalo z malého rabína. Také podrobnější vysvětlení o onom pověstném kapradinovém oleji by nebylo zrovna nežádoucí. Nechtěl bys nám o tom, Ó Pane, sdělit něco podrobnějšího?"

2) Pravím **JÁ** : „Ale příteli, to přece jsou jen zcela bezvýznamné vedlejší věci, jejichž přítomnost nemůžeme brát pro hlavní věc vlastně vůbec jako úplně nutnou, ježto s hlavní věcí nemají nic společného a nejsou s ní téměř ve zcela žádné spojitosti. Co záleží na prázdném i jménu andělských duchů, kteří šli Lazarovi vstříc?! Nějaký cestovní list podle zákona nepotřebují a světské ochranné pravomoci také ne. K čemu by ti pak byla jejich jména?! Protože však ti již o to jde, nuže, byli to archandělé Zuriel, Uriel a v hlubokém pozadí také Michael v podobě Jana Křtitele, o němž nám pověděl mnoho Zinka.“

3) Bylo tu však přítomno ještě mnoho duchů, které Mathael nemohl vidět, protože ti, jako již zcela čistí a pouzí duchové nemohou již být viděni okem duše, nýbrž jen okem v sobě samém nejčistšího ducha, což je schopnost, jakou Mathael ještě nikdy neměl. A potom, co záleží na pohřbení Lazarova těla, co na malém rabínovi a co na kapradinovém oleji, který, je-li pravý, ruší křečovitě ztrnutí a usmrcuje červy v žaludku; není-li však pravý, pak také vůbec neúčinkuje! Zanechme proto toho, co nám může málo anebo nemůže vůbec nic prospět a hledme, abychom naše poznání a vědění rozmnožovali jen ve věcech duchovních.

4) Tažte se proto raději na něco duchovního ze sféry toho, co viděl Mathael duchovně, nežli na věci, které mohou být pro ducha právě tak lhostejné jako sníh, který pokryl tisíc let před Adamem pusté nivy Země! Co je hmota a jak vznikla, trvá a dosud vzniká, bylo vám již zřejmě objasněno a je nám nyní se především starat jen o věci duchovní. Co prospějí také člověku všechny znalosti a vědomosti celého světa, nezná-li až do nejhlubšího životního kořene sama sebe a to zejména ve své duševní a duchovní sféře života a trvání?!

5) Bude moci kdy být opravdu šťastný, i kdyby mu náležely všechny pozemské statky, bude-li se muset čas od času tázat a říkat: „Co se stane s tebou po smrti? Budeš někde sama sebe vědom dále žít, anebo bude s tebou zcela konec navěky?“ Nedostane-li se však tomuto úzkostlivému tazateli uspokojující odpověď ani od někoho zkušenějšího anebo ještě tím méně z vlastní temné komory světského života, do níž ještě nikdy nevniklo světlo pravdy, - co potom? Budou se tomuto takto vážně se tázajícímu, jinak přebohatému muži snad zamlouvat jeho velké poklady a bohatství? Při jen poněkud vědomé lásce k životu asi sotva! Neboť co prospěje člověku, i kdyby získal všechny poklady Země, ale na své duši škodu utrpěl?!

6) Pryč tedy se vším, co mohou rez a moli zničit! Jen co je ducha zůstává věčně neproměnné; vše co náleží hmotě, je však ještě často nescíslným proměnám podrobena, nežli to dosáhne stanovisko duchovna. Proto se tažte na věci duchovní a duševní, nikdy však ne na pozemské!"

---

141. HNĚV BOŽÍ.

1) Praví **CYRENIUS** poněkud rozpačitě: „Pane, mimo mě se Tě přece nikdo na nic netázal; vypadá to tedy jako bys Se jako Bůh, můj Pán a můj Udržovatel na mne za to hněval!"

2) Pravím **JÁ**: „Jak Mne můžeš tak zvráceně chápat?! Jak bych se mohl na tebe hněvat, když ti v plné vážnosti a navěky pravdivě ukazuji, co je vám všem a každému člověku k životu. nejnutnější! Hle, hle, jak; velmi krátká je ještě tvá soudnost! Kdy obdrží svou pravou míru?! Na koho se může kdy hněvat nejčistší Praláska vši lásky v Bohu?!

3) Čtete-li o hněvu Božím, pak tímto hněvem máte rozumět věčně vždy stejnou a pevnou vážnost jeho vůle; a tato vážnost vůle v Bohu je však právě ono nejvnitřnější jádro nejčistší a nejmocnější lásky, z níž vyšly jako kuřátka z vejce nekonečnost a všechna díla v ní - a ta se přece věčně nemůže na nikoho hněvat! Či myslí snad někdo z vás, že Se může Bůh tak jako nějaký hloupý člověk na někoho hněvat?"

4) Tu přistoupí zase jednou starý představený **STAHAR** ke Mně a praví: „Pane, odpusť mi, dovoluji-li si zde také poznámku týkající se hněvu Božího!"

5) Když někdo ve spojení s pevnou vírou v Boha zkoumá staré světové dějiny, nemůže si přece zcela zastírat, že Bůh dával časem způsobem obzvláště neúprosným přísným najevo Svůj hněv a Svou pomstu lidem, kteří se stali příliš bezuzdní.

6) „Hněv je Můj a pomsta je Má!“ Praví Pán ústy proroka. Že je tomu tak, dokazují vyhnání Adama z ráje, potopa za dob Noemových, souhlas s kletbou Noemovou nad jedním z jeho synů, později zánik Sodomy a Gomory a deseti sousedních měst na místě, které dnes obdivujeme jako Mrtvé moře; ještě později rány egyptské a Izraelité na poušti; pal Bohem nařízené nejvyšší vražedné boje proti Filištínským, babylonské zajetí a nyní konečně úplné podmanění národa Božího mocí pohanů!

7) Pane, kdo jen poněkud uvažuje o tomto chování Jehovově k hříšníkům, jimiž není nikdo jiný nežli právě my lidé, ten z toho nemůže nic jiného vyrozumět nežli jen skutečný hněv a nejdokonalejší pomstu Jehovovu!

8) Mohlo by se ovšem říci: „Takto vychovává Bůh s nejuplnější vážností Svě lidi a celé velké národy s náležitou metlou v ruce! Leč tyto úder a rány nevypadají nikterak tak, jakoby přicházely z ruky přelaskavého Otce, nýbrž z toho vyzívá všude strašně hněvivý, i když také v jistém směru nejvyšší spravedlivý Soudce na život a smrt a na mor a požár!

9) Toto je můj názor, oznamují-li nám totiž světové dějiny úplnou pravdu; jsou-li však všechny smutné výpočty toho, co konal Bůh jen fikcí (výmyslem), pak může být to, čemu se říká hněv a pomsta Boží, jádrem jeho věčné a nejčistší lásky. Uvedl jsem to nyní jen tak proto, že jsi Se, ó Pane, Ty Sám dříve zmínil o hněvu a pomstě!

10) Bude tomu zajisté vždy již tak, jak jsi to, Ó Pane, předtím řekl; ale zvláštním zůstává vždy to, že jestliže se lidstvo nepolepšovalo a nečinilo opravdové pokání, následoval ve starých dobách po oznámeném hněvu Božím také nejméně trest a to jak ve velkém tak i v malém a jak v celku tak i zvláště beze všeho šetření! Nuže, stálo by věru také za námahu, kdyby se při této příležitosti poněkud podrobněji vysvětlilo, jak se toto shoduje s onou nejčistší, hněvu a pomsty zcela prostou láskou.

142. OPRVÉM PÁRU LIDSKÉM.

1) Pravím **JÁ** : „Jako jsi, příteli, mluvil nyní o Božím hněvu a pomstě, spravedlnosti a lásce ty, právě tak soudí také úplně slepý o harmonické nádheře barev duhy!

2) Cožpak jsi ještě nepochopil, že všech pět knih Mojžíšových a všichni proroci, spisy Davydovy a Šalomounovy mohou být chápány a pochopeny jen na základě vnitřního duchovního podobenství (obdoby)?!

3) Cožpak myslíš vážně, že Bůh dal vyhnat Adama z ráje andělem, který držel v pravici plamenný meč jako zbraň k vyhnání? Pravím tobě: I když se to, snad Adamovi představilo jako zjev, bylo to přece jen podobenství toho, co se vlastně dělo v Adamovi samém a patřilo to právě tedy k aktu, jeho výchovy a k založení prvního náboženství a první církve mezi lidmi na Zemi.

4) Na Zemi nebyl však nikde hmotný ráj, v němž by byly plovaly člověku do úst pečené ryby, nýbrž musel je tak jako nyní dříve chytit a upéct a pak teprve s mírou požit; byl-li však člověk snaživý a nashromáždil-li si plody, které mu přinášela Země a tak si utvořil zásobu, pak byla každá krajina na Zemi, kterou člověk vzdělával, pravým pozemským rájem!

5) Co by se bylo také stalo z člověka a z jeho duchovního vzdělání, kdyby se byl nemusel v nějakém opravdovém ráji zahálky a žraní naprosto o, nic nestarat a pečovat, kdyby mu jak bylo řečeno rostly nejlepší plody do úst, kdyby si ležela na nejměkčím trávníku mohl jen přát a vše by bylo již tu, takže by mu stačilo otevřít jen ústa a nejlepší sousta by se mu pak již sunula do úst?! Kdyby člověk při takovém způsobu výchovy dospěl k žádoucí samostatnosti života?! Pravím tobě, že by člověk podle tvého pojmu o ráji do této chvíle nic jiného nebyl a nevěděl nežli ví dobře zaopatřený hltavý vůl anebo polyp na dně mořském.

6) Co tedy představuje onen zjev anděla s plamenným mečem? Co praví tento slovní obraz? Člověk byl nahý; neboť dosud ještě žádný člověk nepřišel na svět v šatech. I když také nemusel, právě tak jako tato oslice zde, prodělávat dětství co do těla, protože povstal co do těla právě tak jako tato oslice, i když také měl velikost více než dvanáct střeveců, podobně jako o nemnoho méně Eva přece jen byl v původní zkušenosti o podstatě Země dítětem a musel se stávat moudrým většinou teprve zkušeností.

7) V teplém jaře, létě a podzimu mohl to již s holou koží vydržet; ale v zimě začal velmi pociťovat chlad a sám se tázal ve svém pocitu, který v něm Bůh stále víc a více duchovním a přirozeným vléváním probouzel: „Kdepak to jsem? Copak se to se mnou stalo? Předtím mi bylo tak příjemně a nyní mne zebe a studené větry způsobují bolest mé kůži!“ Musel se zřejmě ohlížet po příbytku chráněném před větrem a začít své tělo pokrývat všelijakým listovým stromů. Touto nucenou prací se stávalo myšlení čilejší a také se brzy uspořádalo.

8) Ale začal také hladovět; neboť velmi mnohé stromy a keře měly prázdné haluze. Vycházel daleko a hledal potravu a našel již plné stromy; sbíral plody a nosil je do jeskyně, kterou si vyhledal za dobrý příbytek. A tu mu opět pravila mysl již zkušenější: „V této době je Země v klatbě a ty, člověče, si můžeš potravu shromažďovat jen v potu tváře.“

9) Když však první člověk této Země jednou přezimoval v jeskyni na výšinách, které ohraničují severovýchodní část zaslíbené země, k níž náleží též naše Galilea, měl pokdy, aby se svou ženou hlouběji v sobě bádala a zřel. Tu shledal též potřebu větší společnosti. Ve snu byl poučen co by měl činit, aby k takové společnosti dospěl a po tomto poučení zplodil Kaina a potom brzy poté Ábela a Seta.

10) Byla to však žena, která mu dala první popud k plození; neboť ženě se dostalo nejprve ve snu vidění, jak musí plození postupovat. Dále nebudeme tuto věc sledovat a pravím nyní tobě, příteli Stahare: vše šlo zcela přirozeně a nikde nebylo nic protipřirozeného. Mojžíš nicméně však viděl, že toto vše se mohlo dít jen podle vůle Jehovovy; poznal Božím duchem, že veškeré toto zcela přirozené vedení bylo řízeno na podkladě zkušeností učiněných skrze Mne, to jest skrze Mého Ducha a proto stavěl Boha příslušnými obrazy vždy po bok tohoto prvního páru lidského a zosobnil také Mé působení v nejkratších, avšak přece jen v nejpříhodnějších

obrazech, jaké tehdy byly všeobecně obvyklé, protože všude k vedení národa a národů byly takové obrazy nutné.

11) Ostatně se však rozumí samo sebou, že Bůh a andělé dobře věděli a také chápali, že prvnímu lidskému páru bylo třeba dát vzniknout v jedné z nejméně přírodních krajin světa.

12) Když pozdější a zvláště dopuštěné přírodní zjevy donutily první lidi, aby svou první zahradu, která je živila, opustili a poohlédli se dále na Zemi, nestalo se to také snad z nějakého Božího hněvu, nýbrž jen z lásky k člověku, aby byl ze své zlenivělé smyslnosti opět probuzen a přešel k činnosti a činil rozsáhlejší zkušenosti.

13) Když Adam, jeho žena a synové viděli, že na širé Zemi bylo téměř všude co jíst, začali podnikat větší cesty, čímž se dosti dobře seznámili s Asií a Afrikou. To je opět obohatilo všelijakými zkušenostmi. Jsouce Duchem Božím skrytě vedeni, vrátili se do svého prvního ráje a zůstali tam, odkudž také vzešlo obyvatelstvo celé Země.

14) Řekni Mi ve své mysli: Vyzírá tu z toho nějaký Boží hněv anebo pomsta?!"

143. POTOPA.

1) (**PÁN** :) „Ano, Boží moudrost se může sice stát nevolnou, vzeprou-li se svévolně a také zlomyslně proti řádu Božímu již vzdělaní aspoň zpola uzrálí lidé; ale zato je tu opět láska Boží, která ve své velké trpělivosti dovede vždy postavit proti zvráceným snahám lidí vhodné prostředky a přivádí je opět na pravou cestu, čímž pak musí být přece jen vždy nakonec dosaženo Mého konečného účelu s lidstvem, aniž je k tomu člověk jako stroj donucován nějakou všemohoucí pomstou Boží.“

2) Avšak ani tyto prostředky nelze považovat za následek božské hněvivé moci, nýbrž čistě jen za následek zvráceného způsobu jednání lidí. Ano, svět a příroda má od Boha své nutné a neměnitelné zákony nutnosti (musu) a to v náležitém řádu; podobné zákony má však - také člověk pokud se týče jeho tvaru a jeho tělesného bytí. Chce-li se však člověk někdy proti tomuto řádu vzepřít a svět přetvářet, nebývá proto trestán nějakým chtěným hněvem Božím, nýbrž uraženým přísným a pevně stanoveným řádem Božím ve věcech samých, které musí být takovými jakými jsou.

3) Ty si nyní u sebe řekneš a se otážeš, zda lze také potopu považovat za přirozený a nutný následek zvráceného způsobu jednání. A Já pravím tobě: Ano tím byla! Více než sto věštců a poslů jsem probudil, varoval jsem národy před jejich činy, které se protivily řádu přirozenému a Božímu a více než sto let jsem je velmi vážně upozorňoval na strašné tělesné a duševní ná-

sledky, které jim z toho nutně vzejdou; leč jich zlomyslná rozpustilost, šla tak daleko, že si ve své slepotě tropili z poslů nejen posměch, nýbrž mnohé z nich dokonce usmrtili a takto se Mnou podnikali skutečný boj. Přesto jsem Se však nerozlítil hněvem a pomstou, nýbrž nechal jsem je jednat a učinit tu smutnou zkušenost, že nerozum a neznalost - jako samy vinny toho čím jsou - nesmí s velkou přírodou a s řádem Božím dělat vše, co se jim v jejich slepotě líbí.

4) Hle, je ti přece ponecháno na vůli vystoupit na onu skálu odtud k jihu asi pět set mužských výšek vysokou a pak se svévolně střemhlav vrhnout s vysoké stěny dolů! Podle nutných zákonů tíže veškerých těles bude tě tato svévole zřejmě jistě stát život těla! Ptej se sebe, zda se ti to stalo z Mého hněvu a z Mé pomsty!

5) Tamto směrem k východu spatřuješ vysoká horská pásma, která jsou silně a hustě porostlá lesy. Jdi tam s desetkrát stotisíci lidmi, založ oheň a spal všechny lesy a všechny hory budou tu pak zcela lysé! Jaký však bude toho následek? Mnozí přírodní duchové stavší se tím nečinní a nazí začnou pak ve volném vzduchu zuřít a řídit a nescetné množství blesků, nejstrašnější průtrže mračen a neustálé krupobití zpusťou celé daleké okolní krajiny. To vše je zcela přirozený následek takového zpusťování lesa. Řekni, zda také tu opět z toho vyzírá Boží hněv a Jeho pomsta.

6) Když se však desetkrát stotisíc lidí vážně snaží odkopat hory a vyplňovat velká jezera anebo zřizovat velmi široké vojenské silnice, aby snáze válčili, když lidé snesou na 400 - 500 mužských výšek celé horské, cestovní dny dlouhé hřebeny, anebo vykopou kolem hor 200 - 300 mužských délek hluboké příkopy a tím otevřou vnitřní stavidla Země, takže hory začnou klesat do uvolněných a velkých vodních nádrží a tím začne voda stoupat, takže se v Asii začne jako moře vlnit téměř nad vrcholy nejvyšších hor - a k tomu ještě přijde to, že při tomto velkém ničení hor se zároveň zničí mnoho stotisíckrát stotisíců jiter nejmohutnějších lesů, při kteréžto příležitosti se najednou uvolní a stanou se nečinnými nescíslné myriády zemských a přírodních duchů, kteří byli dříve zaměstnáni nejkrásnější a nejbujnější vegetací, - taž se pak sama sebe, jakou asi podívanou začnou tito duchové ve vzdušných oblastech. Jaké bouře a jaké spousty krupobití a jak nesmírný počet blesků bylo tím po více než 40 dní vrženo z mraků na Zem a jak velké vodní spousty se tím zvedly téměř nad celou Asií a to vše ze samých přirozených důvodů! Řekni Mně, byl to opět Boží hněv a nikdy nesmiřitelná pomsta,?!

7) Mojžíš popsal tuto událost jako vše ostatní způsobem tehdy obvyklým, to jest v obrazech, v nichž nechal podle vnuknutí božího Ducha převládat vždy Mou Prozřetelnost, což lze provést jen ve formě čistých a pravých podobností.

8) Je však proto Bůh Bohem hněvu a pomsty, jestliže jste vy velmi mnozí ještě nikdy neporozuměli Jeho velkým zjevením!"

144. PŘÍČINY KATASTROF.

1) (**PÁN** :) „Já ti pravím: Kdybyste žili jen padesát let v pravém řádu Božím, - pak nikdy žádné pohromy nevidíte, neuslyšíte, nezakusíte a nezažijete.

2) Pravím vám: Veškeré. pohromy, nákazy, všeliké nemoci lidí a zvířat, špatné počasí, hubená. a neúrodná léta, pustošící krupobití, velké všeničící záplavy, orkány, velké bouře, velká hejna kobylek a podobného ještě více jsou vesměs následky nespořádaného způsobu jednání lidí!

3) Kdyby lidé lili pokud možno v daném řádu, byli by všeho toho ušetřeni. Roky by ubíhaly jako perly na šňůře jeden jako druhý požehnaný. Část Země obývaná lidmi by nebyla nikdy soužena ani přílišnou zimou ani přílišným horkem. Když však chytří a převelice moudří lidé ze sebe podnikají daleko nad svou potřebu všelicos, když se na Zemi zabývají příliš velkými stavbami a příliš přehnanými. zlepšeními odkopávají celé hory, aby zakládali vojenské silnice, když ničí mnoho set tisíc jiter nejkrásnějších lesů, když kvůli zlatu a stříbru dělají příliš velké

díry do hor, když konečně žijí mezi sebou ve stálých hádkách a sporech zatím co jsou přece neustále obklopeni velkým množstvím inteligentních přírodních duchů, od nichž pochází veškeré počasí Země, jakož i čistota a zdravý vzduchu, vody a půdy, - lze se potom, co divit, je-li tato Země stále. víc a více navštěvována nescíslným počtem všelikých zel?!

4) Lakomí a hrabiví lidé dávají před svými, stodolami zámky a závory, mimo to ještě k svým nad veškeren přebytek stoupajícím pokladům a bohatstvím přísné hlídače a běda tomu, kdo by se k nim přiblížil neoprávněně; věru, s tím by okamžitě přísně zatočili!

5) Tím nechci říci, že by neměl nikdo chránit svůj namáhavě nabytý majetek; Já zde mluvím o, nejvýš nepotřebném nesmírném nadbytku. Nebylo by možné budovat také takové stodoly, které by byly otevřeny pro každého chudého a slabého i když pod dozorem moudrého dárce, aby si žádný chudý nebral více, nežli kolik potřebuje ke své výživě?! Kdyby takto hrabivost a lakota zmizely se Země, pak by se také - slyšte Mne dobře! - rozloučila se Zemí všechna hubená léta.

6) Ty se tážeš, jak je to možné. A Já na to odpovídám: Nanejvýš přirozeně, to jest vyzná-li se někdo jen poněkud ve vnitřním působení veškeré přírody, pak to musí nejen jistě brzy poznat, nýbrž dokonce rukama a nohama nahmatat!

7) Zde stojí před námi dosud rostlina léčivá a tamto poněkud dále vpředu nejvýš škodlivá rostlina jedovatá! Zda se obě neživí ze zcela stejné vody, ze zcela stejného vzduchu a ze zcela stejného světla a z jeho zcela stejného tepla? A přece je to rostlina plná látky léčivé a druhá plná smrtelného jedu!

8) Ano, proč tomu tedy tak? Protože rostlina léčivá svou vnitřní dobře uspořádanou přirozeností působí po svém dobrém způsobu na všechny obklopující ji duchy přírodního života a ti se pak ve vši vlídnosti a mírnosti ji vyživujíce, tulí k ní jak zvenčí, tak i z nitra a tím pak celá rostlina nabývá léčivosti a za dne ve slunečním světle její vypařování a velmi daleko ji obklopující duchové přírodního života budou vykonávat neobyčejně léčivý vliv jak na člověka, tak i na mnohá zvířata.

9) Ale tam u té jedovaté rostliny, jejíž nitro obsahuje a uzavírá nejvýš sobecký a zlostný hněvivý charakter, jsou podobní duchové přírodního života touž přirozeností uchvacování a tedy úplně zvráceni; ti se pak rovněž přivinou k rostlině, vyživujíce ji a její celá přirozenost se pak stává zcela stejnorodou s původní přirozeností rostliny. Ale také její okolí a vypařování je jedovaté a zdraví lidskému škodlivé a zvířata se svými citlivými nozdrami se k ní nepřibližují. "

145. VLIV ŠPATNÉHO NA DOBRÉ.

1) (**PÁN** :) „Zcela mimořádně velkou a daleko působící jedovatou rostlinou je však tím více lakomý a hrabivý člověk. Celé jeho daleko sahající duchovní okolí přírodního života, jeho vydechování, jeho velký okruh vnějšího života nabývá stejného charakteru jako jeho nitro; obklopující ho duchové přírodního života stavší se špatnými, převrací pak vždy znovu ještě proudící k nim dobré duchy přírodního života v to své špatné, lakomé a hrabivé.

2) Jelikož však tyto duchové přírodního života jsou v neustálém rozporu nejen s člověkem, nýbrž také se zvířaty, rostlinami, s vodou a se vzduchem, dávají také stále mnoho popudu k všelikým bojům, třenicím a nepotřebným pohybům ve vzduchu, ve vodě, v ohni a ve zvířatech.

3) Kdo se chce toto dovědět zcela prakticky, ať jde k nějakému velmi dobrému člověku; u, něho budou mít také všechna zvířata mnohem jemnější charakter. Nejdříve se to zpozoruje na psech, kteří v krátké době přijímají charakter svého pána Pes lakomce si jistě také stane lakomou šelmou a žere-li, nebude radno se k němu přiblížit. Jdi však k nějakému štedrému jemnému člověku a chová-li psa, zpozoruješ, že toto zvíře bude mít zcela dobromyslný charakter; ustoupí spíše od mísy žrádla, než by se snad pouštěl s nějakým nezvaným hostem do: kousavého boje. Také všechna ostatní domácí zvířata - jemných a dobrosrdečných pánů budou mnohem jemnější, ba dokonce i na rostlinách a stromech postřehne jemně cítící člověk ne nepatrný rozdíl.

4) Pozorujme také služebnictvo lakomce, zda není většinou také skoupé, závistivé a lakomé a za tím účelem zálučné, falešné a podvodné! Ba i jinak zcela dobrý a štedrý člověk, je-li delší dobu v blízkosti lakomce, jenž vězí až po krk ve zlatě a stříbře, přejde nakonec ve velmi spornou soustavu a stane se ve vykonávání dobrodiní kritičtější.

5) Nyní přijde na Zemi však také ještě na to, že vše špatné přeměňuje dobré s mnohem menší námahou ve své špatné nežli dobré něco špatného ve své dobré.

6) Pohledte na velmi hněvivého člověka, jenž by chtěl všechno kolem sebe ze samého vzteku a zuřivosti hned jen zahubit! Tisíc zcela dobrých lidí, kteří ho pozorují, se stanou nako-

nec sami zuřivě hněvivými a chtěli by hned všichni vztáhnout ruku na hněvivého a vyhnat z něho hněv, kdyby jen všichni se svýma mocně po činu toužícíma rukama našli na jeho kůži místo. Proč zde jeden hněvem rozpálený roznítl tisíce ke vzájemnému hněvu a proč na tom místě tisíc dobromyslných nepohne jednoho hněvem rozpáleného k obzvláštní dobromyslnosti?

7) To vše je proto, že. svádění ke špatnému a zlému je a kvůli výchově dětí Božích také musí být obzvlášť na této Zemi. mnohem větší nežli k dobrému. Důvod toho jsem vám povšechně již dříve jednou ukázal a nemusím jej zde ještě jednou opakovat.

8) Podívejte se ještě jednou na ty dvě rostliny a představte si velký kovový kotel. V tomto kotli budeme vařit zdravotní čaj z tisíce těchto léčivých bylin a kdo jej na prsa nemocný bude pít, ten také začne brzy pociťovat léčivý účinek; neboť dobří duchové přírodního života by chtěli již brzy v jeho prsou napravit nemnohé duchy špatnější.

9) Vezměte však poté tuto zvláštní jedovatou rostlinu a vhodme ji také do kotle, v němž se vaří léčivý nápoj z tisíce léčivých bylin! Hleďte, tato jediná jedovatá rostlina zvrátí veškerou léčivou látku ve svou smrtelnou jedovatou látku a běda nemocnému, jenž by se odvážil požit jediný doušek! Věřu, stálo by ho to nepochybně život a přirozeným způsobem by se nemohlo pomoci!

10) Vezměte však nyní opačný případ! Vařme v témž kotli smrtelný čaj z tisíce těch jedovatých rostlin a vložme nakonec jen jednu z těchto léčivých rostlin do kotle k tisíci jedovatým rostlinám! Ó, jak rychle budou všichni její dobří a léčiví přírodní duchové přeměněni v nejsmrtelnější jed oněch tisíce jedovatých rostlin!

11) Z toho tedy vyplývá opět nad slunce jasně, že právě na této Zemi z uvedeného důvodu je špatné mnohem spíše s to obrátit ve špatné nežli naopak.

12) Představ si nyní množství všelikých špatných lidí v nějaké krajině anebo na celé Zemi a ptej se po tom, co jsi již slyšel, zda to tu skutečně závisí na Božím hněvu, přijdou-li na ni všeliká zla! Pravím vám a zejména tobě, příteli Stahare, že vše to závisí jen a jedině na lidech, na lidech, na jejich jednání a způsobu života a Boží hněv a Boží pomsta nemají s tím věčně co dělat, leč to, že Já jsem takový řád vložil přirozenosti věcí a že tento řád musí zůstat dokud trvá Země nezměnitelný, jinak by se Země rozložila a nemohla by člověku poskytnout bydliště pro jeho zkušební život.

13) Proto tedy třeba se vši vážností, mocí a se vši silou strnout na sebe vše dobré, nechce-li kdo být vším špatným.

14) Hleďte tudíž zdokonalovat svůj vnitřní život skutečným následováním mé nauky, pak vám jedy světa nebudou již sto nijak uškodit!“

na sebe vše dobré, nechce-li kdo být pohlčen vším špatným.

---

146. ZÁZRAČNÁ LÉČIVÁ BYLINKA. PODSTATA SVĚTLA A TMY, DOBRA A ZLA.

1) (PÁN) „Vratme se však ještě jednou k našemu kotli jedu s tisíci jedovatými rostlinami v něm se vařícími! Hleďte, deset tisíc ba asi sto tisíc léčivých bylin našeho druhu nebude s to zbavit jedu tento plný kotel jedovatého čaje! Ale na této Zemi na indických vysokých horách roste zcela malá bylinka – také na Sinaji se vyskytuje. Stačí hodit do tohoto velkého kotle jen malý kousek velikosti as prostředního travného stébla a v okamžiku se veškeren jeho jed promění v nejléčivější čaj!

2) „Jak je to možné?“ Tážeš se nyní moudrý Stahare zcela udiven. A Já ti pravím, že také to se děje zcela přirozeně. Jak, to ti bude a také všem ostatním ihned a zcela jasně ukázáno.

3) Hleď, je-li za bezměsíčné bouřlivé noci tma jako v pytli, takže není vidět ani na krok, pak se ti bude asi zdát, že je nyní již v celé nekonečnosti také tak tma, která je zraku aspoň na nějaký čas smrtelným jedem, protože jej olupuje o všechnu jeho schopnost, bývá nejmenší jiskrou slunečního světla zbavena svého jedu a v okamžiku se promění v jasné světlo.

4) Domýšlíš se již kam to směřuje? Domýšlet se a tušit zajisté můžeš, ale vědět to dávno ještě nemůžeš! Protože to však vědět nemůžeš, tedy poslyš!

5) Jak může jiskra slunečního světla zaplašit již veškerou tmou a proč je vůbec bez ní tma? Vždyť se přece vzduch za nejtemnější noci skládá z týchž duchů jako za nejjasnějšího dne!

6) Když slunce úplně zašlo, uklidňují se duchové přírodního života, každý o sobě zvlášť“ a poněvadž odpočívají v sobě samých a ve svých lehkých schránkách se nechvějí, nepozoruje

tělesné oko jejich přítomnost a cítitelný následek toho pro tělesné oko je temná světlá prostá noc.

7) Ty ovšem řekneš, že v noci vane také vítr a že tedy duchové přirozeného života neodpovídají! Ó, tu se mýlíš a nemáš pojem o vnitřním zvláštním pohybu nějakého přírodního ducha! Vítr ovšem vane také v noci a duchové přírodního života konají tedy také zřejmě pohyb, - ale nekonají žádný zvláštní pohyb v sobě, nýbrž konají všeobecný pohyb podle nějakého určitého směru, nuceni nějakým vyšším duchem. Dostane-li se však na nějakém místě přírodní duch anebo celá velká společnost přírodních duchů, jako jsou ony ohnivé jazyky, které jsi viděl stejně jako všichni ostatní zde přítomní, do nějakého mimořádného vibračního (kmitavého) pohybu, pak nastává na onom místě pro oko cítitelné jasno a světlo a oznamuje to okamžik sebeuchvacování a vznikání.

8) V takovém okamžiku je pak rozdecheno nesčetné množství duchů přírodního života v nejrozsáhlejších okolí a tím nastává v nejširším okruhu světlo a jasno. Čím prudší vibračně záchvěvově činnou sférou přírodních duchů jsou sousední duchové rozdechováni, tím více se v nejširším okruhu vyjasňuje a tak se v podobnou snahu obrací množství duchů uchvátivších se ke vzniku něčeho; a světlo Slunce svou produktivní silou a působením na světových tělesech, která mu jsou dosti blízko, podává o tom nejvýmluvnější důkaz.

9) Ale svobodní duchové přírodního života jsou slunečním světlem povzbuzováni ke vzniku něčeho nejen na Planetách, nýbrž také ve volném éterickém prostoru; - neboť zde takovými sebeuchvacování svobodných duchů přírodního života vznikají často věci, o nichž se vaší moudrosti ještě nikdy ani nezdálo.

10) Jako jsi však nyní viděl, že jediná světelná jiskra může podle síly slunečního světla okamžitě přetvořit nesmírně velký temný prostor v jasné světlo, tak přetváří uvedená léčivá bylinka celý velký kotel plný jedovatého čaje v nejléčivější nápoj, protože přírodní životní duchové v té malé léčivé bylince jsou až příliš intenzivně činní v pravém řádu a proto přinutí okamžitě k řádné činnosti duchy jedovaté rostliny, kteří jsou lenivější a proti řádu.

11) Tak je tomu také s působením nějakého vpravdě životně dokonalého člověka na jeho bližní a v širokém okruhu potom také na dosud svobodné duchy přirozeného života.

12) O sobě dobří a řádní lidé budou mezi více méně dobrými také dobře působit a méně dobří budou v nich mít velmi léčivé byliny. Octnou-li se však tito o sobě jen přirozeně velmi dobří lidé mezi lidmi v základu velmi špatnými, zlými a rozpustilými, z nichž nevyjde nikdy nic dobrého, pak se velmi brzy a snadno zkaží, protože jejich žádná vnitřní životní síla jim nemůže poskytnout protiváhu; je-li však člověk v sobě dokonalý, pak se podobá oné malé léčivé bylince ve velkém jedovatém kotli a jiskérce slunečního světla v nejzazším nočním prostoru.

13) Jestliže jsi nyní náležitě pochopil také to, pak přece konečně uznáš, že veškeré zlo mezi lidmi na této Zemi nepochází vpravdě z hněvu anebo z pomsty Boží, nýbrž jediné z životního řádu lidí, tak jako také dobro pochází často od jediného o sobě dokonalého člověka.

14) A jelikož jsem tě nyní tímto velmi poučným způsobem přivedl na správnou cestu, je nyní opět na vás všech, abyste se Mne ještě tázali na to, co by vám mohlo být podivné při úmrtí starého Lazara. - Jeden z vás má v pozadí ještě jednu malou otázku; ať ji vysloví!"

147. PŘÍČINY TEPLA A ZIMY.

1) Praví **MATHAEL**: „Pane, tento jeden jsem patrně asi já sám! Neboť mám ještě skutečně v pozadí maličkost, kterou si přes své bystré přemýšlení nemohu náležitě srovnat!"

2) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, ty to jsi právě; pověz co tě tíží!"

3) Praví dále **MATHAEL**: „Když jsme šli já a můj otec z našeho domu s mladým Lazarem do Betanie a na cestě jsme spatřili onen velký světlý zjev, pociťovali jsme přítom značné teplo. Když však tento světelný zjev konečně zcela zanikl, tu se vedle náhle nastalé úplné tmy také tak cítitelně ochladilo, takže jsem se začal celý třást. Na důvod tohoto chladu nemohu se svým myšlením vůbec přijít; kdyby Ti to, ó Pane, bylo milé, chtěl bych také ještě zvědět důvod toho!"

4) Pravím **JÁ** : „Nuže, důvod je zcela snadný! Třeš-li důkladně o sebe dva kusy dřeva, tím se zahřejí, rozpálí, posléze dokonce zapálí a začnou jasným plamenem hořet. Pročpak se to děje? Protože duchové přírodního života přítomní ve dřevě a v jeho buňkách a ústrojích, bývají ze svého němého a tupého klidu až příliš násilně vzbuzeni a rozdechováni, dostávají se ihned do

velkého vlastního vibračního (kmitavého) pohybu a začínají se již projevovat jako světlo a oheň; tím zároveň rozechvějí dosud línější sousední duchy a to nakonec tak mocně, že rovnou řečeno, zanítí všechny duchy přírodního života. Je-li chvění anebo hoření u konce, pak se hned rychle ochladí veškeren počet duchů přírodního života; čím prudčeji se způsobí rozechvění, tím rychleji se dostavuje únava přírodních duchů, s únavou klid a s klidem chlad.

5) Úplně žhavý kus dřeva anebo žhavého uhlí není ani při nejsilnějším roznícení nikdy tak horký jako rovněž tak silně žhavý kus kovu. Důvod je ten, že přírodní duchové v kovu jsou schopni většího rozechvění nežli duchové ve dřevě; ochladí-li se však uhlí a kov ve stejně nízké teplotě, pak se kov ochladí rychleji než uhlí a ve zcela ochlazeném stavu bude pociťován značně chladnější nežli též zcela ochlazené uhlí.

6) Je-li v létě velmi horký a dusný den, tu se duchové přírodního života začínají zachvívat a toto mocnější chvění plodí také stále větší teplo a dusno. Stává-li se teplota větší anebo intenzivnější, děje se to tím, že se zmínění duchové začínají těsněji k sobě tlačit a brzy se v podobě mlh a mraků stávají také viditelnými oku tělesnému.

7) Jak se však při takovéto příležitosti mraky rozmnožují, je vám známo jakož i to, že se nakonec začíná v mracích blýskat a velmi mocně z nich pršet a někdy také začínají padat kroupy, což je účinek známých vám již mírových duchů.

8) Čím prudčeji však při takové bouři následují a svítí blesky, tím více se brzy poté vzduch ochladí, což vše je následek rozechvěných přírodních duchů, k němuž jsou ovšem přinuceni mocnými duchy mírovými. Tak se také ze zcela stejného důvodu ochladilo a byla notná zima po zmizení tvého velkého mocného světelného zjevu. - Je ti také to nyní jasné?"

9) Praví **MATHAEL**: „Pane, děkuji Ti za toto objasnění; také v této věci je mi nyní jasno!"

---

148. SMRTELNÝ PÁD ZVĚDAVÉHO CHLAPCE.

1) Pravím **JÁ** : „Je-li tomu tak, pak nám tedy musíš ještě vyprávět případ smrti jednoho chlapce, jenž spadl se stromu a brzy poté skončil a zároveň však také případ smrti jednoho člověka jenž se sám vrhl do rybníka, utopil se a dopustil se tedy sebevraždy. Řekni to však stručně a sděl nám jen hlavní momenty!"

2) **MATHAEL** počal ihned mluvit a řekl: „Prosím jen o malé strpení; neboť rád bych oba případy vyprávěl najednou a proto se musím napřed trochu soustředit!"

3) Pravil jsem **JÁ** : „Učiň tak; já ti však již pravý způsob vložím do úst a půjde to také bez předchozího soustředění!"

4) Pravil poté **MATHAEL**: „Ano, je-li tomu tak, pak se ovšem nebudu muset dlouho soustřeďovat a proto budu vyprávět ihned obě události, které mi tkví ještě velmi dobře v paměti tak přesně a pravdivě, jak je mi to jen možné!"

5) Praví **všichni** hlasitě: „Nuže vznešený místokrálí národů kolem rozsáhlého Pontu až k moři Kaspickému, těšíme se všichni neobyčejně na tvá vypravování; neboť ve vypravování jsi opravdu nepředstížitelný mistr!"

6) Praví **MATHAEL**: „K vypravování je především třeba malé znalosti řeči a velké lásky k pravdě. Kdo vypravuje pravdivě, má vždy přednost před bajkařem! Avšak buď nyní jak buď; co vám mám podle přání Páně vyprávět, je příběh, který jsem prožil a jakých jsem od kolébky do svého 20 roku prožil mnoho. Podám vám jej jazykem jak jsem jej prožil ve svých 17 letech po boku svého vždy kolem mě jsoucího otce, mými viděními již zcela zmoudřelého. Oba příběhy zní takto:

7) Bylo to v době všeobecného očišťování Židů, kdy byl - jak známo - u řeky Jordánu za všechny hříchy Židů poražen, obětován a nakonec za všelikého brebentění a modlitebních formulí a proklínání vržen do milé řeky Jordánu kozel na usmíření za hříchy. No, ztráčet o tom ještě slova, bylo by marnivým a bezcenným tlacháním, ježto podobné obřady jsou každému sebenepatrnějšímu Židovi až příliš dobře známy.

8) Méně známo je vám však asi to, že tehdy ke zmíněné slavnosti takového obětního kozla se dostavilo převeliké množství lidu, Řekové, Římané, Egyptané a Peršané byli četně zastoupeni. Krátce nechyběli zvědaví!

9) Že z této podívané chtěli také něco mít chlapci, bude vám pochopitelné. Že však pro velké lidi mohli jen málo vidět, bude vám též pochopitelné a také pochopitelné i to, že zvědavost

pudila chlapce, kteří nic neviděli, na poblíž stojící stromy. Zanedlouho bylo mnohým na pohostinných stromech příliš málo místa a začali se hašteřit na větvích. Byli sice častokrát odkázáni ke klidu, ale tato dobře míněná napomenutí pomohla pramálo.

10) Já a můj otec jsme seděli na velbloudech, které jsme obdrželi darem od jistého Peršana, kterého můj otec vyléčil z jisté zlé nemoci; oba velbloudi byli dvouhrbí a pro jízdu tedy mnohem pohodlnější nežli jednohrbí. Proto jsme také k celé věci přihlíželi zcela pohodlně. Nedaleko našeho stanoviště stál velmi krásný cypřiš, na jehož již od přírody zrovna nepříliš silných větvích se hašteřili tři chlapci. Každý se snažil svěřit svou váhu co možno nejsilnější větví.

11) Ježto však tento již velmi letitý strom měl vlastně jen dvě větve tak pevné, že jim bylo možno svěřit život, přeli se tito tři chlapci o vlastnictví oněch dvou silnějších větví a třetí chlapec byl nucen se spokojit vlastně spíše s haluzí nežli s větví! Ve výši dobrých pěti mužů se krčil tento třetí chlapec na této větví.

12) Tak to šlo snesitelně nyní hodinu, až se k poledni zvedl dosti silný vítr, jenž uvedl vrchol našeho cypřiše do velmi povážlivého kolísání a kouř ze silně dýmajícího obětního oltáře byl hnán právě těmito třem chlapcům tak silně do tváře, že museli zavírat oči, aby neslzeli.

13) V tomto nejvyšším povážlivém postavení jsem pozoroval chlapce krčícího se na slabé větví. Když se kouř, mohlo by se říci, že by se dal krájet, vehnal do jeho tváře, tu jsem najednou upozoroval kolem jeho hlavy zasvištět dva velké netopýry. Měli velikost dvou dorostlých holubů a vhnáli ubohému chlapci ještě více kouře do tváře.

14) Upozornil jsem na to otce a řekl jsem mu, že se zde jistě co nejdříve stane něco nepříjemného. Také jsem mu řekl co jsem viděl a že se mně oba netopýři nezdáli být vůbec přirození a to z toho důvodu, že se hned zvětšovali a hned zase zmenšovali.

15) Otec zajel s velbloudem na němž seděl, ke stromu a zavolal na chlapce na stromě, aby slezl, jinak že ho potká neštěstí. Zda uslyšel chlapec slova mým otcem dosti hlasitě vyslovená či ne, nemohu opravdu říci; neboť pozoroval jsem stále jen onu dřívější podívanou a kterak chlapec velmi povážlivě na haluzi se krčící, již téměř poloslepý, jal se vždy víc a více mnouti oči obtěžované hustým kouřem.

16) Jelikož však otec viděl, že se jeho varovné volání na chlapce minulo úplně účinkem, vzdálil se od povážlivého stromu, přišel opět ke mně a tázal se mě, zda mám ještě vidění. Na jeho otázku jsem podle úplné pravdy přisvědčil a ujišťoval jsem, že jestli chlapec nesleze ihned se stromu, stihne ho nevyhnutelné neštěstí. Otec řekl: „Synu, co se tu dá dělat?! Žebřík nemáme a na volání chlapec strom neopustí; jsme tady nuceni vyčkat, co Pán Bůh dopustí na tohoto neposlušného chlapce.“

17) Právě dořekl můj otec poslední slovo, když slabá větev stálým pohybem chlapcovým až příliš často sem tam, nahoru a dolů ohýbaná, praskla a chlapec nyní ovšem zcela bez podpory spadl střemhlav s výše dobrých pěti mužských délek vši silou na kámen pod stromem, rozrazil si lebku, zlomil si vaz a zůstal ihned mrtev ležet.

18) Z toho povstal v lidu hluk; vše se tlačilo k neštěstím postiženému chlapci. Co to však nyní pomohlo, když byl chlapec již mrtev?! Římské strážce rozehnaly konečně lid a můj dobře známý otec byl ihned povolán, aby ohledal chlapce, zda je skutečně mrtev, anebo zda by se snad mohlo ještě s úspěchem užít oživovacích pokusů. Můj otec ohmatal chlapcovu roztržitou hlavu a šiji a pravil: „Tu již nepomůže žádná bylina a žádná mast! Neboť chlapec není jen jednoduše, nýbrž dvojnásobně mrtev a v tomto světě nikdy neobživne!“

---

149. DUCHOVNÍ ZJEVY PŘI NEŠTĚSTÍ. SEBEVRAŽDA CHRÁMEM PROKLETÉHO ESEJCE.

1) (MATHAEL:) „Zároveň se mě však otec tázal, co snad ještě zvláštního objevuji na chlapci.“

2) Mluvil jsem k němu řecky a řekl: „Oni dva velcí netopýři se spojili nad jeho prsním důlkem a to v podobě zcela zarmouceně vypadající opice a nyní se snaží odloučit od těla; zdá se však, že jsou tělem tak přitahováni, že jim zatím ještě není možno odpoutati se od těla; avšak čím déle trvá jejich námaha, tím více se sjednocují a hle, nyní jsou jako těžká bytost uvolněni od těla! Sedí na bobku a nyní skáče ještě kolem těla jakoby někde něco hledala!“

3) „To přece není duše chlapcova?“ pravil otec.

4) A já jsem řekl: „To věru ani sám nevím! Cožpak by takový velmi zanedbaný chlapec neměl skutečně ještě lepší duši?! Nyní tato zvláštní bytost sedí u roztříštěné dosud krvácející hlavy a dělá jakoby lízala z velké rány krev. Nicméně se jí to však nedaří! Jen lehký a zcela slabě viditelný krvavý výpar vsrkuje a tím nabývá již poněkud lidštějšího vzhledu. - Nyní však přicházejí nosiči, kteří bezpochyby odstraní mrtvolu! Jsem zvědav, zda tato opičí bytost půjde s sebou!"

5) V tom okamžiku přišli čtyři nosiči s dosti dlouhou tyčí, přivázali mrtvolu prostěradly na tyč, zvedli ji a odtud odnášeli.

6) Řekl jsem: „Ale ta bytost zůstává a ohlíží se jako někdo ve velké prázdnotě, v níž nelze nikde nic spatřit. Nás, tělesné lidi, jak se zdá, nevidí. Nyní sedí na bobku na místě kde se chlapec zřítíl se stromu a tváří se, jakoby chtěla usnout. To musí přece být skutečně duše chlapce!"

7) Pravil otec: „No, na štěstí příběh ničení kozla spěje ku konci! Jen ještě vynesení rozsudku nad těmi, kteří jako příliš velcí a zlí hříšníci jsou vyloučeni z tohoto všeobecného očišťování a bude konec! Jako každý rok; vždy jedna a táž věc - pro mě bez požehnání, bez síly a užitku a myslím, že také pro každého!"

8) Poté otec umkl, naslouchal vynášení rozsudků a zlobil se nemálo nad tím, kdy byla vyslovena prvá kletba nad ubohými Samaritány, pak Esejci, Saduceji a také spíše jen tak mimochodem nad pokání nečinícími krvesmilníky, bratro -, otco- a matkovrahy, nad przniteli zvířat a cizoložníky a nakonec s nejstrašnějším rozsudkem - nad zrádci chrámu a jeho svatých věcí.

9) Po tomto naprosto povznášejícím obřadu, při kterém každá kletba přinesla mocné roztržení rouchu velekněze, se vrátili všichni do města; jen jeden člověk, kterého tyto dobře míněné s kletbami vynášené rozsudky přivedly asi poněkud více z životní rovnováhy, se zastavil u rybníka, který se nacházel nedaleko nás; byla to vlastně stará, dosud ještě velmi hluboká, Jordánem vytvořená tůň, o níž někteří blázni bájili, že touto dírou mající v obvodu asi sto mužských délek se za rok a několik dní ztratila voda potopy celé Země. Že tato tůň je sice velmi hluboká, je pravda, - avšak bezedná zajisté také nebude.

10) Mému otci se zdálo být poněkud podezřelé, že tento člověk tak zcela strnule a zmateně pohlížel do černé tůně se skály silně vyčnívající do vody rybníka. Ptal se mě, zda snad neobjevuji kolem onoho muže anebo snad nad ním něco neobyčejného.

11) Řekl jsem, jak to bylo úplně pravdivé: „Neobjevuji nic, nicméně však nemohu popřít, že se mně ten člověk naprosto nelíbí! Myslím, že by se tu neučinila nikterak mylná předpověď, kdyby se tvrdilo: Ten půjde co nejdříve i s celým nejvyšším vlastním tělem zkoušet, jak je asi tůň hluboká!"

12) Podávám to opět věrně tak, jak jsem to tehdy řekl, ačkoliv můj otec nikdy rád neslyšel, když jsem začal při tak zcela vážných věcech poněkud vtipkovat, - pro co jsem měl zcela zvláštní nadání. Proto ráčiž mně zde, Pane, také co nejmilostivěji prominout, používám-li zde právě těch slov, kterých jsem použil tehdy!"

13) Pravím **JÁ** : „Jak mluvíš, tak je to správné; neboť tak tomu chci a tak ti tedy kladu Já Sám takřka slova do úst! Vypravuj jen dále; všichni tě poslouchají s veškerou pozorností!"

14) A **MATHAEL** počal ihned vypravovat dále a řekl: „Sotva jsem však vyslovil poslední slovo, pozvedl onen člověk ruce do výše a velmi hlasitě pravil: Velekněz mě proklel, protože jsem se stal Esejcem a opustil jsem chrám, abych se naučil jiné a lepší moudrosti, kterou jsem tam však právě tak nenalezl jako v chrámu jeruzalémském. Vrátil jsem se sice kajícím do chrámu a modlil se a obětoval; ale velekněz mou obět' zavrhl, spílal mi nejhorších hanobitelů chrámu a proklel mne navěky, při čemž roztrhl sedmkrát své roucho. Nyní při všeobecném očišťování jsem doufal ve zmírnění jeho vyslovené kletby; leč marně jsem na to čekal! Potvrdil jen ještě více starou kletbu a proklel mne před Bohem a před lidmi! Jsem tedy proklet! S těmito přehlasitě křičenými slovy se vrhl se skály do rybníka a utopil se."

150. DUŠE OBOU NEŠTASTNÍKŮ V ZÁHROBÍ.

1) (**MATHAEL**): „Netrvalo však příliš dlouho a objevil jsem na povrchu vody pomalu plavat něco jakoby šedou lidskou kostru, provázenou zcela podivně vypadajícími černými kachnami. Mohlo jich být asi deset. Jen nohy, avšak zprvu pod kotníky byly zcela skrovně pokryty masem;

vše ostatní byly kosti bez kůže a bez masa, což se mi zdálo nejvš podivné. Z počátku byla plující kostra obrácena obličejem nahoru; avšak asi za půl hodiny se otočila, začala jako obratný plavec pracovat rukama a nohama a zdálo se, že se namáhá odehnat od sebe černé kachny. Kachny však byly tvrdošijné a nechtěly plavce velmi příšerně vypadajícího nikterak opustit.

2) Tak se tento záhadný obraz proháněl dobrou hodinu, hned rychleji a hned zase pomaleji všemi směry na povrchu rybníka, také se několikrát ponořil a opět přišel nahoru. Byl bych tohoto netvora považoval za vodní zvíře, kdyby byl můj otec viděl také totéž; ale ať namáhal otec své jinak bystře vidoucí oči sebevíce, nemohl přece jen nic spatřit, čímž jsem pak musel zcela přirozeně nabýt přesvědčení, že v rybníku plující kostlivec je něco nepřirozeného, tedy něco duševního a duchovního. Za hodinu se to úplně uklidnilo a černé kachny dělaly jakoby uštipovaly s kostry ještě nějaký pohotově jsoucí kus masa.

3) Protože se tu již nic nějak významného nestalo, vrátili jsme se opět k naší opici, která se právě začala zdvihát a pokoušela se stát na dvou zadních nohách a bez okolků chodit. Avšak s chůzí to šlo špatně. Při každém pátém kroku klesla tato bytost předníma nohama k zemi, znovu však rychle vstala a přitom se stále ohlížela na všechny strany a z povahy tohoto horlivého ohlížení kolem se dalo soudit, že se něčeho bojí, anebo že má velký hlad a ohlíží se po zamlouvající se jí stravě. S tímto pokoušením se o chůzi a stání přišla až k našemu pověstnému rybníku. Tam ji však brzy spatřila naše kostra, která se nyní opět proháněla po rybníce ve společnosti příšerných kachen.

4) Když naše opice anebo jistě duše našeho nešťastím postiženého chlapce spatřila kostru, zasténala prudce písklavě a pozorovala se zvláštní pozorností kostru. Asi za půl hodiny se zcela jako člověk vzpřímila a já jsem zcela zřetelně uslyšel jakýmsi šeptavým hlasem slova: „To byl nešťastný otec mého špatného těla! Běda jemu i mně; neboť oba nás postihl hněv a Jehovův soud! Mně může být vždy ještě pomozeno; avšak jak bude lze pomoci jemu?“

5) Tu opice ustala a jevila nejvš zasmušilou tvář, zatím co černé kachny v rybníku zcela čile ve vodě škádlily a proháněly onu ne mnoho života projevující kostru. Tento stav trval nyní opět dobré půl hodiny a zatím se rozešli téměř všichni lidé až na několik málo Římanů a Řeků, kteří však byli ve velmi obchodním rozhovoru a nevěšovali si vůbec našich tichých pozorování.

6) Můj otec se mě tázal, zda pozoruji ještě něco dalšího. Já jsem odpověděl záporně a zcela krátce: „Dosud ani to nejmenší!“

7) Tu otec mínil, že můžeme jít; neboť to bude již asi vše hodné podívání a paměti a proto se již asi nemusíme starat o to další, co tu s oběma dušemi podnikne Jehova.

8) Já jsem však pravil: „Otče, as tři hodiny jsme věnovali oběma duším a nemáme z toho také nic jiného nežli jen tichou smutnou podívanou před mýma očima; věnujme jim proto ještě hodinu, - snad z toho vyjde přece jen ještě něco nějak zajímavého!“ Otec byl zcela spokojen s mým návrhem a tak jsme zůstali. Za několik málo okamžiků po této naší rozmluvě nabyla však tato náhle jinou tvářnost.

9) Opice se plna vzteku náhle vzpřímila, skočila na povrch vody a začala tam chytat ony příšerné kachny a běda každé, kterou chytila! Rázem byla roztrhána na tisíc kusů. Až na pět všechny zničila; zbylých pět se však vzchopilo a zmizelo!

10) Když tyto zlé kachny takto zmizely, vytáhla opice kostru z vody a posadila ji, takže jsem viděl asi pět kroků od rybníka na velmi krásný trávník a poté pravila: „Otče, slyšíš ve své velké chudobě můj hlas, slyšíš mé slovo?“ Tu kývla sedící kostra svou nejvš zřetelnou lebkou a tím dala zřejmě najevo, že slyší slova syna a jistě jim také rozumí.

11) A opice, která však nyní vůčihledně nabývala lidštější tvar, se zvedla jakoby měla značnou moc a pravila nyní velmi dobře mně slyšitelným hlasem: „Otče! Je-li Bůh, pak to může být jen Bůh dobrý a spravedlivý! Tento Bůh neproklíná nikoho; neboť je-li člověk dílo tohoto Boha, nemůže to být hudlařina, nýbrž jen dílo mistrovské. Kdyby se však našel mistr, jenž by skutečně proklel své dílo, pak by stál hluboko pod nejhorším packalem; vždyť dokonce ani packal neproklíná své dílo, nýbrž ještě si na něm zakládá. A Bůh Velemistr všech mistrů měl by Svá díla proklínat?!”

12) Proklínání a odsuzování je výmysl lidí jako následek slepoty a nevzdělanosti lidské přirozenosti. Chybné kroky, kterých se nějaký teprve nastávající člověk dopouští, jsou zkoušky, kterak má člověk, mající se stát samostatným, užívat svobodu vůle a jednání člověka je cvičení v sebeurčování jak ve sféře poznávání, tak také ve sféře svobodného chtění v jistém řádu, který

je všemi nekonečnými řadami velkých stvoření jednoho moudrého Tvůrce stanoven tak, že jen v takovémto řádu je a může být existence bytostí časně a věčně myslitelná.

13) Kletba lidí je zlá částka jejich noční stránky; lidé hubí sebe a své bližní a vrhají nakonec národy do největší bídy, do největší strasti a do veškerého zoufalství. Tebe, mého ubohého pozemského otce, usmrtila desateronásobná kletba veleknězova, ačkoliv jsi ji před Bohem nezasloužil. Ve velkém zoufalství jsi si vzal sám časný tělesný život a nyní jsi zde bídný jako nějaký nejsmutnější výplod pouhé lidské divinační pýchy ^{*5}); já jsem však jistě obdržel od Boha milost a tolik poznání a síly, abych tě zbavil desateronásobné velekněžské kletby, která tě soužila v podobě černých vodních ptáků a nyní jsi na svobodě a na suchu. Ale nyní vynaložím vše, abych ti zde v této tvé velké nesnazi a chudobě pomohl, pokud to dovolí má životní síla!"

14) Za této řeči nabýval dřívější opičí člověk stále víc a více opravdové podoby lidské a po ukončení uvedeného oslovení byl z něho úplně vytvořen člověk zcela půvabného tvaru oděný jako ze vzduchu šedým řasnatým šatem. Vedle něho leželo však ještě něco zabaleného v šátku. Chlapec nyní zcela krásný rozvázal šátek a pravil: „Aha, to je šat pro tebe; dovol, abych ti jej oblékl!"

15) Kostlivec kývl na znamení souhlasu a chlapec mu rázem oblékl košili a šátek, jenž byl poněkud světlejší barvy, ovinul mu na způsob turbanu kolem čela a tím nabyl kostlivec lepšího vzhledu. Chlapec nyní již zcela zmužilý uchopil poté otce podpaží a chtěl ho zdvihnout, aby se postavil; leč nepodařilo se mu to.

16) Po několika pokusech zvolal chlapec, jenž měl nyní již velikost jinocha, pronikavým hlasem, který slyšel, jak pravil i můj otec, ale bez artikulace (článkování hlásek): „Jehovo, jsi-li někde, pošli mně a mému otci nějakou pomoc! On nehřešil, nýbrž nejhrubší hřích těch, kdož si jako lidé osobují božskou vážnost, aby měli od světa tím více úcty a užitku, ho řádně rozdrtit jako kámen z mraků spadlý a nyní zde leží jako ubohá světem prokletá duše! Bude a zůstane tato duše proto také Tebou navěky prokleta? Dej jí aspoň kůži přes zdánlivé kosti! Neboť příliš dlouho mi trvá otcova nahota budící hrůzu! Pomoz Jehovo, pomoz!"

17) Na toto zvolání se ihned objevili dva mocní duchové a v místě spánků se dotkli kostry. Okamžitě obdržela šlachy, kůži, trochu vlasů a - jak se mi zdálo, také oči, leč velmi duté a hluboko zapadlé. Žádný z obou duchů však nepromluvil a po tomto výkonu ihned zase zmizeli.

18) Poté se snažil chlapec nyní již zcela potěšitelně vypadající, zdvihnout dosavadního kostlivce, aby se postavil; a tentokrát se mu to podařilo. Když otec mohl nyní stát, tázal se ho syn, zda by také mohl chodit. Otec nejvýš řezavým dutým hlasem přisvědčil; tedy ho syn uchopil ihned podpaží a oba šli nyní k jihu a stali se mi brzy neviditelnými."

151. VYSVĚTLENÍ PÁNĚ O ZÁHROBNÍCH STAVECH DUŠÍ OBOU NEŠŤASTNÍKŮ.

1) (**MATHAEL:**) „To byly ty dvě příhody, které jsem prožil. Co se dále stalo z oněch dvou v říši duchů, nevím; a také přes Tvé dřívější výklady dávno ještě naprosto nechápu, co asi značí a praví u chlapce se stromu spadlého oni dva netopyři, kteří později splynuli v podobu opice a jak a proč se mi konečnějevila duše sebevrahova na povrchu vody jako úplný kostlivec téměř bez života? Odkud přišlo oněch deset černých kachen a proč soužily kostlivce? Jak se mohla konečně ještě vždy opičí duše chlapcova státi pánem oněch deseti zlých ptáků? Co má znamenat oděv, odkud přišel a jaký účinek měl svým způsobem na obě různé duše?"

2) Ano, bylo by přitom ještě leccos, na co by se dalo mnoho tázat; ale pro mě jsou především důležité ty věci, o které jsem otázkami projevil svou nevědomost a jejichž nejmilostivější vysvětlení by mi jistě prospělo. Přeje-li si ostatně někdo jiný z nás ještě vysvětlení o nějakém vedlejší zjevu, bude se zajisté také smět otázat!"

3) Praví **CYRENIUS:** „Příteli, při těchto tvých vypravováních bylo mi zcela zvláště u srdce! Lidský život mi připadá jako řeka tekoucí zcela klidně a nerušeně na náhorní rovině. Ale na konci této náhorní roviny se tato řeka dříve tak klidně tekoucí řítí s nejstrašnější vážností do nedohledné hlubiny a s hromovým hřmotem si provrtává hrozně hluboké lože klidu, - leč klid nenaléz! Neboť moc jejího vlastního pádu ji s velikou prudkostí pudí z lože jejího klidu dál a dále a musí prchat a prchat, až bude někde pohlcena všemocí a nezměrnou hlubinou moře."

⁵ pýcha za Boha se pokládajícího; vyd.

4) Ó, Pane, vysvětli nám tedy pro naši útěchu takovéto strašně vážné okamžiky jinak tak krásného života! Předpokládejme našeho člověka, jenž podle vypravování bratra Mathaela skočil do rybníka, který je mi zcela dobře znám, aby učinil konec svému zoufalému životu! Jaká to strašná změna hned po tom skoku! Zdá se, že brzy potom nastoupí jakési zmírnění; ale jak vypadá toto zmírnění? Jaká neurčitost, jaká bída! Proto nám dej, ó Pane a Mistře, potěšitelný výklad o všem tom, co bratr Mathael viděl a úžasně vypravoval!"

5) Pravím **JÁ** : „Zde ovšem vidíme dva strašně smutně vypadající okamžiky ze života, které jsou opravdu plny vážnosti! Ale co učiníš, aby se život úplně rozleptaný působením světa a jeho pekelných choutek zachránil a ponenáhlu uvedl do pravých kolejí, by se zcela nerozplynul a neztratil?! Nebude muset být takový život ve vši vážnosti uchopen?!"

6) Ano, je pravda, že okamžik tohoto uchopení má ovšem pro diváka něco nejvyšší odpuzujícího! Přejít nejvyšší úzkou brankou neposkytuje ovšem tak příjemný pohled jako tvář nějaké panenské jako ryba zdravé nevěsty; ale uvádí vlastního člověka do života a to do pravého a věčně nepomíjejícího života! A má tedy konečně takovýto nejvyšší vážný okamžik života pro toho kdo mu rozumí, vždy ještě více potěšitelného, nežli smějící se jarní tvář panenské nevěsty. - Nyní však přejdeme k souhlasnému osvětlení toho, co jsme slyšeli od Mathaela!

7) Mathael spatřil u chlapce dva velké netopýry, kteří kolem něho svištěli ještě předtím než spadl se stromu a zůstal ihned ležet úplně mrtvý. Tento chlapec byl předně potomkem pouze této Země. Pouhé děti Země jsou však složeny jak duševně tak i tělesně z veškerého organického stvoření této Země, jak jste mohli z Mých výkladů již často vyrozumět a zajisté snadno pochopit; důkaz o tom podává již nejvyšší různá potrava pro tělo, kterou člověk přijímá, zatím co zvíře je ve volbě potravy omezeno. Aby však mohl člověk z požitých přirozených výživných látek přivádět přiměřenou duševní potravu všem částicím inteligence, z nichž se skládá jeho duše, právě proto může také požívat tak rozmanité části potravy z říše zvířecí, rostlinné a také nerostné; neboť substanciální tvarové tělo duše se živí a dozrává tak jako tělo masité z požitých přirozených potravy.

8) Nyní však přijde ještě na to, z jaké předchozí sféry stvoření po vzestupujících stupních obdržel člověk pouze z této Země svou duši. A zadruhé pak třeba zejména u dětí uvážit tu okolnost, že jejich duše chová v sobě vždy ještě stopy oněch druhů předchozích tvorů z nichž posléze přešla ve tvar lidský. Dostane-li se dítěti hned dobré výchovy, přejde brzy tvar předchozího tvora ve tvar lidský a vždy víc a více se v něm ustaluje; zanedbává-li se však velice výchova u nějakého dítěte, vystupuje v jeho duši víc a více do popředí tvar předchozího tvora a do tohoto tvaru vpravuje ponenáhlu dokonce pevně vytvářené tělo a tak lze z leckterých surových lidí snadno poznat jaký jistě nepochybně převládající tvar má jeho duše.

9) Řekl-li jsem tedy dříve, že chlapec duševně a tělesně pochází pouze z této Země, pak při jeho nejvyšší zanedbané výchově zajisté nyní poznáte, proč byla jeho duše již z počátku na stromě ještě nežli spadl, již viditelná v podobě dvou netopýrů v okamžiku, když dílem příliš namáhavým držením se stromu a dílem dušen hustým dýmem, upadl do křečovitě mdloby, která ho ještě po nějakou dobu zdržovala na stromě, ačkoliv již o sobě nic nevěděl.

10) Neboť dokud není duše v okamžiku umírání odloučena úplně od těla, dotud je následkem úzkostlivé perturbace (zmatení; vyd.) zcela bez vědomí. Daří se jí jako někomu, jenž by byl obličejem navenek přivázan pevně na hřídeli, který by se otáčel neobyčejně rychle. Může se dívat jak chce, přece se mu nestane žádný předmět viditelný; spatří kol sebe nejvyšší mdle barevný kruh páry, který při zvýšené rychlosti otáčení a při přibývajícím tím nestálosti zrakového ústrojí může přejít v úplnou noc.

11) Jako však zrakové ústrojí musí mít klid, aby rozeznávalo předmět takovým jakým je, rovněž tak potřebuje duše jistý vnitřní klid, aby dospěla k jistému a jasnému vědomí sama sebe. Čím více se zneklidňuje duše v sobě samé, tím více mizí tedy také její sebevědomí a je-li duše jednou uvedena do největšího nejvyššího možného neklidu, pak o sobě neví již na tak dlouho nic, dokud se do ní nevrátil klid. A tento okamžik se dostavuje u umírajícího tím spíše, čím na nižším stupni životního vzdělání stála duše. U životně dokonalé duše ovšem nenastává tento poněkud smutně vypadající okamžik, jak to Mathael zcela dobře viděl při umírání starého Lazara, kdy jeho duše nejevila nijaké známky neklidu.

12) Chlapec na stromě byl asi čtvrt hodiny tělesně téměř již úplně mrtvý a nic již o sobě nevěděl; jeho duše jakož i jeho tělo byly tedy již obetkány nejhustší tmou. A duše, která se octne v příliš velkém neklidu, začne se řádně dělit v dřívější menší a nedokonalejší tvory předchozího

života; proto tu také byli nejprve viditelní dva netopýři. Teprve když byl chlapec roztříštěním svého mozku mimo jakékoli spojení se svou duší, přišlo brzy do rozrušené duše více klidu, oba duševní předchozí tvorové se uchopili a brzy byla viditelná opice jako poslední předchozí tvor; bylo však třeba k dokonalému sebeuchopení delšího klidu a pak ještě více klidu k opětovnému sebepoznání a sebeuvědomění. Proto také seděla delší chvíli na místě, kde jeho tělo spadlo se stromu, spíše instinktivně nežli vědouc co se přihodilo.

13) Ale ponenáhlu se vracelo stále více vědomí a opětné sebepoznání a opice nabývala vedle toho také stále lidštějšího vzhledu a začala se vztyčovat. její duševní, stále dále sahající vycitřování začalo zjišťovat blízkost nešťastné duše svého pozemského otce. Opustila své místo a pohybovala se podle svého vycitřování k rybníku a nyní dokonale poznávala duši svého otce, desateronásobnou kletbou lidskou obtíženou a souženou.

14) Tu se v ní probudila dětská láska, s ní však zároveň otázka týkající se Boha a Jeho opravdové spravedlnosti; se vším tím se v něm pak probudil též zcela spravedlivý hněv na kletbu, kterou se lidé ve své nezměrné pýše osmělují vrhat na ubohé, avšak v podstatě mnohem lepší bližní. Tím v sobě poznal nyní již mnohem dokonalejší opičí člověk také sílu, aby se pustil v zápas s deseti ďábly kletby, kteří v podobě černých kachen nadmíru soužili duši jeho otce.

15) V tomto zvýšeném sebevědomí se vrhne opičí člověk do rybníka a puzen dětskou láskou k svému ubohému otci, začne mezi oněmi deseti ďábly kletby dokonce zle řídit; v několika málo okamžicích jsou zničeni a opičí člověk tím již nabývá téměř úplnou lidskou tvářnost.

16) Jeho láska počíná však také v mrtvé duši otcově zapouštět nové životní kořeny. To dodává synovi ještě více lásky a síly a touto silou vytrhuje otce s místa jeho zániku a záhuby a přináší ho poté na sucho, kde se láskou synovou vytváří a v lásce a věrnosti nachází pevný základ pro klid také pro otcovo příští bytí! Ježto však láska synova vzrůstá, stává se také silnější jeho světlo; z tohoto světla poznává nedostatečnost své síly a obrací se zcela řádně k Bohu, aby pomohl svému otci. A pomoc nedá na sebe čekat; přichází oděv a síla k odchodu do lepší a dokonalejší sféry života, kde duše otcova živená stále rostoucí láskou synovou, dospívá opět k duchovnímu tělu a krvi a konečně se takto stává způsobitou, aby mohla poznávat Boha a vejít do Jeho řádu - což je u sebevrahů vždy neobyčejně těžkou věcí.

152. RŮZNÉ DRUHY SEBEVRAHŮ A JEJICH STAVY V ZÁHROBÍ.

1) (PÁN:) „Jsou však také u sebevrahů rozdíly. Bere-li si někdo tělesný život z toho důvodu, že byl někým ve své velké pýše příliš pokořen a nemá zcela žádnou možnost, aby se mu pomstil, pak je to nejhorší druh předsevzaté sebevraždy. Takový druh sebevraždy nemůže být nikdy na duši napraven. Tisíce tisíců let bude třeba, nežli bude možno přivést tuto duši aspoň jen k obalení koží svých suchých, vši lásky prostých zdánlivých kostí, neřku-li k inkarnaci *⁶) celé její bytosti; neboť obalení tělem je právě výplodem lásky a probouzí také opět lásku.

2) Pohlédne-li někdo na pannu, která je tu ve své tělesné formální sféře velmi dokonalá a kypí bujností, bývá takovou postavou ihned všechn uchvácen a jeho srdce bude projevovat ihned láskou hořící touhu, aby mohlo nazývat tuto pannu svou. A proč? Protože tělesná bujnost této panny je pouhým výplodem mnoha lásky! Co však jako hmota má za základ lásku, může a musí v druhém člověku také probudit to, co je samo.

3) Přistupme však k jiné panně, která je strašně hubená a říkám vám, že tato panna nepohne nějak zvlášť mocně srdcem někoho; potají ji polítlují, ale stěží se kdo do ní zamiluje. Pročpak tedy zase to? Protože na jejich kostech visí příliš málo onoho materiálu, který je jen výplodem lásky!

4) Duše, která byla již zde pouhou láskou, vypadá v záhrobí rovněž přepůvabně bujná a tím tvarem nadmíru dokonalá. Lakomá a velmi samolibá duše vypadá naproti tomu v záhrobí velmi hubená; avšak trochu těla a krve vždy tu ještě je, protože taková duše má ještě lásku aspoň k sobě samé. Sebevrah je však i této lásky úplně prost a jeho duše se musí tedy v záhrobí nutně objevit jako zcela suchá kostra. Přejde nyní jen ještě na to, zda jako kostra lidská anebo jako nějaká kostra zvířecí!

5) Už dříve jsme podotkli, že může být několik druhů sebevraždy a Já jsem Se právě ze-

⁶ zde ve významu: obalení duševní kostry duchovním „tělem“; vyd.

vrubně zmínil o těch nejhorších. Nuže, sebevrah nejhoršího druhu se, neobjevuje v záhrobí ve tvaru kostry lidské, nýbrž ve tvaru draka, hada anebo Nejdivočejšího dravého zvířete. Proč? To si nyní zajisté dovedete velmi snadno domyslet! Taková duše nebude moci již nikdy vejít v úplné zdokonalení života.

6) Vedle toho jsou sebevrazi ze žárlivosti na pannu, které se bez jejího provinění lépe líbil jiný nežli žárlivý patron, který ji při každém sejití trápil všemožnými výčitkami a přibásnil jí zločin nevěry, na niž ona nikdy nepomyslela. Takový člověk se objevuje v záhrobí v kostře vlka, psa anebo kohouta protože rozum a vůle takového žárlivého pošetilce řídily životní přirozenosti těchto zvířat, ježto jakožto předchozí tvorové podmiňovali vlastní hlavní podstatu takové duše. Také tací sebevrahové dosáhnou jednou velmi těžko jen nějaké dokonalosti života.

7) Potom jsou sebevrahové, kteří se dopustili tajně nějakého velkého zločinu, na který je, jak je jim známo, ustanoven nejpotupnější a nejbolestnější trest smrti. Vědí, že jejich zločin musí přijít najevo. Co se tu obyčejně děje? Takový tajný zločinec přechází z největšího strachu a ze své spravedlivé trýzně svědomí v nejúplnější a nejtemnější zoufalství a sám se zardousí. Taková duše se v záhrobí objevuje v kostře svých předchozích tvorů jako třeba mloků, ještěrek a štírů, kteří všichni dřepí na jedné hromadě, kolem níž se táhne žhavý val obyčejně ve tvaru žhavého hroznýše. Také tento žhavý val náleží předchozímu tvaru jedné a téže duše a je jednou částí její inteligence.

8) Krátce, když nějaká duše pozbyla na základě špatné výchovy vší lásky také k sobě samé, pak je také celá duše proniknuta úplným peklem, nejhorším to nepřitelem života a tím se stává v sobě samé nepřitelem vlastního života a bytí a snaží se je stále nějakým bezbolestným způsobem zničit! Při takovémto úplném nepřátelství k životu se musí nakonec rozejít vše se životem a taková duše se pak v záhrobí nemůže objevovat jinak nežli rozložena ve své zvláštní tvary prvotního života a tu jen v jejich beztělých kostrách, které v sobě chovají pouze nutný soud.

9) Kost u člověka a zvířete je nejvíce souzena a tedy vší lásky prostá část a protože se v kosti právě tak málo jako v kameni nemůže zdržovat láska k životu, zbývají kosti bytí také jen substanciálně duševně nakonec jako takové přiměřené části, v nichž se nemůže nikdy zdržovat nějaká láska. Kostí lidské jsou však ještě vždy způsobilejší přiodět se životem, nežli kosti zvířecí, dokonce kostrovité schránky hmyzu a kolínka chrupavky a kosti obojživelníků (zvířata, která žijí jak ve vodě tak i na zemi; vyd.).

10) Když se potom v záhrobí objeví sebevrah popsaného druhu, pak si nyní již dovedete představit, jak těžko a jak dlouho to bude trvat, nežli taková duše dospěje jednou tak daleko, aby přešla do kostry lidské a pak ze sebe obdržela kůži a dokonce nějaké tělo.

11) Avšak nyní vzniká ve vás otázka, zda taková duše trpí také nějaké bolesti. A Já pravím vám: časem největší a nejpálčivější, časem také zase zcela žádné. Bývá-li kvůli vždy ještě možnému znovuoživení jaksi podněcována duchy za tím účelem se k ní přibližujícími, pak pociťuje ve svých částech nejpálčivější bolest; přijde-li však potom opět do klidu, pak v ní není ani cit, ani vědomí, ani tedy nějaká bolest.

12) Je však ještě mnoho druhů sebevražd, které však nepůsobí ve svých následcích na duši tak zlobně jako oba právě popsané druhy; není však sebevražda, která by měla pro duši nějaké dobré následky!

13) Sebevražda, o níž vyprávěl Mathael, byla ještě jedna nejlepšího druhu, proto to také šlo se znovuoživením a záchranou oné duše snadno a velmi rychle. Ale rozpuklina zůstává na takové duši navždy a záleží v tom, že táto duše nemůže téměř nikdy dospět k úplnému dětství Božímu; za blažené prvého nejzevnějšího a tedy také nejspodnějšího nebe anebo aspoň k jeho hranicím sebevražedná duše sotva kdy přijde!

14) Do prvního do nebe moudrosti přicházejí většinou jen duše se všech ostatních světových těles a s této Země duše oněch moudrých pohanů, kteří podle svého poznání žili sice velmi svědomitě a spravedlivě, leč o Mé osobě nechtějí ani v záhrobí nic slyšet. Přijmou-li však časem něco, pak mohou být ovšem přijaty do druhého tedy vyššího neboli středního nebe avšak do třetího nejvnitřnějšího a nejvyššího nebe, do vlastního nebe lásky a života nepřijdou nikdy a nikdy. Neboť tam přijdou jen ti, kdo dosáhli úplného dětství Božího.

15) Já myslím, že by se vám nyní také tyto bratrem Mathaelem vypravované druhy smrti měly jevit postačitelně vysvětlené; není-li však přece ještě někomu nějak něco dost jasné, ať se

jen beze všeho táže. Zbývají už jen dvě hodiny a slunce bude stát nad obzorem a tu pak opět podnikneme něco zcela jiného. Kdo si tedy ještě něco přeje, ať nyní mluví!"

16) Práví všichni: „Pane, nám je vše jasné; neboť při tak živém způsobu vysvětlování nemůže přece nikomu zůstat něco nejasné!"

---

153. O KAMENI MUDRCŮ.

1) Právím zase **JÁ** : „No dobře, jelikož nám zbývají ještě dvě hodiny, ať nám náš Mathael vypráví ještě poslední svého druhu vlastně nejpamětihodnější úmrtní příběh. Ale napřed, jelikož již svítá, ať odnese Rafael svítivou kouli na její místo a při této příležitosti opatří Cyreniovi slíbená podobná zrna!"

2) Rafael s tím byl ihned hotov a přinesl Cyreniovi sedm svítivých zrn velikosti hrachu. Tyto svítivé kuličky doručené Rafaelem Cyreniovi svítily tak silně, že na ně nemohl nikdo ani pohlédnout; neboť již jedna z nich svítala tak silně, že kdyby byla umístěna na nějakém vyvýšeném místě uprostřed velkého sálu, osvětlovala by jej lépe nežli deset tisíc nejjasněji hořících lamp.

3) Cyrenius nyní nevěděl, jak by měl těchto uschovat a tázal se Mne na radu; a Já jsem mu povolal opět Rafaela aby opatřil Cyreniovi vhodnou nádobu, aby mohl dobře uschovat oněch sedm svítivých kuliček.

4) A **RAFAEL** byl s nádobou také již po ruce a odevzdal Cyreniovi krabici z nejčistšího zlata lehce naplněnou asbestem, vložil do ní oněch sedm kuliček a zasunul přesně poklop zdobený duchaplnou nádhernou prací. Když bylo oněch sedm kuliček takovýmto způsobem dobře uschováno, odevzdal je Cyreniovi se slovy: „Schovej si je pro sebe! Ať nikdy nezdobí ani jeden z těchto nejušlechtilejších kamenů nějakou knížecí korunu, aby nebyla u jiného knížete probuzena dychtivost po takové koruně a tím nevzplanula válka, v níž by se muselo na tisíce lidí jako zuřiví lvi, hyeny a medvědi rozsápat a to jen pro nějakou takovou svítivou kuličku!"

5) Cyrenius poděkoval Mně a také Rafaelovi, jenž však okamžitě odmítl dík a poukázal na Mne.

6) **JÁ** jsem však řekl: „Dobře, že je také tato věc skončena! Kuličky, Cyrenie, tobě slíbené jsou uloženy; nečiň z nich nikdy světskou potřebu a nikdy se jimi nechlub, ani svým nejbližším příbuzným! Budeš-li chtít prorokovat, pak polož onu krabici na prsní důlek a budeš mít jasné vidění; ale ať zůstane známo jen tobě, že k proroctví býváš posilován vlastnictvím těchto kamenů! Lid ať proroctví poslouchá a podle něho se zařídí, ale ať nikdy neví, odkud pochází! Slyšel-li jsi však kdy něco o kameni mudrců, pak jej máš nyní v těchto sedmi kuličkách; ale jen pro tebe a pro nikoho jiného!"

7) Práví **CYRENIUS**: „Pane, až však jednou budu také umírat. co se má pak stát s těmito sedmi kuličkami?"

8) Právím **JÁ** : „Pak je odevzdej Josoemu a on již bude vědět, co se pro štěstí světa má s nimi stát! Ale nyní již nic o tom dále a ty, bratře Mathaeli, začni vypravovat; neboť to má pro vás tisíc tisíců krát větší cenu nežli stotísíc takových svítivých kamenů! Začni tedy; vyjádři se krátce, aby nás dnes nerušil velmi pamětihodný východ slunce!"

---

154. JEDOVATÁ VNĚJŠÍ ŽIVOTNÍ SFÉRA VDOVY.

1) **MATHAEL** se ukloní a začne ihned vyprávět následující pamětihodný případ úmrtí; a vypravování znělo takto: „V jednom městečku mezi Betlémem a Jeruzalémem žila zvláštní vdova. Byla provdána za dva muže. Prvý muž ji zemřel již po roce. Měla s ním dceru, která však byla od narození hluchoněmá, jinak byla čiperná, zdravá a plná veselosti, což je u hluchoněmých řídký úkaz.

2) Po jednoročním vdovství ucházel se o její ruku druhý velmi statný muž a vzal si tuto vdovu, která byla prý tehdy velmi krásná. Leč tento muž pochodil s touto ženou sotva o něco lépe nežli jeho předchůdce; neboť žil jen dva roky a snad dva měsíce a zemřel podobně jako první muž všeobecnými úbytěmi.

3) To zastrašilo nyní všechny ostatní muže, takže se budoucně již žádný neodvažoval ucházet se o její ruku. S druhým statným mužem neměla však vůbec děti, zatím hluchoněmá dcera

velmi bujně vzrůstala a když jí bylo pět roků, měla velikost a sílu jako jinak sotva které děvče ve dvanácti letech. Měla přitom neobyčejně příjemné rysy obličeje a každý muž pohlížel na tuto hluchoněmou s velkým a často již s velmi žádoucím potěšením.

4) Tato vdova žila pak ještě dvacet roků, zůstávala stále krásná a dokonce velmi vábná a její dcera okouzlovala každého muže; neboť nic krásnějšího a půvabnějšího v celé zemi židovské jistě tehdy nebylo! Toto děvče bylo zároveň velmi chytré a velmi jemně vzdělané a posunkovou řečí se dovedlo velmi dobře s každým dorozumět a to vždy tak opravdu uměleckým ozdobným způsobem, že každý muž byl zcela šťastný, pohovořil-li si s touto hluchoněmou. Mnozí činili děvčeti nabídky k sňatku; ježto však podle znalých zákonů nutno hluchoněmé ze sňatku vyloučit, čehož nějaký rozumný důvod mi naprosto nechce být jasný, nedalo se také zde vůbec nic pořídit.

5) Vdova patřila také k velmi zámožným a měla rozsáhlé državy a tudíž mnoho služebníků a služek a byla nejvyšší dobročinnou k chudým. Tato žena by se byla ráda ještě jednou provdala; jelikož se však již nikdo o její ruku neucházel a ona se také již neodvažovala nikoho požádat z bázně a zároveň z dobré vůle, aby se nestala bezděčnou vražednicí také ještě muže třetího, zůstala svobodná, žila velmi mravním a samotářským životem a byla utěšitelkou mnohých nuzných.

6) Jednou přišel také jeden řecký lékař a chtěl jí z její podivné zvláštnosti vyléčit; ona však ho odmítla a řekla - jak později mému otci věrně vyprávěla a to, neklame-li mě má jinak dobrá paměť toto: „Moji rodičové byli dobří a bohabojní lidé a já jsem byla jako děvče známa jako vzor počestnosti. Před svým prvním provdáním jsem muže nikdy nepoznala. Jak mohla tak zlá vlastnost být v mém jinak lepotvarém těle, je mi záhadou; jsem však - budiž jedině Jehovovi všechna chvála! - jinak zdravá jako ryba a proto nechci lék. Taková je vůle Boží, kterou si dám ráda líbit! Ty však pseudoaeskulap*⁷⁾ můžeš jít, jinak na tebe dechnu a budeš pak třeba také nezachránitelně ztracen, přesto že chceš být lékařem a rád bys mi pomohl; avšak jak vidím, nedovedeš si odstranit ani své vlastní ošklivé vole, ani kulhání levé nohy! Lékař musí přec být především sám neposkvěněný a jako ryba zdravý člověk, chce-li pomoci nějakému nemocnému. Svěží a úplně zdravý lékařovo musí přece vlévat nemocnému jistou důvěru, aby mohl věřit, že lékař něčemu rozumí; je-li však lékař sám mrzák a chce-li pomáhat zdravému, pak se mu ovšem lze nastokrát vysmát a z domu, v němž se stává dotěrný, ihned vyhnat!"

7) Když lékař uslyšel tuto pochvalu, opustil bruče a reptaje dům, přišel však za rok opět, vyptával se na zdraví naší krásné vdovy a začal se ucházet o její krásnou ruku.

8) Tu se vdova stala netrpělivou a dechla ze vzdálenosti tří kroků na lékaře a řekla: „Vzdal se a nepřistupuj ke mně blíže! Neboť jakmile vstoupíš do tohoto dechu, jsi synem smrti; neuplyne ani rok a budeš hnit pod zemí!"

9) Tu se lékař zasmál a pln radosti a žádostivosti srkal vyražený dech, aby ukázal krásné vdově, jak málo se bojí nicotného jedovatého dechu, neboť je až příliš přesvědčen, že na tom zcela nic není. Nejlepší na věci bylo však, že tomu vdova sama ani v nejmenším nevěřila, nýbrž užila této výhrůžky jen proto, že to o ni rozhlásili lidé a proto se nikdo příliš neodvažoval do její blízkosti.

10) Leč lid přece neměl zcela nepravdu. Nebyla-li tato raše vdova něčím vášnivě rozčilená, byl její dech zcela dobrý a zdravý; jakmile se však něčím trochu rozzlobila, nebylo možno s ní nikdy vydržet. Na koho silně dýchla, nevydržel ani rok a byl synem smrti. Dostal zvláštní druh úbytě (souchotin) a mohl proti tomu užívat cokoli mu přinesl nějaký sebeosvědčenější a sebeproslulejší divotvorný lékař, vše to nic nepomohlo; s železnou vytrvalostí pokračovalo zlo a nemocný mu nepochybně podlehl! A tak se skutečně vedlo také našemu řeckému lékaři; začal brzy poté scházet a v osmi měsících se stal nebohrou a úplně strávenou mrtvolou, proti níž by egyptská 3000 let stará mumie vypadala ještě zcela vykrmená.

11) Naše vdova se to brzy dověděla a z několika stran se jí šeptalo, že bude pohnána před soud. To vdovu v srdci velice dojalo; začala nakonec sama postonávat a brzy poslala pro mého otce, který mě jako svého nepostradatelného jasnovidce vzal ovšem s sebou, aby se u této podivné ženy něco dověděl pomocí mého daru jasnovidství. S jistou opatrností jsme vešli do domu této zvláštní ženy a našli jsme ji ležet v posteli zcela zemdlitou a vyčerpanou. Její hlu-

---

⁷⁾ „Falešný Aeskulap“. Aeskulap byl u Řeků bohem lékařství. Vyd.

choněmá, avšak jinak skutečně nebesky krásná dcera a několik jiných služek bylo u ní a ošetřovaly ji.

12) Třeba tu ovšem poznamenat, že její zvláštní dech byl škodlivý jen mužům, nikdy však ne ženám a dívkám.

13) Můj otec řekl, vstoupiv s poněkud zatajeným dechem do pokoje: „Zde stojí povolání lékaře z Jerusalema; čeho si ode mne přeje spanilá vdova?“

14) Pravila vdova: „Co jiného by si přál nemocný od lékaře, než aby byl zdravý?! Pomoz mi, můžeš-li!“

15) Privil otec: „Dovol, abych tě nějakou dobu pozoroval, pak snad uvidím, zda ti lze ještě pomoci či ne!“

16) Pravila vdova: „Čiň, jak uznáš za dobré!“

17) Tu mi otec řekl římsky: „Dávej pozor, zda tu něco objevíš; neboť její nemoc musí jistě mít nějaký zcela zvláštní důvod!“

18) Napjal jsem nyní ihned co nejvíce zrak, nemohl jsem však z počátku nic postřehnout to jest nic duchovního a nepříjemného. Leč asi za hodinu jsem zpozoroval šířit se nad ložem vdovy modravý dým a tázal jsem se otce, zda snad také on pozoruje něco takového. On však dal zápornou odpověď a soudil z toho, že toto je již něco neobyčejného. Pokračoval jsem tedy s nejnapjatější pozorností dále a v tomto modrém výparu jsem brzy objevil množství asi na prst dlouhých chřestýšů a hadoještěříků (vrapyšů), kteří v tom modravém výparu pluli jako ryby ve vodě. Tyto šelmy se velmi hrozně svíjely a dělaly kroužek za kroužkem a zcela mimořádně šlehaly svými ocelovými jazyky; ale přes okruh výparu jaksi pevně ustáleného se žádná z těchto šelem nepohybovala. Upozornil jsem na to ihned svého otce a vyslovil jsem mu své mínění v tom smyslu, že by asi nebylo radno přibližovat se příliš k loži. Toto mínění sdílel ihned otec se mnou, zároveň se mě však také tázal zda bych nemohl nalézt prostředek, kterým by bylo možno vdově pomoci.“

---

155. HADÍ JED LÉKEM.

1) (**MATHAEL:**) „Když jsem tu stál zcela v sebe pohřížen, slyšel jsem, jakoby mi byl někdo zašeptal do ucha: „Chyťte jednoho chřestýše a jednoho vrapýše, usekněte jim hlavy, dobře je uvařte a dejte tuto polévku aneb odvar pít vdově a oznamte jí, že soud, jehož se tak nesmírně bojíte, nebude naprosto nic mít proti ní, pak dosáhne ihned opět zdraví! Začne-li však budoucně někdo trpět jejím jedovatým dechem, ať hledí, aby dostal z oněch řečených hadů odvar, kterým také starý Aeskulap léčil své úbytky a bude ihned úplně uzdraven! Označení hadové se však velmi často vyskytují na jižním svahu Horebu.“

2) Tuto radu, kterou jsem slyšel zcela zřetelně, sdělil jsem krátce ihned svému otci. Otec radostí nad tím celý bez sebe řekl ihned vdově, aby byla velmi dobře myslí, neboť jí zcela jistě pomůže. Především však ať se ani dost málo nebojí soudu kvůli řeckému lékaři, jelikož na jeho smrti nemá ani nejvzdálenější vinu. On sám zná velmi dobře římské zákony a neví nic o tom, že by takovýto případ patřil k trestnímu řízení.

3) Toto zcela vážné vylíčení nevinu vdovy uklidnilo ubožačku tak velice, že onen modrý výpar nad ní zcela zmizel, což jsem ihned sdělil otci, z čehož měl otec velkou radost a ihned poslal na Horeb pro zmíněné hady. Tam bylo několik nejlepších chytačů a zaklínačů hadů a ve dvou dnech bylo opatřeno několik kusů obou druhů, ale ovšem. již zbavených hlav dobře obalených do hlíny, aby dobře vzduchotěsně uzavřeni nemohli se ihned rozkládat; neboť byl tam jakýsi druh tučné žluté hlíny, v níž mrtvola netlí ani za sto letů.

4) Když sem byli na velbloudu hadi dopraveni, byli, pokud jich bylo najednou třeba, očištěni od hlíny, poté v dobrém hrnci postaveni na oheň a asi po tři hodiny vařeni, aniž o tom byla vdova připoutaná na lůžko zpravena. Doba od poslání pro lék na Horeb až do vaření trvala čtyři dny, během které doby můj otec vdovu častěji za dne utěšoval a sliboval jí již v pěti dnech nejuplněnější uzdravení. Tak se vdova den ze dne zřejmě víc a více pozdravovala a již čtvrtého dne chtěla opustit lůžko. Otec ji však nechtěl kvůli přípravě hadího odvaru pustit z postele, neboť kdyby byla něco spatřila, pak by to asi bylo velmi pochybné s jejím úplným vyléčením. Takto však z toho všeho nic neviděla a když jí otec podal odvar k pití, vypila jej se zřejmým pocitem blahosti do poslední kapky a nakonec doznala, že jí tento léčivý odvar převelice chutnal.

5) Otec jí podal po dvou hodinách ještě jednou lék a vdova se cítila tak zdravá, že čtvrtého dne sotva už bylo možno udržet ji na lůžku. Leč na přísný příkaz otcův musela ještě aspoň polovinu pátého dne naší přítomnosti zůstat na lůžku, po kterého době opustila zcela svěží a úplně zdravá lůžko. Obdarovala přebohatě mého otce a ani na mě nezapomněla.

6) Při našem odchodu se tázala důvěrně otce, zda znal onoho řeckého lékaře a zda by jí byl také tento lékař mohl nějak od jejího zla pomoci.

7) Můj otec však řekl: „Znal jsem velmi dobře tohoto ničemného mastičkáře; nikdy nikomu nepomohl - leda do hrobu!”

8) S tímto výrokem byla milá vdova zcela spokojena a s velkou blahovůlí nás oba propustila. Otec vzal pak zbylé, velmi pečlivě do hlíny zabalené hady, přivázal je vedle ostatních velmi cenných věcí na hřbet velblouda; sami jsme pak též nasedli na velbloudy a tak jsme se ve zcela dobré míře vraceli domů.

9) S lékem jistě nejvyšší zvláštního druhu, který jsme vzali s sebou, vyléčil pak můj otec ještě mnoho úbytěmi stížených nemocných a tím získal velmi mnoho peněz i slavné jméno. Proto ovšem nebyl ve velké přízni templářů a rovněž ne Esejců; zato si ho však tím více vážili Římané, poskytovali mu veškerou ochranu, vyzvedli jeho umění a vědu až k hvězdám a dali mu čestné jméno „Aeskulapius junior”. Když pak hadi otci došli, objednal si ihned opět značnou zásilku s Horebu a uzdravoval tím úbytěmi stíženě, z nichž mu také skutečně nikdo nezemřel.”

156. DUCHOVNÍ ZJEVY PŘI SMRTI VDOVY A JEJÍ DCERY.

1) (**MATHAEL:**) „Od uzdravení této vdovy uplynuly zcela dobře dva roky, aniž jsme byli o ní něco slyšeli. Pojednou záhy zrána, právě v sobotu, se objevil posel naší vdovy a žádal otce, aby se co nejrychleji vydal na cestu; neboť známé vdově i s dcerou se udělalo náhle tak nevolno, že již nikdo z kruhu jejich hluboce je oplakávajících sousedů nedoufá v jejich uzdravení.

2) Že jsme se po této zprávě přesto že byla sobota, vydali na našich velbloudech brzy na cestu, netřeba se zmiňovat a že otec nezapomněl vzít s sebou náležité množství známého zvláštního léku, rozumí se také samo sebou; neboť byl zcela přirozeně správně toho mínění, že se této vdově vrátila její nemoc, jak se to u takových nemocí nezřídka stává a každý lékař ví, že vrácení se starého zla je mnohem tvrdošijnější než prvé jeho se objevení.

3) Po několika hodinách jsme došli ke známému domu. Ale již ze vzdálenosti půl hodiny cesty jsem objevil celý velký obytný dům zahalený velmi hustou modrou parou; a čím jsme přicházeli k tomuto dobře známému domu, tím zřetelněji jsem objevoval v modrém výparu plavat známé již šelmy. „Stůj”, pravil jsem otci, když jsme byli ještě asi šedesát kroků od domu, v zájmu našeho tělesného zdraví nechodme již ani o krok dále, nechceme-li se oba ihned stát kořistí smrti; neboť tyž neblahý modrý výpar s jeho příšernými obyvateli zahaluje nyní celý dům!”

4) Můj otec se nyní velmi mocně zarazil a náhle se zastavil. Vyslal posla do domu obou nemocných, aby mu podal zprávu, jak se jim daří. Posel pospíšil ihned do domu, nalezl však obě v bezvědomí a v největším zápasu s neúprosnou smrtí.

5) Když toto otec od posla uslyšel, řekl mu: „Příteli, zázraky dělat nemohu a tak mi nezbývá nic jiného než abych se obrátil a to čím rychleji, tím lépe! Neboť není radno být v blízkosti těchto dvou nemocných!”

6) Posel však mínil, že bychom se měli přece jen ještě hodinu zdržet; neboť nelze přece zcela určitě vědět, zda snad obě přece nepřijdou ještě jednou k sobě.

7) Pravil otec: „Ty ovšem nevíš, ale zato tím určitěji vím já, proč. Vše ve světě má v sobě a často daleko kolem sebe jistá znamení, z nichž znalec s velkou jistotou může posoudit, jaká je to záležitost nebo věc; a tak je tomu také zde! Já poznávám dokonce u domu, že obě již nebudou a nemohou žít ani hodinu! Zde by byl každý pokus o záchranu dočista marný!”

8) Vy mužští sluhové tohoto domu se všichni snažte zaopatřit si chřestýše a vrapýše, usekněte jim hlavy, očistěte a uvařte je a požívejte z nich častěji odvar, jinak všichni zemřete do roka na úbytě; neboť neznámý vám výpar obou těchto ženských bytostí je toho druhu, že každý muž, který jim zejména nyní přijde do blízkosti, bude jím zachvácen a nejdéle za jeden a půl roku se z něho stane skutečná mumie!”

9) Posel velice děkoval za tuto radu a chtěl otce velmi hojně obdarovat; leč otec nepřijal nic

a jal se obracet velbloudy i nákladního velblouda, což u těchto zvířat nebyla vždy příliš snadná práce, zejména když byli znavení a hladoví. Otcí bylo sice toto obrácení našich nosičů vždy cosi mrzutého, ale tentokrát nám to oběma velmi prospělo. Neboť kdyby se byla naše zvířata podrobila rychle naší vůli, byli bychom oba přišli oba a zejména já, jistě o jedno z nejpamětihodnějších vidění!

10) Modrý výpar se ponenáhlu zvětšil dobře o polovinu, brzy se však zvedl v podobě obrovské koule nad celý velký dům a byl naplněn nejen oběma druhy hadů, nýbrž ještě převelikým množstvím všelikých zlých a někdy též velmi mírných zvířat. Tato zvířata se proháněla ve velké kouli jako jeřábi, když vzlétají do výše. Celá tato koule visela na dvou slabě vypadajících šňůrách anebo lépe stuhách. Jedna a poněkud menší polovina této koule byla trochu světlejší nežli druhá větší.

11) Velmi zvláštní mi připadalo to, že zcela silný záhy z večera vanoucí vítr nebyl s to způsobit ani nejmenší poruchy tomuto velmi volně visícímu balonu. Zatím co jsem však zcela užaslý pohlížel na tento zjev a v římském jazyku podával o něm zprávu otcí, spatřoval jsem nakonec stále více exemplářů větších zvířat, jako krysy, myši, králíků, kuřat, holubů, kachen, hus, jehňat, koz, zajíců, srnců, jelenů, kamzíků a ještě množství jiných zcela dokonale vytvářených zvířat rejdicích ve velké kouli.

12) Otec mi poznamenal: „Synu, mluvíš zcela úplnou pravdu? Neboť věc se mi začíná totiž stávat trochu zmatená!“

13) Ujistil jsem však otce, že mu nyní tak jako vždy jindy vypravuji jen to, co nejjasněji na vlastní oči vidím a že nepřidávám a také neubírám ani slovo. Tu otec pak již nic více neříkal a dával na každé mé slovo neobyčejně pozor.

14) Když jsem tento prazvláštní obraz zjevu, který jsem kdy prožil, stále usilovněji a vzrušeněji pozoroval, tu se pojednou přetrhla obě pouta na nichž se ona velká koule zdála být upevněna a nyní se náhle místo jedné velké koule vznášely ve výši asi dvou mužů nad domem dvě oddělené koule. Vítr, který se stával stále prudší, nemohl jim vůbec uškodit; pevné jako zeď se nyní vznášely obě koule nad velkým obytným domem.

15) V oddělených koulích jsem již nespatořoval nic z oné zvířecí havěti a jedna koule se zdála být poněkud menší a také byla jasnější nežli koule větší; menší koule obsahovala také jen *Mixtum et compositum* (pestrou směsici; vyd.) samých mírných zvířat, větší koule však obsahovala také vlky, medvědy a množství lišek, které však vedle mnohých také mírných zvířat zcela dobromyslně rejdlily sem tam vzhůru a dolů. Zvláštní bylo také to, že jsem již v dosti značném večerním přítmí rozpoznával v těchto obou balonech vše tak zřetelně a jasně, jakoby to bylo osvětleno poledním sluncem. "

---

157. VÝVOJ DUŠEVNÍCH POSTAV OBOU ZEMŘELÝCH ŽEN.

1) (**MATHAEL:**) „Dobré půl čtvrt hodiny zůstalo toto postavení zcela stejné; poté se však věc začala značně měnit. Podnětem k tomu bylo zcela přirozeně vypadající příletnuvší hejno strak; neboť mohlo jich být jistě několik set. Tyto straky začaly velmi znepokojoval oba balony. Mnohá zvířata v nich jakoby se navzájem do sebe vsunovala a brzy bylo v obou balonech vidět jen dva obrovské bělošedé orly, kteří zcela mocně chňapali po strakách na ně dorážejících. Běda té, kterou dopadli; zmizela brzy ze své balon škádlící existence! Tato věc však příliš dlouho netrvala a všechny straky byly stráveny!“

2) Když jsem toto ihned co nejdříve vypravoval svému otcí, řekl: „Ano, to vypadá tedy přece tak, jakoby to byly duše obou zemřelých. Dívej se přesně na věc a povídej mi cokoli uvidíš; zvláštní případ úmrtí jsi mi ještě nikdy nevypravoval!“

3) Já jsem řekl: „Otcí, povídám ti okamžitě co vidím! - Právě se balony zmenšují - přímo řečeno ve dvě krásy avšak bez rohů a já vidím nějakého tělnatého člověka vystupovat a sestupovat na lomenici a nésti v každé ruce otep sena; snad tím nebude chtít krmit obě krásy? Skutečně! Obě krásy sahají po nich jazykem a zcela se sehnuly, takže mohou snadno dosáhnout předložených otýpek sena; a nyní také zcela klidně seno požívají!“

4) Vypravoval jsem tedy ihned otcí, jak a co jsem viděl. Když bylo seno požito, zmizel člověk s lomenice; avšak brzy přišel jiný, který se onomu prvému ani dost málo nepodobal, s dvě-

ma okovy vody, přidržel vodu v nich obsaženou oběma kravám k napojení a krávy vodu vypily zřejmě do poslední kapky.

5) Po tomto zjevu zmizel také druhý člověk s okovy; avšak brzy nato se obě krávy začaly rychle otáčet v kruhu. Dřívější parnaté balony se staly zcela neviditelné a pro samé rychlé otáčení jsem nemohl podobu obou bytostí již ani rozeznat. Za tohoto rychlého otáčení se však tyto bytosti stávaly také vždy jasnější a konečně dosáhly svitu zapadajícího měsíce.

6) Brzy poté zcela ustalo toto točení a na místě dřívějších krav se nyní vznášely dvě poněkud hubené lidské postavy avšak zcela nahé. Ježto k nám byly obráceny zády, nemohl jsem pohlaví dobře rozeznat; ale soudě podle velikosti byly to dvě postavy ženské.

7) Asi za čtvrt hodiny jsem spatřil opět lidskou bytost se dvěma uzlíky přicházet na lomenici a podělit každou z postav uzlíkem. Donášeč uzlíků ihned opět zmizel a obě postavy rozvázaly kvapně uzlíky, každá si vzala světlešedý řasnatý oděv a v okamžiku jej přehodily přes tělo; nyní jsem teprve se vši určitostí poznal, že jedna postava byla oné podivné vdovy a druhá její hluchoněmé dcery. Zdály se mi hubenější, přesto však to byly nepochybně ony!

8) Když tak nyní před mým zrakem stály jako dokonalé ženské postavy na lomenici, tu přišly k nim na střechu opět ony dvě mužské postavy ve světlezelených pláštích a pokynuly jim, aby je následovaly, což také obě učinily bez nejmenšího zdráhání.

9) Průvod šel směrem k jihu. Brzy zmizely mým zrakům úplně; avšak ihned poté jsem uslyšel tato zřetelná slova: „Jedině Pánu Bohu budiž všecken dík, všechna chvála a všechna sláva za zachránění těchto dvou ubohých!“

10) Kdo asi tato slova vyslovil, nevím; slyšel jsem je však velmi zřetelně a jasně! Od oněch dvou mužských postav nemohla pocházet, protože ty byly dávno někde za horami a doly. Někdo jiný za mnou musel ta slova vyslovit. Kdo však, to je zcela jiná věc.

11) Ať je však vyslovil kdokoli, to se velmi málo týká celého příběhu; že však tato slova byla dobrá a že asi obsahují v sobě mnoho, to je také jisté! Neboť obě bytosti žily celkem velmi dobře a mravně, byly velmi dobročinné k chudým a mimoto krajně bohabojné, z čehož je tedy poněkud těžko pochopitelné, proč onen hlas zrovna tak zvláště vzdával Bohu díky, čest a chválu za zachránění této vdovy a její hluchoněmé dcery. Tento hlas proto jistě ví, anebo věděl více nežli to, co je nyní s to pochopit dokonce můj rozum.

12) Ty, ó Pane, víš však beztoho, co vše nám v tomto příběhu úmrtí zůstává záhadou! Pro to nebudu již o celé věci vůbec klást žádnou zvláštní otázku, neboť beztoho je celé vyprávění od počátku až do konce jednou otázkou; proto vysvětlí raději hned vše Ty, ó Pane, neboť já nikde nevidím kudy kam! Již ta nemoc byla o sobě nejvyšší záhadou, neřkuli zjevy během umírání a po smrti! Stoupání zřejmě duševní modré páry nad celým domem, zvířata v ní, konečně rozdělení toho jednoho velkého balonu ve dva menší, škádlící straky, obrovští orlové, jejich přeměna v bezrohé krávy atd. - krátce vše je tu bajka, které nemůže nikdo uvěřit, kdyby se jen tak beze všeho vyprávěla. Kdybys tedy, ó Pane, nejmilostivěji chtěl, učiň nám tuto věc poněkud průhlednou; neboť dosud visí mezi ní a mnou více než trojnásobná clona (pokrývka) Mojžíšova!"

158. JED V NEROSTECH, V ROSTLINÁCH, ZVÍŘATECH A LIDECH.

1) Privil jsem **JÁ** : „Je vám všem tento příběh stejně nejasný?“

2) Všichni k této otázce přisvědčili a prosili o odhalení.

3) A **JÁ** jsem jim všem řekl: „Vždyť jste přece četli o dětech hada a děláte se při tomto příběhu, jako byste byli vůbec bez světla! Hleďte, na této Zemi jsou jedovaté nerosty, jedovaté rostliny a rovněž také známá jedovatá zvířata! Jedovaté nerosty jsou zcela jedovaté, jedovaté rostliny z větší části a jedovatá zvířata vzhledem k celkové jejich bytosti z nejmenší části. Také jste však slyšeli, kterak duše lidí pouze z této Země jsou konglomerátem změtí nestejnorodou směsí duší nerostných, rostlinných a zvířecích. To je věc, kterou jsem vám již častěji vykládal, jenže jsem tehdy mluvil více všeobecně nežli zvláště a také jsem dosud neukázal na žádné zvláštní výjimky; toto je však jeden zvláštní výjimečný případ a proto vás chci s ním všechny seznámit podrobněji.

4) Vy znáte spravedlivý a pravý Boží řád, znáte však také jeho odchylky; můžete je myslet, cítit a vnímat! Co však můžete vy, totéž může také Bůh; On zná Svůj věčný řád jistě nejlépe a

nejjasněji, zná však také všemožná a nejrůznější vystoupení z tohoto řádu a jeho přestoupení, musí tedy také být s to na ně myslet a co nejhlouběji je cítit.

5) Ano, jak víte musí Bůh vložit do tvorů, kteří se mají stát samostatnými a chtějí být svobodnými, zejména do andělů a do lidí této země, dokonce nutkání jednat proti řádu, aby se z toho pro ně úplně potvrdilo pravé svobodně činné sebeurčení. Z toho tedy jistě jasně vyplývá, že Bohu musí být právě tak dobře znám nejvýš možný protiřád jako dobrý a pravý a živý řád.

6) Myšlenky a pocity proti řádu jak v Bohu tak v člověku jsou mezi myšlenkami a pocity v řádu odpovídající jedům nerostným, rostlinným a zvířecím. Protože to jsou však také myšlenky a pocity Boží, nemohou zaniknout, nýbrž zůstávají také v prvotním utváření inteligencí v podobě ohnivých jazyků, mohou se jako příbuzné v negativní sféře uchvacovat a tvořit vlastní řadu bytostí.

7) Z -tohoto prazdroje vzniklo vlastně většinou celé hmotné a řízené (souzené) stvoření. Ježto však toto stvoření je povoláno, aby sloužilo duchovním tvorům nejen za zkoumající životní jed, nýbrž při správném používání také za léčivý životní balzám, je tu také učiněn řád v tom smyslu, aby se prastanciální myšlenky, řádu se příliš protivící, odloučily od myšlenek řádu mnohem méně se protivících a aby vytvořily zmíněnou již řadu jedovatých bytostí ve všech třech říších viditelné vnější nejhmotnější přirozenosti věcí.

8) Především jsou jedy v nejhrubší hmotě nerostů, pak poněkud již zmírněné se vyskytují ve vhodné k tomu říši rostlinné a již i na maličkost zmírněné se stávají v jistých zvířatech nejnižšího druhu nebezpečné lepšímu, tedy pozitivnímu vnějšímu životu a za jistých okolností mohou dokonce když ne zkazit, tedy aspoň velmi poškodit také vnitřní, zcela pozitivní pravý život.

9) Nuže, duševní specifická potence (zvláštní schopnosti) těchto jedovatých bytostí i se způsobilostí jejich inteligence se posléze také uchvacují a nakonec se z nich vytváří také postava avšak vždy jen ženská, která tu však potom zcela přirozeně ani také není bez zvlášť jedovateho příměsku. Tyto duše přicházejí konečně také na cestu těla někde vykonaným aktem známého plození souloží.“

159. JEDOVATÁ PŘIROZENOST OBOU ZEMŘELÝCH ŽEN.

1) (**PÁN** :) „Přebývá-li jednou taková duše v masitém těle, vkládá svou jedovatost do masa a krve svého těla, kterému to však přirozeně zdravotně ve sféře jeho života nějak zvlášť zrovna nevádí, protože je již prvopočátečně tak zařízeno.

2) Ale člověku vzešlému z pozitivního řádu není nicméně nikdy bezpečno příliš se přibližovat k takové lidské osobě; neboť i když neškodí již přímo duši, škodí nicméně tělu nezpůsobilému k přijetí takového jedu. A nyní jsme již u naší vdovy! "

3) Její jinak zcela dobrá a v dobrý řád přešla duše uložila do sleziny a jater těla svůj jedovatý praelement, praprvek, který se tu tak dlouho zcela klidně a neškodně chová, dokud tato osoba není něčím vášnivě rozčilena pak je pro každého muže nejvýš na čas, aby se z jedovate sféry takové osoby rychle vzdálil.

4) Neboť tento jed v jejím těle je nervově éterický a vniká do vnější životní sféry této osoby. Kdo jej vdechováním anebo delším prodléváním v takovéto jedem prosycené sféře uvádí ve velmi snadno možné spojení s vlastním nervovým éterem, ten je tělesně ztracen, zejména nezná-li protijed.

5) Nuže, nejsou-li již veškeré nervy příliš rozrušeny, pak je tímto protijedem onen známý odvar; zároveň by však taková zvířata musela být ve velké nádobě v olivovém oleji dušena a potom vedle pitého odvaru by muselo být tímto hadím olejem zcela dobře natíráno celé tělo. Teprve tím by mohlo být provedeno úplné - uzdravení a to proto, že jed řádící již v nervech se ihned z nervů stáhne a spojuje a sjednocuje se dílem se svým praelementem v odvaru v žaludku anebo v oleji a tím již nemůže zpětně působit na nervy a také jim nemůže již uškodit.

6) Když jsi byl Mathaeli pozván se svým otcem poprvé ke vdově, trpěla svým vlastním jedem, který ji řecký lékař příliš prudce roznítil a byla by mohla z něho tehdy právě tak dobře jako později zemřít; neboť takové jedovate osoby umírají nejvýš zřídka nějakou jinou nemocí nežli vlastním jedem.

7) Modrý výpar, který se ti stal viditelný, v němž plavalo několik tobě ne právě příliš milých

zvířat, byl výlevem jedovatého éteru a svou zřejmou přítomností zcela jasně a zřetelně ukazoval, čím ducha byl výplodem.

8) Když tvůj otec svou moudrou výmluvností zmírnil značně bázeň vdovy, jež velice vzrušovala její nitro, stáhl se zlý éter zpět do uklidněné sleziny a jater; přebytek však zůstal ve žluči žaludku, konečně byl ve čtyřech dnech známým odvarem úplně pohlcen a přirozenou cestou odstraněn a vdova se poté opět úplně uzdravila. Hlas, který ti udal prostředek, pocházel od ochranného ducha vdovy.

9) Když jsi však byl volán a se svým otcem podruhé, měla vdova velkou zlost na svou hluchoněmou dceru, která se přes svou hluchoněmost zamilovala velmi silně do poněkud neukázněného člověka. Tím byl vlastní jed vdovy jakož i stejného druhu jed dcery příliš prudce vzrušen; obě byly tisíci jedovatými hady kousány ve všech svých životních nervech a od tohoto okamžiku nebylo již možno pomýšlet na tělesné uzdravení; už jen Mou silou bývalo by to ovšem možné. Duše obou se však velkým rozčilením téměř úplně rozložily, to jest rozložily se ve své praelementy a pronikly, zaujímajíce nutně větší prostor dokonce vysoko a daleko nad dům, v němž obě umírající ležely.

10) Když nastalo úplné odloučení od těla a praelementy v klubku životního výparu se po následujícím dalším uklidnění začínaly opět poznávat jako sounáležejší, oddělila se hned dříve splynulá klubka, z nichž klubko velké obsahovalo životní praelementy vdovy a menší klubko životní praelementy dcery. Životní praelementy však, nyní stále více uklidňované se také stále více poznávaly, uchvacovaly a tobě byl ihned v balonech viditelný výše stojící druh zvířecí.

11) Když se dostavilo v životním klubku jakož i jeho vnitřní podobě opět více klidu, tu se předchozí duševní útvary opět blíže poznaly a přešly ve dvě orlice. Brzy jsi spatřil hejno strak znepokojujících balony; to byli duchové vnějšího života, kteří se nyní také museli spojit s oběma dušemi. Když se toto stalo způsobem tobě zjevitelným a věci přiměřeným, byly ihned vidět dvě krávy. To by již bylo blízké člověku; ale chybí nyní ještě něco praelementárního.

12) Obě mužské duše, které předtím byly muži oné vdovy, poznávají tento nedostatek a podle dobrého řádu mu odpomáhají. Tu vstupuje do kravských bytostí nový život, vše se navzájem prostupuje, tím vzniká nový organický řád a brzy z něho vycházejí dvě úplné lidské bytosti. Tyto bytosti se nyní přítomnými mužskými dušemi s láskou uchopují a tato láska tvoří hned náležitou pralátku k přiměřenému oděvu a tak se duše dříve tak velice rozdrobené stávají opět navždy úplnými lidskými tvary nadanými potřebným poznáním, - což ukazuje jasně odchod k západu.

13) Ale děkovný hlas, který jsi Mataeli naposled slyšel, byl opět hlas jednoho a téhož ochranného ducha, který ti téměř o dva roky dříve oznámil správný prostředek na uzdravení této nemoci. Duch však poznával velkou nesnáz, měl-li se z přímého protiřádu utvořit řád pravý a nebeský; neboť také tu lze s malou dávkou jedu učinit velmi mnoho balzámu jedem, ale s málo balzámem je téměř nemožné učinit mnoho jedu léčivým balzámem. jedině u Boha je vše možné a proto ono poslední děkovné zvolání ochranného ducha k Pánu Bohu!

14) Rozumíte tomu všemu nyní dobře? Komu je ještě něco nejasné, ať se táže a dostane se mu objasnění."

160. CYRENIIOVY POCHYBNOSTI O POZEMSKÉM ŘÁDU DUŠEVNÍHO VÝVOJE.

1) Praví **CYRENIUS**: „Pane, Ty jedině moudrý a spravedlivý, tento příběh je mi nyní úplně jasný; neboť vidím tuto od Tebe vycházející vpravdě božskou uměleckou skladbu v přirozeném průběhu vznikání, vidím Tvůj věčný řád a také vidím, že jen Tobě jsou v tomto řádu všechny věci možné. Ale jedna věc mi v tom zůstává přece jen poněkud temná a ať tu již myslím jak myslím, nechce mi v ní být nicméně světleji a jasněji.

2) Stále ještě totiž nechápu, Proč tedy naše lidská duše, nežli přejde do úplně inteligentního lidského tvaru, musí zcela rozdělena existovat tisíckrát tisíci rostlinách, ba dokonce v nerostech a ve více než jednou tolika a zvířatech. Než-li se tedy stane dokonalou duší lidskou, musí být bleskem a deštěm z kamenů a kdo ví, z čeho ještě jiného - napřed jaksí ohněm vypálena a konečně vyplavena?! Potom tato záležitost putování a skládání duše probíhá dosti zdoluhavě celou říší rostlinnou a zvířecí a nakonec musí mít ještě tu čest, že se jako vznikající silná duše

lidská, nejméně ve dvaceti volecích a vedle toho asi ještě ve stu ovcích, telatech a oslech zabíjena?! Tomu říkáme my Římané Doctrina dura (tvrdé učení; vyd.)!

3) Cožpak by nebylo Bohu možno ihned stvořit dokonalou lidskou duši a pak ji přiodít tělem a krví? K čemupak tak zdoluhavý postup? Podívejme se na našeho Rafaela! Co jemu ještě nějak chybí k dokonalému životu?! Co jsme vůči němu my sesbírané duše?! Nemá v maličku více moci a moudrosti nežli my v celém těle sestaveném legiemi?! Nechtěl bych vidět zánik tisíce legií nejosvědčenejších bojovníků; rázem by je totiž všechny na prach rozdrtil! Tomu říkám životní dokonalost! Můžeš-li ji tedy propůjčit jemu, pročpak ne lidské duši? Či musel také jeho duch činit jako duše napřed tak nesmírnou pouť, kdož ví jak nesčíslně mnohými stupni? To, ó Pane, je ta má temná stránka! Dej také tu náležitě objasnění a já Tě jistě již dále nebudu obtěžovat žádnou tak hloupou otázkou!

4) Ve vašem Mojžíšovi se sice praví: „A Hospodin učinil člověka z prachu země vdechl mu v chřípě jeho dchnutí života. A tak se stal člověk duší živou.“ Podle těchto nejvyšších temných slov - měla-li by se brát jak jsou doslovně napsána - vdechl jsi tedy jako Bůh člověku a to jeho chřípěmi již dokonalou duši a celý člověk se tedy pak stal podle Tvého obrazu dokonalou duší. Avšak to jedno je tu již rovněž tak beze světla jako to druhé. Proto Tě prosím, abys nám to ovšem aspoň maličko osvětlil."

5) Pravím **JÁ** : „Ano, milý Cyrenie, začíná-li tě tvá paměť již občas opouštět, pak za to nemohu; neboť co bys nyní rád věděl, to jsem vám již dávno vyložil zcela obšírně! Ty jsi to však jen zapomněl; Já ti tvou paměť trochu probudím a pak se ti stane vše již náležitě jasné!"

6) Praví **CYRENIUS**: „Ano, ano, Pane, Ty máš již vždy pravdu! Nyní je mi již zcela jasno; na této hoře a této noci bylo nám vše dopodrobna jasně vysvětleno, když jsme všichni pomocí magického světla určitých svítivých koulí viděli před sebou veškeré vznikání a dokonce výlev Tvých myšlenek a idejí, jejich přenekonečnou mnohost i naše nejvlastnější myšlenky vznášeti se v podobě ohnivých jazyků a jazyčků! Ano, ano, to vše jsme nejen již slyšeli, nýbrž také řádně viděli."

161. CYRENIUS KRITIZUJE MOJŽÍŠOVY DĚJINY STVOŘENÍ.

1) (**CYRENIUS**): „S Mojžíšem se však přes to všechno nemohu ještě náležitě spřátelit. Musí v něm být mnoho mimořádně velkého a pravdivého; ale kdo mimo Tebe rozumí tomu co napsal?"

2) Za zvláště temné jsou považovány jeho dějiny stvoření! Jednou se praví: *Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobenství našeho a ať panují nad rybami mořskými a nad ptactvem nebeským, i nad hovady a nade vši Zemí, i nad všelikým zeměplazem, hýbajícím se na Zemi!" I stvořil Bůh člověka k obrazu Svému, k obrazu Božímu stvořil jej; a stvořil muže a ženu. A požehnal jim Bůh a řekl jim: „Plodtež se a rozmnožujte se a naplňte Zemi a podmaňte ji a panujte nad rybami mořskými a nad ptactvem nebeským, i nad všelikým živočichem hýbajícím se na Zemi!" Řekl ještě Bůh: „Hle, dal jsem vám všelikou bylinu vydávající símě, kteráž je na tváři vsí Země a všeliké stromové, na němž je ovoce stromu nesoucí símě. To bude vám za pokrm. Všechněm pak živočichům zemským i všemu ptactvu nebeskému a všemu, což se hýbe na Zemi, v čemž je duše živá, všelikou bylinu zelenou dal jsem ku pokrmu!" I stalo se tak. A Bůh viděl vše co učinil a hle, bylo to velmi dobré! I byl večer a bylo jitro den šestý! *

3) S tímto textováním měly by se tedy dějiny stvoření považovat za odbyté; leč tomu není zdaleka tak! Když pak Se Hospodin podíval všude na Svě stvoření a shledal vše velmi dobré, tu stvořil Bůh podle Mojžíše prvního člověka z prachu Země a vdechl v chřípě jeho dchnutí života a člověk se stal duší živou; jenže Bůh, jak se zdá, zapomněl, že člověk bude také potřebovat zemi!

4) V dřívějším textování se sice praví: „I stvořil Bůh muže a ženu," načež však nechává Mojžíš Adama dlouho samotného a teprve potom v hlubokém jeho spánku dává Bohem stvořit aneb učinit z Adamova žebra prvou ženu! Nuže, kdo to dovede rozumně a duchaplně spojit, ten zřejmě rozumí více nežli já.

5) Podle prvního textování oznamuje hned Bůh Adamovi a Evě, že mají panovat nad celou Zemí a veškerým stvořením na ní. Ihned jim žehná; neboť se praví: „A Bůh jim požehnal" A musel tedy také již předtím požehnat Zemi a veškerému stvoření; neboť je také psáno, že Bůh

Sám shledal velmi dobré vše co byl stvořil. Co však Bůh Sám shledává velmi dobré, to přece nemůže být jiné, nežli následkem nejvyššího zalíbení Boha, také již nejvyšš požehnané!

6) V předchozím textování se tedy jeví celá Země a prvý lidský pár v nejvyšším stupni požehnání! Leč v pozdějším textování dostává hned vše jinou tvářnost. Země má jen jednu obydlitelnou zahradu, jež ovšem musela být hezky velká, protože v jejím středu prýští jen hned čtyři největší asijské řeky. Tu učinil Bůh prvního člověka toliko z hlíny a poté mu vdechl v chřípě živou duši; člověk viděl a pojmenoval stromy a byliny, ryby v moři, ptáky pod nebem a veškerá zvířata, která se plazí a chodí po Zemi.

7) Na hmyz, mouchy, včely, vosy, sršně, motýly a ještě velké množství malých obyvatelů vzduchu, které přece nelze nazvat zeměplazem, právě tak jako na nesčíslné obyvatelstvo mořské mimo ryby, Mojžíš dočista zapomněl; neboť ve vzduchu jakož i pod nebem, mluvil jen o ptácích a v moři jen o rybách. To je také poněkud zvláštní!

8) Ale to by ještě ušlo; neboť pod pojmem „pták“ lze nakonec v nejšeobecnějším smyslu rozumět vše, co obývá vzduch a pod všeobecným pojmem „ryba“, veškerou zvířenu, která přebývá ve vodě. Zda však Mojžíš své stanovené pojmy také tak dalece rozšířil jak by bylo nutno k jeho náležitému porozumění, to bych nemohl tvrdit v žádném případě.

9) Buď však tomu nyní jak buď, to by se mohlo dát ještě vysvětlit; ale jak v předchozím textování šestého dne stvoření nechává z Boha hned po zvolání Božím stvoříme člověka k obrazu Božímu! Vznikat muže a ženu, v následném textování však dávno předtím stvořil z hlíny muže a mnohem později dává vznikat ze žebra mužova ženu, jak se celá Země jeví nepožehnanější, o požehnání tohoto prvního lidského páru není vůbec řeči, naopak se jim pod vyhrůžkou trestu smrti a prokletí Země zakazuje jíst plod s určitého stromu a jak se později po přestoupení tohoto příkázání také praví, že Země byla skutečně prokleta a nyní bude vydávat jen trní a bodláčí a vedle toho, že člověk musí zemřít a že si bude muset v potu tváře vydělávat chléb, tu nelze již objevit ani nejmenší stopu požehnání, o němž se zmiňuje Mojžíš v předchozím textování a rovněž ne o zmíněné tam nejvyšší spokojenosti z dokončených děl Božích! Ano, prebožský náš Příteli, to je asi také tedy doctrina dura a nelze se v ní vyznat ani při nejlepší vůli!

10) Upřímně řečeno: Kdo Ty, Ó Pane, jsi a čemu učíš, tomu více nežli skálopevně věřím; ale s Mojžíšem tak trochu silně zmateným mi nepřicházej! Je-li Ti možné dát mi o tom nějaké objasnění, pak s tím budu spokojen; nedá-li se to však zatím podle Tvého řádu snadno dělat, nuže pak na tom aspoň mně pramálo záleží! Já a my všichni máme od Tebe dokonalé světlo a můžeme tudíž Mojžíšovo prasevětlo snadno postrádat! Co nám prospěje nějaká nauka, které nemůžeme rozumět v její původní pravdivosti?! Lépe jedno poučné rozumné slovo nežli deset tisíc slov, jimž nikdo nerozumí!"

162. STVOŘENÍ ADAMA A EVY.

1) Pravím **JÁ**: „Tvá poznámka o Mojžíšovi není zrovna tak špatná, měří-li se měřítkem vlastního světského rozumu; ale posuzováno rozumem ducha, je Mojžíš zcela něco jiného, nežli čím se ti zdá být podle doslovného znění. Ostatně však co do doslovného znění se textování předchozí neliší tak značně od textování pozdějšího, jak za to máš; neboť textování pozdější spíše vysvětluje textování předchozí a popisuje - i když vlastně přiměřeně duchovně -podrobněji způsob, jak se dělo vznikání člověka.

2) Jak je však přirozeně rozumět vznikání, to jsem vám tak dalece, pokud je to pro vás zatím nutné, již beztoho dokonce této noci ukázal. A Mathael, který je velmi zběhlý ve vědě o podobnostech, vám přede dnem také sdělil, jak třeba rozumět spisům Mojžíšovým; a musím ti zde, příteli Cyrenie, opět poznamenat, že máš skutečně zcela krátkou paměť! Předtím jsem sice tvou paměť znovu oživil a můžeš se již nyní v ní, jestliže náležitě pevně chceš trochu volněji pohybovat; při tvé pochybnosti o mojžíšském stvoření člověka ti chci však k tomu ještě natolik informujícího poučného vyprávět, abys mohl z toho ty a také ještě leckdo jiný vyrozumět, jak se věc vlastně má.

3) Hledte, vše co Mojžíš svými dějinami stvoření říká a vlastně říci chce, se vztahuje především jen na výchovu a. duchovní vzdělání prvých lidí vůbec a jen v .podobnostech také na lidi prvního lidského páru.

4) Ostatně Adam byl co do těla stvořen a utvářen z éterických částic nejjemnější zemské hlíny Mou vůlí podle zákonitého řádu, jak jsem vám jej nyní ukázali a když nabytou zkušeností dospěl jednou Mou vůlí k oné síle, kterou se u něho musela dostavit (vytvořit) nejvyšší silná sféra vnějšího života a když jednou znaven prací a cestou upadl do hlubokého spánku, pak bylo tedy také na čase, aby byla přirozená ze všech vám známých stupňů přírody složená duše přesazena do sféry vnějšího života Adama.

5) Tato duše nacházející se ve sféře vnějšího života, začala si ihned tvořit podle Mé vůle a podle Mého řádu příhodně jí tělo z těchto jí velmi libých adamitských částic vnějšího života neboli z nejvyšší hojného životního výparu, jak ještě dodnes činívají duše zemřelých, chtějí-li se lidem na několik okamžiků objevit a s tímto tělem byla také úplně hotova ve třech dnech.

6) Když se poté Adam probudil, viděl pln úžasu a radosti vedle sebe svůj obraz, jenž mu byl a musel ovšem být krajně přichylný, protože pocházel tělem také z jeho bytosti.

7) Pociťoval však jakoby ho v krajíně srdeční něco tlačilo, avšak zcela příjemně; časem také opět cítil jakoby prázdnotu. To byl počátek pohlavní lásky a on se nemohl nikdy odloučit od obrazu, který mu zároveň opatroval tolik půvabu. Kamkoli šel, tam ho následovala žena a šla-li někam ona, nemohl ji zajisté nechat jít samotnou. Pociťoval hodnotu ženy a její lásku a proto v jednom jasnovidném okamžiku řekl: „My oba, já muž a ty žena, která jsi podle plánu Božího odrostla z mého žebra (v krajíně srdeční) jsme tedy jedno maso a jedno tělo ty jsi nejmilejší část mého těla a napříště tomu tak zůstane a muž opustí otce a matku (vážnost muže a jeho starost) a přilne ke své ženě!“

8) Právě-li se však, že Bůh pokryl u Adama tělem onu část, kde mu odňal žebro, nebude snad nikdo z vás tak hloupý, aby předpokládal, že Bůh Adama skutečně poranil, aby ho zkrátil o jedno žebro proto, aby se z toho malého žebra stala velká žena. Žebra jsou vnějším pevným ochranným štítem jemných vnitřních ústrojů životních.

9) Právě-li David: „Bůh, náš pevný hrad a silný štít!“ - Je proto Bůh skutečně nějaký pevný ze samých kvádrů vystavěný hrad, anebo nějaký velký kovový štít?!

10) Tak je tomu také s žebrem, z něhož pochází Eva! Žebro je jen náznak pro věc; onou věcí je pak Adamův vnitřní mocný život lásky. A žebro jako ochrana tohoto života bylo Mojžíšem pojmuto do Písma proto, že: Předně chrání život a jsouc tudíž vnějším štítem života, obrazně jej také znázorňuje; zadruhé lze později však také dobrou, věrnou, milou a hodnou ženu považovat za ochranu, štít a záštitu života mužova a může se tudíž vhodně zcela dobře považovat za žebro mužovo; a zatřetí je éter vnějšího života také nejmocnější ochranou vnitřního duševního přirozeného života, bez něhož by člověk nemohl žít ani deset okamžiků.

11) Eva co do své jemné tělesné bytosti vznikla tedy z nadbytku tohoto adamského éteru vnějšího života; a jelikož tento životní éter se vypařuje z krajiny žeber a prsního důlku a pak daleko všestranně obklopuje člověka, mohl tedy Mojžíš, kterému byla příslušná obrazná řeč nejvyšší běžná, dáti zcela správně vzniknout Evě ze žebra Adamova a Bohem nechat Adamovi ránu přikrýt anebo zastoupit tělem Eviným. Byla totiž Eva tělem stavším se z éteru vnější životní sféry Adamovy, kterým Bůh nahradil Adamovi úbytek jeho éteru vnějšího života a tak mu pokryl raněné místo nejvyšším příjemným tělem Eviným, jež vlastně bylo též tělem Adamovým.

163. ČTVRÝ SMYSL MOJŽÍŠOVÝCH DĚJIN STVOŘENÍ.

1) (**PÁN:**) „Hleďte, takto třeba číst Mojžíše a takto mu také co do přirozené rozumové části rozumět! Je tu ovšem ještě hlubší vnitřní čistě duchovní porozumění, podle něhož pod celými dějinami stvoření je rozumět o hlavně Boží záležitosti týkající se vzdělávání lidí, aby sebe a Boha jako jejich Vše poznávali a milovali. V této sféře kráčí Bůh s Adamem duchovně a učí ho, dává mu zákony, kárá ho když chybuje a žehná mu opět, když Adam aneb vůbec pralidstvo této Země poznává Boha, miluje Ho, a kráčí v jeho řádu.“

2) Nestalo-li se to ovšem také tak velice co do hmoty, pak se tak nicméně stalo duchovně a toto také u ještě zcela čistých nezkažených a nanejvýš prostých lidí jako něco přirozeného také velmi zřejmě. Lze tudíž Mojžíše dokonce čtyřnásobně číst a vždy velmi dobře a čistě mu rozumět.

3) Předně: Pouze čistě přirozeně, z čehož se vyrozumívá nutné vznikám v určitých údobích podle věčně neproměnlivého Božího řádu. Z toho mohou všichni přírodní mudrci naplňovat svůj

rozum a odvozovat svá vždy jen nejvýš mělká pozorování, jak ani nemožno jinak; mohou touto cestou velmi mnoho vypátrat, přitom však přec jen nikdy nepřijdou na nějaký pevný a udržitelný základ.

4) Za druhé: Smíšeně přirozeně a duchovně. Tato rovněž nejvýš pravdivá sféra je pro lidi usilující o zalíbení Boží nejlepší, protože se tu obé jako ruku v ruce jdoucí stává jasné ve skutku a zřejmé a pochopitelné v jevech. (Nota bene: Tímto způsobem je také podána „Domácnost Boží“ „Haushaltung Gottes“).

5) Za třetí: Čistě duchovně, při čemž se nebere ani nejmenší ohled na přírodní jevy a jejich dočasné trvání a proměny. Tu jde pouze jen o duchovní vzdělání lidí, které Mojžíš dokonce znamenitě podal v přiměřených přírodních obrazech. Tomu mají rozumět všichni Boží mudrci, jimž je svěřeno vnitřní vzdělávání lidí.

6). A konečně za čtvrté: Čistě nebesky, kde je Pán vše ve všem a vše se vztahuje na něho. Jak to však brát a tomu rozumět nepochopíte, dokud jste se úplným znovuzrozením vašeho ducha nestali jedno se Mnou, jako také Já jedno jsem s Otcem v nebi, leč s tím rozdílem, že vy všichni budete se Mnou jedno v odloučené osobnosti, kdežto Já a Otec, Jenž je Má láska, jsme navzájem úplně jedno ve věčně neodlučitelné osobnosti

7) Doufám, milý příteli Cyrenie, že si nyní učiníš o Mojžíšovi lepší mínění; či myslíš snad ještě, že Mojžíš – podle tvého domnění snad jako nějaký slepec nevěděl co psal?!"

8) Praví **CYRENIUS** zcela zkroutěně: „Pane, nech mě nyní být zcela zahanbeným a zcela tichým a němým; neboť nyní již poznávám svůj velký a hrubý nesmysl! Od nynějška budu pouze poslouchat a sám však již nepromluví ani slovo!"

9) Tu přistoupí ke Mně **KORNELIUS** a praví: „Pane, nežli Slunce úplně vyjde, dovolím si také já promluvit slůvko a položit ne snad zrovna nedůležitou otázku anebo vlastně učinit poznámku!"

10) Pravím **JÁ** : „Jen do toho; co tě tlačí. to musí ven!"

11) **KORNELIUS** pokračuje: „S Písmem Mojžíšovým je tomu jistě přesně tak, jak jsi nám o tom nyní podal nejvýš jasná vysvětlení a my lidé můžeme zajisté prvý, druhý a třetí smysl přiměřenými úvahami vystihnout; neboť je jistě obdoba (podobnost) mezi vším duchovním a hmotným. Leč kdo mimo Tebe má k tomu pravý klíč?"

12) Tomu, co jsi nám nyní vysvětlil, rozumíme nyní ovšem dobře; ale pokud je mi známo, napsal Mojžíš pět knih. Tyto knihy mají více méně týž styl a jsou téhož ducha. Kdo je dovede číst a kdo jim rozumí?! Nuže, nebylo by tedy možné dáti nám k nim jen tak zcela všeobecný návod? Co se mě týče, budu se totiž od nynějška obírat většinou jen svatým Písmem židovským, neboť dovedl jsem si je opatřit v dobrém opisu z chrámu, ale rád bych také rozuměl tomu, co v něm čtu.

13) Znam sice také dokonale hebrejsky a rozumím slovnímu znění Písma; co mi však prospěje slovní znění a jeho hmotný smysl, nemohu-li vystihnout jeho ducha?! Dej nám tedy, ó Pane, návod abychom mohli rozumět tomu co čteme!"

164. KLÍČ K POROZUMĚNÍ DUCHOVNÍCH SPISŮ.

1) Pravím **JÁ** : „Ano, příteli Kornelie, nějaké pravidlo a návod k tomu ve vnější sféře světa není; jediné, co ti dává klíč a dopomáhá k porozumění ducha Písma je tvůj vlastní ze Mne a z Mé nauky znovuzrozený duch. Dokud nejsi znovuzrozen v duchu, nepospěje ti nijak žádné pravidlo; jsi-li však jednou znovuzrozen v duchu, pak již žádná pravidla nepotřebuješ, neboť tvůj probuzený duch nalezne zcela snadno a rychle sobě rovné i bez nějakých všeobecných pravidel.

2) Chceš-li však aspoň přirozený smysl Písma lépe chápat nežli tomu bylo dosud, pak se musíš velmi dobře obeznámit s řečí Ilyrů, která má největší pravou podobnost v kořenech s jazykem staroegyptským a tento jazyk je téměř jedno s jazykem starohebrejským. Bez jazykové znalosti nebudeš moci nikdy zcela správně číst Písmo Mojžíšovo a proto také ani správně rozumět doslovnému znění. Nerozumíš-li snad pozemským v něm se vyskytujícím obrazům, jak by se ti to mělo dobře dařit s duchovním, v něm skrytým porozuměním, i s mnoha tisíci pravidly a návody?!

3) Nynější židovský jazyk se stal téměř zcela cizí vůči někdejšímu jazyku, kterým mluvil

Abraham, Noe a sám Adam. Zůstávej však ve víře ve Mne a v lásce ke Mně, tak ti bude pravé porozumění samo sebou přidáno a to v nepřilíš dlouhé době! Ostatně ti však nebude na škodu, budeš-li častěji číst v Písmu neboť tím bude tvá duše udržována v činnosti hledáním a myšlením. - Jsi spokojen s touto odpovědí? "

4) Praví **KORNELIUS**: „Ovšem, Pane a Mistře! Náležitá a na jistém základě spočívající nádeje je cennější nežli úplné vlastnictví toho co se doufá. A tak se nyní budu těšit z toho, co mám od Tebe. Přijmi za to nejvřelejší dík mého srdce!"

5) Když s tím byl náš Kornelius uspokojen, přistoupil ke Mně ihned bývalý starý představený **STAHAR** a řekl: „Pane a Mistře, to co jsme nyní všichni slyšeli z Tvých úst, je nauka, které my sice nyní rozumíme; leč bude jí také rozumět jiný, když mu ji sdělíme? Co vše jsme zakusili, slyšeli a viděli, abychom byli nyní s to pochopit; ale ti, jimž to máme také sdělit, ještě předem nic nezakusili, neslyšeli a neviděli! Jak oni to s prospěchem pochopí?"

6) Pravím **JÁ** : „Příteli, kdepak jsi měl uši, když jsem hned na počátku řekl a dokonce vám všem dal přikázání v tom smyslu, abyste vše to, co zde této noci uvidíte a zakusíte, žádnému jinému člověku neprozrazovali! Nechť to zůstane před veškerým světem skryto! Kdo bude v duchu opravdu znovuzrozen, tomu to bude beztoho vše zjeveno; kdo však setrvává ve své světské vnějšnosti, u toho by to muselo jako nějaká pošetilost vyvolat velkou zlost, kdyby se o tom něco dozvěděl. Proto je tedy lépe, když se o tom svět nic nedozví; vám však je pro vaši posilu nutné, abyste rozuměli tajemstvím království Božího a to postačí pro všechnen svět.

7) Čemu máte ve jménu Mém učit, to již z největší části víte; vše ostatní je pro vás, kteří jste více méně vyvoleni za učitele lidu, požehnáním, abyste sami nepochybně věřili, že jedině Já jsem Pán a Mistr od věčnosti. Neboť máte-li pravou a neměnitelně pevnou. Víru vy, .pak také snadno probudíte pevnou a živou víru ve vašich učednících tím, že jim napřed ukážete vaši vlastní sílu víry. Abyste však mohli tuto víru ve vsí její síle ukázat, bylo nutné, abyste Mne, dříve poznali, že jsem vyšel od Otce, abych vám všem ve vašem těle ukázal cestu života.

8) Jestliže jsi to Stahare, nyní jak se lze domnívat pochopil, pak budeš také zajisté vědět, co vám bude všem národům kázat až vás vyšlu. Milujte Boha, svého věčného Otce nadevšechno a bližního jako sebe sama a zachovávejte přikázání, která dal Bůh všem lidem skrze Mojžíše, pak již také máte celou moji nauku, kterou máte národům hlásat; něčeho více není třeba.

9) Vše ostatní však, co se zde dovídáte vy, patří vám, jak jsem to právě opětovně vysvětlil. Nyní snad víš, co máš pro veškerou budoucnost činit a čeho dbát a můžeš se tedy opět odebrat na své místo!" - S tím Stahar odchází.

10) Král **OURAN** však povstane a táže se Mne řka: „Pane, Mistře a Bože! Ty víš, proč jsem podnikl cestu! Co jsem hledal, to jsem také našel. Mně činí tento nález nadmíru dobře; a bude jistě vůbec činit dobře každému, kdo jej najde podobně jako já! Bez nauky nemůže ho však nikdo nalézt! Je proto otázkou, kdo má učit a čeho je třeba k tomu, aby byl jako učitel národa způsobilý! Mají učitelé jako poslové od místa k místu cestovat a od země k zemi putovat, anebo by snad bylo lépe zřídit veřejné školy, opatřit je nejschopnějšími učiteli a lidstvu předepsat zákony, aby tyto školy navštěvovalo? Pane a Mistře a Bože, prosím učiním vše, co Ty chceš a Si přeješ abych učinil!"

---

165. PRAVÍ UČITELÉ EVANGELIA.

1) Pravím **JÁ** : „Mně se líbí- tvá opravdu vážná a dobrá vůle; také tvá paměť se stala trochu krátkou, - neboť o tom jsem dal tobě a zejména Mathaelovi, tvému zeti, přece již dostatečné poučení. Jen trochu přemýšlej a najdeš je! Ostatně rozumí se zajisté samo sebou, že ten kdo chce vésti slepého, musí sám vidět, nemá-li padnout i se slepcem do jámy. Nemůžeš říci bratrovi: „Pojď, abych ti vytáhl z oka třísku!", trčí-li v tvém oku snad dokonce celý trám.

2) Pravý učitel musí tedy být prost nedostatků které mu mohou být při vykonávání jeho úřadu na závalu; neboť nežli učitel nedokonalý, lépe žádný! Protože Já vás vzdělávám na učitele, proto vám také ukazuji a vysvětluji tak mnohé a neslýchané věci; musí tedy také každý dokonalý učitel být napřed poučován Bohem, jako také vy nyní jste poučováni Bohem. Otec v nebi ho musí vychovávat, jinak k pravdě ve veškeré hlubokosti jejího světla nepřijde; kdo však do této hlubokosti nepřijde a tím se sám nestane světlem, jak mu potom bude možné osvětlit noc svého bližního?!

3) To, co má osvětlit noc a proměnit ji v den, musí být samo světlem jako je slunce, které se nyní blíží k východu. Kdyby snad bylo slunce temné a jako uhlí černé, přeměnilo by noc Země V nejkrásnější den? Myslím, že by pak učinilo noc ještě černější a temnější nežli předtím byla noc již o sobě.

4) Proto učitel, který není vychován na učitele Bohem, je horší nežli zcela žádný učitel. Neboť takový temný učitel není nic jiného nežli pytel plný špatných semen, z něhož se rozsévá veškeren plevel nejtemnější pověry do brázd lidského od přirozenosti duchovně stále a nutně chudého života.

5) Chceš-li nechat své národy učit číst, psát a počítat, pak můžeš přijmout způsobilé svět-ské učitele a vštěpovat to již dětem ve školách; ale Mé evangelium mohou a smějí s užitkem a požehnáním hlásat ostatním lidem jen ti, kdož mají v plné míře právě ony vlastnosti, které jsem předtím jasně vyslovil jako žádoucí pro tento úřad.

6) K tomu však netřeba žádné zvláštní školní budovy, nýbrž prvý posel nebes jde od obce k obci a říká: „Pokoj vám; přiblížilo se k vám nyní Království Boží!“ Bude-li tento posel přijat, ať zůstane a káže; nebude-li však přijat obcí, která je příliš světa a ďáblová, ať jde dále a ať dokonce dříve setřese prach s nohou svých! Neboť taková obec není hodna ani toho, aby pravý nebeský posel dále nosil na nohou její prach.

7) Tato Má nauka nemá však být nikomu vnucována nýbrž jeden anebo několik členů má nejprve slyšet nadměrně velké přednosti Mé nauky z nebes. Chtějí-li členové nauku poslouchat ať se jim hlásá ve stručné a jadrné řeči; nechť jí-li však anebo ukazují-li málo chuti k tomu, pak ať jen nebeský posel ihned odejde, - neboť vepřům se drahocenné perly nemají nikdy předhazovat.

8) Nyní víš jak to má být se šířením Mé nauky; avšak od nynějška již nesmíš zapomenout toto Mé ponaučení! Ostatně přenech jen tuto svatou záležitost Mathaelovi a jeho čtyřem druhům; neboť oni nyní přesně vědí co mají činit a zařídít pokud se týče šíření mé nauky a oni budou ve svém srdci také vždy v rozmluvě se Mnou, což je také nejnütnejším požadavkem k pravému šíření této Mé nauky.

9) Neboť kdo učí své bratry, vysoké či nízké ve jménu Mém, nesmí čerpat ze své, nýbrž vždy jen z Mé studnice! Nebude mu třeba přemýšlet: „Co budu mluvit když přijdu, abych před tím či oním mluvil slovo Páně.“ Neboť v čas potřeby bude mu vloženo do srdce a na jazyk, co má mluvit.

10) Komu se však dostane této milosti, ať se nerozmýšlí snad z úzkosti, bázně či ostychu, totéž hlasitě vyslovit před nějakým držitelem moci proto, že by ho tím mohl urazit anebo dokonce pohněvat! Neboť kdo se bojí světa více nežli Mne, není Mne téměř hoden a rovněž také ne ani Mé nejnepatrnější milosti a za nebeského posla se nikdy nehodí.

11) Avšak ty to budeš mít ve své říši kde jsi zákonodárcem a nejvyšším soudcem a kde se tě národové bojí, snadnější, protože znají nezměnitelnost tvých rozsudků a výroků; kde se však bude chtít nějaký učitel jako nebeský posel dostat na místo, které je ovládáno krutým knížetem, ten již nebude muset mít zřejmě více odvahy nežli máš ty jako obávaný kníže ve své rozsáhlé zemi.

12) Kdo však je anebo chce být pravým poslem nebes, ať nenosí hůl, ani žádnou jinou zbraň, ať také nemá u sebe tlumok ,aby do něho něco dával; neboť Já Sám mu již probudím přátele a oni mu dají, čeho jako člověk z těla a krve potřebuje. Pravý posel nebes nemá také nosit mimo v zimě anebo v chladných severních zemích více nežli jeden kabát, aby mu nemohl nikdo činit výčitky proto, že má příliš mnoho a zato jiný příliš málo. Daruje-li mu však někdo ještě druhý anebo také třetí kabát, ať jej přijme; neboť najde dostatek příležitosti, kde lze takových dobrých darů zcela dobře použít.

13) Tím máš, Ourane, nyní všechna pravidla, podle nichž se mají řídit praví učitelé; jen jedno k tomu nepřipojuji: Každý pravý nebeský posel obdrží ode mne schopnost vkládáním rukou uzdravovat každého nemocného. A praví poslové ať také napřed uzdraví případné nemocné v obci; to vzbudí v obcích dobré smýšlení a tyto budou pak této nové nauce z nebes spíše přístupny nežli uspořádanou řečí.

14) Každý člověk totiž raději uposlechne slova lékaře nežli slova sebeosvícenějšího proroka. Co konám Já, totéž ať také koná pravý Mnou do všech krajin Země vyslaný posel nebes. Ať však pravý nebeský posel před vkládáním rukou také vždy dobře rozpozná, zda to není nemoc, kterou je člověk již spíše na onom nežli na tomto světě. Uzří-li pravý nebeský posel duši ne-

mocného již mimo tělo, pak nad ním nemá nikdy vkládat ruce, nýbrž má se jen nad ním modlit a duši s tímto světem se loučící ve jménu Mém žehnat. Tedy krátce řečeno: každý pravý nebeský posel pozná zajisté v pravé chvíli co má činit. – Jsi Ourane, v pořádku se vším, co si ještě přejíš vědět?“

15) Praví **OURAN**: „Ano, Ty jedině nejopravdovější Pane, Mistře a Bože! Můj nejvřelejší dík za to! A moji národové budou Tě jistě daleko široko chválit a velebit, že jsi udělil jejich starému králi tolik nezasloužené milosti, na niž budou mít podíl také oni. Proto ještě jednou za to Tobě láskou nejvyš roznicený dík!“

166. NÁDHERNÉ JITRO.

1) Po tomto skutečně vřele procítěném, jakoby vším teplem vysloveném díky se odebral Ouran opět na své místo a v témž okamžiku se začalo slunce způsobem ještě dosud nikdy nevidaným blížít východu tak, že pro samý lesk obzoru se téměř nikdo neodvažoval tam pohlédnout. Tisíc lehounkých obláček v jasně červeném světle jakoby z nejhlubší úcty se chvějících očekávalo nádhernou matku dne.

2) Po několika okamžicích se začalo velké slunce v nejjasnějším duhovém světle zvedat nad daleké hory. Jeho průměr se však tentokrát zdál být desetkrát větší než kdykoli jindy; mnozí z přítomných zároveň zpozorovali velká hejna ptáků, kteří kroužili více méně vysoko v nejčistších, světle barevných vzdušných vlnách, které také propůjčovaly vycházejícímu slunci nejvyš pozoruhodný okrajový pohyb.

3) Nad rozsáhlou zrcadelnou hladinou mořskou ležela lehká pára, která přenádherně odrážela duhové barvy slunce. Zároveň nad širou v brilantovém světle stojící mořskou hladinou poletovalo čile velké množství velkých bílých racků a jejich křídla zářila jako diamanty a rubíny.

4) Přitom vála tak příjemně chladivá ranní vůně, že **CYRENIUS** a mnozí ostatní s ním hlasitě volali: „Ne, tak nádherné jitro smrtelné oko ještě nikdy nevidělo a mysl žádného člověka ještě nikdy nepocítila tak obveselující ranní svěžest!“

5) Také **JARA**, která po celou noc mlčela, byvši díváním a posloucháním zaneprázdněna, vzkřikla pojednou u vytržení: „Ó, to je jitro, jaké požívají jen andělé v nebi! Ach, ach, jaká krása, jak nepopsatelný půvab! To je také jitro obdobné tomu, které nám v nejvyš překypující hojnosti vzešlo v našich srdcích! Není-liž pravda, ó Pane, Ty má zcela jediná láska, to je zajisté velmi významné nebeské jitro?“

6) Pravím s úsměvem **JÁ** : „Ovšem, má nejmilejší růžová dceruško, když se stalo v člověku vše nebeským, pak se také již stává nebeským vše, co ho obklopuje! Jitra se stávají nebeskými jitra, dny nebeskými dny, večery pravými nebeskými večery a noc se stává klidem nebes, avšak ne již temnou, nýbrž plnou nejnádhernějšího světla pro čistou duši člověka spojenou s jejím duchem. Požívej jen hojně plnými doušky silící nádhery nejvyš vonného jitra!“

7) Dívka pláče slzami radosti a povstává ze svého sedadla, aby v této ranní vůni dopřála celému tělu hojnou koupel.

8) Vtom přichází také hospodský Marek. ježto obstarával právě snídani, zmeškal východ slunce. Vida, že se slunce na nebi stkví v plném a nejjasnějším světle duhových barev, táže se Mne zcela užaslý, co znamená to zvláštní jitro; neboť ač již zestárnul, procestoval daleko a široko Evropu, Afriku a Asii, nikdy neviděl slunce a ranní obláčky v takovém světle! Chtěl, abych mu tedy řekl, co to má znamenat.

9) Pravím **JÁ** : „Hle, kdyby sem přišel císař z Říma, připravili by mu poddaní národové vše možné slavnosti, dílem z radosti, že konečně vidí svého císaře, dílem však také proto, aby se jim od něho dostalo, je-li v radostné náladě, leckteré milosti a prominutí! Hle, zde v Mé osobě je také Císař a Samovládce a to nade všemi nebesy i světy!“

10) Obyvatelé nebes, jakým je náš Rafael, vědí jaká velká odhalení života jsem lidem této noci učinil a že je dovoleno, abyste Mne viděli jako Otce mezi vámi lidmi dlícího a vás poučujícího, tváří v tvář v této Mé osobě. Nejvyšší a nejbláženější radost, kterou oni nyní pociťují, dávají také viditelně a cititelně najevo činnost přírodních duchů této Země.

11) Nejen však na této Zemi, nýbrž ve všech Světech celého nekonečného stvoření se koná v této době přiměřená slavnost a to po dobu sedmi hodin. V této době nezemře v celém

stvoření žádný stvořený tvor a také nebude žádný zplozen. Po uplynutí sedmi hodin bude však slavnost skončena a vše půjde přirozeným chodem dále.

12) Nyní víš důvod nádhery tohoto jitra! Jdi tedy a postarej se o zvláště dobrou snídani; neboť také my chceme slavit zvláštní slavnost!"

13) Marek co nejrychleji odkvapí; všichni přítomní jsou v souladu s radostí nebes a chválí Mne a velebí, nejvíce Jara.

14) Když Mne všichni as dobrou hodinu nadmíru chválili a velebili, přichází Marek prosit nás k připravené snídani, ač mnozí by byli ještě rádi setrvali na hoře.

15) **JÁ** však pravím všem: „Dole u stolů stojících pod širým nebem dlí totéž jitra jako zde na hoře; na krátké cestě dolů ho užijete a dole ho budete užívat dvojnásobně! Naše těla potřebují posilu a proto sejdem hbitě dolů ke stolům!"

167. O PŮSTU A RADOSTI.

1) Na tato Má zcela přirozená slova poznamenává jeden z třiceti mladých farizeů: „No, konečně jednou také přirozené slovo z úst Toho, v Němž přebývá nejvyšší Duch Jehovův ve vší plnosti Své božské moudrosti, lásky, síly a moci! Nelze však nicméně důvěřovat, zda také za tím není ještě nějaký hluboký duchovní smysl! Kdo jej mimo Něj najde, ten by měl být odměněn královstvím! Já tím králem nebudu!"

2) Praví mu **jeden druh**: „Bylo již příliš hloupé tuto poznámku zcela potichu myslet, neřku-li nahlas odevzdat vzduchu! Jak může On něco vyslovit bez vnitřního nejhlubšího duchovního smyslu?! Jeví-li se nám to také ještě tak obyčejné, je a zůstává to nicméně výrokem nejvyššího Ducha a nemůže to tedy být jiné nežli plně nejhlubšího duchovního smyslu! My dva snad po celou věčnost nevystihneme úplnou hloubku této tak zcela snadno nadechnuté věty; cítím však jasně, že v ní může být skryto něco neobyčejného. Proto se napříště střež tak přehloupých poznámek!"

3) Praví **prvý**: „No, no, hloupé to již bylo ode mě na každý způsob, to velmi rád doznávám; ale nebylo tím přece nijak míněno něco zlého!"

4) Praví **druhý**: „No, je ti snad dokonce líto, že jsi tím nemínil nic šibalského?! Tolik nejvyšší moudrosti jsi během této noci se mnou slyšel, viděl, cítil a okusil - a nyní tě najednou napadá dovolovat si takové vlažné poznámky? Hle, právě proto, že jsme tak hloupí a zbednění jako nejpošmournější podzimní noc; nepovolal nás Pán také nikdy k tomu, bychom také my mohli vyprávět nějakou podivnou událost jako takový převznešený Mathael! Pěkný rozdíl mezi námi dvěma a Mathaelem! Já si již beztoho připadám jako zcela nic; a ty chceš ještě - v této neskonale vznešené společnosti dělat poznámky?!"

5) Praví **prvý**: „Máš zcela pravdu, bratře, jen mně pořádně vyčiň! Věru, nic lepšího jsem nezasloužil! Já se však za to potrestám nyní sám! Víš, ta snídaně by mně nyní velice chutnala; ale ne, právě ne! Do večera nepřejde přes mé rty ani sousto! Ó, já dovedu ztrestat svůj hloupý vtip!" - Poté se tento mladý farizeus vrátí opět na horu, aniž šel k snídani.

6) Ale také jeho druh praví: „Ano, postíš-li se ty, pak jsem to zavinil výtkou, kterou jsem ti učinil a tak ti tedy pomohu s postěním, abys je snáze snášel! Chybil jsi sice, ale také jsi svou chybu ihned poznal a zasluhuješ ve svém dobrém sebe opravujícím díle odpuštění a náležitou podporu. Postím se s tebou!"

7) Praví opět **prvý**: „To nedělej; neboť není pěkné, trpí-li nevinný s vinným, kterýžto nejvyšší smutný případ se ve světě opravdu vyskytuje žel až příliš často.

8) Praví **druhý**: Ze bych to nevěděl? Ale řekni mi, kdepak se stávají velmi často případy, že nevinní jako já, dobrovolně trpí s vinnými!"

9) Praví **prvý**: „No, takové případy se zrovna příliš často sice nevyskytují, zato však tím více případy, kde nevinní musí nedobrovolně trpět s vinným; například: Nějaký císař, který má převelikou říši a je mocný svými velikými vojsky, je uražen nějakým méně mocným králem malé říše. Císař by se přece mohl za takovou urážku pomstít pouze králi; ale ne, on zaplaví svými vojsky královskou zemi a strašně ji zpustoší! Nešetří ani dobytek, ani lidi; vše musí být usmrceno a vesnice, městečka a města musí být ohněm zničeny. Kolik nevinných zde musí s jedním vinným trpět! Já myslím, že tento jediný případ ti snad postačí a uznáš, že mám občas také pravdu."

10) Zatím co však tito dva, kteří tu zůstali, takto rozprávěli, přišli jsme ke stolům a posadili se k velmi bohaté a co nejlépe připravené snídani. Mimo Mne nepostrádal ovšem nikdo oba mladé farizeje, kteří ovšem nyní farizeji již nebyli. Proto jsem řekl ihned Markovi, aby šel nahoru a ve jménu Páně je přivedl ke snídani.

11) Marek se rychle odebral na horu a vyřídil oběma Mou vůli. Tu oba povstali a následovali patách Marka.

12) Když přišli dolů, řekl jsem oběma **JÁ**: „Šimone a Gabi! Pojdte sem a posadte se k tomuto stolu; neboť po požití snídani uvidíme, zda skutečně nelze v Mé přirozené výzvě na hoře, aby se šlo dolů ke snídani, nalézt vnitřní duchovní smysl! Především však třeba nyní jíst a pít; neboť tělo potřebuje k svému dočasnému dalšímu trvání právě tak potravu a posilu jako duše, má-li vzrůstat v poznání, v síle vůle.

13) Proto nyní jezte a pijte a ponechte postění na jinou dobu! Dokud Já jsem u vás, pravý Otec vašeho ducha a Ženich vašich duší, nepostěte se ani tělesně, ani duševně; až však časem nebudu tak jako nyní mezi vámi osobně pak se vám již opět dostane postění ve všelichems!“

14) Přehnané a bezdůvodné postění je právě tak pošetilostí a může se dokonce stát hříchem, jako přehnané hýření. Kdo chce tedy žít v pravém řádu, budiž ve všem střídmý; neboť každá nemíra musí mít časem škodlivé následky pro tělo, duši a ducha. Jezte a pijte nyní ve zcela dobré míře a buďte veselí a čilí myslí!

15) Veselé a čilé srdce je mi mnohem milejší nežli srdce zasmušilé, smutné, nařikající, reptající, se vším nespokojené, tím nevděčné a jistě málo lásky v sobě obsahující; neboť ve veselém srdci přebývá láska, pevná naděje a nepochybná důvěra. Přijde-li ze závažného důvodu truchlící k velmi veselému člověku, naladí se také brzy vesele, jeho duše se začne svobodněji pohybovat a světlo ducha může snadno prosvítit klidnou duši – zatím co smutná duše řádně zakrňuje a nakonec se stává zcela temnou a mrzutou.

16) Myslím, že pod veselostí a čilostí nebudete zajisté vyrozumívat rozpustilé, nečisté a nemravné žertování – neboť něčeho takového budtěž dalecí!, nýbrž onu veselost a čilost, která naplňuje srdce čestných a jako ryba zdravých manželů, anebo kterou pociťují Bohu oddaní lidé po dobrých a Bohu libých skutcích! – Porozuměli jste tomu všemu dobře?“

17) Všichni přisvědčují a radují se v Mé radosti. Poté se však se všech stran sáhlo zcela řádně do mís a velké ušlechtilé ryby šly na odbyt. Také víno se řádně popijelo.

168. ŘEČ ŠIMONOVA O NAPOMÍNÁNÍ ZE SEBELÁSKY.

1) Po půlhodině bylo v naší společnosti velmi živo a Šimon začal dávat průchod svému ovšem velmi duchaplnému důvtipu. Gabi jako vážnější mladý as dvacetiletý člověk zatahal tehdy Šimona, aby se příliš nezapomínal.

2) Ale **ŠIMON** řekl: „Kdopak zatahal tehdy Davida, když velmi rozpustile tancoval před archou úmluvy?! Jeho žena mu radila ovšem více ze stydlivosti, aby se mírnil ve svém radostném šílení; avšak David se podle toho neřídí!! A hle, také já se nebudu řídit podle tvého tahání k nápravě, nýbrž budu jen ještě veselejší! Proto mě již netahej, jinak bych tě musel tahat také já!“

3) Pohleď, tamto sedí Pán; Ten jedině je nyní naším opravcem! Co se budeme my hříšníci navzájem opravovat?! Vždyť každý z nás lidí opravuje svého bližního většinou ze své sebelásky! Skrblík napomíná své bližní ke střídmosti a šetrnosti a má na to své mravoučné průpovědi. Proč to však činí? Bojí se, že by tu mohl zchudnout někdo, jehož by pak musel jako zámožný člověk, když ne již z lásky k bližnímu, tedy pro hanbu podporovat.

4) Jiný, jenž nemůže chodit rychle, bude svým průvodcům zcela lékařsky vykládat o škodlivosti rychlé chůze. Jiný, jenž není zvláštním přítelem značnějšího horka, bude zdůrazňovat užitečnost stínu, dáváje sobě pokud možno přednost. Piják vína nebude jistě svým přátelům doporučovat obzvláště vodu. Mladý anebo také již letitější muž, jenž sám velmi rád vidí nějakou dívku, bude jí stále kázat o nebezpečí styků s jinými muži a ostatní muže bude velmi pěkně a mravně důkladně varovat před nerozvážným stykem s ženským pohlavím. V takovém varování bude zřejmý notný kus sebelásky?!

5) A tak jsem dosud ještě vždy, pravím zcela otevřeně, pozoroval, že při často se vyskytujícím napomínání vyzírá z napomínatele vždy trochu sebelásky, což si žádný napomínatel nemů-

že zastírat, když jen trochu o sobě přemýšlí. Co se jeho nějak nepříjemně dotýká, aby to dělal před tím, bude svého bližního vždy co nejvíce varovat pod nějakými mravně vypadajícími důvody.

6) Miluje-li někdo dívku, bude ji jistě stále hned vážně, hned laskavě varovat před jinými muži, kteří by se snad do ní, jak se někdy stává, také zahleděli. Pročpak nevaruje mnohé jiné dívky před špatností jiných mužů? Protože u ostatních dívek nespolutupuje jeho sebeláska!

7) Mohl bych dokonce z povah různých výstrah a poučení, která si lidé navzájem udělují, navlas určit tak zvané slabé stránky lidí!

8) Ne nadarmo učinil náš božský Mistr na hoře nádhernou a velmi znamenitou poznámku pro jisté nezvané opravce, kteří nemají říkat svému bližnímu: „Pojď, příteli, abych ti vytáhl z oka třísku!“ Ať jen dbají napřed hezky na to, zda snad v jejich vlastních očích netrčí dokonce celý trám! Teprve až by tento trám snad s mnohou námahou dostali ven, byli by také vážně oprávněni říci svému bratru, zda je mu příjemné dáti si vyjmout z oka jeho třístičku.

9) Vidíš, příteli Gabi, to je také morálka, kterou ti ovšem nechci vnucovat jako ty mně ať bych tu mohl téměř zcela určitě tvrdit, že v ní asi vězí velmi málo nepravdivého!

10) Nyní jsem domluvil a pustím se zase do jedné ryby! Zatím můžeš, příteli Gabi, ty popustit trochu uzdu svému kazatelskému jazyku! Jen mne však ušetři šalomounské moudrosti; neboť pro ni nám oběma chybí ještě zkušenosti! My dva musíme být vůbec rádi, že vědomě ještě žijeme; ale Šalomouna nechme být! Ať si jeho velepíseň zpívá kdo chce; naše hlasy této výše na milé matce Zemi nikdy asi nedosáhnou!”

11) Gabi vypadá po těchto šimonovských píchnutích sice rozmrzele, nicméně zůstává však z pouhé uctivosti potichu.

169. ŠIMON KRITISUJE VELEPÍSEŇ ŠALOMOUNOVU.

1) Pravím **JÁ** Šimonovi: „Tvůj druh je tedy velkým přítelem Šalomounovým? A copak vyrozumívá z jeho velepísně? Pověz Mi, jak daleko jste v tom již pokročili!”

2) Praví **ŠIMON**: „Pane a Mistře nebe a této Země! Smím-li mluvit tak, jak mně zobák narost zcela od plic, pak mluvím rád; musím-li však dávat pozor na jazyk, pak jsem u konce, neboť tehdy ze sebe nic nevypravím!”

3) Pravím **JÁ** : „Mluv, jak ti zobák narostl; neboť tvůj vtip a humor pochází z dobrého zrna!”

4) Praví poté **ŠIMON**: Ó, je-li tomu tak, pak již ze sebe něco vypravíme! Ale nad můj nejvyšší prostý rozum to ovšem sahat nebude; mé mínění nebude však nikterak nezdravé!

5) Ty jsi Se, ó Pane a Mistře, tázal, jak daleko jsme již pokročili ve velepísní! Pomoz Eliáš, já jsem ještě vůbec nepokročil; neboť i bylo by mi líto času! Ale Gabi umí již celou prvou kapitolu nazpaměť. Ještě ji stále olizuje a žvýká a stále nadýmá tváře; o smyslu této kapitoly má však právě tak málo znalosti jako já o nejhlubším dnu mořském. Ale nejkrásnější přitom je, že člověk prvé kapitole této písně stále méně rozumí, čím častěji ji čte! A zná-li ji nakonec zcela nazpaměť, pak jí rozumí již nejméně!”

6) Pravím **JÁ** : „No, a znáš snad také ty prvou kapitolu nazpaměť?”

7) Praví **ŠIMON**: „On mi ji již tak často přemílal, že ji nyní, žel k mé největší nelibosti znám nazpaměť od slova ke slovu! Mluvit se Skyty je mnohem zábavnější nežli si odříkávat velepíseň Šalomounovu! Kdo na ní něco nalézá, ten musí být dítětem zcela zvláštních rodičů! Já ji považuju i za nesmysl! Jako jsou výroky Šalomounovy krásné, pravdivé a dobré a taktéž i jeho kázání, tak zase hloupá a zcela bezvýznamná je jeho velepíseň! Kdo na ní nalézá něco více nežli dno blázna, ten má zřejmě úplně nemocný mozek.

8) Co má na příklad znamenat toto: „á, by on mne políbil políbením úst svých; neboť lahodnější je láska nežli víno.“ Kdo je to „on“ a kdo „mne“. A pak ten neznámý „on“ má svými vlastními ústy líbat rovněž neznámého „mne“?! Cožpak ten „on“ má v obličeji také jiná cizí ústa? Pak to musí být velmi podivná zvláštní bytost!

9) Závěti tohoto prvého verše zdá se zřejmě obsahovat důvod touhy v předvětí; avšak tu je „on“ v druhé osobě a nelze s určitostí předpokládat, že výrazem „láska tvá“, která je lahodnější nežli víno, je právě míněna láska onoho „on“. Neví-li se však již, kdo je „on“ a kdo „mne“, odkud máme teprve pak vědět, kdo je ten, jehož láska v druhé osobě je lahodnější nežli víno?

10) Ostatně, praví-li se, že ta láska je lahodnější nežli víno, tím se jí nečinila zvláštní po-

klona, neoznačí-li se napřed víno jako obzvláště vzácné. Neboť jsou přece také zcela mizerná a špatná vína! Je-li však ona láska pouze vzácnější anebo lahodnější nežli víno, bez rozdílu na jeho jakost, pak na takové lásce není věru nic zvláštního. Za tímto vším tlacháním může sice vězet vždy něco zvláštního, avšak já na to na tomto světě nikdy nepřijdu.

11) Abych ukázal nejvyšší vrchol své hlupoty, připojím k verši prvému ještě verš druhý; neklame-li mě má paměť, zní takto: „Kéž by se tvá dobrá mast cítila; tvé jméno je vylitá mast; proto tě dívky milují.“ Tu se druhý verš hodí podle mého rozumu k verši prvému právě tak, jako pěst na oko! Jaká mast a čím? Kdo tedy má tuto mast cítit? jak může něčí jméno být vylitou mastí a proč ji právě proto dívky milují? Jaké dívky?

12) Proto odstup, velký Šalomouno, se vši svou vysokou moudrostí! Slovo od Tebe, ó, Pane, má pro mě tisíc tisíců krát větší cenu, nežli všechna vysoká moudrost Šalomounova! Nyní mám Šalomouna již opět dost! Ó, Pane, prosím Tě, ušetři mě dalších veršů; neboť jsou mnohem horší nežli skytské!”

13) Pravím **JÁ** : „Zcela dobře, Můj milý Šimone, nemohl bys Mi také opakovat ona slova napomenutí, která jsem řekl na hoře těm, kdož kvůli překrásnému jitru nechtěli sejít s hory, o kterýchž slovech jsi tvrdil, že jistě nemají žádný vnitřní duchovní smysl? Jestliže si na ně ještě vzpomeneš, pak Mi je pověz ještě jednou!”

14) Praví **ŠIMON** s tváří poněkud rozpačitou: „O, Pane a Mistře, neklame-li mě paměť, pak oněch málo slov zní asi takto: „Dole u stolů stojících pod širým nebem dlí totéž jitro, jako zde na hoře; na krátké cestě dolů ho užijete a dole ho budete dvojnásob užívat. Naše těla potřebují posilu a proto půjdeme hbitě dolů ke stolům!“ Myslím, že jsi, ó, Pane a Mistře, právě takto mluvil.“

15) Pravím **JÁ**: „Zcela dobře, milý Šimone! Ty jsi tu větu opakoval doslova správně. Co však tomu řekneš, řeknu-li ti nyní, že tato Mnou vyslovená věta napomenutí naplňuje duchovně zcela totéž, jako tvé dva verše přednesené Mi velepisně Šalomounovy?! Dovedeš si představit, že je to nějak možné?”

16) Praví **ŠIMON**: „Nežli bych pochopil to, pochopím spíše, že se značné moře přeměny již zítra v nejbujnější nivy. Neboť co jsi, ó, Pane, mluvil na hoře, bylo jasné a nejvyš zřetelné, my všichni jsme až příliš dobře rozuměli tomu, co jsme měli nejvyš příjemného dělat, totiž sejít dolů, ve zcela dobré míře se za tohoto nádherného jitra posadit ke stolům a posílit naše těla co nejlépe připravenou snídaní! Kdo tomu snad nerozuměl, ten musel být hluchý jako pařez.

17) Kdo však rozumí takto také oběma veršům velepisně? Přirozeně jsou, jak jsem ukázal, naprostým nesmyslem! Jsou-li jím však, kdo potom může chtít v nich ještě vážně hledat nějaký nejvyš moudrý duchovní smysl?! To mně nyní vším právem připadá právě tak, jako kdybych si měl o nějakém němém blbci, který je více zvířetem nežli člověkem, učinit představu, že je to moudrý Plato! Ostatně, - možné je vše, proč ne toto?! Já zde jen vyslovuji, jak to nyní cítím a pociťuji.“

18) Pravím **JÁ**: „Tím lépe; neboť čím více v tom nyní nacházíš nemožného, tím obdivuhodněji se tě pak dotkne objasnění! Je však také obdivuhodné to, že nyní ty a tobě rovní otevřenýma očima stále ještě nic nevidíte a otevřenýma ušima nic neslyšíte! Ale nechme toho! Poněvadž ti tato velepiseň je tak běžná, řekni Mi k oněm dvěma veršům také ještě verš třetí a já budu pak hned s to jistě k tvé spokojenosti rozřešit před tebou tobě tak nerozmotatelnou záhadu!”

19) Praví **ŠIMON**: „Ó, běda, také třetí verš ještě?! Tobě kvůli, ó, Pane, učiním již rád vše, co ode mě žádáš; jinak Tě však mohu ujistit, že se mi téměř žaludek obrací!”

20) Třetí verš je teprve notně zmatený. Neklame-li mě paměť, zní proslulý třetí verš asi takto: „Táhni mě za sebou, tak poběžíme. Král vede mne do komory své. Radujeme se a těšíme se z tebe; vzpomínáme tvou lásku více nežli víno tvé. Zbožní milují tebe.“

21) Tu jej máme! Kdo jej může strávit, ať jej stráví! Kdyby se aspoň na počátku řeklo: „Táhni mne za sebou, tak poběžím!“, leč v závětí se praví: „tak poběžíme!“ Kdo je ten, jenž tu chce být tažen a kdo potom „my“, kteří tu běží?

22) „Král vede mne do komory své.“ Který pak král, věčný anebo nějaký časný a světský? Tato věta je však ostatně ještě jedna z nejlepších.“

23) „My se radujeme a těšíme se z tebe.“ Zde bych jen rád věděl kdo tu je „my“ a kdo je ten, z něhož se oni těší!

24) Dále vzpomínají ti jistí neznámí též lásky jistého neznámého více nežli vína, o němž se také nepraví, jaké je jakosti!

25) Kdo je nakonec ten nejvyšší neznámý „tebe“, kterého zbožní milují? Ó, jaký to nejvyšší neurčitý způsob všech způsobů mluvení!

26) Jaký ubožák je člověk této Země! S ničím začíná, s ničím žije a konečně opět s ničím přestává. I když se za lepšího a jasnějšího období svého života domnívá, že něčemu rozumí a přijde potom na neštěstí na velepíseň Šalomounovu, pak je úplně hotovým bláznem; neboť jakmile byl člověk slovem anebo písmem upozorněn jiným člověkem, že je se svou moudrostí úplně u konce, pak je také již dočista konec s člověkem samým, to jest žije sice ještě dále, ale jako blázen, jenž není s to již nic dalšího pojmout ani pochopit. Jestliže člověk jako já přišel až tam, že vůbec již nechce jít dále, obrací se opět a začíná jako zvíře pouze vegetovat. K čemu také další námaha pro nic a ještě tisíckrát za nic?!

27) Věřu, Pane a Mistře, Ty jsi nám této noci na hoře ukázal věci, jaké na této Zemi nebyly ještě nikdy ukázány žádnému smrtelníku! Chápu a rozumím nyní nesmírně mnoho. Ale proč tedy nechápu moudrost Šalomounovu? Nesmí ji vůbec žádný člověk pochopit, anebo je skutečně jak se navenek velmi zdá - nábožným nesmyslem, tedy naprosto nikdy nepochopitelná? Či jsou v ní přece jen skryta nějaká tajemství největší životní důležitosti?

28) Je-li tomu tak či onak, pověz mi to! Tobě jedinému uvěřím co o tom vážně řekneš; neboť Ty můžeš velepíseň dobře rozumět, lze-li jí vůbec rozumět! Je-li však celá velepíseň jen nějaký poslední Šalomounský podvod s moudrostí, pak mi to také řekni a já hodím ihned celou píseň do žumpy, aby její obyvatelé z ní studovali moudrost Šalomounovu!"

170. KLÍČ K POROZUMĚNÍ VELEPÍSNĚ.

1) Pravím **JÁ** : „Příteli, ty se svým vtípem se stáváš poněkud zlý a já bych ti také nyní chtěl říci, co kdysi jeden slavný malíř řekl jednomu ševci! Leč u tebe nemůže ještě být jinak; neboť podle Šalomouna má na této Zemi všechno svůj čas. Vzchop se tedy náležitě a s mnohou dobrou vůlí, pak ti bude velepíseň Šalomounova poněkud důkladněji osvětlena a že souhlasí úplně s Mým krátkým napomenutím na hoře a praví totéž.“

2) Šalomoun ve své velepíseň neznázornil lidem nic jiného nežli jen Mé nynější bytí prorocky pod všelikými obrazy, které jsou plny duchovního podobenství od skutku ke skutku, od postavení k postavení a od působení k působení. Jedině já jsem jejím předmětem; „on“ a „ty“, „jemu“ a „tebe“, jsem vše já. Kdo však mluví ze Šalomouna se Mnou je jeho duch vy jednotném čísle a v množném čísle jsou to duchové národa, kteří se v Šalomounově královském a vládcovském duchu jaksí sjednocují k jednomu a témuž účelu a představují tedy jednu mravní osobu.

3) Kde se praví: „O, by on mne políbil políbením úst svých“, znamená to tolik jako: Kéž Pán mluví ze Svých vpravdě vlastních úst ke mně, Šalomounovi a mnou k národu izraelskému a tímto národem ke všem lidem Země; Pán nemluví již pouhá slova moudrosti, nýbrž slova lásky, života ke mně! Neboť slovo lásky je pravý polibek Božích úst na srdce člověka; a proto praví Šalomoun: Kéž mne On (Pán) líbá políbením úst svých!"

4) Pak se hodí závěť již zcela dobře k tomu, kde se praví: „Neboť lahodnější je láska tvá nežli víno“, nebo: Tvá láska je mi a všem lidem prospěšnější nežli moudrost. Neboť "vínem" se rozumí vždy moudrost a pravda.

5) Že Šalomoun v prvé prosebné větě, prosí o slovo lásky, touží po Mně ještě v třetí osobě, znamená, že pouhou moudrostí je Mi ještě vzdálený; druhou osobou v závěti, kde se vyslovuje důvod prosby věty první, osvědčuje však Šalomoun již větší přiblížení se Boha na cestě lásky, nežli na cestě pouhé moudrosti. Polibek, lásku však, o něž se Šalomoun modlil ve své velepíseň, dostáváte vy všichni právě ode Mne a tak ti, milý Šimone, první verš velepísně bude nyní již zajisté poněkud jasnější nežli byl předtím!"

6) Praví **ŠIMON**: „Ó, Pane, nyní je mi tím ovšem také již druhý verš jasný a osmělil bych si jej tedy vysvětlit!"

7) Pravím **JA** : „Učiň to a uvidíme jak jsi pochopil druhý verš ze světla verše prvního!"

8) Praví **ŠIMON**: „To bude teď již znamenat zřejmě tolik jako: „Pane, líbáš-li mne však políbením úst Tvých, stává-li se Tvé slovo láskou, tedy pravou masťou života, pak též je tato masť, toto Tvé božské slovo lásky všem lidem srozumitelné! Neboť se přece již začasté říká obyčejně ozdobně „cítit“ místo rozumět. Říká se často: „Cítíš, kam to míří?“, anebo: „On ucítil pečení anebo masť!“

9) Nyní jsi, ó, Pane, Ty tu u nás, jako na prosbu Šalomounovu v prvním verši. Máme Tvé jméno, Tvé svaté slovo lásky, které je jistě drahocennější nežli čistá moudrost Šalomounova! Máme nyní před sebou vylitou mast, Tvé jméno, Tvou lásku, Tvé svaté všem srozumitelné slovo života.

10) Nuže, dívky, které Tě proto milují, jsme zřejmě také my s hlediska našeho omezeného úsudku a porozumění! Neboť dívka je sice milá bytost a není zcela bez úsudku a rozumu; ale o nějaké velké mužné moudrosti nemůže být aspoň vcelku vzato, ani řeči. Proto my jsme zřejmě dívky, které Tě, ó, Pane, nadevše milují, protože Tvé slovo lásky je nám srozumitelné, je tedy pro nás vylitou mastí, jejíž vzácnou vůni se dokonce obdivuhodně potěšujeme. - Řekni mi, ó, Pane, zda jsem po verši prvním pochopil správně verš druhý!"

11) Pravím **JA** : „Úplně správně a v podstatě pravdivě! Je tomu s velepísni, která se zdá být velmi nesrozumitelná, tak, že může být zcela snadno chápána. pochopil-li jen někdo cestou obdoby podobenství správně verš první. jelikož jsi však nyní zcela dokonale pochopil verš druhý, pokus se nyní ještě o verš třetí; snad také tu tneš do živého!"

12) Praví **ŠIMON**: „Ó, Pane, nyní bych si troufal již hned na celou velepíseň! Avšak třetí verš je nyní po oněch dvou prvních verších odhalen přede mnou tak jasně, jako toto přenádherné jitro!"

13) „Táhni mne, ó, Pane, za sebou, tak poběžíme!“ Kdo může jinak ovšem duchovně táhnout, ne-li jedině láska?! A následek toho je ten, že ti, kdož jsou láskou poučováni a taženi, pojmu a pochopí v jediném okamžiku více - proto ve vzrůstu poznávání opravdu běží, - nežli suchou a chladnou moudrostí v mnoha letech jednoduchá osoba v první větě je tedy jen mravní a v závěti se objevuje rozdělena v mnohost, kterou jsme zatím zřejmě my a pak celá Izrael a nakonec vše, co je na celé Zemi nazváno člověk.

14) Král, ten Věčný, Svátý vede mne a nás všechny nyní ovšem do nejsvětější a nejsvětější komory lásky a života Svého nejsvětějšího otcovského srdce! A my se nyní radujeme a nadmíru těšíme z Tebe a vzpomínáme jistě Tvou otcovskou lásku tisíckrát více nežli veškerou suchou a studenou moudrostí! Jen v Tvé lásce jsme naplněni pokorou a máme prosté a tím zbožné srdce; jsme tím zbožní a teprve v této naší zbožnosti milujeme Tebe, ó, Pane, dokonale.

15) Jitro moudrosti, odpovídající jitru na hoře je sice nádherné a krásné; ale zde dole u nejvyšších pohostinných stolů hostiny lásky ve velké svaté komoře Tvého nejsvětějšího otcovského srdce dlí také totéž jitro pravého života. Tam na hoře jsme požívali, jsouce ještě poučováni v pravém poznávání nádherného jitra světla života; ale nebyly tam stoly pokryté výživnými a život posilujícími vzácnými pokrmy.

16) Líbilo se nám sice světlo nejhlubší moudrosti; ale ty jsi také již snad v leckterých viděl pučet zárodek temna v srdci, brázdy zahrádky života a řekl jsi nejvyšší strhujícími slovy lásky: „Dětičky, dole v hloubi pokory dlí totéž jitro! Když po krátké cestě sestoupíte s výšiny domýšlivosti, která je obyčejně důsledkem vysoké čisté moudrosti, dolů do hlubiny pokory a lásky, budete požívat též světlé jitro! Dole v hlubině lásky dlí také tak jako zde a budete ho požívat dvojnásobně; neboť tam je domovem nejen zcela totéž světlo, nýbrž v lásce a pokoře také Zdroj světla a života lásky! Dole stojí plné stoly k posílení, výživě a udržování života lásky v jeho celistvosti!"

17) Tam, ó, Pane, jsi nás táhl pravým polibkem Tvých svatých úst a my jsme pak již nemeškali, nýbrž běželi za Tebou a milujeme Tě jako nyní Tvoji ve vši lásce a pokoře opravdově zbožně! - Pane, pochopil jsem věc dobře a vylíčil a uhodl správně vnitřní smysl Tvých slov napomenutí vyslovených na hoře?"

171. ŠIMON VYSVĚTLUJE NĚKOLIK VERŠU VELEPÍSNĚ.

1) Pravím **JÁ** : „Znamenitě! Kdybych já Sám vysvětloval tobě a vám všem verše velepísně v poměru k Mým slovům napomenutí na hoře, byl bych použil dokonce zcela tatáž slova. Vyložil jsi tedy podle toho tuto dobrou věc k Mé nejúplnější spokojenosti. jelikož jsi se však nyní stal již vykladačem velepísně, mohl bys snad to nyní zkusit dále ještě s několika verši první kapitoly! Či je snad mezi vámi někdo jiný, kdo by to dovedl?"

2) Praví **všichni**: „Pane, my to nedovedeme, ač se nám zdá, že bychom to dovedli!"

3) Praví **ŠIMON**: „Ó, Pane, u mě nemáš nyní již zcela žádnou překážku; nyní pojednou rozumím zcela dobře a jistě také zcela správně!

4) Další verš praví: „Jsem černý, ale velmi příjemný, ó dcery jeruzalémské, jako stany Kedarské, jako čalouny Šalomounovy.“ Toto přeneseno nyní do našeho přirozeného jazyka, nemůže přece znamenat nic jiného nežli: „Já, Pán, nyní ve světě u vás slepých a mnohonásobně pyšných lidí, jsem vámi většinou nepoznáván a vaším světem velkých co nejloubežji opovrhován, v Sobě jsem však nicméně pln nejhlubší pokory, laskavosti, trpělivosti a lásky k vám dcerám jeruzalémským!“

5) Kdo jsou dcery jeruzalémské? Jsou to hrdost, pýcha, panovačnost a hrabivost potomků Abrahamových; jsou to zdobené dcery jeruzalémské, jimž je však opovrhován, tedy před nimi černý Pán, Prvý Člověk všech lidí, avšak milostivý a milosrdný a příjemnější nežli stany Kedaru (Kai-darz), zvenčí velmi bídně vypadající, uvnitř však co nejbohatěji vyzdobené všelikými poklady k rozdělení mezi opravdu chudé a trpící a také příjemnější nežli Šalomounovy nejvzácnější čalouny, jejichž vnější líc byla tmavošedá žíněná látka, spodek a vnitřek však nejdrahocennější indické nejjemnějším zlatem protkané hedvábí.

6) Dále se praví: „Nehleďte na Mne že jsem tak černý (před vámi dcerami jeruzalémskými;) neboť slunce (vaše světská pýcha) mne opálilo (před vaší hrdou světskou tváří)! Děti matky mé se hněvají na mne. Kdo jiný může být Tvou matkou v Tobě, ó, Pane, nežli Tvá věčná moudrost, tak jako je Otec v Tobě, Tvá věčná Láska?! Tvá matka je také zároveň Tvůj věčný řád, jímž Tebou, ó, Pane, hněvající se děti naplňují věčně nekonečný prostor a svým řádem velkého neřádu dětí Izraele se hněvají.

7) Neboť tento svatý řád byl ustanoven strážkyní vinice, to jest Tvá vůle ve spojení se všemi Tvými nebeskými mocnostmi dala lidem tento řád, zákony, aby jimi zůstala vinice, to jest. obec lidí v řádu nebes.

8) Ale svou vinici, kterou jsem měl, jsem nestřežil! To praví tolik jako: Svou věčnou božskou nepřístupnou vysokost a hlubokost jsem ponechal bez ochrany!, - o čemž přece vydává každému nejvýmluvnější svědectví Tvá zde nejvyšší přístupná přítomnost. Své nejvyšší, nejvyšší nepřístupné a nejsvětější nebe jsi opustil, abys se zde objevil v nejhlubší pokoře, tedy černý před dětmi této Země a spravedlivé chudé uvedl do Své komory pravých stanů Kedarských. - Ó, Pane, řekni mi nyní, zda jsem také správně posoudil další Tebou ještě požadované dva verše!“

9) Pravím **JÁ** : „Zcela správně; proto dej nám ještě k oněm pěti veršům vysvětlení verše šestého!“

10) Praví **ŠIMON**: „Tobě, věčně má nejuplněnější láska a můj nejvnitřnější dík, že mne, ó, Pane, mladého hochy, máš za hodna, abych zde Tvou milostí a láskou odhalil před těmi, kteří Tě milují, ona hluboká tajemství a která od té doby co byla napsána, dosud ještě nikdo neodhalil! Má duše se nadevší míru raduje z této milosti. Leč proto v ní není žádné pýchy; naopak čím více poznávám a chápu Tvé vše a moje úplné nic, tím se stávám jen stále pokornějším. Avšak Ty, ó Pane, zajisté víš, že jsem vždy při dobrém humoru a že výborné víno mne k němu vždy ještě více naladí a tak při požadovaném šestém verši, byť je také vážný, nemohu nepřipojit malý humor.

11) Pravím **JÁ** : „Mluv, jak ti srdce a jazyk narostly!“

12) Praví **ŠIMON** dále: „Kdyby byl měl Šalomoun anebo jeho duše naplněná moudrostí příležitost býti zde v našem středu, nebyl by jistě tento šestý verš napsal; neboť v šestém verši praví Šalomoun: „Pověz mi ty, kteréhož miluje duše má, kde paseš, kde dáváš odpočinout stádu v poledne, abych nemusel sem tam chodit u stád tovaryšů tvých!“ Neboť zde by Tě pasoucího Své ovce; zrána, v poledne, večer a také o půlnoci duše Šalomounova a jím duše jeho lidu jistě našla; totiž stále činného a ani v poledne neodpočívajícího.

13) Já myslím, že věčné poledne Tvého odpočinutí - ono nekonečně dlouhé údobí, kdy jsi se sám nestýkal jako nyní s lidmi, nýbrž přenechal jsi je Svým tovaryšům, kteří se stávali vždy hloupější a pyšnější - nyní pomínulo a že nám vzešlo nové a věčné jitra života a kdo Tě poznal, nebude Tě zajisté nikdy sem tam hledat u Tvých, nejvyšších zhlouplých a zlenivělých tovaryšů.

14) Co myslíš, Ó, Pane, dotkl jsem se aspoň tak mimochodem pravého smyslu?

15) Pravím **JÁ** : „Zcela dokonale také zde přes humor, který jsi zde zcela vhodně do toho přimísil! Jelikož jsme však nyní viděli, že také Šalomounova píseň může být odhalena a ty, Šimone, sám jsi nabyl o ní zcela jiné mínění, ať nám nyní dá něco k lepšímu také tvůj opravce

Gabi; a tak bych chtěl Já Sám z jeho úst slyšet důvod, proč se tolik zajímal o velepíseň Šalomounovu, aniž jí v nejmenším rozuměl! - Gabi, otevři tedy ústa a řekni ty nám něco!"

172. GABI DOZNÁVÁ SVOU HLOUPOST A JEŠITNOST.

1) **GABI** vstane, co nehlouběji se pokloní a praví pak velmi nerozhodným hlasem, který si vynutil jistý úsměv dokonce u jinak nejvýš vážných Římanů: „Ó, Pane a Mistře! Já jsem nikdy slávu nehledal; neboť sláva nebyla nikdy mou záležitostí a proto tím méně hledám také slávu zde a nechci skutečně ani v celém svém životě žádnou slávu; a protože slávu nehledám a hledat nechci, proto raději nic nemluví a zůstávám potichu! Nyní jsem také již se svou řečí u konce!"

2) Praví poté bezděčně **ŠIMON**: „Oho, copak to je? Ty jsi přece jinak velmi rád mnoho hovořil, všude jsi chtěl vyniknout jako hlavní řečník a oslavováním jsi zrovna nepohrdal?! To je podivné!"

3) Praví **GABI**: „Co dělám, dělám a nemusíš se o to právě vůbec starat! Jen mezi lidmi se snadno mluví; ale zde je přítomen Bůh a andělé a tu se nemá hlas člověka stávat nějak příliš prostořeký, nýbrž má zcela pokorně a skromně mlčet! Já se jmenuji Gabi Tichý a nikoli Šimon Prostořeký!"

4) Praví s úsměvem **CYRENIUS**: „Aha, hing illae lacrimae! *⁸ Hle, hle, ten mladý muž nehledá slávu a přece se zde zdá být velmi pohoršený, protože jeho druh Šimon si vydobyl výkladem velepísně, ó, Pane Tvé zalíbení! Věřu, to se mi na Gabim naprosto nelíbí!"

5) Praví dokonce **JARA**: „Mně se to také nelíbí! Neboť já mám nyní velkou radost jen tehdy, pozorují-li u někoho jak se začíná v jeho duši obdivuhodně projevovat láska a milost Páně ale potměšilost nějaké duše je něco protivného. Kdo je vyzván Pánem aby mluvil, leč z falešného studu snad nechce a řekne, že nehledá slávu, nalhává sobě a všem ostatním a lhaní je něco velmi ošklivého!"

6) Praví nyní opět **ŠIMON**: „Vstaň tedy, ospravedlň se rozumně a dej Pánu odpověď na jeho svatou otázku!"

7) Tu Gabi opět povstane a prosí za omluvu, že předtím tak hloupě před Pánem promluvil. Chtěl by nyní odpovědět, kdyby to bylo Pánu ještě milé.

8) Pravím **JÁ** : „Nuže mluv tedy! Já jsem přece dávno ještě neodvolal položenou ti otázku jako neplatnou; naopak čekáme ještě všichni na nějakou skromnou odpověď od Tebe! Mluv tedy a pověz co víš!"

9) Praví **GABI**: „Jelikož mně byla dána otázka vzhledem k mé zálibě na velepísní Šalomounově, přesto, že této velepísní nerozumím, sdělím zde otevřeně důvod tohoto svého zalíbení, ačkoli nakonec sám musím podle pravdy doznat, že jsem proto vlastně neměl zcela žádný důvod, to jest myslím dobrý důvod, jakmile mluví o nějakém důvodu; neboť něco hloupého a vlastně špatného se nemůže nikdy platně považovat za vlastní důvod k nějakému chování, protože něco špatného je pouhý písek, který nemůže nikdy duchovně či přirozeně vzato, sloužit za trvanlivý základ k nějakému domu. Nuže, jaký tedy byl pravý prvotní důvod záliby k mé Šalomounské velepísní? Nic nežli skrytá, nyní mně zřejmá velká hloupost a ješitnost!"

10) Chtěl jsem být považován za moudrého a Písma nejlépe znalého muže nejen u svých druhů, nýbrž také u všech ostatních lidí a proto jsem si z celého Písma k nejmilejšímu uvažování vyvolil právě to, o čem jsem byl přesvědčen, že tomu celé shromáždění znalců Písma právě tak nerozumí, jako já sám. Byl jsem však velkým šibalem a dělal jsem se na oko zcela chytrým, vážným a moudrým.

11) Tázali se mě často, když mě našli s falešně veselou tváří číst ve velepísní, zda skutečně rozumím nerozmotatelné mystice této písně. Moje odpověď zněla zcela krátce: „Který blázen by vytrvale četl to, čemu nemůže naprosto rozumět?! Kdybych nerozuměl nejvyšší mystice této písně, byl bych zajisté také blázen abych ji četl a dojalo by to čtení mou mysl, kdybych tomu jako vy nerozuměl?! Naléhali na mě, zapřísahali mě, ano přišli na mě s vyhrůžkami, abych své porozumění sdělil aspoň veleknězi. To vše však nepomohlo; neboť vyznal jsem se ve všeli-

⁸ „Odtud ty slzy!“ Vyd..

kých výmluvách a proto nebylo možné ničím mě pohnout, abych někdy něco prozradil ze svých tajemství, což bylo tím snazší, protože jsem skutečně žádná tajemství neměl.

12) Jen Šimon, můj nejdůvěrnější přítel věděl, ale jen částečně, která to vypadalo s mou šalomounskou moudrostí. Často mi to vytýkal a dokazoval, že svou velepísni Šalomounovou mám za blázna buď sebe anebo svět. Neboť řekl mi začasťe, s tvými jinak ve všech věcech omezenými znalostmi a zkušenostmi rozumíš velepísni asi proto, že jsi se ji nejvýš namáhavě naučil nazpaměť?! Snažil jsem se ho však přivést na poloviční víru tím, že jsem říkal, že mám pro ony nehlubší, nejnejasnější a nejspletitější tajemství největší zálibu proto, že si za tím představuji něco nesmírně velkého. To mi nakonec Šimon přece uvěřil; nicméně se však silně zmýlil. Neboť u sebe jsem byl nepřítelem moudrosti Šalomounovy, kterou se nakonec stal modloslužebníkem.

13) Nyní jsem sice již nechtěl nikoho klamat, leč nechtěl jsem se zrovna také zbytečně tak dalece odhalovat, jako bych se byl snažil předtím lidem jen stále klamat, abych se stal otevřeně řečeno, jednou řádným farizejem, což pro mé nyní teprve od tří dnů zcela zanechané smýšlení nebylo jistě nic malého; neboť čím je nějaký farizeus úskočnější a prohnanější, tím je nyní u chrámu ve větší vážnosti.

14) Nechtěl jsem se vlastně beztoho již nikdy o celé té hlouposti zmiňovat a chtěl jsem ji nechat úplně v tichosti zapadnout; jelikož jsem však byl Tebou, ó, Pane, nyní vyzván abych se vyslovil, nuže, vyslovil jsem se tedy nyní také podle pravdy a každý nyní ví, jak to se mnou bylo a jak je to nyní. Byl jsem sice v tomto případě nejvýš tvrdošijný a nebylo možno se mnou zrovna mnoho pořídit; ale nyní jsem úplně v nejlepšímu pořádku, poznávám ono jediné pravé Světlo všeho života a také se již nikdy nepokusím někoho kdy opět klamat.

15) Choval-li jsem se však nyní v přítomnosti Páně poněkud neslušně, prosím především Tebe, ó, Pane a Mistře, jakož i všechny Tvé přátele bez ohledu na stáří z hloubi svého života za odpuštění. Vždyť jsem svým dřívějším mlčením nechtěl nikomu škodit, nýbrž jen tak trochu zakrýt svou starou hanbu. Leč zde to před Tvým svatým vševidoucím okem nešlo a ukázal jsem se tedy jakým jsem byl a jakým jsem nyní. A tím bych také byl se svou řečí proti sobě úplně u konce a nyní o ničem dalším již nevím.

173. GABIHO NĚKDEJŠÍ FARIZEJSKÉ ZÁSADY.

1) Pravím **JÁ** : „Bylo však pro tebe samého nyní nejvýš dobré, že jsi se takto dokonale vyslovil; ale přesto vše musíš ještě jednou říci a přesně sdělit - ale zase ne kvůli Mně, nýbrž jediné kvůli sobě! Hleď, když jsi se dal zasvětit v chrám a pro chrám, nevěřil jsi tehdy ve zcela žádného Boha, ježto jsi se začal ihned spoléhat na podvod a všechny své smysly jsi obrátil jen na to, abys se stal se vši potměšilostí mazaným a prohnaným farizejem? Cožpak ti nikdo neřekl, že farizeus je přece jen kněz a sluha Boží nastupující po Aronovi a nikdy ne nějaký sobecký a pannačný podvodník lidstva? Jak jsi mohl dát ve svém srdci vzklíčit v podstatě tak zlé myslí?“

2) Neprospívá lidem kdekoli jen možno již o sobě přenádherná životní zásada, kterou vždy v největší úctě chovali a zachovávali dokonce staří pohanští mudrcové?! Neřekl Sokrates: „Chceš-li člověče ve své smrtelnosti co nejdůstojněji uctívat bohy, prospívej svým bratřím; neboť oni jsou tak jako ty převzácným dílem bohů. Miluješ-li lidi, pak obětuješ všem bohům, kteří jsou dobří a bohové zlí tě nebudou za to moci trestat!“ Římané říkali: „Žij čestně, nikomu neškod a dávej každému, což jeho jest!“ Hle, tak soudili Římané, kteří byli pohany; jak jsi tedy mohl potom jako Žid pojmout tak velmi pekelné mínění?

3) Copak jsi nemohl aspoň trochu pomyslet, že přece musí být nějaký Bůh, který nemůže chtít nic jiného nežli jen dobro a který nestvořil člověka jen na krátký čas tohoto pozemského života, nýbrž pro věčnost? Hleď, to Mi musíš nyní ještě náležitě a přesně odůvodnit a úplně se o tom vyslovit! A tak nyní mluv!“

4) Praví **GABI**: „Bože, Pane a Mistře od věčnosti, kdybych byl měl někdy nějakou příležitost slyšet jen stý díl z toho, co jsem slyšel zde v těchto třech nejvýš pozoruhodných dnech, nebyl bych jistě pojmul tak bídné mínění; ale - Exempla trahunt *⁹, - což také vymysleli Římané - a já jsem měl před sebou příklady a vzory, které byly špatnější nežli špatné! A těmto špatným pří-

⁹ „Příklady táhnou!“ Vyd.

kladům a vzorům se přitom zcela dobře dařilo a to vždy tím lépe, čím více dovedly lid co nejdůkladněji napalovat a klamat.

5) Neboť pravily: Příroda - nikoliv snad Bůh, jenž není nic jiného než-li staré lidské básnění - dala jasnějšímu člověku již od kolébky pokyn, aby, chce-li opravdu dobře žít, čerpal především z hlouposti lidí; kdo by tomu nerozuměl, ať si zůstane po celý svůj život bláznem a také ničím jiným nežli jakýmsi rozumem nadaným lidským soumarem a ať se živí trním a bodláčím a lehá na stništích!

6) Jako učitel lidu ať se stará jen o to, aby obyčejní lidští soumaři byli udržováni vždy v nejtemnější pověře! Dokud to bude k tomu směřovat, bude možno skutečným duchovním lidem žít; jakmile by se jim však ukázala pravda a vedla je ke světlu, pak by museli i duchovní lidé sami vzít do ruky sekyru, pluh, rýč a kosu a v potu tváře požívat námahou vydobytý tvrdý chléb.

7) Správný člověk se musí snažit přivést to tak daleko, aby byl považován lidskými soumary aspoň za poloboha. Přivedl-li to tak daleko, ať uzavře své světlo jako egyptský hrob a obklopí se všelikým leskem a omamujícím dýmem; pak se mu začnou lidští soumaři hned přímo klanět a to tím spíše, když jim čas od času prokáže nějaké zdánlivé dobrodiní. Krátce, musí být s to lidským soumarům zcela od základu vždy však falešně dokázáno, že je pro ně neocenitelným štěstím, budou-li domnělým polobohem do modra a někdy dokonce k smrti utlučeni!

8) Ať se jim dají tvrdé zákony a poté vyhlásí co nejostřejší časné tresty a pohrozí nejvyšší mučivými věčnými tresty a ať se věrnému zachovávateři zákonů slíbí jen malé pozemské výhody, zato však tím větší věčné výhody po smrti - a pak tu bude každý stát jako opravdový člověk přede všemi nesčetnými lidskými soumary! Dovedou-li jeho nástupci udržovat lid v noci nejtemnější pověry, pak ho neosvítí ani celá tisíciletí; nedovedou-li to však, pak budou muset co nejdříve velmi bídně zmizet jako podvodníci lidí!

9) Mojžíš a Aron byli prý tací praví lidé, kteří svým probudilým rozumem a svými mnohými znalostmi vystihli brzy slabosti izraelského lidu, vnutili se mu jako vůdci a obšťastňovatelé a zchytrale vymyšleným avšak nejvyšší velkolepým šálením jej tak zabednili, že je ještě dodnes právě tak hloupý, jako byl na úpatí Sinaje téměř před tisíci lety a jako ještě po několik tisíciletí také zůstane. V podstatě je to však také pro lid dobrodiní; neboť člověk je od počátku líná šelma a proto musí být železným žezlem ovládán a metlami k dobrému bičován!

10) Pane, co jsem zde sdělil, není nějaké marnivé básnění mé obraznosti, nýbrž je to úplná pravda! Je to každého dokonalého farizea vnitřní názor o božském zjevení, které je vždy tím cennější, čím je nesrozumitelnější. Velepíseň Šalomounova by měla právě takovýto správný střih; také proroci i s Mojžíšem by toho potřebného měli velmi mnoho! A to tedy byl také rovněž důvod, proč jsem se tak obzvláště vrhl na velepíseň.

11) Nyní jsem opět u konce a myslím, že mé dřívější smýšlení nemohlo být jiné; neboť jaké vyučování, takový člověk a tedy také jeho vůle a jeho činnost! Že mohu nyní jen s nejhlubším opovržením pohlížet zpět na takové vpravdě pekelné vyučování, rozumí se ovšem samo sebou! Očekávám však také nyní od Tebe, Ó, Pane, že mi ze Své lásky a moudrosti co nejmilostivěji promineš a odpustíš toto mé přesně a pravdivě sdělené smýšlení a jednání!"

12) Pravím **JÁ** : „Jak bych ti to mohl neprominout, když jsi přece sám ze sebe navždy vyobcoval veškeré dílo pekla! Vždyť právě proto jsem tě nechal před námi nahlas všeho toho se zhostit, aby se tvé srdce úplně osvobodilo, abys nyní mohl zcela z vnitřního základu života náležet nejúplnější pravdě! Zároveň jsem s tím však také spojil ten účel, aby všichni zde přítomní slyšeli z úst věrných svědků, jak v této době vesměs vypadá průměrné farizejství a jak tedy bylo nutno, že jsem musel Já Sám osobně přijít do tohoto světa, aby se všechno lidstvo nezahynulo. - Nyní se však vy dva také úplně vyrovnejte a Šimon ať nám všem sdělí svůj vnitřnější názor o Mně!"

174. ŠIMONOVY NÁZORY O PÁNU.

1) Praví **ŠIMON**: „Ó, Pane, tu budu brzy a snadno hotov! Ty jsi Syn z Boha v duchu a jsi zde před námi Bůh a člověk zároveň. Jsi ze Sebe Sama Jediný jak v nebi, tak i na této Zemi. Tobě se v celé nekonečnosti nikdo nevyrovná! Anděl se nepodrobí nikdy vůli člověka; dáš-li však Ty mu i jen nejtíší pokyn, splní v jediném, sotva pomyslitelně rychlém okamžiku Tvou vůli. Co Ty chceš, to se nevyhnutelně děje; slovo Tebou vyslovené je dokonale skutek!

2) Tvé oko prohlédá v jediném okamžiku veškeré duchovní i hmotné stvoření. Nejtajnější myšlenky andělů jsou ti tak jasné, jako bys je myslel Sám a cokoli my ubozí smrtelní lidé se-behlouběji v sobě myslíme, spatřuješ jasněji, nežli spatřujeme sebenádhernější zářící Slunce. Znáš vše co skrývá moře na svém nejhlubším dně, znáš počet písku v moři, počet Hvězd i co obsahují a chovají a počet travin, bylin, keřů, stromů na Zemi a duchů v celém přenekonečném prostoru je Ti známější nežli mně číslo jedna! I když to nyní nejen co nejživěji věřím, nýbrž také to co nejjasněji vím, pak nebude zatěžko snad říci: Pane, toť můj nejnvtřnější úsudek o Tobě, pokud jsem Tě nyní během tří dnů poznal! Něco jiného říci bych sotva již věděl!"

3) Pravím **JÁ** : „Ale vždyť jste s dneškem více nežli jen tři dny u Mne! Jak to, že mluvíš jen o třech dnech?“

4) Praví **ŠIMON**: „Pane, co mi záleží na třech dnech hmotných?! Já počítám jen tři duchovní dny poznávání; tyto dny pak jsou zaprvé pravé poznání hmoty, zadruhé poznání podstaty duší a zatřetí poznání čistého duchovna. To jsou ty pravé tři dny života, které jsem u Tebe!“

5) Pravím **JÁ** : „Á, to je ovšem něco jiného! S tím jsem s tebou také zcela spokojen; neboť v podobnostech se nyní zcela dobře vyznáš, - ne však ještě úplně ve svém vnitřním sebepoznání! A tak tedy také úsudek, který jsi o Mně čerpal, není zcela z tvého nejhlubšího nitra; ještě v něm něco vězí a také toho se musíš zbavit! Je to sice jen pramalé zrníčko, jen občas vyvstávají pochybnosti o Mně, - a hle, toto zrníčko musí také ven z tebe, jinak časem vzklíčí a může z něho v tvém srdci vyrůst les plný temné pochybnosti, který by pak bylo těžko zničit a zahladit! Pohleď jen hodně hluboko do svého srdce a nalezněš již to zlé zrníčko pochybnosti!“

6) **ŠIMON** pohlédne poněkud zaraženě na Mne a také na všechny ostatní spolustolovníky, přemýšlí o sobě a po chvíli praví: „Pane, opravdu ať hledám jak chci, přece takřka nic nenalézám! Neboť všechny sebetišeji se vynořující pochybnosti o Tobě v jediném okamžiku rozprašují a nyní nemůže již zcela žádná mít u mne místo!“

7) Pravím **JÁ** : „A přece a přece, - přemýšlej jen, však už ji najdeš.“

8) Praví **ŠIMON**: „Pane, Ty mně naháníš strach ze mě samého! jsem snad zcela skrytě nějaký netvor? Ať dělám a myslím jak chci, nenalézám nicméně ani zdaleka nic, co by se jen podobalo tomu, co Ty, ó, Pane, chceš ve mně pozorovat. V čem a jakým způsobem bych mohl nyní snad ještě mít pochybnost, anebo aspoň důvod k ní?“

9) Pravím **JÁ** : „Ale příteli Šimone, pohleď na Mne! Vypadám skutečně tak trestu a pomstychtivý, abys se bál hlasitě a otevřeně nyní doznat, co ti leží již takřka na jazyku?“

10) Po těchto Mých slovech se **ŠIMON** téměř ulekne a praví: „Ale Pane, cožpak musí být také tato maličkost, jejíž hlasité vyslovení jsem jen považoval za zcela neslušné, také hlasitě vyslovena?“

11) Myslet si přece člověk může všelicos; vždyť člověk ani vlastně nemyslí samovolně od sebe! Myšlenka mi přijde odněkud vdechnuta do srdce a často tak nějakou dobu uvázne; konečně odvané a člověk si na ni sotva kdy již vzpomene. A tak si také tato má malá myšlenka pochybnosti přilétla odněkud do mého srdce a já jsem si myslel, avšak také ihned opět zavrhl, protože proti ní chovám v hlavě i v srdci tisíce nejpádňější důkazy. Mimoto jsem považoval skutečně hlasité vyslovení této myšlenky za něco nevhodného. Jestliže však Ty, ó, Pane, nyní na tom vůbec trváš, nuže, pak ji také rád vyslovím. - Milí, velcí přátelé Páně, přijměte ji však tak, jak jsem ji nyní již úplně zavrhl!

12) Takto pak zní tato myšlenka: „Jelikož jsem již od mé přítomnosti zde viděl po boku Páně stále ono neobyčejně půvabné a zdravím kypící děvčátko, vnucovala se mi, ale opravdu jakoby sama sebou ovšem velmi směšná myšlenka, zda by snad také Pán nemohl být pohlavně zamilován aspoň na tu dobu, dokud také kráčí v těle na této Zemi! Kdyby však tomu tak bylo, jak by to potom vypadalo s jeho zcela čistou duchovností? Bůh sice může všechny Své tvory zajisté co nejčistěji milovat; zda však obzvláště nějaké přepůvabné krásné děvče nyní na Zemi také pohlavně, to potvrdit anebo popřít bylo pro mou inteligenci poněkud těžké, ačkoliv jsem v duši zvolal: „U Tebe může být každá láska jen v nejvyšším stupni čistá, také láska, kterou bychom mezi námi lidmi nazvali úplně nečistou!“

13) Pane, to je nyní to, co jsi ze mě chtěl dostat! Nyní jsem však se všemi zrníčky a zárodečky hotov a Ty, ó Pane, učiň nyní z toho co chceš! Či spatřuje Tvé božské vševídnoucí oko ještě něco ve mně? Kdyby mělo ještě něco vězet tam, kam já nevidím, pak mě na to ó Pane, co nejmilostivěji upozorni a já s tím zcela beze všeho ostychu ihned vyrukuji!“

175. ŠIMONOVY MYŠLENKY O POHLAVNÍM STAVU PÁNA JAKO ČLOVĚKA.

1) Pravím **JÁ** : „Nyní jsi čistý a není již nic v tobě, co by tě kdy mohlo másti v tvé víře ve Mne; nyní však tobě a také vám ostatním ukáži, jak přehustý les pochybností by byl z tebe vyrůstl, kdybys se byl nezhostil tohoto zméčka pochybnosti. Byl bys býval zcela prostě poněáhu začal filosofovat takto:

2) Co by bylo z toho, kdybich Se s nějakou dívkou zapomněl a vznikl z toho plod v lůně této dívky? Kdyby byl pohlaví mužského, byl by to také nějaký bůh? A kdyby byl pohlaví ženského, co potom? Oslabilo by to zákon Mojžíšův, kdybich Se zapomněl? Neučinilo by to Mého Boho-člověka pro udržení Božího ducha nezpůsobitelným? Anebo byl bych takového aktu pro Svou osobu schopen anebo ne? Ale jak bych byl mohl lidi oživovat pro tento akt, kdybich ho byl já Sám neschopen?!

3) Je-li tento akt hříchem v těle a oslabuje-li duši a ducha, proč jsem vložil pro rozmnožování člověka tento hříšný akt do jeho těla a duše? Nemohl bych uskutečnit rozmnožování čistším způsobem?! Je-li však tento akt rozmnožování podle řádu Božího jedině správný a možný, pak jej musí Bůh právě tak dobře vykonávat, jako člověk! Proč je tento akt pro člověka hříchem a pro Boha ne; či může Bůh za jistých okolností také proti Svému řádu hřešit? Jak může však Bůh být nejčistší láska, kdyby byl také vinen hříšnou lidskou slabostí?!

4) Bůh jako Bůh nemůže proti Svému řádu hřešit! Přijal-li však přirozenost člověka, je jeho tělo schopno hříchu anebo ne? Musí také On proti všem náporům těla bojovat? Má-li takové náporu, kdo je nechává na Něho přijít? Je ještě nějaký vyšší a starší Bůh, který všelikými těžkými zkouškami upevňuje a v duchu znovuzrozuje tohoto mladého, nyní teprve nastávajícího Boha? Kdyby tento mladý Bůh nyní hřešil jako člověk, mohl by být jako člověk zavržen?

5) Nemohli by snad mít pravdu staří Egypťané s jejich genealogií (rodokmenem; vyd.) hlavních bohů? Uran zplodil s Geou Krona (Saturna, čas), který jeho díla vždy zase ničí. Zeus jako Kronova vůle je zachráněn láskou, skrytě velice vzrůstá a stává se přemocným. Moc Diova sesadí Urana a Krona do věčného klidu vládce zcela sám a tvoří lidi na Zemi, načež však po ustanovení strašného nezbadatelného fatumu osudu, jako prastarého božství je také velice soužen mnohými lidskými věcmi. Fatum se zdá být neznámým velkým bohem; nyní však jaksi unaven vládou, vložil neviditelně a nepoznatelně do jednoho čistého děvčete božskou jiskru a omlazen v tomto jednom synu ustanovil nástupce ve vládě a ten stojí před námi a koná své první pokusy bohovlády!

6) Mohl bych ti sice sdělit ještě velké množství takových výstřelků, z nichž se skládá takový les pochybností a v jaké jiné houští a plevel se může degenerovat. Ale ježto je nyní u tebe ono símě zničeno, jsi čistý a o nějakém dalším rozkvětu plevele nemůže již být ani řeči; a poněvadž tu stojíš nyní zcela očištěný, jsi také zcela způsobilý být jedním z Mých prvních učedníků.

7) Ostatně nyní poznáš, jak a proč tato dívenka tak velice lne vši svou láskou ke Mně. Neboť tak velice jak Mne miluje tato dívenka, nemiluje Mne z vás nikdo; vaše láska je totiž spíše obdivem Mé moudrosti a Mých vám nepochopitelných zázraků. Tato dívenka Mne však miluje zcela čistě pro Mne Samého, protože již ví, kdo vězí z Mnou. A to má větší cenu, nežli Mne obdivovat jako Boha, neboť musí přec být každému jasné, že u Boha jsou všechny věci možné. Je sice také toto dobré; ale ono je lepší.

8) Co ti tedy bude milejší; miluje-li tě někdo již proto, že jsi člověk, anebo jen proto, že jsi jako člověk moudrý a snad obeznalý ve všelikých uměních? Prvá láska vychází ze života a uchopuje opět život; druhá však vychází jen ze smyslu pro umění a uchopuje jen umění a vědění toho, kdo je má. Řekni nyní, kterou lásku bys cenil výše!"

9) Praví **ŠIMON**: „Zřejmě lásku prvou! Neboť kdo mě miluje již jako člověka, ten mě pak bude milovat tím více jako mudrce a umělce; kdo mě však bude milovat v domnění, že jsem mudrcem a umělcem, ten bude s láskou brzy hotov, když se dozví, že snad nejsem ani mudrcem ani umělcem! Proto ona přečistá láska této dívenky k Tobě, ó, Pane, je skutečně vzornou láskou a ve vysoké míře nás všechny předstihuje!

10) Ovšem, dívenka miluje muže pro něho samého snáze a přirozeněji nežli muž opět muže; ale zkoumá-li nějaký muž svým rozumem a srdcem hodnotu člověka, bratra hlouběji, pak si bude cítit a poznáváje svou vlastní hodnotu, také bližního bez ohledu na jeho vlastnosti vážit a ho milovat. A objevil-li na něm potom dokonce skryté velmi úctyhodné vlastnosti, stane se láska

k němu jistě tím intensivnější! - Ó, Pane! Každé z Tvých slova poučení je velké a vznešené a po věky věků pravdivé!“

176. SJEDNOCOVÁNÍ ČLOVĚKA S BOHEM. ŠIMON DOZNÁVÁ SVÉ TĚLESNÉ SLABOSTI.

1) (**ŠIMON:**) „Teď vidím, že Ty Se, ó Pane, zjevuješ člověku zcela jako Bůh a nikde nečiníš výhradu anebo nějaké tajemství jako staří proroci, kteří Tě člověku zjevovali vždy jen pod nejhustším zastřením a smrtelníkům ukazovali sotva obrubu Tvého roucha. Založili sice náboženství a církve; jaké to však bylo náboženství, jaká církev? Náboženství bylo sotva viditelná hvězda sesílající z jakési nekonečné hlubiny prostoru nejvyšš skrovný paprsek naděje k Zemi zahalenou nejhustší nocí a církev byla budova z tvrdých kamenů, chrám, kolem něhož stála samá bludiště a temné předsíně, do nichž se mohli sice lidé dostat, nikdy však ne do vlastního nitra chrámu, kde na zlatých stolech ležela odhalena všechna velká tajemství života.

2) Zde však nejenže se otvírá všem lidem nitro chrámu jako úplně přístupné, nýbrž Bůh Sám, jako věčně Nepřístupný Se. zjevuje lidem zcela osobně jakým byl, jest a věčně bude. Proto je však jinak také nutno přijmout Boha ne snad jen z části, nýbrž celkově: tělesně, duševně i duchovně výhradně jedinou láskou k Němu. Takové vycházení vstříc, jako Tvůrce tvorů, tak také tvora Tvůrci, musí mít nakonec nutně za následek úplné ztotožnění tvůrčího Prabytí a tvorového pozdějšího bytí.

3) Bůh se sjednocuje s námi a my se sjednocujeme s Ním bez nejmenšího omezení naší osobní individuality a nejuplnější svobody vůle! Neboť bez nejdokonalejšího ztotožnění tvora s Tvůrcem nelze věčně nikdy pomyslet na nejdokonalejší svobodu vůle, protože jen vůle Tvůrce může být v nejdokonalejší neomezenosti, kdežto vůle tvora jen tehdy, když se dokonale sjednotila s vůlí Tvůrcovou.

4) Chceme-li co Pán chce, pak je naše chtění dokonale svobodné, protože vůle Páně je také nejvyš dokonale svobodná; nechceme-li to však anebo jen zčásti, pak jsme nejbídnějšími otroky naší vlastní nekonečné slepoty. Jen v Bohu můžeme být dokonale svobodni; mimo Boha není nic jiného nežli soud a smrt!

5) Pane, Ty vidíš, že se neostýchám mluvit; a já myslím, že jsem také tentokrát opět správně soudil! Ty nám však dej nyní všemohoucí požehnání k tomu, aby toto převznešené zrno pšeničné, které jsi Ty Sám, ó, nejsvětější Otče, zasadil ze Svého věčného nebe sem na tuto hubenou Zemi, přineslo v půdě našeho ještě bojácného srdce plody tisícero násobné! Ó, nejsvětější Otče, sjednot' Se s námi, Svými tvory, Svými ještě ubohými dětmi, abychom se mohli také my jednou Tobě podobni s Tebou sjednotit! - Tu Šimon zcela dojat propukne v pláč.

6) **JÁ** však nyní vstanu a pravím Šimonovi: „Pojď ke Mně, můj milovaný bratře a obejmi ve Mně ne již svého Tvůrce, nýbrž svého Bratra, abys byl prvý, který se, se Mnou sjednotil!“

7) Praví zcela zkroutěně **ŠIMON:** „Ó, Přesvatý! Této milosti není hříšný Šimon věčně hoden!“ Poté znovu zapláče. Zato však jdu k němu a tisknu ho na své srdce s opětým bratrským polibkem.

8) Po chvíli, když se Šimon zotavil ze svého dojetí a když jsem také ukonejšil jeho mysl, řekl **ŠIMON:** „Můj Pane a můj Bože! Co jsem učinil, že jsi mi pojednou tak velice milostivý a milosrdný? Hle, jsem hříšný člověk; neboť mé tělo je velmi křehké. Krásné a bujné panny působí na mne mocným dojmem a občas na mě dotírají necudné myšlenky. Velmi často jsem povoloval s jakousi rozkoší a radostí těmto myšlenkám a když ne pro nedostatek příležitosti skutkem, tedy v mysli, která se v takovém rozpálení u mě chová velmi přesvědčivě.

9) Poté jsou u mě opět také zcela jasné okamžiky a rozumné názory a úvahy o této věci; ale co to vše prospěje? Uvidím-li hned poté opět krásné děvče, pak okamžitě všechny jasné okamžiky, všechny rozumné názory a úvahy se rozletí a starý, veškerou necudnou myslí ozbrojený hříšník stojí zase tam kde byl. Já přitom a potom nedělám ovšem nic; ale toto nic nedělání není přece jen opravdové nic nedělání, nýbrž pouze špatnou příležitostí zabráněné děláni. Strach před časným trestem a hanbou mě od toho zdržuje, ale dávno ne vlastní svobodná vůle, která při takovýchto příležitostech má v sobě až příliš mnoho žádoucího a při dobré příležitosti by jistě neukázala zapření se! Zním své darebné tělo žel až příliš dobře, jsem tedy hříšný člověk a tak velké milosti od Tebe nejsem nikdy hoden.

177. O ÚČELU A PODSTATĚ SMYSLNOSTI.

1) Pravím **JÁ** : „Příteli a bratře, co ti je do těla a do toho, co se v něm děje! Kdybych byl nezasadil do těla tuto vlastnost, nevzal by si jistě nikdy muž ženu a neprobudil by v ní živý lidský plod?!

2) Kdybych byl nevložil do žaludku hmotnou touhu po jídle, požíval by kdy někdo nějaký pokrm? Jakým jiným způsobem by mohli přírodní specifická duchová přecházet do krve a do ostatních šťáv těla, odtud do nervového éteru a takto očistění do substance duševní?! Mocí Mé vůle v prvotním řádu ovšem ano; ale jak by to pak bylo s věčnou trvanlivostí? Jinak ne nežli tvrdým trvalým soudem; a jak by to dopadalo se samostatností a příští duchovní svobodou života?!

3) Hleď, kdyby byla v mém jednou stanoveném řádu jedna věc popletená, - byl by život ve vší samostatnosti a svobodě navěky ztracen! Zda jsem nevdechl očím schopnost vidění, uším slyšení a zda jsem nedal jazyku řeč a chuť a nosu čich?!

4) Jsi hříšník proto, že občas hladovíš a žízniš?! Hřešíš, když vidíš, slyšíš, chutnáš a čicháš?! Všechny tyto smysly jsou ti přece dány k tomu, abys postřehoval tvary věcí, vyrozumíval moudrý smysl řeči a postřehoval dobré a špatné a škodlivé duchy dosud nevykvašené a hrubé hmoty!

5) Ovšem, můžeš zajisté hřešit očima, ušima, nosem, ponebím a jazykem, nepoužíváš-li totiž těchto smyslů podle řádu, když oči obracíš nestoudně jen tam kde se přihlíží k tělu, když rád a dychtivě nasloucháš jen rouhání, hanění a necudným řečem, když pouze ze žertu čicháš ke zpola zapáchajícím věcem, které znečišťují tělo a činí je nemocným a k práci nezpůsobitelným. Také hřešíš ponebím a jazykem, nekrotíš-li svou velkou chtivost po nejdražších lahůdkách; neboť proč má být tvé ponebí nejvzácnějšími věcmi labužnický drážděno, když vedle tebe mnozí chudí chřadnou hladem a žízni? Hladovíš-li a žízniš-li, nasýt se prostou a čerstvě připravenou stravou; oddáváš-li se však hltavosti a obžerství, pak zřejmě hřešíš proti veškerému řádu Božímu.

6) Nuže hleď, toho všeho u tebe není; naopak dobyl jsi již ze sebe sama mnohého velmi slavného vítězství nad svým tělem! Také jsi byl střídmý ve všech věcech a střízlivý ve svých žádostech. Co na tobě bylo více méně špatného, spočívalo v tvé nevěře v Písmo, kterému jsi dříve nemohl rozumět; ale tvá nevěra byla poctivá. Proto jsi však Písmo nezavrhoval; jen světlo a objasnění jsi chtěl a proto jsi také studoval všechny egyptské a řecké světské mudrce. Nicméně ti však nechtělo být jasno; zůstal jsi sice vnějšně farizejem, ale v nitru jsi byl přece jen vždy pilným badatelem pravdy. A protože jsem to dobře věděl, proto jsem tě také nyní probudil a otevřel tobě a tím také všem ostatním brány k nejsvětější pravdě.

7) Nyní se nemůžeš nikdy ocitnout v noci a proto se staneš horlivým pro Mou Říši ducha na této Zemi! Tebou obdrží pohané v Persii mnoho světla! Nyní opět jez a pij; neboť máš ještě hlad a žízeň a ještě jsi nesnědl ani polovinu své ryby a svou číši jsi také nevyprázdnil! Proto tedy jen s chutí do toho, Můj mladý Šimone!”

8) Šimon je stále ještě pohnut k slzám, posadí se a pojídá ponenáhlu svou rybu s chlebem a vínem.

178. O PODSTATĚ ANDĚLŮ. SRDCE A PAMĚŤ.

1) Také ostatní hosté se mají ještě k jídlu a obzvláště opět Rafael, což nakonec pohne Kornelia k poněkud lakonické (úsečné) poznámce, kterou pošeptá vedle něho sedícím Římanům! Těmito Římany byli Faustus a Julius; **KORNELIOVA** poznámka zněla pak takto: „Člověku z těla a krve chutnají velmi dobře tyto nejvyšší dobře připravené ryby a může jich požit velké množství; ale duch Rafael, nemající tělo a krev mohl by se měřit s obrem Herkulem a s filištínským Goliášem! To je zvláštní, že takový duch může tolik toho strávit! Nyní již požívá dvanáctou rybu a to je pro ducha přece jen opravdu podivuhodně mnoho! Já jsem do sebe dostal sotva jednu rybu a anděl byl v téže době hotov s dvanácti! Ne, to je přece jen trochu příliš silné! Myslím, že by jich odbavil ještě jednu dvanácti!“

2) Práví **anděl**: „Netoliko ještě jednou dvanáct, nýbrž deset stotísícůkrát dvanáct v jednom okamžiku a kdyby to byly i samé největší velryby jako byla ta, v jejímž břichu se na tři plné dny trochu nepohodlně ubytoval prorok Jonáš!“

3) Já nepotřebuji ryby ke své výživě, nýbrž k vytváření onoho přírodně duchovního éteru, z něhož si musím podle vůle Páně tvořit a dočasně udržovat toto viditelné tělo, které ačkoliv je duchovní, nepostrádá maso a krev. Pohled, nejsou to krevní žíly, není to maso?!

4) Že je v mé, Pánem mi propůjčené moci toto tělo v jediném okamžiku opět rozložit a stáhnout, to spočívá v mé dosud co nejvyšší životní dokonalosti; ale já jsem schopen mocí své vůle v jediném okamžiku rozložit nejen toto mé tělo, nýbrž také tvé tělo a ve stejné době i celou Zemi.

5) Neskládá se však tvé tělo z masa a krve, ač bych je mohl v jediném okamžiku rozložit? Anebo neskládá se Země z všeliké nejvyšší pevné hmoty a z vody, vzduchu a nesčetného množství pralátek, ač bych mohl také ji s dopuštěním Páně v jediném tobě nepředstavitelně rychlém okamžiku rozložit v praduchovní specifickální částičky, jejich objem by byl tvému oku naprostým nic i kdyby také byl něčím hmotným?!

6) Proto přátelé, napřed myslete, nežli vypustíte slovo z úst, abyste jako učedníci Boží nevysovovali nikdy nesmysl, kterým svého Mistra věru nepoctíte! Vy jste sice nyní již všelicos viděli, slyšeli a zakusili; avšak o vnitřní duchovní velikosti a moci nějakého - pravím - jen andělského ducha, neřku-li o věčném duchu Božím nemáte ještě ani slabé a mlhavé ponětí! Jak potom můžete činit pichlavé poznámky o tom, co potřebuje archanděl ke svému občasnému, zdánlivě tělesnému udržování?!

7) Myslíš, že bys snesl mou pravou prasnětelnou postavu, kdybych se ti v ní chtěl ukázat? Hled, oheň světla mého prabytí je dosti mocný, aby zničil nesčíslné množství Pracentrálních sluncí, neřku-li tebe a tuto celou Zemi! Aby se to však mou přítomností nestalo, musím si podle všemohoucí vůle Páně vytvořit toto zdánlivé tělo a vlastní svou podstatu tak zahalit, aby se zabránilo poruše řádu v soudu hmoty. Nicméně však hmota musí být mým vnitřním životním ohněm napřed připravena, aby mohla sloužit za ochrannou schránku. A proto musím nutně přijímat více hmotné potravy, nežli kdokoli z vás.

8) To jste ovšem nevěděli a vědět nemohli; ale mohli jste zajisté vědět, že našinec nebyl Pánem povolán do tohoto jevového dění proto, aby k vašemu pohoršení dělal před vámi nějakého velikého jedlíka, šprýmaře anebo hbitého kouzelníka, nýbrž aby vám mnohostranně prospěl a podal makavý důkaz o přítomnosti andělů Božích a o jejich moci! Poznáváte-li však to, jak můžete dělat pichlavé poznámky o mém jídle?!”

9) Práví **KORNELIUS**: „Milý, převznešený posle Páně z nebes, ó nehněvej se proto; vždyť přece vidíš, že my duchovně nejsme nic jiného nežli sotva narozené děti v kolébce a že žijeme více životem snu nežli nějakým sebe již úplně vědomým životem! Jez budoucně kolik jen chceš; z nás všech již nikdy nikoho ani zdaleka nenapadne, aby si o tom i jen myslel jakoukoli sebejemnější poznámku, neřku-li aby ji vyslovil. Zároveň ti však tímto také vzdáváme dík za velkolepé poučení, které jsi nám udělil ve svém nejvyšším spravedlivém hněvu na naši neustálou hlupotu. Víme-li nyní ono „proč“, jak nám má být potom neznámé „proto“? Proto ještě jednou můj obzvláštní dík za tvé nynější velké a důležité poučení!“

10) Práví **RAFAEL**: „Dík patří jedině Pánu, Který je vaším jakož i naším Otcem od věčnosti! Uplatněte však toto poučení na všechny ostatní zkušenosti a zjevy v životě se vyskytující, pak budete co nejdříve státi nám andělům po boku jako důstojní bratři! Nic malicherně nekritizujte a ničemu se nesmějte, leda lži a podvodu! Neboť lhář budiž vždy vystaven hanbě a podvodník postaven na pranýř, aby ochutnal plod lži a podvodu!“

11) Při každé jiné příležitosti bloudící lidstvo mírně poučte. Zařídí-li se podle toho, pak je to správné a dobré; jestliže se podle toho nezařídí, pak můžete struny již více napnout! Neprospěje-li nic ani to, pak takové svéhlové zavřete do polepšovny a nechte je postít a podle potřeby také trestat metlami; neboť při správné a dobré výchově metla nemá chybět! Také my andělé jako vaši tajní vychovatele je používáme u lidí, kteří jsou svéhloví a velmi urputní! Tedy -také tuto nauku podržte a kde je třeba ji uplatňujte, tak se budete pohybovat mezi lidmi, jinak jen však mezi všelikými divokými zvířaty, které věží v maskách lidských!“

12) Práví **CYRENIUS**: „Pane, čerpal to anděl sám ze sebe - anebo vše jen z Tebe?“

13) Právím **JÁ** : „Milý příteli, tvá paměť se zase již stala nějak příliš krátká! Vždyť jsem vám přece před několika dny dostatečně vyložil, co jsou andělé a jak myslí, chtějí a jednají a nyní se

již zase na to ptáš! Jsou-li to jen Mou vůlí ožívované formy, co potom mají vlastního? Jakou myšlenku mohou o sobě myslet, jsouce přec jen výlevem Mé vůle a sběrou nádobou Mých myšlenek, idejí a úmyslů?

14) Kdyby měli samostatně myslet, chtít a jednat, museli by napřed stejně jako vy jíst u dětského stolu a ve vašem těle žehnat této Zemi! Z toho však přece nad slunce jasně vyplývá, že to, co vám nyní řekl anděl Rafael, je Mé slovo. Má řeč a. Má vůle kterou máte právě- tak. zachovávat, jako - kdybych ji vyslovil bezprostředně Já Sám.

15) Musíte Má slova pojmout hlouběji do srdce, pak se nestanou tak příliš snadno nevěrná vaší paměti; neboť vše, co jednou živě pojmul srdce, to zůstává pak jistě také pevně sedět ve vzpomínce a při vhodné příležitosti můžete z toho čerpat. Chcete-li si však to, co jsem vám řekl, zaznamenávat jediné v paměti, pak to z větší části za jediný rok aspoň stokrát zapomenete; neboť ve stáří není paměť již tak svěží jako v mládí. Ale již i mládí snadno zapomíná čemu se naučilo, neřku-li stáří. Co však jednou uchopilo srdce, přešlo do života a zůstává navěky!

16) Pravím vám, že cokoli jste na tomto světě přijali jenom do paměti, z toho nezůstane na onom světě ani písmeno; proto se v záhrobí veškerí suší svěštější učenci objevují jako holubi slepí a němí, nevědí zcela nic a na nic se nemohou rozpomenout. Přicházejí na onen svět nezřídká prosti jakéhokoli pojmu jako přichází do tohoto světa dítě z mateřského těla. Musí se tam začít všemu od prvých základů znovu učit a dovídat, jinak by zůstali navěky hluší, slepí a němí a neměli by nic jiného nežli jen tupý pocit o jsoucnu, aniž by však cítili, že to jsou oni, kteří tu byli již na Zemi. To jim musí být ze všeho nejdříve ponenáhlu co nejdůmyslněji vštěpováno.

17) Kde je u člověka v srdci temno, tam je již hned celý člověk temný; kde je však v srdci světlo a jasno, tam je celý člověk jasný a nemůže u něho nikdy být temno! Proto přijměte to co slyšíte ihned do srdce, tak bude ve vás brzy jasno!

18) Jestliže jste to vše pochopili a přijali do srdce, pak se připravíme na něco jiného! To, co tu nyní brzy přijde, způsobí vám mnohé přemýšlení! Avšak velmi mnoho se z toho naučíte a svou dobou budete také moc: co nejlépe toho používat.“

179 - LID HABEŠE A NUBIE.

1) (**PÁN** :) „Mnozí z vás znají aspoň podle pověstí Egypt.

2) Za velkými vodopády Nilu je velmi úrodná a velká hornatina a jmenuje se Abi ie sin (to jest Abiho syn). Tento Abi je potomek Kainův a nikoli Noemův; neboť tato hornatina, jakož i několik jiných krajín Země byla za dob Noemových ušetřena velké potopy.

3) Syn tohoto Abiho byl jako Nimrod mocným lovcem. Vynalezl kyj a luk a všechna zvířata byt' byla ve své divokosti sebedravější, zuřivější prchala před ním již zdaleka; neboť byl to obr. jeho hlas rozechvíval skály, svým mocným kyjem je rozbíjel a svým lukem vystřeloval deset liber těžké šípy na tisíc kroků daleko; a na co si zamířil, to jistě trefil a ukořistil.

4) A ježto byl pánem nade všemi zvířaty, poslouchali ho také všichni jeho slabí bratři a sestry. Byl velmi vážný, nicméně přítom k lidem nebyl nikdy krutý, ba ani ne tvrdý; co však poručil, muselo se stát.

5) Věřil v jednoho vzdáleného všemohoucího Boha, od něhož původně pocházejí všechny věci. Avšak tento Bůh má nesčetně mnohé a nadmíru mocné služebníky a přísluhovače, viditelné i neviditelné. Někteří prý přikazují Slunci, Měsíci a všem Hvězdám, část jich přikazuje Zemi, část vodě, část ohni a tak dále, část trávě, stromům a keřům, část vodstvu nad a pod zemí, část kovům, část ptákům ve vzduchu, část všem zvířatům ve vodě, část všem zvířatům, která chodí a se plazí po zemi.

6) Tyto neviditelné sluhy a často viditelné přísluhovače museli prý smrtelní lidé stále velmi uctívat poslušností a přísným zachováním zákonů, které prý dávali občas lidem. Neposlušnost trestali vždy co nejcitelněji všelikými zly, která dopouštěli na neposlušné lidi, kteří si jich nevážili, jejich zákony nezachovávali a navzájem se také nepřívětivě jako lidé chovali.

7) Krátce, tento syn „Abiho byl prvním vládcem tohoto tehdejšího národu a zároveň prvním knězem, který mu vštípl potřebný pojem o Bohu a o jiných duchovních bytostech a byl v radě rodové šestým potomkem Kainovým a sedmým potomkem Adamovým.

8) Učil jej poznávat krotká zvířata, zacházet s nimi a používat je v domácnosti a byl tedy pravým zakladatelem pastýřské kolonie; také jej učil poznávat mnohé plody jako poživatiny,

pěstovat a ošetřovat v zahradách a zušlechťovat je; učil je, také stavět z kamení, palem a jílů chatrče a bezpečně v nich bydlet.

9) Sám vyčistil celý velký kraj od dravých divokých šelem. Už jeho rovněž ohromně mocní synové sklízeli požehnání neúnavného úsilí jejich mocného otce. Během dvou století vzrostl tento černokožný nárudek ve veliký a mocný národ a měl dobré mravy a velmi účelné státní zřízení, moudřejší a lepší nežli sám Egypt pod prvními vrchními pastýři (faraóny).

10) Tento velmi šťastný národ zatarasil všechny možné příchody, takže cizím divokým zvířatům bylo téměř zhora nemožné navštívit a poškodit hojná stáda této daleko a široko se prostírající velké země, pětkrát tak velké nežli celá zaslíbená země. Z tohoto důvodu nevníkl však také do této chvíle žádný cizí nepřítel do zelených niv této země, ačkoliv se tento národ do nynějšíka již rozšířil daleko přes staré hranice. Hranice každé nové državy zatarasil však tento národ tak, že nepříteli nebylo snadno možné vniknout přes tyto hranice do nitra země.

11) Jediný východ mají k Egyptu, kde poslední výběžky pohoří Komrahai mají nejvyšší příkrý začátek. - Je to hrozná soutěska, jež však asi po čtyřhodinové cestě v mnohých zapletených, většinou podzemních zátočinách ústí v nejvyšší části Egypta a vede velmi těsnou jeskyní; tento východ byl však teprve za dob Mojžíšových nalezen tuzemci a to těmi, kteří jako velcí státní provinilci prchli před obávaným trestem. Byvše pronásledováni, utekli do skalní jeskyně, aby se tam skryli. Když ozbrojeni lukem a šípem postoupili v této jeskyni asi 500 kroků dopředu, objevili v opačném směru denní světlo a spěchali k němu; brzy ho dosáhli a byli velmi rádi, že šťastně unikli svým pronásledovatelům. Dostali se tu do dříve nikdy neviděné volnosti, zahradili ihned východ kameny, aby jejich pronásledovatelům nebylo nikdy možné se dostat do této rozsáhlé krásné volné krajiny.

12) Počet uprchlíků byl celkem 70 hlav, mezi nimi 36 mužů a 34 žen. jednoho z těch, kteří neměli ženu, učinili svým vůdcem, protože byl mezi nimi také nejzkušenější; jeden však byl ještě příliš mlád než aby měl ženu a stal se proto sluhou tohoto vůdce.

13) V této krajině se tito uprchlíci zdržovali asi půl druhého roku. Nemohli však být s vyčištěním této krajiny hotovi, ačkoli bývali většinu času na honbě na dravé šelmy. Po uplynutí zmíněné doby vyrazili a ubírali se na sever směrem k Nilu podle jeho celého toku dále, a po několika týdnech přišli až k vodopádům, které Egyptané nazývají nyní druhými vodopády. Tam je čekalo mnohé namáhání a práce, aby tu mohli přijít dále vpřed.

14) Na pravém břehu Nilu byli by ovšem snáze pronikli kupředu, oni však byli na břehu levém a v této krajině je mnoho slují a nechybí tu ani všelijaká zvířata, která nejsou lidem nakloněna zrovna příznivě. Poněvadž obtíže s cestováním nebraly konce, chtěli se již opět obrátit a vrátit se do dřívější krajiny, když v patách za nimi šlo velké stádo hovězího dobytka a ovcí a ubíralo se rovněž k severu. Na základě tohoto zjevu se domnívali, že jim jejich pronásledovatelé přišli na stopu. Vzchopili se tedy a pronikali jak mohli dále a po namáhavé denní cestě dospěli konečně do krásné velké a nadmíru úrodné krajiny.

15) Byla tu hojnost datlí a fíků a byla tu velká stáda ovcí a hovězího dobytka, která se pohybovala a pásala zcela volně a bez majitele. Ale stáda, která přinutila naši černou lidskou společnost k další cestě se ztratila ve slujích vodopádů a nešla za nimi, což bylo naší společnosti velmi vhod, protože se tím domnívala být ujištěna, že domnělí pronásledovatelé nejdou za ní.

16) V této nové krajině si naše společnost vyhledala zatím co nejlepší místo, opevnila je a usadila se tam. Byl to krásný hladký pahorek u Nilu, porostlý zcela datlemi, fíky a krásnými palmami; mimo několikopic nebyla tu ani stopa po nějakém dravci.

17) Zde se tito lidé rozmnožovali a v několika letech vzrostli ve zcela značný národ, který se zmocnil všech volných stád a vystavěl chatrče a dokonce i vesnice a žil zcela dobře. Všichni však měli víru a všechny mravy a obyčeje, které zavedl syn Abiho.

18) Tuto velkou a tehdy velmi krásnou a úrodnou zemi nazvali tito černí obyvatelé „Noua Bia“, přetlumočeno „Nové příbytky“ (Nubie; vyd.)

19) Časem se pak tento národ seznámil také s Egyptany, kteří vynaložili veškeré úsilí, aby si podmanili tyto první černé lidi, což se jim však nicméně úplně nezdařilo. Byli to také první zcela černí lidé, které Egyptané spatřili.

20) Z počátku je Egyptané považovali za velké opice; když však zpozorovali, že mluví také dokonce jazykem téměř úplně podobným jazyku jejich, začali je považovat za skutečné lidi, kupovali od nich hovězí dobytek a ovce a zato se tito černoši naučili od Egyptanů všelikému umě-

ní a vědám, které mohli velmi dobře potřebovat, zejména to byla příprava kovů, o níž doposud ještě neměli znalosti.

21) U tohoto národa zůstalo až dodnes jejich staré náboženství a všechny staré mravy a zvyky, které obdrželi od syna Abiho.

22) V tomto roce však povstal u tohoto národa věštec a oznámil svým černým bratrům i sestřím mimořádné vidění, které měl sedmkrát za sebou. Popsal jim cestu, po které měli jít, aby přišli na této Zemi k místu kde se zdržuje Ten, jenž učil lidi znát pravdu a velkého neznámého Boha.

23) A hleďte, tento věštec z Noua Bia bude s velmi četnou společností ještě před polednem v krajině Cesareje Filippi; proto tam vyšleme posla, aby ji sem přivedl! Přišli na četných velbloudech, přinesli s sebou mnohé poklady a co zde utratí, zaplatí vše zlatem a drahokamy.

24) Marku, hleď tedy, aby tito Nubijci byli zcela dobře zaopatřeni! Neboť když jsi Mne včera večer prosil, abych ještě tento den zůstal u tebe, vyhověl jsem této prosbě a zůstal jsem, jinak bych byl se Svými učedníky již dnes před východem šel vstříc této Mne hledající karavaně. Zůstal jsem však a toto setrvání způsobí dnes tvému domu ještě mnoho práce; avšak ty už si přijedeš na své!"

180. PÁN VYSÍLÁ POSLA VSTŘÍC NUBIJSKÉ KARAVANĚ .

1) Táže se Mne **MAREK** s přeradostnou tváří: „Vševědoucí Pane! Kolik osob čítá karavana?"

2) Pravím **JÁ** : „Skládá se přesně ze 70 hlav, mezi nimiž jest, jako při uprchlých prarodičích 34 žen a 36 mužů. jeden bez ženy je věštec a druhý bez ženy je jeho sluha!

3) Hleďte, takto uprchli tito černoši téměř před tisíci lety a to na základě novoty proti zákonům, které ovšem za dob Mojžíšových nebyly již zcela tím, čím byly před potopou! Starý vůdce, jenž uprchl, chtěl oživit znovu staré mravy a obyčeje; narazil však na samé nepřátele, kteří jej i jeho družinu začali žalostně pronásledovat, takže mu nakonec nezbylo nic jiného, nežli před slepou fanatickou přesilou jeho velmi mnohých nepřátel uprchnout.

4) Onen útek byl tedy prorockou předzvěstí přijetí vyššího světla a naznačoval za dob Mojžíšových lepším potomkům Kainovým, že také v této době vzejde Světlo vykoupení. Černoši se sice nedostanou úplně jako děti Abrahamovy ke staré studnici Jakobově, ale dostanou nicméně pít, budou-li po ní žíznit.

5) A nyní bude zvolen posel, který zná hornoegyptský jazyk! V ležení Juliově je závodčí stráž. Zavolejte Mně ho, abych ho poučil, jak pozná ihned vůdce a co mu má říci!" .

6) Julius vstal sám co nejrychleji od stolu a pospíšil do tábora, zavolal závodčího strážce a přivedl jej ihned ke Mně.

7) Když tento **kovaný Říman** přišel ke Mně, pravil: „Nejvyšší synu nejvznešenějšího syna Dia! Co mi kážeš, abych učinil? Jsem sice v nejvyšším stupni nehoden přijímatí rozkaz od Tebe - neboť syn nejvyššího Boha velí jen nižším bohům, tito knížatům země, ti zase svým nejvyšším vojevůdcům, ti pak svým velitelům a setníkům a teprve ti pak svým otrokům, jimiž být je nám velkou ctí; - avšak Ty, Nejvyšší chceš zde učinit výjimku a tak Tě prosím o Tvé svaté rozkazy!"

8) Pravím **JÁ** : „Zcela dobře, zcela dobře, milý příteli! Ty jsi sice ještě kovaným Římanem, ale věrný a poctivý své víře a svému stavu. Byl jsi delší čas v Egyptě, naučil jsi se rozumět a mluvit staroegyptsky a budeš Mně nyní poslem do krajiny Cesarea Filippi. Jsi dobrým jezdcem a koňmo budeš brzy na pravém místě.

9) V blízkosti tohoto vyhořelého města nalezněš karavanu 70 černých lidí; vpředu jedou na dvou bíle pokrytých velbloudech, vpravo vůdce, vlevo jeho sluha. Vůdce tě již zdaleka pozdraví. Je zcela bíle oděn; ale jeho obličej shledáš černý jako uhel. Rovněž i jeho ruce a nohy; ale v srdci to u něho vypadá mnohem jasněji nežli na kůži jeho těla. Řekni mu: „Dosáhl jsi cíle svých námah; následuj mne! V několika okamžicích budeš stát před tváří Toho, kterého jsi hledal po svém sedmerém vidění!"

10) Toto mu řekni ve staroegyptském jazyku, jehož jsi jak náleží mocen! Jdi nyní, osedlej své zvíře a rychle odejdi; setkáš se s nimi na křižovatce hlavních silnic."

11) Když **závodčí stráž**e uslyšel toto ode Mne, poklonil se co nejhlouběji a řekl: „Vyjma před bohy nepokloní se římský veterán nikdy; avšak Tobě jedinému náleží veškerá úcta a veškeré klanění. A nyní k přikázané službě!“

12) Tento již zešedivělý voják odkvapil odtud, byl také právě v úplné výzbroji na svém arabském koni a rychlostí šipky spěchal k označenému místu. Vzdálený mrak prachu podával jaksi jisté znamení, že se k označenému místu blíží velká karavana. Náš posel byl v několika okamžicích na označeném místě a čekal ještě čtvrt hodiny na úplný příchod velké karavany. Když jsme vyšli ven za roh domu, mohli jsme ji vidět; neboť až tam byla slabá půlhodina cesty.

13) Když vůdce přišel k našemu až po zuby vyzbrojenému a ozbrojenému závodčímu strážce, zastavil jej závodčí a nejprve se podle římského obyčeje, kam hodlá jít a co ho v jeho otčině této cestě.

14) **Vůdce** se zastavil, hledě Římanu pevně do očí a hlasem velmi vážně znějícím pravil: Římane! Kdo ti poručil, abys mě zde očekával? Přicházíme sem právě dnes od velkého moře a ubírali jsme se stepí a lesy. Daleko od Alexandrie nesly nás přes moře lodě; jen ptáci mohli nás vidět z Egypta až sem! Ty jsi první člověk, jenž se s námi na té celé cestě setkává; jak jsi mohl vědět, že sem přijdeme? Kdo ti oznámil náš příchod? Jsi věstec? Nosíš však zbraně, které byly často zbrceny lidskou krví a věštcem tudíž nemůžeš být; neboť věz, je jedna nejprvnější a nejvyšší Bohobytost nad veškerými vašimi bohy a nad veškerými lidmi, ať je jejich kůže barvy jakékoliv!

15) Já jsem měl sedmkrát totéž vidění; v tomto vidění jsem viděl v nepopsatelném světle vždy jen tuto krajinu. Malý hlouček lidí bílé a hnědé kůže stálo v tomto velkém Světle a svítili sami jako Slunce. Avšak uprostřed těchto světelných lidí stál Jeden, který svítil více nežli stotísíc Sluncí! Od Něho vycházelo veškeré světlo; ano, měl jsem pocit, jakoby byla celá nekonečnost plna Jeho naprosto nezměřitelného světla! Ale ač nevylicitelně jasné bylo Jeho světlo, přece to nepůsobilo bolest jako působí u nás mnohem slabší sluneční světlo.

16) Ke konci tohoto vždy stejného vidění slyšel jsem vždy tato jasná slova: „Tam jdi, černochu, tam bude také tvá noc osvětlena!“ Toto jsem oznámil všem svým černým bratrům a sestrám a odhodlali jsme se podniknout tuto cestu až z Nouabie a jsme nyní již asi tři měsíce na cestě.

17) Dobře jsem věděl kam máme jít; neboť můj duch (ochranný duch; vyd.) který mne provázel již po sedm let, mi řekl, že místo, které jsem viděl ve svém vidění, je v Asii a to na pobřeží velkého moře. Poznal jsem s moře ihned pobřeží jako takové, které jsem sedmkrát spatřil ve svých viděních. Když jsme byli na pravém místě, vystoupili jsme ihned na břeh. Ukázala se také hned cesta, po které jsme přišli až sem, - a tu přicházíš ty nám vstříc! Ó, řekni, kdo nás tobě prozradil? Ó, mluv! Tuším něco velkého!“

18) Praví **ŘÍMAN**: „Dosáhl jsi cíle své namáhavé cesty! Následuj mne! V několika okamžicích budeš stát před tváří Toho, Kterého jsi hledal po tvém sedmerém vidění!“

19) Vůdce ihned všem přikázal, aby následovali Římana; neboť je to zřejmě posel Toho, Kterého hledali.

20) Říman jede koňmo vpřed a celá karavana ho následovala.

181. PÁN PROMLOUVÁ S VŮDCEM NUBIJCŮ.

1) V jízdě se kvapem pokračovalo a náš závodčí přivedl celou karavanu k nám sedícím ještě ve zcela dobré náladě u stolů.

2) Když Má **JARA** spatřila tváře jako uhlí černé se rtoma přímo jako krev červenými a s velmi bílými očima, notně se jich ulekla a pravila: „Ó, Pane, neudělají tyto bytosti nikomu nic? Vypadají strašně černí! Já jsem sice již viděla černochoy, ale tak strašně černé, jako jsou oni, ještě nikdy ani jednoho! Jaký to jen mají silný chrup! Věru, Pane, kdybych nebyla u Tebe, strašně bych se bála! Takového černocho milovat, byl by strašný úkol pro něžné citící dívčí srdce!“

3) Pravím **JÁ** : „Dobře Má nejmilejší dcero, - ale to pěkně moudré, Mé děťátko! Kdopak se bude bát barvy?! Nyní jsi byla zajisté trochu dětskou, - ale nevadí! Dávej nyní jen pěkně na všechno pozor; neboť budou tu nyní projednávány velmi důležité věci!“

4) Praví **JARA**: „Ale z toho tu jistě nebudu mnohému rozumět; neboť co se týče staroegyptského jazyka, je u mne noc a jiný jazyk tito černoši neznají!“

5) Pravím **JÁ** : „Bude vše přetlumočeno; buď tedy nyní klidná, nic nemluv nýbrž poslouchej!“

6) Poté se Jara utiší a Já dávám ihned přivést k Sobě vůdce a věstce a táži se jej, co jej a jeho druhy přimělo k tomu, že konali dalekou cestu sem. Já jsem to ovšem zcela dobře od základu věděl; musel jsem Se ho však takto tázat, aby měl příležitost se vyjádřit a přednést svou záležitost.

7) Na Mou otázku, kterou jsem mu položil v židovském jazyce, dal (vůdce) také v naší řeči tuto odpověď: „Odpusť, pro mne zcela bezejmenný, nejvznešenější člověče této Země, odpusť mně ubohému slabému poločlověku, odvažují-li se učinit nesmělou poznámku, že v tobě objevuji právě tutéž osobu, kterou jsem před čtyřmi měsíci objevil ve svých stále stejných sedmi viděních v nevýslovně přejasném světle a kterou bych také šel vyhledat třeba až na konec světa a kterou jsem, jsa ve svém srdci co nehlouběji dojat, také nyní ve skutečnosti, doufám nalezl! Nechtěl bys mi, Nejvznešenější, sdělit, zda mám ve svém poznání pravdu? ”

8) Pravím **JÁ** : „Málo by ti prospělo, kdybys ti řekl ano či ne; to musíš poznat sám! Bádej a pak ti bude již jasno! Přišel-li jsi tak daleko, pak přijdeš také ještě dále; ale musíš sám vážně a pevně chtít! Žádné vnější poučení neprospívá k ničemu, nezískává-li se zároveň z nitra. Hle, ty nyní mluvíš dobře židovsky! Můžeš si vzpomenout, že bys se kdy učil tuto řeč? Ptej se také svých druhů, kteří nyní také zcela rozumějí této řeči, zda se ji někde učili! Jdi a přesvědč se!“

9) Vůdce se svým velbloudem se ihned obrátí ke svým druhům a osloví je židovsky. Všichni mu rozumějí a také mu v naší řeči odpovídají. Nad tím je vůdce obdivem celý bez sebe a neví si rady, jak přišel on a všichni jeho druhové ke znalosti židovského jazyka; neboť neví, že toto mohu zprostředkovat Já.

10) Po této učiněné zkušenosti se vrací vůdce ke Mně, sedě stále ještě na svém velbloudu a praví: „Nejvznešenější člověče této Země! Já se tu nevyznám v té své černé kůži; neboť je to první má cesta, kterou jsem kdy konal! Nikdy jsem se s jazyky a vlastnostmi cizích zemí nijak neseznámil a jsem úplně chudý na všelike zkušenosti a u mne doma v zemi se žije velmi prostě. Země je sice dobrá a krásná, ale neposkytuje nám nic nového. Je tady možné, že tato země má tu vlastnost, že jakmile do ní vstoupí cizinec, osvojí si také ducha národní řeči a ihned může mluvit s tuzemci, jakoby byl sám domorodcem. Zda něco takového je možné, nedovedu posoudit; proto ráčiž mně podat o tom vysvětlení! Ve své zemi jsem nemohl něco takového nikdy vyzkoušet, protože do ní ještě nikdy nevnikli žádný cizinec!“

11) Pravím **JÁ** : „Složte nejprve náklad s velbloudů, zaveďte je na pastvu k moři, aby se oddali odpočinku, který již velmi nutně potřebují, aby vás pak mohli snadněji opět dopravit do vaší země; neboť cesta zpět není o nic kratší nežli sem k nám! Učiňte tak a pak zase přijďte; pak se hned ukáže, kolik světla jste s to všichni dohromady snést!“

12) Vůdce se pokloní a praví: „Nejvznešenější člověče z lidí! Máš zcela pravdu, jen jestli se však smíme odvážit našima nesvatýma nohama vstoupit na tuto svatou zemi; neboť podle vidění musí být tato půda nezměrně svatá!“

13) Pravím **JÁ** : „Není-li příliš svatá pro nohy vašich velbloudů, pak nebude zajisté ani příliš svatá pro vaše nohy lidské!“

14) Praví vůdce: „Ano, pravda, pravda, pravda! Ó, nejvznešenější člověče ze všech lidí Země, Ty jsi předobry a přemoudrý!“

15) Poté obrátí vůdce svého velblouda opět ke svým druhům a vyřídí jim Mé přání. Velbloudi ihned kleknou a jejich jezdci sestupují na zem. Poté tato dobře vycvičená zvířata vstanou a jsou vedena na pastvu k moři, kde se začnou pást a přitom jsou zcela v pohodě. Deset negrů je ustanoveno hlídat velbloudy, ostatní část se pak ihned vrací s vůdcem ke Mně.

16) Když přišli s vůdcem ke Mně, tázal jsem Se nejprve na jeho jméno a (**vůdce**) praví „Mé jméno je tím, co jsem; v našem jazyku zní Ou bratou vishar. U nás nemá nikdo jméno, mimo jméno, které odpovídá způsobu jeho činnosti; jinak se jmenujeme všichni stejně Slouvi.“

182. VŮDCE VYPRAVUJE O SVÉ CESTĚ DO MEMPHIDY.

1) **JÁ** se táži dále: „Kde jsi přišel k tomuto svému ctihodnému vzdělání?“

2) Praví **OUBRATOUVISHAR**: „Já a můj sluha jsme šli jednou, bylo to před deseti lety, po-dél Nilu, doprovázeni ještě dvaceti nejsilnějšími nižšími sluhy, kteří vedli za námi krásné stádo

hovězího dobytka; neboť kdo chce u nás cestovat, musí si vzít s sebou hojné stádo, jinak by mohl na cestě zahynout. Fíky a datle nerostou všude, nýbrž jen na dobrých a tučných půdách; trávy však na Nilu není nikde nedostatek a tak má tedy člověk všude živné kraví mléko, které je kořením každého pokrmu.

3) Takto vyzbrojeni pokusili jsme se tedy, jak bylo řečeno, před desíti roky aneb desíti obdobími dešťů podniknout cestu dolů. Několik dní jsme šli bez nesnází zcela snadno kupředu; avšak třetího dne jsme již zdáli slyšeli mocné hřmění. Zrychlili jsme kroky a v době, v níž by se odpočítalo tisíc kamenů, byli jsme u prvního vodopádu Nilu. Tu se ukázala malá naděje na další pochod. Jeden z našich nejmělejších lezců vystoupil na vysokou skálu, aby vypátral, jak vypadá krajina. Když se vrátil, popsal mi cestu, která se sice vzdaluje daleko vlevo od Nilu, ale v dálce přichází opět k Nilu. Rozhodl jsem se jít touto cestou dále. O úskalí a jiné nehostinnosti nebylo na této zacházce věru nouze. Teprve večer toho dne jsme se dostali za velkého horka konečně na pastvisko porostlé mnohými palmami a papyrasy, v jehož středu byl velmi bohatý pramen, který přišel velice vhod našim stádům i nám. Zde jsme odpočívali celý den.

4) Druhého dne záhy za svítání jsme pokračovali v další cestě. S východem Slunce jsme dosáhli opět Nilu a široké námi dříve nikdy neviděné silnice, po které jsme se za půl dne dostali do blízkosti města, o němž nám dovedli mnoho vyprávět naši předkové. Dobrých asi 2000 kroků před městem jsme se utábořili; já a můj sluha jsme však zajeli do města vyprosit si dovolení, abychom se směli se svými potřebnými stády utábořit v blízkosti města.

5) Když jsem přišel se svým sluhou do města, byl jsem obklopen množstvím velmi hnědých lidí a dotazován, kdo a odkud jsem. Ostatní však ihned hádali a pravili: „Thot e Noubiez!“ („Tento je Nubijec!“) a já jsem pravil: „Ano, jsem Nubijec a rád bych se zde od vás dokonalých lidí leccos dobrého a krásného dověděl a se naučil!“

6) Tu tito zvědavci zavolali ke mně stařešinu a tento stařešina se mě dopodrobna vyptával na různé věci, nakonec se pak odebral do našeho ležení a teprve tu se nám dal zcela poznat, že je nejvyšším knězem tohoto města a zároveň Římem ustanoveným správcem tohoto města a jeho rozsáhlého okresu. Daroval jsem mu ihned sedm nejkrásnějších krav a dva býky a dvacet našich ovcí s nejjemnější vlnou.

7) To učinilo dobrého starce velmi přátelským a poté mi řekl: „Naše stará a čistá moudrost vám ovšem velmi mnoho prospěje! Ale, z našich zcela zkažených mravů si nic neosvojíte neboť jsou špatnější nežli velmi špatné! Toto město bylo kdysi pýchou země, což také ještě jasně a zřetelně říká jeho jméno Memavise (řecky Memphis) = „má nejvyšší jméno“; nyní je to bezejmenné Nejvyšší jenom rozsáhlou hromadou jak se sami brzy a snadno přesvědčíte!

8) Lid, který je ještě zde nemá dílem vůbec víru v nějakou nejvyšší božskou -Bytost a dílem vězí v nejtemnější pověře, od níž ho nelze nikdy osvobodit. Jenom nemnozí z nás žijí ještě ve starém poznání jednoho věčného pravého Boha. Slepý a hloupý lid věří v několik tisíc bohů; prokazuje božskou poctu dokonce zvířatům a jejich zůstatkům a my ho musíme při tom nechat.

9) Už naši prapředkové kladli k tomu semeno a to tím, že prokazovali některým zvířatům pro jejich velkou užitečnost jakousi polobožskou úctu, aby spíše přiměli lid ke starostlivé péči o tato nejužitečnější zemská a domácí zvířata. Staří tím ovšem chtěli jen názorně ukázat lidu, tehdy ještě na velmi nízkém stupni stojícímu, rozmanité vyzařování božské lásky a moudrosti v přirozenosti věcí; leč časem se stávají dějiny národa, čím hlouběji ustupují do minulosti, důstojnější a důstojnější, objevují se vždy víc a více omžené určitým božským nádechem a špatní a nesvědomití tak zvaní učitelé národa mají pak tím snazší práci, aby vše co se stalo v šedém dávnověku zbožstili a slepý lid co možno hluboko pohřbili v nejtemnější pověře.

10) Proto buďte na stráž, vy prostosrdeční Nubijci přijměte za čistou pravdu jen to, co uslyšíte ode mě; co budete slyšet u lidu se odvráťte, - neboť je to horší než velmi špatné! Uvidíte jej obětovat a vykonávat všeliké prázdne obřady; ano, ano, při velkých slavnostech mne uzříte dokonce v čele v nejskvělejších ornátě. Tím se však nepohoršujte; neboť při tom všem spolupůsobí jen má kůže; mé nitro je a zůstává však vždy u jednoho věčného, jedině pravdivého Boha, jehož láska je můj život a jehož světlo je mé pravé vědění a poznání.

11) Ty a tvůj sluha pojďte však nyní se mnou pěšky do města do mého příbytku, kde ti dám všechny podrobnější pokyny, jak se zde máš se svými chovat; také vám a vašim stádům ukáží náležité místo, na kterém budete moci jako cizinci strávit celý rok, aniž byste byli někým obtěžováni. Ty a tvůj sluha budete však bydlet u mne, abych vás mohl o mnohých věcech poučit.

12) Privil jsem: „Dobrý představený! Dovolíš zajisté, abychom směli hnát do města dar, který jsi co nejmilostivěji přijal z mé ruky?“

13) Privil poté velmi laskavě tento vpravdě dobrý představený: „Nikoli nyní, nýbrž teprve za tři dny, až se odstěhujete na jinou pastvinu! Ale tam musíte obout vaše nohy podle našeho způsobu; neboť za noci vylézá tu nad stále písčitou travnatou půdu mnoho malého hmyzu a červíčků, zalézají pod nehty prstů a způsobují časem velké bolesti. V mém domě vás proti tomuto hmyzu podle možnosti již co nejlépe opatřím; neboť mám mnoho služebníků, přísluhovačů a otroků!“

14) Já a můj sluha jsme nyní šli s představeným do velkého města. Asi po 4000 krocích jsme dorazili na velké náměstí lemované nejvyššími velkolepými budovami z kvádrů. Mnohé z těchto velkých budov byly již značně poškozeny, mnohé však byly ještě zachovalé. Jedna budova se skládala ze samých sloupů a uvnitř rozsáhlých sloupových chodeb bylo vidět všeliké obrovsky velké sochy; sloupy byly opatřeny též určitým počtem všelikých značek a písmen, které mi potom představený často a často vysvětloval. Vedle této sloupové síně stál nesmírně velký palác, v němž bylo velmi živo.

15) Tu privil představený: „Hle, toť můj dům; pojdte nyní dovnitř a podívejte se na vše co je v něm!“

183. KLETBA NADKULTURY EGYPTANŮ.

1) (**OUBRATOUVISHAR:**) „Před tímto palácem stály zcela volně dva nesmírně velké sloupy (obelisky; vyd.) na všech stranách úplně popsané všelikými značkami, postavami a písmeny; také před velkou sloupovou síní byly umístěny dva podobné sloupy.“

2) Nesmělým krokem jsme šli do domu představeného a museli jsme chvíli jít, než jsme se dostali do jeho komnat. Ach, tam to vypadalo již tak obdivuhodně krásně, že mě přitom zcela přecházel zrak a sluch.

3) Srovnával jsem v duchu svou přeubohou chatrč doma s tímto obydlím a řekl si: „Proč my černoši jsme ve vědění a poznání tak podivně chudí? Proč nedovedeme provádět takové budovy? Proč se stále ještě nevyznáme ve výrobě kovů? Dosud nemáme jiná řezadla nežli jen ta, která jsme vyměnili u Egyptanů za naše surové plodiny. Jak bědné jsou naše tkalcovské stavy, jak špatné je naše prádlo! Mezi námi není ducha talentu, horlivosti; jsme sotva na poněkud vyšším stupni nežli naše opice!“

4) Když jsem se ztrácel v těchto myšlenkách, pukalo mi srdce a musel jsem se dát do pláče a přitom jsem privil hlasitě: „Ó, proč my černoši nejsme zcela zvířaty, které nemohou ani myslet, aniž nějak něco cítit?! Co nádherného dovedou vytvořit skuteční lidé, tito praví zemští bohové, kdežto my černí pololidé a polozvířata naproti tomu zcela nic! A přece musíme velmi mocně nadevše cítit to nádherné, co tito skuteční lidé vytvořili!“

5) Tu mi řekl představený: „Nedělej si z toho nic! My jsme se již stali lidskými starci, kterým všechny tyto nádhery nemohou již působit radost, neboť jsme se již přežili; vy však jste ještě děti plné síly a plné stále víc a více se probouzející horlivosti. My jsme se pro tento svět již vyžili, naše koruny leží odkvetlé v hrobě zapomenutí, naše paláce se hrouť a naše nynější vědění a poznání je špatnější nežli velmi špatné. Máme zde již málo kovářů a málo tkalců; všechny naše technické potřeby musíme krýt buď z Říma anebo z Řecka.“

6) Ano, kdysi před několika tisíci lety bydleli zde v této zemi ovšem sice spíše bohové nežli lidé a budovali díla, nad jejichž zbytky budou ještě nejpozdější potomci této Země žasnout! Ale to, co my nyní vytváříme se podobá jen ničitelům jak v hmotě, tak v duši. Vy však jste národ nezkažený, samorostlý a jinošsky silný, dovedete myslet a chtít a proto se můžete ve svých dílech státi brzy většími nežli kdy byli národové tohoto kraje.

7) Chcete-li však jako lidé opravdu šťastně žít na této Zemi, zůstaňte při své staré prostotě! Předně ona stojí vás málo námahy a práce a za druhé máte jen zcela nepatrné přirozené potřeby, které snadno uspokojujete. Váš chov dobytka na vašich tučných horských pastvinách stojí vás málo práce a starostí a vaše rolnictví, kterým se jen velmi málo obíráte, nelze beztoho za něco považovat; také váš oděv je prostý a snadno zhotovitelný. Potřebujete tedy málo času na vaše přirozené potřeby a proto se můžete více a výhradně obírat duchovním rozjímáním! A

hle, to má mnohem větší cenu nežli stavět s krvavým potem na účet statisíců lidských životů paláce, aby je pak nikdy nezničitelný zub času po tisíce let dosyta ohlodával!

8) A co je konečně taková umělá na sebe položená hromada kamenů naproti jen travnému stéblu, jež bylo vybudováno velkým duchem Božím! Pravím ti: zhola nic! Každé travné stéblo, každý strom je budovou Boží, vyrůstá z milé země bez naší námahy a práce a v krátké době obcerství svým sladkým plodem naše ponebí. Jakou námahu a strašnou práci stojí však člověka takový palác! A co z toho potom lidé mají, když tu po mnohých krvavých létech stojí jejich dílo hotové? Nic než bídnou potravu jejich pýchy, probuzení závisti cizích národů, časem válku a všeliké pronásledování!

9) Věru můj milý černý příteli, to je žalostné štěstí národa, který byl tak hloupý, že těmito mrtvými paláci pokryl své nejkrásnější a nejurodnější pastviny, na nichž by jinak mohlo mnoho statisíc nejurodnějších stromů sypat do klína ušlechtilé plody spokojeným a ve zcela prostých chatrčích bydlícím lidem! Hle, na místě kde je postaveno toto město, mohlo by zcela snadno nalézt nejuvš dostatečnou výživu 10.000 lidí vedle svých četných stád; takto však bydlí nyní ovšem ještě as 100.000 lidí v těchto poškozených zdech! A jakým životem většinou žijí?

10) Kdysi, jak učí dějiny, byl tento kraj obilní komorou, v níž v dobách nouze byli cizí národové zásobováni chlebem; nyní si však musíme opatřovat žito nezřídka z dalekých zemí, a od dalekých národů! Naše stáda jsou v nejbídnějším stavu. Tisíce lidí v tomto městě majíce trochu zlata a stříbra vůbec nepracují, den ze dne si neužitečně potloukají, drží chlípných dívek a baví se s nimi nezřídka nejnižším zvířecím způsobem; to způsobuje vždy mnohé nemoci – něco, co vy vůbec neznáte. Ve dne dokud svítí Slunce, uvidíte toto velké město jako zcela vylidněné; teprve když nadešla chladnější noc, vystupují lidé jako dravá zvířata ze svých umělých kamenných jeskyní a baví se všelijak nač mají chuť A tak hled', prostý synu čistě přirozenosti, to jsou ta požehnání, která mají lidé ze své velké kamenné kultury!"

184. POŽEHNÁNÍ PRVOTNÍ KULTURY PROSTÉHO ČLOVĚKA.

1) (OUBRATOUVISHAR:) „Proto zůstaňte ve své velké a původní přirozené čistotě a nebažte nikdy po takovém ubohém vzdělávání země! Nestavte města! Zůstávejte ve svých prostých chatrčích a budete moci být po všechny časy nejšťastnějším národem Země, zejména, zůstanete-li v pravém poznání jednoho a věčně pravého Boha, budete-li jediné jeho ctít a milovat! I když Ho také nemůžete vidět, může On vidět vás. On vás vždy opatří onou silou, která je vám třeba k zadržení každého člověka nepřátelského živlu. Podle původních zákonů přírodních je člověk pánem nade vším co jest, žije a dýchá na Zemi, pod Zemí a nad Zemí.

2) Vy ještě jste, čím člověk má být! Před vámi prchá rozlícený lev, tygr a pardál; hyeny, a vlci, medvědi a hadi prchají z vaší blízkosti; jen krotká stáda následují vás na každém z vašich kroků! Vyzbrojen těmito vlastnostmi, stojí člověk ještě na oněch vznešených stupních prvního bytí, na které ho Tvůrce postavil na počátku všeho stvoření. Položte se na trávnik, pod nímž provádí chřestýš a jedovatá zmije svou nevázanou hru a oni se vyhnou posvátnému místu, které člověk jako pán přírody použil za lůžko. Zlý mravenec, kletba tak mnohých, lesů a stepí se, odstěhuje, jakmile člověk ve své prasile vstoupí na toto území a zřídí si tu příbytek. Lev, pardál, nejvš zlý tygr se vzdaluje od stád, která střeží opravdový člověk a krokodýla, nilského draka není nikdy vidět v oněch částech země, které obývají lidé. Ibis, čáp a lcz ne ma on (Ichneumon = jed nemá on) jsou člověku co nejochotněji k službám a čistí kraj od všeliké plazící se zvířecí havěti a bystře vidoucí orlové vyhledávají všeliké zdechliny a požírají je, aby jimi nebyl nikdy vzduch zamořen!

3) Ó, jak nádherná je existence pravého člověka v každé krajině a jak bídný život lidí ve městech plných pýchy a páchnoucí sebelásky! V nich je veta po veškeré síle praživota; ve velké obklopující je říši přírody se stali cizími tělesy, cizími bytostmi, které vešly mimo jakékoli pouto s Bohem a tím také s veškerým ostatním stvořením. Musí si budovat pevné hrady a zámky, aby se v nich ohradili a co možno ochránili před nepřátelskou pro ně přírodou!

4) Nechám-li dnes sto lidí přenocovat na oné pastvině, kterou jsem vám vykázal, pak ani jeden z rána příštího dne nevyvázne životem; neboť to již nejsou lidé, nýbrž jejich slabé stínové obrazy a jejich zakmělá těla jsou pravá sídla vše možných zlých a nevykvašených duchů přirozenosti a nepřirozenosti. Okruh jejich vznešeného života není. Již jejich božské já, nýbrž prostě

zvířecké a proto není síly v nich a ještě méně mimo ně. Vnější přirozenost neuchovává v nich již nejvyšší vrcholný cíl jejich existence jako tvorů, nýbrž jen úplnou zvrácenost a úplnou porušenost onoho stupně, na němž má veškeré stvoření přejít ke svému nejvyššímu cíli. Proto je tedy veškeré stvoření vůči takovému lidstvu nejvýš nepřátelské a snaží se je vše možným způsobem zcela zničit, poněvadž v něm již nemůže nic očekávat.

5) Proto ušlechtilý černokožný příteli, buď ty i tvůj celý národ rád, že jste černí, že bydlíte ještě v nevinných chatrčích jara pravého života; neboť právě proto jste ještě tím, čím má být pravý člověk podle řádu nejvyššího Ducha Božího! Zůstávejte proto také stále tím, čím jste nyní, také ve svých nejpozdějších potomcích, pak si nebudete muset nikdy naříkat na nouzi a bídu lidského života!

185. BYDLIŠTĚ NUBIJCŮ V EGYPTĚ.

1) (**OUBRATOUVISHAR:**) „A nyní se odebereme na místo, které vám bude vykázáno k pobytu! Zároveň vám však po celou dobu vašeho pobytu zde přidělím stráž, která vás bude chránit před tímto špatným lidem; neboť tento lid by si z toho pramálo dělal, kdyby vás dočista zahubil a to fyzicky i mravně. Já se tě ani netáži, zda jsi mi zcela rozuměl; neboť vím, že jsi mi dobře porozuměl a že mi budoucně ještě více porozumíš!"

2) Po těchto slovech dal představený znamení úderem na silně znějící kovovou desku a jakoby zázrakem se objevilo množství ozbrojených mužů silně tmavohnědého zabarvení a představený jim poručil v jazyku nám cizím něco, čemu jsme nerozuměli. Když však tento opravdu dobrý představený zpozoroval mé podivení, těšil mne tím, že mi v mém jazyce vysvětloval, co mluvil k onomu ozbrojenci. Šlo o naše nejvýš možné střežení před dotěrností zkažených obyvatel města, kteří mu nepřipadali už ani jako lidé.

3) Jeden z vůdců stráže, který byl téměř tak oděn jako tento přítel a který nám ukázal cestu sem, učinil představenému poznámku že ono jinak sice nejvýš bujné a travnaté místo je pravým pastviskem hadů na němž se nevede dobře žádnému člověku a žádnému dobytku.

4) Představený pravil: „Zkaženým lidem i s jejich dobytkem ovšem ne ale toto jsou ještě praví prvotní lidé, kteří jsou dosud opravdovými pány veškeré přírody -a jejich jakkoli uzpůsobených tvorů! Jim mnozí hadi jistě nejen nic neudělají, nýbrž jim ihned i se svými mláďaty uprázdni jinak nejkrásnější místo. A vy jako jejich strážcové, nebudete mít s touto havětí ani nejmenší nesnáz, o tom můžete být úplně ujištěni! - Nyní však mi přineste 22 párů kožených opánek, jimiž opatříme tyto nezkažené lidi, aby si na naší pichlavé půdě zbytečně nekazili nohy!"

5) Ihned byly přineseny opánky. Nejpohodlnější byly mně a mému sluhovi ihned přivázány; ostatních dvacet donesli na rozkaz představeného čtyřmi strážci našim druhům a když také oni se takto obuli, dostali od strážců pokyn, aby šli za nimi na nové pastvisko. Představený, já a můj sluha a ostatní strážci jsme se však ubírali četnými ulicemi města ven do přerody, kde bylo krásné a velké pastvisko, porostlé zcela nejkrásnější travou, stromy a množstvím datlí, fiků a pomerančů a jiných plodů. Ale viděl jsem také, že pastvina byla asi velmi málo navštěvována lidmi; neboť již zdáli slyšeli jsme šustot nesčíslných chřestýšů.

6) Brzy přišli za námi také moji druhové s četnými stády a velbloudy. Přišedše na pastvisko, nečekali snad až havěť před námi a našimi stády odtáhne, nýbrž zmocnili se hned bez nejmenšího, ostychu úplně pastviska a jeho plodů, prošli křížem krážem toto velké pastvisko a veškerá havěť uprchla k Nilu a za půl hodiny byla celá hladina Nilu pokryta touto havětí; také čtyři nilští draci uprchli náhle před mými druhy a stády.

7) Představený pak vykládal nyní tento zjev též přiděleným nám strážcům a řekl jim, že se s námi mohou zcela bez bázně odebrat do všech částí pastviska; neboť je úplně přesvědčen, že se v noci na celém pastvisku neukáže ani jeden had. A tak tomu také bylo. Již po jedné hodině navečer bylo pastvisko vyčištěno od všeliké havěti.

8) Na druhém břehu Nilu jsme však viděli prchat celé stádo egyptských ovcí před pronásledujícími je jedovatými vystěhovalci a pastýři tohoto stáda utíkali se stádem. Pastýři žalostně křičeli, uprchli však na nilský most; stádo však utrpělo škodu, - neboť několik jehňat bylo velkými šelmami dohoněno a sežráno. Také byla na druhém břehu spousta králíků, jimž tato neočekávaná návštěva přišla velmi nevhod; neboť plazícími se šelmami bylo požráno mnoho mláďat.

9) Strážnímu mužstvu velmi píchaly do očí dříve nedosažitelné nejkrásnější datle, fíky a pomeranče a rovněž také nejkrásnější Roscize (svatojánský chléb), které se tu obyčejně podávaly za potravu velbloudům.

10) Strážmistr pravil představenému: „Čest budiž Isidě a Osirizu! Konečně můžeme také my sklízet, což se nestalo od lidské paměti!

11) Představený však pravil: „Sklizeň budou mít po celý rok jen ti, kdož vyčistili toto pastvisko; jen co oni vám dovolí, smíte si vzít, jinak svévolně však ani list se stromu! Mimoto se sřežte vzývat někde před těmito zcela nezkaženými lidmi vaše nicotné zemské bohy; neboť také mezi vámi není ani jeden, kterého bych nebyl učil znát jedině pravého Boha! Zůstaňte při NĚm, avšak o žádné Isidě a také o žádném Osirizu ani o nějakém Apisu ani slovo! Neboť to vše je a zůstane věčně ničím!”

12) Poté mi pravil představený: „Jak nyní vidíš, jste s pomocí Nejvyššího co nejlépe opatřeni. Já vás nyní opustím, avšak zítra hned za svítání budu opět u tebe; pak už ti zde ve velkém otevřeném chrámě Nejvyššího udělím náležité poučení! A co potom ode mě uslyšíš, sdělíš zase svým druhům! A nyní žijte všichni blaze pod ochranou Nejvyššího.“

13) S těmito slovy se vrátil do města. Tento muž požíval asi již odedávna velkou vážnost u egyptského národa; neboť kdokoli jej potkal, poklonil se před ním až k zemi. On však dělal, jakoby ze všeho toho vzdáváním úcty nic nepozoroval, nýbrž šel, jakoby do nejhlubšího přemýšlení pohřížen, svou přímou cestou zcela kvapně dále.

14) Brzy po západu slunce přišlo mnoho zvědavců z města; avšak nikdo; se neodvažoval ani na dvacet kroků přiblížit se k pověstnému hadímu pastvisku. Někteří na nás volali, abychom se s pastvíska vzdálili, jinak že nás potká něco zlého. Stráž však zvědavé odstrčila a vysvětlovala jim, že tu již nehrozí nebezpečí, neboť naší skrytou silou veškerá jedovatá havěť již dávno přeplavala Nil.

15) A zvědavci brzy odešli a my jsme opatřili stáda, která nám tento večer poskytla tolik nejlepšího a nejvýživnějšího mléka, že jsme naprosto nebyli s to je požit. Tázali jsme se strážního mužstva, zda pije též mléko. S radostí přisvědčili a my jsme jim dali pít tolik mléka, že nebyli s to ho více vypít. Značný ještě přebytek dali jsme do nádob, které jsme vzali s sebou, abychom z něho udělali sýr.

16) Celý rok jsme zde hospodařili, velmi mnoho jsme se od dobrého představeného naučili a zvláště pokud se týče poznání nejvyšší božské Bytosti. S největší vlídností jsme byli po roce opět propuštěni a za dobré nálady jsme se pak vraceli do své země.

17) Brzy potom jsem měl vidění, sestavil jsem ihned karavanu a chtěl jsem vlastně jen do Memphidy, abych sdělil představenému svá vidění. Ten však už o Tobě, Nejvznešenější, věděl a odkázal mě vlastně sem, ukázal mi velmi dalekou cestu až do Alexandrie a svěřil mě nejzkušenějšímu plavci, aby mě přivedl sem. Dal mi s sebou také tlumočníka, kterého jsem však s sebou nevzal.

18) Nyní víš Nejvznešenější člověče z lidí, jak jsem přišel ke své malé moudrosti; a teď řekni také Ty mně jednou určitě, zda stojím na pravém místě, anebo zda mám jít ještě dále! Neboť dlouho se zdržovat nemohu, ježto má cesta do naší otčiny je velmi daleká!”

186. ČERNOCH CHCE MÍT JISTOTU O POBYTU PÁNA.

1) Pravím **JÁ** : „Už jsem ti řekl, že by ti pramálo prospělo, kdybych ti řekl: „Já to jsem!“ anebo: „Já to nejsem!“ To musíš buď jak buď nalézt sám; a to můžeš velmi snadno, protože duch ti k tomu nechybí. Pomysli si, co vše člověk může a co nemůže! Cožpak ti ještě nic nenapadlo, anebo ještě jsi nic nepozoroval ani na sobě, ani na někom jiném?” .

2) Praví černochoch: „Jak jsem již dříve poznamenal, - až na to, že jsme vstupem na tuto zemi vešli zároveň do vašeho jazyka, ještě mně celkem nic zvláštního nenapadlo; mluvím zcela otevřeně a jasně! Když jsem sem přišel, připadalo mně v prvním okamžiku ovšem leccos jaksi podivuhodné; čím déle však zde nyní prodlévám, tím více přirozenosti ve vás všech shledávám.

3) Řeč je tedy stále ještě to jediné, co se tak trochu dotýká něčeho zázračného, může to však být, jak už jsem dříve poznamenal, právě tak dobře zcela přirozený, byť i nevysvětlitelný důsledek vlastnosti této země. Neboť něco podobného jsem zakusil při své cestě velkou zemí egyptskou. Setkali jsme se s Římany a Řeky; mluvili svým jazykem a my jsme jim zcela dobře

rozuměli a z nouze jsme se s nimi mohli zcela dobře dorozumět. S hovory to ovšem nešlo tak hbitě jako zde; ale to vše může spočívat zcela dobře v povaze země, jejího vzduchu a výparu !

4) My jsme v základu zcela prostí lidé, ale zato také mnohem citlivější vůči všelikým zvláštním jevům a dojmům Tak můžeme vidět duše zemřelých, také někdy duše, které podle jejich vlastního doznání tělo ještě nikdy nenesly.- Tyto přírodní duše lze také snadno poznat podle toho, že náhle mění svůj tvar, rozkládají se ve všeliké jiné malé bytosti a opět se mohou stáhnout do tvaru lidského, což je zjev, který jsme u duší zemřelých bratří a sester ještě nikdy neobjevili.

5) Tázali jsme se moudrého představeného v Menfidě, zda také on něco takového pozoroval na vlastní oči. On však pravil: „Toto vše je jen vlastnost zcela jednoduchých a prostých přirozených lidí, kteří neznají podle jména nějaký umělkováním zkažený život. Jemu a Egyptanům se to ještě nikdy nepříhodilo. Někdy se ovšem vyskytly ojedinělé případy, avšak jak jen možno neurčité a nevysvětlitelné, kdežto u nás je vše určité a tedy také spíše vysvětlitelné.

6) Z toho však také dosti vysvětlitelně vyplývá, jak jsme s to zcela brzy porozumět cizí řeči nějakého národa a touto řečí mluvit. Když tedy to, Nejvznešenější člověče z lidí, uvážíš, pak zajisté svou nejvyšší vynikající moudrostí uznáš, že nás v této době naší přítomnosti nemohlo napadnout ještě nic zvláštního, z čehož bychom mohli nezvratně seznat, že jsme již zcela určité na místě, které jsem spatřoval ve svých viděních.

7) Leccos s tím ovšem souhlasí; na břehu malého vnitrozemního moře u hory postavený rybářský dům; mnoho lidí vysokého stavu a vážnosti; také jsi skutečně velmi podobný onomu nad všechny pojmy svítícímu člověku, kterého jsem sedmkrát spatřil v nejvyšším vytržení ve svých viděních! Ale onen světlý člověk provedl svým slovem vše; řekl jen - a bylo to tu. Nebe a Země tu byly podrobeny a nepřehledné zástupy čekaly na Jeho pokyny!

8) Nuže, Nejvznešenější člověče z lidí, to zde přece jen ještě nebylo! Poznal jsem zde ve vás, tak jako přede dvěma roky v představeném v Menfidě nejvyšší dobré a moudré lidi, - ale z toho co jsem očekával, nenalezl jsem ještě nic a právě proto se tě táži, zda jsem na pravém místě či ne. Řekneš-li ano, uvěřím tomu a zůstanu; neboť tvé slovo mi úplně postačí, neboť v každém případě jsi veliký mudřec. Řekneš-li však ne, anebo neřekneš-li mně zase nic, vydáme se opět na cestu k domovu a naše stáda, která jsme na radu onoho moudrého představeného zanechali za zlato a stříbro v Menfidě, odkoupíme zpět za nespoteřovaný zbytek peněz, které nám představený zapůjčil za zanechané stádo, z něhož však má zatím užitek.

9) Nejvznešenější člověče z lidí, že já a my všichni, i když také nezdobí naše těla bílá kůže, nemáme v sobě nic falešného a záluďného; my všichni hledáme úplnou pravdu, na níž nám všem záleží a máme také živou naději, že ji najdeme buď zde anebo někde jinde! Jsme-li tedy na pravém místě, potvrď nám to a my učiníme rádi vše, co budete od nás žádat!"

10) Pravím **JÁ** Rafaelovi: „Jdi a dej jim znamení, aby věděli na čem jsou!

11) Ihned přistoupil **RAFAEL** k černocho (Oubratouvisarovi) a řekl: „Příteli, nenechal jsi ve své otčině něco, kvůli čemu jsi se chtěl v Menfidě vrátit, abys to přinesl? Chtěl jsi tím představenému učinit zvláštní dar za jeho námahu, kterou s tebou měl a proto jsi to zavinul do čerstvého plátna, leč pro rychlé odcestování jsi to pak zapomněl doma a to v jednom koutě tvé chatrče, kde to ještě leží. Přeješ-li si to, okamžitě ti to opatřím! Mluv, jak chceš, tak se stane!“

12) Práví **černoch**: „Ne kvůli mému přesvědčení, zda jsem na pravém místě, neboť již tím, že jsi mi řekl co jsem doma zapomněl, vím, že jsem na pravém místě, neboť něco takového může spatřovat jen vševidoucí Boží oko - nýbrž učinil bys mi velmi dobrou službu; neboť chtěl bych tím na cestě k domovu způsobit dobrému představenému v Memfidě jistě velmi velkou radost, protože je velkým přítelem vzácných přírodních výtvorů! Celá ta věc o sobě nemůže mít naprosto žádnou cenu leč nejvyšší jen cenu domnělou, skutečnou cenu naprosto nemá! Ale je překrásná!“

13) Vtom podává Rafael v plátně zavinutý krásný přírodní výtvor černochovi a ptá se ho zda je pravý.

14) **Černoch** upadne při této skutečnosti téměř do mdlob a vzkřikne řka: „Ano, to je ono, to je ono! Ale jak jsi mohl tento klenot dopravit sem, když jsi se ani na okamžik nevzdálil ode mne?! Cožpak jsi mi jej snad jako mladý odvážný Egyptan ve službách představeného odcizil doma mně nepochopitelně úskočným způsobem? Cožpak jsi nás snad před rokem, když jsme se vraceli z Memfidy domů, tajně s několika společníky tvého druhu provázel až do blízkosti mých chatrčí a všiml jsi si mého. přibytku?“

15) Ano, ale k čemu toto mé zcela hloupé dotazování?! Měl jsem to přece doma v ruce ještě několik okamžiků před naším odcestováním, položil jsem to pak po dobu výstroje svého velblouda a sestavování stáda do kouta své chatrče a přikryl tykvovou miskou! Při sestavování stád a vystrojování svého velblouda zapomněl jsem na ony nejkrásnější přírodní výtvoř; ty jsi mi to nemohl odcizit! Zřejmě jsi to tedy přinesl zázračně; ale - jak, jak, jak je to tobě, člověku zřejmě z masa a krve možné?! Vždyť zde, tam a opět zde byl nejrychlejší okamžik! To je čistě jen Bohu možné jednání! Ty jsi buď sám Bůh anebo nějaký pravý Jeho sluha!"

16) Praví **RAFAEL**: „To prvé ne, zato však to druhé! Avšak hled, při odnášení tvého krásného přírodního výtvořu jsem na něco zapomněl a to je ona tykvová miska, kterou jsi v chatrči přikryl svůj klenot! Také ji budeš k němu ihned mít! Hle, již je zde! Vlož nyní svůj klenot dovnitř a odhal jej před námi; neboť jsou zde mnozí, kteří by tvůj nalezený poklad rádi viděli!"

187. NUBIJCI POZNÁVAJÍ PÁNA.

1) Tu jsou černoši z obdivu za obdivem jati závratí; neboť to je pro ně něco, co považují na devšecko! Jsou to čistí, ještě zcela nezkažení přirození lidé a jako ještě opravdoví páni přírody dovedou pevností své plné víry a vůle leccos, co se musí člověku světskou prostotou již co nejhlouběji padlému jevit jako velké zázračné dílo a proto by bývalo velmi těžké způsobit jiným zázrakem na tyto prvotně přirozené mysle. S uzdravením nemoci by se tu nepochodilo; neboť tito praví přírodní lidé nemoci neznají. Jejich předkové dosahovali vždy velmi vysokého staří a jejich umírání bylo vždy jen zcela klidné bezbolestné usínání.

2) Děti jim nikdy neumíraly, protože byvše zcela v řádu zplozeny, také zcela dokonale dozrály a. přišly na svět zdravé jako buk; také byly potom přirozeně správně živeny a proto se v nich nemohla usadit žádná choroboplodná látka. Kdyby pak před nimi někdo léčil nějaké nemocné, musel by jim dříve vysvětlit, co vlastně nemoc je a čím vzniká. Tím by jim však zřejmě více uškodil nežli prospěl; neboť vzít na vědomost hříchy a jejich následky, znamená téměř tolik, jako se jich dopustit.

3) Tu snad někdo míní, že by se snad neminulo účinkem probuzení z mrtvých. Také to by těmto lidem ničím nebylo! Neboť oni pohlížejí na smrt těla jako na velké Boží dobrodiní člověku a takový čin by dokonce považovali za zločin proti řádu nejvyššího Ducha Božího, dokud nebudou moci být Mnou poučeni o něčem lepším. Na vyvolání velké bouře by pohlíželi zcela přirozenými očima své nejvyšší senzitivní mysli; neboť oni sami mají stále mocný vliv na přírodní duchy vzduchu, vody, země a ohně. Ale pohyb, který neporovnatelně předstihuje rychlost jejich vystřeleného šípu je pro tyto lidi pravým zázrakem, který může být vykonán jen Bohem a Jeho nejvyššími služebními duchy, nikdy však nerozumnými slabými a smrtelnými lidmi této Země.

4) Když se naši černoši dosyta vynadivili, pravil vůdce svým druhům: „Bratři! Já a vy všichni. jste viděli nyní čin, který, je sto provést jen Bůh Sám; neboť my nejsme s to dokonce ani myšlenkami tak rychle do naší otčiny a odtud opět až sem se vrátit, jak rychle tento Boží sluha přišel tam a s mým klenotem se vrátil zpět! Jsme tudíž na pravém místě a smíme se zde pohybovat jen s největší úctou a stálým vnitřním uctíváním toho, který je s nepomyslně nejvyšší božsky vznešenou tváří tamto uprostřed u velkého stolu.

5) Co On nám ve Svě nevyšlovitelné milosti a laskavosti řekne, to nám bude od nynějška nejsvětějším přikázáním, které budeme jako světlé skály naší otčiny uchovávat v našich potomcích až na konec všech časů, které této Zemi bude ještě prožívat! Vy víte, co nám moudrý představený prorokoval o věčné zásluze tohoto nejvznešenějšího Bohočlověka! Je tomu tak, o tom jsme nyní dokonale přesvědčeni! Protože je tedy tomu tak a ne jinak, pak tedy také víme, co máme naproti tomu činit a čeho dbát!

6) Daleká a obtížná byla cesta sem; ale kdyby byla ještě tisíckrát tak daleká a také tisíckrát obtížnější, nevyvážila by přece jen ani v nejmenším velikost této nepochopitelně nejvyšší, námi všemi navěky nezasloužené milosti! Neboť tamto sedí onen věčný všemohoucí Duch v lidské podobě, jenž pouze Svou vůlí a ze Svě vůle učinil nebe a Zemi a vše co tu je, jak nám to náležitě vyložil moudrý představený v Memfidě.

7) Stojíme nyní před pravým věčným Bohem, jenž nás učinil a oživil. Každý okamžik našeho života je v jeho ruce; kdyby chtěl On, pak by nás tu již nebylo. Krátce On jediný je vše ve všem a vše co tu jest, není bez Něho nic! To pravilo Mé vidění a takto nás také poučil předsta-

vený Memfidy a tak to máme přijímat a navěky tak tomu věřit. - Nyní věčný Pán a Mistr chce, jak se zdá, něco s námi mluvit! Proto třeba dávat pozor, jakoby šlo o nejnebezpečnější lov na lvy, jaký nám popsal představený v Memfidě!"

188. O POŽEHNANÉ POKOŘE.

1) Když byl černocho promluvil k svým druhům tuto opravdu důstojnou řeč, povolal jsem vůdce a. tázal se ho, zda on a jeho druhové nemají snad hlad a žízeň a jsou-li hladoví a žízniví, co by si. přáli jíst a pít. Neboť cesta po moři tráví a oni budou jistě potřebovat jídlo a pití a proto ať se jen vysloví a bude jim ihned pomozeno!

2) Práví **OUBRATOUVISHAR**: „Ó, jaká milost! Ty, vše ve všem povoláváš bídneho pozemského červa, aby vyslovil svou potřebu před Tebou, nejvznešenější věčný Duchu! Avšak před Tebou v prachu v nejúplnější nicotě se válející červ se neodvažuje z převeliké úcty před Tvou božskostí vyslovit ani slovy, aby se Tobě věčně Nejsvětějšímu příliš nevhodným slovem velmi snadno neznelbil a abys pak na něho nepohlížel hněvivými očima. Máme sice ještě z Egypta několik pytlů plných sušených fíků a datlí, také něco dvakrát pečeného chleba, který naší střídmosti pro náš krátký pobyt zde vystačí. Proto ti s nejděčným a nejkroušenějším srdcem vzdávám svůj pramálo významný dík za Tvou převelikou milost kterou nám chceš poskytnout!"

3) Právím **JÁ** : „Příteli, budeš-li se stále v tak nesmírné a více než ze tří čtvrtin nepotřebné úctě pohybovat přede Mnou, pak Mně Samému bude sotva možné, abych ti dal s sebou nějaké světlo do tvé otčiny! Ostatně Mně jako Tvůrci neprokazuješ nikterak příliš velkou úctu tím, že se jako přece zřejmě Mé dílo naprosto nic neceníš a že se ponižuješ hluboko pod důstojnost červa v prachu vši nicotnosti se válejícího! Neboť takovým podceňováním sebe sama přede Mnou svým Tvůrcem, zlehčuješ přece zcela podivně Toho, jenž tě ze Své nejvyšší moudrosti stvořil a utvořil.

4) Hleď, ukáže-li ti nějaký člověk umělecké dílo které učinil a ty bys je pak pro sebe od něho odkoupil a zakoupil, protože se ti velmi zalíbilo, prokážeš pak moudrému umělci úctu tím, když všechna jeho ostatní díla a nadevše umělce samého pochválíš, ale pro stejně nádherné sebou od něho odkoupené umělecké dílo nebudeš moci nalézt dost nejšpatnějších slov hany proto, že je nyní tvým vlastním?!

5) Hle, tento způsob pokořování přede Mnou není proto naprosto moudrý, nýbrž titěrný a bláznovský! Neboť považuješ-li se za příliš špatného a bezcenného, pak Mně tím říkáš snadno pochopitelně do očí, že jsem i se Svým celým stvořením ubohý packař!

6) Jestliže však Mou hodnotu spravedlivě v sobě uznáváš a sebe sama nepovažuješ za nekonečně nepatrného, ubohého a špatného, abys si se Mnou o tom či o onom pohovořil, pak Mne ctíš v sobě samém a poznáváš Mou božskou znamenitost také ve své vlastní podstatě; a takto postaven můžeš mít z Mé přítomnosti živý a pravý užitek, kvůli němuž jsi vlastně sem přišel jinak tvé převeliké pokoření přede Mnou není s tvé strany hříchem vůči Mně; neboť má své důvody v tvém velmi zbožném vychování od dětství.

7) Ale nyní jsi dostal také v této věci pravý názor! S tím tvým dosavadním názorem bychom nemohli být spolu v dobré shodě; neboť měl bys ustavičně jakousi neomezenou zbožnou plachost přede Mnou a ta by tě nutila k tomu, abys toto místo pro tvůj zbožný pocit příliš nesnesitelně svaté co nejdříve opustil, abys pak v Memfidě a konečně doma nesmírně mnoho a nejvyš mimořádných věcí mluvilo Mé, tobě nesnesitelné svatosti! A to by však také byl celý užitek, který bys si odtud odnesl pro sebe, pro svůj národ a potomky tvého národa. Byl bys s tím spokojen?

8) Jistě ne! Neboť v jasnějším okamžiku tvého života bys přece jen sám musel hlasitě zvolat a říci: „Ano, copak je to nyní?! Copak jsem šel ve své poradě se sebou samým na tak dalekou a obtížnou cestu jen proto, abych musel na dosaženém místě nejvyš namáhavě nalezeného určení ze samé nejhlubší úcty téměř si zoufat?! Ne, to byla strašná slast a blaženost, jejíž opakování bych si jistě v celém svém životě nepřál!“ Hleď, to bys z toho měl na konci své cesty až sem!

9) Proto je také zde na místě dát zavládnout rozumu a pomyslet, co je v každém poměru života správné a slušné a pak budeš moci všude vždy dobře a čestně obstát a čerpat pro život vždy živý užitek. Pryč tedy s tvou přehnanou úctou přede Mnou! Miluj Mne jako svého Tvůrce,

Otce, Mistra a Pána ze všech svých životních sil a miluj také své bratry jako sebe sama, tak učiníš více nežli dost! A když Mne oslovuješ, říkej Mi zcela prostě Pane a Mistře, čímž také jsem, - vše ostatní sem však dávno již nepatří!"

189. OUBRATOUVISHAR LÍČÍ SVOU OTČINU NUBIL.

1) (**PÁN** :) „Ptal jsem se tě předtím, zda máte hlad a žízeň a to proto, že až příliš dobře vídím, že jste všichni zcela žízniví a hladoví. Den trvá nyní již čtyři plné hodiny a vy jste od včerejšího poledne nic nejedli ani nepili; neboť mléko na lodi jste mít nemohli a voda byla již zahnilá a tedy špatná. A tak tedy Má starost o vás směřuje především k tomu, abyste dostali tělesnou posilu; neboť bez ní byste nemohli nabýt onoho klidu, který je třeba k tomu, abyste pak tím trvaleji přijali duchovní potravu. Neboť chtít hlásat evangelium tomu, komu kouká hlad a žízeň již z očí a uší, dříve nežli jsme ho nasýtily, bylo by korunou lidské samolibé pošetilosti! Proto také musíte být nejprve zaopatřeni tělesně; pak se teprve ohlédneme po evangeliu!

2) Ale zde se budete již muset proti vašemu zvyku spokojit s Mými stoly a vaše červivé datle a fíky dát sežrat vašim velbloudům. Posadte se tedy ke stolům, které tu stojí prázdné a budete ihned dostatečně opatřeni pokrmem a nápojem! Ty, Oubratouvishare, se neboť také ty jsi svému národu pravým králem a tento stůl králů, kteří se mají navzájem domluvit, jak mají vést a vychovávat na lidi!"

3) Všichni uposlechnou a náš Marek je s pomocí neviditelných pomocníků také pohotově s dostatečným množstvím nejlepších ryb; a když jsou černoši u stolů, přináší se také již ryby, chléb, sůl a víno a hostům se dává na srozuměnou, aby se pustili do jídla. Černoši se ihned pustili do kouřících se ještě ryb, požívali chléb a víno a shledávali vše velmi dobré a chutné.

4) Vůdce, jenž nyní měl již více odvahy, řekl: „Pane mého života, něco tak chutného se mého ponebí ještě nedotklo! Ryby máme a také je někdy jíme doma; ale to je u nás pokrm uložený za pokání. Kdo se nějak nezpůsobně zachoval vůči jednou trvajícím řádům, ten dostane k jídlu ryby; kdybychom je dovedli také takto připravit, věru, pak by přestaly být pokrmem pokání!

5) Ale, copak je to za vodu, kterou zde dostáváme pít? Chutná též nevýslovně dobře; tu bychom mohli pít v každé době i bez žízně a rovněž také stále jíst tento chléb sladký jako med! Také v Memfidě jsem dostal od představeného někdy jíst kousek chleba, leč ten mně rozhodně nepřipadal tak sladký. Především však obdivuji zde tuto vodu! (Víno; vyd.) Kde je pramen této vody? Lze ji zde u vás koupit? Chtěl bych ji vzít trochu s sebou do své otčiny a dáti tak ochutnat vodu ze země nebeských polí.

6) Země je zde také mnohem krásnější nežli u nás! Zde je neobyčejná rozmanitost! Všude to překypuje bujným vzrůstem bylin, keřů a stromů; u nás jsou jen určité pastviny, které jsou rovněž porostlé, ale jinak je vše pusté a prázdné. Zde jsou hory většinou až k vrcholu porostlé nejkrásnějšími stromy a vypadají zcela libě; u mě doma jsou to zcela holé skály, zřídka na některém místě porostlé trochu šedočervenavým mechem. Vypadají nejvýš rozeklané a zvětralé. Jejich barva je většinou ohnivě červená a tmavošedá a jsou tak příkré, že je možno tu a tam se na ně vyšplhat jen s největším nebezpečím života. Je-li člověk jednou na nějaké výšině, nemůže tu vydržet horkem, odpoledne již naprosto ne; neboť tehdy se vrcholy hor velmi rozžhaví, takže ryby na ně položené se v několika okamžicích úplně upečou, také maso jehňat a koz. Odpoledne si nesedne dokonce ani orel na vrchol hory a kozorožci sestupují dolů do niv šumného Nilu.

7) O, my obýváme velmi tvrdou a převelice horkou zem, kde opravdu časem se stává nejvyšším těžkým být a zůstat člověkem! Daleko od Nilu by bylo nemožné bydlet zejména v pozdní letní době; neboť tu mohou nastat dny, ve kterých se roztaví kameny a písek, - obzvláště když za některého odpoledne začíná vanout vítr od jihu. Tu je vidět nad rozsáhlými pustinami přímo se valit plameny a lidem a zvířatům nezbyvá nic jiného, než aby obejmulí dobrý Nil, jenž u nás teče podivuhodným způsobem zcela studený.

8) Asi poslední tři měsíce roku, nežli přijde měsíc dešťů je však u nás nejhůře; neboť tu přichází ohnivě bouřlivé počasí. Nastává strašné dusno; mraky podobné nesmírným plamenným sloupům vystupují za horami a nakonec pokrývají celou oblohu; nescísné blesky se řítí s nejhroznějším hromobitím z šedočerné pokrývky nebeské a přivádí vždy lidi a zvířata do veliké hrůzy. Způsobují sice málo škody, protože se vybíjí většinou ve vysokém vzduchu; ale není to

věru žert, když musí člověk často po čtyřicet dní a nocí neustále naslouchat tomuto rachotu, řevu, sykotu a hukotu a přitom být ještě ve strachu, že bude co nejhanebněji spálen nějakým k zemi příliš se přiblíživším bleskem,- což se již někdy stalo, zejména oněm lidem, kteří v této době co nejpečlivěji nepotrou své tělo tukem.

9) Minula-li tato ohnivá doba, začne pršet a, prší pak dobré čtyři až šest týdnů čili doba proměn měsíců. Déšť padá jemný a hustý a na nejvyšších vrcholech hor někdy ovšem také sněží. Na sklonku doby dešťů bývá často citelné chladno, takže se pak často musíme ohřívát u ohně. Toto není sice také nic obzvláště blahodárného, ale je to přece vždy lepší nežli pobyt v pozdním létě.

10) Tak je postaráno o náš život a bydlení, o náš hon a shon! Je nám přestát velmi mnoho nesnází a zcela málo příjemného. O, jakým nebem jsou tyto krajiny proti krajinám našim! „Jak rozkošně se musí žít zde v tomto pravém zemském nebi a jak pustě a smutně to vyhlíží naproti tomu u nás! Avšak Ty, ó, Pane, jsi tomu tak chtěl, abychom, to, vězíce v našich černých kůžích, neměli jinak a bude to tedy také již zcela správné a ještě nikdy nikdo nereptal proti takovýmto Tvým božským zařízením!

11) Naše kůže černá jako uhlí je nám v mnohé příčině zajisté velmi těžkým břemenem; neboť předně přitahuje podle našich četných zkušeností horko mnohem více, nežli nějaká jasnější barva a zadruhé jsme naproti vaší bílé tvářnosti vždy hrozně škaredí. Jak krásná je na příklad nebeská postava této zde přítomné panny a jak škaredá naproti tomu postava panny u nás! My to vidíme a cítíme a přece se nemůžeme zbarvit jinak. Jak krásný vlas máte vy a jak škaredou, zcela zmotanou černou krátkou vlnu máme k ozdobě hlavy my! My však nereptáme a jsme spokojeni se vším, co jsi nám, ó, Pane a Mistře, udělil.

12) Nyní vám však musím ukázat svůj krásný přírodní výtvar a Ty, ó, Pane, co nejmilostivěji určíš, jakou by asi mohl mít cenu!"

190. POKLAD OUBRATOUVISHARŮV.

1) Tu rozbalil náš **OUBRATOUVISHAR** z bavlněného tkaniva svůj klenot a postavil jej přede Mne, řka: „To je to, co jsem našel v drti jistého horského úbočí a nemohl jsem to nesebrat a neuschovat! Lidské ruce neměly s tím jistě nikdy co dělat! Zdá se to tedy být čistý výplod, tak zvaná hra přírody. Co je to a jakou cenu by to mohlo mít? Neboť s něčím bezcenným bych nemohl nikdy učinit dar nějakému člověku.“

2) Pravím **JÁ** : „To je nejvzácnější drahokam a to největší broušený diamant. Byl však takto broušen a hlazen lidskýma rukama a ztratil jej jeden vojevůdce v boji s velkým stádem hladových lvů a pardálů v dobách, když Peršané dobyli Egypt a při té příležitosti pronikli také až do pouště nubijské; udělalš tím představenému z Memfidy dar pozemsky nesmírně cenný a to pro jeho mimořádnou vzácnost.

3) Hle, tento kámen Byl broušen a hlazen 170 let, potom se stal korunním klenotem několika perských králů, až jim konečně jeden král poctil jednoho ze svých největších vojevůdců; a právě tento vojevůdce jej pak ztratil u pustých hranic vaší země, kde se to v té době jen hemžilo lvy a pardály. Tato zvířata jsem také tehdy postavil k vaší ochraně. Jinak by vás byli velmi bojovní Peršané jistě našli a vaše stáda by byli velmi zle ztenčili.

4) Jako jsi však byl určen, abys našel dokonce pozemsky nejvzácnější poklad, jenž už několik set let odpočíval pod valouny, tak jsi tedy také povolán, abys našel největší a nejvzácnější poklad pro ducha a z něho pro vaše duše. Ty jsi hledal a také jsi co nejčestněji našel co jsi hledal! Tvá černá kůže ať zůstane Mi jednou z nejvzácnějších barev.

5) Evangelium, které Já vám nyní budu kázat, bude jen u vás zachováno zcela čisté. Ty se staneš Mým předním apoštolem pro své černé bratry a sestry! V krátké době vám všem pošlu pomocníka! Ten vás povede do zcela šťastné krajiny vaší části země a naučí vás rolnictví a jiným užitečným uměním, která jsou velmi třeba pro tento pozemský život.

6) V oně vám nyní ještě úplně cizí zemi budete zcela spokojeným a šťastným národem a budete zachovávat čistotu Mého slova a Mé nauky. Běda však těm, kdož vás v pozdějších dobách budou snad vyhledávat, aby vás potlačili a podmanili; proti těm Se chopím já Sám žhoucímho meče hněvu a potru je až do posledního muže! A tak, vy černoši, zůstanete v uzavřeném zcela velkém koutu jako stále svobodný národ až na konec časů.

7) Kdybyste však jednou byli mezi sebou nejednotní - což také musí být možné kvůli vaší svobodě - budou se mocní mezi vámi vnučovat za krále, budou vás soužití krutými zákony a s vaší zlatou svobodou bude pak na dlouho anebo také snad zcela navždy konec! Tehdy budou vaše děti chřadnout ve veliké nouzi a toužit po vysvobození, které však potom dá na sebe velmi dlouho čekat. Proto se zařídte tak, aby mezi vámi nepovstali králové, leč takoví, jakým jsi ty! Neboť ty nejsi utiskovatel, nýbrž pravý obšťastňovatel svého národa a to je tedy také v Mém řádu a ať to také u vás tak zůstane!"

191. ČERNOŠI PŘIŠEDŠÍ ZA NIMI.

1) (**PÁN:**) „Mé jméno je Ježíš z Nazaretu, pozemsky jako člověk a od věčnosti jako Jehova avšak od nynějška zůstane navěky Ježíš. V tomto jménu budete s to vše konat a uskutečnit nejen časné, nýbrž také navěky!

2) Milujte Mne jako svého Boha a Pána a Mistra nadevšecko a mezi sebou se milujte jako miluje každý sebe sama, tak budete zůstat v Mé lásce, v Mé síle a moci a Mé Světlo nikdy neodstoupí od vás!

3) Budete-li však slábnout v lásce ke Mně a k svým chudým bratrům a sestrám, pak bude také ve vašich srdcích temněji a Má síla a moc ve vás zmizí a stane se velmi nepatrnou! Budete-li pak také tehdy Mé jméno volat, chtějíce jím působit, nepropůjčí vám již žádnou sílu a moc; neboť všechna síla, všechna moc a veškeré zdařilé působení ve jménu Mém se dostane jedině láskou ke mně a z ní k bližnímu.

4) Mé jméno samo nepůsobí nic, nýbrž jen láska v něm, skrze mě a k němu a z ní k bližnímu! Ke komu by však přišel chudý a prosil ho snažně o nějakou pomoc a on by mu řekl: „Jdi a vydělávej si!“, věru, ten nemá Mou lásku a ve jménu Mém se mu nedostane žádná moc a síla!

5) Nyní jdi, řekni to svým druhům a potom přijď a já Sám ti budu zvěstovat další evangelium! Staň se!

6) Oubratouvishar se Mi co nejlouběji poklonil a šel ke stolu k svým druhům, aby jim sdělil co byl ode Mne uslyšel. Jak velké však bylo jeho překvapení, když místo tentokrát s sebou vzatých asi dvaceti žen, shledal sedět mezi nimi u stolu 34 žen. Poznal je ovšem ihned jako své sousedy a nejbližší příbuzné a jak je zcela snadno pochopitelné, jeho prvá otázka nebyla jiná, nežli jak a kdy přišly za nimi.

7) A ony přišedší za nimi odpověděly: „Sám vidět a slyšet divuplné věci je lépe nežli si je dát pouze vypravovat z úst očitých a ústních svědků byt' nejosvědčenějších věcí! Byly jsme o půl dne cesty stále za vámi!

8) Byly bychom to nepodnikly, kdyby brzy poté nebyl k nám přišel jakoby ze vzduchu nevýslovně krásný, oslnivě bílý jinoch a přímo nás k tomu nepobádal. Sestavily jsme stádo krav, býků a malé stádo ovcí a přišly jsme s tím až do Memfidy; tam nám již zdaleka se svými lidmi přišel naproti dobrý představený a pravil, že také on dostal právě o nás zprávu od podobného jinocha a proto nám tedy šel naproti.

9) Podal nám o vás zprávu, vzal zatím naše stáda do úschovy a za to nás opatřil zlatem a stříbrem v různých oddílech váhy a ceny za účelem všude nyní obvyklé výměny za všeliké prostředky k živobytí a jiné předměty a věci. Poděkovaly jsme mu a on nám dal s sebou až do Alexandrie průvodce, kteří nás na cestě opatrovali vším potřebným a také nám obstarali v Alexandrii bezpečné plavidlo, na němž jsme byly dopraveny přes velkou vodu nikdy končit nechtějící.

10) Když jsme byly vysazeny na břeh, našly jsme zcela neporušené v písku vytlačené vaše šlépěje a podle této stopy jsme šly za vámi. Konečně jsme k vám přišly tak blízko, že jsme mohly zcela dobře rozeznat prach rozvířený vašimi velbloudy; teprve když jste se ztratili za lesem a za horou, nemohly jsme vás již pozorovat.

11) Tu nám právě přišel vstříc onen jinoch a přivedl nás sem, o čemž nedovedeme nic jiného říci, nežli že jsme nyní samy plny úžasu zde! Jak jsme však odtamtud přišly sem, o tom nevíme ani tolik jako o nějakém nejhorším snu!

12) Tobě však onen Nejvznešenější nyní odevzdal něco pro nás! Co je to? Mluv! Neboť podle tvých vidění, o nichž jsi nám mnohokrát vypravoval, vyhlíží navlas podoběn tomu, kvůli němuž jsme sem vlastně ty a my všichni přišli! Mluv, mluv!"

---

192. O BYTÍ ISIS A OSIRIS.

1) Praví **vůdce**: „Tomu, bratři a sestry, věříme, protože jsme nyní očitými svědky toho, co zde před námi je a trvá! Veškerá lidská moudrost, veškeren rozum, ba i nejčistší a nejměkčí osvícený rozum nemůže pochopit, že by bylo nějak možné i jen pomyslet na to, co zde jest a co zde prodlévá.“

2) Ó, vy ani netušíte a nemůžete si také učinit pojem o tom, co je zde! Já jsem si podle svých vidění představoval něco přibližně nezměrně velkého, co mě zde bude očekávat; ale k něčemu tak nejvyšší nezměrnému a nekonečnému se nemohla ani má největší a nejsmělejší myšlenka odvážit a povznést a přece je tomu tak a je to tu zjevně před našima užaslyma očima!

3) Vy znáte to, o čemž jsme jedině a toliko já a představený v Memfidě po celý rok před vámi zcela hlasitě jednali, ačkoliv představený často říkal, že stačí, budu-li já sám zasvěcen do jeho hluboké moudrosti. Já jsem však řekl: „Hle, pane, jsou zde moji bratři a sestry! Žádný není nějak menší nežli já sám; proto tedy, pane, nezatajuj před nimi nic kvůli mně!“ A poté mluvil vždy nahlas.

4) Když nás asi za půl roku zavedl do Karnaku ke Koraku, aby nám tam odestřel staroslavný závoj Isidin, byla vás také přes polovina s sebou a všechno jste slyšeli a viděli tak jako já.

5) Viděli jsme tam dva zvláštní obrazy: předně obraz Isidin (I-sis, živobytí prvotního života), skrytý za hustým závojem a vedle toho obraz Osirisův (Ou sir iez; pastva čistého duchovního člověka).

6) Prvý obraz představoval ohromnou ženu s plnými ňadry; někde byla prý také místo námi viděné ženy plných ňader postavena kráva.

7) Druhý obraz Ou sir iezův představoval zvláštní bytost. Na rozsáhlé tučné pastvě stál muž, obklopený mnohými stády, která se pilně pásala a onen zvláštní muž stál uprostřed všelikých plodů a v postoji pojídajícího.

8) Těmito oběma obrazy představovali Egypťané, jak jste slyšeli z úst moudrého představeného, nejprve zastřené prabytí Boží tvořící a vše stvořené vyživující a udržující Bytosti - a druhým nezastřeným obrazem vše stvořené, žijící a stravující celého stvoření.

9) Zde nám představený začal všem hlubokými slovy moudrosti vysvětlovat podstatu jediného věčného pravytí Boha a my jsme poznávali, že je to jistě nějaká všemohoucí nejmoudřejší Prabytost z níž v celé nejvyšší věčné nekonečnosti vzešly veškeré bytosti a nyní také nadále jsou vyživovány a udržovány.

10) Tato Boží Prabytost není nikomu nějak pochopitelná, protože naplňuje celou nekonečnost a je nejvyšší skrytá všude jak v prostoru, tak i v času přítomna. Z tohoto důvodu byl vždy zastřen obraz Isidin a nikdo nemohl a nesměl odhalit mocný závoj Isidin, leč jen za jistých obzvláště svatých dob nejvyšší velekněz, - avšak i on před lidem jen nejspodnější obrubu.

11) Tehdy jste pojali přenes mírnou úctu před Prabožstvím, jakož i neméně já. Na cestě z Karnaku (ne nahý, tedy zahalen a zastřen) ke Koraku (pokorný jako rak) se nemluvalo o ničem jiném nežli o Prabožstvím a představený nám vysvětloval u každého stromu, jehož nitro je též zahaleno před očima každého, zastřený obraz Isidin a náš úžas a naše úcta stoupala s každým krokem našich vedoucích nás velbloudů.

12) V každém přírodním předmětu - začali jsme spatřovat záhadný obraz zastřené a závojem zahalené Isidy a představený měl z nás svých černých učedníků opravdovou radost a počínajíc od Karnaku jsme se dívali na celou přírodu zcela jinými očima nežli předtím.

13) Jaké nádherné a velké rozmluvy byly potom mezi námi vyměňovány a jakou úctou byla celá naše mysl jata, když jsme ve volných hodinách obrátili své myšlenky a slova k jedné věčné Boží Prabytosti! Jak často jsme s dobrým a moudrým představeným v Memfidě mluvili o tom, jak nevýslovně oblažující pocit by muselo v člověku vyvolat to, kdyby bylo nějak možné aspoň jednou slyšet v srdci - i když také jen zcela tiše, přece však určitě - slovo nejvyšší Boží Bytosti!“

193. VELKÝ SKALNÍ CHRÁM JABUSIMBIL.

1) (**OUBRATOUVISHAR:**) „Tázali jsme se představeného, zda se něco podobného na celé Zemi ještě nikdy nepříhodovalo nějakému nejvyššímu spravedlivému člověku.“

2) Představený pokrčil rameny a řekl: „Bezprostředně jistě ještě nikdy; ale o slyšení prostřednictvím máme ze spisů a ústních podání opravdové příklady, že dokonce velmi spravedliví a zbožní lidé byli uvedeni do určitého vytržení, v němž spatřovali Ducha Božího jako světlo naplňující všechny prostory nekonečna a shledávali, že oni sami jsou částí tohoto světla. Ale všichni, jimž se dostalo této milosti doznávají, že v tomto světle byli skrz naskrz uchváteni nevyslovitelným pocitem blaženosti a začali prorokovat - a co prorokovali, to se vždy splnilo. Ještě nikdy žádný smrtelník neviděl pravého Praboha pod jinou podobou!“

3) Člověk jako omezený tvar by si sice chtěl přiblížit praboha, jeho srdce prahne po tom, aby jednou v přístupném lidském tvaru uzřelo Stvořitele a mohlo s Ním, s tímto věčným Praduchem vyměnit slova jako s nějakým člověkem; ale to není nic jiného nežli pošetilá žádost slabomyšlného člověka, která je sice v jistém směru velmi odpustitelná, avšak věčně nikdy nemůže být uskutečnitelná, neboť konečné se nemůže stát věčně nikdy nekonečným - a nekonečné věčně nikdy konečným!

4) Tak mluvil k nám moudrý představený a my jsme to také pochopili tak dobře, jak to bylo možné našim slabým schopnostem.

5) Přesto se však vnucovala u každého z nás sama s sebou nějaká byt' sebevětší Boží osobnost, neboť jsme si nedovedli nikdy zcela představit, že bychom byli v Boží nekonečnosti opuštěni. Naše srdce si žádalo vždy nějakého osobního viditelného a milovatelného Boha, i když náš rozum také vždy vyhlásil válku ubohému srdci, jež se přece jen cítilo příliš malé, než aby uchopilo vši láskou Boží nekonečnost, ačkoliv nám představený radil, abychom milovali Prabožství.

6) Představený se nám vyznal, že na Zemi je národ, který má jméno „Židé“. Tento národ má nejsprávnější poznání nejvyššího Boha. Prvý z jejich mudrců rozený Egyptan jménem Moi ie sez (to jest „mé přijetí“, což je jméno, které mu dala jedna princezna, když ho zachránila z řeky Nilu), míval po padesát let rozmluvy s Duchem Božím. Jemu právě uložil Duch Boží za povinnost, aby si Ho nikdy nepředstavoval pod nějakým obrazem! Také tento mudrlec si Ho vždy přál podle potřeby svého srdce spatřit osobně, dostal však za odpověď: „Boha nemůžeš zřít a žít!“

7) Když se však přesto v srdci tohoto mudrce touha uzřít Boha stávala prudší, přikázal mu Duch Boží, aby se skryl ve skalní sluji a vystoupil až bude zavolán. Mudrlec tak učinil; a když byl zavolán, vystoupil a viděl v dálce Boží záda zářící více nežli tisíc Sluncí! Jeho obličej prý však potom zářil tak, že po sedm let nemohl žádný člověk bez nebezpečí oslepnutí na něj pohlédnout, protože musel tento mudrlec svou tvář po tu dobu zcela hustě zahalovat. Jak tedy vidíte, toto vše nám sdělil velmi moudrý představený.

8) Pokud je tomu však tak či jinak, o tom nedovedeme podat další úsudek; víme jen to, že přes rty představeného nikdy nepravdivé slovo nepřešlo. Jak on je slyšel, tak nám je také přesně sdělil.

9) Vězte, že když jsme se ho tázali, kde se tedy v celé zemi egyptské v největší pravdě vzývá a nejvyšší uctívá to právě věčné Prabožství, řekl: „Ne příliš daleko odtud a to ve velkém skalním chrámu „Ja bu, sim, bil (to jest „já byl, jsem a budu“)! Velkou a vysokou branou vede cesta do nitra velké horské síně. Tato síň je zdobena sloupy, které jsou vytesány vesměs ze skály. Mezi každým sloupem stojí ozbrojený obr nejméně dvanácti mužských výšek tak, jakoby nesl strop chrámový.“

10) Vnitřek je rozdělen oblouky ve tři síně; v každé stojí po obou stranách sedm takových obrů, celkem čtrnáct obrů v každé ze tří síní. Jsou to symboly sedmi z Boha vycházejících duchů. Síň čítá tedy ve svých třech odděleních šestkrát sedm takových obrů; to ukazuje, že Bůh ustanovil již od počátku veškerého stvoření šest údobí a že v každém z těchto nekonečně dlouhých a sebe stále prostupujících údobích titíž duchové vše nosili a všude působili. Každá ze šesti stran dlouhé třídlínné chrámové síně je zdobena všelikými znaky a figurami, z nichž ten, kdo je zasvěcen do staré moudrosti, může rozluštit vše, co zjevil Boží Duch původním arcimudrcům této Země.

11) Na konci oněch tří síní je opět zastřený obraz I-sis x.din, otevřený Ou-sir-iezův a na jednom oltáři před I-sis jsou vyryta do tvrdého kamene slova: Ja-bu-sim- bil! U vchodu po obou stranách chrámové brány jsou dva a dva sedící obři a představují čtyři hlavní elementární síly

Boží v přírodě; že sedí, znamená řád a klid, do něhož byly postaveny Bohem, aby sloužily podle vůle Boží veškerému tvorstvu.

12) Nadpis nad branou napomíná návštěvníka tohoto posvěceného místa, aby do těchto svatých síní vstupoval s duchem vždy soustředěným. Kdo přijde do první síně, nalezne dva první pilíře zdobené zcela zvláštními znaky a figurami; vztahují se k jakémusi světovému boji pod výrazem „Války Boží“.

13) No, já sám jsem nepřilíši hluboko sběhlý ve staré moudrosti, abych vám to mohl dále a hlouběji objasňovat! V sedmi dnech vás zavedu tam, kde to budete moci všichni sami vidět. Ostrý zub času leccos ovšem zpusťošil na této prastaré svatyni; je však ve velmi mnohém zcela dobře zachována a můžete se z ní naučit ještě velmi mnoho!"

14) Nuže, jaké to pocity začaly v nás pak klíčit! A sotva jsme se mohli dočkat dne, ve kterém nás představený dovede k popsání svatyni. Když konečně tento den nadešel a klusali jsme tam na našich velbloudech, jak se rozpalovala naše srdce, když jsme se blížili jen k malému předchrámí, které není pryč ničím jiným nežli pohřebišťem několika pramudrců! Jak bušilo však naše srdce, když jsme se dostali před bránu velkého skalního chrámu! Jak nepopsatelný dojem způsobil pohled na ony čtyři zosobněné živly a málem bychom byli pozbyli řeč, když jsme vstoupili s hořícími pochodněmi do vnitřních síní chrámových?! Ale proč nás to vše tak mocně dojalo? Protože jsme se domnívali, že jsme tam blíže nejvyšší pravé božské Bytosti nežli někde jinde u Memfidy.

15) Když jsme pak opět za mnohých slz a vzdechů opouštěli tento obdivuhodný chrám a dobrý představený nám leccos sdělil z pravěku Země, povzneslo nás to všechny tak dojemně, že jsme nakonec začali považovat celou Zemi za velký chrám Boží! Zda bylo těch několik dní horkých nebo chladnějších, to jsme vůbec nepocíťovali; neboť naše mysl byla až příliš zaměstnána a to vším, co by nás mohlo více přiblížit k Božímu Praduchu. A přece jsme tím řáli zřejmě do prázdna. Věděli jsme pak sice mnoho, avšak I-sis zůstala zahalena a zastřena a žádný smrtelník nemohl nijak odkrýt toto tajemné roucho věčného Božství."

194. OUBRATOUVISHAR UKAZUJE SVÝM (LIDEM) OSOBNÍHO BOHA V JEŽÍŠI.

1) (**OUBRATOUVISHAR:**) „Teprve doma v naší horské zemi jsem dostal vidění! Vypravoval jsem vám je tak věrně, jak jsem je dostal zřejmou milostí nejvyššího Ducha a vy všichni jste přitom měli tak velkou radost, -že jste poskakovali jako mladá jehňata -na pastvě. Jakkoli jste byli přitom jaří a veselí, přece jste mi však v srdcích zcela jemně záviděli, neboť také ve vás bylo vždy čilejší přání, aby se také vám dostala taková vidění. Když jsem se asi s dvaceti druhy po sedmkrátě mně daných skrytých vnitřních pokynech odebral na cestu sem, nemohli jste to téměř ani půl dne beze mě doma vydržet. Šli jste za mnou a obdivuhodně jste mě zde dohonili.

2) Nyní jsme na nejsvětějším místě podle mého pokynu ve vidění a to je nesčíslněkrát více nežli Memfis, Karnak u Koraku a největší chrám světa Ja bu sim bil, nekonečněkrát více nežli nejtajuplnější obraz I-sis x din! Neboť pohledte tam - na veliký stůl! **Uprostřed u něho sedí růžově červeným živůtkem a modrým řasnatým pláštěm oděná, s bohatým zlatoplavým přes záda se vlnícím vlasem nejen pouze nanejvýš božská duchovní, nýbrž také tělesně nejvyšší božská Bytost, - nejživější to obraz odestřené I – sis!**

3) Když nám představený kladl na srdce lásku k nekonečné božské Bytosti, pocíťovali jsme, že malé lidské srdce je takové lásky neschopno a mysleli jsme a také jsme to vyslovili, že bychom sice mohli zcela dobře nadevše milovat nějakou osobnost, která by nesla plnost Božího Ducha, že však nějaká až příliš nekonečná božskost, Duchem Božím naplněná nekonečnost nemůže být jako něco nepochopitelného milována, leč by láska k takovéto nejvyšší nekonečné božské Bytosti záležela v podivné stísněnosti až příliš malého nicotného člověka následkem až příliš nekonečného prabožského veškerenstva.

4) Jak velice nás občerstvila výpověď představeného, že Moizez nakonec přece jen uzřel záda věčného Božství, i když také nevylicitelné nejvyšší světlo osvítilo jeho tvář na sedm let tak, že žádný člověk nemohl na ni bez nebezpečí oslepnutí pohlédnout a že tento mudřec musel

proto po dlouhou dobu chodit s tváří zastřenou trojitou rouškou. Ó, toto vypravování představeného nás velice občerstvilo, protože tím jsme si začali představovat možnost osobně bytostného Boha! Teprve od té doby jsme začali nejvyššího Boha milovat a následkem této naší lásky jsem pak také nepochybně jistě dostal svých sedm vidění jako pozvání sem, bez nichž bychom sem nikdy nebyli přišli.

5) . Nyní máme nejvyššího Boha před sebou osobně a On nám k našemu zdokonalení nepřikazuje nic jiného nežli milovat Ho nadevšecko a sebe vzájemně tak, jako každý z nás nutně miluje sama sebe!

6) Co nyní vy všichni moji milí bratři a sestry, říkáte ke všemu tomu? Co nyní cítíte a jaké myšlenky zaměstnávají nyní vaše srdce? Ó, mluvte nyní a modlete se k nejvyššímu věčnému Praduchu k Bohu, Kterého si dosud nemohl téměř žádný smrtelník představit! Mluvte! Mluvte! Co nyní myslíte a cítíte? Jak je vám u srdce?

195. OPRAVNĚNÉ POCHYBNOSTI ČERNOCHŮ O BOŽSKOSTI PÁNA.

1) Praví nejvyšším úžasem naplnění ještě jaksí slova schopní černí druhové: „Je-li pak to myslitelně možné? Tento zcela jednoduchý prostý člověk, že by byl nositelem nejvyšší božské podstaty? Jaké udržitelné důkazy pro to máš? Copak nevíš, že třeba se mít velice na pozoru, aby člověk z neopatrnosti neupadl do temného pověřeného modlářství, které by nakonec mohlo být horší nežli tisíc sebezahalenějších obrazů lsdiných? Pomysli jen na nebezpečí a scestí, do nichž bychom mohli upadnout, kdyby tomu nakonec přece jen tak nebylo? Vzpomeň si na nekonečně velkolepé pojmy, které se nám dostaly o božské Prabytosti v Memfidě a zejména u velkého skalního chrámu ústy moudrého představeného, - a to vše, že by bylo skrytě spojeno v tomto člověku? U Boha může být ovšem vše možné; ale zde nevyzírá pro nás nyní ani nejmenší pravděpodobnost! Jaké držitelné důkazy máš tedy pro to a o tom?

2) Ano, je-li tomu tak, jak jsi nám nyní sdělil se svou vždy pravdy nejplnější tváří, pak bychom ovšem našli ono Nejvyšší Nejvyššího, náš život by byl našel svůj vznešený cíl, sebe sama ve svém prazákladu a nezbylo by nám již nic dalšího, co bychom báдали a hledali! Neboť kdo našel sama sebe a Boha, Prazáklad všeho bytí, ten našel vše a dosáhl ve vší hojnosti nejsvětější a nejblaženější cíl, který nám ukázal představený!

3) Že však jsme toto vše zde našli, musí být přesně a více než makavě co nejjasněji ukázáno a dokázáno, jinak bychom se ty a my s tebou z příliš velké lehkověrnosti, před níž nás představený nadevše varoval, až příliš snadno octnuli, jak jsme již dříve poznamenali, v největších omylech!

4) Pohled' na nekonečně velkou oblohu s nescíslně mnohými hvězdami, které podle zcela tajné zprávy představeného jsou vesměs nesmírné světy a jen pro své nezměrné vzdálenosti vypadají tak malé! Pozoruj tuto naši převelikou Zemi a vše co na ní žije, jest, se hýbe a pohybuje! Pozoruj moře, mocný Nil, písek, trávu, všechny ty nescíslné keře a stromy a všechna zvířata ve vodách, na zemi a ve vzduchu! Pozoruj mraky na obloze a jejich sílu, Měsíc, Slunce! Doveď si jen zdaleka pomyslet a nějak rozumně si představit, že by tento jinak jistě velmi moudrý člověk mohl s tohoto sotva na píd' širokého povrchu země celou věčnou nekonečnost od nejmenšího do největšího přehlédnout, udržovat, řídit a vést? Ano, jako muž velmi obeznalý s tajemnými silami přírody, může konat pro nás dokonce zázračné věci, jak jsme jich několik viděli v Káhiře a Alexandrii; ale co je to všechno proti věčné nekonečnosti a jejím nescíslným, věčně nám neznámým bytostem a věcem? !

5) Vzpomeň si na ona velká slova představeného, jimiž nás co nejvážněji varoval před podobnými kejklíři a mágy, jak jim říkal! Člověk, jenž by spojoval se svým kouzelnictvím také ještě jinou mravní moudrost, učinil by se, jak pravil představený, s největší lehkostí vládcem lidí na Zemi a nakonec i bohem, - a tento člověk má k tomu, jak se nám zdá, v nejhojnější míře nejlepší nadání! Proto třeba se mít zejména zde na pozoru a žádat důkazy, které v každém směru jsou způsobilé podat o této nastávající největší věci žádoucí světlo! Neboť čím větší, světlejší a důležitější nějaká věc je aneb zdá se být, tím více jí musí být vzdálena lehkomyšlnost!

6) Jde-li o odstranění malého kamene, který znečišťuje stezku, není zrovna třeba žádné zvláštní rady, kterak tento kámen s cesty odstranit. Prvý počestný jej sebere a hodí někam, kde nikomu nepřekáží. Ale zcela jinak je tomu, zatarasí-li nějaká velmi mocná s hory se zřítivší ská-

la nějakou soutěsku a tím oddělí lidi od lidí, sousedy od sousedů, rodiče od dětí, bratry od bratří a sestry od sester! Ó, tu se bude celá obec radit co dělat; neboť cesta musí být opět schůdná! Zde však jde o nejdůležitější moment našeho života a kvůli tomu jsme všichni podnikli velmi dalekou a nejmýš obtížnou cestu!

7) Jsme-li podle tvých vidění na pravém místě, pak jsme získali vše, což nám jistě ukáží nejpádňější důkazy; kdybychom však přece snad dávno ještě nebyli na pravém místě, pak bychom se opět museli buď vrátit s nepořízenou domů, anebo zaplativše dobrému hospodskému za stravu, pokračovat v naší pouti dále. Mluv tedy nyní nepokrytě, zda máš v rukou nějaké důkazy pro to, co jsi nám řeklo onom člověku a jaké!"

196. OUBRATOUVISHAR SE POKOUŠÍ PŘESVĚDČIT SVÉ KRAJANY O JEŽIŠOVĚ BOŽSKOSTI.

1) Praví, **OUBRATOUVISHAR**: „Copak myslíte, že jsem tak lehkověrný jako vy? Ó, tu jste o mně hned a to v největším omylu! Neviděli jste, jaké důkazy mi podal, jen na nejmenší pokyn onoho Pána na mou pochybnost odpovídaje onen překrásný jinoch, který je patrně nějakým duchem z nebes?!“

2) Praví **oněch dvacet**: „Viděli jsme ovšem všelicos a slyšeli tu a tam také to a ono slovo, nemohli jsme však význam toho rozluštit a ještě méně nalézt nějakou souvislost; neboť tento stůl je k tomu příliš vzdálen od stolu hlavního.“

3) Praví poté **nově přišedší**: „Přišli jsme skutečně poněkud podivuhodně k tomuto druhému, dříve prázdnému stolu teprve v tom okamžiku, když jsi se právě tomu Pánu co nejhlouběji poklonil a poté jsi přišel k nám a nemohli jsme tedy z toho všeho, co jsi předtím měl s oním nejspanilejším jinochem, nic postřehnout! Mluv tedy co víš a co jsi viděl a my z toho budeme moci ihned vyrozumět a vidět na čem jsme!“

4) Praví **vůdce**: „Dobře, poslechněte mě tedy ještě jednou: Vám všem je znám můj nejnovější nález v příkopu plném valounů. Tento nález jsem chtěl při našem odchodu vzít s sebou sem a učinit jím představenému v Memfidě jistě velmi milý dar leč ve chvatu našeho odchodu jsem na tento dar zcela zapomněl teprve později jsem si však na něj vzpomněl a tak zůstal tento nález v plátně dobře zabalený v mé chatrči v koutě, přikryt tykvovou miskou. Když jsem zde žádal důkazy o tom a pro to, jako si také žádáte nyní ode mne vy, připomněl mi onen spanilý jinoch onen doma zapomenutý nález a pravil mi přesně, kde a kdy jsem ten krásný kámen našel, kde jsem jej v chatrči skryl a koho jsem jím chtěl obdarovat.“

5) Přátelé a milí bratři! To mně muselo připadat přece jen trochu zvláštní a opravdu mě to překvapilo v nejvyšší míře! Jak mohl vědět onen jinoch o tomto tajemství, které tak daleko odtud leželo ukryto v nejhlubším koutě mé chatrče?!

6) Přátelé a bratři! To vědět, k tomu třeba více nežli všechna moudrost všech lidí! Pro mě by to byl již dostatečný důkaz, poněvadž jsem zajisté s to chápat, co je možné v základu nejmoudřejšímu člověku vědět! Leč přitom onen jinoch podle obdrženého pokynu onoho Pána u tamtoho stolu nepřestal, nýbrž tázal se mě, zda bych nechtěl, by mně sem dopravil onen nález z mé chatrče v Nouabii! Tento návrh spanilého jinocha mě zajisté v nejvyšší míře překvapil a také jsem jej přijal.

7) A myslíte, že mě jinoch nechal čekat na to nějakou dobu? Ó, nikoli! V témž okamžiku mi podával nejprve kámen a hned poté kupodivu také ještě tykvovou misku, kterou byl v nejhlubším a v nejzazším koutě mé chatrče přikryt onen krásný nález a bylo mi poté makavě jasně vysvětlováno, odkud pochází tento velmi krásný kámen.

8) Abyste však nemysleli anebo mě snad dokonce neobviňovali z lehkověrnosti, prohlédněte si všichni tento kámen a tuto tykvovou misku, zda to vše není totéž, co jsem vám všem ukázal doma! A zde můj sluha také ví, kde jsem jej ve své chatrči uschoval a jak! Co tomu nyní říkáte? Dovede něco takového také některý z nejslavnějších mágů z Káhiry? (Kahi roug = roh Kahi-ho, posvátný roh jednoho z největších býků této krajiny.) - Domluvil jsem, nyní je řada opět na vás!"

9) Praví nyní všichni: „Je-li tomu tak, o čemž nikdo z nás nepochybuje, pak spása nám všem; neboť zde se pak stane to nejneuvěřitelnější nejmýš oživující a nejmýš světlaplnou prav-

dou! Spása nám a naší zemi a všem, kdož na nás doma s velkou touhou čekají; neboť také pod jejich černou koží bude brzy jasno jako na slunci!

10) Ale nyní nám řekni, jak si vysvětlíš to, že tento člověk je zároveň nejvyšší božskou Bytostí, kterou je naplněna celá nekonečnost a která všude všemohoucně silně působí, řídí a vše udržuje a vyživuje. Kde v něm má místo taková věčně neomezená moudrost a taková nejvyšší všemohoucí síla vůle?! Zde, podobný nám, jen omezený člověk a tam celou nekonečností s nejvyšším poznáním, moudrostí a s nejvyšší neomezenou silou působící; zde na všech a ve všech nesčíslných místech celé Země, jako tam v nejvzdálenějších hlubinách nekonečného stvoření stejně vidoucí, vedoucí, pociťující, počítající a s nikdy neoslabenou věčnou silou a mocí působící?! Chápeš tuto nejvyšší nepochopitelnou možnost?"

11) Praví vůdce: „To sice nechápu ještě zcela jistě; ale také jako vy nechápu, kterak mi sem onen mladík v nejrychlejších okamžiku dopravil tento doma zapomenutý kámen! Mějme však ve vší pokoře a opravdové lásce k tomuto Jedinému strpení a jistě se nám dostane ještě více světla!"

12) S tím se zatím všichni velmi přemýšlejí spokojí a očekávají co přijde dalšího.

197. DUCHOVNÍ VÝHODY A NEVÝHODY ČERNOCHŮ.

1) Praví Mně **CYRENIUS**: „Pane, ale tolik moudrosti a úplně jasného rozumu byl bych u těchto černochohů nehledal; jen ty jejich mnohé znalosti a obdivuhodné zkušenosti mě věru uvádí v opravdový úžas. Představený v Memfidě, jménem Justus Platonius je mi znám jako velmi moudrý člověk; ale, že by byl zasvěcen do všech starých egyptských mystérií, to jsem věru nevěděl.

2) Že byl odjakživa velkým platonikem, to vím. Jako syn nejvyšší vznešeného domu v Římě a bohatý jako Kroesus seznámil se již v mládí důkladně s řeckými a egyptskými filosofy a učinil si Egypt vrcholným bodem všech svých studií. Asi deset roků strávil v zemi staré moudrosti a dal se tam do všeho zasvětit. Byl opatřen průvodním listem od mého bratra císaře Augusta a proto mu musela být ukázána všechna mystéria od počátku až do konce a tak přišel ke své nynější moudrosti a protože byl veskrze zběhlý ve všech egyptských záležitostech, ustanovil ho již Augustus spíše jako civilního nežli vojenského představeného v Memfidě v horním Egyptě. V Memfidě je sice trochu vojska, kterému náš Justus Platonius velí ale proto vojevůdcem není.

3) Že je velký učenec vím ale že se stal nyní také mudrcem a skutečným knězem, to jsem ovšem vůbec nevěděl! Musím však nyní více na něj pamatovati neboť svým úsilím s černochohými dobyl si u mě veliké zásluhy. Ten by měl převelikou radost, kdyby zde byl! Jaký by byl Tvůj úsudek o mém Justusu Platonikovi? Jak se má jako pohan i se mnou ke Království Božímu na Zemi?"

4) Pravím **JÁ**: „Proč se na to ptáš? Justus je muž podle srdce Mého, miluje Boha nadevšecko a bližního více nežli sama sebe; a kdo to činí ten je již v Mém Království, ať je to Žid anebo pohan! Pravím tobě, že s ním bych se spíše shodl, nežli s vámi všemi; avšak vy jste Mi také vhod! K zachování Mého slova není však nikdo způsobilější nežli tito černochohové neboť co oni jednou mají a pojmulí, to zůstává čisté a nezměněné jako broušený diamant. Za ně může ručit každý, že tuto Mou nauku budou mít po 2000 letech právě tak čistou, jak čistou ji přijali ode Mne!

5) Tento druh černých lidí má tu zvláštnost, že udrží nějakou nauku anebo mrav v jádře čisté po tisíc a více let zcela tak, jak je s počátku obdržel. Nic neuberou a rovněž také nic nepřidají; ale to vše snad neukazuje, že by byli jako lidé znamenitější nežli vy bělokožci, nýbrž jako potomci Kainovi stojí na nižším stupni a jen velmi těžko mohou dosáhnout dětství Božího. Jsou to pouzí tvorové této Země, obdaření intelektem, rozumem, svědomím, ale s méně svobodnou vůlí nežli vy bílí lidé.

6) Tuto méně svobodnou vůli mají však mnohem pevnější nežli vy vůli úplně svobodnou! Co tito černochohové jednou chtějí, to také prosadí - a kdyby přitom museli i hory snést! Ještě během dnešního dne podají několik ukázek své pevné vůle, čemuž se budete divit. Že však ve všem svém chování jsou neměnitelnější nežli vy, potomci Setovi, to dokazuje a dosvědčuje již jejich podoba.

7) Hleďte, vůdce je mezi nimi zřejmě nejstarší a jeho sluha je dobře o 28 roků mladší! Pozo-

rujte oba, zda co do vzhladu zdá se být jeden před druhým o rok ve výhodě; jsou si navzájem podobni jako dvojčata. Stáří u těchto lidí poznáte velmi těžko. Tak to dopadá i s jejich přirozenou silou a čilostí. Sedmdesátník skáče o sázku se sedmnáctiletým jinochem.

8) Vy běloši jste často nemocní a vaše kůže podléhá všelikým nemocem; oni však, zůstávají-li při své přirozené stravě, neznají tělesné nemoci. Většina jich umírá sešlostí věkem. Jako je již jejich vnější přirozenost neměnitelnější nežli přirozenost vaše, tak je také jejich vnitřní duševní charakter zcela jiný a mnohem pevnější vašeho; leč právě proto budou ve vzdělávání svého ducha činit naproti vám mnohem menší pokroky, protože se jim k tomu téměř úplně nedostává ohebnosti vůle. Jejich vůle se sice dá v něčem ovšem také poněkud ohnout; ale je k tomu třeba vždy velmi mnoho vážnosti a velké námahy a práce.

9) Znamenitost duše a ducha v ní však nespočívá v určité, více zvířecké pevnosti vůle, nýbrž v její vlastnosti snadno poznávat, kterouž rychle chápe a přijímá světlo pravdy a ve snadné ohebnosti vůle, takže duše uznává pravdivé a dobré a také se ho rychle svou vůlí chápe a uvádí ve skutek, bez něhož poznání duši nic neprospívá!

198. RŮZNOST PODNEBÍ A RAS NA ZEMI.

1) (**PÁN** :) „Hledte, tito lidé přijdou od nynějška také do zemí zcela probudilých a vzdělaných národů a uvidí rolnictví, vinnou kulturu a velká města s nejkrásnějšími paláci! Ale kdybyste je po tisíci i po dvou tisíci letech uviděli, budou bydlet ještě v týchž chatrčích a nebudou s to si postavit ani žádný dům ze dřeva a ještě méně z kamene.

2) Schopnosti k tomu jim nechceme jaksi upírat, mohou se zcela dobře naučit stavitelství; ale bude jim chybět snadno ohebný duch podnikavosti, kterého je člověku třeba k provádění každého díla.

3) Jejich cesta sem byla proto, pokud sahá paměť jejich člověčenství již jedním z nejvelkolepějších podniků; pro vás by to byl jen žert! Cesta tam je sice daleká a horko té země velice ztěžuje cestování; ale pro přirozenost těchto lidí může horko dosáhnout již velmi značného stupně než jim je náležitě teplo. Mají mnohem lenivější krev, v níž je zcela málo částic železa a tak jejich krev hustší a žlučnatější nežli krev bělochů a potřebuje mnohem větší teplotu, nežli se stane přiměřeně tekutou.

4) V tuhé zimě, jaká je asi v severních krajinách našeho Ourana, by se tito lidé tvářili strašně kysele. V pevné zimě by jim kůže popraskala, protože jejich příliš hustá krev by na vnějších částech těla dobře neproudila, proto by tu nastávaly zácpy, které by při silném napětí protrhly cévy což by pak; mělo za následek krvácení a značné bolesti; ale vedro, které téměř rozžhavuje černý kámen, jim zrovna příliš mnoho nevádí. Naproti tomu však pravý severní Skyt, kdyby přišel ve vysokém létě do Nouabie, by v několika dnech zchřádl a také co nejdříve zemřel.

5) Ty si nyní ovšem v srdci pomyslíš a řekneš: „Cožpak musí být na Zemi tak různá odstupňování teplot? Nemohlo by být všude stejně chladno anebo teplo?“ Kdybys byl s nutnou kulovitou podobou Země obeznámenější nežli jsi nyní, ačkoliv jsem tě poučil o podobě Země, když jsem byl ještě útlým dítětem, pak bys jistě na tuto otázku nepomyslel.

6) Různé teploty jsou nevyhnutelným následkem kulatého tvaru Země. Kulatý tvar je však opět. nutný proto, že při každém jiném tvaru by se sluneční světlo nemohlo tak účelně rozdělit jako právě při tvaru kulovitém. Země by se musela dát osvětlovat třemi Slunci a to po jednom nad oběma póly a jedním nad pásem poledním! Kdo by však potom předně snesl horko na zemské, jak by to dopadalo s nocí posilující všechny tvory a jak by to zadruhé dopadalo s pohybem Země, kdyby závisel na stejně mocné přitažlivé síle tří zcela stejných Sluncí? !

7) Vysvětlil jsem přece tobě a vám některým, jak velké je a musí být Slunce a jak malá je naproti tomu Země! Země musí kolem Slunce v přiměřené vzdálenosti a rychlosti kroužit, jinak by musela do něho padnout, anebo při přehnané rychlosti se od něho do nekonečna vzdálit. V prvním případě by se Země v záru světla nejkrásnější sluneční atmosféry téměř v jediném okamžiku rozložila v praéterický stav anebo v prapřírodní duchy držené v zajetí v její hmotě; v druhém případě by pak nedostatkem tepla zmrzla v nejtvrdší ledovou hroudu! V obou případech by nebylo ani pomyšlení na nějaký tělesný život na pastvinách Země.

8) Z toho vidíš, kterak podle Mého řádu jedna nutnost má vzápětí nutnost druhou a že na této Zemi nemůže být od pólu k pólu stejná teplota, na druhé straně je však zajisté nutné, aby

celá Země byla co možno všude zalidněna, aby duše z předchozích tvorů vyšlé a stavší se svobodnější mohly vstupovat v tělo nové jejich přirozenosti. Co jiného však zbývá, než aby byli pro horké krajiny Země tělesně určeni lidé, jejichž přirozenost může dobře snášet tak horké podnebí a do studených krajín lidí, jejichž přirozená povaha může ještě obývat a poněkud vzdělávat právě ještě tak studené krajiny.

9) Poznáváš-li to nyní jen poněkud, pak musí být v horké střední Africe jen dříve tobě lidé černí, a zcela zvláštních vlastností myslí nyní dobře pochopil a pojmul ?!"

10) Praví **CYRENIUS**: „Ó, Pane, nyní jsem také v tom úplně v pořádku a děkuji za toto mně nejvyšší prospěšné poučení; neboť z toho nyní vidím, že veškeré zařazení světa je nejvyšší moudré a účelné a že vše musí být navlas tak jak to je a nikdy jinak být nemůže! Proto Tobě, Bože a Pane, Jedinému budiž všechna čest, všechna láska a všechno velebení; neboť celá Země a všechna nebe jsou plna Tvé lásky a moudrosti!

11) Co však ještě dalšího podnikneš, ó, Pane, s těmito černochoy? Neboť zcela tak v řádu se mně ještě být nezdaří; pozoruji to v jejich velmi rozvážlivých postojích.

12) Jejich vůdce jim vyložil Tvé Božství způsobem opravdu co nejdůkladnějším a onen předem vyprávěný zázrak s dopravením velkého diamantu je z počátku asi velmi zarazil; ale nyní jak se zdá, dávají jeho svědomí všelike otázky a jeden, jenž se na nás nyní několikrát ohlédl, se právě zcela vážně tázal vůdce, zda snad on sám tajně s sebou nevzal kámen i s tyklovou miskou, aby je tím, předstíraje zázrak ošálil. Na co vše tito černoši nepřijdou! Ti již budou muset být asi větším zázrakem napraveni! Tento zcela dobrý vůdce má s nimi rozhodně nesnáz, což velmi, dobře pozoruj!"

13) Pravím **JA** : „Jen ještě zcela malou trpělivost, nežli se octnou v náležitém kvašení, pak teprve přijdeme vůdci na pomoc; neboť u tohoto druhu lidí jde vše pomaleji nežli u nás! Mimoto dostali nyní všichni poprvé zcela cizí potravu a víno a to je činí nyní na okamžik také nechápavější nežli byli jaksí předtím. Ale je dobře, že je tomu tak, jinak by nebylo snadno možné přesvědčit je o něčem, co je nyní ještě příliš v rozporu s pojmy o Bohu, které nasáli v Memfidě.

14) Nemohou uvést v soulad Boží nekonečnost s Mou osobností; ale až budou jednou náležitě prokvašeni, pak budeme s nimi zcela snadno a brzy hotovi! Zatím je však zpracuje jejich vůdce vzhledem k podezření z podvodného zázraku, které pojali proti němu, což je také správné; neboť kdo pojme svévolné podezření z podvodného zázraku, které pojali proti němu vůči nějakému pravému zázraku, ať za to ovšem také dostane řádný trest i s metlou! Čím více budou tito černoši nyní plísňeni a pokořováni slovy, tím pevnější a lehčí zůstanou pak navždy pro nás!"

199. POMALÉ A RYCHLÉ CHÁPÁNÍ NAUKY PRAVDY.

1) (**PÁN** :) „Je však již starou zkušeností, že lidé, kteří něco snadno chápou, aniž by byli dříve důkladně propracováni, věc snadno pojmutou a pochopenou také velmi snadno a velmi brzy opouští, kdežto lidé, kteří nějakou nauku pojmulí a pochopili jaksí samými rýpanci do žeber a tvrdými předchozími zkouškami, pak ji tak snadno nezanechají.

2) Ó, jsou někteří, kteří mají zcela dobré schopnosti a mimoto také i jiné možnosti! Vše brzy a snadno pojmu a dobře pochopí; ale v době nastalých nutných zkoušek si vzpomenou na své světské výhody, bojí se příliš mnoho obětovat a snaží se pak pokud možno zapomenout a zprostit se duchovních věcí, které jim i když jsou pro ně zřejmě pravdivé, nenesou na tomto světě žádné úroky. Tací lidé se podobají oněm téměř zcela průhledným jepicím, které si ve světle jako samy zcela prosvícené a prozářené po celý krásný den hrají a jsou plny života; přijde-li však potom život zkoušející noc, tu je také jejich světlo a jejich žár u konce a tím také i jejich život!

3) Proto lidé, kteří z počátku poněkud nesnadněji chápou nějakou vyšší pravdu, jsou způsobilější pro Království Boží nežli lidé, kteří chápou snadno; neboť co oni pochopili, to pak věrně a životně podržují, kdežto lehce chápající si se světlem z nebes právě tak hrají jako jepice se světlem slunečním, nemají pak z nebeského světla napříště větší užitek, nežli jepice ze světla slunečního.

4) Jsou však někdy také ještě lidé, kteří pravdu snadno chápou, podržují ji a pak také za noci jako jasné hvězdy dále svítí a sobě a jiným přinášejí velký prospěch; těchto lidí je však málo a jsou vzácní.

5) Tito černoši patří všichni k těžko chápajícím; ale co jednou pochopili, patří jim a budou dál a dále ve veliké dálce zářit jako hvězdy v Orionu a jako Sirjezc (Sirius).

6) S důkladným pochopením a se správným porozuměním Mé nauky je tomu téměř tak jako s nabýváním jmění. Kdo nabyt zcela lehce značné jmění, ten s ním také bude brzy a snadno hotov; neboť nebyl nikdy zvyklý a nepokusil se o spoření. Je-li jednou vlastníkem nějakého jmění dědictvím anebo jiným snadno dosažitelným ziskem, nebude si toho jmění vážit, neboť myslí a také cítí, že člověk nabude značné jmění zcela snadno. Kdo však nabyt značné jmění pilí vlastní rukou, ten má těžkou námahu a práci a ví, kolik kapek potu ho stál každý groš; proto si také svého těžce nabytého jmění važte a nikdy ho nepromrhávejte a lehkomyšlným způsobem neprohyřujte.

7) A tak je tomu také s poklady duchovními. Kdo je snadno nabývá, sotva si jich váží, protože si myslí a v sobě také cítí, že je buď vůbec nikdy a nikdy nemůže ztratit, anebo i kdyby také z nich něco anebo dokonce vše ztratil, že vše ztracené opět zcela snadno získá. Leč není tomu tak; neboť kdo duchovně něco ztrácí, ten to ztracené nezíská po druhé tak snadno jako poprvé.

8) Místo toho ztraceného duchovního nastupuje ihned hmotné a to je soud a nedá se již tak snadno zatlačit jako z počátku. Neboť jako se vše duchovní stává ustavičně duchovnějším a svobodnějším, tak se také vše hmotné stává ihned hmotnějším, světštějším a plnějším soudu a smrti; kdo však jednou vězí v soudu a je ve chtění a poznávání spoután, ten si sám již tak snadno svobodu nedá.

9) Kdo jednou má Mé slovo, ten je musí podržet a v něm neproměnně setrvat netoliko jen pouhým věděním, nýbrž hlavně činy a skutky podle slova; neboť veškeré vědění a víra bez skutků je tolik jako zcela nic a pro život nemůže mít žádnou cenu!

10) Co by prospělo někomu, kdo by měl cestovat na nějaké místo známé mu jen podle jména a cestu nezná a kdyby mu nějaký znalec cestu úplně popsal jak vede cesta k tomu místu, nechtěl by však, jsa nyní cesty znalý po ní kráčet, nýbrž by se obrátil a dal by se směrem zcela opačným?! Dostane se snad kdy na ono místo? Já pravím: Může jít kamkoli chce, jen na místo svého určení se nikdy nedostane; neboť kdo chce někam přijít musí tam také jít.

11) Černoši jsou jistě v popisování Země nejneznalejšími lidmi světa! Bez představeného Justa Platonika by sem věčně nikdy cestu nenašli následkem své vědomosti; když však jim byla jednou cesta představeným řádně popsána, pak kráčeli přesně podle popisu a jejich nynější přítomnost dosvědčuje dostatečně, že návod představeného co nejpřesněji provedli a k tomu bylo třeba neochvějně pevné vůle, kterou se tito černoši ve vysoké míře vyznačují. Kdo tedy něco zcela pevně chce, ten také jistě provede co pevně chce.

12) Kdo tedy má Mé slovo a Mou nauku a jedná v pevné vůli podle ní, ten musí dosáhnout svého cíle a nic mu v tom nemůže zabránit; kdo však sice něco podle Mého slova koná a vedle toho však také koná to, co žádá rozpustilý svět, ten se podobá člověku, jenž cestuje na nějaké místo a když přijde do poloviny cesty ihned se obrátí a koná nazpět cestu po které již šel.

13) Také se podobá sluhovi, jenž chce sloužit dvěma pánům, kteří jsou proti sobě. Pochodí se svou prací u dvou vzájemně znepřátelených pánů? Bude moci milovat oba, i když také jen na oko? Jak se však budou oba páni tvářit, dozví-li se, že dvojsluha je každému z obou pánů stejně oddán? Neřekne ten i onen sluhovi: „Aj, ty šibalský sluho, jak můžeš mého nejhoršího nepřítele milovat také jako mě?! Služ jedině mně anebo se klid z mé služby!“ Neboť nikdo nemůže dvěma pánům podle pravdy sloužit; musí jednoho snášet a druhým pohrdat. A hle, takový nevázaný a šibalský sluha bude pak oběma pány zároveň ze služby vyhnán a pak bude již stěží přijat do služby u pána třetího a bude s ním tak, že bude mezi dvěma židlemi sedět na zemi.

14) Že však tito černoši nechtějí být a také nebudou sluhy dvou, nýbrž jednoho Pána, seznáš zcela snadno z toho, jak bylo vůdci bojovat s jeho druhy, jimž slova představeného byla vryta již příliš mocně v srdci a nelze je tak snadno vymazat!

15) To jediné, co jim představený uvedl o božské osobnosti z Mojžíše, je podkladem a mostem, na němž mohou být přivedeni ke Mně. A právě na tomto mostě se hlavně nyní prohání vůdce a snaží se přemluvit ty nejtvrdošijnější. Nepošlu-li mu na pomoc anděla, nebude s nimi hotov ještě ani za rok; avšak Já mu nyní pošlu anděla a tu se také tato věc poddá!"

16) Praví **CYRENIUS**: „Ó, Pane, chtěl bych být v blízkosti, abych mohl jednání sledovat jasněji a zřetelněji.

17) Pravím **JÁ** : „Nebude třeba; neboť vše přinese k našim uším vítr!“

200. RAFAEL PŘESVĚDČUJE ČERNOCHY O BOŽSKOSTI PÁNA.

1) Hned poté **JÁ** povolávám anděla a pravím mu nahlas kvůli spolustolovníkům: „Rafaeli, nyní se Oubratouvisar vrátil se svými druhy opět na pravý bod a tu můžeš ve sporu pomoci jednou ranou! Jsou nyní zcela ochotni přijmout jeho názor a náhled o Mně, dokáže-li jim, že jsi onen kámen skutečně v jediném okamžiku dopravil z Nouabie sem. Jdi tedy tam a opatři každému, kdo co požádá z jeho chatrče a tím bude celá ta sporná věc úplně vyřízena!

2) Neboť tito lidé pevné vůle, avšak těžko chápající musí být obráceni zázrakem, protože slovo samo má pro ně příliš málo přesvědčující síly. Těmto lidem také nějaký div tolik neškodí jako někdy vám a zvláště leckterým Židům neboť jako přirození lidé dovedou pouze svou pevnou vírou a neoblomnou vůlí sami konat velké divy, což ovšem považují za věc téměř přirozenou. O tom se přesvědčíme později. Velký div platí pak u nich jen za poloviční div a tak mohou být bez jakéhokoli pohoršení zcela neškodně zpracováni pomocí divů. Jdi tedy nyní tam! Co ti bude mluvit a konat spočívá již v tobě.“

3) S tímto nyní všem známým rozhodnutím se ubírá anděl ke stolu, kde černoši požitím vína již oživenější konají dosti hlasité disputace (rozhovory). Přišel ke stolu, praví anděl pronikavým zvučným hlasem: „Proč obviňujete tohoto svého největšího přítele a dobrodince, jemuž máte co děkovat za všechno dobré, že by vás chtěl podvádět a vnucovat vám falešnou víru?! Proč podezíráte div, který jsem učinil na rozkaz Páně k vašemu přesvědčení, jako bych byl jím objednaný šejdíř, který by mu byl nápomocen v tom, aby vás podvedl?! Jaképak chcete důkazy, které by potírajíce ve vás vaši pochybnost přivedly vás na správnou cestu? Mám také vám sem něco dopravit z vašich chatrčí? Žádejte a já to učiním!“

4) Na toto energické oslovení všichni ztichli a nevěděli úzkostí co dělat.

5) Avšak **vůdce** pravil: „To je pomoc Boží! Ta mě ospravedlní před vašimi již zcela zlými urážkami! Žádejte a přesvědčte se neboť nic, nežli jedině to může zlomit vaši velkou pošetilost!“

6) Poté povstal **jeden**, jenž pochyboval nejvíce a řekl: „V mé chatrči je ukryt poklad; mimo mě a mou ženu, která je zde, nezná ho jistě nikdo. Doprav mi jej sem a já pak plně uvěřím.“

7) Praví **anděl**: „Za jakou dobu ti mám dopravit poklad, který jsi zavinul do plátna a rákosí a který jsi v koutě směrem k východu zahrabal ve své chatrči dva stěvíce hluboko do písku na místě, kde mimo chatrč stojí velká palma a který obnáší třicet liber těžký zcela čistý kus zlata?“

8) Tu vyvalí **pochybovač** oči a praví: „Ale nebesa, jak to můžeš, přespanilý mladíku, tak přesně vědět? Už tím jsi zničil mou pochybnost; neboť nyní je mi vše jasné, co vypověděl náš vůdce a starší o onom mladém muži! Avšak přitom všem se věc stává stále strašněji neobyčejnou! Přebývá-li v onom muži nade vši pochybnost úplnost pravěčného Božího ducha, jak obстоjíme před Ním? Zda Ho naše pochybnosti v nejvyšší míře neurazily?, Ó, jsme všichni ztraceni!“

9) Praví **anděl**: „O, nikoli, jste nyní jen všichni ziskáni! Ale nyní urči čas, v němž ti mám sem přinést tvůj poklad!“

10) Praví **pochybovač**: „Ó, přespanilý, - kvůli mé nevěře toho již není naprosto zapotřebí; ale chceš-li mi jej již nejvyšš divuplně sem dopravit, pak ať se ti to snadno stane! Má-li zde snad pro někoho nějakou zvláštní cenu, ať mi jej vymění za jiné užitečné přístroje; neboť beztoho mi nic neprospívá! Je krásný a má místa, která se na slunci velmi silně lesknou; a když se pozorně sleduje, skládá se z všelijakých obrazů, které jsou viditelné na jeho povrchu. Mnohá místa jsou temná a bez lesku, ale mnohá silně svítí na slunci. V tom záležela pro mě vlastní cena dosti velkého a zcela kompaktního kusu. Chceš-li mi jej tedy, přespanilý, překrásný mladíku dopravit sem, netřeba se ti při vši své zázračné síle ukvapovat!“

11) Praví **anděl**: „Dívej se na mne! V tomto okamžiku ti přinesu tvůj poklad; počítej, kolik budu potřebovat okamžiků, abych se dostal tam a zpět!“

12) Pochybovač a jeho druhové upírali bystré pohledy na anděla, aby viděli kdy se vzdálí a jak brzy se poté vrátí.

13) Leč **anděl** se vůbec nevzdaluje, nýbrž táže se dřívějšího pochybovače: „Nuže, pozoroval jsi mou nepřítomnost?“

14) Praví **pochybovač**: „Ne, neboť dosud jsi stál ještě vždy skálopevně na témž místě!“

15) Praví **anděl**: „Ó, nikoli; neboť pohled jen dolů, u tvých nohou leží již zcela zdravý a neporušený tvůj poklad!“

16) Pochybovač pohlédne pod stůl a u jeho nohou leží již zcela v neporušeném obalu jeho dobře známý poklad! Tím se pochybovač tak velice ulekne, že jeho jinak zcela karmínově červené rty zblednou a začne se celý třást.

17) Také **ostatní** se nad tímto zjevem křičí: „Ale pro moc Boží vůle! Co je to, jak to může být?! Vždyť jsi se, přespanilý, ani na nejkratší okamžik nevzdálil s místa! Jak to bylo možné?“

18) Praví **anděl**: „U Boha je vše možné a z toho můžete seznat, že Pán Bůh, i když je zde také přítomen jako člověk podobný druhému člověku, přece jen Svou přenekonečnou mocí vůle řídí, ovládá a udržuje celou nekonečnost a že před Jeho vševidoucímá očima nemůže být věčně nikdy nic skrytého, aby o tomto nejpřesněji nevěděl!“

19) Že věčný Boží Duch přijal nyní na této Zemi tělo a Sám se stal osobně člověkem, k tomu Ho pohnula Jeho převeliká láska především k vám lidem této Země a tím také k lidem všech nesčíslných jiných světových Zemí, aby vám byl ve vši lásce na všechny věčné časy hmatatelným, viditelným a mluvícím Bohem a Otcem! Neboť On jako Bůh je nejmocnější a nejčistší láska. Proto se Mu však také žádný člověk a žádný anděl nemůže přiblížit jinak nežli jedině jen v lásce a láskou.

20) Chcete-li přijít k Němu, musíte Ho především nadevše milovat a sebe navzájem jako praví bratři a prostosrdečné sestry; bez takovéto lásky je pravé přiblížení k Němu naprosto. nemožné! Nyní však vyzvedni ustrašený zajíci, svůj poklad a ohledej jej, zda je pravý!“

201. MOUŘENÍN A OUBRATOUVISHAR ODEVZDÁVAJÍ CYRENIIOVI SVÉ POKLADY.

1) Když se byl černocho poněkud probral z prvního uleknutí, sehnul se a zvedl tento dosti velký balík na stůl, sejmul rákosí a plátno a v krátké době ležel kus zlata obnažen na stole; a mnozí přistoupili a zkoumali tento bohatý poklad. Také náš Jidáš Iškariotský nemohl zkrotit svou zvědavost, pohlížel na poklad a potají velice litoval že není jeho majitelem.

2) Když byl poklad dostatečně prozkoumán a obdivován, tázal se černocho anděla, komu by měl nyní tento kus zlata co nejvhodněji darovat, protože by jej nerad nesl dalekou cestu domů.

3) **Anděl** mu oznámil Cyrenia a řekl: „Tamto hle, po pravici Páně sedí vrchní římský místodržitel! Tomu je velet nad Asií a velkou částí Afriky; celý Egypt stojí pod ním a tedy také představený Memfidy! Jemu dej tento poklad! Také ty, Oubratouvishare, bys učinil lépe, kdybys odevzdal tento kámen tomuto vrchnímu místodržiteli nežli představenému v Memfidě, který si takových pokladů pramálo váží! Ostatně to je jen má rada a můžeš jednat podle své libosti!“

4) Praví **vůdce**: „Tvá moudrá rada je mi již příkazem, který bych splnil i za cenu života, protože ty mně můžeš radit jen to nejmoudřejší a nejlepší!“

5) Poté oba povstávají, - pochybovač se svým kusem zlata a vůdce se svým velkým diamantem - a ubírají se s tím k Cyreniovi.

6) Když přijdou k němu, praví **vůdce**: „Nevěděl jsem dříve kdo jsi. Nevypτάval jsem se na nikoho jiného nežli jen na Pána, ježto jsem si pomyslel: Zde může být jen jeden Pán a velitel a všichni ostatní jsou jeho sluhové a přísluhovači! Ale teprve nyní mi onen oslnivě moudrý zářivý mladík řekl, že ty, pozemsky vzato, jsi také velký pán a velitel a tak jsem se s tímto druhem podle moudré rady onoho přespanilého podivuhodného mladíka svobodně rozhodl, že dáme k tvému používání naše tak divuplně sem dopravené poklady, načež bys nám mohl dát některé z nejnutejších nejpotřebnějších domácích náradí, abychom také my mohli s nimi zařídit naši domácnost pro výrobu chleba, který je tak dobrý a chutný.“

7) Naše náradí na sekání a řezání je špatné a ihned se otupí; neboť je velmi namáhavě zhotoveno ze dřeva a zvířecích kostí! V Memfidě jsme poznali všeliká náradí řezací, která dokonce ani kámen tak snadno neotupí, - a takové nástroje bychom mohli zajisté lépe potřebovat nežli náš žlutě se lesknoucí kov, který je měkký a nepotřebný! - Přijmi tedy laskavě tyto dva kusy!“

8) Praví **CYRENIUS**: „Dobrá, přátelé, přijmu od vás ony nadmíru cenné kusy; ne však pro sebe, nýbrž pro tento zchudlý galilejský lid, který dluhuje již značné daňové nedoplatky Římu.“

Těmito dvěma kusy má tato země na deset následujících let pro všechny případy daně Římu předem vyrovnány a za tu dobu se může země zotavit.

9) Až se budete vracet domů, postarám se o to, aby vám bylo dáno s sebou přiměřené množství všelikých nejpotřebnějších a dobře upotřebitelných nástrojů a nářadí; a chcete-li se dobrovolně dát pod římskou ochranu budete rok od roku zaopatřováni novými nástroji a nářadím! Jinak byste si je museli opatřovat aspoň každý rok v Memfidě sami, ovšem výměnou za takovéto kovy!"

10) Praví **vůdce**: „Aby se to zařídilo, musela by se dříve konat všeobecná lidová porada, což je u nás vždy poněkud těžká věc, protože naše země má veliký rozsah a její obyvatelé jsou roztroušeni ve velmi mnohých, často zcela nepřístupných koutech a proto je velmi těžko svolat takovou lidovou radu. Lépe tedy již bude, když si v Memfidě občas odebereme co budeme nejnnutněji potřebovat.

11) Vaše římské zákony mohou být velmi dobré; ale pro naši zemi a lid by se nicméně nehodily. Také představený Memfidy nám učinil podobný návrh, který však nemůžeme přijmout právě tak jako nyní tento tvůj návrh. I kdybyste také vnikli do naší země, málo by vám to prospělo! Bloudili byste tam ve žhoucí pustině a chřadli byste po stech a neshledali byste se tam s lidmi, zato se lvy, pardály a tygry ve stádech po stech, kteří by vás roztrhali; také byste neobstáli v boji s hady a ještěry!"

12) Praví **CYRENIUS**: „A jak vy tedy vycházíte s tak mnohými dravými šelmami? Neublíží vám skutečně v ničem?"

13) Praví **vůdce**: „Z úst onoho mladíka a z nejsvětějších úst Pána Samého jsi přece předtím slyšel jací jsme! Jak se mě tady můžeš na to ještě ptát? Je tomu tak, jak to Pán Sám o nás vypověděl; jak, čím a proč však, - to nevíme sami! Proto tě prosím, abys mě ušetřil takových otázek; neboť odpovědi na to ti nemohou nic prospět!"

14) Poté se nám oba co nejhloběji poklonili, vrátili se ihned opět ke svým druhům a vyprávěli, co vše zařídili u Mne.

202. PŮVOD CHRÁMU JABUSIMBIL, SFING A SLOUPŮ MEMNONOVÝCH ZNÁZORNĚNÝCH HIEROGLYFY OBOU PRVÝCH PEREL.

1) **Druhové** však pravili: „Jak můžete mít u Pána nějak něco vyřízeno, když jste s Ním přece ani slovo nepromluvili?"

2) Tu pravil **vůdce**: „Zde, kde sídlí On, vychází vše od Něho a proto máme vždy jen s Ním co činit, i když jednáme s Jeho učedníky!“ S touto odpovědí byli všichni spokojeni a již nic neříkali.

3) **Někteří** však pravili andělovi: „Poslyš, zázračný mladíku, nechtěl bys také nám pěti, kteří máme ve svých chatrčích ukryty též zvláštní poklady, dopravit je sem?"

4) Pravil **anděl**: „Zvedněte je jen od svých nohou a dejte na stůl a uvidíme co je na nich!"

5) Tu pohlédne oněch pět u stolu sedících černochů pod stůl a k svému největšímu úžasu spatří své dobře jim známé dosti velké uzlíky, položí je na stůl a tu se objeví ještě čtyři hezky velké kusy zlata, které vážily celkem přes sto liber; ale v pátém uzlíku se objeví sedm dosti velkých říčních valounů, které by Marek stojící vedle anděla považoval za asi zcela bezcenné.

6) Avšak anděl praví: „Počkej jen, brzy shleďáš, že právě těchto sedm kamenů má, pozemsky vzato, největší a nedocenitelnou hodnotu! Přines však pevné kovové kladivo a prozkoumáme je!"

7) Marek pln zvědavosti odkvapí do své komory, kde má nářadí, brzy se objeví s pevným železným kladivem a podává je andělovi. Anděl vezme do ruky kámen a několikrát na něj opatrně udeří, načež s něho ihned odpadne bělavý oblázkovitý povlak a objeví se perla velikosti lidské hlavy, což všechny uvedlo do největšího úžasu.

8) Na povrchu této zázračné perly byly pak vyryty hieroglyfy a jiná znamení. Mezi jiným byl tu také zcela dobrý náčrt chrámu Ja bu sim bil a to právě v okamžiku stavby, když byly po 170 leté práci plné potu a mnohého obětování dokončeny čtyři obrovité postavy a čile se ještě pracovalo na římsách a obrovská písmena a jiná znamení se vrývala do rovných velkých ploch a zároveň se však také začala rýsovat brána uprostřed oněch dvou dvojic obrovitých postav. Kdo si

dovedl tato zcela zřetelně viditelná znamení a písma rozluštit, ten měl před sebou původ tohoto chrámu, jakož i důvod, proč byl tehdejšími Egyptany budován a to těsně u veletoku Nilu.

9) Tato perla měla tedy neocenitelnou hodnotu nejen jako svého druhu obrovská, nýbrž i cenu historickou. Zároveň však pocházela z údobí Země, po němž následovalo ještě mnoho tisíc let, nežli na její půdu vstoupil prvý člověk v těle.

10) V údobí Země, kdy obývali moře takoví obrovští korýši, vlnilo se nad největší částí nižšího území Afriky velké světové moře. Praegyptané našli při kopání základů první pyramidy perlorodku a když ji otevřeli, našli v ní těchto sedm perel, z nichž jednu právě anděl zbavil kůry.

11) Nyní byl ovšem anděl bouřlivě zahmován otázkami a on také vysvětloval stav věci právě tak, jak byl nyní v krátkosti uveden.

12) Když byl **RAFAEL** ovšem jen s povrchním výkladem nejprve odhalené perly u konce, pravil: „Čeho je vám prozatím třeba, řekl jsem vám nyní v krátkosti pokud možno srozumitelně; přejděme nyní k odhalení druhé perly, která bude o něco menší nežli perla první!“

13) I vzal anděl druhou perlu a zbavil ji dřívějším způsobem kůry. Také tato perla byla plná znaků a písma. Na jedné z nejmladších ploch byl zcela dobře vyrytý chrám Ja bu sim bil a vedle něho hlava, podobná velké sfínze. A na anděla bylo opět bouřlivě naléháno, aby vysvětlil všechny tyto znaky a písmo.

14) Anděl pravil: „Přátelé, bez úplného probuzení ducha v duši nedovede z lidí nyní žijících jistě nikdo rozluštit, co vše praví to, co je napsáno a nakresleno na této perle!“

15) Ačkoliv tato perla je tak stará jako perla první a největší, byla teprve o sto let později takto popsána a pokreslena a to asi v době ukončení malého skalního chrámu, kdy však vnitřek velkého chrámu nebyl ještě úplně dokončen. Proto je zde také malý chrám znázorněn jako již úplně dokončený.

16) **Hlava představuje tehdy již sedmého pastýřského krále, jenž si dal jméno Shivinz (mylně „Sphinx“), Živý Podnikající. Dosáhl věku téměř tří set let a jeho nejvyšší kolosální hlava byla vytesána z velké žulové skály a lze ji spatřit dosti zachovalou dodnes.**

17) **Tento Shivinz zavedl velké opravy ve školách, jakož i v chovu dobytka a rolnictví a požíval u svého národa téměř božské uctívání. Značky a písmo dosvědčují právě to mnohé dobro, všechna zlepšení, jež svým nejvyšším čilým duchem zavedl v této zemi.**

18) Velký chrám nezačal tesat on; neboť to učinili dva jeho neviditelnému Duchu Božímu oddaní předkové; z velké úcty dal je však nedaleko velkého chrámu na krásné rovině vytesat z kamene v sedící poloze v obrovské velikosti a na věčnou památku postavil poblíž Nilu. A ježto oba neměli jméno a z pouhé skromnosti nechtěli nějaké jméno mít, pojmenoval je on a dal jim jméno „Bezejmenní“ (Me maine oni, špatně v pozdější době „Memnon“) kteréž obě sochy spatřit také ještě dodnes velmi dobře zachovalé.“

19) Práví **vůdce**: „Ano, ano, to vše jsme viděli a vysoce obdivovali! Ale jak asi staré jsou tyto mimořádné věci?“

20) Práví **anděl**: „Téměř tři tisíce let a ani příští tři tisíce let nesmažou zcela jejich stopy! - Počkejte však poněkud, objevíme nyní třetí perlu; na jejím povrchu spatříte vedle dvou předků Shivinzových již jako soch, vrytou ještě zcela jinou velkou pamětihodnost, která vás velmi povzbudí k přemýšlení!“

203. TAJEMSTVÍ TŘETÍ PERLY. SEDM OBRŮ A SARKOFAGY.

1) Tu vzal Rafael do ruky třetí perlu a zbavil ji jejího povlaku.

2) Když byla obnažena, upozornil **RAFAEL** ty, kdož zvědavostí přímo hořeli, ihned na zcela dobře ryté sochy Memnonovy a řekl: „Hleďte, tu jsou již ti dva Bezejmenní! Ale tu nahoře spatřujete jako před oněmi Bezejmennými sedm obrovských lidských oděných postav a kolem nich spatřujete množství zcela malých lidských figurek! Co tím chtěl naznačit moudrý Shivinz, jenž vlastnoručně kreslil všechny tyto perly?“

3) Poslyšte! V téže době, asi 170 roků před prvním z obou bezejmenných předků byla dopuštěním Páně rozbita na mnoho kusů jedna velká zeměkoule v hlubokém tvůrčím prostoru. Obývalo ji velmi mnoho obrovských lidí.

4) Při náhlém, nikým nepředvídaném zničení, ačkoliv bylo oněm lidem častěji oznamováno,

se stalo, že sedm ze zmíněných lidí této země spadlo v horním Egyptě na několika veřejných místech této velké země a jejich těžkým pádem způsobili velmi silný otřes Země.

5) Pády těchto sedmi lidí od prvního do posledního trvaly přes deset dní Obyvatelé tohoto území přitom zakoušeli mnoho úzkosti a velké hrůzy; neboť se obávali zejména v noci, že je takový obr přepadne a všechny velmi zle rozdrtí. Proto hleděli upřeně s nevyš sevřeným srdcem stále k nebi, zda jim opět nějaký takový nezvaný host neučiní z mraků nevyš nevítanou návštěvu.

6) Dobrých asi deset let stavěli stále stráže, aby se vidělo, zda opět nepříjde ze vzduchu nějaký takový strašný cestující; ježto však po desíti dnech nebylo možno objevit již stopy něčeho takového, tu se myslí lidí ponenáhlu opět uklidňovaly a lidé se dokonce odvážili k velkým zcela vyschlým obrovitým mrtvolám, které ležely na vzdálenost čtvrt cestovního dne rozptýleny od sebe.

7) Mudrci mezi oněmi prvotními lidmi Egypta se domnívali, že to jsou asi Duchem Božím potrestaní obři nějaké velké odlehlé Země, kteří se provinili proti Bohu a že je pak Bůh ve svém spravedlivém hněvu dal Svými mocnými duchy s oné Země vyzdvihnout a shodit sem, aby ukázal Egyptanům, že nešetří ani nejmocnější obry, kdyby jednali proti Jeho vůli. Krátce a dobře, konečně tyto mrtvé obry spalovali po kusech a v padesáti letech nebylo možno z těchto mrtvých obrovských hostů objevit již ani stopu.

8) Čeho si však Egyptané na těchto obrovských postavách lidských nicméně povšimli bylo to, že z oněch v paměti jim velmi utkvělých obrů přešli v kolosální mysl pro všechno, o čemž podává více nežli hmatatelný důkaz jejich prvé sochařství.

9) V chrámu Ja bu sim bil bylo v každém ze tří oddělení vypořádáno to jest do kamene vytesáno sedm obrů jako kdysi nosičů stropu a to v onom oděvu, v němž přišli tito velcí cestující ze vzduchu; Egyptané, kteří dříve chodívali zcela nazí, začali se také tímto způsobem odívat a z téhož důvodu se tedy také všechny staré památky spatřují až do dnešního dne takto odívány. Jejich mumie a sarkofágy jsou plny takových ozdob. "

10) Táže se vůdce, co vlastně staří Egyptané rozuměli sarkofágy a proč takto pojmenovali velké a také menší velmi masivní rakve.

11) Praví **RAFAEL**: „To uslyšíte ihned a zcela důkladně! Vy víte, že s pohřbíváním mrtvol v této zemi jsou většinou velké potíže, neboť v suché půdě se mrtvola těžko rozkládá a hniloba ji nemůže zničit. Ve vlhčí blízkosti Nilu nechtěli mrtvé pohřbívát z toho velmi dobrého důvodu, aby se neznečistila voda řeky. Nechat však mrtvolu jen tak ležet anebo dokonce ji hodit k žrádlu divokým zvířatům, k tomu byli obzvláště staří Egyptané až příliš lidmi a vážili si také až příliš vysoce mrtvol zemřelých bratří, než aby jim prokázali takovou nečest. Co však tedy jinak učinit?

12) Hledte, přišli na velmi moudrý nápad. Vytesávali z kamene dílem velmi velké a později však také zcela malé rakve, v nichž měly zcela pohodlné místo nevyš jedna, dvě až tři mrtvoly. Každá rakev byla opatřena poměrně velkým a těžkým víkem. Byla-li pak do takové rakve položena jedna anebo několik mrtvol, - po předchozím náležitém natření mumou (muma, také mumie = zemní pryskyřice, zemní balzám), bylo víko zcela rozžhaveno a rakev pro věčné časy přikryta rozžhaveným víkem. Tím byly mrtvoly v rakvi zcela vysušeny a při velmi rozpálených velkých víkách byly mnohdy také zcela zuhelnatělé anebo dokonce spálené na popel.

13) Ve větších místech nebo obcích byly však také obecné rakve, které byly však každých sedm let opět dílem odkrývány. Tyto rakve byly pak opět mrtvolami ponenáhlu naplňovány a zcela přikrývány, načež byl pak nad rakvi rozdělán řádný oheň, čímž se mrtvoly ve velké rakvi ovšem zpopelňovaly. Byla-li taková rakev plná popele, nebyla pak již otvírána, nýbrž zůstávala jako ctihodný monument připomínající pomíjejicnost všeho pozemského.

14) Časem se stavěly nad nimi klenby a pyramidy, proto je ještě dodnes v krajině pyramid množství takových rakví mnohdy ve velmi úzkých a mnohdy v rozsáhlejších klenbách (Kai-tu comba to jest skrytý pokoj). Tyto nyní vám jasně popsané rakve byly nazvány sarkofágy protože z prvotního jazyku Egyptanů Sarko značí „žhoucí“ a vaga (vaša) „těžké víko.“

15) Tu máš nyní své sarkofágy avšak nyní přikročme k odhalení čtvrté perly a uvidíme, co ta vše nám odhalí!"

204. RAFAEL VYSVĚTLUJE SOUHVĚZDÍ NA ČTVRTÉ PERLE.

1) Anděl ji vezme zcela opatrně do ruky a zbaví ji povlaku.

2) Tu se táže **vůdce** anděla a praví: „Ó, zázračný mladíku, služební prste Nejvyššího, nezlob se, obtěžuji-li tě zde mezitím otázkou! Hle, mě při tvé jinak divuplné moci tísni to kladivo! Je ti absolutně nutné anebo ho používáš pouze proto, abys se nám ukázal ve větší přirozenosti, bychom ti snad mohli neohroženěji a klidněji přihlížet a naslouchat?“

3) Praví **anděl**: „Nic z obého, - nýbrž činím to pouze proto, abych vám ukázal jak při podobných událostech máte zacházet s takovými kameny, abyste je odhalili, kdybyste někde opět našli takové kameny! Neboť zejména v horním a středním Egyptě se vyskytuje velké množství takových inkrustovaných (ornamentálně nebo figurálně ozdobených) kamenů a to v nejvyšších rozptýlených pustinách ovšem takovýchto perel bude“ mezi nimi již málo. Ale také ostatní kameny jsou opatřeny všelikými značkami, písmeny a obrazy; neboť staří Egyptané ještě neměli papír na psaní. Proto se používalo kamenných ploch aby se do nich rylo z počátku kostěnými a později kovovými pisadly všelicos na památku.

4) Prvotní záznamy se ovšem mohou jen málo čím jiným vykázat nežli jen prostými příhodami jejich stád; ale pozdější záznamy obsahují pak již jako tyto perly velké a významné události nejen pro toto velké území a lid, nýbrž stejně pro celou Zemi. Neboť Pán chtěl, aby toto území bylo zcela zdatnou předběžnou školou pro jeho sestoupení, proto také poslal Svůj co nejvřeleji vyvolený národ Hebraemity do dávno trvající školy do Egypta. A Mojžíš, velký prorok Páně, chodil do školy v Mysu Kahi (Kahiro), v Thébách (Thebai, také Thebsai = blázinec, později ovšem velké lidnaté město), v Karnaku u Koraku a v nejstarších městech Memfidě, Diathiře (Daira = místo roboty) a v Elefantině (El ei fanti = potomci dětí Božích) a teprve ve věku 57 let byl Duchem Božím veden k nejvyššímu zasvěcení k Madanu přes Suez jako uprchlík před ukrutným varionem (faraónem), odkudž můžete číst jeho pozdější příběhy v Písmu!

5) Krátce, Egypt byl tedy Bohem určen za přípravnou školu a obyvatelé této nejstarší obývané krajiny byli již od pravěku nadáni mnohou moudrostí a také provozovali obchod téměř se všemi lepšími národy Země. Nyní také pochopíte, jak a proč má v této zemi vše co je v ní často velmi dalekosáhlý význam.

6) A nyní k naší odhalené čtvrté perle!

7) Spatřujeme tu některá vyobrazení lovců s toulci, luky a šípy a velké stádo obklopené lvy. To znamená velký boj Egyptanů se lvy, kteří občas ve velkém počtu navštívili jejich tučná stáda.

8) A hledte, více vpravo od tohoto výjevu spatřujeme již pastviska obklopená zdmi a na nich leží hlavy býků s rohy obrácenými hned vzhůru, hned dolů a hned stranou, což vše poukazuje na to, že stáda před mocnými ohradami velkých pastvin byla vždy ve velkém nebezpečí zcela bezbranná. Na rozích zdí spatřujete také velkého psa, připraveného jakoby k boji, hned stát, hned zase ležet; jméno, které dali staří Egyptané tomuto bdělému zvířeti je Pas, také Pastshier (strážce pastvy).

9) Zde ještě dále vpravo spatřujete opět pastýřského krále Shivinze, po jeho boku obrovsky velkého psa a před psem několik lvů. ještě více napravo, více ve výši, spatřujete téhož psa, pod ním obraz Slunce a Měsíce. Co to praví?

10) Poslyšte! Náš Shivinz měl jako král pastýřů skutečně jednoho z největších psů, před nímž nebyl jist životem žádný lev a žádný pardál. Když však tento pes časem zahynul stářím, určil Shivinz z úcty a na památku, aby se toto zvíře znázorňovalo vždy souhvězdím na jižním nebi. Pojmenoval souhvězdí jménem tohoto velkého psa, který po léta věrně střežil stáda králova. Že král umístil svého psa mezi hvězdy je patrné z toho, že pod břichem psa jsou viditelné Slunce a Měsíc. Vše, pod čím je vidět Slunce a Měsíc, je mezi hvězdami názorně na památku něčeho, co má velký a závažný význam.

11) Velmi velký a bdělý pes nemá ovšem dnes - zejména v této zemi, kde nejsou téměř žádná dravá zvířata - zvláštní význam; ale ve starém Egyptě, kde byla a dílem ještě jsou celá stáda dravých šelem byl velký, silný a nebojácny pes nadmíru velkou potřebou. Neboť předně takový pes byl nejvěrnějším strážcem stád. jeho udržování bylo zcela snadné, protože se tato velká psí rasa obyčejně živila nescetně mnohými druhy zemních myší, kterých tato země měla vždy dostatek; také sežrali za jeden den na tisíc velkých kobytek. jen jednou za den dostali trochu mléka a to způsobilo, že zůstávali věrnými stádu.

12) Vedle velkých psů býval však u starých Egyptanů trpěn také jakýsi druh malých psů; jejich jméno bylo Mal pas (malý pes). To byli lomozitelé; Poroshit značí podle starého jazyka „oznamovatel“ anebo „lomozitel“. Když se k nějakému domu anebo stádu blížilo něco cizího, začali štěkat malí psi; to upozornilo psy velké a ti pak začali svým mocným štěkáním naplňovat krajinu, což budilo u divokých šelem respekt, takže se také stáhly zpět.

13) Malí psi byli namnoze také strážci slepic a kuřat, k čemuž vlastně byli vycvičováni. To vše byl vynález Shivinzu, jenž první učinil tyto ptáky velmi užitečnými domácími zvířaty a Egyptanům ukázal, jak dobře chutná jejich maso i jejich pečená a vařená vejce. Tak učil již tehdy velmi početné obyvatelstvo této velké země poznávat nové potraviny a nová stáda, jejichž pečeně a vejce později až příliš dobře chutnaly - jinak by později nebyla vypukla řádná kuří válka, o níž se mythickým způsobem zmiňuje dokonce řecký dějepisec Hérodot.

14) Náš Shivinz, jenž připnul na oblohu velkého psa, opatřil také malému psu místo mezi hvězdami a dal mu jméno Porishion Prozion. V jeho blízkosti je stará Kokla (Kvočna); později dostalo toto souhvězdí také jméno Pleada, také Peleadza a pod jednou falešnou pověstí Řeků dostalo od Řeků název Pleady.

15) Zde zcela nahoře na perle vidíte to také zcela dobře nakresleno a můžete z toho poznat, jaká jasná hlava byl náš Shivinz. Jemu nešlo tak velice o to, aby snadno poznatelnými souhvězdími uváděl svým učedníkům stále na paměť své psy a kvočny, nýbrž aby je naučil poznávat běh času podle hvězd.

16) Shivinz to také byl, jenž zřídil v Diadaiře (Diathira) první Zodiakus (Sa diaz= pro dělníky), na obloze jej nejprve vynalezl a podle současných zjevů a událostí v zemi dal souhvězdím jména, jak toto ihned uvidíme na páté odhalené perle!"

205. ROZDĚLENÍ ČASU NA PÁTÉ PERLE.

1) **(RAFAEL:)** „Dejte nyní dobrý pozor; tu je již pátá perla! Jak se má podobných nalezených pravěkých relikví používat a jak je vlastně odhalovat, to jsem vám nyní již ukázal a tak vám odhalím pouze mocí své vůle ještě ostatní tři a hleďte, tu před sebou máme již odhalenou pátou perlu!

2) Pohledte, hned zde máme před sebou Zodiakus z Diathiry nakreslený na nejkrásnější a největší ploše perly! Je to kolosální chrám; 365 nejmasivnějších sloupů nese rovněž tak masivní klenbu nadmíru umělecky a nanejvýš pevně konstruovanou z načervenalých žulových kvádrů. Výška klenby měří od podlahy asi 66 mužských výšek. Celá klenba má přesně 365 otvorů, které jsou přesně umístěny tak, že během trvání jednoho nebeského znamení, ve kterém je Slunce, muselo jeho světlo padnout na střed sloupu tyčícího se uprostřed chrámu přesně uprostřed dne. Ostatními otvory padalo světlo sice také za různých denních dob na oltář, nešlo však již nikdy středem, nýbrž o jeden anebo několik stupňů stranou.

3) Tato nanejvýš duchaplně sestrojená klenba trvá také ještě dodnes, ačkoliv je zubem času poněkud ohlodaná a bude trvat ještě dlouho a bude vodítkem hvězdářům.

4) Tázete se, k jakému vlastně užitku Shivinz jistě s největší námahou vybudoval tuto klenbu? - Předtím nebylo určité rozdělení času: Malé zkracování anebo prodlužování dne se sotva pozorovalo. Měsíc byl ještě nejjistější a nejspolehlivější rozdělovatel času. V Diathire, městě z trestu donucovaných dělníků muselo být určité rozdělení času za doby denní a noční a také tedy za tím účelem a pro lepší pořádek zbudoval náš Shivinz tuto klenbu a muselo na ní stotisíc dělníků plných deset let pracovat.

5) Klenba byla ovšem velmi široká a s 30 a 31 kruhovými otvory pomalovaná symbolem jednoho z dvanácti nebeských znamení, na jehož obyčejně červenou malbu bylo naneseno bíle a zcela přesně souhvězdí. Zde na perle vidíte zcela dobře nakreslen vnitřek klenby jemnými liniemi, které byly potřeny tmavočervenou barvou a můžete si nyní dobře představit jaký probudilý duch byl náš Shivinz a jak požíval neomezenou úctu u národů Egypta. Stačilo, aby jen pokynul a statisíce lidí se dalo s veškerou energií do pohybu a z půdy zemské se vykouzliho velkolepé dílo.

6) Nejmoudřejší z lidu učinil učiteli a knězi a zbudoval všude školy pro všechny možné obory lidsky užitečné činnosti. Nejvyšší Boží učenosti bylo však možné nabýt jen v Karnaku Koraku a nakonec v Ja bu sim bilu skrytě všelikými a tvrdými zkouškami."

7) Tu se otázal starý hospodský **MAREK**, přerušiv ve výkladu anděla: „Přemilený příteli, protože jsi se již jednou dal do odhalování perel, nemohl bys nám tedy také vysvětlit, jak je to s onou prazvláštní sfingou, která zpola jako žena a zpola jako zvíře dává lidem vždy na život a na smrt proslulou hádanku: co je to za zvíře, které chodí zrána na všech čtyřech, odpoledne na dvou a večer na třech nohách? Kdo nedovedl tuto hádanku rozluštit, byl záhadnou sfingou usmrcen; kdo by ji však rozluštil, tím by se dala sfinga usmrtit! - Je na tom skutečně něco pravdivého anebo ne?“

206. ZÁHADA ŠESTI PEREL. POPIS PYRAMID, OBELISKU A SFINGY.

1) Praví **RAFAEL**: „Pohleď sem, tato šestá perla odpoví na tvou otázku! Zde ji máš odhalenou; co spatřuješ na prvý pohled?“

2) Praví **MAREK**: „Vidím zde opět obraz Shivinze a několik pyramid; před největší pyramidou stojí dva špičaté sloupy zvané obelisky a stranou velké pyramidy ve skutečnosti snad dvě stě kroků daleko, což se z obrazu sotva může určit, je rovněž opět viditelná poměrně obrovská socha. Tato socha má hlavu ženy, ženské ruce a ženská silná prsa. Kde přestávají prsa, na místě břicha, začíná zcela neurčitelné zvířecí tělo. Za touto zvláštní sochou se rozkládá do dálky kruhová zeď kterou je uzavřeno velké pastvisko. Zdá se to tvořit celek a sounáležitost. - Co to vše značí?“

3) Praví **RAFAEL**: „To obrovské poprsí je právě Shivinze; dal je provést lid z vlastního popudu nejlepšími sochaři a také zedníky na nejvyšší vlastní útraty ku počtě tohoto velkého dobrodince Velká Pyramida se dvěma obelisky byla školní budovou: „Člověče, poznej sebe sama.“ Měla v nitru velké místnosti a všemi směry daleko probíhající chodby, v nichž byla všeliká zvláštní zařízení pro sebepoznávání a z něho pro poznání nejvyššího Ducha Božího. Zařízení vypadala někdy velmi hrozně, ale svým účelem se minula jen nejvyšší zřídka! Ostatní pyramidy jsou většinou jen znamením oněch podzemních míst, kde bývalo množství sarkofágů, které byly nadezděny, jak to bylo ukázáno dříve.

4) V této době je však v rozsáhlém a nadmíru dlouhém údolí Nilu ještě mnoho pyramid a všelikých chrámů, které vznikly o mnoho později za faraónů v dobách Abrahama, Izáka a Jakoba; o těch se zde nemluví, nýbrž jedině o oněch, které byly postaveny za Shivinze.

5) Vlastní původní jméno bylo „Piramida“ a pravilo tolik jako „Moudrost mi dej!“, a oba špičaté sloupy jménem „Oubeloiska“ pravily: Čistý hledá vznešené, krásné, čisté!“ „Belo“ znamenalo vlastně „bílý“; protože však zcela bílá barva byla u starých Egyptanů znamením čistého, vznešeného a krásného, označovalo se tím také vznešené, čisté a krásné.

6) Dobrý účinek těchto škol se stal brzy daleko a široce znám a k návštěvě těchto škol přicházeli cizinci, jichž bylo tolik, že nemohli být umístěni a zaopatřeni! A náš Shivinze chtěje odraďit cizince, aby nepřicházeli příliš často k návštěvě těchto jim zřízených škol, vymyslel v poslední době své vlády poněkud osudný prostředek. V čem záležel tento prostředek?

7) Zde na této perle vidíte pololidskou a polozvířecí sochu. Byla dutá a uvnitř se mohl člověk po točitých schodech dostat do její hlavy a z úst sochy nálevkovitě vyhloubených zcela silně a dobře slyšitelně mluvit a pro silný hlas se zdálo, jakoby skutečně mluvila tato obrovská socha.

8) Když tam nyní cizinci přišli a žádali o přijetí do školy, byli sluhou této sochy upozorněni na to, aby se postavili na určité místo a to jeden za druhým před onu vznešenou sochu, která je zvenčí mrtvá, ale uvnitř živá. Zde obdržel každý, kdo se chtěl stát učedníkem pyramid, od vznešeného Shivinze na život a na smrt záhadnou otázku. Rozřešil-li tázaný záhadu, byl přijat a s přijetím bylo zase jemu uděleno vzájemné právo, aby také on položil soše otázku a v případě, kdyby socha nebyla s to dáti mu uspokojivou odpověď, aby ji zničil a jaksi zavraždil.

9) Otázka však byla oznámena klientům tři dny napřed na přemýšlení; třetího dne však, kdy tutéž otázku na život a na smrt měli obdržet z úst sochy, nenechal jistě nikdo k tomu dojít, nýbrž zcela skromně se vzdálil, zaplatil požadovaný poplatek a odcestoval do své často velmi vzdálené otciny.

10) Mythos do pozdější doby spadající pravil, že se jistému Řekovi podařilo rozřešit. onu starou hádanku; avšak toto je i se sta tisíci jinými ovšem bajka a postrádá jakékoli pravdy! Neboť onu pověstnou hádanku rozřešil Mojžíš, ale proto tuto sochu nezničil, neboť tuto sochu i když zubem času poněkud ohlodanou, lze spatřit ještě dnešního dne.

11) Ovšem vnitřní zařízení nelze nyní již nalézt, protože je zcela zaneseno pískem a bahnem; neboť Nil vystupuje obvykle každých sto let, mnohdy také po dvou stech letech neobvykle silně, takže v užších údolních krajinách žene své vlny přes třicet loktů vysoko nad normální stav vody. Tím se mnoho zpusťoší a stane se nepotřebné, protože se na dřívější nejkrásnější nivy ukládá mnoho valounů, písku a bahna.

12) Nilské potopy, jejichž vlny byly hnány vysoko nad vrcholy pyramid byly dvě v dobách po Schivinzovi. Taková záplava nastala také od nynějška počítáno před 870 léty; chrám Ja bu sim bil byl jí téměř do polovice zanesen pískem a bahnem a od té doby nebylo jej možno i mnohé jiné památky již zcela očistit od písku a bahna. Tak je tomu nyní také s naší záhadnou sochou; uvnitř je plna ztvrdlého bahna a písku, který by asi již nikdo nemohl odstranit! Tak je tomu milý Marku, vpravdě s onou záhadnou sfingou! - Je ti v té věci nyní jasno?"

13) Praví **MAREK**: „Cožpak si během asi tisíce let netroufal žádný odvážlivec dáti si na účet svého života proslovit sfingou onu známou hádanku? A kdyby to byl učinil, co by ho potkalo, kdyby zcela pochopitelně hádanku nerozluštil?"

14) Praví **RAFAEL**: „Na místě, na kterém tázaný stál bylo zřízeno propadliště, kterým by se byl rychle propadl do studny; a kdyby byl jednou dole, pak by ho uchopilo několik sluhů pro jeho odvalu a i když by hádanku rozluštil nesprávně, byli by ho přivedli podzemními chodbami do školy, z níž by byl neodešel dříve, dokud by se nestal dokonalým člověkem. Ale nikdy k tomu nedošlo; a v dobách, kdy byla ona hádanka řešena, bylo toto prastaré zařízení bahnem a pískem již tak zaneseno, že bylo úplně nepotřebné a první pastýřští králové a jejich lid byli tou dobou již dávno fénickým národem jaksi přemoženi a faraóni i za času Abrahamova byli již Féničany.

15) Nyní máš také o tom krátkou zprávu a proto přejdeme k odhalení sedmé perly!"

207. SOUHVĚZDÍ SEDMÉ PERLY. ÚPADEK EGYPTSKÉ KULTURY. DĚJINY SEDMI PEREL.

1) (**RAFAEL**:) „Hle, už je tu! Co na ní spatřujete? - Vy sice něco spatřujete, ale nevyznáte se v tom. Na této velmi krásné perle jsou nakreslena a hnědočervenou barvou potřena všechna souhvězdí a zůstala do této chvíle pod povlakem zachována.

2) Z této perly se ostatně mnoho a příliš zvláštního nenaučíme; ale vždy z ní vyrozumíme to, že se náš Shivinz vyznal ve hvězdné obloze a že byl zcela jistě první, který uvedl Souhvězdí do jisté soustavy. A jak on pojmenoval Souhvězdí, tak se jmenuje doposud!

3) Před jeho správou to vypadalo u starých Egyptanů ještě dosti chatrně jak s kreslením a z něho vzešlým psaním, tak i se správným poznáním sama sebe a ještě chatrněji s poznáním Boha. Ale náš Shivinz to s mnohým nevyhovujícím úsilím uvedl vše do pořádku a z dřívějšího divokého národa nomádů učinil jeden z nejvzdělanějších národů celé Země, což mu ovšem časem způsobilo mnoho závistivců. Neboť cizinci až příliš brzo našli velké zalíbení na této nejvyšší velkolepé kultuře země a lidu; vše co viděli, připadalo jim nebesky podivné, takže když se tam jednou dostali, nemohli se od toho již odloučit.

4) Čím více sem začali cestovat, tím více se tu také časem usazovali a tak se prvé podmaňování původních národů a jejich vládců stávalo způsobem zcela pokojným.

5) Potomci Schivinzovi se stávali stále změkčilejšími a choulostivějšími lidmi; dobře žili, spoléhali se na slávu svého praotce a nevšímal si vládních záležitostí! Následek toho byl, že nastěhovavší se cizinci, jimž tu narostl velice hřebínek, byli brzo a snadno domorodci voleni a do-sazováni i za správce a vůdce a to vše bez meče.

6) To bylo sice v jistém směru zcela dobré a správné, ale tuzemci při této změně přece jen nezískali příliš mnoho. Neboť cizí strážci (Varion; špatně Pharaon) tvořili až příliš brzy ozbrojenou moc a stali se pravými tyrany a potlačovateli lidu. Školy byly již jen málokomu přístupné a to čemu se ještě učilo, bylo ohromně rozdílné od toho čemu se učilo dříve, proto z toho důvodu se pak brzy z dřívější nejčistší pravdy vytvořilo nejnesmyslnější modlářství spojené s největší temnotou, za nímž bylo možno sotva najít i pro velké mudrce prakulturu této země.

7) Těchto sedm perel má tedy tak neocenitelně velkou hodnotu proto, že pocházejí ještě z doby, v níž byl Egypt v nejvyšším duchovním rozkvětu a proto nemohou být ani dost opatrovány!"

8) Táže se jeden z mouřenínů, při které příležitosti se dostaly tyto perly do písku Nilu a v písku této řeky se ztratily.

9) Praví **RAFAEL**: „Vždyť jsem vám přece ukázal jak řeka Nil v určitých dobách vzrůstá v pravou potopu! Asi 567 let po Schivinzovi dosáhl náš Nil záhadné výšky; v soutěskách vystoupil přes 160.loktů nad svůj normální vodní stav. Všechna více v údolní hlubině ležící místa byla zátopou na pět týdnů zcela zaplavena a při této příležitosti byly perly i s domy v nichž byly uschovány, mocí vln odneseny a podobně jako kvádry, z nichž byly postaveny budovy, bahnem a pískem pokryty.

10) Téměř v třítisíciletém jejich pohřbení utvořil se také na nich povlak, jak jste jej shledali a z kterého jsem vám je nyní před vámi odhalil z počátku způsobem zcela přirozeným a později mně možným způsobem zázračným.

11) Nyní víte také toto a v těchto sedmi perlách máte sedm knih, které vám nyní a pro všechny časy budou moci dát a také vždy dají velmi důkladné poučení o zemi, kterou obýváte dílem také vy. Proto je dobře uschovejte; neboť každá z těchto perel má mnohem větší cenu nežli nějaké velké království!

12) Zatím je vezme do úschovy Oubratouvisar, jako zřejmě nejmoudřejší z vás; a až jednou bude opouštět tuto Zemi, určí kdo bude budoucně hoden, aby vzal tento nezměrný poklad do úschovy. Běda nehodnému, jenž by se jich chtěl snad zmocnit z hrabivosti!

13) Já, jako posel a vykonavatel vůle Toho, jenž tamto sedí, myslím, že k oživení vaší víry bylo nyní učiněno dosti zázračného; kdyby vám také to ještě nestačilo, pak by vám také nestačilo ani to další! Věříte nyní, že Onen tamto sedící je Ten, pro Kterého zbudoval velký Shivinz a jeho dva předkové velký skalní chrám Jabusimbil?“

14) Praví všichni: „Ano, ano, ano, tobě zázračný posle Páně, budiž to tímto úplně potvrzeno z nejhlubšího základu našeho života!“

15) S tím je anděl opustil a Cyrenius se Mne tázal, zda je také toto vlastně zcela čistě historické vylíčení Egypta z Mých úst v rámci evangelia nutností.

16) A **JÁ** jsem mu řekl: „Jedno z největších! Po mnoha staletích vyvstanou všeho druhu bádatelé a budou tuto zem dopodrobna prohledávat a najdou ještě mnohé věci, o nich byla řeč ústy Rafaelovými. To je velice pomate, jako by to také velice zmátlo vás a vaše nejbližší potomky; ale toto úplně pravdivé zjevení vám také v tom všem ukáže cestu. V pozdější době však probudím již opět muže! kteří znovu odhalí hledajícím a bádajícím lidem tyto staré záhady. - Nyní však přejdeme zase k mouřenínům, kteří nás očekávali.

208. MRÁVY NUBIJCŮ A MRÁVY BĚLOCHŮ.

1) Konečně, právě když krásné ranní slunce přijalo opět svůj přirozený a světlý lesk, vstali jsme od stolu a: odebrali se rychle k černochům. Když jsem k nim přišel, vstali všichni od svého dlouhého stolu a učinili přede Mnou s rukama napříč přes prsa položenými co nejuctivější poklonu.

2) A **vůdce** pravil v dobré galilejsko hebrejské řeči: „Pane, Pane, Pane! Nyní již není mezi námi žádný nevěřící! Každé slovo z Tvých nejsvětějších úst bude pro nás nikdy nezměrně velikou milostí Tvé nejopravdovější vlídnosti a Tvého slitování pro všechny časy časů, ano pro věčnost!

3) Jestliže Ty, věčně nejsvětější považuješ nás černokožné za hodné zevrubnějšího poučení o nás a o našich povinnostech a pak také o Tvé Bytosti, oblaž nás jen několika slovy z Tvých úst a my se budeme tím na všechny časy časů také ještě v našich nejpozdějších potomcích cítit přešťastnými, že jsme Tebe, jako Tvůrce a Pána veškerého smyslového i duchovního světa viděli a s Tebou mluvili!

4) Onen světelný lesk, který jsem zřel ve svých viděních jako věčnou svatozář života kolem Tvé svaté Bytosti, je nyní viditelný v Tvé veliké lásce, vlídnosti a v Tvé moudrosti, již není rovno v celé nekonečnosti.

5) My jsme nyní ochotni, byť i černou vlnou porostlí beránci; ale jako černá barva přijímá ještě více světla a tepla nežli barva bílá - pročez také nosíme bílý šat, abychom odvrátili od sebe nadbytek světla a tepla - myslím tedy, že my černokožní přijmeme také svaté světlo Tvého Ducha hlouběji a silněji do své mysli nežli velmi mnozí, jejichž tělo je sice zahaleno bílou kůží,

ale jejichž mysl odráží Světlo Ducha hůře nežli náš bílý šat přirozené světlo a jeho teplo, jak jsme se často ve velké Memfidě setkali s takovými příklady, které představený nazval „pohyblivé živé stíny“. Tito lidé žijí jako jepice, které stvoří jitro a večer opět usmrcuje.

6) My sice také nemáme nic, čím bychom se mohli před Tebou, ó, Pane, honosit; ale přece jen víme, že nejsme více nežli lidé a že jsme všichni díla jednoho a téhož Tvůrce a proto se také nikdy nemůžeme domýšlet že má druh před druhem přednost jakoby byl skutečně nějaký vládnoucí polobůh, jak jsme to viděli u bílých, kde se jeden domníval být pánem a všichni ostatní se museli před ním klanět až k zemi a ti, kteří to neučinili, byli ihned potrestáni pruty. Pane, tato ctnost bělochů se nám vesměs nelíbila; a z takové kázně vyzírá velmi málo nějaké moudrosti!

7) My nebijeme nikdy naše děti, ani žádné zvíře; ale máme trpělivost a vytrvalost a cvičíme naše děti ustavičně ve všem, co jsme uznali za dobré, pravdivé a nutné! Stanou-li se pak naše děti velké, silné a rozumné, nezacházíme s nimi již jako se svými dožitovnými otroky, nýbrž jako se svými zcela rovnorodými bratry a lidmi, kteří vyšli jako my rodičové se všemi životními právy z ruky Boží. A přece nás naše děti nadměru milují a nikdy se nějaký syn anebo dcera neprohřešuje proti otci a matce!

8) U bělochů jsme viděli děti plazit se bázní před přísnou tváří rodičů. Zdálo by se tu, že takovým způsobem budou vychováni andělé. Ale jakmile se pak takovéto děti příležitostně octly s očí rodičů, tu byly jako vyměněny a mohly by být zcela klidně považovány za učedníky ďáblů, o jejichž nejvyšší zlé přítomnosti v neblahých rozsedlinách Země jsme byli zpraveni představeným v Memfidě. - Za takovouto výchovu lidí bychom se poděkovali na věčné časy!

209. VZDĚLÁNÍ ROZUMU A VZDĚLÁNÍ SRDCE.

1) (**OUBRATOUVISHAR:**) „U nás pravá výchova záleží v tom, že my podle svého způsobu zušlechťujeme především pokud možno srdce (mysl) našich dětí; a je-li jednou v pořádku srdce, obdrží pak také rozum ono vzdělání, které máme my sami. Ale běloši začínají své děti vzdělávat rozumově sotva začnou žvatlat a myslí, že když má dítě jednou dokonale vzdělaný rozum, že tento rozum se pak již postará o srdce!

2) Ó, Pane, jak hloupí jsou v tomto ohledu mnozí běloši nepoznávající, že předběžně vzdělaný rozum je vždy vrahem srdce! Neboť pouhý rozum činí dítě domýšlivé a pyšné; kde však jednou zaujaly mysl domýšlivost, sebeklam a pýcha ať jen se pak někdo pokusí ji přetvořit; co nejdříve se jistě přesvědčí, že starý narostlý strom se nedá nikdy narovnat.

3) U nás nemáme soudy, soudní budovy a věznice a žaláře, ale také žádné jiné zákony nežli jsou zákony, které člověku předpisuje správně vzdělané srdce. Proto také není u nás žádný nám nějak známý hřích a žádný zločin mající nějaké jméno a tedy také žádný trest; neboť jak každý z nás pamatuje na sebe, právě tak a spíše ještě lépe pamatuje na své spolubližní.

4) U bílých rozumových lidí shledali jsme však právě opak. Téměř většina jich dbá ve všem jen o sebe, kdežto o spolubližní jen tolik, pokud by to mohlo prospět jen jejich sobectví. Vidí-li takový sobecký člověk, že ten či onen bližní nemůže či nechce zjednat žádný užitek, pak je mu každé zvíře milejší nežli takový bližní!!

5) U nás se však cení člověk především jako člověk. Nemůže-li mu bližní v ničem prospět, pak mohu prospět já jemu a tak se to vyrovnává. Já mám také sluhu; ale já jsem ho ničím nejnavimul, aby mi sloužil, nýbrž je to jeho úplně svobodná vůle. My si sloužíme vzájemně jistě více nežli si kdy sloužili za bídný povinný žold běloši; ale vůle žádného člověka nebyla zotročena žádným vnějším prostředkem člověkem druhým, nýbrž co každý koná, to koná svobodně a úplně nevázaně!

6) Proto také nemáme žádné paláce a velké zděné obytné domy, nýbrž zcela prosté chaty zcela stejného vzhledu. Kdo ještě chatu nemá a také nemá místo, aby byl v té či oné chatě ubytován, ten si nemusí snad sám ze svých sil a prostředků stavět nějakou novou chatu anebo jít k nějaké velmi odlehlé obci o ni žebrot, nýbrž my mu z lásky a úcty k jeho nám zcela rovnému lidství dobrovolně ihned postavíme takovou chatu jako jsou naše; a tak trvá pokoj a jednota stále ve stejné míře mezi námi.

7) Tento náš domácí řád je bělochům, pokud jsme je žel poznali, zcela cizí a někteří nám jej přímo do očí prohlásili za bláznovství přičící se vší kultuře. Ale jak to tedy přijde, že všechna

zvířata a dokonce živly poslouchají naši jednotnou vůli, kdežto běloši se při vší své rozumové kultuře nesmí žádnému stádu lvů ani přiblížit?! Běda nejopovážlivějšímu bojovníku mečem! Ať to jen zkusí; již jediný lev mu ukáže, že on je pánem bojovníka a nikoli bojovník lva!

8) My však můžeme kráčet mezi lvy a pardály jako mezi svými velbloudy, hovězím dobyt-kem, ovce a kozami a neznáme případ, že by se taková šelma kdy pustila do člověka, - ba ani ne do našich stád; neboť maso dostanou k žrádlu teprve tehdy, když byla zvířata našich přečetných stád zahynula stářím. Každá obec má v určité vzdálenosti místo, na které odnáší téměř denně jedno nebo také několik zhybnulých zvířat a tam přicházejí pak také hned ostrozubí strážníci a sežerou mrtvá zvířata i s kůží, srstí a kostmi. Neboť nikdo u nás nejí maso mimo maso ryb a, kuřat dokud jsou ještě mladá a křehká; stará se přenechávají též divokým zvířatům.

9) Co může běloch, spadl-li do vody, při veškerém svém rozumovém vzdělání? Potopí se a utopí! My však můžeme kdykoli a kdekoli chceme po vodní hladině právě tak kráčet jako po suché zemi. Jen chce-li někdo, může se též ponořit; avšak něco takového jej stojí vždy oprav-dové úsilí a námahu.

10) Všichni jedovatí hadi utíkají z naší blízkosti; myši a kobyly jsme poznali teprve v Egyptě; nedobří mravenci se vyhýbají naší blízkosti i našim kuřatům a supi a orli se sytí ma-sem zahynulých lvů, pardálů a lišek.

11) A tak je u nás černochoů dosud ještě asi takový pořádek, jaký zajisté byl a být musel mezi lidmi ať jakékoli barvy podle vůle Tvůrce od prvopočátku; neboť kdyby byl prvý lidský pár přiveden na Zem ve špatném řádu nynějších bělokožních lidí, pak bych rád věděl, jak by se byl uchránil proti útokům všelikých divokých a dravých zvířat!

12) Neboť nežli prvý lidský pár vstoupil na tuto Zemi, tehdy se to jen hemžilo všelikými dra-vými a zuřivými zvířaty, jak nám to zcela jasně ukázal moudrý představený v Memfidě. Kdyby tedy byli první dva lidé podle učení představeného ve všech svých životních elementech tak sla-bí, jako jsou nynější bělokožci, jak často by tedy bývali celými stády nejdivočejších šelem roztr-háni a sežráni? Kdyby se byli chtěli ve své přirozené síle pustit v zápas s těmito šelmami, pak by byli museli přijít v nejmasivnějších železných šatech opatření nejostřejšími zbraněmi ze vzduchu na tuto Zemi asi jako nadmíru silní obři, kteří navštívili Egypt před Shivinzem - a i tehdy by měli ještě mnoho co dělat, aby šťastně obstáli v boji s obrovskými netvory!

13) Avšak jestliže se pralidé této Země i se všemi svými vnitřními životními elementy podo-bali nám, pak ovšem nepotřebovali zbraně a byli silou své mysli pány a vládci veškerého světa zvířat, rostlin a živlů!

14) Myslím tedy, že jelikož všichni jsme takoví, mohlo by několik Tvých k nám promluve-ných slov života zapustit v našem životě zcela hluboké kořeny! A dáš-li nám, ó, Pane, nějaké zákony aneb pravidla života, pak budeme jistě zcela žít přesně podle nich; neboť v tom se vy-známe, abychom řád jednou poznány jako dobrý a pravdivý zachovávali tak, jako snad jen zříd-ka který z bělochů.

15) Jelikož tedy nyní máme již to mimořádné štěstí, - jež je jistě Tvým největším andělům divem všech divů - že jsme, ó, Pane, Věčný, Tvůrce všeho duchovního a smyslového světa u Tebe, prosíme Tě mými ústy a ve všem úplně jedné mysli a jednoho srdce, abys ke všemu to-mu divuplnému, jež jsme zde v nejkratší lhůtě spatřili, připojil ještě ten div, abys s námi promlu-vil několik slov!"

210. ÚČEL ZČLOVĚČTĚNÍ PÁNĚ. ČERNOŠI JAKO SVĚDCI PRAVÉHO LIDSTVÍ.

1) Pravím **JÁ** : „Nejen několik, nýbrž ještě velmi mnohá slova k vám nyní promluví! Nebu-du vám dávat žádné nové zákony, nýbrž potvrdím jen zákony staré, které jsem Já Sám již od počátku časů vašeho bytí vryl nesmazatelným písmem do vašeho srdce.

2) Já jsem vlastně a hlavně přišel do tohoto světa proto, abych zcela zvrhlé z veškerého Mého původního řádu vystoupivší lidstvo přivedl učením, příklady a skutky znovu zpět na onen původní stav, ve kterém byli první lidé jako praví páni veškerého stvoření.

3) Tito lidé s kůží světlé barvy potřebují tedy velice Mou nauku a Mé skutky, aby poznali, Kdo je Ten, Jenž je učí a co chce. Vy však jste ještě v nádherném původním stavu. Vaše životní škola začíná pravými prostředky také na pravém místě. Vy začínáte vzdělávat člověka, jako

člověka napřed tam, kde musí být nejprve a především vzděláván a tak bude třeba v budoucnu i bělochům; neboť Já jim nyní ukazuji cestu k tomu.

4) Ale bude třeba ještě mnoho námahy, skutků a času, nežli tito běloši přijdou tam, kde stojíte nyní vy. Jsou zbloudilí, zvrácení a ztracení a musí být napraveni; jsou nemocní a proto potřebují lékaře, který je dovede léčit.

5) Já bych byl mohl přijít také k vám, neboť jste nyní neporovnatelně lepší nežli jsou běloši; ale vy jste ještě nikdy nepotřebovali Můj příchod. Potřeboval jsem vás zde však nyní jako svědky Mého původního řádu a dal jsem vás Svou vůlí takto vésti a nakonec i přimět k tomu, abyste přišli sem, aby tito běloši viděli čím člověk je a býti má ve svém nezkaženém původním stavu.

6) Proto tedy podáte nyní před těmito lidmi několik ukázek vašeho ještě zcela čistého původního lidství k poučení těchto vašich mnohých slepých a ještě velmi zvrácených bratří! Jsou již někteří mezi nimi, kteří jsou velmi blízcí dokonalosti; ale žádný z nich jako člověk není tak daleko, jako kterýkoli nejnepatrnější z vás! - Chcete Mi to učinit kvůli?"

7) Praví **OUBRATOUVISHAR**: „Ó, Pane, Jehož láska, dobrotivost a slitování naplňuje již nyní také ony prostory nekonečnosti, v nichž budou nové tvorby teprve po odbytých věčnostech v nejhlubší zkroušenosti velebit Tvé nejsvětější jméno, co bychom neměli ihned učinit s největší oddaností k Tvé nejsvětější vůli? Vše, vše! Ó, Pane, jen rozkaž nám!"

8) Pravím **JÁ** : „Ukažte tedy nejprve své původní lidské panské právo nad živlem vody a kráčejte po jejím povrchu jako po suché pevné půdě a ukažte také vaši velkou hbitost na tomto vlhkém poli!"

9) Ihned povolal vůdce asi šedesát svých jako uhel černých druhů a otázel se Mne, zda jich bude dost. Já jsem přisvědčil a šedesát černochoů obého pohlaví se odebralo na moře a pokračovali v chůzi po jeho povrchu jako předtím na suché půdě. Nakonec učinili několik klouzavých obrátů a rozletěli se s takovou rychlostí, že by je ani v nejrychlejším letu nedohonila žádná vlašťovka. V několika okamžicích se vrátili s hukotem podobným orkánu zcela blízko k břehu.

10) Cyreniovi se notně zježily vlasy, když oněch šedesát jako mrštěných přirazilo ku břehu; dorazili však jen na padesát kroků ku břehu a náhle se zde zastavili. Jen vůdce přišel, lehce oddychuje ke Mně na břeh a tázal se Mne, zda mají provést na vodě ještě několik produkcí.

211. VLÁDA ČERNOCHŮ NAD VODOU.

1) Pravil jsem **JÁ** : „Ještě něco málo co znáte, například co děláte na vodě za větru jako plamen horkého a jak chytáte ryby!"

2) Vůdce se odebere co nejrychleji zpět k oněm šedesáti a sděluje jim Mé přání a pojednou padnou všichni na tvář vlastně na vodu a leží po několik okamžiků klidně na vodě jako suché kusy dřeva. Brzy poté se však stávají velmi neklidní a začínají se zcela otáčet kolem osy svého těla.

3) (**PÁN** :) „Toto se děje proto, aby zůstávali na všech částech těla náležitě mokří a nebyli žhoucím větrem Kamb'sim („Kam prchám?") spáleni a upečení anebo aby neshořeli na popel; neboť Kam beshim = „Kam prchám nyní?") je celkem nejpálčivější vítr pustin Nubie a Abessinie. Samum („pro smůlu“ to jest : vítr k tavení asfaltu) není zdaleka tak horký jako Kamb' sim. Ještě méně horký je Giroukou (jihovýchodní vítr nad pastvinami vanoucí, který byl takto v Memfidě nazván již v šedém dávnověku, ježto přichází přes velké pastviny Giri, rozkládající se právě v tomto směru od města. Ale vedle Kamb' simu byly oba větry tak teplé, že se lidé před nimi uchýlovali do vlhkých jeskyní.

4) To, co nyní činí na vodě, činí jen při příležitosti onoho Kamb simu; a trvá-li dlouho a přibývá-li mu na prudkosti, pak se teprve začínají ponořovat pod vodu, jak nám to nyní ukazují. Ale nemohou nikdy příliš dlouho setrvat pod vodou, protože jejich silná sféra vnitřního a vnějšího života činí jejich tělo specificky lehčí nežli je voda.

5) Nyní však sedí na vodě a ukáží nám postavení jak chytají ryby! Hled'te, silnou mocí své vůle nahánějí k sobě zdaleka ryby! Berou je rukou z vody a ukládají podle potřeby do nazvednutých zástěr, které nosí kolem svých boků stále uvázané a přijíždějí s nimi sedíce rychle ku břehu. jejich plachty a jejich vesla záleží jedině v jejich chtění; jakmile chtějí učinit na vodě rychlejší pohyb, chtějí to ve vší své nepochybné pevnosti ve víře, - a vše jde jak chtějí!

6) Hled'te, nyní již ulovili ryby a budou s nimi, jedouce v tomto svém postavení v sedě rych-

lostí šipky po hladině, zde u břehu! Hledte, již odjíždějí a jsou také již u břehu! Nyní rychle vstávají a přinášejí k nám svou kořist.

7) Marku, řekni svým synům, aby dali ony mnohé a velmi ušlechtilé ryby ihned do vody, jinak leknou!"

8) Když k nám černoši přinesou plné zástěry živých ryb, vede je Marek sám k sádce, do níž černoši vpustí ryby, jichž bylo několik set. Poté se ubírají rychle opět ke Mně.

9) A **vůdce** se obrátí ihned k bělochům těmito slovy: To, co jsme nyní provedli, zdá se vám, bílí bratři, zcela cizí a ještě nikdy nebyvalé?! Leč u nás zcela prostých přirozených lidí je však vše to, co jsme nyní prováděli před vámi na vodě, něco tak zcela přirozeného, jako je u vás vidění, slyšení, čichání, ochutnávání a hmatání.

10) Duševně zatvrzelý a zvrácený člověk se stává také tělem mnohem těžší a podobá se stále víc a více kamenu, jenž nezůstane plující na vodě, protože je těžší nežli voda. My se však podobáme dřevu, jehož vnitřní životní duchové jsou již mnohem svobodnější nežli silně souzení duchové jakéhokoli kamene.

11) Dejte pozor, nechte sem přijít člověka srdce, jenž ve svých prsou nepocítil pýchu a vládychtivou sebelásku; ať se přenechá vodě a já za to ručím, že nezahyne! Postavte však také vedle něho na tento vrtkavý živel vládychtivého a velmi samolibého člověka a potopí se jako kámen! Musel by být velmi tučný - což se při velmi sobeckých stěžích kdy asi stává, - tu by ho pak udržel tuk po jistou dobu snad asi do dvou třetin jeho těla - to jest kdyby byl velmi tučně vykrměn! - nad vodou; ale v obyčejném tělesném stavu se potopí jako kámen.

12) Proto také u nás platí voda za dobrou zkoušku pro vnitřní ryzost člověka. Koho voda již tak ochotně nenosí, toho mysl utrpěla jistě nějakou škodu a tento živel se mu nestane příznivý a neprokáže mu žádnou žádoucí službu. Jako jsme se však nyní jistě s nejděšnějším zřejmou nenuceností pohybovali na vodě a také jsme ukázali, že zvířata ve vodě jsou od počátku našeho bytí poddána naší vůli, tak tomu také bylo u prvotních lidí. Pro ně nebyly řeky, jezera ba ani moře překážkou, aby nemohli putovat po celé Zemi; nepotřebovali ani lodě, ani mosty. Vy však budete často i s vašimi loděmi a mosty vodou pohlceni a ani jeden vodní komár neuposlechne vaši vůli! Jak vzdálení jste tedy pravého lidství!

13) Abyste zahnali na útěk nepřítele, musíte mít všeliké zbraně; my jsme je nepoužili ještě nikdy. Až do této doby jsme neměli také nic jiného nežli jen kostěné řezací nářadí, s jehož pomocí jsme si dosti namáhavě zhotovili chatrče a oděvy; ale proto jsme přece nikdy nechodili úplně nazí a naše námaha nám ještě nikdy nebyla krušná. Obdržíme-li od vás nejnужnější nářadí, budeme ho používat s tím stupňovanější láskou k bližnímu; ale za nějakou zbraň nebude nám sloužit nikdy, o tom můžete být zcela ujištěni!

14) Nyní však učíte vy zkoušku na vodě a ukažte, jak jste již životně zdatní!"

15) Tato řeč Římanům zrovna sice potají nevoněla, avšak oni to jak se říká zcela ochotně v sobě potlačili.

212. VLÁDA ČERNOCHŮ NAD ZVÍŘATY.

1) Vůdce se Mne však tázal, zda mají provést bílým lidem ještě něco neobvyklého.

2) Privil jsem **JÁ** : „Ano, Moji milí, staří přátelé! Hledte, tamto nahoře, asi 5000 kroků k jihu u moře, spatřujete pahorek, jenž se sklání velmi příkře k moři. Tento pahorek je celý rozrytý velmi jedovatými hady a ještěry a vy Mně tyto šelmy zaženete! My všichni vás tam dovedeme!"

3) Privil **vůdce**: „Pane, Ty Všemohoucí! Jedná-li se jen o zahrnutí, pak Tě to stojí přece jen myšlenku a pahorek bude na všechny časy „Zbaven veškeré havěti; ale jelikož také zde se jedná jen o příklad, jaká síla je skryta v čistém pralidství, učiníme to jako vše podle Tvé nejsvětější vůle!"

4) Privil **JÁ** : „Rozumí se jen jako příklad; proto pojďme!"

5) Vyšli jsme a postupovali zcela rychle k popsanému pahorku a došli jsme k němu za půl hodiny. Když jsme k němu přišli, byl tento dosti rozsáhlý pahorek zcela oživen samými hady a ještěry; nastalo tu syčení a téměř nesnesitelný pískot, takže bylo sotva rozumět vlastnímu slovu. Všech těchto mnoho tisíc šelem spěchalo do moře a pluly rychlostí šipky přes rozsáhlé vodní vlnění a za několik málo okamžiků byl pahorek čistý.

6) Tu přistoupil **vůdce** ke Mně a řekl: „Pane, všichni hadi a ještěři od nejstarších až po ty,

kteří teprve vylezli z vejce, jsou pryč; leč ještě jednou tolik jich vězí ve vejcích! Kdo ty dostane ven z mnohých děr a vnitřních hnízd? Neboť nepřijdou-li také tyto ven, bude tento pahorek za půl roku znovu tak oživen, jako byl dosud! Kdo potom vyčistí pahorek?"

7) Pravím **JÁ** : „Cožpak nemáte zhola žádný prostředek, abyste je také vyhubili ?“

8) Praví **vůdce**: „Mimo lch nei maon („jed nemá“) nevíme o žádném prostředku! Celý pahorek by se musel dlouho přetápět, čímž by bylo možné přirozenou cestou také zničit hnízda a vejce; ale lepším prostředkem by byla ovšem Tvá vůle anebo také vůle Tvého sluhy! My však zatím jiný prostředek nemáme; neboť nemůžeme zde zůstat, abychom naším trvajícím okruhem vnějšího života šelmy udusili.“

9) Pravím **JÁ** : „Zanechte toho! Vy jste již učinili svůj div a více jsem přece od vás nezádal; to již dám do pořádku Já! Protože však tento pahorek je nyní zbaven všeho zlého obyvatelstva, vystoupíme naň a vy nám podáte ještě několik ukázek vaší lidské zdatnosti!“

10) Poté jsme vystoupili na pahorek, jenž ve svém velmi širokém vrcholu mohl pojmut aspoň dva tisíce lidí. Když jsme se octli na výšině, asi tisíc stop nad hladinou vodní, letěla vysoko ve vzduchu velká a dlouhá řada jeřábů.

11) A **JÁ** jsem řekl vůdci: „Příteli, jsou vám také tyto ptáci ještě poddáni?“

12) Pravil **vůdce**: „To je nám cizí, dosud ještě nikdy nevidaný rod; avšak nepochybuji ani okamžik, že také tyto ptáci vycítí naše chtění a že se pak také podle něho zařídí“

13) Tu pohlédl **vůdce** na své druhy a řekl: „Chtějte se mnou, abychom splnili vůli Páně!“

14) Jakmile to vůdce vyslovil, začali jeřábi o sobě klesat a v několika málo okamžicích byli na pahorku mezi černochoy; bělochům se však vyhnuli. Brzy poté naznačil vůdce jeřábům aby letěli dále a oni vzlétli a odletěli.

15) A opět letěl vysoko ve vzduchu pár supů obrovské velikosti a jal se kroužit nad našimi hlavami.

16) Tu pravil **vůdce** bělochům: „Přivolejte nyní vy tento kroužící pár dolů!“

17) Praví **CYRENIUS** vůdci: „Ale k čemu toto poněkud pyšně vypadající vyzvání k nám? Ty přece nyní beztoho víš, že my velmi zvrácení lidé nejsme již schopni takových skutků původních lidí. Splň jen ty vůli Páně; o všechno ostatní se již postará Pán a podle možnosti i my!“

18) Praví **vůdce**: „Ty myslíš, že jsem vás bělochy vyzval k přilákání dolů dosud nad námi se vznášejících dvou supů z nějakého pocitu sebe povyšování?! Ó, s takovým míněním o mně se velice mýlíš! Já jsem vás bílé bratry vyzval proto, abych vám připomněl tím živěji a hlouběji vaši velkou zvrácenost, za kterou nakonec ovšem pramálo můžete a to nemůže nikomu z vás uškodit!“

19) Jak bychom se mohli chlubit se svými přirozenými vlastnostmi?! Či chlubíte se vy někdy svým viděním anebo svým slyšením?! Neboť kdybychom se mohli snad někdy stát pyšnými na své vlastnosti, které se vám zdají být zázračné, pak bychom je už dávno neměli; protože je to však u nás něco nemožného, máme naše domněle zázračné vlastnosti nadále, o čemž vy, běloši, budete opět mít nový důkaz! - Dolů s vámi, vy dva vzdušní obyvatelé!“

20) Když to byl vůdce zcela hlasitě vyslovil, sletěli oba mocní jehněčí supové střelovitě dolů a posadili se s veškerou něhou a se zřejmou vlídností, jakoby byli nějakým majitelem zvěřince co nejlépe kroceni, na pravou ruku vůdce.

21) Vtom okamžiku letěla kolem straka a vůdce přikázal supovi, aby ji bez újmy chytil a jemu donesl. Jako šipka letěl obrovský sup za rychle se třepetající strakou a za málo okamžiků ji přinesl, aniž odtud odlétl. Sup držel křičící straku v jednom ze svých mocných drápů sice velmi pevně, aniž ji však nějak poranil a pustil ji teprve tehdy, když ji uchopil vůdce. Poté pohládl vůdce oba supy a opět je pak propustil, načež se oba velcí dravci octnuli velmi rychle a velmi vysoko ve vzduchu a číhali na nějaký pro ně tučný lup.

22) Straku však dal černochoy Cyreniovi v upomínku na tento čin, který připadal vrchnímu místodržiteli a také všem ostatním Římanům a Židům velmi obdivuhodný.

23) **CYRENIUS** odevzdal straku k pečlivému ošetřování svým dvěma přítomným dcerám a řekl Mi: „Ale, Pane, to jde čistě do báječna, co vše jsou s to dokázat tyto černoši - ačli jsi snad nenechal Svou všemohoucí vůli tajně poněkud spolupůsobit?!“

24) Pravil jsem **JÁ** : „Vždyť jsem ti přece předtím řekl, že je tu nechám zcela samé jednat a působit! Proč tedy o tom nyní pochybuješ?! O, měj jen strpení; Já je nechám udělat ještě něco tak jedinečného, že se ti z toho hlava notně zatočí!“

213. VLÁDA ČERNOCHŮ NAD ROSTLINAMI A ŽIVLY.

1) **JÁ** jsem poté povolal opět Oubratouvishara a řekl mu: „Ukažte nyní, jak jste obeznámeni se vzduchem a jeho silou; neboť na počátku byla dána člověku v jeho čistotě také vláda nad duchy vzduchu, aby mu sloužili ve všech případech, v nichž by potřeboval jejich službu! Ukažte tedy, jak dalece jste ještě vyzbrojeni touto původní životní schopností!“

2) Vůdce povolal ihned deset nejzdatnějších svých druhů a žádal, a by vztáhli na něho ruce a postavili se kolem něho v kruhu tak, aby každý svou pravou nohou zcela dobře kryl levou nohu sousedovu. Toto se hned stalo a náš vůdce jal se o sobě otáčet, opustil půdu země, vznášel se nyní úplně ve vzduchu a to ve výši dobře jednoho muže nad půdou země.

3) V tomto postavení se Mne tázal, zda se má vznést ještě výše anebo zda to na svědectví dostačí.

4) A **JÁ** jsem řekl: „To stačí, proto sestup!“

5) A ihned se oněch deset rozešlo a vůdce byl rychle opět na zemi, co nehlouběji se přede Mnou poklonil a otázel se Mne, zda má ještě něco provést.

6) A **JÁ** mu pravil: „Jak vyvracíte z kořene stromy a jak dopravujete s místa velké spousty kamene?“

7) Pravil **vůdce**: „Pane, velmi silných a velkých stromů má naše země značný nedostatek; jen vyšší hory se mohou jimi těšit. Na vysokých pastvinách kam nevníká Kamb' sim pasou se stáda, tam *¹⁰) stojí tu a tam starý strom Bohahania jako obvyklé bydliště opic. Tu a tam je také cypřiš a myrta, plané datle a kozlí a slepičí chléb. To je také již veškeré stromové rostlinstvo naší země.“

8) V rovinách a v koutech země od větru chráněných, rostou jen ušlechtilé datle, fíky, ouraniza (pomoranče), semenza (semenní aneb granátová jablka) a některé významné druhy keřů, které nám poskytují stavební materiál pro naše chaty.

9) K vyvracení těchto stromů z kořene není věru třeba nějaké mimořádné napětí sil; na silnějších stromech jsme však svou sílu ještě nikdy nevyzkoušeli, ačkoli nemáme pochybnosti o tom, že se také tyto stromy musí podobně jako nejtěžší a největší skalní balvany podrobit naší vůli. Zde na této hoře stojí velmi silný strom, jehož jméno, ni jeho vlastnosti nemůžeme ovšem znát, ale pokusíme se, zda se dá naší vůli vyvrátit anebo ne.“

10) Praví starý **MAREK**: „No, zcela neposlušnější sluhů všech pánů země! To je nejméně 500 let starý cedr! Sedm mužů by jej sotva obejmulo a čtyři velmi silní a cvičení drvoštěpové by porazili tento cedr sotva ve dvou dnech a tu přichází nyní šest mužů a sedm žen a chtějí bez kopáče a sekery tento strom vyvrátit z kořene?! No, tato věc, nebude-li ji potají podporovat Pán Svou všemohoucí vůlí, byla by přece jen trochu zvláštní!“

11) Pravím **JÁ** : „Jen trpělivost, Můj starý bojovníku! Já také tentokrát zůstanu se Svou vůlí zcela doma a přece bude onen strom i se všemi svými kořeny vytržen z půdy!“

12) Zatím co jsem starému Markovi odpověděl, obejmuli černoši zcela lehce rukama kmen a to tak, že pravá ruka černocho kryla vždy levou ruku jeho souseda. V tomto postavení zůstali asi půl čtvrt hodinu stát zcela klidně u stromu. Po této době se začal strom z počátku zcela pomalu otáčet a vedle toho zcela silně praskal. Tu se začali všichni přítomní v nejvyšší míře podívat a nikdo si nedovedl tento zjev i jen poněkud rozluštit.

13) Když se však nyní začal strom i s oněmi třinácti zcela lehce jej obklopujícími černocho stále více otáčet, brzy se shledalo, že se i s nabalenou zemí a s černocho jej obklopujícími již otáčel zcela ve vzduchu. I počali někteří, zejména ženy, řádně křičet; domnívali se totiž, že padající strom rozdrtí několik černochoů.

14) Ale **JÁ** jsem řekl bázlivým: „Nebojte se, strom bude zcela zlehka převrácen a svým pádem neublíží nikomu!“

15) Tím byli všichni uklidněni a v témž okamžiku se černoši obklopující strom pustili, seskočili rychle s hory a pospíšili k nám. V tomtéž okamžiku se začal strom ve vzduchu potáčet, konečně se podle svého přirozeného těžiště sklonil a za několik okamžiků se zcela lehce položil na zem.

---

¹⁰) část věty „pasou se stáda, tam“ bylo písařem Lorberem pravděpodobně přehlédnutím vynechána a doplněna vydavateli něm. Originálu. Vyd.

16) Když byl strom takovýmto způsobem vyvrácen z kořene, ukázal jsem černošům ještě skálu, jejíž váha byla jistě 5000 centů a řekl jsem **JÁ** vůdci: Také tuto skálu vyzvedněte a postavte ji do jámy, která nyní vznikla vyzdvížením stromu!"

17) Rychle se odebrali titíž černoši ke skále a Obejmuli ji týmž způsobem jako předtím strom. Ještě dříve nežli strom vznášela se skála ve vzduchu. Pro větší objem byla ovšem obejmuta větším počtem černošů nežli předtím strom; avšak každý uznával, že ke zvládnutí váhy této skály bylo by i tisíc nejsilnějších lidí také ještě příliš málo.

18) Asi ve zcela malé polovině čtvrt hodiny stála již skála pevně jako zeď v jámě jí určené a černoši pospíšili poté opět k nám a vůdce se Mne tázal, zda mají ještě něco provést.

19) Já však jsem dělal jako bych o něčem přemýšlel, což bylo **vůdci** ihned nápadné a on se vyslovil ke Mně takto: „Ó, z toho vyjde zase něco nesmírného, protože Se radíš napřed Sám se sebou! Neboť jinak jsme byli toho mínění, že Bohu je již od věčnosti převelice jasné vše co chce učinit!"

20) Pravil jsem **JÁ** : „Ó, zajisté, to také je! Ale já jsem vám dopřál jen malý klid; neboť to, co Mně ještě učiníte, je vám vždy nejprotivnější věcí a po oněch dvou činech, jež kladly ten největší nárok na vaši vnější životní sféru, jste potřebovali malý odpočinek. Nyní jste si odpočinuli a ještě ukážete, jak si připravujete oheň a jak jste pány také tohoto živlu! Jděte a udělejte oheň a ukažte potom, že jste jeho pány!"

21) Všichni přítomní černoši vytvořili ihned kolem velkého, avšak již po dlouhou dobu zcela suchého křoví půl kruh a vztáhli ruce a prsty paprskovitě směrem k suchému křoví. V několika málo okamžicích začalo křoví kouřit; kouř se stával silnější a silnější a pojednou vyrazily s praskotem jasné plameny. Když pak bylo celé křoví ve vysoko šlehajících plamenech, položili se všichni černoši v uzavřeném kruhu na tváře kolem ohně a v jediném okamžiku oheň zhasl tak, že celkem ze zpola ohořelého křoví nezbyla již ani doutnající jiskérka.

22) Potom se černoši vrátili a tázali se Mne, zda svou věc dobře učinili. A já jsem jim vydal to nejlepší svědectví. Chtěli nyní ode Mne ihned slova poučení pro sebe; avšak já jsem jim naznačil, aby ještě trochu počkali, jelikož nyní musím tyto jejich činy vysvětlit bělochům. S tím se černoši spokojili a my jsme se opět odebrali ke svým stolům.

214. SEBEPOZNÁNÍ ČLOVĚKA.

1) Když jsem se Svými učedníky zaujal opět místo u Svého nyní již obvyklého stolu, přistoupil ke Mně vůdce a prosil Mne, zda by se také směl s několika svými druhy účastnit Mých výkladů.

2) Pravil jsem **JÁ** : „Beze všeho; neboť musíte svůj život od nynějška zcela dokonale poznat! Vlastníte sice ještě úplně pravěkou životní lidskou sílu a jako lidé jste k Mému potěšení úplní páni veškeré přírody, což vše spočívá ve vaší nejvyšší dokonalé důvěře, ve vaší nepochybné víře a pevné vůli, - avšak tuto svou sílu znáte právě tak málo, jako zná někdo sílu, která uvádí v pohyb údy člověka a vhání krev do žil a uvádí srdce v tlukot a nutí plíce, aby vdechovaly a vydechovaly vzduch podle potřeby pro život a podle jejich vnitřní vzhledem k větší nebo menší teplotě, která se v nich vzbuzuje v krvi většinou větší nebo menší činností údů těla.

3) To jsou tedy denní zkušenosti každého člověka a přece jim nikdo nerozumí, protože nikdo řádně nezná sama sebe; oč teprve mnohem méně se pak chápou vaše mimořádné životní vlastnosti, které leží zřejmě hlouběji nežli vlastnosti, které se činně projevují pouze ve vašem tělesném organismu!

4) Jestliže vám však vysvětlím ony hlouběji spočívající vlastnosti, pochopíte je nicméně spíše, nežli kdybych vám vysvětloval organismus vašeho těla a jeho souvislost s duší. Toto také vlastně nelze vůbec ani vysvětlit, protože téměř nesčíslná mnohost nejrůznějších ústrojů by vyžadovala již více nežli věk Metuzalémův, téměř tisíc roků, aby je bylo možno od prvního do posledního spočítat, neřku-li pak teprve poznat zvláštní složení a určení každého ústroje a seznámit se s celkovou souvislostí se vzájemným působením s tisícerými různostmi každého jednotlivého ústroje.

5) Například: Dva chlupy stojí pevně vedle sebe. Tu myslíte, že potřebují stejné ošetřování a že by rostly také kdyby byly vyměněny. U chlupů na lidském těle to nejde, jako to jde s přesazováním stromů, keřů a rostlin na Zemi! Chlup roste se zcela zvláštním organismem jen na tom

místě, kde se vyskytuje; na každém jiném místě by neprospíval se svým zvláštním zřízením organismu svého kořene.

6) V lidském tělesném organismu trvá nanejvýš zákonitý výběr a vám sotva uvěřitelná rozmanitost. Aby bylo možno poznat organickou stavbu člověka a vědět o každém nejmenším atomu a dobře seznat důvod, že to musí být „Tak a ne jinak!“, třeba být dříve v duchu dokonalý.

7) Když se duch a duše sjednotili, pak dokonalá a prosvětlená duše ohledává z nitra navelek a skrze své tělo a jediným pohledem potom poznává celou nanejvýš umělecky zařízenou stavbu těla, zapamatovává si důvod a příčinu každé jednotlivé sebemenší části nějakého ústroje v těle a poznává jeho nanejvýš účelné zařízení. Dokud však duše nedosáhla svého životního zdokonalení, nemůže ani v tisíci a tisíci letech nabyt důkladné znalosti organismu svého těla.

8) Zcela jinak je tomu však s čistě duchovní možností nějaké duše! Ta může být duši ve všeobecných obrysech vysvětlena a je tedy také nutné, aby ji dříve a snáze poznala. Neboť bez tohoto praktického poznání by nemohla duše nikdy dospět k pravému spojení se svým duchem, bez něhož je jí však vnitřní a nejhlubší poznání sebe samé nemožné.

9) Proto dejte pozor, jak vám nyní budu pokud možno jasně vysvětlovat pravý uspořádaný život prvých lidí! "

215. VNĚJŠÍ SFÉRA ŽIVOTA LIDSKÉ DUŠE A VNĚJŠÍ SVĚTELNÁ SFÉRA SLUNCE.

1) (**PÁN** :) „Prvou, pravím lidskou dvojici jsem nemohl postavit na tuto Zemi jinak, nežli podle pravého životního řádu dokonalou. Citový život musel v tomto světě vystoupit jako dokonale vytvořený, aby se nestal rychle kořistí tisíckrát tisíců jiných nepřátelských tvorů a živilů.

2) Vlastní s Mou prabožskou existencí rovná existence byla v první lidské dvojici již jako dokonalá zde a mohla tudíž co nejúčinněji uplatňovat panské právo nad veškerým stvořením. Jak se však děje toto uplatňování? Poslyšte!

3) Duše v mysli (citu) dokonalá je osobně sice také v dokonalé lidské formě v těle přítomna; ale její vnímání, cítění a chtění vychází jako světelné paprsky ze Slunce a od Slunce daleko a účinně na všechny možné strany. Čím blíže k duši, tím intenzivnější pak je také onen stálý výlev myšlení, cítění a chtění.

4) Vnější světelná sféra Slunce, v níž je tato Země, Měsíc a ještě velké množství všelikých jiných světových těles je jaksi vnější životní sférou Slunce, kterou se vše, co je v její oblasti, probouzí k určitému přirozenému životu. Vše se tu musí více méně podrobit řádu Slunce a Slunce je pak zákonodárcem a pánem všech ostatních světových těles, které jsou někde v oblasti jeho světelného vyzařování.

5) O Slunci nelze ovšem říci, že myslí a chce; avšak jeho světlo je nicméně velmi velká myšlenka a teplo světla velmi pevná vůle, vycházející však nikoli od Slunce, nýbrž ode Mne a působící organickou činností slunečního tělesa.

6) Čím blíže je tedy nějaké světové těleso Slunci, tím zajisté účinněji a určitěji v sobě postřehuje životně působící sílu sféry vnějšího života Slunce a musí se podrobovat všemu tomu, co v něm a na něm chce zplodit světlo a teplo Slunce.

7) Jako tedy Slunce koná na světových tělesech divuplné věci pouze sférou svého vnějšího života, tak také koná nezkažená a ve svém původním uspořádání dokonalá duše, která je plna život, tedy plna lásky, plna víry a plna pevné vůle!“

8) Taková duše je zcela světlem a teplem a daleko vyzařuje a toto vyzařování tvoří pak nadále její mocnou sféru vnějšího života. Jako se však ve sféře vnějšího života Slunce projevuje Má divuplně působící vůle a žádná moc jí nemůže odporovat, právě tak se jako divuplně působící projevuje vůle dokonalé nezkažené duše, kterážto vůle, protože je v Mém řádu, je také vůlí Mou.

9) Kdyby se však Slunce Mým dopuštěním zcela rozrušilo ve svém nanejvýš uměleckém a moudře utvořeném velkolepém organismu a mechanismu a jeho velká přírodní duše všech přírodních duší by nakonec zcela sklíčena a utrápena nemusela nic dělat a o nic se starat než jen o to, aby svůj nadobro rozervaný tělesný organismus napravila anebo v nejnepříznivějším případě dokonce zůstavila a opustila velké trosky nanejvýš vlastního rozkladu, jak by to pak dopadalo s vše oživující sférou vnějšího života? Tu by v její planetární oblasti nastal ihned největší nepořádek; veškerá vegetace a veškeren tělesný život by vzal co nejdříve za své!

10) I kdyby si lidé také ještě po nějakou dobu snad vypomáhali všelikými zásobami, věčnou noc na chvíli zjasnili pochodněmi a lampami a dřevem lesů na Zemi v zásobě jsoucím srdce ohřívali, potrvalo by to v nejpříznivějším případě i u těch nejzásobenějších lidí této Země s největší bídou nejvýš deset let. Po této době bylo by však potom s veškerým životem vegetativním (rostlinným) a živočišným na Zemi konec. Žádná rostlina by již nerostla a neplodila živé símě; zvířata by již nenašla potravu a musela by zhynout hladem a ztuhnout příliš velkým chladem; Země sama by vystoupila ze své dráhy a pak by se buď někde srazila s nějakou jinou Planetou anebo by se po mnoha tisíci letech dostala do světelné oblasti jiného z nesčíslně mnohých Sluncí, v jeho světle a teple by znovu roztála a ve změněném řádu by se opět začala poněmáhle oživovat, ale do své nynější, zcela šťastné co nejlépe uspořádané existence by se jistě nikdy nedostala!

11) To vše by byl účinek a následek toho, kdyby se Slunce ocitlo ve velkém anebo dokonce v největším nepořádku své činnosti. Pak by již nebylo pánem a zákonodárcem pro mnohá jiná menší kolem něho kroužící světová tělesa. Tato tělesa by se octla brzy sama, jak bylo řečeno, v děsném nepořádku a co nejdříve by se stala Slunci svým mocným pádem na něj nepřátelskými, čemuž by Slunce nemohlo nikdy zabránit, protože by nemělo navenek naprosto žádnou působící sílu vnějšího života, aby rozpoutanou tíži Planet buď zdrželo anebo ji aspoň zmírnilo.

12) Že však nějaká i jen na velkém povrchu, tedy jen na nejzevnější kůži Slunce se vyskytují, ne dobře zabránitelná a jen krátce trvající místní porucha se také ihned projevuje nepříznivě na planetách, to dokazují nezdědky se vyskytující černé skvrny jimiž jste viděli být stíženo tu a tam vycházející a zapadající Slunce. Jakmile tedy spatříte takovou i jen jako bod velkou skvrnu, můžete počítat s tím, že se takový nepořádek také brzy projeví na Zemi bouřemi a špatným počasím.

13) Ale pročpak to? Vždyť přece Slunce je tak daleko od Země, že by prudce vystřelený šíp potřeboval téměř padesát plných let, aby dospěl do Slunce; co tedy může životně silné Zemi způsobit to, co se na slunečním tělese děje v takové vzdálenosti?

14) Ano, co se na slunečním tělese děje bezprostředně (to jest lidským okem; vyd.) viděné, nemělo by na Zemi zajisté zcela žádný účinek; ale černá skvrna na Slunci není tak malá, jak je patrná s této Země! Ve skutečnosti má několik tisíckrát větší rozlohu, nežli je celý povrch Země. To pak způsobuje pro nejvyšší citlivé životní duchy Země již citelný nedostatek světla a tepla. Ihned se znepokojují a uvádí se nadměrné činnosti a burácející bouře, mraky, déšť, krupobití a sníh, někdy dokonce i v horských krajinách Země jsou pak následky takového i zcela nejnepatrnějšího nepořádku na jaksi jen jednom místě Slunce, protože domácí nepořádek také přechází do vnější životní sféry Slunce sahající ještě velmi daleko přes tuto naši Zemi do dalekého tvůrčího prostoru a musí se pak projevovat na světových tělesech, která jsou v oblasti vnějšího života Slunce rovněž nepříznivě, jako se ostatně nerušený řád světla a tepla Slunce také svou vnější životní sférou jen velmi blahodárně projevuje na zemských ke Slunci. náležejících tělesech."

216. O VLIVU LIDSKÉ POVAHY NA DOMÁCÍ ZVÍŘATA.

1) (**PÁN** :) „Představte si nyní lidskou duši v její původní nezkaženosti jako pravé Slunce mezi všemi těmi též rozličně oduševněnými a oživenými tvory, kteří se mají všichni podřídit lidské duši, protože z její vnější životní sféry, je-li tato stejně jako duše v náležitém pořádku, přijímají duchovní životní světlo a duchovní životní teplo k vegetaci (vzrůstu) jejich dále vzestupující sféry duševního života a tím se stávají jemnými, trpělivými a poslušnými. Neboť duše rostlin tak jako duše zvířat mají ovšem ještě vám velmi neznámé určení, by se jednou samy staly dušemi lidskými.

2) Rostliny a ještě více zvířata nejsou nic jiného nežli podle Mé moudrosti a obezřelosti vhodné předběžné nádoby k hromadění a k poněmáhlemu zdokonalování – můžete říci – všeobecné životní síly přírodních duší v nezměrném vesmíru tvoření, z níž také pocházejí vaše duše – ať už se původně vzdělávají na tomto anebo také na jiném zemském Světě, což je téměř jedno. Tyto zvířecí duše pocítují vyzařování řádné lidské duše a z toho vytvořenou sféru vnějšího životního světla a vnějšího životního tepla.

3) V této dokonalé vnější životní sféře se daří zvířatům jako Planetám ve světle a teple

Slunce a duše ani jediného zvířete se nemůže vzepřít vůli dokonalé lidské duše, nýbrž krouží skromně kolem ní jako Planeta kolem Slunce a v takovémto duchovním světle a v jeho teple se zcela znamenitě vyvíjí pro další přechod do vyššího stupně.

4) Abychom to ještě praktičtěji poznali, podrobíme pouze několik domácích zvířat a jejich vlastníků podrobnějšímu zkoumání! Poslyšte! Odebereme se k nějakému zatvrzelému a pyšnému vlastníku a ohledejme v duchu všechna jeho domácí zvířata! Jeho domácí psi jsou horší a divočejší nežli vlci lesů. Jeho hovězí dobytek je plachý a často hrozně zcela nebezpečně divoký. Jeho ovce a kozy prchají před každou lidskou postavou a těžko se dají chytit. Zahradou jeho vepřů, které chová kvůli tuku, není radno člověku jít, aby nebyl vražedně napaden jejich úplnou divokostí. Kuřata a jiná domácí drůbež je rovněž plachá a těžko se dá chytit. Také s osly, koňmi, velbloudy a tažnými voly nelze obcovat příliš důvěrně; neboť tu pozorujeme pramálo nějaké zvířecí kultury. Jen neustálým divokým křikem a klením a ustavičným tlučením, štouháním a bodáním mohou být používáni k určitým tažným pracím a tu se téměř přítom stává nějaké neštěstí!

5) Ano, proč tedy jsou u našeho zatvrzelého a pyšného majitele domácí zvířata příliš hrubá a divoká a tak velice nepoddajná? - Duše majitele je pro ně v největším nepořádku jsoucí životní slunce! Jeho sluhové a čeledínové jsou nakonec brzy jako jejich pán, -tedy ani zdaleka to již nejsou životní slunce pro jejich zledovatělé duše k opatrování a vedení jim odevzdaných zvířat! Tu křičí, kleje a bije každý kdo jen dovede! Jak by měla být zvířata takového majitele v tom blahodárném stavu, o němž bychom mohli říci že je v řádu?!

6) Odebereme se však nyní k nějakému čistě staropatriarchálně dobrému a moudrému majiteli mnohých stád a pozorujme jeho domácí zvířata jaký to téměř neuvěřitelný rozdíl! Ani hovězí dobytek ani ovce neopouští svého dobrého pastýře! Stačí jedině jeho zvolání a již běží s chvatem k němu, obklopí ho a poslouchají přímo se zřejmou pozorností, zda jim něco neřekne. A učiní-li to, pak poslouchají a podrobují se obdivuhodně vůli dobrého pastýře, jehož duševním světlem se nyní občerstvili.

7) Velbloud chápe nejmenší pokyn svého dobrého vůdce a odvážný kůň se neplaší pod sedlem svého jezdce! Krátce a dobře, všechna domácí zvířata jemného a dobrého domácího pána jsou jemná, poddajná a poslouchají hlasy svých strážců a svého pána a u všech zvířat pozorujeme právě tak snadno jistou jemnost, jako se u ušlechtilých stromů na prvý pohled poznává, že nesou ušlechtilé ovoce; neboť kmen, větve a listí jsou tu zcela jemně zakulaceny, hladké a beze všech ostrých špiček a ostnů a plod má příjemnou chuť.

8) Důvodem všeho toho je, jak bylo řečeno, jedna nebo několik nezkažených duší, z jejichž světlé bytosti se navenek šíří duševní světelná sféra, která obsahuje v sobě vše to, co v sobě jako životní živel obsahuje duše, jako: lásku, víru, důvěru, poznání, chtění a prospívání.“

217. VÝHODY SPRÁVNÉHO DUŠEVNÍHO VZDĚLÁNÍ.

1) (**PÁN** :) „Je-li však duše člověka zahrabána do všelikých světských hmotných starostí aneb začíná-li se do nich zahrabávat, pak se její světlá postava zachmuřuje a nakonec se stává zcela tmavou a temnou. Tehdy tu již není zásoba mocné lásky a ona nejvýš nepatrná zásoba vystačí sotva sobě odtud přichází sebeláska, která již nemůže přejít na nikoho druhého. Kde se však stává láska tak nepatrnou, odkud se pak má vzít mocná víra a vůle, když přece víra je světlem z plamene lásky a vůle vše působící silou světla?!

2) Když tací na lásku skoupi lidé nakonec v sobě, i když zcela jen tupě začali poznávat, že se jim pro slabost jejich lásky nechce nic dařit a oni na každém učiněném účtu spatřují většinou škrt – čehož jsou sami vinni, protože žádný účinek nemůže být a nemůže vzniknout tam, kde pro něj chybí žádoucí síla – mohlo by jim sice ještě být pomozeno; ale takto se stávají jen hněvivými a plnými hořkosti vůči každému zdaru u lidí ostatních.

3) Hněv je však také sice svícení, ale záhubné. V takovém pekelném zásvitu spatřují pak také brzy všeliké klamné prostředky, jimiž by se mohli uvést do blahobytu. Brzy se pokusí o tyto prostředky; ale většinou se jim nedaří proto, že jsou to prostředky klamné. Avšak častější nezdar je nepoučí, nýbrž činí je ještě rozzlobenějšími a hněvivějšími. Stávají se pyšnými a plnými vysokomyslnosti a začínají brát útočiště k prostředkům násilným a také je používat. Občasný zdar je činí i drzejšími, stávají se ukrutnými a snaží se odklidit s cesty vše, co se jeví být překáž-

kou jejich domnělého štěstí. Takto se uvedli samými špatnými prostředky do značného blahobytu a poznávají jako jediné pravou a pravdivou jen tu cestu, na níž se vyšplhali sami ke štěstí.

4) Když pak tací lidé mají děti, nejsou tyto ovšem vychovávány jinak nežli jen způsobem jakým se dostali ke světskému štěstí jejich rodiče, totiž všelikými světskými moudrostmi! Dají potom takové děti všelichému učit - ale všemu jen pro svět! Tu se pak na vzdělaní srdce, na které by se měl brát v první řadě ohled, nebere a také nemůže brát ani nejmenší ohled, protože rodiče, učitelé a vychovatelé, kteří se chtějí ze ziskuchtivosti rodičům zavděčit, sami již nemají žádný pojem o srdci duše.

5) Všeho se používá na předčasné vzdělávání a bystření rozumu. K tomu bývá dítě co nejvíce povzbuzováno všelikými dary a vyznamenáními, přitom se ve vzdělávání rozumu již v nejranější době co nejvíce cvičí v sobectví a ziskuchtivosti, nosí jemné a zdobené šaty a často se v desátém roku svého života pro samou pýchu ještě nepoznává. Běda nějakému chudému dítěti anebo také jinému chudému člověku, jenž by neprokázal takovému převráceně vychovanému dítěti žádoucí úctu anebo ho dokonce snad zesměšňoval! Ten si učinil z takového zhyčkaného dítěte trvalého nepřítele.

6) Kde však potom u takových lidí pomyslet na onu Mně podobnou vnitřní sílu životní?! Kde je tu panské právo člověka nad veškerou přírodou a nad živly (prvky), z nichž se nakonec vše stvořené skládá a musí skládat?

7) Je-li však u člověka nejprve a především vzděláváno srdce a teprve pak k tomu přijde zcela snadno se uskutečňující a účinný výcvik rozumu, pak se rozum takto probuzený stává světelným životním éterem, který oblévá duši tak jako světelný éter oblévá Slunce, z kteréhož éteru pocházejí pak všechny ony nádherné účinky, které vidíte všude oživovat tuto Zemi.

8) Při správném vzdělávání duše člověka je a zůstává duše tím co je vnitřní a činné a to co nazýváte „rozum“ je projevující se účinek vnitřní činnosti duše. Vnější světlo rozumu osvětluje duši všechny sebekritičtější vnější poměry a do tohoto vnějšího světla přichází pak vůle duše a způsobuje podivuhodně veškeré oplodňování a zdar; neboť ježto je takto ustanoven řád člověka podle řádu Mého, pak je vůle a důvěra také právě něčím co vychází ze Mne anebo z Mého všemohoucího chtění, jemuž se zajisté musí podrobit veškeré stvoření. Co potom takový uspořádaný člověk chce, to se musí v širokém okruhu stát, protože vnější životní sféra člověka je vlastně provanuta Mým Duchem, jemuž jsou možné všechny věci.

9) Stane-li se takový člověk pak teprve a zcela svým duchem aneb ze svého ducha znovuzrozený, pak je úplně rovnorodý se Mnou a může ze sebe ve vší své životní svobodě chtít cokoli se mu zalíbí v mém řádu, jímž se pak on sám stal a musí tu být a se stát podle jeho svobodné vůle. V takovémto životně dokonalém, protože Mně v úplně podobném stavu, je pak člověk nejen pánem stvoření a místních živlů této Země, nýbrž jeho panování se pak šíří podobně jako panování Mé nad veškeré stvoření v nekonečném prostoru a jeho vůle může předpisovat zákony nesčíslným Světům a tyto zákony jsou zachovávány. Neboť jeho vyjasněný zrak proniká vše tak jako zrak Můj a je vlastně zrakem Mým a jeho nejjasnější poznávání spatřuje všude potřeby ve všem stvoření a může pak pořádat, tvořit a pomáhat ať je kdekoli a také cokoli; neboť je ve všem zajedno se Mnou.“

---

218. MOC DOKONALÉ DUŠE.

1) (**PÁN:**) „Ale tohoto stupně nejvyšší životní dokonalosti nemohl ovšem nikdo dosáhnout před Mým vtělením; a Já jsem nyní přišel proto na tuto Zemi, abych vás učinil znovuzrozením vašeho ducha do vaší duše Svými dětmi. Mluví-li tedy nyní o dokonalé duši, platí to pro tu duši, v níž můj Duch je sice také již činný, ale ještě s ní není úplně sjednocen.“

2) Duše takto dokonalá je tedy z dříve uvedených důvodů nejen s to jako pán nad veškerým stvořením konat divuplné věci, nýbrž je také s to za pomoci ducha na okamžiky více v ní probuzeného mít vidění do sfér čistě duchovních a může slyšet slovo Božího Ducha, jak tomu bylo u všech zřeců a proroků, kteří vedle svého daru zření a prorokování z Mého Ducha měli vždy také jistou, všemu přirozenému lidstvu viditelnou podivuhodnou vládu nad živly a nad veškerým stvořením.

3) Mojžíš konal divy, jeho bratr Aron rovněž, rovněž tak i Josua a později „Eliáš a po něm ještě mnoho proroků a zřeců.“

4) Prorok jménem Daniel („syn dne aneb světla“) byl v Babeloně (v Babylóně; vyd.) vržen ukrutným králem, k němuž měl kárnou řeč, do jámy lvové, kde bylo as dvanáct hladových lvů jako popravčích. Tyto lvy krmili již po léta všelikými nešťastnými zločinci. Král rozzloben ostrým napomínáním Danielovým, dal také Daniele, jakkoli ho měl jinak rád pro jeho moudrost, bez milosti a bez ohledu vrhnout do této jámy jisté smrti.

5) Ale Danielova dokonalá duše byla pánem také nad hladovými lvy! A když byl pacholky vhozen do jámy, tu lvové nejen že mu nic neudělali, nýbrž krčili se, se zřejmou úctou kol něho jako kolem svého přirozeného pána a velitele. Daniel, věda dobře jak se mu povede mezi lvy, požádal své učedníky o svou psací tabulku a po celé tři dny psal proroctví nerušen v jámě uprostřed dvanácti lvů. Když to bylo sděleno králi, litoval že to Danielovi učinil a dal Daniela v koši z jámy opět vytáhnout a daroval mu svobodu.

6) V té době byli rovněž tři mládenci, kteří se nechtěli klanět Bálovi. Nad tím se hloupý král tak velice rozzlobil, že dal po tři dny nadmíru roztápět vápennou pec, do níž byli vrženi oni tři mládenci, jelikož kladli rozkazu krále delší dobu odpor. Duševně dokonalí mládenci setrvali však na svém dobře odůvodněném předsevzetí a neprojevili ani nejmenší strach před nejvyš rozžhavenou pecí. Tři dny uplynuly a oni tři mládenci byli na rozkaz nejvyš rozžrušeného krále uchopeni pacholky a vrženi přes žhoucí okraj do zejícího ohnivého jícnu. Nebyl jim však ani vlas na hlavě poškozen, kdežto všichni pacholci byli příliš velkým žárem zachvázeni a spáleni na uhel.

7) Ano, co chránilo tedy ony tři mládence v peci ohnivě? Dokonalá, v Mém řádu jsoucí duše! A nakonec přišel ještě anděl a vyvedl je úplně neporušené ze strašného žáru, kterému se žádný druhý člověk bez nebezpečí náhlého upálení nesměl ani na třicet kroků přiblížit.

8) To vše není nic jiného nežli pouze příklady o nádherné síle a moci dokonalé duše."

219. ÚČINEK SLUNEČNÍHO SVĚTLA. ZAŘÍZENÍ LIDSKÉHO OKA. ZŘENÍ DUŠE.

1) (**PÁN** :) „Tito černoši dali zde nejvýmluvnější důkazy o tom že je tomu tak a nemůže být jinak a Slunce podává denně v každé rostlině a v každém zvířeti ještě mnohem zřejmější důkazy o tom, jaká síla a účinek spočívá v jeho rozsáhlé sféře vnějšího života.

2) Vše to musí zvráceně vychovanému světskému a rozumovému člověku připadat jako nějaká pohádka, v níž neuvidí nic jiného nežli básnění rozpálené fantazie, což vše mu připadá jako pouhá pošetilost. Jsou to pro jeho poznatky pouhé pošetilosti, jejichž uskutečnění se mu zdá být nemožné, protože něco takového učinit je mu ovšem nemožné a z velmi moudrých a nutných důvodů musí být nemožné. Neboť kdo by mohl bez rukou vykonávat ruční práci a bez nohou chodit?!

3) Kdyby bylo Slunce zcela temnou hroudou, což by vzdor jeho velikosti rovněž tak dobře mohlo být jako černý vápenec, pak by nezpůsobilo na Světech žádný přirozený život. Ale jeho vnitřní velkolepé, vašemu rozumu ovšem ještě nepochopitelné organické zařízení je tak opatřeno a upraveno, že se z jeho útrob neustále musí vyvinovat nesmírné množství jemných plynů. Tím je převeliké sluneční těleso předně nuceno se otáčet kolem své osy a toto otáčení pak uvádí velkou atmosféru Slunce s éterem (pravzduchem) na ní spočívajícím do stálého tření, čímž je zadruhé vždy znovu povzbuzována činnost nescíselně mnohých přírodních duchů velké sluneční atmosféry. Tato činnost se pak sděluje přírodním duchům v éteru tak, že tito duchové jako velmi snadno vzrušitelní bývají v okamžiku na vzdálenost přes 200.000 polních cest v přímé čáře od Slunce spolurozechvěni, což pokračuje v každém poté následujícím okamžiku (tolik jako v sekundě) ještě stále a stále dál a dále až do nezměrné vzdálenosti od Slunce.

4) Tímto spolurozechvíváním prapřírodních duchů v nezměrném prostoru stvoření se původní sluneční světlo sděluje způsobem, který jsem vám nyní již dostatečně vysvětlil, tělesům zemským aneb planetám kroužícím kolem Slunce a způsobuje v menších atmosférách planet podobné rozechvívání přírodních v těchto atmosférách již zpevnělejších duchů, kteří čím hlouběji tím prudčeji se musí dát postřehovat a pociťovat, protože duchové se stávají také vždy zpevnělejší. Neboť třete-li o sebe dva kameny, bude tření zajisté prudší, nežli začnete-li o sebe třít dvě pírká, z kteréhož důvodu je také v hlubinách údolí Země světleji a tepleji nežli na nejvyšších vrcholech.

5) Ale silný počtář mezi vámi si nyní myslí: Ano, způsobuje-li toto šíření slunečního i každého jiného světla, pak musí být světlo všude stejnorodé a nemůže pak vyjmout obraz Slunce odloučeně a mnohem silněji svítící nežli celou ostatní světelnou oblohu.

6) Ano, pravím vám, tomu by také nepochybně tak bylo, kdybych nebyl učinil oko tak, že nechává pronikat veškeré světlo a vše osvětlené určitým zpětným působením (odrazem) nejrozechvělejších konturových paprsků jako v určitém úhlu se protínajícím čarám zcela malým otvorem na nejvyšší citlivou sítnici a z ní na nejvyšší citlivou sítnici a z ní na ještě citlivější nerv oční.

7) Tímto opatřením jsou veškeré jen jednoduše rozechvělé výlevy světla vylučovány a jen paprsky hlavních kontur dopadají zalomeny na nejvyšší citlivou sítnici a odtud na zrakový nerv kterým se pak teprve vhodnými ústroji vtiskuje obraz jemu přiměřeným způsobem anebo v přiměřených značkách na mozek a podává duši k ohledání.

8) Kdyby nebylo oko takto zařízeno, nespátřovali byste ovšem o sobě jako světelný obraz ojedinelé Slunce, nýbrž vše by bylo stejnotvárným světelným mořem podobným světelnému moři, které někteří lidé u vytržení spatřili duchovně a v tomto všeobecném světle nemohli ani rozeznat své já jako bytost.

9) Moudrý egyptský Řek Plato podává o tom ve svých zanechaných spisech svědectví a vedle něho i někteří mudrci pravěku. Tito mudrci usnuli a octnuli se ve světelném moři, v němž mohli sice myslet, ale nemohli se vidět a proto také měli vždy blažený pocit, jakoby byli úplně jedno s prasevětlem, které nazývali skutečným Božstvím.

10) Důvod toho spočíval v nedokonalé ještě zařízeném zraku duše. A tento zrak nebyl dokonale zařízen proto, že jejich původní výchova byla sice přísná, přitom však nicméně zvrácená; neboť kdekoli vzdělávání rozumu předchází vzdělávání srdce, tam je vzdělání zvrácené."

220. O ZNOVUZROZENÍ A SPRÁVNÉ VÝCHOVĚ ČLOVĚKA.

1) (**PÁN** :) „Jaképak plody by nesl strom, kdyby nepředcházely na něm všechny mysl potěšující zjevy při nasazování prvního ovoce?! Jak by se vyjímal podzim na místě jara a jaro na místě podzimu, po němž obvykle přichází studená a tuhá zima? Nezkazil by zimní mráz mysl povznášející květy a neusmrtil by list nadějí zářící s pravým plodem, který je ke zdárnému bytí požehnán a oživen napřed květem? Dřevo stromu by sice přibývalo, ale nikdy by nikdo z vás neviděl zráti na něm ovoce!

2) A tak je tomu právě také s člověkem a obzvláště s jeho duší! Vše se tu stává hrubou hmotou, z níž nepřichází žádný jiný plod nežli jen plod, který se konečně utne a jako dřevo v ohni soudu spálí, aby nakonec byl prospěch aspoň z popele ke hnojení a čištění špatné a hubené půdy (hmotné poznatky zemědělství).

3) Kdo tedy začíná své děti probouzet a vzdělávat v rozumu, ten začíná stavět dům u vrchu střechy a čerpá vodu do dřevé nádoby. Nádoba sice bude mokrá dokud se bude čerpající zabývat touto marnou prací; leč nezůstane v ní však o sobě nicméně nikdy ani kapka živé vody a z divuplných projevů duševního života nebude ovšem na všechny časy nic. Dřevá nádoba by se musela důkladně s nevyhovitelnou námahou ucpat, tak by pak mohla také ovšem vodu udržet. Ale jak snadno shnije až příliš málo dobrý a pevně upevněný čípek a nádoba se může časem opět státí nádobou zcela bez životní vody!

4) Tomu je rozumět takto: Člověk rozumově vzdělaný může to mnohým sebezapíráním přivést také k účinnému dodatečnému vzdělání srdce; není-li však při tom nanejvýš pečlivý a nedá-li náležitě pozor na mnohé zátky. Jimiž ucpal všechny díry (pozemské slabosti) nádoby svého života a nechá-li průchod i jen jedné slabosti anebo jedné díry, která není dost pečlivě ucpána, pak se co nejdříve přesvědčí, kterak mu nashromážděná voda života unikla a kterak se nepozorovatelně opět stal starým člověkem beze všeho vnitřního životního obsahu!

5) Proto tedy jsem vám doporučil především lásku k bližnímu, která přichází z lásky k Bohu! Neboť jedině tato láska může z vaší celé zvrácenosti učinit opět člověka v Mému řádu. Nedejte se zaslepit světem; neboť vše co vám dává svět je smrt a soud, plod pouhého rozumu! Jen láska vás může přetvořit v život!

6) Proto jsem přišel do světa a ukázal vám pravé obrácení k Mému řádu a správnou cestu kráčet v něm dále k dosažení nastávajícího znovuzrození ducha do duše, po němž není již neblahé opětné upadnutí možné.

7) Toto musí být u vás nyní připravováno, protože těm, kdož se stali jednou zvrácenými, málo by se pomohlo pouhým vylátným obrácením duše. Duše se musí totiž napřed zcela obrátit, nežli se může dosáhnout znovuzrození ducha do duše; avšak ucpaný, vylátný a tedy na pravou cestu přivedený lepší duševní stav není udržitelný, protože mocí světa a jeho časnými výhodami propadá duše pouze vylátná až příliš snadno při nejbližší trochu silněji lákavé příležitosti do své staré zvrácenosti.

8) Abych tomu však pokud možno co nejvíce zabránil, razil jsem nyní novou dráhu tak, aby Můj Duch, kterého nyní jako jiskru Mé otcovské lásky vkládám a vložil jsem do srdce každé duše, byl vaší láskou ke Mně a z ní opravdu a činně k bližnímu živen, ve vaší duši vzrůstal a po dosažení náležité velikosti a síly se s duší úplně polepšenou spojil a s ní sjednotil, kterýžto akt se potom nazývá a také nazývat bude znovuzrozením ducha.

9) Kdo tohoto znovuzrození dosáhl, stojí pak ovšem neporovnatelně výše nežli o sobě sebedokonalejší duše, která sice také mnoho dovede, avšak přesto nicméně navěky ne vše to, co je vyhrazeno znovuzrozenému.

10) Tato jiskra Mé lásky se však vkládá do srdce duše lidské v plnosti teprve tehdy, když člověk Mé slovo slyšel a ve své mysli s vírou a se vši láskou k pravdě je přijal; dokud tomu tak není, nemůže žádný duševně sebedokonalejší člověk dospět ke znovuzrození ducha. Neboť bez Mého slova, které Já nyní mluvím k vám, nepříjde jiskra Mé lásky do srdce vaší duše a kde tato jiskra není, tam také nemůže duch v duši růst a prospívat a nemůže v ní také být znovuzrozen.

11) Budoucně obdrží však také dětičky božskou jiskru vloženou do srdcí jejich duší, budou-li na Mé slovo a na Mé jméno poznamenány a křtěny; leč při zvrácené výchově nebude však tato jiskra růsti, zato však při výchově podle Mého vám všem nyní přejasně ukázaného řádu, podle něhož má být především vzděláváno srdce a z něho potom teprve přiměřeně rozum. Srdce však se vzdělává pravou láskou, zbožností a trpělivostí.

12) Učte dítky záhy milovat Otce v nebesích, ukazujte jim jak je dobrý a láskyplný, jak vše, co tu je stvořil k dobru lidí nejvýš dobře, krásně a moudře a jak velice je oddán zejména malým, Jej nadevšecko milujícím dítkám! Upozorňujte je při každé zvláštní příležitosti, že něco takového vše Otec v nebi pořádá, uskutečňuje a uskutečňovat dává, tak obrátíte srdce maličkých ke Mně a Má láska v nich začne co nejdříve bujet! Povedete-li takto dítky, pak vám vaše lehká ná-maha přinese brzy nejznamenitější plody, - jinak však jen trní a bodláčí, na nichž nerostou ani hrozny, ani fíky! .

13) A nyní řekněte otevřeně, zda dobře chápete jak a z jakého důvodu jsou tito naši černí bratři s to konat činy, které vám zprvu byly a musely ještě být záhadným divem!"

221. PRAVÉ POROZUMĚNÍ A ČTENÍ MYŠLENEK.

1) Práví poté **vůdce** černochoů: „Pane, všemohoucí a přemoudrý Bože! Já a moji druhové jsme Ti zcela dobře porozuměli; zda Ti však v pravém smyslu a v pravém duchu porozuměli běloši, kvůli nimž jsi vlastně podal tento výklad, to bych ovšem s úplnou jistotou nemohl veskrze tvrdit! Jak se mi zdá, zůstalo mnohému z nich asi ještě leccos nejasné.

2) Avšak koho ještě nějak něco tlačí, ten se zajisté přihlásí, záleží-li mu více na čistém poznání nežli na domněle tím ztracené cti rozumu! Neboť i mezi těmito bělochy jsou asi tací, kteří se na nic dalšího netáží proto, aby touto otázkou neprozradili slabost svého rozumu! Nuže, těm bych mohl jako černocho dáti radu, aby raději zanechali nicotné cti rozumu a místo toho se přihlásili pro čistou pravdu, která může vyplynout jen z čistého porozumění, jinak nepochopená pravda nemůže být pro její učedníky o mnoho lepší, nežli holá lež; neboť nepochopená pravda může někomu právě tak málo prospět jako lež!

3) Poznanou lež nebude zajisté nikdo skutečně používat, proto mu nebude moci ani uškodit a ovšem ještě méně nějak prospívat; nepochopená pravda nemůže také nikomu prospívat, protože jako nepochopená nemůže být uvedena vůbec v žádné anebo nejvýš nesprávné a falešné používání a v tom směru nemůže být pro toho, kdo ji používá, ani o vlas lepší nežli zcela hotová úplná lež.

4) To by byl můj názor; snad má někdo názor lepší a já budu pak rád mlčky naslouchat nadále co nejpozorněji."

5) Pravím **JÁ** : „Tvá poznámka byla zcela dobrá a pravdivá. Já Sám zde znám některé, kdož nepochopili dosti hluboko toto Mé vysvětlení; stydí se však prozradit slabost svého rozumu nějakou otázkou a proto se raději spokojují s polovičním porozuměním.“

6) Když jsem byl učinil tuto poznámku, tázali se ihned někteří, zda oni jsou těmi, kteří dosti hluboko nepochopili toto nádherné vysvětlení. Já jsem však mlčel. Také Cyrenius se Mě velmi úzkostlivě tázal, zda snad také on nechápe, tyto pravdy dosti hluboko a pravdivě.

7) Tu jsem pravil **JÁ** : „Nikoli ty sám, nýbrž většina z vás! Jen dva z Mých učedníků pochopili zcela tento Můj výklad o dokonalém duševním stavu - všichni ostatní, -až na černochoy: nikoli! Vy máte jen slabé ponětí o této věci a dávno ještě nedokonalý pojem o tom, což vůdce u několika z vás dokonce uviděl a dobře si povšiml, proto jeho poznámka byla také úplně správná.“

8) Ano, praživotně dokonalá duše má vedle divuplně působící síly jako paní nad veškerým stvořením této Země také tu zvláštní vlastnost, že v okamžicích zvlášť pohnutých může také myšlenky lidí poznávat a dokonce vidět co se v srdci toho či onoho děje; neboť silně nasycená sféra vnějšího života takového člověka to ihned postřehuje ve sféře vnějšího života druhého člověka a nelze proto lidi v životě duševním dokonalé vůbec oklamat. Svou nejvyšší intenzivní vnější životní sférou poznávají velmi často na velmi velkou vzdálenost co si myslí anebo chce člověk, který jim jde vstříc.

9) Když se blíží nepřítel, mohou tací lidé s životně dokonalou duší spojením svých vnějších životních sfér notně ho zahnat právě tak dobře na útěk, jako jste je viděli vytáhnout mocný strom ze země spojením jejich životních sfér, přenést mocnou skálu a nakonec i rozdělat oheň, který ihned zachvátil velký keř a proměnil v popel.

10) Ať to tedy nepohoršuje nikoho z vás, i když vám vůdce černochoů leccos řekne a vás zasáhne jako nejlépe cvičený střelec svůj cíl; neboť vaše vnější životní sféry, jsouce zcela jasně osvětleny, prozrazují mu i vaše nejvnitřnější myšlenky, je-li s nimi spojeno jen nějaké chtění.

Pouhé mozkové myšlenky, které nejsou vlastně zcela žádnými myšlenkami, ovšem nepoznávají, protože tyto myšlenky se skládají jen z pouhých obrazů na mozkových tabulkách a nemají život; ale myšlenky srdce poznávají co nej přesněji, zejména jsou-li ve stavu poněkud pohnuté myslí jako nyní.“

222. VÝZNAM VNĚJŠÍ ŽIVOTNÍ SFÉRY DUŠE.

1) (**PÁN** :) „Nyní ještě dávno nechápete dostatečně živě a jasně co vlastně je v podstatě vnější sféra života duše a jak se může tato síla projevovat jako působící, ohmatávající, slyšící a dokonce vidoucí. Toto je ovšem vašemu porozumění poněkud těžko pochopitelné, protože se ve vnějším, vašim tělesným očima ohledatelném světě nedá vůbec uvést žádný přiměřeně vhodný příklad, ježto vše duchovní lze jen nejvyšší těžko vyjádřit nějakým hmotným obrazem. Ale ježto tuto nejvíc důležitou věc trochu příliš slabě poznáváte, učiním vám to ještě poněkud jasnější. Musíte však dát všechny své smysly náležitě pevně dohromady, jinak nepochopíte zase tuto nejdůležitější životní věc dosti hluboko!“

2) Že toto je však nejvyšší důležité, můžete vidět a zcela dobře poznat z toho, že vám podávám vysvětlení tohoto tajemství praživota na konci našeho zdejšího společného pobytu. Jakkoli jsem vám ukázal také již předtím po dobu sedmi dnů zde a dříve také na jiném místě velké věci, zůstává však nicméně toto věcí největší, protože byste to ani v nejmenším nebyli pochopili bez oněch divuplných jevů a předchozích příprav.

3) Proč však označuji právě toto nyní za nejdůležitější? - To lze velmi snadno uhodnout a poznat! Kdo chce svůj život vpravdě polepšit a povznést ke skutečnému životu, musí napřed poznat ve všech jeho částech jak trvá a se jeví; jak se za jistých podmínek a jevů tak či onak projevuje; jak jej, byl-li zkažen a zvrácen, opět napravit, úplně napravený stav života obdržet a také na spolubližní přechodně přenést, aby nakonec byl jeden Pastýř a jedno stádo.

4) Že však pro pravého člověka je úplně poznání života to nejdůležitější, to poznali a tvrdili za všech dob nejmoudřejší mužové všech národů; jenže cestu k tomu nalézali velmi namáhavě a těžko anebo ji vůbec ani nenalezli. Nyní však jsem Já Sám přišel k vám jako Pán a Mistr všeho života a jsoucna od věčnosti a povolal jsem divuplně všechny sem na- toto od světa ještě nejvíce odloučené místo, abych vám co možno názorně a makavě postavil před oči právě

jsoucnost života, což časem a s náležitou trpělivostí zajisté pochopíte; ale pak bude také vaší povinností, abyste to co pochopíte, učinili také co možno pochopitelným svým bližním!

5) Neboť když v nějaké zemi toto jen jeden anebo dva lidé pro sebe poznají, pochopí a pro sebe použijí, pak jim to právě tak málo zvlášť prospěje jako moudrému v nějakém blázinci mezi samými bláznivými anebo v nějakém oslím chlévě! Budou tito chápat moudrého, když jim bude z nejnvtřnější hlubiny moudrosti přednášet nejlvdnějšími slovy nejvznešenější nauky?!

6) Moudrý může být poznáván a chápán zase jen moudrým! Ze života zvířat a pravých bláznů se nedá nic udělat; neboť co se z nich má stát, o to je již postaráno Mým věčným řádem; ale ze života lidí můžete na pravé cestě pravdy, lásky, trpělivosti a moudrosti udělat vše!

7) A jestliže jste si učinili z lidí pravé bratry a přátele, kteří se vám časem vyrovnají v poznání života, budete také navzájem požívat pravou radost a blaženost a stanete se silnými ve všem dobrém, které budete snadno provádět! Neboť sto chudých pořídí více nežli jeden, sto očí na všechny strany upřených vidí více nežli oči dvě a spojená sféra vnějšího života tisíců je neobyčejně mocná páka k odvrácení všelikých nebezpečí a zel ať by přišla s kterékoli strany a ať by se jmenovala jakkoli."

223. SÍLA ČLOVĚKA DOKONALÉHO V LÁSCE.

1) (**PÁN** :) „Viděli jste zajisté moc společného působení spojených sfér vnějšího života několika těchto našich černochoů. Kolik obyčejných lidských sil bylo by k tomu zajisté zapotřebí, aby vyzdvihli takový strom, jako byl onen starý cedr i s těžkým obalem půdy?! Kolik přirozených lidských sil by bylo se svého dřívějšího místa posunulo anebo odvalilo onu velkou a tedy nadmíru těžkou skálu?! Několik málo černochoů ji před vašimi očima posunovalo aneb vlastně neslo ve vzduchu! Z této nepopíratelné skutečnosti zajisté seznáváte, jaká moc a síla spočívá ve spojené sféře vnějšího života několika přirozeně dokonalých duší!

2) Když tedy již tito černoši, kteří nic nevěděli o moci a síle Mého jména, dokázali pouze mocí sfér vnějšího života svých přirozeně dokonalých duší věci tak mimořádné, oč větší věci byste museli teprve dokázat vy, kteří můžete působit spojenými sférami vnějšího života vašich Mým slovem a všemohoucím Duchem Mé lásky k vám dokonalých duší!

3) Vpravdě, vpravdě pravím vám: Nejen takovéto stromy a skály, nýbrž celé hory můžete přenášet, kdyby toho bylo někdy třeba podle jasného rozumu vašeho moudrého srdce čeho by však bylo někdy třeba, to byste se zajisté každým okamžikem v sobě dověděli Mým Duchem, Který by byl Mým vždy živým slovem stále přítomen ve vaší duši!

4) Nebyl by to nejvš žádoucí stav dokonalého člověka ve jménu Mém a ještě žádoucnější stav celé obce anebo dokonce celého národa?

5) Jeho možné uskutečnění je před vašimi očima a proto je nejvš nutné, abyste nyní jako Moji nejbližší učedníci v sobě a u sebe dokonale poznali tento nejdůležitější stav a pak jej však také správným způsobem učili poznávat všechny ostatní lidi! Neboť kdo má světlo, nemá je stavět pod kbelec, kde svými temnotu osvětlujícími paprsky nikomu nemůže nijak prospět, nýbrž ať dá světlo na volný stůl, s něhož může svítit všem přítomným!

6) Přirozené světlo se sice snadno postaví na stůl! Se svítilnou pro srdce a duši jde to jistě neporovnatelně hůře; leč dobrá a pevná vůle dokáže i to a s Mou jistou pomocí v takovéto nejdůležitější životní záležitosti jde to dokonce snadněji nežli si myslíte. Ovšem musí každý to, co chce dát svému bližnímu, sám dříve mít, jinak se podobá slepému, jenž chce vést druhého slepého přijdou-li konečně k příkopu, spadnou do něho oba!

7) Snad jsem vám nyní tuto největší důležitost takového stavu pravé životní síly dokonalé lidské duše zajisté dostatečně vložil a také vám ukázal velikou důležitost úplného sebezpoznání, kterého může být dosaženo u dětí správnou výchovou a u lidí, bez jejich viny špatně vychovaných pravou pokorou, trpělivostí a hlavně pravou účinnou láskou k Bohu a z ní k bližnímu v míře co nejhojnější. Činy černochoů silných v duševním životě které nás mají vést ke správnému sebezpoznání, jsem vám vysvětlil, jenže jste je nicméně dostatečně v životní hloubce nepochopili. Je tedy nyní na vás, abyste se tázali pro důležitost předmětu a otázkou ze sebe samých doznamenali, kde a co vám ještě chybí!

8) Musíte to, co vám chybí, napřed živě cítit, jinak byste se, se svou nejvš svobodnou vůlí nikdy o to nestarali; neboť když někdo něco ztratil, nic však o tom neví, - začne pak to co ztratil

někde hledat? Člověk musí tedy napřed velmi živě cítit, že mu něco chybí a v čem záleží to co mu chybí a musí také znát velkou cenu toho, čeho se mu nedostává, jinak nezačne nikdy hledat s žádoucí živou horlivostí!"

224. O HLADOVĚNÍ PO DUCHOVNÍ POTRAVĚ.

1) (**PÁN** :) „Obyčejnému světskému člověku se ovšem nemůže ani zdát o pravé a nejvyšší hodnotě života; neboť je-li jen náležitě postaráno o jeho břicho, co je mu pak do všech ostatních důležitostí života?! Má v hojnosti co jíst a také co pít, žízň-li; má krásný a pohodlný příbytek, měkké lůžko, jemný šat a ještě mnoho jiných příjemností života a také nemá nedostatek krásných a bujných dívek a jiného potěšení! Čeho by se takovému uchvatiteli ještě nedostávalo než-li ještě statků?!

2) Chudšasové museli ovšem vzít útočiště k všeliké moudrosti a k všelikým vědomostem, které jim opatřila jejich vždy hladová obrazotvornost, aby si tím tu a tam získali nějakého boháče, byli od něho živi a za to mu něco nabalamutili; ale z toho všeho nelze pokládat nic za pravdu než jen nouzi hladového mudrce a lenivost jeho rukou a že si tedy raději nacpává hladový žaludek neúnavnou obrazotvorností a fantasií o jakémsi Bohu a o věčném životě lidské duše nežli nějakou namáhavější prací svých rukou!

3) Vizte a poznejte z tohoto životně věrného obrazu, zda něco chybí takovému pozemskými statky obdařenému člověku! Co mu záleží na nejdůležitějším sebepoznání, bez něhož není myslitelné pravé poznání Boha?! Začne kdy hledat to, čeho se mu přece jistě v nejvyšší míře nedostává? Zcela jistě ne; neboť netrpí ani hladem, ani žízní, což přece jsou domnělé páky, kterými jsou práce se štítící chudšasové povzbuzováni k moudrosti a vědě!

4) Jakpak by mohl jinak poznat, čeho se mu nedostává k opravdovému životu?! Jen hlad a žízeň jsou podle mínění takového dobře zaopatřeného hýřila - jedinými pohnutkami nějaké činnosti; kdo tedy nemusí trpět ani hlad ani žízeň, nemusí se vůbec ohlížet po nějaké moudrosti! Krátce, komu podle jeho mínění nic nechybí, ten také po ničem netouží a kdo nic neztratil, proč by měl hledat, jakoby byl něco ztratil?!

5) Tak je tomu i s nějakou přednesenou naukou. Kdo se domnívá, že jí úplně rozumí, nebude se dále na ni podrobněji dotazovat. Nasycený se již neptá na jídlo; bude-li opět hladový, pak se bude ovšem zase ohlížet po nějakém pokrmu. Co však učiní, není-li Kuchař přítomen? Bude si pak moci sám připravit nějaké jídlo?

6) Proto se nyní všichni ohlížejte po nějakém pokrmu, dokud je mezi vámi Kuchař! Vrátili-li se opět domů tam odkud přišel, tu se začnou mnozí ohlížet po náležitém pokrmu; ale pak bude těžko obdržet nějaký pokrm.

7) Mnozí z vás, kteří jste nyní kolem Mne, jste pozemsky dobře zaopatřeni a všelikými pozemskými poklady nadmíru obdařeni, usilujte nyní se vši horlivostí o poklady duchovní, které nejsou na denní světlo dopravovány ze zlatých dolů této Země! Tyto poklady se vám nyní udělují v přehojné míře; jen nesmíte myslet, že postačí mnohost, aby se poznalo vše co nejjasněji.

8) Rozumíte sice každému slovu, které jsem k vám promluvil, pokud mu můžete rozumět jako lid; ale vše, co je v něm v nekonečné hojnosti skryto, dávno ještě nechápete! Také se na to netážete, protože nepostřehujete čemu nerozumíte! Proč vy však to nepostřehujete a proč to na vás postřeh! Oubratouvishar, že jste úplně neporozuměli Mému výkladu? Protože jeho původní co nejdokonalejší éter vnějšího duševního života velmi snadno pocituje váš ještě dosti nedokonalý éter, podobně jako vy dokonce i v nejhustší tmě postřehnete, zda má někdo na hlavě mnoho vlasů anebo zda má hlavu holou, ohmatáte-li jeho hlavu rukama!

9) Při vaší dosud nejvyšší slabé sféře vnějšího života začíná vaše cítění teprve tam, kde začíná tělo mimo tělo nemá vaše duše ještě ani jiskěrku pocitu!"

225. ZÁZRAČNÁ SÍLA ZNOVUZROZENÉHO.

1) (**PÁN** :) „Cítění a postřehování těchto černochů může však sahat zejména při větším rozčilení na mnoho hodin cesty daleko a proto mohou snadno postřehnout, čí ducha děti jsou ti,

kteří se k nim blíží. Nepoznají sice u nikoho hlubší. duchovní stav, - ale zcela jistě skutečný stav duchovní!

2) Když přišli dnes ráno sem, poznali jaksi již zdaleka Mou duši a její moudrost a sílu; jen ducha v duši nemohli poznat, protože Božího Ducha může poznat jen opět Duch z Boha. K tomu cíli jsem musel teprve Svým slovem vložit jiskru do jejich srdce; a když tato jiskra nalézajíc v dokonalé duši hojnost pravé potraviny ihned zesílila, poznali Mne také v Mému Duchu a nyní již vědí intensivněji nežli vy, s kým mají ve Mně co dělat.

3) To vše je důsledkem dokonalé duše. Vaše duše, až na dva nedosáhnou nikdy jako duše o sobě takového poznání, ale Mou převelikou láskou vám budou tak očištěny, že se stanou nejvyšší způsobit k úplnému přijetí Mého Ducha. Budete-li pak, ne snad vaší zásluhou, nýbrž pouze jen Mou láskou, milostí a slitováním duchovně znovuzrozeni, tehdy dokážete ještě větší věci, nežli tito černoši, - avšak nikoli ze síly dokonalosti vašich duší, nýbrž ze síly Mého Ducha prostupujícího vaše o sobě jen slabé duše, jímž se pak ovšem také vaše duše budou navěky stávat životně stále silnější!

4) Avšak Já nechci z vás učinit divotvůrce, nýbrž pravé dobrodince lidí! Stane-li se ve vás Můj probuzený Duch úplně činný, pak bude ve vašem rozumu světlo a jasno a budete pak zcela přirozenými cestami naslouchat silám přírody a učiníte si služebnými její duchy aneb vlastně duševní a praspesifikální substance; tím dosáhnete velkých pozemských výhod životních, které však vám bude užívat k dobročinným skutkům pro chudší lidstvo!

5) Bude-li se používat velkých předností, do nichž vás časem uvede Můj Duch v Mému řádu, přinesou vám ve všem tisícírovnoběžné požehnání; začnete-li je však časem snad používat sobecky proti Mému řádu stanou se pro lidstvo semeniskem všemožného pozemského zla!

6) To co nyní mluvím k vám, mluvím také ke všem, kteří vás budou po tisíci a ještě tisíci letech více méně následovat. Potom přijde opět na řadu jiná vrstva Země k prokvašení a ke zpracování s lidmi a bez lidí; neboť Země je veliká a je mnoho jejích duchů, kteří tu v soudu čekají na vykoupení.

7) Každý znovuzrozený může sice též konat divy, nikoli však jako tito černoši bez poznání Mého jména a Mé vůle, nýbrž s úplným poznáním Mého jména a Mé vůle a Mého neměnitelného řádu. Neboť kdyby chtěl někdo něco jiného, nemohlo by se to stát, protože Můj Duch by mu nepropůjčil k tomu sílu; neboť tu by chtěla jen duše pro sebe, protože duch by nikdy nemohl chtít něco proti Mé vůli!

8) Ale znovuzrozením Ducha do duše nebere se duši její vlastní svobodná vůle a její vnější poznávání v řadách velkých stvoření, která budou neustále vycházet z Mé lásky, z Mé moudrosti, z Mého řádu, Mé moci a síly."

---

226. POMĚR MEZI DUŠÍ A DUCHEM.

1) (**PÁN** :) „Duše bude k duchu vždy v takovém poměru, jako pozemské tělo k duši. Tělo sebedokonalější duše má jaksi také vlastní vůli k požitku, kterou může býti duše zkažena, když se jí podvolí. Řádně vychovaná duše se zajisté nikdy nepodvolí žravé vůli těla a zůstane vždy pánem nad svým tělem; avšak u špatně vychovaných duší je to velmi dobře možné.

2) Mezi duchem a duší zavládá však nicméně jen takový poměr jako mezi prvotně dokonalou duší a jejím tělem. Ať si má tělo o sobě kolik chce žádostí a ať si podněcuje duši k vyhovění a ukojení všemi svými často velmi ostrými ostny, dokonalá duše řekne k tomu vždy zcela účinně nikoli! A navlas totéž koná Můj Duch v duši, do níž úplně přešel!

3) Pokud se duše podvoluje úplně vůli ducha, dotud se děje vše navlas podle vůle ducha, což je také vůle Má; když však duše následkem, opětné vzpomínky něco chce, týkající se více věcí smyslných, tu ustupuje v takových okamžicích duch zpět a nechává: provedení přání jediné duši z čehož však obyčej sejde, zejména když vůle k vyplnění přání chová v sobě buď málo anebo často nechová zcela nic záměrně duchovního.

4) Duše pozorujíc brzy slabost a neobratnost svého já, upouští také hned od svého sebe obveselujícího snění, spojuje se opět co neúžeji s duchem a nechává převládat jeho vůli. Tu ovšem je pak v plnosti řád, síla a moc.

5) Konečně se poněkud nesměle táže zase jednou **CYRENIUS**: „Pane, Tvými mnohými nyní řečmi a napomináním jsem nyní přišel na mezeru, v níž jsem zpozoroval a dosud stále lépe pozoruji hlavní nedostatek ve sféře svých poznatků!

6) Ty jsi předtím řekl, že jáství duše, i když ji také Tvůj Duch v ní aktem duchovního znovuzrození zcela prostupuje a úplně zaujímá, přece jen nepřešlo do ducha tak, aby je v určitých okamžicích nemohla od něho již odloučit. Duše má tedy stále ještě své já a může i dokonce zcela o sobě myslet a chtít jako před znovuzrozením ducha do její substanciální podstaty.

7) Může-li předtím sama chtít a myslet, pak musí zajisté také mít svobodnou o sobě stávající schopnost poznávání a musí tedy poznávat nevýslovnou přednost toho, co se do ní vlévá z jejího ducha, naproti tomu, co jí poskytují její vlastní smysly. Poznává-li to však nutně, jak může ještě kdy o sobě myslet a chtít něco, co jí nevdechl duch? Zda nemá být tedy jejím nejtoužebnější a její celou bytost nejvyšš oblažujícím přáním, především přání, aby navěky byla a nezměnitelně zůstala zcela dokonale jedno s duchem?!- Já shledávám v trvající sobecké schopnosti myšlení, chtění a poznávání vlastně ještě nedokonalost v duchovním bytí člověka.

8) Podivně však zní také to, že duše do svého ducha zcela vlastně znovuzrozená, která by přece jen měla být mnohem silnější nežli pouhá původně dokonalá duše jednoho z těchto černochoů, u nichž o nějakém duchovním znovuzrození ještě dávno není ani řeči a také tím méně dříve kdy nějaká řeč byla - může o sobě mnohem méně nežli nějaká taková sama o sobě tu jsoucí čistá prvotně dokonalá duše některého z těchto černochoů. Chtějí-li tyto duše něco, děje se to. Kdyby však nějaká ve svém duchu znovuzrozená duše - což přece jistě více praví nežli pouze duše prvotně dokonalá - chtěla něco ze sebe, neděje se to, protože tomu nechce duch!

9) Duše těchto černochoů budou mít ještě také na onom světě obdivuhodnou schopnost, podle níž budou s to konat aspoň tolik divuplného jako zde; naše do ducha znovuzrozená duše neměla by pak být o sobě s to, jaksi pro své soukromé potěšení zcela nic dokázat?! Věřu, Pane, to je mi nyní poprvé něčím, co vůbec nedovedu pochopit! Neboť nenacházím pro to ani nějaký důvod, ani nějaké rozumem přijatelné stanovisko. Ráčiž tedy být tak milostiv a uveď nám bílým tuto věc do poněkud jasnějšího světla; neboť to je pro nás strava nestravitelná!"

227. MOZEK A DUŠE.

1) Pravím **JÁ** : „Už jsem vám dříve jednou ukázal, kterak duše a nakonec celý člověk přichází zvrácenou výchovou o všechny lidské Mně podobné znamenité schopnosti! Podrobíš-li u dítěte určitému vzdělání nejprve rozum a mozek není ještě ze dvou třetin uzrále vytvořený a je však zatěžován, aby v příslušných obrazech přijímal nescíslný počet slov, obrazů a čísel na mozkové ještě velmi měkké a také ještě vodnaté, v nejlepší vytváření jsoucí tabulky, pak tyto tabulky jednak příliš utvrdnou a jednak se příliš silným namáháním paměti uvádí v úplný nepořádek, následkem čehož jsou pak taková dítka později jako jinoši a ještě později jako muži ustavičně sužováni bolestmi hlavy, jichž se po celý život nemohou nikdy úplně zbavit.

2) Celý mozek se již dávno před časem polepuje všelikými značkami a činí zcela nevnímavým pro přijímání zcela subtilních (jemných) značek, které vystupující nejprve z mysli (ze srdce), mají se vtisknout do velmi vnímavých mozkových tabulek. Je-li později přednášeno duši také něco ze srdce, nějaká vyšší pravda, nijak se tato pravda neuchytí a duše ji nemůže pojmout, protože nemůže být podána duši k ohledání déle nežli na jediný okamžik.

3) Mimoto má duše před sebou vždy celý hustý les hmotných hrubých světských obrazů, pro které nemůže spatřovat ona zcela jemná malá, nesmírně četná jen slabě vtisknutá znamení. Vypátrá-li na několik okamžiků zcela lehounce jako pára nanesené ze srdce vystoupivší obrazy, jeví se jí to jako zkreslený obraz, který nemůže pochopit a dosti jasně zřít, protože před onen duchovní obraz se nakupí hrubé obrazy hmotné, které duchovní obraz dílem zastírou a dílem zruší.

4) Nyní bys se domníval a řekl: „No a proč se musí duše dívat přímo na mozkové tabulky? Ať se obírá ihned jen srdcem a tak vejde do světla svého ducha!" To by bylo vše správné, kdyby bylo možno bez újmy na životě jednou stanovený životní řád náhle zcela přetvořit!

5) Nebylo by pak také snad vhodné, aby se někomu, kdo z jakýchkoli příčin oslepl buď již v mateřském těle anebo potom na světě, stvořil pár očí snad na bradě anebo na čele anebo na

nose? - To by bylo zcela dobré, kdyby jen takový pár nových jinde umístěných očí nepotřeboval také zcela jiný tělesný organismus!

6) Neb i u mechanismu lidského těla je přísný matematický pořádek, podle něhož vše tu stojí ani o vlas nepřesunutelné na svém místě a nic se nemůže bez úplné změny celého organismu těla. Je tedy zcela nemožné posadit někomu nějaký smyslový ústroj na některé jiné místo těla, aniž by se nepřetvořilo a nedal se mu jiný tvar a zcela jiné vnitřní zřízení!

7) Jako však nelze z uvedeného důvodu dáti tělu jinak umístěné smysly místo smyslů jsoucích na správném místě, tak je tomu tím spíše u duše, která je mnohem jemnější duchovní organismus! Duše může vidět a slyšet jen pomocí mozku těla; ostatní dojmy, které jsou však tupé a nevysvětlitelné, může duše ovšem vnímat také jinými nervy, ale tyto nervy musí být v nepřerušném spojení s nervy mozkovými, neboť jinak nemá ponebí žádnou chuť a nos žádný čich!

228. SPRÁVNÉ VYTVÁŘENÍ MOZKU.

1) (PÁN :) „Dokud duše obývá tělo, je a zůstává mozek hlavním zrakovým ústrojím duše. Je-li mozek správně vytvořen, bude duše dobře a přesně spatřovat životní obrazy vtiskované mozku ze srdce a bude také podle toho myslet a usuzovat a jednat; neboť i když může duše v určitých okamžicích vytržení pomocí vkládání rukou nějakého ve víře a vůli silného člověka vidět o sobě jasně také z důlku prsního, jak o tom podal příklad náš Zorel, prospívá jí to však pro skutečný život pramálo, protože jí z toho v temném příbytku jejího masitého těla nemůže zůstat ani nejslabší rozpomenutí.

2) Kde při nějakém zření a slyšení duše za jejího tělesného života není mozek hlavy společní, tam nezůstává duši žádné rozpomenutí, nýbrž nejvýš jen tupé tušení; neboť pro to, co duše přijímá do mozku své hlavy, nemá právě tak nějaký zrak, jako nemá tělo nějaký zrak, který by mohl uvnitř ohledat, co vše se očima a ušima vtisklo do mnohých mozkových tabulek. To může ohledat jedině duše, která je uvnitř všeho tělesného.

3) Co však přiměřeně zůstává lpět v mozku duševním, to nemůže spatřovat duše svými očima, které jsou tak jako oči těla obráceny jen na venek, aniž svými ušima slyšet, nýbrž to může jen duch v ní, proto také něco čistě duchovního může člověk úplně poznávat teprve tehdy, když duch v duši úplně probuzený přešel do duše.

4) Co je však uvnitř v duchu, to poznávám Já a ze Mne pak zase duch člověka, jenž je se Mnou aneb s Mým Duchem totožný; neboť duch člověka je Mým obrazem v duši rovněž tak, jako vkládá Slunce svůj úplný obraz do zrcadla.

5) Dokud tedy duše obývá tělo, potřebuje k pravému jasnému zření nevyhnutelně nutně náležitě utvořený tělesný mozek; znetvořený mozek jí pro duchovní zření vůbec nic neprospívá, jako jí také zření prsním důlkem nic neprospívá, protože z něho jak bylo ukázáno, nemůže podržet rozpomenutí. Neboť i když to také v jejím duchovním mozku zůstane lpět navěky, nemá k tomu oko a ucho, což teprve má v ní probuzený duch.

6) Vytváří-li se tedy mozek správně a náležitě ze srdce podle Mého řádu a duchovní životní obrazy se vtiskují mozgovým tabulkám dříve nežli hmotné, kteréžto duchovní životní obrazy jsou světlo, jsou pak po nich následující vnější světské obrazy prosvěcovány a tím jsou snadno ve všech svých částech zcela dobře srozumitelné a v pravé moudrosti pochopitelné a přijatelné. Světlo z nich pronikající naplňuje pak nejen celý lidský organismus, nýbrž v duchovně jasných paprscích proudí ještě daleko mimo něj a tvoří takto sféru vnějšího života, kterou pak člověk, když se časem stala nutně vždy hutnější a silnější, může pro vnější svět konat také bez znovuzrození ducha divuplné věci, jak jste to viděli u našich černochoů.

7) Je-li však u člověka mozek vytvořen zvráceně a lpí-li na jeho mozgových tabulkách jen mdlé stínové obrazy, k jejichž ohledávání musí duše nakonec používat veškeré své životní světlo, aby je poznala jen nanejvýš povrchně podle nejzevnějších tvarových obrysů, nemůže se duše sama nikdy státi tak svítící, že by se z jejího nadměrného světla mohl utvořit okruh vnějšího života.

8) Jen pravou pokorou, nejmocnější láskou k Bohu a k bližnímu a obzvláštním snažením o duchovní věci se osvětlují hmotné obrazy v mozku a tím se mění v obrazy duchovní, čímž se mozek přivádí do jednotného pořádku, - leč v životě tělesném nicméně nikdy do takového pořádku jaký spatřujete u těchto černochoů!

9) Ale to nic nevadí; neboť Mně je jeden znovuzrozený, z vás milejší, nežli 99 takovýchto dokonalých duší, které ještě nikdy nepotřebovaly pokání. Neboť Mé pravé děti se musí stát ze své slabosti silnými!

10) Pochopil jsi toto nyní vše dobře, Můj Cyrenie a je nyní dobře odpověděno na tvé otázky?"

229. CYRENIUS PROSÍ O OZŘEJMĚNÍ NAUKY O MOZKU.

1) Praví **CYRENIUS**: „Pane, upřímně cítěno a řečeno, abychom mohli zcela správně pochopit tento Tvůj výklad, museli bychom mít přece jen nějakou znalost o mozku v lidské hlavě, ježto si jinak nedovedeme správně představit mozkové tabulky na které se při správném způsobu vzdělávání zakreslují napřed duševně duchovní obrazy, anebo při špatném a zvráceném způsobu vzdělávání napřed hmotné hrubé duchovní obrazy, světské a ještě méně si dovedete představit, kterak jsou na takových tabulkách zaznamenány rozmanité obrazy ze života.

2) Nebylo by Ti, ó, Pane, líbo - jelikož Tobě jsou všechny věci možné – podati nám nějaký příklad anebo ukázkou jedné mozkové tabulky jak přední tak i zadní hlavy, abychom pak, i možné - podati nám nějaký příklad anebo ukázkou jedné mozkové tabulky jak přední tak i zadní hlavy, abychom pak také nabyli správnou představu o tom, co jsi nám Sám radil poznat jako věc nejdůležitější?! Neboť nemůže-li si člověk při tak nesmírně předúležitém poučování učinit úplně správný pojem o nějaké přítom se vyskytující věci, pak tím zřejmě musí trpět také celek!

3) Naše duše má zajisté ještě až příliš málo světla, než aby dovedla sama správně posoudit anebo dokonce jasnovidně ohledat mozkové tabulky v hlavě jak co do jejich tvaru tak také co do jejich upotřebitelnosti, aby si o tom sama zjedнала správný pojem; je tedy třeba, aby se nám slaboduševním bělochům dostalo správné poznání aspoň o onom organismu našeho těla, na jehož správném vytvoření závisí takřka jedině životní dobro anebo zlo člověka. Kdyby Ti to bylo, jak řečeno, ó, Pane, milé, rád bych viděl jednu nebo několik mozkových tabulek; ale také možno-li se správnými a pak s nesprávnými kresbami!“

4) Pravím **JÁ** : „Věděl jsem, že vás přivedu na to, abyste poznali na sobě samých, čeho se vám nedostává a abyste pocítili náležitou potřebu vyplnit v sobě mezery; a hled' tato tvá žádost je Mi milejší nežli nějaká jiná, podle níž jsi se dříve téměř pozastavoval nad tím, když jsem vysvětloval, že duše i úplně znovuzrozeného člověka nedokáže o sobě v hmotném světě tvorů nikdy ony divuplné věci, které o sobě a ze sebe provádí duše nezkažená!

5) Řekl jsem ti sice, že znovuzrozený. by byl sto konat to, co mohu konat Já Sám, ovšem jen v mém a mým věčným řádem; ale s tím jsi se nezdál být zcela spokojen! Neuvážil jsi však přítom, že tyto prvotně dokonalé duše jinak také jiného nic nedovedou co je přípustné a s prospěchem možné v mém řádu.

6) Neboť vše, co konají silou své duševní sféry vnějšího života a vám se zdá být zázračné, je něco, co je právě tak přirozené, jako je přirozené to, že zde tato půda je porostlá mechem a travou a že voda tohoto vnitrozemního moře zůstává následkem své tíže stát ve velké jámě. Shledáváš-li však oba tyto tobě nyní uvedené přírodní zjevy v řádu a v úplné přirozenosti, to také najdeš zcela lehce v tomtéž pořádku a přirozenosti, co tyto prvotně dokonalé duše musí být s to konat jako nutné pro svou pozemskou životní sféru a pro zemi jimi obydlenou.

7) Tito černoši mají sice velmi černou kůži, ale zato tím světlejší duši. Znají také většinou nejdůležitější orgány svého vnitřního hlavního organismu tělesného života a mozkové tabulky jsou jim dobře známy; neboť. jejich prvotně dokonalé duše mohou ohledávat své tělo z nitra a je-li na něm něco nemocného, pak vidí místo, kde dlí zlo, jakož i v čem záleží.

8) Sférou svého vnějšího života, která v takových okamžicích působí velmi silně, nalézají také brzy bylinu, jejímž použitím se brzy odstraní tak či onak zlo. Jenom když u nich zleniví a ochabnou šlachy a vaziva a krev zhoustne, tehdy míní, že pak již není bylina, která by odpomohla všeobecné závadě zestárlého a velmi znaveného a zlenivělého těla; tehdy je již nejlépe, aby se duše starala o sebe, sebrala se a opustila nadále zcela nepotřebné a ošklivé tělo a aby se zbavena všech pozemských pout, odebrala navždy a navěky do země slasti, která prý je mezi Sluncem, Měsícem a Zemí.

9) Tito lidé nemají také nejmenší strach před smrtí, zato však se bojí nemoci těla, protože tím by se duševní síly zbytečně co nejučinněji zaměstnávaly, čímž by potom duše sama musela po nějakou dobu zůstat slabou a tedy nedokonalou!"

230. NÁSLEDKY NECUDNOSTI.

1) (PÁN:) „Co se tu pak týče cudnosti těla a života a opravdové panenské nevinnosti, není zajisté na Zemi národa, který by byl této ctnosti více oddán nežli právě tito černoši a kterému by nepravost nevěstkářství, smilstva a necudnosti byly méně vlastní nežli právě opět těmto černochům.

2) To je však také pro život nejvýznamnější věcí; neboť kdyby se běloši střežili zmíněné nepravosti a souložili jen tak často, pokud je to nutné k probuzení plodu v těle řádné ženy, pravím vám: Ani jednoho by nebylo mezi vámi, jenž by nebyl alespoň jasnovidcem! Takto však, jak je to mezi vámi zvyklostí, promrhává muž tak i žena nejlepší síly často denními výstřelky nejušlechtlejších a duši nejprůbuznějších životních šťáv a nemá nikdy zásobu, z níž by se nakonec mohlo nashromážďovat stále intenzivnější světlo v duši!

3) Proto se však stávají vždy lenivějšími a lenivějšími a polypově požitkářskými bytostmi. Jsou zřídka schopni nějaké jasné myšlenky a jsou bázlivi, zbabělí, velmi hmotní, náladoví a vrtkaví, sobečtí, závistiví a žárliví. Mohou těžko anebo často nemohou pochopit vůbec nikdy nic duchovního; neboť jejich fantazie se ustavičně potuluje v půvabu páchnoucího těla a nemůže se nikdy povznést k něčemu vyššímu a duchovnímu. A jsou-li mezi nimi již také někdy někteří lidé, kteří aspoň v okamžicích prostých tělesných žádostí vyšlou nějaký prchavý pohled vzhůru, pak přijdou ihned jako černé mraky na nebi, tělesně smyslné myšlenky a zastřou ono vyšší tak, že duše na ně dočista zapomene a ihned se opět řítí do zapáchajícího močálu tělesné rozkoše!

4) U takových lidí prospívají pramálo jejich většinou nezřídka zcela dobrá předsevzetí. Podobají se většinou vepřům, kteří se stále obnovovanou chtivostí se vrhají do nejošklivějších kaluží, v nichž se celým tělem rýpají a psům, kteří se vrací k tomu co vyvrhli a dychtivě to opět požívají.

5) Proto tedy budiž vám řečeno v plné pravdě, že nevěstkáři a nevěstky, cizoložníci a cizoložnice a smilníci všeho druhu a každého pohlaví najdou stěží ač vůbec kdy, vstup do Mého Božího Království.

6) Považuješ-li to nyní ve svém srdci za něco příliš příkrého, pak se pokus obrátit takového tělesně smyslného člověka! Začni jej upozorňovat na Boží přikázání, řekni mu: „Pokoj budiž s tebou, přiblížilo se k tobě Království Boží! Zanech svůj neřestný život, miluj Boha nadevšecko a bližního jako sebe samého! Hledej pravdu, hledej Království boží v hlubinách svého srdce! Zanech světa a jeho bezuzdné hmoty a snaž se probudit v sobě život ducha! Modli se, bádej a jednej v řádu Božím!“ – Pak jsi měl tato slova k úplně hluchým uším! Vysměje se ti, obrátí se k tobě zády a řekne ti: „Táhni pobožnůstkářský blázne, nedráždí mě svou hloupostí, jinak mě přinutíš, abych ti nafackoval!“

7) Řekni Mi, co bys pak ještě dalšího proti takovému zhýralci podnikl předpokládajíc, že by nebylo státní moci v tvých rukou?! Napomeneš-li ho podruhé, můžeš očekávat ještě horší hrubost než byla prvá! Co potom?

8) Uděláš před jeho očima zázrak! Otevře mu to snad uši a oči? Ó, hleď, bude to považovat za kouzelnictví a řekne ti: „Ještě více takových zábavných kousků!“ - avšak bez újmy pro něho, jinak se do tebe pustí a bude s tebou bojovat na život a na smrt; a když mu ochromíš údy, počastuje tě nejošklivějším proklínáním!

9) Proto nevěstkář je nejen stálý smyslný hříšník, nýbrž ve své podrážděnosti také velmi zlý člověk; je pln divokého ohně, slepý a hluchý pro vše dobré a pravdivé. Spíše dávno obrátíš lupiče nežli takového pravého nevěstkáře a cizoložníka."

231. POŽEHNÁNÍ ŘÁDNÉHO PLOZENÍ.

1) (PÁN :) „Nuže, kde jsou mezi lidmi zakořeněny jako pravý duševní mor chlípnost a nevěstkářství, tam je konec s kázáním evangelia! Neboť jak by se mělo, jak by se mohlo před hlu-

chýma ušima mluvit a před slepýma očima mohly konat zázraky?! Kde se však nekáže a kázat již nemůže pravda, která jedině může duši posílit osvobodit a skrz naskrz osvětit, protože se duše stává jen pravdou činnou plnou lásky a tudíž také plnou světla, odkud by pak mělo přijít do duše světlo a z čeho jiného nežli právě ze světla pravdy duše by se pak měla vytvořit sféra vnějšího života?!

2) Kde se tedy u nějakého národa rozšířilo příliš smilstvo a nevěstkářství, tam jsou lidé beze vsí sféry vnějšího života leniví, zbabělí a bezcitní a nenalézají již v ničem povznášející a oblažující potěšení a žádnou radost z krásného tvaru a podoby. Jejich věcí je němý zvířecí požitek tělesného pudu; pro vše ostatní mají buď jen velmi nepatrný anebo zcela žádný smysl!

3) Dbejte tedy především o to, aby se tato nepravost nikde nerozšířila a manželé mají konat jen tolik, kolik je nevyhnutelně nutné k plození člověka!

4) Kdo ruší ženu v době jejího těhotenství, kazí plod již v těle mateřském a vštěpuje mu ducha smilstva; neboť který duch nutí a dráždí manžele, aby souložili nad přirozenou potřebu, týž duch přechází pak zmocněný do plodu.

5) Proto se také má plození náležitě a velmi svědomitě dbáti toho, aby se předně plození nekonalo ze sprosté chlípnosti, nýbrž z opravdové lásky a duševní náklonnosti - a zadruhé, aby byla žena, která jednou počala, ještě dobrých sedm týdnů po porodu svého plodu ponechána nerušeně v klidu!

6) Děti tímto řádným způsobem zplozené a v mateřském těle nerušeně uzralé, přijdou předně již duševně dokonalejší do světa, protože duše v dokonale vytvořeném organismu může přece jistě spíše a snáze pečovat o svůj duchovní krb nežli je tomu u organismu zcela zkaženého, na němž musí duše neustále zlepšovat a spravovat; a zadruhé je sama čistší a jasnější, protože není rušena chlípnými duchy smilstva, kteří často denním chlípným přeplozováním jsou vplozováni do těla a také do duše zárodku.

7) Jak snadno může taková duše již v nejuťtlejším dětství jako takový Samuel povznášet mysl k Bohu z pravé dětské nejnevinnější lásky! A jaký nádherný záznam na základě prvotního života se takovým způsobem zcela světle a jasně vtiskuje z pravé hlubiny srdce mladému jemnému mozku před každým hmotným záznamem, z kteréhož světla si pak dítě vysvětlí v pravém významu a vztahu obrazy přicházející později z hmotného světa, protože tyto obrazy jsou jaksí zasazovány na světla plný a životně pravý základ a rozšířené a jako ve své jednotlivé části rozložené a jako veskrze co nejlépe osvětlené, bývají duši také snadno skrz naskrz ohledávány a chápány.

8) U takových dětí se začíná již záhy tvořit sféra vnějšího života a stávají se brzy a snadno jasnovidnými a jejich vůli se začíná podrobovat vše, co je v Mém řádu - Co jsou naproti tomu děti v mateřském těle již zkažené? Pravím vám: Sotva více nežli zdánlivě oživené stínové obrazy života! A jaká je toho hlavně vina? To, co jsem vám dosud dostatečně ukázal jako následek chlípnosti!

9) Kdekoli budete v pozdější době hlásat Mé slovo, ať nechybí toto ponaučení; neboť zpracovává půdu života a zbavuje ji všeho trní hloží a bodláčí, s nichž dosud nikdy nikdo nesklízel hrozny a fíky. Je-li půda jednou vyčištěna, pak je snadné zasévat do brázd světlem srdce prosvětlených a plamenem lásky životně proteplených ušlechtilé sítě života. Ani jedno zrníčko nepadne, aniž by ihned nevzklíčilo a zakrátko se nerozvinulo, aby přineslo hojný plod života! Ale na půdě divoké, znečištěné můžete sít cokoli, nedocílíte tím přece nikdy požehnanou sklizeň!

10) Neboť člověk, jenž roznáší a rozsévá mezi lidmi Mé slovo, se podobá rozsévači, který vzal nejkrásnější obilí a rozsel je na každou půdu kam přišel.

11) Tu padlo něco na suchý písek a na skálu. Když potom přišel déšť, začala zrníčka vyrážet zcela útlé zárodky; ale déšť brzy přestal a přišly větry a žhoucí paprsky slunce a strávily brzy veškerou vlhkost tvrdé půdy a tím také odumřely sotva vypučené zárodky a k plodu nedošlo.

12) Jiná část však zapadla mezi trnité houští a měla vlhkost a dobře vzklíčila a vzešla; ale až příliš brzy zarostla a byla udušena plevelem světských žádostí a tedy také nepřinesla plod.

13) Část padla však na cestu lidské sprostoty; ta ani nevzklíčila, nýbrž byla brzy dílem pošlapána a dílem strávena ptáky vzduchu! Že také tato část nevydala plod, nemusí se zvlášť podotýkat.

14) Jen jedna část padla na dobrou půdu; ta vzklíčila, dobře vzešla a vydala dobrou a bohatou žeň.

15) Tento obraz necht' vám však poslouží k tomu, abyste poznali, že se perly nemají házet sviním! Třeba především půdu čistit a hnojit a teprve potom začít s výsevem živého slovního semene, tak se s těžkou prací jistě neučiní marná námaha! Neboť při práci s šířením Mého živého slova nepostačí jedině dobrá vůle; tu ji musí vést náležitá a pravá moudrost životní, - jinak by šířitel Mého slova, který by byl pouze dobré a pevné vůle mohl být porovnáván prorokem Bileamem, jehož osel byl moudřejší nežli on sám!

16) Hled, příteli Cyrenie, ve všem tom, co jsem ti dosud řekl, nedostal jsi sice vlastně odpověď na svou žádost a máš v srdci stále ještě nutkání, abys Mi ji připomenul, - ale pravím tobě, že by ti tvá ihned splněná žádost nepřinesla zrovna velký užitek, kdybych byl toto nepředeslal.

232. STAVBA LIDSKÉHO MOZKU.

1) (**PÁN** :) „Nyní však uvidíme, zda budeme s to opatřit k vašemu podrobnějšímu poučení nějaké mozkové tabulky! Mohli bychom si sem sice nyní dát Rafaelem dopravit z Říma několik přirozených lidských hlav neboť právě byli v Římě dokonce na Kapitolu s'tati dva velcí zločinci!, - avšak lebkami těchto zlosynů by se nám pramálo pomohlo!

2) Stane se tedy to, že nám tento anděl opatří z potoka čtyři zcela vhodné bílé a zcela čisté oblázky a pokusíme se zobrazit z nich lidský mozek, pokud se to jen dá z hmoty učinit. - Rafaeli, jdi a obstarěj žádané věci!

3) Rafael se stal nyní pojednou asi na sedm okamžiků neviditelný; potom však stál opět náhle u nás a položil před nás, to jest přede Mne na stůl čtyři jako sníh zcela bílé oblázky. Dva z nich byly větší a dva menší, přiměřeně k velkému mozku přední hlavy pro obrazy světelné a k malému mozku zadní hlavy pro záznamy tónů.“

4) Když ležely kameny v náležitém pořádku přede Mnou, dotkl jsem se jich a tu se staly průhledné jako nejčistší horský křišťál. Potom jsem na ně dechl a ony se rozdělily na miliony čtyřstěnných jehlanečků, z nichž každý obnášel tři stěny aneb plochu vnější a plochu spodní.

5) Dva po Mé pravici postavené kameny představovaly mozek v náležitém řádu a dva kameny po Mé levici představovaly mozek falešnou výchovou a jinými dodatečnými špatnými vlivy ve zvráceném řádu, v jakém se obvykle vyskytuje mezi lidmi.

6) Ježto však (totiž u znetvořeného mozku; vyd.) nebyly samé jehlance, nýbrž vedle nemnoha jehlanců bylo možno spatřit téměř všechny v měříctví se vyskytující stereometrické tvary, obrazce a typy a to tím přesněji, když jsem byl dýchnutím desateronásobně zvětšil před námi ležící mozkové útvary, takže nyní před očima užaslých učedníků ležely čtyři zcela velké dobře uspořádané hromady na stole, který musel Rafael za tím účelem co nejrychleji značně zvětšit.

7) **JÁ** jsem pravil: „Nyní můžete o sobě a dobře rozeznatelně pozorovat tabulkové tvary všech čtyř mozkových hromad!

8) Hledte, zde po pravici velký mozek přední hlavy se skládá ze samých nejvyšších pravidelných jehlanců a rovněž tak malý mozek zadní hlavy z podobných jehlanců, jenže třikrát menších, avšak pro duši přece jen až dost velkých k přijímání samých vzduchově vibračních čísel.

9) Prohlédněte si však nyní také obě hromady po Mé levici! Jsou tu, jak bylo již dříve poznamenáno, velmi různé tvary a nikde se k sobě dobře nehodí; hned tu, hned tam je dutý prostor a dává podnět k všelikým nesprávným zrcadlením, jak to později skutečně spatříte. Zadní hlava podobající se zcela hlavě přední, má rovněž takové tvary třikrát menší nežli hlava přední. - Pozorujte nyní tvary!"

10) Nyní všichni přistupují, aby pozorovali ze čtyř oblázků uměle ve zvětšeném měřítku znázorněný mozek - dosud ještě jen v jeho jehlancovitých tabulkovitých tvarech bez vnitřního oddělení komorami a bez vzájemného spojení mozkových tabulek.

11) (**PÁN** :) „Až si všichni učiní o tom pokud možno jasný pojem, oddělím opět dechnutím mozkové tabulky v komorách a spojím je polárně v každé komoře jakož i komory samy a přední hlavu se zadní hlavou, aby se tím mozkové tabulky ať jakéhokoli druhu staly způsobilé k přijímání obrazů a znaků.“

12) **CYRENIUS** se nemůže pro samý úžas vzpamatovat a konečně praví: „Ach, nyní mi vzhází světlo! Egypťané, kteří zprvu postavili své školní budovy v podobě jehlanců (pyramid), byly jistě ještě prvotné dokonalé lidské duše, tedy z nitra plni světla a mohli ohledávat organic-

kou stavbu svého těla! Jim byly tyto jehlancovité tvary jako nejdůležitější pro poznávání člověka, jistě také ohledatelné a potom tedy také zvolili tento tvar při stavbě svých nejvelkolepějších školních budov. Ano, oni asi také co nejpřesněji prohlédli a přehlédli stavbu každé jednotlivé mozkové. tabulkové pyramidy a pak dali každé pyramidě také vnitřně v největším měřítku takové zařízení, jak organicky zařízenou našli mozkovou tabulkovou pyramidu!

13) Proto má pyramida uvnitř takové množství všelikých chodeb a místností, takže se nyní ani nejrozumnější člověk nemůže vyznat, k čemu v nich to či ono sloužilo! - Pane, soudil jsem nyní zcela správně?"

14.) Pravím **JÁ** : „Úplně dobře a správně; neboť tak tomu bylo a Egypťané dali tedy také stěny pyramid obzvláště z nitra pomalovat všelikými znaky, písmeny a obrazy, co je člověku na této Zemi v jeho těle prodělávat a vybojovávat, jak má sama sebe poznávat a že pravá láska je střediskem všeho života."

233.SOUVISLOST MOZKU PŘEDNÍ HLAVY S MOZKEM ZADNÍ HLAVY.

1) (**PÁN** :) „Nyní však dechnu ještě jednou na naše čtyři mozkové hromady a pak spatříš také něco podobného jako ony dva a dva obelisky (špičaté sloupy) před pyramidami. Špičaté sloupy byly zajisté určeny k jinému účelu nežli ony dva a dva sloupečky před každou plochou mozkových jehlancovitých tabulek; neboť špičaté sloupy před pyramidami oznamovaly pouze, že moudrost je hledat v pyramidách, k čemuž ovšem byl připuštěn jen osvědčeně čistý člověk.

2) Ony. dvě malé špičky před plochami mozkových tabulek, jichž má, tedy každá mozková pyramidka osm, jsou pisadla, jimiž pohybem zvláštních mozkových nervů, které jsou v nejvyšším umělém a organicky mechanickém spojení s nervy zrakovými a sluchovými, jsou tabulky popisovány buď podle určitého řádu anebo pokreslovány ještě jinými přiměřenými duchovními obrazy.

3) Dejte však nyní obzvláště pozor na vše, co se tu bude dít! Tato pisadla naplníme nyní lymfou (mízou) a začneme s našim pozorováním nejprve u řádného mozku - Chci, aby tabulky tohoto mozku byly nejprve řádným způsobem jakoby ze srdce zcela řádně popsány, jak co do vidění tak co do slyšení!"

4) Nyní všichni podle možnosti napínali zrak a hleděli upřeně s nejnapjatější pozorností na naše mozkové ústrojí. Musel jsem zde ovšem dát vznikat světlým obrazům z hmotného ostrého světla; neboť ze světla duševního nebylo by možno tělesným očím Mých učedníků nic spatřit. - Copak nyní pozorovali tito nejvyšší pozorní pozorovatelé?

5) Pozorovali, jak se z oněch špiček řinuly přes mozkové tabulky červenavé a modravé hvězdičky a to v takovém pořádku, že velmi ostré oko začalo z těchto nespočetných hvězdiček na mozkových tabulkách objeovat všeliké nejpodivuhodnější obrázky.

6) Také jsem ovšem pro tento okamžik zařídil, že oči pozorujících obdržely na několik okamžiků vlastnost silně zvětšujícího mikroskopu, čehož zde bylo velmi nutně třeba, protože jinak by pozorovatelé nebyli mohli z oněch podivuhodných nakreslených světelných obrazů a tvarů mnoho rozeznat. Tu by ani dřívější desateronásobné zvětšení mozkových pyramidek nebylo postačilo. Protože však nyní spatřili mozkové tabulky tisíckrát zvětšené, mohli již vždy velmi mnoho objevit.

7) Nyní jsem Se tedy také Já tázal **CYRENIA**, co vše vidí. A on řekl: „Pane, div na div! Z velmi pohyblivých a velmi mnohých ústrojů po celé délce a křížem krážem jsoucích obelisků před pyramidami Proudí ustavičné množství světla červenavých a světle modravých hvězdiček.

Obě takřka tykadla každé ze čtyř stěn pyramid jsou nepřetržitě činná, pojíždějí s veškerou horlivostí svými jiskry sršícími špičkami nepřetržitě po jim stojící ploše pyramidy a posypávají ji hvězdičkami. Mohlo by se myslet, že tímto zdánlivě nesmyslným a jako náhodným pojížděním po tříhranné tabuli nemůže povstat nic jiného nežli nějaká čmáranina; leč vyrůstají jako samy od sebe všeliké uspořádané útvary až mílo pohledět.

8) Nyní jen pozoruji, že se oba sloupečky zcela uklidňují, je-li jednou nějaká plocha úplně pokreslena. Je však sotva uvěřitelné, že těchto tisíc tisíců značek a obrázků může být v krátké době nakresleno dvěma živoucími pisadly na tuto trojúhelníkovou tabuli! Tyto tvary sice jsou ještě velmi malé, ačkoliv jednu takovou plochu spatřujeme ve výšce největšího muže; ale tyto

malé obrázky a znaménka jsou tak čistá, že si již nic čistšího a dokonalejšího nedovedeme ani představit.

9) Ale proč nelze objevit žádné obrázky v zadní hlavě na zcela podobných tabulkách jako v hlavě přední? Neobjevuji na nich nic, jiného nežli pouhé čáry, body a jiné hákovité kresby, z nichž nemohu být moudrý. Copak to má znamenat?"

10) Pravím **JÁ** : „To jsou značky tónů a značky slov; nejsou tu však nicméně samy o sobě, nýbrž jsou v stálém polárním spojení s jednou plochou tabulky mozku přední hlavy a tón anebo pojem, který se nanáší pomocí čar, bodů a jiných hákovitých značek na tabulky zadní hlavy, bývá v témž okamžiku také obyčejně přiměřeně obrázkem zakreslován na nejspodněji ležící pyramidální plochu přední hlavy a tak znázorněn duši ke snadnějšímu rozpoznání.

11) K uskutečnění toho musí být nataženy četné nervové nitky od každé mozkové pyramidky zadní hlavy k příslušné pyramidce přední hlavy, jinak by si nikdo nemohl učinit jasnou představu o nějakém slyšeném pojmu, o nějaké slovy popisované krajině anebo jednání.

12) Nečlámkované tóny, také hudba se přenáší, proto si také žádný člověk nemůže představit pod tónem anebo pod harmonií anebo melodií nějaký obraz anebo nějakou věc; neboť jak bylo řečeno, takové, tóny se na mozkové tabulky přední hlavy znovu nezakreslují, nýbrž zůstávají opět jako čáry, body a háčky jedině na příslušné stěně pyramidy zadní hlavy.

13) Od stěn pyramid zadní hlavy, pokreslených pouhými tóny, jdou však za to nervy míchou k nervům důlku prsního (gangliím), shluku nervových buněk a odtud k srdci, - z kteréhož důvodu hudba, je-li zcela čistá, působí také hlavně jen na srdce (mysl), uchvacuje je a činí nezřídka něžně a měkce cítícím.

14) Ale od srdce vycházející a vystupující mohou být tóny nicméně světlem lásky dvěma obelisky zaznamenávány na mozkové tabulky ve tvarech a jsou pak duši nezřídka pravými průvodci do velkých životních síní ducha a proto může být pravá a zcela čistá hudba velmi nápomocna duši k úplném spojení ; s jejím duchem. Proto se uče a vyučujte také čisté hudbě, jak ji kdysi pěstoval David.

15) Že nejčistší hudba je to s to, můžete seznat také z toho, že postavíte-li na jednom místě nepřátele a přátele a dáte-li pak v jejich středu zaznít čisté hudbě, spatříte místo nepřátel brzy samé srdečné přátele. Leč takového účinku docílí jen nejčistší hudba; nečistá a oplzlá hudba způsobuje právě opak.

16) Nyní jsi tedy viděl, kterak i tóny se představují duši oklikou, nicméně také jako něco názorného, i když ne jako věčné obrazy tedy přece jen jako vyšší duchovní tvary v podobě všelikých značek, s jakými se, také setkáváme na starých památkách Egyptu. Já myslím, že to, co ti bylo dosud ukázáno je dosti jasné a tak tu tedy k tomu nepřidávám již nic dalšího, nežli jen to, že to vše se vyskytuje jen u dobře uspořádaného a nezkaženého mozku v řádném předchozím vzdělání ze srdce, při němž bývají mozkové tabulky napřed popisovány světlem (to jest světlem lásky. vyd.) všelikými tvary duševními a duchovními. "

234. SPOJENÍ SMYSLOVÝCH ORGÁNŮ S MOZKEM.

1) (**PÁN** :) „Jelikož jsme však nyní ohledali a pochopili tuto nejvyšší důležitou předběžnou práci, musíme, abychom věci zcela porozuměli, také ještě zcela krátce obrátit několik pohledů na to, kterak konečně také duše vtiskuje na tytéž mozkové tabulky obrazy z hmotného světa.

2) Pohledte nyní sem, teď budou vtiskovány mozkovým tabulkám také obrazy přicházející očima - Chci tomu a tak se staň!

3) Povšimněte si nyní zvláště pisadel aneb obelisků umístěných přede dvěma stěnami, jak se pojednou zcela zatemnila! Vypadá to tak, jakoby byla naplněna nějakou velmi tmavou šťávou a hleďte, již jsme všichni živě do posledního tahu zakresleni na mozkových tabulkách, vedle stromu a všeho, co tu vidíme! Avšak nejen jednostranně a mrtvě, nýbrž všestranně a jakoby živě!

4) Každý pohyb, který činíme je zde jednou jako tisíc tisíců krát podán a nicméně zůstává jedno dřívější anebo také tisíc dřívějších postavení zakresleno ve vnitřních místnostech pyramidy oku duše ihned viditelných, protože duchovně-duševním světlem stále osvětlených; a to způsobuje, co se nazývá dílem „paměť“ a dílem „vzpomínkou“, protože to lpí uvnitř mozkových

pyramid. Toto se však mnohonásobným odražením tak znásobuje, že člověk může jeden a týž předmět v sobě nosit nesčetněkrát.

5) Tak nosí každý člověk, zejména ve své duši a ještě nevýslovně více ve svém duchu celé stvoření od největší do nejmenší části, protože je vzat z něho.

6) Ohledává-li tedy hvězdy, Měsíc nebo Slunce, je vše to znovu zase vkreslováno do jeho mozkového ústrojí způsobem vám nyní ukázaným a duše to ohledává a má na tom opravdové zalíbení a to, co zří, je s náležitým potěšením duše ihned mnohonásobně cestou vnitřním obdařením vrýváno do nitra mozkových pyramidek, ovšem ve velmi zmenšeném měřítku a může být duší vždy opět nalezeno a dokonaleji ohledáno.

7) Všechny kresby ze sféry vnějšího světa se objevují o sobě sice jen jako temné obrazy; ale světelné obrazy z lepší sféry životní stojící za nimi, osvětlují přirozené obrazy a tyto jsou tudíž v celku a ve všech svých částech dostatečně osvětleny, takže je může duše v jejich nejvnitřnějším složení zcela dobře prohlédat, bádát a chápat.

8) Mimoto je však zvláště přední mozek ve stálém spojení s nervy čichovými a chuťovými, tak jako je zadní hlava spojena s všeobecnými nervy pocitovými. Této nervy zanechávají tedy také na zvlášť k tomu určených mozkových tabulkách určité znaky, z nichž duše ihned a zcela snadno opět poznává, jak například voní ta či ona květina anebo masť, anebo jak ten či onen pokrm, plod anebo ten a onen nápoj chutná a také opět voní; neboť zařízení je takové, že každá čichová anebo chuťová tabulka je velmi vznětlivými nervy v přesném spojení s tou či onou předmětnou tabulkou.

9) Jakmile tedy nějaká známá vůně uvede čichové nervy do pohybu, představí se to také hned na příslušné čichové nebo chuťové tabulce a od této tabulky je ihned povzbuzena příslušná předmětná tabulka a tím se duše rychle a snadno dovídá, s čím má co dělat pod onou vůní anebo chutí. Rovněž tak se představuje duši také, pokud se týče všeobecného pocitu zadní hlavou předmět, kterým byl vzbuzen nějaký pocit v jeho tvaru a složení. Ale to vše se děje dobře poznatelně, jak bylo nyní ukázáno, jen u nejvyš uspořádaného mozku; u jiného neuspořádaného mozku najdeme tu a, tam sotva vzdálené podobnosti s tímto uspořádaným mozkiem, jak se o tom ihned přesvědčíme skutečně a prakticky.

10) Tento druhý mozek pozorujete v jeho tabulkovém složení a v nepravidelnosti hlavních a vedlejších stereometrických tělesoměrných tvarů, mezi nimi také kotoučů, koulí, sféroidů a ostatních kašovitých hrud. Obelisky před stěnami nejsou většinou jako existující vůbec patrné, tam jsou jako zcela zakrnělé a zřídka mají stejnou velikost a sílu!

11) Jak může takový mozek sloužit duši? Tento mozek, jak se nyní představuje, přišel z uvedených důvodů takto rozervaný již z těla mateřského. Nyní však ihned uvidíme, co se s ním stane obyčejným světským vzděláním a k jakému konci a cíli dospěje! - Dejte na to nyní všichni dobrý pozor!"

235. NEZKAŽENÝ A ZKAŽENÝ MOZEK.

1) Táže se **CYRENIUS** poněkud zaražen: „Pane, byl tento nyní Tebou všemohoucně a tudíž zázračně sem dopravený mozek zkažen také již v mateřském těle smyslově chlípnými následujícími souložemi ?

2) Pravím **JÁ** : „Ale příteli, jaká to otázka od tebe! Cožpak jsem neřekl předtím, že toto vše je znázorněno jen tak, jak se to ve skutečnosti vyskytuje?! Komupak by kdy mohlo napadnout, že by se tento zde jen pro poučení uměle znázorněný mozek skutečně kdy zkazil v nějakém mateřském těle?! On jen tak přesně vypadá a proto jsem řekl: „Tento mozek přišel již tak rozervaný, jak se zde ukazuje, z mateřského těla! To je jen trochu určitější dikce (výraz) pro snazší porozumění a proto je to o sobě jen napodobená skutečnost, avšak žádná genitativní pravá skutečnost! Je ti to nyní jasné?“

3) Praví **CYRENIUS**: „Pane, odpusť mně mou velkou hloupost; neboť nyní ji už poznávám!“

4) Pravím **JÁ** : „Věděl jsem dobře, že to uznáš; ale k tvé nyní nejvyš pošetilé otázce tě sveďl takový ohlašující se světský vstřík do tvého mozku a z toho můžeš vyrozumět, jakou moudrost poskytuje aneb může poskytovat všechna tak zvaná světská moudrost duši dychtící po pravdě!

5) Všechny otázky světských mudrců již jsou o sobě nadmíru hloupé; jak to pak teprve vy-

padá s odpověďmi, které dávají jiní světští mudrci tazajícím se světským mudrcům?! Je-li již jejich světlo nocí a temnotou, jak velice nocí a temnotou bude pak teprve jejich skutečná noc a temnota?!

6) Proto střežte se především moudrosti světa; neboť pravím vám, že je mnohem temnější a horší nežli to, co vysoce vážená světská moudrost nazývá hloupostí! Neboť světskému hlupáku lze snadno pomoci, kdežto z kořene světskému mudrci už zcela ne anebo jen nejvýš těžko. Tážete se pošetile, zda by tedy již nebylo naprosto možné pomoci vlastní světské moudrosti? To je přece nyní tímto druhým zkaženým mozkiem na bíledni před vámi!

7) Pohledte na tento napravo postavený prvotně spořádaný a zcela nezkažený mozek! Jaká jasnost v jeho útvarech! Vše světlo a světlo a všechny útvary jak svým vnějším ohraničením, tak i vnitřním organickým uspořádáním lze tu vidět v nejvyšší jasnosti čistě vytvářené! Jak jasné pojmy a představy musí taková duše obdržet o všech věcech a poměrech! Jak moudrý a jak v každém ohledu životně silný stojí tu takový člověk! Kdo z počtu mnohých světských dětí se s ním může měřit?! Co vše prvotně uspořádaná duše dovede, to jste měli dříve příležitost pozorovat na oněch černoších!

8) Nyní však máme před sebou zkažený mozek a uvidíme, jak se tento mozek dodatečnou, nejvýš špatnou a zvrácenou výchovou ještě více kazí a z toho tedy budete moci zajisté více nežli jasně vyrozumět, jak se vyjímá zcela nevhodná a moudrosti prostá světská moudrost naproti pravé nebesky spořádané moudrosti! Pohledte nyní na tento pravý chaos mozku! Nikde není uspořádaná souvislost; tu a tam je jen zakrnělá mozková pyramidka! Celá ta věc se dávno spíše podobá hromádce štěrku nežli nějakému mozku!

9) Takovou podobu dostává mozek už v těle mateřském! Co bude pak z takového člověka v budoucnu, jaké pokroky učiní s takovým mozkiem v opravdové škole života? Ano, kdyby na tom již zůstalo a započalo se s pečlivým vzděláváním srdce po dobu as deseti let! Ale kde zůstává vzdělání srdce?! Vůbec se na ně nikdy již nemyslí, ve výše stojících třídách národa již naprosto ne! Spodní lidová třída neví však beztoho ani o duševním ani o životním vzdělávání nic lepšího nežli praobyvatelé lesů a její vlastnosti se úplně podobají vlastnostem oněch milých zvířat lesů, která se živí a „žijí z lupu a krve jiných jemnějších“ zvířat.“

236. POVAHA SVĚTSKÉHO MUDRCE A JEHO ZÁHROBNÍ NEŠTĚSTÍ.

1) (**PÁN** :) „Jakkoli jsou však takoví lidé nutně také špatní přece lze z nich spíše učinit dokonalého člověka nežli z nějakého pravého světského mudrce! Mudrci světští- mají sice v mnohem směru – to jest směřujíce k jednomu bodu, většinou k sobeckému – velmi bystrému rozumu a to na základě toho, že se pyramidové mozkové tabulky u každého člověka částečně a v řádkách udrží aspoň uprostřed mozku; a to způsobuje, že mnozí světští mudrci vynaleznou ve vzájemné poradě někdy něco zvláštního avšak jen pro účely čistě pozemské; nicméně však vše vnitřní hlubší duchovní jim zůstává cizí. Neboť mezi přednostmi světa a věčně trvajících přednostmi ducha a duše zůstává nepřekonatelná propast, přes níž věčně nikdy nenajde most ani nejbystřejší světský rozum

2) A hleďte, to. vše. spočívá v základní zkaženosti stavby lidského mozku již v těle mateřském a poté v téměř ještě špatnější výchově srdce a mysli; neboť kdyby aspoň po narození následovala správná výchova srdce a mysli, pak by byl mozek v těle mateřském zkažený touto výchovou větším dílem přiveden opět na pravou míru a lidé by potom mohli budoucně dospět k mnohé jasnosti a životní síle a pokračující pravou pokorou a opravdovou dobrotou srdce dalo by se opět ovšem po letech zcela nalézt nebo nahradit co bylo ztraceno.

3) Neboť kdo tu seje na dobrou půdu, u toho se nemůže sklizeň nedostavit; avšak nedává-li se do půdy beztoho zcela hubené a špatné ani hnůj a ještě méně kdy zasévá símě plné životní pravdy, jak a odkud lze tu pak očekávat plod anebo dokonce hojnou životní sklizeň?!

4) Ano, světští lidé dovedou zcela dobře hmotnou půdu zemskou jako vepří a krtkové prorývat a všelijakými plody osazovat. Činí znamenité sklizně, naplňují vrchovatě stodoly a sýpky a jsou poté plni pýchy a hrdošti a proto jsou tím tvrdší a necitelnější k ubohému lidstvu, jemuž příliš velká lakota světských boháčů a mocných nepřipustila ani píď země k sebe sama udržujícímu vlastnictví.

5) Tomu tedy světští lidé rozumějí znamenitě; ale půdu ducha, věčného života nechávají

stále ležet ladem a málo se o ni starají. Zda na ní bují trní anebo bodláčí o to se pramálo starají a proto je pochopitelné, jak a proč se lidé této Země stávají místo lepšími stále horšími a ubožejšími. Jen když si mohou postavit nádherné paláce, ležet na měkkých postelích, své břicho nacpávat nejlepšími pamlsky a svou kůži pokrývat měkkými královskými šaty, pak mají dost a jsou spokojeni; vždyť přece mají to, co si může přát jejich nejvyš sobecký tělesný život během krátké doby jejich pozemského života.

6) Přejde-li však potom silně kulhající posel, zlá nemoc a po ní smrt, pak přechází jejich zakrnělá duše z jedné velké úzkosti do vždy ještě větší, konečně v úplné zoufalství, mdlobu ano i smrt a smějící se dědicové se pak dělí o zanechané velké poklady a přebytky zemřelého světského blázna. A co má pak tento blázen na onom světě? Nic nežli v každém směru největší chudobu, největší nouzi a největší pro onen svět nepopsatelnou bídu a to ne snad jen na krátký čas, nýbrž na dlouhé vašim pojímům nepředstavitelné časy, které můžete zcela jistě označit pojmem „věčné“, což však je také zcela přirozené; neboť odkud má vzít duše, která nikdy o nic jiného nepečovala a nedbala než jen o své tělo, prostředky, aby se zdokonalila ve světě, který nemůže a nesmí záležet v ničem jiném jen v tom, co má duše v sobě a co pak svým duchovním světelným éterem vnějšího života přetváří v obytný ji obklopující svět.

7) V takovém světě mělo by započít v její nejvyš vlastní duchovní říši její nové, v lásce nejnějnější hospodářství. Jak to však má být možné, stala-li se její mysl aneb srdce tvrdé a necitlivé, zabředá stále hlouběji v sebe samu litující zlobu, strojí hněv a pomstu a je-li v ní duch jako úplně mrtvý, hluchý, němý a slepý a nemůže tedy mozkové tabulky duše nikdy zřít a jasně ohledávat?

8) A i kdyby se takový nebeský duch, kdyby to bylo možné, v úplně zakrnělé duši vzchopil, aby ohledal a ohmatal všechny ty věci v mozku duše, aby jí pomohl vytvořit nový okruh bydlení a působení, nenalezl by nicméně v mozku duše nic, z čeho by to mohl sám pomáhať jí uskutečnit; neboť ze všeho toho hmotného co duše v tomto světě přijala do svého úplně zkaženého masitého mozku protože jí k takovému přenesení úplně chyběl hlavní životní prostředek, světlo z plamene životní lásky k Bohu a z ní k bližnímu!“

237. NÁSLEDKY DUCHOVNĚ TEMNÉHO MOZKU.

1) (**PÁN** :) „Dáte-li sebejasnější zrcadlo do nějakého úplně temného sklepa, budou se v něm snad zrcadlit předměty jsoucí ve sklepě? Jste-li ve svém sklepě zcela obeznámeni, pak budete příslušné předměty postřehovat jen hmatem a z nouze i bez světla poznávat; ale zrcadlo v temném sklepě budete marně stavět, neboť bez světla neposkytne nikdy vašim očím jasný obraz věcí ve sklepě.

2) Tak je tomu také u člověka se světsky vzdělaným zkaženým temným mozkiem. Od toho nepřechází žádný světelný, přiměřené duchovní tvary v sobě chovající paprsek z temného hmotného mozku do duševního a tak i do mozku duchovního a zcela zakrnělé mozkové tabulky duše zůstávají o sobě temné a prázdné; proniklo-li by pak také světlo ducha na tabulky, prospělo by to duchu a duši právě tolik, jako kdyby někdo postavil světlo do úplně prázdného, jen toliko vápnem vylíčeného pokoje.

3) Co v něm spatří? Nic nežli prázdné stěny! Jaké studie v něm podnikne? Jistě žádné, jiné nežli zoufalosti plné dlouhé chvíle! A vzchopiv se, zvolá k sobě: „Ven s tebou i s tvým světlem z této prázdné komory, neboť“ zde nic není! Tam se světlem, kde se má něco osvětlit! Se světlem se má něco vykonat, - proč jím osvětlovat prázdné čtyři stěny, které tu stojí prázdné ať v plném světle či beze světla?“

4) Spatří-li zrak ducha v duši mozkové tabulky prázdné, pak již nevniká do ní světlo oka ducha a zůstává v ní temno již navěky! Je-li však nezvratně tomu tak a ne jinak, odkud má potom duše na onom světě vzít stavební materiál k vybudování pro ni obyvatelného světa? Jak to začne? Myslíte, že Já budu moci pomoci také takové ubohé duši? Ó, ano, ale věčně nikdy jakýmsi slabým lidským příliš nečasným slitováním, nýbrž jen podle Mého věčně neměnitelného řádu, který však má jak známo předlouhé shovívavé a nejvyšší trpělivosti plné rámě!

5) Teprve následkem nesnáze mající dosáhnout nejvyššího vrcholu, v níž přejde duše mocným tlakem vši zoufalosti v jakési žhoucí svícení, budou z nejvyšší úzkosti jejího srdce tedy z její nejvyš sklíčené mysli vystupovat jako ze stravující ohnivě výhně do jejího mozku žhavé

jiskérky a z nich se vtisknou do jejích mozkových tabulek soumravné obrazy její nesnáze, jejího soužení, její trýzně, jejích bolestí, její bídy, její malomoci, její opuštěnosti; pak teprve dospěje sama opět k několika nehubenějším ideám a po dlouhých dobách bude s to začít z těchto nejvyšších žalostných obrazů zakládat si nejvyšší hubený obytný svět!

6) Takového majetku jí nebude jistě nikdo závidět a bude opět nanejvýš dlouho postupovat, nežli taková duše ze sebe provede zlepšení stavu svého obytného světa. K tomu bude zrovna třeba samých mocných prostředků k činnému oživení její mysli! Teprve z mnohých a mnohých bědných stavů dospěje taková duše v sobě k jakési kopii aspoň samých nejvyšších smutně vypadajících pojmů o sobě samé a začne tedy z toho na své půdě uspořádat cesty, na nichž by se již nemohla tak snadno octnout v nejvyšší nesnazi a zoufalství!

7) Nuže, to by se mohlo pak již vším právem nazvat kapitálem a vlastní sklizní; avšak jaká je v tom omezenost, jaká hubenost a jaká nejapnost!

8) Kdyby někdo zanechal nedospělé děti v hustém lese, tu by bylo možné, že to či ono dítě by v lese vyrostlo. Předpokládejme, že by vyvázli chlapeček a děvčátko, protože byli odloženi právě pod fíkovým stromem, jehož plody, padající jim do klína, by je z počátku vyživovaly až do jistého věku, v němž by si pak začali jako zcela zdivočelí hledat jinou potravu! Vyrostli by, dosáhli by dospělého věku, plodili by děti a v několika staletích by z nich byl národ; tento národ by však zůstal bez vyučování a bez zjevení shora!

9) Jdi k takovému národu a ptej se na jeho vzdělání a přesvědčíš se, že najdeš místo lidí zvířata, která jsou mnohem divočejší a dravější nežli všichni tygři, hyeny, vlci a medvědi! Nenaždeš u nich řeč, nýbrž napodobování všelikých přírodních zvuků, jimiž si sdělují jen své žádosti a svou nejhrubší vůli. Budou žrát cizí lidi, zvířata a syrové plody - a při velkém hladu také samy sebe. Jejich zaměstnání bude záležet v ustavičné honbě za potravou.

10) Teprve opět po několika stoletích - když překročili své jako země velké pralesy a narazili na nějaký vzdělaný národ, od něhož byli zahrnutí zpět a někteří z nich chyceni a odevzdáni vzdělání a pravím, po takových častěji opakovaných případech a po návratu nejdůvtipnějších a několika sice bývalých zajatých, ale nyní jakýmsi vzděláním opatřených rolníků - dospěje celý kmen časem k určitému vzdělání, které bude ovšem příliš vzdáleno vzdělání čistě duchovnímu!

11) Jak dlouho bude mít takový národ poté ještě co dělat, nežli dosáhne jen aspoň vaší vnější světové kultury a jak dlouho nežli dosáhne vaší nynější kultury duchovní, - to jest na přirozené pouze jemu samému přenechané cestě!"

238. VÝVOJOVÉ OBTÍŽE ZESVĚTŠTĚLÉ DUŠE NA ONOM SVĚTĚ.

1) (PÁN :) „Ovšem zjevením shora by to šlo se vzděláním takového přírodního národa rychleji! Zjevení může však být nějakému národu na tomto světě dáno snadněji nežli nějaké duši na onom světě, která si však, jak bylo předem popsáno, nepřinesla na onen svět ani jiskérku toho, co by se i jen zdaleka podobalo Božímu řádu.

2) Přišla-li nějaká takto zcela zhmotnělá duše na onom světě nesčítelným počtem všelikých nesnází a nadlidských tísnivých poměrů konečně tak daleko, že dospěla k určitým pojmům a ideám a přišlo-li z větší čilosti její mysli do jejího substanciálního mozku jakési mdlé světlo, z něhož si následkem své velmi nuzné obraznosti a svého chtění utvoří jakýsi chimérický (mátožný) svět, který ovšem dávno ještě nemůže mít nějaké trvání, protože je ještě příliš dalek jednotné pravdy a Božího řádu z ní, pak je teprve možné nepozorovaně ji opatřit a obohatit několika lepšími pojmy a to posly, kteří zdajíce se jí být zcela podobní ji navštíví.

3) A tu je často i sto pozemských let příliš nepatrnou dobou, aby duše na tomto světě tak zcela zkažená, byla přivedena do zcela nuzného řádu nebes.

4) Přivést ji však výše nežli k nejspodnějšímu prvnímu nebi pouhé moudrosti je a zůstává téměř nemožné; neboť její mozek neztrácí nikdy ony smutné prvky příznaky, z nichž se občas vždy ještě vyvinuje jakési právo na pomstu a moudrost v pomstě, což zanechává v mozku nyní vždy více osvíceném také zase obraz a mysl duše přivádí k tomu, že duše poznává, že se jí sice daří zcela dobře, ale že to ani zdaleka není náhradou za to vše, co až dosud vystála.

5) Podobá se starému římskému vojáku, jenž pro své stáří a pro své mnohé rány a jizvy obdržel od císaře darem selský pozemek, na němž si může pít svých rukou opatřovat zcela dobrou výživu. Leč starý voják přesto reptá když se podívá na své jizvy a říká: „Statek je dobrý

a příliš málo pro mě, jenž jsem pro císaře, národ a vlast vydal život tak často všanc! Moji sousedé nebojovali nikdy proti nějakému mocnému a zlému nepříteli, mají zdravé a přímé tělo a mohou snadno obdělávat svá pole. Já mám sice také sluhy a služebnice, kteří mně pomáhají pracovat; nicméně však musím také sám přiložit ruku k dílu, chci-li mít něco řádného. Nemusím ovšem dávat císaři daně a desátek dokud žiji a také mé děti až do pátého pokolení ne, zejména bude-li jeden z mých synů nosit pro císaře a stát válečnou výzbroj. Ale to by ještě scházelo našinci, aby musel také ještě nyní platit císaři daně! Ale nicméně také bez daní je tato velmi slušná odměna pro mne příliš málo!"

6) A takto se tedy také neustále durdí duše nejspodnějšího nebe, zejména když si vzpomenou, že mnoho vystály a nyní i jako blažené musí pracovat a k tomu ještě velmi pilně, aby si opatřili tak jako kdysi jako lidé na zemi nutnou výživu, jenže s tím nemilým rozdílem, že si tam nemohou vydělat žádný přílišný přebytek; neboť tam to nejde, protože představení spolků tomu dovedou co nejpečlivěji zamezit a to překazit. A tak tedy tyto blažené duše nejsou nikdy zcela šťastné, protože následkem jejich povahy jim vždy něco chybí.

7) Ano, chybí jim ovšem velmi mnoho; leč to, co jim chybí, je pro mnohé z nich téměř navěky úplně nedosažitelné, protože nejsou v nich pro to vůbec základní prvky. Podobají se také lidem, kteří by rádi poletovali jako ptáci ve vzduchu a proto jsou často zcela smutní, že jim jako lidem jsou odepřeny znamenité vlastnosti, kterým se mohou v nejvyšší dokonalé míře těšit tak mnohá nerozumná zvířata.

8) Ale k čemu prospívá těm lidem takové truchlení? Chybí jim k létání základní prvky a tak přes veškeré truchlení a přes veškeré durdění přece nemohou dosáhnout toho, co mají ptáci, totiž nádherný velký let.

9) Nyní jsem ti, Můj Cyrenie a vám všem zcela jasně ukázal, k jakým důsledkům musí na onom světě nutně dospět duše svým zesvětštěním na tomto světě, protože jí mimo Můj beztoho všeobsáhlý řád, naprosto nelze pomoci, - leč by se muselo její bytí zcela zrušit a na její místo dosadit bytí cizí, čímž by se však duši také ještě neposloužilo.

10) Každá duše se musí buď lehko zde a nebo těžko jednou na onom světě sama zušlechtit, k čemuž jí jsou vštěpovány prostředky. Promešká-li to zde, protože se dala příliš zaplést světem a jeho svůdnými poklady, bude to muset učinit na onom světě. Jakým způsobem, to jsem vám právě zcela jasně ukázal a dostatečně odpověděl na otázky vašich srdcí. Jestliže se k tomu příliš vlídně netváříte, nemohu vám pomoci a nemohu to udělat jinak, nežli jak je to uděláno a stanoveno; neboť třikrát tři nemůže být nikdy sedm nýbrž vždy jen devět! Jablono musí jako plod nosit věčně jablka a smokvoň věčně fíky!

239. VLIV FALEŠNÉ VCHOVY NA MOZEK.

1) (**PÁN** :) „Abychom však tomu všemu ještě jasněji a makavěji porozuměli, budeme za tím účelem s největší pozorností sledovat mozek zde po Mé levici v jeho dalších údobích vytváření.

2) Lze jej dosud ještě vidět zcela nezměněný tak, jak se v těle mateřském již zkažený zrozuje do světa. Nyní však hned uvidíme jakou tvářnost a jakou barvu vezme na sebe, když dítě asi po pěti letech svého věku obdrží první rysy zvrácené výchovy, v níž se začíná jeho paměť všelikým učením nazpaměť obtěžovat a pokud možno uvádět v nepořádek.

3) Pohledte, chci, aby nyní byly tomuto mozku vštěpovány první světské pojmy! Dívejte se sem nyní jen velmi přesně a snadno zpozorujete, kterak obelisky před tou či onou rozptýleně se vyskytující mozkovou pyramidkou začínají zcela neobratně a velmi líným pohybem natírat na jednu mozkovou tabulku zcela tmavou substancí velmi hubený obraz nějaké věci!

4) Pravý náčrt lze sotva považovat za něco jiného nežli za pouhou zcela nesmyslnou mazaninu, proto se duše takového dítěte z počátku také dlouho nemůže vyznat v předříkávaném věčném pojmu. Stokrát se to musí dítěti předříkávat anebo ukazovat, nežli si konečně dovede o tom učinit nějakou pamatovanou, avšak vždy jen nejvyšší temnou představu.

5). Důvod toho spočívá předně v nezralosti několika o sobě ještě zcela řádných mozkových pyramidových tabulek. Pisadla (obelisky) před nimi umístěná sama ještě zcela slabá a necvičená jsou vnější mocí nucena kreslit na hrubé, dávno ještě k zakreslování náležitě nepřipravené tabulky bez příslušného, ze srdce vycházejícího cvičení a bez patřičné substance. Proto se ten-

to obraz vždy znovu opět rozplyne a musí být velmi znásilňovanými obelisky nezřídka stokrát znovu zakreslován, až konečně zůstane na nezralé tabulce lpět jen zcela slabý obraz.

6) A jaký prospěch má pak duše z takového pouhého stínového obrazu? Spatřuje nyní pouze mdlé, nejzvěnější obrysy. Nějaké vníkáni do věci samé není u takového obrazu ani zdaleka možné! Kdo by mohl z mdlého stínu nějakého člověka uvidět jak je uspořádán uvnitř?! Mnohým a namáhavým nucením a donucováním se potřebné mozkové tabulky větším dílem pomazávají černým nátěrem, také Boží učení se vtlučí do mozku jak násobilka a vzdělání mysli záleží pouze v hodinách odpočinku od hmotného vtlučení do rozumu.

7) Teprve když mladý usouzený člověk dostal po odbytých tak zvaných studiích - rozumového hmoždění - za účelem povolání - nějaký úřad, stává se jeho srdce poněkud svobodnější; ohlíží se po jemu příjemném děvčeti, aby je pojal za ženu. Krátká doba opravdového zamilování je pro mladého člověka ještě ta nejlepší, protože během ní dostane v srdci aspoň malé, byť velmi podružné rozčilení, kterým přichází do jeho mozku tolik světla, že se teprve za pomoci tohoto nemnohého světla začíná ve všem tom, čemu se po léta namáhavě naučil, přece poněkud praktičtěji obeznamovat a tak se stává pro světský úřad poněkud způsobilějším jedincem.

8) Avšak lidé, kteří dokonce ani touto láskou nejsou ve své mysli nějak vřeleji pohnuti, zůstávají nejvýš sobečtí a stoupci pedanti, kteří se budoucně ani o chlup nepovznesou nad své stereotypně (stále stejně) pomazávané mozkové tabulky a v ničem jiném se nevrtají nežli jen ve svých mozkových stínových obrazech, jejichž počet nemůže být veliký a co tu ještě je to je temné, černé a zraku duše dočista nepostřehovatelné.

9) Duše takového stoika je tudíž úplně slepá. Jako je také každý jinak sebe bystřeji vidoucí člověk ve zcela tmavé noci úplně slepý a jen stěží se může hmatáním dostat dále, tak také nemůže duše opravdového sobce ohledat co je nakresleno na jejích tabulkách, nýbrž při takto zcela zvráceném utváření mozku - kde jen často opětovaným zamazáním mozkové tabulky zůstává na tabulce nakonec lpět zcela stereotypně a plasticky obraz a kde nějakým čilejším hnutím mysli, které se tu nevyskytuje trvale, naprosto žádné světlo nevstupuje do mozku - musí se duše spolehnout na ohmatávání svých temných avšak stereotypních obrazů na mozkových tabulkách.

10) Protože však taková duše, v níž je vše zpřeházené, si zjednává svou moudrost jen ohmatáváním svých pokreslených mozkových tabulek, bude snad tedy také pochopitelné, proč taková duše ve všem svém chování se stává tak odměřeně pedantickou a stereotypní a nepřijímá nic jiného, nežli jen to, co může nejhruběji a nehmotněji rukama uchopit a ohmatat. Taková duše považuje nakonec také to co vidí v zevním světě na vlastní oči za optický klam a, co slyší za lež; jen to, co může se všech stran rukama ohmatat považuje za skutečnou pravdu.

Jak to potom vypadá s moudrostí a vyšší duchovní kulturou takové duše, o tom si dovede snadno učinit pojem každý, kdo jen poněkud pochopil to, co jsem nyní ukázal a dostatečně vysvětlil.

11) Prohlédněte si ještě jednou důkladně tento mozek zde vlevo! Představuje nyní právě temnou komoru moudrosti pravého stereotypního světského mudrce a ty, milý příteli Cyrenie, nadaný velmi bystrými očima, mluv, co vše v ní nyní spatřuješ!"

240. MOZEK SVĚTSKÉHO MUDRCE.

1) Praví **CYRENIUS**: „Pane, přední jakož i zadní mozek vyhlíží na povrchu tmavošedě; hlouběji dovnitř vzdor tomu, že na něj dopadá sluneční světlo, je vše černé a temné a mezitím prosvítající světlešedé body nepředstavují zcela nic. A tak jsem tedy vlastně také již hotov se vším, co tu lze vidět. Jen jednu otázku mně ještě dovolu, ó, Pane, totiž: „Jak je to v tomto zkaženém mozku s těmi ostatními mozkovými útvary, které většinou nemají tvar pyramid?“

2) Pravím **JÁ** : „Nejsou k ničemu; jsou pravou pustinou v mozku a plodí v duši pouze nemilý pocit nekonečného nevědění a nepoznání. A chceš-li takové duši říkat něco o vyšších nadpозemských věcech a poměrech, poprosí tě brzy, abys o tom mlčel; neboť kdyby o tom dále přemýšlela, musela by se zřejmě zbláznit. Proto s takovými lidmi se nemá o tom mluvit, protože oni něco takového, jak nyní můžeš poznat pravý důvod toho, nemohou uznat anebo pochopit. Oni těžko nebo vůbec nikdy úplně nepochopí zcela přirozené věci pozemské, neřku-li věci duchovní a nebeské.“

3) Hleď, vůl má také hubu, v ní značný jazyk a zuby a má také hlas. Podle toho by se měl také zcela dobře naučit mluvit; ale pokus se o to, zda to s volem přivedeš ve dvaceti letech tak daleko, aby ti byl s to vyslovit jen jednoslabičné slovo! A přece pravím tobě, že spíše ještě by bylo možné naučit vola mluvit nežli pochopitelně vštípit něco nadsmyslovému člověku opatřenému takovým mozkiem! Neboť začneš-li s ním hovořit o něčem, co sahá příliš nad jeho nejvyšší omezený obzor vědění, pak se ti nejvyšší zcela dobromyslně vysměje a začne tě považovat za blázna. A budeš-li ho obtěžovat dále takovými to pro něho až příliš báječnými věcmi, pak se rozvzteklí a zcela zuřivě tě vyhodí ze dveří!"

4) Praví **CYRENIUS**: „No a jak se tedy potom bude přednášet Tvé slovo takovým lidem, jichž je přece nesmírný počet?"

5) Pravím **JÁ** : „Shledáte-li u lidí, k nimž přijdete, srdce sdílné a přijmou-li vás do svých příbytků, pak zůstaňte a snažte se především jejich mysl jednotvárným životem stíženou pokud možno oživit! Učiníte-li to, začne stále činněji a činněji mysl těchto lidí šířit světlo v mozku a teplo tohoto světla začne pak uvádět mozkové tabulky víc a více ve snesitelný řád a takoví lidé se pak stanou vnímavějšími pro vyšší nauku a tak budou od stupně ke stupni stoupat ke stále čistějšímu a čistějšímu světlu.

6) Najdete-li však u toho ke komu přijdete, mysl zcela mrtvou, jděte jen rychle dále! Neboť neházejte nikdy perly sviním! – Rozumíte nyní všemu tomu dobře? Komu by nebylo ještě něco zcela jasné, nuže, ať se ještě zeptá a dostane se mu správná odpověď! Jinak budou oba mozky odstraněny.“

7) Přichází starý **MAREK** a praví: „Pane, blíží se poledne! Nemám se již postarat o oběd?"

8) Pravím **JÁ** : „To je od tebe zcela chvalitebné, že se Mne tážeš; avšak oběd pro duši a pro ducha, jenž přichází z Mých úst má před tvým obědem pro tělo nesmírně velkou přednost! Proto napřed pojíme ještě několik duchovních jídel a Já už ti pak řeknu, kdy bude na čase pečovat o oběd pro tělo! Dobré je dobré, ale lepší je lepší!"

9) S tím se Marek zcela spokojuje a se svými syny se pozastaví, aby viděl a slyšel co přijde dále.

241. OTÁZKA PO PŮVODU HŘÍCHU.

1) Zároveň však přistupuje ke Mně také **OUBRATOUVISHAR** a praví: „Pane, Pane, copak ti bílí bratři dříve nevěděli, co jsi nyní tak moudře vysvětloval? U nás, Tobě budiž za to všechna chvála to dokonce vědí i naše děti; neboť všechny se mohou vnitřně ohledat a mají vždy velkou radost, mohou-li nám vyprávět něco o svých krásných zahradách, které v sobě občas ohledávají. Copak tito bílí bratři učinili, že se stali neschopnými takovýchto nejdůležitějších ohledání? Nemají-li nejdůležitější schopnosti, pak to vlastně nejsou žádní lidé, nýbrž velké opice, jaké se u nás vyskytují, jenže jsou o způsobilost řeči dokonalejší!

2) My všichni však jsme otvírali oči když jsi Se u těchto mozků objevil s výklady, které jsou nám však téměř ještě známější nežli naše chaty doma. Nevyznáme se sice ovšem v celé organické stavbě našeho těla, ale svůj mozek známe do puntíku. Jsou sice u nás ještě velmi mnohé tabulky prázdné, neboť nemáme čím bychom je všechny úplně pokreslili; ale ty pokreslené jsou právě takové, jak jsi je nyní u správného mozku zcela ve Svém řádu ukázal a více než dostatečně jasně vysvětlil. Ale rád bych opravdu věděl, proč tito lidé nemohou v sobě naprosto postřehovat to, co nám černokožcům je přece navždy co nejjasněji viditelné! Co tedy vlastně provedli? Kdo položil základ k takové zkaženosti? Někdo tu musel jednou položit špatný základ; avšak kdo, proč a při jaké příležitosti?"

3) Pravím **JÁ** : „Kdo je tu vlastním původcem, po tom nepátrej! Neboť v úradku Božím je leccos skryto, co lidé na této Zemi nepotřebují vědět úplně do základu. Jen když člověk ví a poznává, co je mu především nutno činit v Mém řádu! Koná-li to, na co poukazují zákony dané z nebes, pak bude u něho vše v nejlepším pořádku; vše ostatní se však úplně dozví každý člověk, jenž miluje Boha nadevšecko a své bližní jako sama sebe a tím se v duchu znovuzrozuje.

4) Jde nyní pouze o to, zda všemu tomu dobře porozuměli všichni bílí bratři a aby se člověk, pociťuje-li v sobě prázdnotu, tázal na to, co je mu ještě cizí a aby pak o tom byl pokud možno jasně zpraven. Toho je nyní především třeba! To však, na co ty se tážeš, bude každému ještě dosti záhy oznámeno, až dospěje ke znovuzrození svého ducha."

5) Oubratouvishar je tím zcela spokojen a poté rozmlouvá svým rodným jazykem se svými.

6) Tu však vystoupí nyní zase jednou **MATHAEL** a praví: „Pane, Ty náš živote, Ty naše lásko, ježto jsi dovolil tázati se, prosím tě ve jménu svého tchána, své milé ženy a ve jménu svých čtyř druhů, abys nám náležitě objasnil jeden malý temný bod v této věci! Je to jaksi otázka právní a já myslím, že každý člověk, který dospěl k užívání svého rozumu, je oprávněn ji položit zcela skromně. Vždyť člověk přece původně není dílem svým nýbrž jen Tvým, což mně nemohou věčně nikdy popřít ani všechna nebe!

7) A tak se mi zdá cesta Tvých prostředků lásky a všemohoucnosti zejména v záhrobním vedení duchů, vlastně velmi zkažených duší, přece jen poněkud příliš zdouhavá a příliš krušná! Je sice pravda, že jsi nám také o tom již velmi mnoho pověděl, ukázal a vysvětlil k nejjasnějšímu ospravedlnění Tvého jednou od věčnosti pojmutého a pevně stanoveného řádu; ale přesto vše se mi přece ještě vnučuje tato opravdová právní otázka:

8) Může jablko za to, když je bouře odtrhla od větve, anebo může roztříštěný strom za to, že se musel stát terčem zhoubného blesku, anebo může klidné moře za to, že se zuřivostí vichřice vzduly vlny jako hora vysoké?! Může chřestýš za to, že jeho kousnutí usmrcuje?! A rulík si sám jed nedal! Všude se vyráží klín klínem a nakonec nemůže žádný za to, že je poháněn!

9) S vysoké skalní stěny se zřítíl uvolněný velký a těžký kus a způsobil náhodou velkou škodu stádu dole podél stěny se pasoucím. Který viník nahradí škodu? Klopýtl-li jsem na cestě v noci o kámen a konečně upadl, kdo toho byl vinen, - noc, kámen anebo má noha bez očí? Krátce a dobře, je tu množství nejchoulostivějších křížových otázek, v nichž všech je makavě zřejmě opravdové vzájemné porušování individuálního přirozeného práva! Od koho vlastně pochází porušování?

10) Něco podobného jsem nyní objevil u člověka. Tito černoši vlastní ještě úplně prvotní lidské vlastnosti a my běloši neměli jsme o tom do dnešního dne ani potuchy! A pročpak ne? Řekne se: pro naši duševní zkaženost a duše se musela opět zkazit protože mozek člověka byl zkažen již v těle mateřském a později ještě více zcela zvrácenou výchovou! A tu musím zřejmě souhlasit s otázkou položenou Oubratouvisharem a pravím tedy také : „Ano, ano, lidstvo je v základě špatné a zkažené; kdo však je původně zkazil a kdo je nechal zkazit? Následkem této zkaženosti mohou lidé jen něco zcela zvráceného chtít a proto nemohou být nikdy lepšími, nýbrž vždy špatnějšími a ubožejšími!“

---

242. ZDÁNĹIVÉ NESPRAVEDĹNOSTI PŘI VEDENÍ DUŠÍ NA TOMTO A ONOM SVĚTĚ.

1) (**MATHAEL:**) „Nuže, na tomto světě to ještě pro mnohého jakž takž ujde! Udělá si nějaký ráječek jak jen může a dovede. Ovšem musí za to tisíce jiných více trpět a to proto, že si jistě nedovedli tak dobře opatřit ráječek, jako ten vychytralý! Ti jsou proto ve své duši zničeni závistí a hněvem - a onen vlastník ráječku pak samou chlípností a bujností! Prvı jsou prokleti pro samou bıdu a nouzi - a boháč pro jeho rozmařilý život!

2) Nechme však poměrů na tomto světě, neboť jsou plodem nyní zevrubně známé zkaženosti duše a obraťme se k nejvyš hrůzu budícím následkům v příštím velkém záhrobı! Vlasy vstávají na hlavě, pomyslı-li se jen vážně na to, v jakém přeošklivě žalostném stavu se ocitá taková tak či onak zkažená duše! Jaká kletba může k takovému vylıčení propůjčit lidským ústům náležitě zbarvená slova?! Jen největší trýzně ohně hněvu v duši samé mohou ji nevyslovně zlým umoudřením přivést do poněkud snesitelnějšího stavu, k čemuž se vždy hned vyžaduje pokud se týče doby, trochu věčnosti! Jak velmi mnoho duší přijde tedy od nynějška teprve za myriády pozemských let do notné nejhlubší a nejstrašnější bıdy, aby se teprve zase po opětovaných myriádách pozemských let našly právě snad o vlas svobodnější a tedy snesitelnější!

3) Pane, podávám to přesně podle Tvých slov a nic k tomu nepřidávám, ale také nic od toho neubírám! Pozoruj-li nyní na jedné straně Tvou všemohoucnost, dobrotu a lásku a na druhé straně jistou zásadně nezaviněnou zkaženost každé ubohé duše a téměř věčně trvajıcı následky, při nichž vstávají vlasy na hlavě a na konci všech těch nevyslovitelných trýznı nějaké nebe blaženosti, které vypadá sotva o vlas lepší nežli dobře upravený otrocký stav na této milé matce Zemi, pak Ti musím přes veškeré milosti, které jsi mi, ó, Pane, udělil, otevřeně doznat, že to shledávám svým rozumem nejvyš zvláštnı a jako člověk nadaný cítcıcı myslı, objevuji v tom nespravedlnost, proti které všechny největší a do nebe volajıcı nespravedlnosti, kterých se lidé

dopustili, jsou naprostou nulou. A za takovou existenci co nejposlušněji děkuji, ať by nakonec směřovala kamkoli!

4) Ukázal jsi již zcela správně, ó, Pane, kterak každý člověk, má-li před Tvým holým Božstvím trvat, musí sama sebe skutečně utvářet a kterak mu můžeš k tomu poskytnout příležitost a jinak nic jiného. Krátce, to vše nyní poznáváme zcela dobře a netřeba k tomu již žádného vysvětlujícího slova. Ale že duše lidské, které jsou již od více než tisíce let stejným způsobem, jaký nyní žel trvá, vychovávány, mají v záhrobí téměř věčně trpět proto, aby se jen o vlas polepšily, to se mi zdá být v každém případě velmi kruté. Ty jsi nás Sám učil, abychom s nemocnými dušemi nakládali laskavě, jemně a shovívavě! Neuzdravila-li se, se však nemocná duše zde na tomto světě, nýbrž vstupuje jako ještě skrz naskrz nemocná do velkého záhrobí, - kde jí nemůže a nesmí být prokázána a osvědčena ani jiskra lásky a laskavosti, pak přece jen myslím, že by také zde mohla místo příliš přísného řádu a spravedlnosti nastoupit milost a láska!

5) Velmi rád doznávám, že dokonalý život duše spojené s duchem z Boha, je statek ze všech statků největší; ale vedle toho učí však také opět zkušenost, že statek ztrácí mnoho na své ceně tím, musí-li se někdy hledat příliš dlouho a s příliš velkými potížemi!

6) Někdo si chtěl vzít ženu. Zná již vyvolenou svého srdce. Když však poprosí o její ruku, jsou mu činěny podmínky, které by mohl teprve za tisíc let úplně splnit a obtíže s tím spojené jsou téměř nepřekonatelné! Je se pak čemu divit, když takový člověk nechová nakonec ve svém nitru již žádnou touhu po oné vyvolené vznešené ženě a když se ožení s děvčetem zcela nepatrného původu, k jehož získání mu byly stanoveny zcela snesitelné a snadno splnitelné podmínky?!

7) V tom tedy, ó, Pane, spočívá nepochybně má zcela dobře odůvodněná nesnáz a snad slabost mého srdce! Tázal jsem se Tě proto, že jsi nás Sám vyzval, abychom se tázali na to, čemu ještě nerozumíme! Libo-li Ti, mohl bys mně v tom osvětlit Svou milostí?"

243. PODSTATA BOHA. NUTNÁ OBTÍŽ PŘI ZKOUŠCE POZEMSKÉHO ŽIVOTA.

1) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, to je právě ta nesnáz, kterou jsem po výkladu o mozku objevil nejen v tobě, nýbrž v několika z vás a právě proto jsem vás vyzval, abyste se tázali.

2) Rozumí se přece samo sebou, že Bůh jako nejvyšší a nejčistší Láska od věčnosti nezměnitelně stejná, nemůže být nikdy bez lásky a že tato Láska v Bohu použije co nejživěji všech k službám Jí jsoucích prostředků, aby uzdravila duši jakkoli uzpůsobenou. Avšak Láska nemůže vzít duši její vlastní charakteristické já, nýbrž musí jí je ponechat a duši nechat přijít do takových stavů, které jí, když jinak nic nepomáhá, napravují nějakým způsobem umoudřováním!

3) V nekrajnějším případě může se cesta stát ovšem nejvyšš zdlouhavou; ale tehdy na tom nemá nikdo jiný vinu, nežli právě tvrdošjnou a svéhlavou se stavší duše sama, která se ovšem takovou stala většinou jen následkem toho, co jsem vám předtím vyprávěl a vysvětlil o její nedokonalosti.

4) Leč je to přece jen silná nejvyš vlastní vůle duše; duše chce tomu tak a činí vždy jen to, co se jí zdá být dobré! Nuže, tu to všemohoucím a tedy nejvyš mocným proti působením nejde; neboť to by teprve připravilo duši neslychanou trýzeň! Už i nejmenší ovlivňování jí způsobuje nevyhovitelné bolesti; co by teprve vystála při nějakém příliš silném ovlivňování?!

5) Bůh je v sobě nejvyšším Ohněm všeho ohně a nejsilnějším Světlem všeho světla! Kdo však může snést Oheň, není-li sám ohněm a nejvyšší Světlo, není-li sám světlem?! Pohled' na levý ještě zde přítomný mozek! Spatruješ v něm nějaký oheň anebo nějaké světlo, které by svítilo aspoň jen tak silně jako světluška v noci?! Čeho bude třeba, nežli se stane tento mozek úplným ohněm a nejjasnějším světlem?!

6) Kdybych tu však chtěl začít vší mocí ovlivňovat, pak bys již nespátřil obě tyto levé mozkové hromady; neboť ihned by se rozpadly v ony tobě již známé ohnivé jazýčky a rozptýlily by se, až by je Má vůle nějak uchopila a utvořila z nich bytost novou. Co by však bylo potom s touto přítomnou bytostí?!

7) Aby však žádná bytost, která jednou trvá, nemohla být věčně nikdy ve své duševní sféře zničena a nemohla přejít v jinou bytost a ztratit své pra"já o to je náležitě postaráno Mým věčně nezměnitelným pevně stanoveným řádem! A i kdyby měla duše sebe déle co činit se svým zdokonalováním, zůstává přece svým nejvlastnějším pra=já a bude se jako taková také navěky

neproměnitelně poznávat, což je zajisté nepochybně potěšitelnější, nežli kdyby duše jako úplně rozdělená přešla v jiného jedince, při čemž by jakákoli vzpomínka na dřívější existenci nutně musela zmizet a po nějakém dřívějším konkrétním skutečném bytí by nezbyla ani stopa! K čemu by potom byl sama sebe svobodně určující předchozí život?! Byl by tu pak člověk na tom lépe nežli nějaký lezoucí červ v prachu?!

8) Předchozí život je však většinou požehnan všelijakými útrapami a člověk i kdyby to byl syn královský, musí od svého narození až ke hrobu zažívat leccaké velmi těžké zkoušky. Často si dělal na tisíce plánů, které chtěl všechny co nejzdařileji provést; ale brzy se postavily všelická soužení, nemoci, mrzutosti, krátce po jednom půvabném dni přichází obyčejně pět dní, z nichž žádný se nemůže vykázat ničím zvláště potěšitelným a v jednom roku života měl člověk jistě třicet dní úplně špatných!"

244. „JÁ“ ČLOVĚKA JE VLASTNÍM PÁNEM JEHO OSUDU.

1) (PÁN :) „Zkoumá-li se tedy život člověka i v jeho pozemsky nejpříznivějších poměrech, pak se snadno shledá, že mu zrovna není nic darováno. Od krále až k žebráku musí každý s mouchami životního léta, které jsou plny žihadel, podnikat boj, který v sobě nemá naprosto nic půvabného. V dětství je člověk sužován slabostí, jako muž všelikými starostmi a jako stařec obojím a poslední hodinu života neshledal ještě nikdy nikdo dobou nejpříjemnější.

2) Tak se plíží pozemský život většinou vždy mezi trním a bodláčím a komu se nelíbí, ten bude moci nakonec málo příjemného a oblažujícího vyprávět o pozemském tělesném životě; a čím kdo byl samolibější, tím více urážek mu také bylo přestát. Kdo si však jako nejméně samolibý ze všech těch se vyskytujících pichlavých much životního léta a ze všech jej snižujících a na cti utrhačných trnů a bodláků nic nedělal a koho nepřivedly z míry ani všelická tělesná utrpení, chudoba, častější - hlad a žízeň, zima, špatný oděv a rovněž tak špatný příbytek a vedle toho ještě všelická jiná bída, ten dovede na konci svého života vyprávět ještě o mnohém půvabu života, zatím co sám král přes všechno sypané kadidlo na konci své pozemské životní dráhy na nic tak nenaříká jako na samé nespokojenosti na nespokojenosti.

3) Neboť kde asi žije král, jenž by vše to, co si při nastoupení vlády předsevzal, šťastně také provedl?! Protože to však bylo nemožné a nakonec objevil u sebe velmi mnohé hrubé početní chyby, je úplně nešťastný a je starou známou věcí, že králové většinou umírají na následky skrytého vnitřního hoře.

4) Tak Je tedy sebe sama určující a utvářející člověk po dobu svého pozemského života ve zcela určitém vědomí sama sebe, v němž a za něhož prodělával tuto zkoušku pozemského života. Zda v Mém anebo mimo Můj řád, to vezmeme v tomto případě zajedno; neboť pozemský život mu v každém směru prokázal málo půvabného, zato však tím více všelicos trpkého. Proto také velcí světští mudrci pohanští nechtěli na světě vyhlášovat zcela nikoho za šťastného, leč jen ty, kteří se opět vrátili do lůna země.

5) Co by tedy měla potom duše za všechny trampoty, které přestála, kdyby po odložení těla ztratila vědomí jakožto nezahubitelného pra"já a přestala buď vůbec být anebo by své já obdržela rozdělené do tisícových jiných já?! Byl by snad někdo z vás s takovým zřízením Mého řádu spokojen? Jistě nikdo! Proto myslím, že bude přece jen vždy lépe nechat věc při starém řádu a hledět především k tomu, aby sebešpatnější já věčně nikdy neutrpělo škodu na své identitě (tožnosti).

6) Že se může a musí stát úplně šťastné teprve tehdy, když samo sebe určující, vešlo do Mého řádu, to nyní dokonale víte; neboť proto jsem vám nyní téměř sedm dní ustavičně kázal a uváděl vás zpět, k prakořenům všeho stvoření duchovního i smyslového světa. Že však naopak duše nemůže také po tak dlouho vejít do pravé a trvalé blaženosti, dokud sama sebe svobodně určující nevěšla do Mého řádu, to jsem vám také již velmi mnohokrát ukázal slovy, skutky a mnohými viditelnými příklady a opětně jsem vám to vykládal slovy. Jak může potom ve Mně být nějaká nelaskavost, nemilosrdnost, tvrdost a nespravedlivost? Či můžeš snad nazvat to, co je k bytí nějakého člověka nutné, krutostí ve Mně?! Ano, kdybych mělo grán *¹¹) méně trpělivosti a rovněž o tolik méně shovívavosti, byl bych krutý a nespravedlivý; ale takto naprosto ne!"

¹¹) grán je jednotka váhy (0,6 gramu). Vyd..

---

245. SAMOSTATNÝ VÝVOJ LIDSKÝCH DUŠÍ POVOLANÝCH K BOŽÍMU DĚTSTVÍ.

1) (PÁN :) „Že ty však, Mathaeli, pravíš, že nakonec přece jen padá vina na Mne, že průběhem času přešli lidé v tak úplnou zlou zvrácenost života, v níž museli nejvýš zřejmě zahynout, tu stavím ti také hned naproti tomu toto řka: Duše, jako jsou těchto černochoů, nejsou dosud ještě povolány k dětství Božímu a k tomu, co mají představovat, stačila jim spíše stereotypní (stále stejná) pevně udržovaná dokonalost jejich duše; neboť tuto dokonalost nelze snad považovat za nějaký zvláštní následek jejich znamenitého sebe vývoje, nýbrž je jim dána právě tak jako jejich černá kůže. Budou-li však také oni chtít dosáhnout dětství Božího, pak jim nebude toto vše již dáno, nýbrž jedině nauka.

2) Budou-li podle této nauky sami sebe určovat, hledat a usilovat o dokonalost duše z vlastních sil a tím probouzet v sobě Mého Ducha lásky, pak budou ovšem jako jste nyní vy; avšak dokud dokonalost jejich duší je ze dvou třetin dána a jen z jednoho dílu jimi samými vydobyta, nemohou s takovou duševní dokonalostí nikdy v sobě probudit ducha a zůstávají také na onom světě tím, čím jsou zde: zcela dobré, ale spíše mechanicky blažené dokonalé duše, u nichž hranice blaženosti musí být jistě nutně pevně stanoveny, což není nikdy možné myslet si jinak.

3) Kde je to jedno a předchozí dáno, tam přece jistě nemůže být to co z toho vychází a poté následuje nějakým svobodným vlastním vydobytím; neboť kdo ti dal hlavu, ten ti také jistě přidal ruce, tělo a nohy! Či myslíš, že vyšly samy od sebe z hlavy?

4) Zcela jinak je tomu však u duše, která určuje a utváří sama sebe podle slyšeného Božího slova! Co tu má, to je její úplné vlastnictví a může si z toho vybudovat tisíc a více nebes; neboť nyní má svou vlastní látku a svou vlastní hmotu a svým v ní probuzeným duchem lásky také úplně Bohu podobnou sílu něco takového činit a být ve všem tak dokonalou, jako je také dokonalý Otec v nebi! - A nyní dále!

5) S duší, jakou tu zajisté mají tito černoši, lze na onom světě snadno a brzy být hotov; neboť co má, to má a jí zůstává. Nemá pro sebe věčně žádnou vyšší potřebu a je úplně šťastná, podobně jako včela, když přišla na kalich květiny naplněný medem; avšak nad tento med necítí navěky žádnou potřebu. Má-li včela co hledala, pak již má všecko; veškeré ostatní poklady celé nekonečnosti nejsou jí ničím.

6) Ale zcela jinak je tomu s duší, která činí sebe samu dokonalou! Aby to mohla uskutečnit, musely jí zajisté být dány k službám všechny k tomu nutné prostředky, kterými, chce-li je používat, musí nutně a nepochybně dosáhnout dokonalosti; ale potřebné k tomu prostředky nejsou duši povolány ke svobodnému Božímu dětství zajisté nikdy vnucovány, nýbrž jsou jen dávány podobně jako moudrému staviteli materiály nutné ke stavbě domu. Stavitel je pak používá zcela podle svého vlastního dobrozdání a dům podle jeho názoru a vkusu postavený je pak úplně jeho dílem a nikoli snad dílem toho, kdo mu dodal materiál. Dodal-li jsi však i ten nejlepší materiál, aby ti byl postaven dobrý obytný dům, leč nestavíš jej sám, nýbrž povoláš stavitele, jenž ti postaví žádaný dům, můžeš tu pak také říci: „Hledte, tento nyní krásný a co nejlépe zařízený dům je dílo mé?“ Jistě ne; neboť dům zůstává vždy dílem toho, kdo jej postavil podle svého dobrozdání a poznání!

7) A hled, rovněž tak nejsou dokonalé duše černochoů jejich dílem. Jsou ovšem velmi dobře zbudovány, ale černoši přispěli k tomu jen málo. Protože však je tomu tak a ne jinak, nemohou zatím dosáhnout dětství Boží; ale kdyby bylo některým uděleno ho dosáhnout, pak by začaly jejich duše ihned vypadat nedokonaleji. Ježto však duši k dětství Božímu povolány je třeba dát jen materiál ke stavbě jí samé a vedle toho nauku jak stavbu vést, pak je zajisté zřejmě dostatečně vyloženo, že žádné duši ani na onom světě se nesmí učinit více, má-li setrvat ve svém já. Je-li tedy nějaká duše sebezkaženější, přece jen nesmí být uchopena Mou všemohoucností, nýbrž je jí dodáván materiál jen v té míře, v jaké je s to jej zpracovat; také nesmí být na ni uvaleno více, nežli je přiměřeno její síle.

246. BOŽÍ DŮVODY PRO SAMOSTATNÉ ZDOKONALENÍ SVOBODNÉ LIDSKÉ DUŠE.

1) (**PÁN** :) „Duše velmi zkažená je také však obyčejně a vlastně vždy velmi slabá, takže není ani s to udržet svůj lidský tvar a proto se na onom světě objevuje obyčejně v polozvířecí, mnohdy také ve zcela zvířecí podobě. Nuže, tu jí bývá ovšem ponenáhlu, aniž by věděla propůjčováno víc a více síly; ale používá se tu největší opatrnosti, aby tím já duše nebylo porušeno. Takováto podpora způsobuje zároveň vždy velké bolesti, protože taková slabá duše je nejvyšší citlivá a popudlivá.

2) Kdybych ji chtěl opatřit najednou přílišným množstvím síly: z nebes, tu by takováto nebeská štědrost přivedla duši do nejděsnějšího bolestného zoufalství, čímž by se konečně uzavřela hůře nežli diamant a nebylo by možno nic do ní vpravit, dokud by nebyla zcela rozložena, čímž by její já utrpělo ovšem náraz, kterému by pak nemohla být snadno postavena protiváha jejího, jakožto z duše vycházející já. Tím by se její sebe sama vědomé já aspoň na eon pozemských roků ztratilo a pak by se musela znovu začít sbírat a poznávat, což je duši v jejím volném, netělesném stavu mnohem těžší nežli zde, kde má tělo jako nejvhodnější nástroj pro tento účel.

3) Tebe, Můj milý Mathaeli, neobyčejně dlouhá doba uvedla do přílišné sklíčenosti; kdybys však, seznal co je třeba k tomu, má-li být duše svobodně utvářena tak, aby se stala tím čím nyní je již v tobě, pak bys se ještě onou délkou doby nepohoršoval! Co myslíš, jak dlouho to asi trvalo, nežli jsi jako nyní již velmi dokonalý duševní člověk dosáhl tohoto svého nynějšího stupně života? Kdybych ti vše vypočítával, obešla by tě hrůza a nebyl bys to nyní ještě dávno s to pochopit! Náš Rafael to však dobře ví a v pravé hlubině hlubin to chápe.

4) Ale mohu ti říci tolik, že duše nikoho zde není mladší nežli celé viditelné stvoření! Tobě je nyní nevolno proto, že ti říkám věrně pravdu, že vaše duše jsou již mnohem starší nežli eon eonů pozemských let; mělo by snad začít mně být nevolno proto, že jsem věčný a že za mne a ze Mne již vzešly eony předchozích tvoreb pouze kvůli vám v dobách vám nepředstavitelně dlouhých?

5) Ano, příteli, stvořit Slunce, Zemi a všechny věci na ní je snadnou věcí! K tomu není třeba tak dlouhé doby. Také stvořit souzené zvířecí na rostlinné duše není těžší. Ale pořídit duši, která by Mně byla těžkou věcí, protože mně tu všemohoucnost nemůže nic prospět, nýbrž jen moudrost a největší trpělivost a shovívavost.

6) Neboť budování nějaké Mně úplně podobné duše, tedy jakéhosi druhého božství, smí Má všemohoucnost činit a opatřovat jen velmi málo, zato však vše nově vznikající bůh ze Mne. Ode Mne dostane jen materiál duchovně a podle potřeby také přirozeně. A kdyby tomu nebylo tak a mohlo tomu být jinak, pak bych Já jako nejvěčnejší Praduch neuválil na Sebe Samého v důsledku Své lásky trpkou námahu tím, že jsem Sám přijal tělo, abych vedl duše do jistého stupně pokročile dále ne snad Svou všemohoucností, nýbrž jedině Svou láskou a abych jim dal novou nauku a nového Božího Ducha ze Sebe, aby se nyní mohly, chtějí-li to vážně, v nejkratší lhůtě dokonale sjednotit se Mou.

7) Pravím vám: Pro Mé .věčné předběžné práce začíná teprve nyní žeň a vy budete zajisté Moje prvé zcela dokonalé děti, což však stále ještě záleží na vaší a nikoli na Mé vůli. A nyní myslím, že Mne Mathaeli, u sebe snad omluvíš, protože nyní zajisté poznáváš vše to, co jsi dříve ještě nepoznal! - Je ti to nyní jasné?"

---

247. O POSEDLOSTI. POPENÁHLÉ ŠÍŘENÍ EVANGELIA.

1) Praví **MATHAEL**: „Ano, Pane, to je mi nyní úplně jasné; ale já jsem také byl i se svými čtyřmi druhy pod psa špatný, byl jsem ďáblem a přece Mne uzdravila Tvá všemohoucí vůle co nejrychleji a neztratil jsem proto sebevědomí a vzpomínku na vše dřívější! Jak tedy potom to? Tu nám přece Tvá všemohoucnost co nejrychleji úplně pomohla!"

2) Pravím **JÁ** : „Ano, příteli, to byl zcela jiný případ; tehdy nebyly vaše duše, nýbrž jen vaše těla zkažená tím, že se v jejich útrobach zahrnázilo mnoho zlých duchů! Tito duchové se zmocnili tělesného organismu do té míry, že v něm mohli řídit jak chtěli a vaše duše jako ještě naproti spouště duchů příliš málo silné stáhly se zatím zpět a musely nechat zlé duchy řídit v těle jak jenom chtěli.

3) Tím však vaše duše neutrpěly ani nejmenší škodu; neboť taková ovládnutí se dopouštějí také jen tam, kde je tělo obýváno již tak dalece pokročilou duší, že jí zlí, dosud nejvýš nezralí duševní duchové z onoho světa, používají-li kvůli svému domnělému polepšení ještě jednou tělo naprosto nemohou uškodit.

4) Tu stačí nejslabší projev mé moci, abych odstranil z těla tisíckrát tisíc takových duší, o čem tě ještě dnes ještě více přesvědčí příklad, který bude následovat. Budou-li jednou duchové z těla, pak ovšem pocítíš v těle značnou slabost, která potrvá tak dlouho, dokud se duše opět nezmocní veškerého tělesného organismu. Stalo-li se tak brzy, pak ovládá tělo opět stará, zcela zdravá duše; tu se tedy Mou všemohoucností pomohlo jen tělu a nikoli duši. Kde je však nějaká duše svým chtěním v sobě samé zničena, tam nemůže pomoci Má všemohoucnost nýbrž jen láska, nauka a trpělivost, protože každá duše musí sama začít stavět a materiálem jí opatřeným se musí sama zdokonalit. – Rozumíš tomu nyní? Je-li ti ještě něco nejasné, pak se ptej jen dále; neboť nyní je čas k dokonalému vysvětlení všeho a vy potřebujete mnoho světla, abyste všechny ostatní co nejlépe osvětili ve všech jejich temných životních komnatách!"

5) Praví **MATHAEL**: „Pane, Ty jedině nejmoudřejší a nejlaskavější od věčnosti! Já jsem nyní zcela v nejjasnějším světle a myslím, že ve své životní komoře duše mám již málo temnoty; ale jak je to s mnohými ostatními, to víš Ty, ó, Pane, ovšem zcela jediný! U mého tchána a u mé ženy bude asi ještě leckterá temná komůrka; avšak tu s Tvou milostí a pomocí doplním co nejvěrněji již to, čeho se nedostává!“

6) Pravím **JÁ** : „Učiň jen tak; neboť tvůj tchán a tvá žena byli dosud ještě pohané, leč pohané nejlepšího druhu, o nichž mohu říci: Tu je Mně jeden milejší nežli tisíc potomků Izraele v Jeruzalému a také v ostatních dvanácti městech celé zaslíbené země! Neboť nikdo z nich nechce nic slyšet a vědět o nějakém blízkém Bohu; nějaký někde nekonečně vzdálený bůh je jim milejší, protože si potají u sebe ve své hrubé hlouposti myslí, že lze snáze klamat boha někde nekonečně vzdáleného nežli velmi blízkého!“

7) Ó, jaký to nejhrubší omyl u Židů v tomto světě! Ale co se tu může jiného opět dělat, nežli se vši trpělivostí, ano i s obětováním vlastního tělesného života, kdyby to bylo nutné, přivést lidi zpět naukou a příslušnými skutky k Prasevětlému všeho bytí a života?!

8) A to je nyní Můj Mně Samému stanovený úkol pro vás a váš úkol vůči všem bližním bude následovat! Nesmíte se ovšem oddávat naději, že to vše bude možno provést již za několik málo let! Pravím vám: ještě ani za více než tisíc let neuslyší více nežli polovina obyvatel Země o tomto Mém slově ani slůvko!

9) Ale to zrovna není věci příliš na škodu; neboť také na onom světě bude duchům všech dílů světa hlášáno toto evangelium. Nicméně buďte však zde naplněni horlivostí; neboť pravého dětství Božího pro Mé nejnvtřnější nejčistší nebe lásky bude možno dosáhnout jen odtud! O prvé a také o druhé nebe může být ještě na onom světě postaráno.

248. KONÁNÍ ZÁZRAKŮ V PRAVÉ DOBĚ.

1) (**PÁN** :) „Ty máš, Mathaeli, nyní úplně jasno, to jest jak dalece lidská duše může mít jasno, dokud se ještě úplně nesjednotila se svým duchem; proto nech tedy také svému světlu svítit před všemi svými bratry! Probud! však také svou víru v sílu Mého jména; neboť jen ve jménu Mém budeš s to v případě nutnosti konat před lidmi též znamení pro první probuzení víry ve Mne!“

2) Neboť kdo hlásá lidem Mé slovo, ale není s to jeho mocí nic vykonat, ten je ještě slabým sluhou. Toho, Jenž ho poslal, aby přinesl národům Země nové slovo všeho života z nebes.

3) Tím však nechci snad říci, že by se měl pravý apoštol Mé nauky stále a vždycky produkovat před lidmi, aby tím zjednal přijetí Mé nauky. Nikoli, toho jsem dalek; neboť pravda musí mluvit sama za sebe a kde se nechápe, tam ať následuje podrobnější vysvětlení a to po tak dlouho, až je pravda o sobě pochopena! Avšak při vysvětlování se přece jen vyskytnou případy, kde vysvětlování samo nepostačí, zejména u dosud velmi hrubých a neohrabaných národů, tu je pak velmi nutné, aby byl výklad sám postaven do jasnějšího světla též nějakým mírným znamením.

4) Avšak znamení konané anebo mající se teprve konat nemá být nikdy příliš křiklavé a porážející, jímž by se lidé mohli octnout ve velké úzkosti a bázni a tím taťe v nutícím je soudu; neboť tím by se pro svobodný vývoj duše ze sebe samé získalo pramálo.

5) Znamení, jež se má konat, má tedy mít vždy takový ráz, že předně záleží vždy v nějakém zvláštním dobrodiní a to vždy se má, stát tak, jakoby následovalo po víře toho, jemuž se prokázalo ono mimořádné dobrodiní; za druhé znamení se nesmí nikdy vzdálit od přirozenosti tak, aby také tak zvanému světskému mudrci již nezbyla žádná přirozeně vysvětlující cesta! Tak zvané světské osvícence musí znamení sice zarazit, ale nesmí je nikdy přimět k úplné víře; neboť oni mají již vždy tolik chápavosti, aby pravdu také bez znamení zcela dobře poznali jako takovou co jest.

6) V této době mágů a kouzelníků mohou však být znamení dosti silně a zřejmě předváděna; neboť kdekoli se nyní koná znamení, viděli lidé již předtím provádět na sta kouzel perskými a egyptskými mágy a proto znamení námi konané neučiní zrovna žádný zvláštní dojem u světských mudrců. Mimoto jsme také se všech stran obklopeni Esejci kteří konají před slepým lidem snadno všeliká znamení, aby jej časem získali zcela pro sebe. A tak nyní naše silněji a zázračněji se objevující znameníarážejí lid vcelku nejméně a také jej úplně nepřesvědčují a to je právě pravá míra a nebylo by štěstím pro lid, kdybychom používali ještě více znamení.

7) Uzdravuji-li všechny nemocné, ba probouzím-li dokonce mrtvé, nebudí to u lidu vzhledem k Esejcům zrovna příliš velkou pozornost – zato však to způsobuje největší pohoršení u templářů, kteří by však také rád Esejců přímo jim na nose sedící již dávno rádi poslali ke všem čertům. Neboť od té doby, co se tento řád rozšířil také v Judeji, nevynáší farizeům jejich zázračná léčení již zcela nic a to všechno způsobuje Esejců vychytralé probouzení mrtvých, tajemství nám sice velmi dobře známé, ale farizeům úplně neznámé.

8) Je to však také podařený žert, že Já jsem právě voda na mlýn Esejců a vy se ještě dočkáte toho, že se vám bude říkat, že také Já jsem jedním z učedníků vyšlých ze školy tohoto řádu a že pracuji nyní pro zdar tohoto řádu, jenž sám je nyní dokonce toho mínění, že brzy mravně ovládne celý svět. Tento řád nemáme tedy zatím proti sobě, ano slouží nám také, aniž by nám vlastně sloužit chtěl; neboť mírní nám co nejvíce naše znamení před lidem a vedle toho zůstává lidem ještě vždy velké volné pole působnosti pro jejich myšlenky a rozmanité úsudky. Jinak bychom příliš nepochodili s našimi znameními!

9) Já jsem to však vše pro tento čas takto předvídal a vše takto nechal vznikat a se dít, abychom mohli nyní vedle toho zcela snadno a ve všem nerušeně co nejvíce působit pro pravou svobodnou spásu lidí, aniž bychom někoho svým působením obzvláště nutili k pravdě. Pro tuto dobu nebudí tedy naše mocně prováděná znamení u povrchního pozorovatele žádnou zvláštní pozornost. Jen kdo vnikl u nás hlouběji, najde ovšem mezi znameními Mnou konanými a mezi znameními mágů a Esejců ihned nevýslovně velký rozdíl. Tomu však toto poznání také nezpůsobí na duši žádnou škodu, neboť on musel poznat pravdu již předtím nežli byl s to nalézt opravdový rozdíl mezi znameními Mými a znameními Esejců. Je tedy již čistý a čistému je pak vše čisté."

249. KONÁNÍ DIVŮ PŘI ŠÍŘENÍ NAUKY PÁNĚ.

1) (**PÁN** :) „Já bych mohl nyní také konat divy Jerusalemu, jimiž by byl celý Jeruzalém tak usazen, že by se jistě ani na okamžik nedal zdržet, aby se řádně nepřimknul ve víře ke Mně; ale jaká by to byla víra? To by byla otrocká víra z bázně a úzkosti a byla by lidem soudem, z něhož by se ani za několik tisíciletí již nevzpamatovali!

2) Neboť slepá fanatická víra, ať už spočívá na pravdě či lži, nemá pro život žádnou vnitřní cenu a takovou vírou zajatý lid se budoucně těžko kdy dá osvobodit. A dokud lid žije ve fanatické víře, je duchovně v soudu, tedy v nejhlubším duševním otroctví a nelze mu pomoci ani na onom světě, leda dlouho trvajícím vyučováním slovy a skutky a nejdůkladnějším a nejnepochopitelnějším vysvětlováním všeho toho divuplného, jež vlastně drželo duše lidu v poutech.

3) Nejlepším prostředkem je však vznikající špatnost, faleš a prolhanost kněží, kteří se později ještě při každé Boží nauce vypěstili jako houby ze země a při tom se lidu vnucovali jako zástupci božstev, - nejprve ovšem jako moudří a zcela jemní napomínatelé, poučovatelé, utěši-

telé a poskytovatelé pomoci, později když se jednou náležitě uvedli do přízně lidu, také již jako soudcové trestatelé a dokonce jako vládcí nad trůny králů!

4) No a tu se pak většinou stává, že lid přichází na jejich zlé spády a stará, shnilá fanatická víra začne práchnivět a dostávat stále větší trhliny a díry; a ať se na ni sebehorlivěji přištipkuje, už to nic nepomáhá; a pak je již brzy málo těch, kteří by při nejbližší vhodné příležitosti ihned vyměnili starý zcela polátaný kabát za nový. A však nežli to lid přivede tak dalece, potřebuje k tomu nejméně několik tisíc let!

5) Proto buďte tedy při šíření Mé nauky nejvýš opatrní, abyste ji nikomu nevnucovali ani mečem a ještě méně pak příliš nápadnými znameními. Ránu mečem lze zahojit, ale ránu příliš pronikavého zázračného znamení téměř nikdy.

6) Kde tedy vystačíte slovem, tam znamení nekonejte; neboť znamení byla dosud ještě vždy prostředky falešných proroků, kterými vždy činili slepé národy ještě slepějšími nežli byli předtím. Tím však ovšem nechci říci, že byste v čas potřeby neměli konat znamení. Přijďte k všelijakým pohanům, jejich kněží se velmi dobře vyznají v konání všelikých znamení a všelikých proroctví, která buď následkem jemně sestaveného dvojsmyslného podání, anebo daleko rozvětvenými smluvenými, prostředky se vždy, splní, což je tu vše vnuknutí satana a jeho andělů a projevuje se ve zlé vůli a ve zlém chtění člověka.

7) Vůči takovým arci falešným prorokům je tedy na místě buď vykonat řádné proti znamení anebo lepší části národa náležitě makavě vysvětlit falešné zázraky jeho kněží; tím začne aspoň lepší část národa nabývat silné podezření na kněze a pak máte hru takřka již vyhranou.

8) Teprve poté můžete také vy konat znamení, avšak vždy jen blahodárné, jako snad uzdravovat všeliké nemocné vkládáním rukou ve jméno Mém a tu a tam hladové nasycovat a žíznivé napájet, tak tu a tam pustošící bouři odvrátit pouhým vyslovením Mého jména k mrakům ve vzduchu zle obtěžkaným, které při takových příležitostech jsou obyčejně plny nejopzlejších a nejhorších duchů. Tím nespoutáte duši žádného člověka do okovů nýbrž povedete ji zcela, svobodnou, jako vede dobrý pastýř svá jehňata, která ho dobrovolně na každém kroku ráda následují, protože mohou od něho očekávat vždy jen samé dobro.

9) Nyní víš, milý Mathaeli, také jak máš úplně podle Mé vůle postupovat při šíření Mé nauky slovem a skutkem u národů, jimž budeš budoucně vládnout a rovněž i tvoji čtyři druhové!"

250. OBTÍŽE PŘI ŠÍŘENÍ ČISTÉ NAUKY.

1) (**PÁN:**) „Zejména však v nejsevernějších částech tvé říše, která se, jednou stane dojísta největší na Zemi, setkáš se s nadmíru zatemnělými pohany, mezi něž bude velmi těžko přinést světlo pravdy; nečín jim však tobě propůjčenou mocí nějak příliš tvrdé násilí! Můžeš již, kde toho bude třeba i se vši vážností zakročit, ne však mečem anebo příliš nápadným znamením; neboť meč by jim vzal starou, hluboce zakořeněnou pověru jen zevně, vnitřně by ji však ještě tím více upevnil. Příliš pronikavými znameními bys však způsobil jen výměnu jednoho fanatismu za druhý! Neboť národové, kteří by viděli tvá znamení, stali by se brzy největšími nepřáteli svých dosud nevěřících sousedů a pronásledovali by je ohněm a mečem a starověřící by činili totéž nevěřícím. Co by se tím potom získalo?“

2) Ježto však Má nauka je pravým mírovým poselstvím. nebes, nemá způsobovat rozbroj, nepokoj a válku mezi lidmi a národy Země! Tomu se má pokud možno zabránit. Abych tomu zabránil, potřeboval jsem vás pouze pevně vzít pod moc Mé všemohoucí vůle, načež byste ovšem byli neschopni myslet a jednat jinak, nežli by to právě bylo mou odměřenou vůlí; ale jak by to vypadalo s vaší vlastní svobodou vůle?! A kdybych byl toto chtěl, pak bych byl nikdy nemusel Já Sám vstupovat do těla tohoto světa; neboť Má věčná všemohoucnost by vás byla mohla také bez tohoto těla uchopit a přinutit, abyste to a ono mluvili a tak či onak jednali, jako kdysi dovedla přimět k tomu proroky. Prospělo by vám to však? Byli byste se tím sice stali podobně jako tito černoši byli s dokonalými přírodními dušemi, ale těžko kdy dokonalými dětmi Božími.

3) Abyste se však vy sami pro všechny časy časů stali svobodnými hlasateli Mého slova, vstoupil jsem k vám do těla na tuto Zem, kde jsem zřídil školku Svých dětí pro celou nekonečnost, abyste mohli jako Mé svobodné děti také svobodně slyšet z Mých úst nauku, mohli ji po-

soudit a pak ji také dále šířit mezi národy Země; a kdo ji také svobodně přijme v její čistotě, ten tím také svobodně obdrží čekatelství na nejvyšší oblažující dětství Boží.

4) Kdo však tuto Mou nyní vám odevzdanou nauku neobdrží svobodně, nýbrž jakoukoli mocí nuceně, nebude moci mít účastenství na čekatelství k pravému dětství Božímu na tak dlouho, dokud se nezačne svobodně z nejvyššího vlastního popudu buď zde anebo také na onom světě co nejživěji starat o Mne a o Mé čisté slovo a dokud si je neučiní dobrovolně směrnicí svého života.

5) Vidím žel, kterak to také bude opravdu velmi smutně celkem vypadat v několika málo letech s touto Mou naukou, až se opět navrátím domů. Ale vidím také jak se v malých obcích udrží jako Slunce čistá až na konec časů této Země. A to je velké občerstvení pro Mé opravdu otcovské srdce. Leč o to všeobecně se vy čistí také pramálo starejte; neboť z mnohých vepřů filozofy nikdy neuděláte. Pro tyto tvorby je pak také hned lečjaká píce dost dobrá. Volám tedy: „Pojďte ke Mně všichni kteří pracujete a obtíženi jste a Já občerstvím vás!“ Leč toto Mé životní volání zůstane velmi mnohými neuposlechnuto a nenásledováno!“

251. MEČ KÁRNÝM PROSTŘEDKEM U NEVĚŘÍCÍCH NÁRODŮ.

1) (**PÁN** :) „Přijdou doby, kdy moudří z Mého slova budou volat: „Pane, nyní je opravdu těžké být člověkem; pravda se nesmí mluvit pod vyhrůžkou trestu nýbrž nejvyšší zcela tajně! To však, co chtějí falešní proroci, je zřejmá lež a tedy rouhání Bohu! Pane ozbroj se konečně a vytáhni proti Svým nepřátelům nežli docela zničí Tvé pole života!“

2) Já však budu ještě a ještě váhat a řeknu každému kdo Mne bude takto se tázaje volat: „Mějte ještě nakrátko strpení, nežli se naplní daná míra! Setrvejte až do konce a stanete se blaženými; neboť vám čistým doléhání světa nezpůsobí škodu na duši a jako mé nejmladší děti, které jste za všelikých soužení, nesnází a béd prošli cestu těla, budete tím blíže spočívat na mém srdci v mém Království a Já vás učiním soudci světa a těch, kteří vás trápili nouzí a všelikým soužením bez jakéhokoli důvodu a práva ze Mne!“

3) Zkrátka, Mé pravé učedníky bude možno vždy poznat podle toho, že se budou navzájem milovat tak, jak Já vás všechny miluji a že nebudou nikdy hlásat Mé jméno a Mé slovo mečem!

4) Ano, kdyby jednou nějaký národ stál cele v mém světle a byl by ohrožen tvrdošijnými slepými, nejvyšší pohanskými národy, kteří naprosto nechtěli přijmout víru ve Mne, zato s chvatem a zuřivostí pronásledují Mé beránky, pak je na čase chopit se meče a zaplašit navždy vlky od zbožných stád. Bude-li však jednou proti vlkům uchopen meč ve jménu mém, ať je pak uchopen se vši vážností, aby vlci pamatovali na meč, jenž je uchopil ve jménu mém. Neboť kde jednou nastane soud ve jménu mém, ať nemá snad vzhled nějaké sotva jen poloviční vážnosti!

5) Vůči slepým pohanům, jejichž duše jsou příliš vzdáleny mémú řádu a nemohou rozumět mémú slovu, ale jinak se oddávají své víře se zvláštní horlivostí, má být meč pouze jako strážce hranic pohotově na tak dlouho, dokud se sousední pohané nezačnou poněmáhle podrobovat mémú řádu; stalo-li se to, pak ať nastoupí místo meče znamení bratrské shody a lásky.

6) Něco zcela jiného však je, budou-li se budoucně trvale této Mé nauce protivit lidé, kteří byli od počátku zvaní „Boží lid“ a byli poučováni a ochraňováni - a přesto ji budou svou nejvyšší zlou a sobeckou horlivostí pronásledovat; vůči těm jistě již nepoužiji žádný jiný prostředek nežli jen nejostřejší a nejbezohlednější meč! Běda jim, bude-li dopuštěn; pak neponechá ani kámen na kameni a nebudou ušetřeny ani děti v lůně mateřském! A kdo bude chtít uprchnout, toho šípy luku dostihnou a usmrtí, protože se chtěl stát ze sobectví proti svému vnitřnímu přesvědčení vrahem Mého slova a Mých (následovníků); neboť těm, proti nimž Já se Svými vytáhnu do pole, bude podstoupit těžký boj, z něhož věčně nikdy nevyjdou jako vítězi!

7) Nyní máte také pravidlo, jak a kdy máte ve jménu mém používat meč! - Pochopili jste to vše zcela dobře a správně?“

8) Práví **MATHAEL**: „Pane, Ty máš jediné lásko, po všem tom, co jsi dosud co nejmilostivěji řekl a vysvětlil, neshledávám v sobě již nic temného a vyslovuji Ti za to nyní z nejlubšího základu svého srdce nejvřelejší dík oněm všem lidem a národům, které svou horlivostí získám pro Tvé slovo a pro Tvé Království!“

9) Práví **CYRENIUS**: „Pane, také já Tobě vzdávám zcela stejný dík a odvažuji se před Tebou dělat slabého proroka z toho, co jsi právě připojil k vysvětlení o používání meče proti zná-

mému národu Božímu: tento národ je asi velmi zastoupen v Jeruzalému! Nad tímto národem bych chtěl už nyní nejostřejším mečem udělat nelidsky velký kříž; neboť zdá se mi pro meč již přezralým!“

10) Pravím **JÁ** : „Ještě ne zcela; chybí mu ještě tři mistrovské kousky nejnelidštější zlomyšlnosti! Provede-li také tyto přes veškeré nauky a výstrahy, pak teprve, příteli, bude nad tímto městem a všemi jeho obyvateli nejostřejším mečem učiněn tvůj nelidsky velký kříž! S tímto národem budeme však mít trpělivost ještě něco přes 44 roků a budeme jej varovat před zánikem ještě po sedm let všelikými posly, zjevováním mrtvých a mnohými velkými znameními na obloze! A příteli, kdyby také všechno to mělo být marné, pak se teprve provede nad nimi v největším měřítku a nejostřejším mečem tvé nelidské znamení! Chtěl jsem, aby tomu bylo zabráněno!

11) Ale co se tu ještě stane, to ví jedině Otec a jinak žádná bytost v celé nekonečnosti! Komu však On to ještě v pravý čas zjeví, ten se to také dozví!“

12) Tu praví **CYRENIUS**: „Ale Ty, ó, Pane, jistě o tom budeš zcela přesně vědět. Ty jsi ve Svém Duchu dozajista Otec Sám!“

252. „OTEC“ A „SYN“ V JEŽÍŠI.

1) Pravím **JÁ** : „Mluvil jsi zcela dobře! Otec je ve Mně ve vší plnosti; ale Já jako vnější člověk jsem nicméně jen Jeho Syn a ve Své duši vím také jen to, co Mně zjeví On. Já jsem ovšem plamenem Jeho lásky a Má duše je světlem z ohně Otcovy lásky; vy však zajisté víte, jak podivuhodně působí vždy a všude světlo!

2) Slunce, z něhož vychází světlo, má obdivuhodné vnitřní a nejvnitřnější zařízení; toto je však známo jen nejhlubšímu nitru Slunce samého. Vnější, ačkoliv vše oživující světlo neví o tom nic a nikdy také nenakreslí obraz, z něhož by se mohlo spatřovat vnitřní a nejvnitřnější zařízení Slunce.

3) Ano, Otec je ve Mně již od věčnosti; leč Jeho nitro se svěruje také jen tehdy Mé duši chce-li tomu On Sám. Já vím však nicméně vše co bylo od věčnosti v Otci; ale Otec má přesto velmi mnoho ve Svém nejhlubším nitru o čem neví Syn. A chce-li to vědět, musí také On prosit o to Otce!

4) Ale přijde brzy hodina, v níž Otec ve mně také Svým nitrem bude úplně jedno se Mnou jediným Synem od věčnosti jako také Duch Otcův ve vašich duších bude co nejdříve úplně jedno s dušemi ještě ve vašich tělech; a teprve pak Otcovým duchem ve vás bude vám zjeveno vše, co by vám nyní ještě zjeveno být nemohlo! A tak ví nyní Otec ve Mně ještě leccos co neví Syn! - Rozumíte tomu dobře?“

5) Praví nyní **několik učedníků**: „Aj to je zase jednou nauka jako kámen tvrdá. Tu bychom ovšem zase prosili o vysvětlení! Neboť když Ty a Otec jste jedno, jak může Otec v Tobě vědět více nežli Ty? A přece jsi podle Svých pozdějších nauk Otec Sám?! Aj, to ať si pochopí kdo může a dovede - my to nechápeme! To přichází vždy těžší a těžší. Může již za tím být něco; ale co to prospěje? My tomu nerozumíme! Pane, prosíme Tě tedy, abys nám to pověděl jasněji a zřetelněji; neboť s tímto nám ostatně není nijak pomozeno!“

6) Pravím **JÁ** : „Ó, děti, ó, děti! Jak dlouho vás budu muset ještě snášet, nežli Mne pochopíte?! Mluvím nyní, k vám lidem jako člověk a nerozumíte člověku; jak chcete později chtít rozumět čistému slovu Božímu?! Abych vás však přece učinil pro ně způsobilejšími, vyložím vám tuto věc poněkud podrobněji a tak Mne poslouchajte velmi dobře!

7) Představte si pod slovem „Otec“ vlastní těleso tohoto našeho Slunce, v němž jsou všechny podmínky kterými se vám neustále stejně a stejně vytváří onen viditelný, neobyčejně silně svítící světelný obal. Světelný obal je kolem slunečního tělesa asi tím, čím je u této Země atmosférický vzduch který také na několik tisíc mužských výšek stejnoměrně obklopuje celou Zemi, pozorován jsa třeba s Měsíce, dosti silně svítící velký zdánlivý kotouč.

8) Jak se však tvoří vzduch Země? Z nejvnitřnějších životních pochodů Země! Nitro Země je tedy především plné vzduchu a jen přebytek se shromažďuje stále ve stejné míře kolem Země. Aby však nitro Země stále vyrábělo vzduch musí v něm být v činnosti ustavičný oheň, který se tvoří velkou činností vnitřních duchů.

9) Představte si to tedy takto: Nejvnitřnější oheň odpovídá tomu, co Já nazývám „Otcem“ a ze všech elementů (živlů) vnitřním ohněm rozložených se tvoří vzduch, který však odpovídá tomu, co nazýváme „duší“

10) Oheň by však nemohl trvat bez vzduchu a vzduch by se nemohl tvořit bez ohně. Oheň je podle toho také vzduch a vzduch je také oheň; neboť plamen je vpravdě také jen vzduch, jehož duchové jsou v největší činnosti a vzduch o sobě je také pouhý oheň, avšak ve stavu klidu jeho duchů, z nichž se skládá. Proto lze tedy snadno pochopit, že oheň a vzduch jsou v podstatě jedno. Dokud však duchové vzduchu nejsou až do jistého stupně vzrušení, zůstává vzduch vždy jen vzduchem a je tudíž mezi vzrušeným ohnivým vzduchem jako již ohněm a mezi ještě klidným vlastním vzduchem velký rozdíl.

11) V ohni samém je světlo a tedy duchovně vzato nejčistší a nejvyšší vědění a poznávání; ve vzduchu, jenž je prostoupen světlem ohně je pak rovněž úplné vědění a poznávání zřejmě však už v nejmenším stupni. Je-li však klidnější vzduch také tak vzrušen, že se stává sám ohněm a světlem, pak je také v něm všude nejvyšší vědění a poznávání.

12) Země tímto svým zařízením se tedy podobá člověku. Oheň nitra je duch lásky duše ve své činnosti a vzduch se podobá duši, která veskrze může být ohnivým duchem, jeli prostoupena zcela láskou ducha, to jest jeho činností, čímž se pak stává zcela jedno s duchem. A takovou se duše stává znovuzrozením ducha.

13) A hleďte, zcela stejný poměr najdete ve Slunci. V jeho nitru je nejprudší oheň jehož světelná síla nevýslovně předstihuje sílu světla vnější světelné atmosféry. Z tohoto světla se vyvíjí stále nejčistší sluneční vzduch a tento vzduch se na svém povrchu stává sám ohněm a světlem, avšak v menším stupni nežli je oheň a jeho nejvyšší mocné světlo ve velkém centru Slunce. Ale vnější atmosféra slunečního světla je proto co do své podstaty nicméně zcela stejná s ohněm v centru velkého Slunce! Potřebuje jen nejvyšší rozechvění, pak se také zcela vyrovná nejvnitřnějšímu ohni.

14) Nuže, tento nejvnitřnější oheň Slunce se tedy podobá Otci ve Mně a Já jsem ze základního centrálního ohně stále stejně vycházející světlo a také oheň, kterým vše, co tu je, bylo stvořeno, žije a trvá. Jsem tedy ve svém nynějším bytí ono vnější a působící nejvnitřnějšího Otce ve Mně a je tedy vše Otcovo Moje a opět vše Moje Otcovo a Já a Otec musíme tu být nutně úplně jedno, jen s tím rozdílem, že v nejvnitřnějším ohni musí být vždy hlubší vědění a poznání nežli ve vnějším světle, které je vnitřním ohněm vždy jen v té míře rozechvíváno, pokud je to nutné.

15) Já bych se však mohl také ihned spolu-rozechvívat; ale pak by se kolem vás stalo něco podobného, jako kolem všech světových těles, které si razí cestu kolem tohoto Slunce. Kdyby se jednou vnější světelná atmosféra Slunce vzňala v síle nejvnitřnějšího slunečního ohně. a světla, -jehož moc by všechny duchy v, širém prostoru stvoření takto rozechvěla, že by se tento prostor okamžitě stal nekonečným nejvyšším mocným ohnivým mořem, které by rozložilo náhle veškerou hmotu! Nuže, nitro sluneční hmoty je ovšem tak zařízeno, že vydrží tento oheň a stále naň proudící mocné vody – následkem neustálého koloběhu podobného koloběhu krve u člověka – dávají ohni ustavičné zaměstnání k rozkladu a k novému tvoření vzduchu a z něho opět vody a proto nemůže vlastní sluneční těleso ničivě zasáhnout; a i když se také rozloží z něho vždy části, nahradí se brzy opět přitékající vodou. A tak musí zůstávat vše v neměnicím se řádu.

16) Budete-li nyní tento obraz trochu podrobněji zkoumat, musí se vám poněkud stát jasné, co je vlastně „Otec“ a co „Syn“ a co duše a co duch v ní! – Řekněte Mně teď, zda vám to také nyní ještě není téměř úplně jasné!“

253. ZJEVY PŘI KŘTU PÁNĚ. VĚČNOST PÁNĚ.

1) Praví **ŠIMON JUDA**: „Pane, když jsi Se dával přede mnou v řece Jordánu Janem pokřtít vodou, užili jsme hned vznášeti se nad Tvou hlavou plamen v podobě holubice a pravilo se, že je to Boží svatý Duch! A tehdy bylo slyšet také jakoby ze vzduchu hlas: „Hleďte, toto je Syn Můj milý, v Němž se mi zalíbilo; Toho poslouvejte!“ Copak to bylo? Odkud přišel onen svatý plamen a kdo pravil ona zřetelně slyšená slova? Jak to máme chápat a jak tomu rozumět?“

2) Pravím **JÁ** : „Odkud jinud to mohlo ovšem přicházet, nežli jedině ode Mne i ze Mne?! Či

myslíš, že snad někde za hvězdami v nekonečném prostoru přebývá Otec, Jenž dal spustit nad Mou hlavu plamen a potom snad také mluvil s nekonečné výše zmíněná slova dolů na tuto Zemi? Ó, ty krásná nejmýšlejší slepá slepota lidí! Přebývá-li věčný Otec ve Mně, Svě rovněž věčném Synu tak, jak jsem vám nyní dost jasně ukázal, odkud by tu mohl přijít plamen a hlas? Pohled sem a spatříš nad Mou hlavou opět tůž plamen! A poslouvej a, uslyšíš opět tůž slova!"

3) Tu spatřili všichni plamen vznášeti se v podobě plamenného kříže aneb mylně asi v podobě holubice, která představuje v podstatě také kříž a zároveň všichni slyšeli známá již slova.

4) **JÁ** však jsem pravil : „To byl hlas Otce ve Mně a plamen povstal z Mé nekonečně vnější sféry života, která je můj navenek působící svatý Duch! – Rozumíš, Šimone Judo, také tomu nyní dobře?“

5) A všichni pravili: „Ano, Pane, nyní je nám také. to jasné, ačkoliv je to podivuhodné, předivuhodné!“

6) Práví poté **MATHAEL**: „Pane, Pane, Ty nejmoudřejší od věčnosti, vysvětlil jsi nám nezbadatelně velké věci a ukázal Svůj řád, jakým je a byl od věčnosti! Jestliže nyní náležitě uvažuješ, hle, je mi zřejmé a jasné vše, co se týká všech neměnitelných poměrů mezi Tebou, Stvořitelem a námi, Tvými tvory! Všechna Tvá zřízení jsou tak moudře stanovená, že i nejbystřejší rozum a nejjasnější chápavost nemohou nalézt nikde nic, co by bylo o sobě a se sebou i jen v nejmenším rozporu.“

7) Jen když se, svými myšlenkami náležitě přenesu do nejhlubšího pozadí všeho času a věčnosti, musím si myslet, že vše co je tu stvořeno, veškerí archandělé, veškerá nebesa, všechny Světy – jako Slunce, země, měsíce, všechny Hvězdy, které podle Tvého vysvětlení nejsou také nic jiného nežli Slunce, Země a jejich Měsíce, které my smrtelníci nemůžeme pro příliš velkou vzdálenost ovšem nikdy spatřovat svými tělesnými očima, - musely přece jen jednou mít počátek, jinak by nebyla možnost jejich existence aspoň pro mě zcela dobře myslitelná! Neboť já si to představuji v určitých pozitivních vztazích takto: Bytost, věc nebo předmět, který nikdy nezačal existovat, nemůže také vlastně vůbec být! Anebo mohla by snad povstat z ničeho věc, na kterou jsi Ty, jako Tvůrce nikdy nepomyslel?!

8) Musel jsi tedy vše zde existující, jako například Pracentrální slunce ve Svém gradativním řádu (stanovené postupnosti) napřed myslet, nežli ovšem teprve pak začalo jako korektní Praslunce se ve své sféře působit. Dle mého rozumu nemohlo by však být zde, kdybys byl předtím ani na atom jeho bytnosti nemyslel! Krátce, nemohlo by existovat, kdyby nikdy nezačalo být! Může sice být eony eonů nezměrná staletí staré i také tisíc tisíců krát starší, to nic nedělá; je-li nepopíratelně zde, muselo také jednou existovat. Kdy, to je zde jedno a něco, o co se nemusíme starat!

9) Nyní bychom mohli použít této věty obráceně ovšem také na Tebe a podle toho by se Tvá nejmýšlejší solidní trvanlivá věčnost bez nějakého předpokládaného počátku propadla také v nejkrásnější nic. Leč tu mi praví můj jasný rozum a má jasná rozvaha opět zcela něco jiného. Když se ve svých myšlenkách přenesu zpět také do věčnosti věčností, nedovedu si představit konec. Zůstává nekonečný prostor a s ním rovněž nekonečné trvání času.

10) V tomto tedy nutně věčném nekonečném prostoru musí pak přece také být přítomna ona pravěčná síla, která podmiňuje věčně stále nekonečné rozšiřování prostoru, bez níž by prostor rovněž tak jako tato síla bez prostoru nebyly myslitelné. Tato síla může být jenom jedna, jako je prostor také jen jeden; musí v sobě mít rovněž nějaký střed a jaksi těžiště jako nekonečný prostor sám. Protože však prostor jako takový je tu, musí se v něm také projevovat přenekonečné a tedy nejsvobodnější bytí, jako samo sebe cítící; neboť jak by mohl být, kdyby ve své nejvyšší volnosti nepostřehoval, že jest?!

11) Co však platí o prostoru, to platí také o síle v něm obsažené; také ona se musí nutně jako taková cítit jako existující, jinak by tu nebyla možná. Krátce, to jsou o sobě chápané, tak samo sebou podmíněné nutnosti, že jedna bez druhé tu nemůže naprosto být! To vše je však prvotní a nejvlastnější Tvé nejduchovnější prabytí Samo a nemůže tedy co do Tvého Ducha nikdy a nikdy být odmyslitelné!

12) Ty jsi tedy podle mého rozumu rovněž tak nutně věčný, jako nutně vše ostatní, aspoň ve svém tvarovém trvání, může být jenom časné! - Ale nyní přijde teprve zcela jiná otázka!

13) Protože veškeré toto viditelné a také neviditelné stvoření mělo přec jen jednou být před sebe nepředstavitelně dlouhými dobami svůj počátek, co jsi, ó, Pane, po celé věčnosti dělal

před tímto počátkem? Z Tvé vlídně se usmívající tváře sice pozoruji, že jsem svou otázku položil trochu hloupě; ale přesto však jsem jist, že není zcela bezvýznamná! A Ty, ó, Pane, rozžehneš nám zajisté také v tom malé světélko, má bádařící duše chce už mít jednou úplně jasno!"

254. VELIKOST STVOŘENÍ.

1) Pravím **JÁ** : „Milý příteli Mathaeli, nepřestupný rozdíl mezi Bohem a stvořeným konečným člověkem, i toho nejdokonalejšího druhu, trvá nicméně stále a nemůže být po všechny věčnosti zrušeno to, že Bůh ve Svě Prapodstatě vesměs ve všem je a být musí věčný a nekonečný, kdežto člověk bude se sice ve své duchovní podstatě navěky stále zdokonalovat, ale co do nekonečné míry prabytnosti přece jen nebude nikdy s to dosáhnout a nedosáhne Boha.

2) Člověk se může stát Bohu podobný tvarem, také v lásce a v její síle, ale nicméně věčně nikdy ne úplně ve skutečné míře nejvyšší nekonečné moudrosti v Bohu a z Boha; a tak by mohly dlouhé věčnosti ve svých nesčíslných věčnostních údobích zajisté leccos obsahovat, co v nejvyšší nekonečném prostoru jistě nachází své místo a o čem se dokonce ani nějakému praarchandělu jistě ještě nikdy ani nezdálo! Neboť také praarchanděl bude mít za sebou ;jako Já cestu masitého těla, bude také s to více chápat, - ale pochopit vše v celé věčné nikdy nekončící nekonečnosti nebude s to nikdy!

3) Ano, budete se věčně stále a stále učit pro sebe novým divům a začnete se s nimi seznamovat, ale jejich konec nedosáhnete věčně nikdy a nikdy; důvod-toho si však budete moci snadno ozřejmit, rozvážíte-li, zda by bylo možné počítat tak dlouho, až by se dosáhlo konce čísel! Jestliže však já co do Ducha od vší věčnosti nepřetržitě jako jeden a týž Bůh trvám, myslím, chci, jednám a působím ze stále stejné lásky a moudrosti, které se o sobě musí cítit ovšem každým údobím stvoření dílem pro všechny budoucí věčnosti dokonale zdařeným, pak si dovedete, vy moudřejší, zajisté sami představit, že Já jako Otec nyní ve Mně a ze Mne mluvím, jistě jsem až do tohoto údobí stvoření nespal zimním spánkem v nějakém místě nekonečnosti věčného prostoru! I kdyby údobí stvoření od svého prvopočátku až do veškerého konečného duchovního zdokonalení trvalo tisíc tisíců eonkrát eonů tisíc pozemsky letých cyklů, přece takové údobí stvoření není ničím proti Mému věčnému bytí a jeho pro vás nejvyšší nezměrný rozsah je prostorově v nekonečném prostoru ničím.“

4) Ty, Mathaeli, znáš ovšem souhvězdí starých Egyptanů a Regulus ve velkém Lvu je ti dobře znám! Čím je tvému oku? Třpytným puntíčkem a přece je to na svém místě v prostoru tak velké světové sluneční těleso, že blesk, který přece již za čtyři okamžiky proběhne dráhu 440.000 polních cest *¹²⁾ měl by podle tobě dobře známého staroarabského číslování přes trilion pozemských roků co dělat, aby proběhl dráhu od jeho severního pólu k jižnímu! Jeho vlastní jméno je Urka, lépe Ouriza (prvé stvoření neb počátek stvoření eonkrát eonů Sluncí v jednom téměř do nekonečna sahajícím oslupkovaném globu stvoření); je to duše anebo centrální těžiště jednoho slupkového globu, který však o sobě je jen jedním nervem ve velkém člověku světové tvorby, jichž tento myšlený Velečlověk má ovšem asi tolik, jako má celá Země písku a trávy, - kterýžto světový Velečlověk tvoří však od svého počátku až k svému duchovnímu zdokonalení vlastně jen jedno tvůrčí údobí stvoření.

5) Taková Urka a ještě více jeden celý slupkový glob jsou tedy již zcela ctihodné velké věci a ještě nevýslovně větší je takový Velečlověk světových tvoreb. Ale co je on naproti věčnému nekonečnému prostoru? Tolik jako nic! Neboť vše, co je nutně omezené, i když je to o sobě pro vaše pojmy sebevíce nekonečně velké, je v poměru k nekonečnému prostoru tolik jako nic, protože s tímto prostorem to nelze nikdy uvést do zcela žádného počítatelného poměru.

6) Nyní se tě táži, Můj milý Mathaeli, zda jsi z toho, co bylo řečeno, začal již tak trochu být zvědavý, kam to tu vlastně bude směřovat?

7) Praví **MATHAEL**: „Ó, Pane, ano, jistě že jsem zvědav; ale při této zvědavosti se začínám téměř zcela ztrácet a rozkládat v nic! Neboť Tvá věčná moc a velikost, nekonečný prostor a věčná doba trvání úplně mě pohlcují. Tak trochu mi sice svítá a rozuměl-li jsem dobře tomu, co jsi, ó Pane, jaksí naznačil, sotva ovšem vím, aneb vlastně také ani již nevím - tak sotva vypově-

¹²⁾ 1 polní cesta něco přes ¼ hodiny. 10 polních cest = 1 míle. 400.000 : 10 = 40.000 mil = rychlost světla za sekundu. Poznámka Jakoba Lorbera.

ditelně kmitavě jasně, že Ty máš za sebou takových tvůrčích údobí ne snad - abych počítal podle arabského způsobu - jen deciliony a eony, nýbrž nesčíslné množství! Neboť kdybych počítal trvání od této dnešní doby zpět, nebyl bych s počítáním jistě nikdy hotov a věčně nikdy bych nepřišel k údobí o němž by se mohlo říci, že bylo Tvé prvé!

8) Krátce, Ty nemáš počátek a tak ani Tvé tvorby neměly nikdy počátek a ať jich věčný prostor obsahuje sebevíce, není mezi nimi žádné, o níž by se mohlo říci: „Hle, to byla prvá! Před ní nebylo nic stvořeno!“ Neboť za takovou domněle prvou tvorbou vězí zajisté opět úplná celá věčnost! Co bys po tuto věčnost pak dělal při Svém stále stejném trvání? V nekonečném prostoru má místo nekonečně mnoho tvoreb; nevádí, jsou-li jejich vzdálenosti sebevíce nekonečně velké! Nekonečný prostor má dost místa pro všechny ty věčně nekonečně mnohé (tvorby) a bude mít věčně ještě místo pro eonkrát eonů tvoreb a tak věčně dál a dále pro ještě nesčíslné nové tvorby a tyto příští tvorby také takřka o nic nezmění tvorby stávající již od věčnosti; neboť nekonečně a nesčíslně mnoho se nemůže nikdy zvětšit, protože je to beztoho nekonečně mnoho.

9) Ano, začnu-li toto údobí počítat jedničkou, bude se moci o jedno jako v budoucích dobách eonových anebo v eonových věčnostech jistě stále o jedno a jedno dále zvětšovat; ale kde zadní číslo je beztoho již nekonečné, tam již není myslitelné jeho zvětšení! Nové tvorby čítají sice o sobě ještě něco, - avšak k počtu předchozích tvoreb zcela nic!

10) Tak zní má mě zcela zničit chtějící zvědavost. Ale pryč s takovými myšlenkami, které pro svou nekonečnou velikost zcela drtí a ničí mou až příliš malou pro ni duši! Budu-li mít jen věčný život, lásku a milost k tomu a krajinu jako je tu tato, nebudu si budoucně nikdy přát, abych zevrubně poznal i jen Měsíc anebo dokonce i naše Slunce! Nyní také poznávám, jak bylo ode mě hloupé, že jsem se tě tázal na něco, co se naprosto nesluší vědět omezenému člověku! Pane, odpusť mi mou velkou hloupost!"

255. ZČLOVĚČTĚNÍ PÁNĚ V NAŠEM ÚDOBÍ STVOŘENÍ A NA NAŠÍ ZEMI. VŠUDYPŘÍTOMNOST DUCHA.

1) Pravím **JÁ** : „Ne, milý příteli, hloupost to zrovna není, ale pro tento pozemský život je to všetečnost jdoucí nyní trochu příliš daleko a hluboko; neboť dokud se duše úplně nesjednotila s Mým Duchem v ní, nemůžeš takové věci pojmout a pochopit. Teprve až dospěješ také k duchovnímu znovuzrození a octneš se dokonce na onom světě v Království Božím duchovně jako dokonalá bytost, poznáš zajisté až do nejhlubšího základu mnoho, ovšem však jen potud, pokud se to týče tohoto nynějšího údobí stvoření, v jehož řádu mělo své trvání každé předchozí stvoření a jako někdy dokonalé, teď a ustavičně trvajícím duchovně má ještě. Nicméně však mezi tímto a všemi předchozími tvůrčími údobími, stejně jako mezi touto Zemí a všemi ostatními nesčíslnými světovými tělesy Člověka prastvoření je nesmírný rozdíl.

2) Při všech, věčně nesčíslně mnohých předchozích tvorbách, které všechny představovaly a tvořily pravečného Velečlověka, nebyl jsem na žádné z jejich Zemí silou Své vůle zahalen jako člověk do masitého těla, nýbrž s jejich lidskými tvory jsem byl ve spojení jen s nejčistšími andělskými duchy stvořenými pro dotyčnou tvorbu. Jen toto tvůrčí údobí má určení, aby Mne mělo na nějakém malém světovém tělese, jímž je právě tato Země pro všechny tvorby předcházející, jakož i pro všechny ve věčnosti nikdy nekončící tvorby následující, v Mé věčné pravečské Bytosti před sebou v těle v nejvyšší těsné formě a bylo Mnou Samým poučováno.

3) Chtěl sem Si pro všechny příští časy a věčnosti nejen jako obvykle stvořit pravé a skutečné, Mně úplně podobné děti, nýbrž Svou otcovskou láskou je vychovat opravdu tak, aby pak ovládaly se mnou celou nekonečnost.

4) Abych však toho docílit, přijmul jsem Já, nekonečný věčný Bůh pro hlavní centrum života Mého božského bytí tělo, abych Se vám Svým dětem představil jako viditelný a hmatatelný Otec, abych vás Sám ze Svých nejvyšších vlastních úst a Svého srdce učil pravé Boží lásce, moudrosti a síle, jimiž pak máte a budete ovládat nejen všechny bytosti tohoto přítomného tvůrčího údobí, nýbrž i bytosti předcházející a všechny ještě budoucně následující.

5) Má tedy toto tvůrčí údobí přede všemi ostatními údobími tu výhodu, jež vám ještě dávno nemá být dost jasně poznanou, že je v celé věčnosti a nekonečnosti jediné, v němž jsem Se Já Sám úplně přioděl lidskou tělesnou přirozeností a v celém velkém Člověku, kterého představuje

stvoření, jsem Si vyvolil tento slupkový glob, v němž vesmírovou oblast Centrálního slunce Sirius, z 200 milionů kol něho obíhajících sluncí právě toto Slunce a z mnohých světových těles kol něho kroužících právě toto těleso, na němž nyní jsme, abych Se Sám na něm stal člověkem a z vás lidí vychoval Svě pravé děti pro celou předchozí i následující nekonečnost a věčnost. A když to Mathaeli, jako jeden z nejzdatnějších počtářů náležitě uvážíš, pak tě věčnost a nekonečnost prostoru nebude již tak silně tísnit.

6) Konečné a omezené sebemoudřejší duši jsou pojmy nekonečnost a věčnost ovšem něčím nutně jí ustavičně tísnivé nepochopitelné; ale ne již tak duchu jednou v ní již dokonale probuzenému. Neboť ten je svobodný a Mně ve všem podobný a jeho pohyb je již takový, že všechny poměry prostorovosti jsou mu naprostou nulou a to přátelé, je již dokonce nejvýznamnější vlastností duchovního člověka.

7) Představte si všechny seberychlejší pohyby těles, jak jsem vám je již dostatečně vysvětlil při jedné dřívější příležitosti a brzy shledáte, že i ty nejrychlejší vám oznámené pohyby Centrálních sluncí, k tomu ještě ve své rychlosti eonkrát zvětšené anebo na eontou mocninu povýšené jsou proti rychlosti ducha pravou hlemýždí poštou, protože k vykonání nadmíru velké prostorové dráhy potřebují nicméně vždy určité vzdálenosti přiměřenou dobu, kdežto duchu každá i sebe nezměřitelnější prostorová vzdálenost je lhostejná; neboť pro ducha je „zde“ a sebevícе nezměřitelně vzdálené někde „tam“ jedno, kdežto u každého jiného pohybu činí různost prostorové vzdálenosti velmi podstatný rozdíl.

8) Dále tě upozorňuji na to, že z ducha člověka, i když se také ještě nesjednotil úplně s duší, přetéká nicméně do duše zvláštní pocit a činí se patrným jako čisté duchovno tím, že si všechny skutečnosti bytí se i staly celou věčnost za touto přítomností - představuje vždy tak, jakoby se staly nyní, anebo jakoby byl duch tehdy přítom také již očitým a ušním svědkem. Odhalení takových dávno se stavších skutečností vymalovává si omezená duše sama ve svém mozku teprve potom. Místo tohoto duchovního pocitu nastupuje v duši vzpomínka; ale tato (vzpomínka) nezpřítomňuje onu skutečnost, nýbrž staví ji podle času tam, kdy se stala. Duch se však staví zcela jako přítomný zpět do údobí jednání a zpřítomňuje si také jednání budoucí, tak jako by bylo před ním již přítomné, buď jako počaté anebo také jako již dávno dokončené.

9) Světší mudrci nazývají tento čisté duchovní pocit zpřítomňování skutečností buď dávno uplynulých anebo také těch, které mají teprve budoucně nastat „fantazií“ člověka. Ale tomu tak není, protože fantazií se může nazývat jen to, co duše sama sestavuje ze zásoby svých obrazů jako něco nového a takto vytváří tvar anebo dílo ve svobodném přírodním světě neexistující. Z této čisté duševní schopnosti vznikla všeliká náradí, veškeré budovy, oděv člověka a báje a všeliké básně, jejich pozadí je jistě buď velmi zřídka úplná pravda, většinou však jen naprostá lež a není vlastně vůbec nic.

10) To je tedy to, co lze nazvat fantasií; ale zmíněný pocit zpřítomňování skutečností buď uplynulých anebo také teprve budoucích, je životní vlastností ducha a člověk čisté myslící může z toho vyrozumět, že duch v člověku nemá co činit ani s prostorem a rovněž tak málo s časem a tím stojí jako vládnoucí nad obojím.

11) Pro ducha existuje tedy prostor jen tehdy, tvoří-li a chce-li nějaký mít a za zcela týchž podmínek také čas, nechce-li čas, nastupuje na jeho místo ihned věčná přítomnost minulého, přítomného a budoucího.

12) Konečně byste mohli ještě jednu třetí, čisté duchovní vlastnost v sobě pozorovat, kdybyste si na ni dali dobrý pozor! Tato vlastnost záleží v tom, že si nějakou sebevětší věc dovedete představit jako náhle ve všech jejích částech dokonalou a jediným pohledem přehlédnout celou sluneční oblast. Duše se svou schopností smyslového vnímání musí nějakou věc se všech stran pomalu a nějaký čas pozorovat, ohmatávat a poslouchat a musí ji rozčlánkovat, aby si mohla teprve poněnáhu učinit o ní úplnou představu. Duch však oblétně celé Centrální slunce zevně i zevnitř v nejrychlejších sotva představitelném okamžiku a právě tak rychle i nesčíslný počet takovýchto Sluncí a všech jejich Planet; a čím je duch mocnější řádem duše, tím jasnější a určitější je právě přehlédnutí a prohlédnutí těch největších a sebe složitějších věcí stvoření.

13) „Ano“, řeknete a dokonce právem, „jakpak je duchu možný tak nejrychlejší celkový přehled?“ A Já pravím a odpovídám vám: Nejdokonalejším způsobem právě tak, jako je možné dokonalé podle přirozeného řádu čisté duši cítění na dálku a procitování jejím éterem vnějšího života, jak jste to dostatečně vyzkoušeli na černoších. Ale jen u substantiální duše nelze nikdy takovouto vlastnost při vší její sebevětší intenzitě dobře přirovnat k podobné vlastnosti ducha,

protože ona je nutně ještě prostorově omezená a ježto je s to mimo svůj základní tvar myslet a cítit jen za jistých transcendentně přirozených paprsků a to, čím blíže jejímu vlastnímu lidskému životnímu tvaru, tím citlivěji a čistěji. Příliš daleko se jí to pak ani v jejím nejdokonalejším, ovšem pouze duševním stavu podaří špatně; a i kdyby měla duše sebesilnější sféru vnějšího života, nebude s to jakožto odtud vyzařující již vůbec nic postřehovat v Africe."

256. SFÉRA VNĚJŠÍHO ŽIVOTA DUŠE A DUCHA.

1) (**PÁN** :) „Když však v dobách určitého vytržení zazáří duch na několik okamžiků svým éterickým ohněm praživota do dokonalé duše, pak se cítění, působení a zření na dálku velice zesílí a v takových okamžicích lze pak duši dosáhnout dokonce až k velmi odlehlým hvězdám a přehlédnout je s velkou přesností na místě samém; ale jakmile se duch v duši stáhne opět podle řádu zpět, může duše svou čistou sférou vnějšího života účinně dosáhnout jen tak daleko, jak daleko v nejpříznivějším případě nachází ještě něco elementárně jí přiměřeného. Její sféra vnějšího života se podobá vyzařování nějakého pozemsky viditelného světla. Čím dále od plamene, tím se stává mdlejší a slabší, až nakonec nezbyvá z ní nic jiného nežli noc a temnota.

2) Ne tak je tomu však se sférou vnějšího života ducha. Tato sféra se podobá éteru, který úplně stejnoměrně rozdělen naplňuje celý nekonečný prostor. Když se tedy jednou duch jako v duši volně se vynořující vzruší, tu se v témž okamžiku vzruší nekonečně daleko také jeho sféra vnějšího života a jeho zření, cítění a působení sahá pak bez nejmenšího omezení tak nekonečně daleko, jak daleko naplňuje veskrze prostor mezi tvorbami a v nich éter neboť tento éter - mezi námi řečeno - je vlastně zcela totožný s věčným životním duchem v duši. Tento životní duch v duši je jen zhuštěné ohnisko všeobecného životního éteru, který naplňuje celou nekonečnost. A jakmile přijde jako vyrostlý skrze duši do styku s vnějším éterem, sjednotí se jeho cítění, myšlení a zření okamžitě s nekonečným éterem vnější sféry života až do nejzazších vzdáleností neoslaben a co velký životní éter v nekonečném prostoru všude vše oblévající a prostupující cítí, vidí, myslí, chce a koná, to také v témž okamžiku cítí, vidí, myslí, chce a koná zvláštní duch v duši a to pak také vidí, cítí, myslí, chce a koná duše, dokud je prostoupena svým duchem a dokud je tento duch ve spojení s nekonečným a nejvyšším všeobecným co nejbližší s ním spřízněným éterem vnějšího života.

3) Rozdíl mezi sférou vnějšího života o sobě sebedokonalejší duše a mezi éterem vnějšího života ducha je tedy, jak lze zcela snadno pochopit, nekonečně a nevýslovně velký a nyní snad již začínáte dostávat slabé tušení o tom, jak je asi nějakému duchu možné, přenést se jako cítící, vidoucí, myslící, chtějící a působící do sebevětší vzdálenosti, ano pronikat o sobě celou nekonečnost, protože je v celé věčné nekonečnosti zcela nepřetržitě na všech místech celého věčného prostoru neoslabeně jeden a týž.

4) Když tedy části všeobecného ducha přebýváním v duších jsou tu jakoby oddělené, tvoří nicméně vždy dokonalé jedno s Všeduchem, jakmile následkem požadovaného duchovního znovuzrození prostupují zcela duši. Tím však nikterak neztrácejí svou individualitu, protože jako ohniska života v lidském tvaru duše mají také týž tvar a tím se svou duší, která je vlastně jejich tělem, jako stejně vše vidoucí a cítící duchové také nutně cítí a nejvyšším jasně postřehují, co vše jako zvlášť osobité je v jejich je objímajících duších. Z toho důvodu může však potom také duše, která je jednou veskrze naplněna svým duchem, vše to vidět, cítit, slyšet, myslet a chtít, neboť je úplně jedno se svým duchem.

5) Jestliže by vám při tomto nyní již makavém vysvětlení ještě snad nevěšlo žádné světlo o podstatě ducha a jeho schopnostech, pak bych věru Sám napříště již nevěděl, jakým způsobem bych vám to mohl před vašim znovuzrozením ducha do vaší duše učinit ještě jasnější! Proto řekněte nyní všichni zcela otevřeně, zda jste Mi nyní konečně dobře porozuměli v tomto nejdůležitějším bodě!"

257. VŠEVĚDOUCNOST BOŽÍ.

1) Praví **MATHAEL a několik jiných**: „Ó, Pane, nuže dobře, nyní je nám úplně jasno a sotva bychom ještě věděli, na co dalšího bychom se Tě ještě mohli anebo měli tázat! Pane, taž se Ty nyní nás na různé věci; neboť Ty nejlépe víš, kde nám co ještě chybí!

2) Pravím **JÁ** : „Je to sice trochu nejapné, abych se vás vlastně na něco tázal, jako bych Se to musel teprve od vás dovídat, ač přece vše vím a vidím, co se děje ve vás! Ano, dokonce vaše nejskrytější myšlenky, o kterých vy sotva víte, jsou Mi co nejjasněji, jako vám slunce na nebi viditelné a měl bych Se vás tu ještě na něco tázat, jako bych to již dříve nevěděl?! Nebylo by to nejapné anebo přinejmenším neužitečné promrhávat čas mlácením ústy a jazykem?!

3) Praví zde **vedle stojící černochoch**: „Pane, to se mi nezdá být důsledné; neboť pokud vím, tázal jsi Se před krátkou dobou přece Sám Svých bílých učedníků, zda dobře rozuměli tomu či onomu! To je přece také otázka, jíž se chce někdo od druhého dovědět něco, o čem se mu dříve nedostalo náležité objasnění! Proč Ty jsi Se tu tázal učeníků? Cožpak jsi nevěděl zda dobře rozuměli, či také nerozuměli Tvým velkým a přemoudrým odhalením?“

4) Pravím **JÁ** : „Ó, Můj vážený černý příteli! Co se týče tázání, nedotazujeme se dávno vždy jen na to, co předtím snad nevíme, nýbrž velmi často se kladou otázky a to z dobrého důvodu na zkoušku, aby byl spolubližní pohnut k přemýšlení.

5) Tak se ptá učitel svých žáků na věci, které sám napřed i bez odpovědi malých učedníků zcela dobře ví a vědět musí! A soudce se táže dle zákona pachatele, čím se provinil, ne snad aby se teprve nyní dověděl, čeho se dopustil protizákonného, neboť soudce to již dávno ví!, - nýbrž od provinilce chce jen doznání a trestá prohnáného pachatele, když vytrvale zapírá vše to, o čem soudce souhlasnými výpověďmi několika svědků již dávno dospěl k nejjasnějšímu přesvědčení!

6) A tak mohu zajisté i Já, jako nejsprávnější Učitel a co nejspravedlivější Soudce klásti vám lidem vždy otázky, ne snad, abych se od vás dozvěděl, co bych snad předtím nevěděl, nýbrž abych vás tím přinutil k přemýšlení a, k sebezkoušení takovýmto způsobem se tedy mohu zajisté každého tázat! Kdybych Se však někoho z vás tázal, jako bych Se chtěl přesvědčit, zda ten či onen z učedníků porozuměl nebo neporozuměl Mé nauce, pak by to bylo ode Mne marnivé a nejapné dotazování, protože Já jsem zajisté mohl jako Bůh také bez veškerého dotazování již od věčností vědět kdo a jak. Mne v této době a na této Zemi bude dobře rozumět! – Je ti jasné nyní také to?“

7) Praví **černochoch**: „Ano, Pane a prosím Tě za odpuštění, že jsem Tě nyní obtěžoval svou nanejvýš nevhodnou otázkou! Příště, bude-li mně dopřáno, abych se směl se svými ještě déle zdržovat v Tvé svaté blízkosti, jistě již neudělám něco takového!“

8) Pravím **JÁ** : „Dokud chceš, můžeš se u Mne zdržet a také se tázat! Máš-li ještě něco, co ti není dost jasné, pak máš, jako každý jiný volné a úplné právo se tázat! Neboť Já se nyní na tomto místě zcela otevřeně podvoluji; protože přijde čas v němž po nějakou dobu nevyslechnu otázky nikoho. V tobě je ještě něco mezerovitého; zpytuj se a taž se a dostane se ti také v tom objasnění!“

9) Praví **černochoch**: „Ó, Pane, není třeba abych dlouho zpytoval, neboť své mezery poznávám už odedávna! A hle, hlavní mezerou je to, že si co nejméně dovedu vysvětlit Boží všemožnost! Jak můžeš vůbec vědět o všem v celé nekonečnosti?“

10) Pravím **JÁ** : „Ano, jestliže tomu ještě nyní nerozumíš, pak jsi předtím dosti hluboko nepochopil právě Má odhalení o éteru vnějšího života ducha. Zajisté jsi však pochopil jak je věčný prostor stvoření věčný a nekonečný a že není ničím jiným naplněn nežli na všechny strany věčně stále a stále Mým Duchem, Kterýž, je pouhá láska, tedy život, světlo, moudrost, nejjasnější sebevědomí, určité citění, postřehování, zření, slyšení, myšlení, chtění a působení.

11) Ve Mně je sice ohnisko tohoto zcela jednoho a věčně stejného Ducha, které je však jedno se svým nekonečně velkým a veškerou nekonečností naplňujícím éterem vnějšího života, který je u Mne se vším co obsahuje stále v nejužším spojení s hlavním ohniskem života. Tento Můj éter vnějšího života však proniká a objímá vše v celé věčné nekonečnosti a vidí, slyší, cítí, myslí, chce a působí všude jedním a zcela týmž způsobem.

12) Na určitou vzdálenost dovede to zajisté také tvá duše a těžko by bylo někomu pojmout v tvé blízkosti nějakou zlou myšlenku, aniž bys ji ihned nepoznal. Jako však jsi něco takového s to silnou sférou vnějšího života tvé duše, která je s ní stále v nejužším spojení a šíří tedy své

jasné já daleko mimo tebe, tak je tomu také u Mého éteru vnějšího života Ducha, jenže s tím rozdílem, že sféra vnějšího života tvé duše je omezena jen na určitý prostor, protože jako substance se nemůže pro různost cizích elementů, s nimiž se setkává, šířit dále.

13) Éter vnějšího života Ducha nemůže však věčně narážet na žádné cizí elementy, protože v podstatě je vše On sám; a tak může také co nejvolněji a nejnerušeněji nekonečně nadevšechno vše vidět, cítit, vše slyšet a všemu nejlépe rozumět. A hle, na tom se tedy zakládá zcela jasně a snadno pochopitelně tobě tak těžko pochopitelná Boží všemohoucnost! - Řekni, je-li ti to nyní jasné?"

258. ŘEČ ZVÍŘAT.

1) Praví černochoch s tváří zcela vyjasněnou: „Ano, ano, ano, - nyní také to úplně poznávám a myslím, že vedle toho poznávám ještě leccos, co jsem dříve také nikdy nepoznal tak náležitě jasně. Tak rozumíme zřejmě zcela řeči zvířat a kdo si chce dát tu práci, aby zmoduloval ne mnohé zvuky zvířat podle způsobu vnitřního pocitu a přirozené duševní inteligence - k čemuž je ovšem potřeba malého cvičení, - ten může zcela řádně mluvit se zvířaty jako s lidmi a dovědět se od nich leccos, co skutečně má často nemalý význam. Já sám jsem se o to pokusil, ale nemohl jsem to nicméně nikdy přivést k řeči srozumitelné všem zvířatům, protože mé ústroje nebyly a také nyní nejsou podle toho zařízeny; ale mohu rozumět všemu, co nějaké zvíře ujedná se sobě rovným.

2) Tak jsem jednou ve své domovině zcela zřetelně slyšel dva ichneumony na Nilu v blízkosti jimi nepozorované se dohadovat. Dobře rozeznatelný samec říkal samici: „Ty, já mám úzkost o naše děti, které den cesty odtud konají na dolním toku lov na mokelí (krokodýlí) vejce! Bojím se, aby nebyl náš nejstarší syn, až bude na břehu úplně nažraný lenivě odpočívat, nějakým zlým orlem uchopen, vnesen do vzduchu a pak na nějaké skále žalostně rozsápán a až na nohy sežrán! Když si oba velmi rychle pospíšíme, budeme moci tomuto neštěstí ještě předejít! K večeru se přijdou k Nilu napojit lvi a pardáli a pak by byla pro nás cesta nebezpečná; opustíme-li však nyní rychle toto místo, na němž beztoho nelze mnoho získat, nepotká nás na daleké cestě tam žádné nebezpečí a zachráníme našeho nejstaršího syna!“ Tu se samice vzchopila a neřekla nic jiného nežli: „Pospěšme si tedy naším obvyklým chvatem!“ A když to samice vyslovila, šlo se ihned rychlostí šipky podél Nilu přes všechny překážky.

3) Asi za čtrnáct dní jsem přišel opět na ono místo, protože jsem v sobě pozoroval, že se tam nyní zdržuje celá rodina ichneumonů. Pospíšil jsem tichým krokem tam a našel jsem sedm ichneumonů na písčíně se hemžících a spolu žertujících a vlídně se škádlících. Tentokrát jsem však vzal s sebou svého sluhu, protože on dovedl obzvláště dobře mluvit s mnohými druhy zvířat.

4) Když jsme se oba zcela klidně a tiše přiblížili k onomu místu za keřem u řeky, takže jsme již mohli zcela dobře slyšet jejich žvatlání, tu pravila velmi dobře mi známá samice samci: „Ty, ohlédni se za keř; číhají za ním dva lidé! Prchněme; neboť těm nelze nikdy věřit!“ Tu začmuchał samec několikrát směrem k nám a řekl samici: „Bud klidná, samičko!“ Já je oba znám; to nejsou zlí lidé a ti už nám nejméně způsobí nějaké bezpráví. Rozumí nám a jeden kdyby chtěl, může s námi dokonce mluvit. Ještě se s nimi velmi dobře pobavíme a dají nám pak mléko a chléb!“

5) Poté se samice uklidnila a začala plna radosti opět poskakovat; neboť měla velikou radost, že zachránila svého syna, který byl ve velikém nebezpečí. Syn byl však také obzvláště lepotvaré zvíře a prozrazoval jakýsi sebecit, což by se mohlo v naší lidské mravní sféře nazvat pýchou.

6) Můj vůdce mínil, že bychom se nyní mohli k této veselé společnosti ichneumonů bez pochybnosti zcela klidně přiblížit a že by před námi neuprchli. Učinili jsme tak a hle, starý samec prokazoval nám dokonce jakousi zdvořilost a vykázal nám zcela pohodlné místo k dívání, řekl však, abychom nevstupovali na písčinu, protože je v ní zahrabáno mnoho krokodýlích vajec a on je nyní zaměstnán zacvičováním svých mláďat ve vyhledávání těchto zlých vajec.

7) Učinili jsme tak a můj sluhá dal samici úplné ujištění, že se nemá se svou společností ničeho obávat, nýbrž že je budeme po celý čas jejich pobytu zde zásobovat hojně mlékem a sýrem. Tu pravila samice: „To bude velmi dobré, a já ti zato očistím řeku od všech krokodýlích vajec. Ale počkej se svým dobrodiním ještě plné dva dny; neboť moji mladí musí být napřed

přinuceni hladem, aby hubili krokodýlí vejce a teprve až třetího dne bude sladce chutnající odměna na pravém místě!"

8) Poté se tázal sluha opět samce, kterak byly do této krajiny přesazeny krokodýlí vejce, když přece v tomto povodí nebylo nikdy vidět krokodýla. Tu pravil samec: „Krokodýlové jsou zcela chytří a přírody velmi znalí. Vědí ze své přirozenosti a zkušenosti, že se jejich vejcím v těchto horních povodích řeky lépe a zdárněji daří nežli v povodích dolních. Proto se plíží hned po době dešťů plujíce za noci sem a ještě několik dní cesty dále odtud nahoru až do oblastí tvrdé vody toku a zahrabávají tu velký počet vajec do teplého písku. Jsou-li s touto prací hotovi právě v té době, v níž vy velcí lidé se nemůžete právě tak jako my pro bahno snadno přiblížit ku břehům řeky, pak se odeberou opět za noci plujíce do dolních území, kde jsou hojná stáda, na která mohou v noci konat vždy úspěšnou honbu. Když se tu však mláďata vylíhnou, sestupují také ihned k vodě a plují v ní zcela pohodlně tam, kde se obyčejně zdržují jejich rodiče. Tam také najdou ihned potravu a velmi rychle dospívají. Protože my však dobře víme, kde se nacházejí jejich nejvýživnější vejce, táhneme za nimi, snažíme se je možno-li zničit a živíme se touto našemu ponebí velmi chutnající potravou. Jen s vyhledáváním jde to s počátku trochu špatně a k tomu nás často obtěžují ještě dva nepřátelé; jedním z nich je mocný obyvatel vzduchu orel a druhým prokletý hroznýš. Je-li nás však několik pohromadě, pak nám oba nic neudělají. - Nyní však dejte pozor, jak hledáme vejce, nalezneme a ihned také ničíme!"

9) Poté samec od nás odskočil a zaskřípěl pro lidské ucho několik jednozvučných nečlankovaných zvuků, jejichž smyslu jsem zcela přesně nerozuměl; můj bystroslyšný sluha však pravil, že samec nyní dal rozkaz k vyhledávání vajec. A skutečně, zvířátka začala slídit v písku a jakmile našla místo s vejci, vydala ze sebe zcela zvláštní zvuk, hrabala nanejvýš rychle v písku a uvolnila vejce, načež se pustila ihned do hubení této nalezené kořisti. Sežrala však jen vejce menší; velká dobře rozkousala, vrhla je však potom velmi kvapně předními prackami do vody. Poté však začal lov hned opět nanovo."

259. PŘÍKLADY INTELIGENCE ZVÍŘAT.

1) (**Černochoch** :) „Dívali jsme se na ně půl dne zcela nerušeně a bavili jsme se velice dobře, protože jsme při každém kroku těchto zvířátek mohli zcela jasně a zřetelně zjistit určitý pořádek a dobře vypočítaný plán a museli jsme se zároveň stále nesmírně podívat zvláštní dovednosti, s jakou tyto opravdu nadlidsky inteligentní bytosti prováděly své dílo. Myslel jsem na únavu těchto pracovníků; leč ani stopa po ní. Čím déle práce trvala, s tím větší horlivostí byla vždy začata znovu.

2) Asi tak za tři hodiny podle vašeho měření času přišel opět samec a řekl: „S touto písčinou by byly sotva za čtyři dny hotovy, pak naproti na levém břehu je také značný písečný svah, v němž jsou také zahrabána četná krokodýlí vejce. Tato vejce se musí také zahubit, jinak by se to jen hemžilo v jediném roce samými krokodýly a v deseti letech by se tak rozmnožili, že by žádný člověk v celé dolní zemi nemohl udělat ani krok, aby někde nenarazil na nějakého krokodýla. Lidé těchto zemí nemohou být těmto ichneumonům ani dost vděční za stálé ničení zlých krokodýlů v celé dolní a horní zemi po obou stranách této řeky.

3) Můj sluha se však otázel bystrého samce, jak to tedy při takovéto jejich pílí přijde, že se přece jen vždy ještě v řece zdržují a prospívají krokodýlové. Tu pravil samec stavě se zcela vážně: „Velký Duch veškeré přírody chce, aby krokodýlové nemohli být v této řece nikdy zcela vyhubeni; neboť také jejich určením je, aby prospívali Zemi a jejím obyvatelům. Jen příliš množit se nesmí; K tomu jsme tu my, aby se jejich množení udržovalo v náležitých mezích. Velký Duch to vše tak moudře předvídal a to vše se musí dít tak, aby jeden život mohl nacházet v druhém své zdokonalení. Přejíždě jsou vždy trpké, avšak zato je pak vyšší existence příjemná!"

4) Sluha se ptal, jak došel k poznání nejvyššího Ducha. Tu se jal samec chechtat a to byl jakýsi druh smíchu. Když se vyřehtal, řekl sluhovi: „Vidíme přece denně Jeho slunce na nebi a kterak z něho k nám sem proudí všelící dobří duchové! Odkud pak jinud by přišli nežli od velkého světlého Ducha ze Slunce?!"

5) A opět se tázal sluha samce: „Uctíváte také tohoto velkého světlého Ducha?" Pravil samec: „Ale to je na velkého člověka přece jen zvláštní otázka! Přece nejste snad hloupější nežli my slabá zvířata? Konáme-li vždy rádi a neomrzele, co do našeho přirozeného života vložila

Jeho vůle, pak zajisté uctíváme velkého Ducha nejlépe! Či mohli byste se vzájemně lépe ctít nežli tím, když někdo radostně koná vůli svého bližního?! Hle, vše spočívá v tom, aby ten či onen plnil vůli toho, koho opravdu ctí!“ S tím nás samec opět opustil a se vši pílí šel po své práci. My však jsme také opustili toto místo a šli jsme opět domů obstarat naše domácí záležitosti.

6) Dva dny poté jsme opatřili tato zvířátka mlékem a sýrem, kteroužto potravu požíla s velkým zalíbením, ale poté celý den náležitě od práce odpočívala.

7) Sluha se tázal samce, zda by mohli lidé také požívat maso krokodýlů, ovšem dříve na ohni pečené. Tu pravil samec: „Maso z břicha ano, protože je stravitelné; ale s ostatním masem by se nedalo nic dělat, to je nestravitelně tvrdé. Hroch by byl lepší a ještě lepší hroší mládě, které se však zdržuje spíše v blízkosti moře většinou v hloubce, jen v dobách bouří spodních vod se odebere na povrch a tu si hraje s čluny lidí.

8) Po tomto vysvětlení odskočilo opět všech sedm od nás, pustili se přes vodu na druhý břeh, kam jsme je pak už nenásledovali, protože jsme nyní dostatečně poznali jejich přirozenost a jejich charakter.

9) Tento příklad o ichneumonech jsem zde vypravoval pouze proto, že to bylo pro mě něco zcela nového a protože jsem nenašel ve zcela žádném mně známém zvířeti tolik chytrosti.

10) Také mezi ptáky jsou zcela moudré charaktery. Především sem patří volavky a čápi, jeřábi, divoké husy a vlaštovky. Mezi čtyřnohými pozemskými zvířaty jsou jistě nejinteligentnější a mají řeč velmi zřetelnou velbloud a ještě více velký slon, osel, pes, opice, koza pak, liška medvěd a lev. Inteligence ostatních domácích zvířat je slabší a jejich řeč je méně srozumitelná a hloupá. Mezi zvířaty chladnokrevnými je to však v první řadě velká ještěrka; neboť ta se u nás považuje za řádného proroka a hlásí nám často několik dní předem, co všechno přijde. Proto také jsou u nás tato zvířata zvláště pěstována a krmena mlékem a sýrem.

11) Je se v nejvyšší míře divit, odkud tato zvířata berou své vědění. Nuže, já jsem zde nevypravoval naprosto žádnou bajku, ačkoliv to, co jsem nyní vyprávěl, musí nezkušeným bělochům připadat jako bajka. Nemohou-li však vesměs věřit, že tomu všemu tak je, přiveďte sem kvůli praktickému příkladu třeba nějakého zcela cizího osla a můj sluha mu bude dávat otázky a přikáže oslovi, aby něco určitého vykonal a zvíře také jistě zcela přesně učiní, co bude od něho sluha požadovat!"

260. ROZMLUVA NUBIJCE ZNALÉHO ZVÍŘECÍ ŘEČ S OSLEM MARKOVÝM.

1) Praví Mně starý **MAREK**: „Pane, mám sem dodat osla, avšak jednoho z mých zcela přirozených? Neboť oni dva nově stvoření oslové by mohli dát popud k předsudku!"

2) Pravím **JÁ** : „Ano, ano, učiň tak; neboť z toho vyplyne ještě velmi důležitá nauka!"

3) **MAREK** se rychle vzdálil, přivedl k nám oslici a pravil černochovi, poněkud se usmívaje: „Tu by byl takový jeden mudřec světa; nalož s ním, jak za dobré uznáš!"

4) Tu povolal černochovo svého sluhu. Sluha kladl zvířeti ihned všelijaké otázky způsobem podobným oslímu hýkání a hle, zvíře mu sdělovalo mnoho věcí z domácnosti Markovy, jakož i jeho dřívějšího velmi hrubého majitele, jeho jméno a ještě mnoho velice překvapujících údajů o nichž jinak nemohl černý sluha snadno vědět, což Marka ve vysoké míře překvapilo. Konečně poručil sluha oslu, aby jemu kvůli oběhl třikrát náš stůl a nakonec sedmkrát hlasitě zvolal své „I-A“. Osel ihned uposlechl a sám od sebe se pak vzdálil.

5) Poté se tázal černý vůdce naší společnosti, zda také to je nyní snad sotva uvěřitelná bajka.

6) Tu pravil **CYRENIUS**, který se nemohl dost vynadivit: Ne, ne, příteli, to není bajka; avšak málem bych nyní již začal věřit, že také náš slavný bajkář Ezop mohl mluvit se zvířaty! Pane, to už je zase jedna nová ctnost černochoů, o níž jsme neměli dříve ani slabou potuchu! Ano, půjde-li to tak dále, pak nebudeme s těmito černochoy ještě dávno hotovi! Stává se to stále lepší, stále neuvěřitelnější a nevysvětlitelnější! V knihách vašeho Písma jsem četl sice jednou o oslu, který mluvil se svým prorokem Bileamem, jenž s ním velmi špatně nakládal; ale co je to proti tomu, když tento černocho si dává od tohoto zcela tichého osla zcela klasicky vypravovat celý životopis?! A že to nebyla žádná černochova báseň, to dosvědčil starý Marek!

7) Toto i ono je již zcela dobré a pravdivé a nemám tu vůbec nic proti tomu, kdybych si mohl při všech těch moudrých naukách, které jsem nyní slyšel, jen poněkud představit tento nový

obdivuhodný zjev, jak je možno dorozumívat se řečí se zvířaty! Na této znalosti člověka spása sice také nespočívá; ale jelikož tento nejvyšší zvláštní obdivuhodný zjev, vychází-li z čistě lidského hlediska, jednou je tu, rád bych přece jen poněkud blíže seznal, jak a čím je to možné!

Jak se mohou zvířata dorozumívat řečí s člověkem a člověk se zvířaty? Pane, dej nám o tom jen několik zcela krátkých pokynů!“

8) Pravím **JÁ** : „Lidé, kteří dovedou něco takového, nejsou proto znamenitější nežli vy, kteří to nedovedete; neboť čím je duše nějakého člověka blíže duším zvířecím, tím více má schopnosti s nimi se dorozumívat, ovšem ve svém podle životního řádu úplně čistém stavu. Jestliže příliš sroste s masitým tělem, pak je také konec s oněmi zvláštními vlastnostmi a na jejich místo pak nastoupí temné zákony hmoty a duši pak také škodí vše, cokoli jen může škodit tělu.“

261. VZRŮST LIDSKÉ SFÉRY VNĚJŠÍHO ŽIVOTA.

1) (**PÁN** :) „Ke schopnosti dokonalého dorozumívání se, se zvířaty není však právě třeba černochů. Také běloši mohou toho dosáhnout, když se úplně očistili. Je-li jednou duše zcela čistá a tedy také zcela zdravá a silná, začíná přebytek sféry vnějšího života jaksi přesunovat přes hranice svého těla navenek a to vždy tím dále, čím se v sobě samé stala životně pevnější.“

2) Tomu je rozumět asi tak, jako kdyby si někdo z vás postavil před sebe ve zcela temné komoře ještě mdlé žhoucí uhlí. Uhlí bude ve své nejbližší blízkosti šířit kolem sebe sotva tolik světla, že stěží uvidíme kde leží. Odfoukneme-li s jeho povrchu popel je zatemňující, jako jaksi duševní hmotu, bude světlo kol něho již tak silné a bude se tak daleko rozlévat, že bude možno již zcela dobře rozeznávat jeho nejbližší okolí. Zesilujeme-li foukání víc a více, začne se s jeho již světležhoucího povrchu šířit tolik světla, že bude možno již zcela jasně poznávat předměty v celé komoře se nalézající. Rozžhaví-li se pak uhlí do bílého plamene, bude v celé komoře úplně jasno a bude možno nyní již všechny věci v ní dostatečně osvětlené také co do barev čistěji rozeznávat.

3) Tak je tomu také s čistou duší. Žhoucí, popelem pokryté uhlí se podobá duši vrostlé zcela do těla. Spotřebuje všechn svůj mdlý životní oheň jen k vytváření své temné ji pokrývající hmoty; tu pak není nic s vytvářením sféry vnějšího života! A taková velmi hmotná duše nemůže nikdy nic pocítit z nějaké zvláštní a vyšší vlastnosti. Tu není nic s mistrovstvím nad veškerým stvořením, rovněž tak nic se zřením do sfér duševní říše života, nic se slyšením nějakého vnitřního hlasu ducha a už vůbec nic s chápáním řeči zvířat anebo dokonce rostlin, - vesměs to věci, které byly praotcům tak známé, jako je vám neznámější vnější tvar nějaké věci anebo nějakého předmětu. Neboť co by mělo duchovní vnější sféru duše jako živé osvětlit, když duše, jež by sama měla svítit nevydává o sobě ani tolik životně svítícího éteru, by se sama spatřovala, že je a jaká je?!

4) Taková duše ví nakonec sotva něco o své vlastní existenci, nezná nikterak svůj podklad a slyší-li někdy o sobě něco duchovního, protiví se jí to; leká se až do jakési mdloby, spatří-li něco, co je jen trochu podobné duši nějakého zemřelého a při pohledu na velké divy zmalomyslní. Co s takovou duší?

5) Byla-li duše odněkud buď zaručenou zprávou anebo vlastním přesvědčením duchovně ovanuta a stane-li se podobně jako dříve označené uhlí životně žhavou, pak se také již začíná předně jako duše jsoucí cítit a svůj základ, na kterém spočívá, poznávat. Stává-li se ono ovanování silnější a silnější, bude jakožto sama stále více světlo a světlo, své já stále jasněji, čistěji a od hmoty rozeznatelněji poznávat a její světlo ji začne již přesahovat na venek a zjasňovat sféru jejího vnějšího života.

6) Čím prudčeji a trvaleji budou však potom duchovní životní větry duši rozdmýchávat, tím bude také světelná sféra vnějšího života duše životně do běla žhavější a dále mimo sebe navenek svítivější a jasnější a co potom vstoupí do takovéto duševní světelné sféry vnějšího života, to je také prosvěcováno duševním životem, svítící duši brzy a snadno úplně poznáno a co nejlépe posouzeno.

7) Přivedla-li to duše jednou o sobě co možno k nejvyššímu světlu jakoby k planoucímu a do běla rozžhavenému uhlí, pak její světelná sféra vnějšího života, jako jedině od duše vycházející, dosáhne také co možno nejrozsáhlejšího a nejintenzivnějšího rozšíření, jímž tu pak již stojí jako vládkyně všeho stvoření, protože se touto svou světelnou sférou vnějšího života může

již uvést v úplně inteligentní a co nejsilněji působící dorozumívání s veškerým jí v náležitě blízkosti jsoucím tvorstvem.“

262. SVĚTELNÁ SFÉRA VNĚJŠÍHO ŽIVOTA MOJŽÍŠE A PATRIARCHŮ.

1) (**PÁN** :) „Staří zbožní patriarchové mívali tak silnou světelnou sféru vnějšího života, že svítili v noci viditelně i pozemským očím. Duše Mojžíšova svítila za dne žářem lásky k Bohu, - když s Ním měl co dělat na hoře Sinaj - tak jasně, že jeho obličej zářil nádherněji a jasněji nežli v poledne světlo Slunce a Mojžíš si musel zastřít tvář trojitou rouškou, aby se ostatní lidé mohli na něho dívat. Duše Mojžíšova dosáhla potom mezi lidmi na této Zemi ovšem nadměrného zdokonalení; proto ho také muselo všechno tvorstvo co nejpřesněji poslouchat. Způsobem nejvyšším inteligentním se dorozumíval se všemi skutečnými bytostmi, tím také nacházel všude Mou vůli, oznamoval ji slepým lidem a tím jim také přesně naznačoval cesty po nichž může každý člověk, chce-li jen pevně, dospět k dokonalosti své duše. Zřídil k tomu účelu také zvláštní prorockou školu, která sice trvá dosud v této době, leč ovšem v tom způsobu jako nová falešná archa úmluvy, protože pravá mojžíšská archa pozbyla již dávno sílu.

2) Kdyby byl mohl Mojžíš ke své nejvyšší dokonalé duši dosáhnout také zrození ducha, jehož se mu dostane také teprve tehdy, až vstoupím téměř tak jako Eliáš avšak bez ohnivého vozu na nebesa, byl by mohl tento největší ze všech proroků této Země určovat všem hvězdám nové dráhy a velká Slunce by se byla musela podrobit jeho vůli jako vlny Rudého moře a jako musela tvrdá žulová skála dát vzniknout prameni hojné vody právě na tom místě, kde jej chtěl Mojžíš mít; neboť přikázal upoutaným duchům kamene a oni porozuměli dobře jazyku Mojžíšovu a byli činni podle jeho jimi poznané vůle.

3) Že se však staří mudrci většinou mohou dorozumívat nejen se zvířaty, nýbrž, se všemi rostlinami a dokonce i s kameny a kovy, s vodou, se vzduchem, s, ohněm se všemi duchy země, tom mluví hlasitě a jistě zcela nevěrohodnější svědkové z celého Písma; zejména Kniha soudců, proroků, pět knih Mojžíšových a ještě mnoho jiných knih a záznamů a některá ovšem již silně zkomolená lidová podání. Uměle konstruované hovory trávy, stromů, skal a vody Esejců v jejich zázračných zahradách není vlastně nic jiného nežli pouhé napodobení toho, co kdysi bylo v živoucí skutečnosti!

4) Tito černoši však vám nyní mnohostranně ukázali, v jaké síle je nezkažená duše člověka. Já Sám jsem vám nyní mnohostranně nad Slunce jasně vysvětlil důvod toho a tak tedy myslím, že toto můžete nyní zcela dobře přijmout jako odbytou pravdu a to tím spíše, když vám také k tomu dodám, že něco takového se u lidí vyskytovalo, dosud vyskytuje a ještě budoucně vyskytovat bude.

5) Zároveň máte pro to na vašich pastýřích ještě dodnes výmluvný důkaz v tom, že velmi pečliví pastýři určitými zvláštními jmény a zvuky vodí svá stáda, dávají jim poznávat svou vůli a stáda se náhle podle toho řídí. Či nerozumí osel anebo vůl, byť také poněkud namáhavě pokynu svého pána a vůdce?! Komu by bylo neznámo, že dokonce i zuřivý lev poznává vždy svého dobrodince a nikdy mu ani ve svém nejlítějším hněvu nic neudělá?! To dokazuje, že zvířata podle svého druhu mají také porozumění, usuzování s často velmi bystré poznávání a při mnohých příležitostech upozorňují člověka všelikými posunky a často nápadným neposlušenstvím na čekající jej nebezpečí a člověka zachraňují, dbá-li toho.

6) Odkud pocházejí ještě za naší doby mezi pohany se vyskytující haruspices (věštcí; vyd.), kteří chtějí ze zpěvu a letu ptáků a z posunků jiných zvířat všelicos poznat? Jsou to stíny oné někdejší skutečnosti, o níž právě mluvíme.“

263. DŮVOD VÝKLADU PÁNĚ.

1) (**PÁN** :) „To vám však nevykládám snad proto, že bych vás chtěl uvést zpět do oněch prvotních stavů prvých lidí, nýbrž jen proto, abych vás při takových ještě vždy možných událostech postavil na ono stanovisko čistého vědění, s něhož byste vše to ne již pověrečně rozmarně, nýbrž podle plné a zcela přirozené pravdy posuzovali a podle toho se řídili. Neboť kdybyste jednou přišli při dalším rozšiřování Mé nauky bez tohoto Mého výkladu k národům, jako jsou tu

nyní tito černoši před námi a viděli je konat činy, jaké jste nyní dosyta viděli, byli byste tím brzy tak velice zaujati, že místo abyste přinesli cizím národům Mé evangelium, dali byste si pak od těchto divotvorných národů kázat jiné evangelium, brzy byste se odchýlili od Mých cest a tímto byste těžko kdy mohli dospět ke znovuzrození Mého ducha.

2) Víte-li však nyní vše jak to ve světě bylo a se stalo ještě je a se děje, pak již nemůže být u vás tak snadno řeč o nebezpečí, že budete svedeni, leda že byste se nanejvýš dali k tomu svést v někom nově probuzenou zjištěností, což by však potom také bylo zajisté zcela přirozeně, správně důsledně vaší záhubou.

3) Netřeba však, abyste nyní své duše zdokonalovali již proto, abyste se uvedli do všech oněch vám nyní přesně sdělených vlastností předků – neboť to žádné duši nedá pravý, nejvyšší blažený věčný život – nýbrž od nynějška má každý z vás zcela nový důvod pro to, aby svou duši co možná zdokonalil a očistil a tím dospěl ke znovuzrození ducha do jeho celé duše, podmíněnému skutečným následováním Mého slova. Neboť kdo toho dosáhl, má potom najednou v sobě více divuplnějších schopností nežli kdy měli všichni staří otcové při vši své duševní dokonalosti. V jediném okamžiku prohlédne všechny Hvězdné světy a Slunce a dokonce uslyší a porozumí jejich sebevzdálenější řeči snáze, nežli byli s to staří zřeci a divotvůrci prohlédat a posuzovat nejbližší blízkost Země.

4) Ano, konali divy, - ale nerozuměli jim. Byli silní, avšak nedovedli sílu dobře poznávat a dovedli jí jen tehdy správně užitečně užívat, když k tomu byli Mým časem je prostupujícím Duchem probuzeni. Jinak však používali svou sílu také často tam, kde toho naprosto nebylo třeba, téměř jako děti, které při svých hrách používají také často vyšší sílu, z čehož však nikdy a nikdy nemohou mít nějaký užitek, leč nejvýš jen ten, že cvičí svou přirozenou sílu.

5) Avšak zcela jinak je tomu s všesilou ducha, je-li jednou tento duch dokonale do duše znovuzrozen; neboť tím vstupuje do úplného společenství s Mou nekonečnou a věčnou všemohoucností, s Mou láskou a s Mou moudrostí, s Mým nazíráním, poznáním a s Mou vůlí. Je-li však v úplném vlastnictví všeho toho jako Mé tím teprve nejvyšší opravdové dítě, jak by pak mohl chovat ještě přání, aby prováděl věci, které kdysi dovedli staří podobně jako ještě nyní tito černoši, jen po částech a to ještě nedokonale?

6) Že vy toto nyní ještě nejste s to, to není vina vaší vůle, nýbrž doba a její zvrácené mravy. Proto však jsem nyní Sám přišel, abych vám za malý ztracený ráječek dal celé nebe nejčistšího a nejmocnějšího Ducha ze Mne Samého - a tu myslím, že už tu můžete být úplně spokojeni.

7) Abyste dosáhli produchovní vaší duše, třeba vám ovšem také mnoho námahy a činnosti; avšak kde se jedná o určité a nejvyšší jisté dosažení největšího a nejvyššího životního dobra, tam si již můžete dát nějakou tu maličkost líbit! Neboť všechny podivuhodné vlastnosti nějaké o sobě dokonalé lidské duše a všechny poklady této Země nelze nazvat ani nejmenší rosnou kapkou proti velkému světovému moři toho, co vás mnohem jistěji očekává z přesného zachování Mého slova a Mé vůle nežli budoucí hmotná smrt vašeho těla, která vás však v podstatě bude právě tak málo obtěžovat, jako opuštění starého zpuchřelého a každou hodinu na spadnutí již připraveného domu a zato nastěhování navždy a navěky do domu nového, domu, kterému bouře žádné doby nebudou s to v něčem uškodit!

8) Neboť vpravdě pravím vám: „Všichni z Mého slova a ze skutků podle něho znovuzrození nebudou smrt těla ani cítit; ani úzkostlivě tušit, jako je to u světských lidí a mnohých zvířat, nýbrž oni sami zcela dobrovolně opustí tělo, až je povolám k potřebě k vyšším účelům s tohoto světa do domu Svého! - Uvážili a pochopili jste to nyní všechno dobře?”

9) Praví všichni: „Ano, Pane, Ty naše nejvyšší lásko, Ty naše vše! Vše, vše dáme za Tvou lásku, za Tvou tak nekonečně velkou milost, kterou nám zde prokazuješ! Nyní opravdu také již nevíme, na co bychom se ještě tázali!”

---

* * * KONEC DÍLU ČTVRTÉHO * * *

OBSAH

Kap.	Str.
JEŽÍŠ V KRAJINĚ_ CESAREJE FILIPPI	
MATOUŠ - KAPITOLA 16. (POKRAČOVÁNÍ)	
1. Pravá moudrost a živé uctívání Boha.	4
2. Osud míst v Palestině.	5
3. Pán u devíti utopených.	6
4. Opatření Páně při probouzení utopených.	6
5. Pochybnosti Korneliovy.	7
6. Peršané a farizeové ve sporu a zázraku. Jidáš iškariotský jde na lov zlatých ryb.	8.
7. Nevěrný Helenin sluha.	9
8. Vnější klid a vnitřní činnost společnosti.	11
9. Vyzvědači Herodesovi.	12
10. Zinkova obhajoba a jeho zpráva o konci Jana Křtitele.	13
11. Cyreniova vlídná odpověď Zinkovi.	15
12. Zajmutí Jana Křtitele. Poměr Herodův k Herodiadě.	15
13. Vražedný úklad templářů proti Janu Křtiteli.	17
14. Rozkaz Herodův k zatčení Ježíše.	18
15. Záhadná římská moc Herodesova.	19
16. Falešná plná moc Herodesova.	20
17. Státní politika templářů.	20
18. Nauka galilejského proroka.	22
19. Názor Zinkův o nauce Ježíšově.	22
20. Zinkův úžas nad stolními zázraky.	23
21. Podstata žizně po vědě. O správném zpívání	25
22. Rafael jako pěvec.	26
23. Styk s Bohem vnitřním slovem v srdci.	27
24. Pěstování lidského srdce.	28
25. Otázky Zinkovy o Rafaelovi a jeho pátrání po Pánu.	29
26. Ježíš probouzí dva utopené. Zinko poznává Pána.	29
27. Životopis obou dívek.	30
28. Cyrenius poznává své dcery. Risa a Zinka se stávají zeti Cyrenia.	31
29. Zinkova skromnost.	32
30. Jednání o mluvení.	33
31. Hebramova a Risova sebezpozorování.	34
32. Událost z jinošské doby Ježíšovy.	36
33. Cyrenius slibuje působit pro nauku Páně.	37
34. Zákon „Musí se“ a „Má se“.	38
35. Rozdíly mezi dušemi na Zemi.	38
36. Duševní nemoci a jejich léčení.	39
37. O léčebných ústavech pro duše a o duševních lékařích.	40
38. Pravá spravedlnost.	41
39. Věčný základní zákon lásky k bližnímu.	42
40. Somnambulismus a jeho používání.	43
41. Tělesná a duchovní čistota. Léčení na dálku.	44
42. Pán ohlašuje praktický příklad somnambulismu.	45
43. Vyhořelý občan Zorel prosí o náhradu škody.	46
44. Zorelův pojem o vlastnictví.	47
45. Zorel musí slyšet pravdu.	48
46. Zorel prosí o svobodný odchod.	48
47. Přípravné podmínky k somnambulnímu léčení.	49
48. Sebezpoznání Zorelovo.	50
49. Duše somnambula se čistí.	51
50. Očištěná duše je oděna.	52

51. Tělo a duše.	53
52. Duše Zorelova na cestě sebezapírání.....	54
53. Zorel v ráji.....	55
54. Poměr mezi tělem, duší a duchem.	56
55. Zorelův pohled do stvoření.	57
56. Podstata člověka a jeho tvůrčí určení.	58
57. Zorelův pohled do vývojových pochodů přírody.	60
58. Nesudťte.	61
59. Zorelova materialistická víra.	62
60. Zorelova kritika morálky a výchovy.	64
61. Materialistické omyly.....	66
62. O oprávněné ochraně vlastnictví.....	67
63. Zorelův původ a příbuzenstvo.	68
64. Zorelova minulost jako obchodníka s otroky.	70
65. Zorelovy omluvy.	70
66. Zorelovo prznění děvčat.	71
67. Cyreniovo rozhorlení nad zločiny Zorelovými.....	72
68. Zorelovy omluvy..	73
69. Zorel vrahem matky.....	74
70. Zorel ospravedlňuje své povahové vlastnosti.....	75
71. Cyreniův obdiv nad Zorelovým důvtipem.	75
72. Jan napomíná Zorela k lepšímu životu.....	76
73. Vůle poznávání a vůle požitku v člověku.	77
74. Podstata Boha a Jeho vtělení.	78
75. Cyrenius se ujímá Zorela.....	79
76. Tajemství vnitřního duchovního života.	79
77. Zorelovo rozhodnutí polepšit se.....	81
78. Cesta k životu věčnému.	82
79. O chudobě a lásce k bližnímu.	82
80. O tělesné rozkoši.....	83
81. O správném bohulibém dávání.....	85
82. O pokoře a vysokomyslnosti.....	87
83. Výchova k pokoře.....	87
84. Zorelovy dobré úmysly.....	88
85. Zorel je svěřen Kornelioví.....	91
86. Přehnaná a pravá pokora.....	92
87. Kornelius a Zorel rozmlouvají o zázracích.....	93
88. Různé názory o Bytosti Páně.....	94
89. Svítící kámen od pramene Nilu.	95
90. Duše a tělo.....	97
91. Další vzdělávání chudých duší na onom světě.	98
92. Vedení na onom světě.....	99
93. Pokrok duše na Zemi a na onom světě.....	101
94. Vývoj duševního života.....	102
95. Účel sloužení.....	103
96. Pohled do tajemství stvoření.....	103
97. Pravé osvědčování lásky k bližnímu skutkem.....	104
98. O peněžní pomoci.....	105
99. O pravém a falešném sloužení.....	106
100. Nauka Mojžíšova a nauka Páně.	107
101. Plevel mezi pšenící.....	108
102. Myšlenky a jejich uskutečňování.	109
103. Vývoj hmoty.	110
104. Sobectví příčinou hmoty.....	111
105. Vznik slunečních soustav.....	112
106. Význam a vznik Země.....	114

107. Vznik Měsíce.....	115
108. O dědičném zlu sebelásky.....	116
109. Vykoupení, znovuzrození a zjevení.....	117
110. Křest. Trojjednost v Bohu a člověk.....	118
111. Mojžíšský jídelní řád.....	119
112. Předpověď o nynějších zjeveních.....	120
113. Povolání k vnitřnímu slovu.....	121
114. Pohled do světa přírodních duchů.....	122
115. Jara a přírodní duchové.....	123
116. Život a zaměstnání přírodních duchů.....	124
117. Klubko duševních substancí.....	125
118. Podstata kyslíku.....	126
119. Rafael ukazuje tvoření organických bytostí.....	127
120. Plození u zvířete a člověka.....	129
121. Důvod oněch odhalení Páně.....	131
122. Pán odhaluje Jidášovo nitro.....	132
123. Jidášovo ospravedlnění.....	135
124. O výchově dětí.....	136
125. Život Jidáše iškariotského.....	137
126. Následky nesprávné výchovy.....	138
127. O strachu před smrtí.....	139
128. Oddělování duše od těla při smrti.....	140
129. Zjevy při odlučování duše od těla.....	141
130. Pozorování jasnovidného Mathaela při popravě loupežných vrahů.....	142
131. Saducejská kritika římských trestů.....	143
132. Konec ukřižovaných loupežných vrahů.....	145
133. Utváření duší loupežných vrahů.....	146
134. Mathael přichází k umírajícímu otci Lazarovu. Zvláštní přírodní zjev na jeho cestě do Betanie.....	147
135. Oživovací pokus rabína na mrtvole starého Lazara.....	149
136. Duch Lazarův vydává svědectví o Mesiášovi.....	150
137. Věrolomný zbabělý rabín.....	151
138. Životopis starého Lazara.....	152
139. Výklad duchovních zjevů při smrti starého Lazara.....	153
140. Pošetilý tázání.....	154
141. Hněv Boží.....	155
142. O prvním páru lidském.....	156
143. Potopa.....	157
144. Příčiny katastrof.....	158
145. Vliv špatného na dobré.....	159
146. Zázračná léčivá bylina. Podstata světla a tmy, dobra a zla.....	160
147. Příčina tepla a zimy.....	161
148. Smrtný pád zvědavého chlapce.....	162
149. Duchovní zjevy při neštěstí. Sebevražda chrámem prokletého Esejce.....	163
150. Duše obou nešťastníků v záhrobí.....	164
151. Vysvětlení Páně o záhrobních stavech duší obou nešťastníků.....	166
152. Různé druhy sebevrahů a jejich stavy v záhrobí.....	168
153. O kameni mudrců.....	170
154. Jedovatá vnější sféra vdovy.....	170
155. Hadí jed lékem.....	172
156. Duchovní zjevy při smrti vdovy a její dcery.....	173
157. Vývoj duševních postav obou zemřelých žen.....	174
158. Jed v nerostech, v rostlinách, zvířatech a lidech.....	175
159. Jedovatá přirozenost obou zemřelých žen.....	176
160. Cyreniovy pochybnosti o pozemském řádu duševního vývoje.....	177
161. Cyrenius kritizuje Mojžíšovy dějiny stvoření.....	178

162. Stvoření Adama a Evy.	179
163. Čtverý smysl Mojžíšových dějin stvoření.	180
164. Klíč k porozumění duchovních spisů.	181
165. Praví učitelé evangelia.	182
166. Nádherné jitro.	184
167. O pústu a radosti.	185
168. Řeč Šimonova a napomínání ze sebelásky.	186
169. Šimon kritizuje velepíseň Šalomounovu.	183
170. Klíč k porozumění velepísně	189
171. Šimon vysvětluje několik veršů velepísně.	190
172. Gabi doznává svou hloupost a ješitnost.	192
173. Gabiho někdejší farizejské zásady.	193
174. Šimonovy názory o Pánu.	191
175. Šimonovy myšlenky o pohlavním stavu Pána jako člověka.	196
176. Sjednocování člověka s Bohem. Šimon doznává své tělesné slabosti.	197
177. O účelu a podstatě smyslnosti.	198
178. O podstatě andělů. Srdce a paměť.	198
179. Lid Habeše a Nubie.	200
180. Pán vysílá posla vstříc nubijské karavaně.	202
181. Pán promlouvá s vůdcem Nubijců.	203
182. Vůdce vypravuje o své cestě do Memphidy.	204
183. Kletba nadkultury Egyptanů.	206
184. Požehnání prvotní kultury prostého člověka.	207
185. Bydliště Nubijců v Egyptě.	208
186. Černoch chce mít jistotu o pobytu Pána.	209
187. Nubijci poznávají Pána.	211
188. O požehnané pokoře.	212
189. Oubratouvishar líčí svou otčinu Nubii.	213
190. Poklad Oubratouvisharův.	214
191. Černoši přišedši za nimi.	215
192. O bytí Isis a Osiris.	216
193. Velký skalní chrám Jabusimbil.	217
194. Oubratouvishar ukazuje svým (lidem) osobního Boha v Ježíši.	218
195. Oprávněné pochybnosti černochoů o božskosti Pána.	219
196. Oubratouvishar se pokouší přesvědčit své krajany o Ježíšově božskosti.	220
197. Duchovní výhody a nevýhody černochoů.	221
198. Různost podnebí a ras na Zemi.	222
199. Pomalé a rychlé chápání nauky pravdy.	223
200. Rafael přesvědčuje černochoy o božskosti Pána.	225
201. Mouření a Oubratouvishar odevzdávají Cyreniovi své poklady.	226
202. Původ chrámu Jabusimbil, sfing a sloupů Memnonových, znázorněných hieroglyfy obou prvých perel.	227
203. Tajemství třetí perly. Sedm obrů a Sarkofágy.	228
204. Rafael vysvětluje souhvězdí na čtvrté perle.	230
205. Rozdělení času na páté perle.	231
206. Záhada šesti perel. Popis pyramid, obelisku a sfingy.	232
207. Souhvězdí sedmé perly. Úpadek egyptské kultury. Dějiny sedmi perel.	233
208. Mravy Nubijců a mravy bělochů.	234
209. Vzdělání rozumu a vzdělání srdce.	235
210. Účel zčlověčtění Páně. Černoši jako svědci pravého lidství.	236
211. Vláda černochoů nad vodou.	237
212. Vláda černochoů nad zvířaty.	238
213. Vláda černochoů nad rostlinami a žlvly.	240
214. Sebepoznání člověka.	241
215. Vnější sféra života lidské duše a vnější světelná sféra Slunce.	242
216. O vlivu lidské povahy na domácí zvířata.	243

217. Výhody správného duševního vzdělání.	244
218. Moc dokonalé duše.	245
219. Účinek slunečního světla. Zařízení lidského oka. Zření duše.	246
220. O znovuzrození a správné výchově člověka.	247
221. Pravé porozumění a čtení myšlenek.	248
222. Význam vnější životní sféry duše.	249
223. Síla člověka dokonalého v lásce.	250
224. O hladovění po duchovní potravě.	251
225. Zázračná síla znovuzrozeného.	251
226. Poměr mezi duší a duchem.	252
227. Mozek a duše.	253
228. Správné vytváření mozku.	254
229. Cyrenius prosí o ozřejnění nauky o mozku.	255
230. Následky necudnosti.	256
231. Požehnání řádného plození.	256
232. Stavba lidského mozku.	258
233. Souvislost mozku přední hlavy s mozkem zadní hlavy.	259
234. Spojení smyslových orgánů s mozkem.	260
235. Nezkažený a zkažený mozek.	261
236. Povaha světského mudrce a jeho záhrobní neštěstí.	262
237. Následky duchovně temného mozku.	263
238. Vývojové obtíže zesvětštělé duše na onom světě.	264
239. Vliv falešné výchovy na mozek.	265
240. Mozek světského mudrce.	266
241. Otázka po původu hříchu.	267
242. Zdánlivé nespravedlnosti při vedení duší na tomto a onom světě.	268
243. Podstata Boha. Nutná obtíž při zkoušce pozemského života.	269
244. „JÁ“ člověka je vlastním pánem jeho osudu.	270
245. Samostatný vývoj lidských duší povolanych k Božímu dětství.	271
246. Boží důvody pro samostatné zdokonalení svobodné lidské duše.	272
247. O posedlosti. Ponenáhlé šíření evangelia.	272
248. Konání zázraků v pravé době.	273
249. Konání divů při šíření nauky Páně.	274
250. Obtíže při šíření čisté nauky.	275
251. Meč kárným prostředkem u nevěřících národů.	276
252. „OTEC“ a „SYN“ v JEŽÍŠI.	277
253. Zjevy při křtu Páně. Věčnost Páně.	278
254. Velikost stvoření.	280
255. Zčlověčtění Páně v našem údobí stvoření a na naší Zemi. všudypřítomnost ducha.	281
256. Sféra vnějšího života duše a ducha.	283
257. Vševedoucnost Boží.	284
258. Řeč zvířat.	285
259. Příklady inteligence zvířat.	286
260. Rozmluva Nubijce znalého zvířecí řeč s oslem Markovým.	287
261. Vzdělání lidské sféry vnějšího života.	288
262. Světelná sféra vnějšího života Mojžíše a patriarchů.	289
263. Důvod výkladů Páně.	289

* * *

NÁZEV DÍLA : VELKÉ EVANGELIUM JANOVO * ČTVRTÝ DÍL
 AUTOR : JAKOB LORBER
 PĚKLADELEL : PROF. ING. VINCENC KROUŽIL - BRNO
 VYDAVATEL : NAKLADATELSTVÍ * T R I G O N *
 VLADISLAV ZADROBÍLEK
 UMĚLECKÁ 2 - 170 00 PRAHA 7.
 PŘIPRAVUJE : KRUH PŘÁTEL NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA *BRNO
 ZASTOUPENÍ: ING. ARCH. ZDENĚK KRÍŽ
 BOH. MARTINŮ 5. - 60200 BRNO
 ROK VYDÁNÍ : 11 - 1996
 PŮVODNÍ NÁZEV : JOHANNES DAS GROSSE EVANGELIUM 4. TEIL
 PŘEKLADELEL Z NĚMČINY PODLE ČTVRTÉHO VYDÁNÍ
 AUTORSKÁ PRÁVA: : LORBER VERLAG - ING. FRIEDRICH ZLUHAN
 HINDENBURGSTRASSE 3
 7120 BIETIGHEIM - BISSINGEN -- BRD
 TISK A
 KNIŽNÍ VÝROBA : * C E N T A * SPOL. S. R. O.
 ODŠTĚPNÝ ZÁVOD BRNO
 VEVEŘÍ 39. – 602 00 BRNO

ePub&Pdf: 2013 *LiveSpirit*